ΑΝΑΛΕΚΤΑ ʽΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΙΖΟΝΑ·

SIVE

Collectanea Græca Majora:

AD USUM

ACADEMICÆ JUVENTUTIS

ACCOMMODATA.

CUM

NOTIS PHILOLOGICIS;

QUAS PARTIM COLLEGIT, PARTIM SCRIPSIT

ANDREAS DALZEL, A. M.

SOCIUS REGIÆ SOCIETATIS EDINENSIS, ET IN ACADEMIA JACOBI VI. SCOTORUM REGIS LITT. GR. PROF. EIDEMQUE A SECRETIS BIBLIOTHECARIUS.

TOMUS II.

COMPLECTENS EXCERPTA

EX

VARIIS POËTIS.

EDITIO SECUNDA AMERICANA,

EX EDIT. QUARTA EDIN.

CANTABRIGIÆ, NOV: ANG:

SUMTIBUS W. WELLS ET W. HILLIARD.

MDCCCXI.

Hilliard et Metcalf, typographis.

PRÆFATIO

PRIORIS EDITIONIS.

FUIT jam diù mihi persuasissimum, nihil ad ætatem juvenilem verâ Linguæ Græcæ cognitione imbuendam plus collaturum, quàm ut Præceptores, perpetuis interpretationibus Latinis repudiatis, annotationum philologicarum usum adoptarent. Sed vix priùs ejusmodi annotationes in Excerpta ex Poëtis Græcis vel seligere vel conscribere institueram, quàm statim senserim, necesse fore ut eas multò copiosiores, quàm quæ in priore volumine Scriptores orationis solutæ comitantur, exhiberem. Et quamvis inficias ire nequeam, sed potiùs lubens confitear, comprobationem, qua exceptus fuerat hujus operis tomus prior, effecisse ut posterioris editionem detractare honestè non possem ; magna tamen laboris suscepti difficultas et perpetua, qua tenebar, sollicitudo ne, quibus priores mei conatus placuerant, eorum spem frustrarer ; aliæque rationes, quas supervacaneum foret hîc enumerare, multò majorem, quàm voluissem, operi moram fecêre. Hanc igitur excusationem faciles, ut spero, accipient Præceptores humanissimi, qui me per epistolas vel aliter monuerunt, volumen hoc alterum se jampridem desiderare ;—quod, qualecunque demùm sit, illis nunc tandem summâ cum observantiâ dicatum volo.

Excerpta Poëtica, quae hîc exhibentur, ejus generis sunt, quæ ad afficiendos animos Juvenum Poëtas Græcos evolvendi desiderio aptissima viderentur. Typis descripta sunt ex editionibus, quæ curâ eruditorum hominum perpolitæ nuperrimè prodierunt, et quæ ferè habentur optimæ.

In Annotationibus, nisi quòd multò sunt uberiores, eadem ferè methodus atque in priore tomo observata est. Quæ selecta sunt ex diversis editoribus vel interpretibus, eorum singula, quantâ potui diligentiâ, singu-

lis suis auctoribus adscribenda curavi; ne tacitus mihi arrogare viderer, quæ fuerunt à viris eruditis jam occupata. Atque simul, ne aliquid difficultatis sive à me sive ab aliis non expeditum relinqueretur, summam quoque curam adhibui. Fieri potest ut quibusdam nimius videar in lectoribus relegandis ad libros, qui non nisi paucorum studiosorum manibus contrectandi veniunt. Sed monstrandum erat iter iis, qui majores progressus facere cuperent in studiis hisce elegantioribus; atque subsidia necessaria aliquatenùs indicanda. Quamvis enim hæ annotationes ad usum Studiosæ Juventutis præcipuè sint accommodatæ, et cum doctis hominibus nil nisi nota communicent, ex iis tamen Magistri juniores nonnihil adjumenti possint derivare. Et ne, in tantâ rerum exiguarum abundantiâ, omne genus oblectamenti omninò abesset, passim adspersæ sunt breves aliquot narrationes et animadversiones, ad poëtas et poëticas venustates aliasque res, potiùs quam ad mera vocabula, pertinentes, quæ dapes has, parùm lautas, aliquâ suavitate condirent.

Atque haec sunt, quae in universum praemonenda habui. Caeterorum singula in suis locis memorata invenientur. Nunc igitur valeas, Lector benevole; atque sinas me repetitos hosce conatus ad cognitionem Linguae longè omnium nobilissimae promovendam, in clientelam tuam et fidem commendare. Scr. Edinburgi, in Acad. Jac. VI. Scotorum Regis, Prid. Non. Maii, MDCCXCVII.

HUJUS EDITIONIS

PRÆFATIO.

INDULGENTIA, qua excerpta est apud eruditos Praeceptores prior hujus poëtici voluminis editio, effecit ut, redintegratis viribus, hanc novam eorundem favore digniorem reddere connarer. Enarranti enim mihi priorem editionem propriis discipulis multa errata typographica in textu, multosque defectus in notis occasio deprehendendi data est. Illa ut tollerem, hos ut supplerem strenuè laboravi. Vereor tamen ne utriusque generis quaedam adhuc restent: verùm hoc confirmare audeo, librum longè quam antehac, praesertim in *notis*, absolutiorem nunc evasisse. Conatus autem mei multum debent duobus doctissimis mihique amicissimis viris, quorum nomina benignus Lector in procemio ad notas infrà commemmorata inveniet.

Quoniam sequentia ex Variis Poëtis Excerpta se ex optimis quibusque editionibus, quae comparari possent, desumta esse prae se ferunt, Lector forsan primo intuitu mirabitur, quare Euripidis Medeam, uti nuper edita fuit à viro eruditissimo RICARDO PORSON, hîc non sequutus sim. Ejus rei ratio nequaquam certè est, quòd ea editio à me parvi habeatur; illam è contrario longè omnium praestantissimam esse nemo est qui negabit: sed deficere jam cœperant prioris editionis exemplaria, et contextus hujus novae totus typis expressus est, antequam Medea Porsoniana lucem aspexisset. Annotationes verò meas, tum ad hanc Tragœdiam, tum ad Sophoclis Œdipum Tyrannum, variis Porsoni criticis animadversionibus, ex omnibus quatuor Tragœdiis quas ipse jam ediderat, locupletare, quod facilè ignoscet vir humanissimus, haud dubitavi. Nam vix prodierat prior hujus tomi editio, cum MATTHÆUS RAINE S. T. D. Scholae Carthusianae apud Londinenses Ar-

chididascalus dignissimus, cujus summa doctrina atque liberalitas notiores sunt quàm ut meo indigeant praeconio, ad me misit imprimis Hecubam, deinde Orestem, utramque ab amico suo recèns editam. In his non vulgaris literatoris sed superioris ordinis critici manum statim sensi; et simul intelligere gavisus sum, in animo esse editori doctissimo caeteras quoque singulas Euripidis fabulas, eodem modo adornatas, in publicum proferre; opusque institutum tandem claudere observationibus quibusdam in varia Scenicorum Poëtarum metra. Haud ita multò post, Phœnissas quoque comparavi, tum Medeam, denique Hecubam iterùm editam, cum Supplemento ad Praefationem, in quo multa egregia de tribus praecipuis metris Tragicis, citiùs quam sperabamus, lucem viderunt. Omnia haec diligenter evolvi; et quos ex iis fructus preceperim Lectori notas in Œdipum Tyrannum et Medeam inspicienti apparebit.

Optandum fuit ut editori acutissimo non solùm critici sed et interpretis munere fungi placuisset; praesertim cum exemplis, quamvis paucissimis, quae in hoc genere protulit, nullus relictus est dubitandi locus, quin partes hujus pari successu ac illius sustinuisset. Utcunque sit, magnas certè gratias à doctis hominibus jam meretur, majores meriturus, si curriculo tam feliciter incepto insistat, donec orbi literato demonstraverit ille, si quis alius, adhuc esse suum Angliae Bentleium; et forsan, quod ad subactum attinet judicium, etiam Bentleio majorem.

Quod si semel, prope initium sequentium in Medeam annotationum, Criticum eximium, ob exterae gentis aemulum nimio aceto ab illo perfusum, leviter perstringere ausus sim; id non factum interpretabitur, famam ipsius vellicandi gratiâ, sed ideo quòd virum valdè cupidus essem videndi, qui se eruditissimum reique criticae ac metricae peritissimum ostenderit, eundem quoque praeditum ingenio leni atque mansueto.

Tu interea, candide Lector, favere perge hnmiliori-

bus hisce laboribus, eo consilio ab initio susceptis et jam denuò renovatis, ut docili juventuti ad Graecae Poëseôs intelligentiam et amorem viam faciliorem munirent. Vale. Scr. Edinburgi, Id. Aug. A. D. 1802.

2

LECTORI S.

HAC editione tertiâ in lucem post obitum clarissimi Auctoris prolatâ, quae ab ipso facta sunt dum vires animusque manebant, quaeque postea exsecutus sum, breviter exponere liceat. Contextus totus cum annotationibus in Homerum, Hesiodum, Apollonium Rhodium jam typis expressus erat, cum, morbo magis indies oppressus, mihi reliquam partem legavit; et haud multo post diem supremum obiit. Librum igitur, proprio quasi suo parente orbatum, me imprimis ob recordationem beneficiorum quibus semper illius memoriae devinciar, suscipere, fovere, educare pro meis viribus oportere judicabam. Ut rationem totius operis penitus perspexeram, quippe cui cum in praelectionibus ejus publicis, tum in sermonibus crebris mecum habitis communicaretur, et eo magis fungi volens officio ausus sum, et omnia illi posthabenda censui.

Primum igitur, varia additamenta, praecipue in Sophoclem et Euripidem, partim ab ipso excogitata, partim ab Anonymo Cantabrigiensi communicata inveni, et textum Medeæ hujus alterius Tragici expressum ex editione Porsonianâ. Annotationes orae prioris editionis exemplaris adjectas, omnes, religione obstrictus, inserui, ne aliqua etiam minima ab Editore praeparata omitti viderentur. Quare igitur, his omnibus adjectis et curâ non minimâ adhibitâ, librum

auctum et absolutiorem quam antehac nunc evasisse spero. Dolendum est certe vehementer doctissimum Auctorem tam cito nobis abreptum esse, quippe qui Graecis literis penitus imbueretur, et, integra valetudine, liberalibus studiis, si quis alius, se totum dederet. Ingenium ejus eximium, dum vires illi suppeditabantur, in hoc opus perutile egregiè exercebatur, ut aliquando plenius ac purgatius in lucem prodiret. Quum autem corpore aeger atque tandem extinctus esset antequam hanc editionem totam recensuerat, venia, ut spero, danda erit si pauca vitia hinc inde observentur. Si qua igitur menda sunt in contextu vel annotationibus ab Auctore praetermissa, infirmae valetudinis causae Lector benevolus adscribet; si qua alia quae emendare potuissem, mihi soli tribuantur.

GEORGIUS DUNBAR.

Scr. Edinburgi Id. Apr. MDCCCVII.

JACOBUS TATE,

LECTORI BENEVOLO S. D.

DALZELIUM τον μακαριτην, quod nomen animo meo semper honoratum erit, absentem ex literis suis dilexeram; post vivas voces auditas et redditas amavi quam qui maxume. Et merito; neque enim me ulla res unquam aeque ac viri illius optumi jucundissimique delectavit amicitia, commendavit auctoritas. Tam chari capitis desiderio si indulgere vellem, invitum, credo, haberem neminem. Verum et DALZELII admirabilis doctrina cum insigni plane pietate et candore ingenii conjuncta non meo eget praeconio; neque hic locus sinit esse ambitiosum in luctu. Quamquam illius et humanissima in me officia recordabor dum vivam, et memoriam quibus potero grati certe animi indiciis conabor prosequi. Pluribus in praesens verbis supersedendum arbitrans, illud unum quod oportet indicabo. Tres celeberrimi Collectaneorum Græcorum libri, quos Angli DALZELIO acceptos referimus, erunt iterum iterumque praelo mandandi; quorum equidem utilitati si quid subinde videro profuturum, id agam sedulo. De hoc volumine, quod nunc in manus discipulorum datur, nihil fere est quod adjungam iis quae jam monuit vir amicissimus GEORGIUS DUNBAR.

Regulae de communibus metrorum Tragicorum generibus denuo a me ad curam revocatae commodius forsan traduntur quam antea. Quin spero interim fore ut quaedam ad metrorum choricorum scientiam pertinentia praeparari possint; unde prima saltem elementa, si qui velint, discant tirones.

At tu, Lector benevole, valeas precor, et mecum pergas desiderare DALZELIUM.

Scribebam Richmondiae quae apud Eboracenses est, Prid. Non. April. MDCCCVII.

INDEX EORUM QUÆ IN HOC SECUNDO VOLUMINE CONTINENTUR

[☞ Observabit Lector, Poëmata minora sub finem hujus Delectus distinctiùs nunc ordinata esse, omnibus tamen servatis quae continebat prior editio. Et ne interiores paginae titulorum, qui singulas libri partitiones indicant, vacuae iterùm relinquerentur, iis ubique inseruntur EPIGRAMMATA quaedam adscriptitia; sed, ut eorum interpretatio juvenilia ingenia exerceat, nullis annotationibus instructa.]

PARS PRIMA.

EXCERPTA HEROICA.

I. Ex *HOMERO.*

II. Ex *HESIODO.*

III.

III. Ex *APOLLONIO RHODIO.*

PARS SECUNDA.

EXCERPTA TRAGICA.

I. E *SOPHOCLE.*

II. Ex *EURIPIDE.*

PARS TERTIA.

EXCERPTA BUCOLICA.

I. E *THEOCRITO.*

Idyllium

II. E *BIONE.*

III. E *MOSCHO.*

PARS QUARTA.

EXCERPTA LYRICA.

I. *ODÆ.*

Pyth. I.

II. *SCOLIA*.

III. *PÆANES*.

PARS QUINTA.

EXCERPTA MISCELLANEA.

I. *HYMNI*.

II.

II. *SENTENTIÆ.*

III. *EPIGRAMMATA.*

CUM res gestæ et eventus, quæ veræ Historiæ subjiciuntur, non sint ejus amplitudinis in qua anima humana sibi satisfaciat, præsto est Poësis, quæ facta magis heroica confingat. Cum Historia vera successus rerum minimè pro meritis virtutum et scelerum narret, corrigit eam Poësis, et exitus et fortunas secundum merita et ex lege Nemeseôs exhibet. Cum Historia vera obvia rerum satietate et similitudine animæ humanæ fastidio sit, reficit eam Poësis, inexpectata et varia et vicissitudinum plena canens. Adeo ut Poësis ista non solùm ad delectationem, sed etiam ad animi magnitudinem et ad mores, conferat. Quare et meritò etiam divinitatis cujuspiam particeps videri possit, quia animum erigit et in sublime rapit; rerum simulachra ad animi desideria accommodando, non animum rebus (quod Ratio facit et Historia) submittendo.

BACON. de *Augm. Scient. Lib.* II, 13.

ANALECTA GRÆCA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS PRIMA.

EXCERPTA HEROICA.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ,

Εις Ὁμηρον.

Αστρα μεν ημαυρωσε και ἱερα κυκλα σεληνης,
  Αξονα δινησας εμπυρος ηελιος·
Ὑμνοπολους δ' αγεληδον απημαλδυνεν Ὁμηρος,
  Λαμπροτατον Μουσων φεγγος ανασχομενος.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ,

Εις τον αυτον.

ΤΙΣ ποθ' Ὁμηρειης μεγαλης οπος εστιν απευθης;
Τις χθων, τις δε θαλασσα μαχην ουκ οιδεν Αχαιων;
Δημος ὁ Κιμμεριων, πανδερκεος αμμορος αιγλης
Ηελιου, Τροιης ονομ' εκλυεν· εκλυεν Ατλας
Ουρανον ευρυστερνον εχων επικειμενον ωμοις.

ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ,

Εις Ἡσιοδον.

Λοκριδος εν νεμεϊ σκιερῳ νεκυν Ἡσιοδοιο
  Νυμφαι κρηνιαδων λουσαν απο σφετερων,
Και ταφον ὑψωσαντο· γαλακτι δε ποιμενες αιγων
  Ερραναν, ξανθῳ μιξαμενοι μελιτι.
Τοιην γαρ και γηρυν απεπνεεν εννεα Μουσων
  Ὁ πρεσβυς καθαρων γευσαμενος λιβαδων.

I.

* Ex HOMERO.

[Juxta Edit. ΕΝ ΟΞΟΝΙΑι, Ετει ᾳ'ώ'. ιv. Tom. 4to.]

Hic omnes sine dubio, et in omni genere eloquentiæ procul a se reliquit. Quinct. x. 1.

† ΤΗΣ

ΤΟΥ 'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

'ΡΑΨΩΔΙΑ, η ΓΡΑΜΜΑ, Α.

ΑΝδρα μοι εννεπε, Μουσα, πολυτροπον, ὁς μαλα πολλα
Πλαγχθη, επει Τροιης ἱερον πτολιεθρον επερσε·
Πολλων δ' ανθρωπων ιδεν αστεα, και νοον εγνω·
Πολλα δ' ὁγ' εν ποντῳ παθεν αλγεα ὁν κατα θυμον,
Αρνυμενος ἡν τε ψυχην και νοστον ἑταιρων·
Αλλ' ουδ' ὡς ἑταρους ερρυσατο ἱεμενος περ,
Αυτων γαρ σφετερησιν ατασθαλιησιν ολοντο,
Νηπιοι, οἱ κατα βους ὑπεριονος Ηελιοιο
Ησθιον· αυταρ ὁ τοισιν αφειλετο νοστιμον ημαρ.
Των αμοθεν γε, θεα, θυγατερ Διος, ειπε και ἡμιν.
Ενθ' αλλοι μεν παντες, ὁσοι φυγον αιπυν ολεθρον,
Οικοι εσαν, πολεμον τε πεφευγοτες ηδε θαλασσαν·
Τον δ' οιον, νοστου κεχρημενον ηδε γυναικος,

Νυμφη

Νυμφη ποτνι' ερυκε Καλυψω, δια θεαων,
Εν σπεσσι γλαφυροισι, λιλαιομενη ποσιν ειναι.
Αλλ' ὁτε δη ετος ηλθε, περιπλομενων ενιαυτων,
Τῳ οἱ επεκλωσαντο θεοι οικονδε νεεσθαι
Εις Ιθακην, ουδ' ενθα πεφυγμενος ηεν αεθλων,
Και μετα οἱσι φιλοισι· θεοι δ' ελεαιρον ἁπαντες,
Νοσφι Ποσειδαωνος· ὁ δ' ασπερχες μενεαινεν
Αντιθεῳ Οδυσηϊ, παρος ἡν γαιαν ἱκεσθαι.
Αλλ' ὁ μεν Αιθιοπας μετεκιαθε τηλοθ' εοντας,
(Αιθιοπας, τοι διχθα δεδαιαται, εσχατοι ανδρων,
Οἱ μεν δυσομενου ὑπεριονος, οἱ δ' ανιοντος,)
Αντιοων ταυρων τε και αρνειων ἑκατομβης.
Ενθ' ὁγε τερπετο δαιτι παρημενος· οἱ δε δη αλλοι
Ζηνος ενι μεγαροισιν Ολυμπιου αθροοι ησαν.
Τοισι δε μυθων ηρχε πατηρ ανδρων τε θεων τε·
Μνησατο γαρ κατα θυμον αμυμονος Αιγισθοιο,
Τον ρ' Αγαμεμνονιδης τηλεκλυτος εκταν' Ορεστης·
Του ὁγ' επιμνησθεις, επε' αθανατοισι μετηυδα·
Ω ποποι, οἱον δη νυ θεους βροτοι αιτιοωνται·
Εξ ἡμεων γαρ φασι κακ' εμμεναι· οἱ δε και αυτοι
Σφησιν ατασθαλιησιν ὑπερ μορον αλγε' εχουσιν.
Ὡς και νυν Αιγισθος ὑπερ μορον Ατρειδαο
Γημ' αλοχον μνηστην, τον δ' εκτανε νοστησαντα,
Ειδως αιπυν ολεθρον, επει προ οἱ ειπομεν ἡμεις,
Ἑρμειαν πεμψαντες εΰσκοπον Αργειφοντην,
Μητ' αυτον κτεινειν, μητε μναασθαι ακοιτιν·
Εκ γαρ Ορεσταο τισις εσσεται Ατρειδαο,
Ὁπποτ' αν ἡβηση τε και ἡς ἱμειρεται αιης.
Ὡς εφαθ' Ἑρμειας· αλλ' ου φρενας Αιγισθοιο
Πειθ' αγαθα φρονεων· νυν δ' αθροα παντ' απετισε.
Τον δ' ημειβετ' επειτα θεα γλαυκωπις Αθηνη·
Ω πατερ ἡμετερε, Κρονιδη, ὑπατε κρειοντων,
Και λιην κεινος γε εοικοτι κειται ολεθρῳ·

Ὡς

Ὡς απολοιτο και αλλος ότις τοιαυτα γε ῥεζοι.
Αλλα μοι αμφ' Οδυσηϊ δαϊφρονι δαιεται ητορ
Δυσμορῳ, ὁς δη δηθα φιλων απο πηματα πασχει,
Νησῳ εν αμφιρυτῃ, ὁθι τ' ομφαλος εϛι θαλασσης,
Νησος δενδρηεσσα· θεα δ' εν δωμασι ναιει
Ατλαντος θυγατηρ ολοοφρονος, ὁϛε θαλασσης
Πασης βενθεα οιδεν, εχει δε τε κιονας αυτος
Μακρας, αἱ γαιαν τε και ουρανον αμφις εχουσι·
Του θυγατηρ δυϛηνον οδυρομενον κατερυκει.
Αιει δε μαλακοισι και αἱμυλιοισι λογοισι
Θελγει, ὁπως Ιθακης επιλησεται· αυταρ Οδυσσευς,
Ἱεμενος και καπνον αποθρωσκοντα νοησαι
Ἡς γαιης, θανεειν ἱμειρεται· ουδε νυ σοι περ
Εντρεπεται φιλον ητορ, Ολυμπιε· ου νυ τ' Οδυσσευς
Αργειων παρα νηυσι χαριζετο ἱερα ῥεζων
Τροιῃ εν ευρειῃ; τι νυ οἱ τοσον ωδυσαο, Ζευ;
 Την δ' απαμειβομενος προσεφη νεφεληγερετα Ζευς·
Τεκνον εμον, ποιον σε επος φυγεν ἑρκος οδοντων;
Πως αν επειτ' Οδυσηος εγω θειοιο λαθοιμην;
Ὁς περι μεν νοον εστι βροτων, περι δ' ἱρα θεοισιν
Αθανατοισιν εδωκε, τοι ουρανον ευρυν εχουσιν;
Αλλα Ποσειδαων γαιηοχος ασκελες αιει
Κυκλωπος κεχολωται, ὁν οφθαλμου αλαωσεν,
Αντιθεον Πολυφημον, ὁου κρατος εστι μεγιϛον
Πασι Κυκλωπεσσι· Θοωσα δε μιν τεκε νυμφη,
Φορκυνος θυγατηρ, ἁλος ατρυγετοιο μεδοντος,
Εν σπεσσι γλαφυροισι Ποσειδαωνι μιγεισα.
Εκ του δη Οδυσηα Ποσειδαων ενοσιχθων
Ουτι κατακτεινει, πλαζει δ' απο πατριδος αιης.
Αλλ' αγεθ', ἡμεις οἱδε περιφραζωμεθα παντες
Νοϛον, ὁπως ελθησι· Ποσειδαων δε μεθησει
Ὁν χολον· ου μεν γαρ τι δυνησεται αντια παντων,
Αθανατων αεκητι θεων, εριδαινεμεν οιος.

Τον

Τον δ' ημειβετ' επειτα θεα γλαυκωπις Αθηνη·
Ω πατερ ἡμετερε, Κρονιδη, ὑπατε κρειοντων,
Ει μεν δη νυν τουτο φιλον μακαρεσσι θεοισι,
Νοστησαι Οδυσηα δαϊφρονα ὁνδε δομονδε,
Ἑρμειαν μεν επειτα διακτορον Αργειφοντην
Νησον ες Ωγυγιην οτρυνομεν, οφρα ταχιστα
Νυμφη ευπλοκαμῳ ειπη νημερτεα βουλην,
Νοστον Οδυσσηος ταλασιφρονος, ὡς κε νεηται.
Αυταρ εγων Ιθακηνδ' εσελευσομαι, οφρα οἱ υἱον
Μαλλον εποτρυνω, και οἱ μενος εν φρεσι θειω,
Εις αγορην καλεσαντα καρηκομοωντας Αχαιους,
Πασι μνηστηρεσσιν απειπεμεν, οἱτε οἱ αιει
Μηλ' αδινα σφαζουσι, και ειλιποδας ἑλικας βους.
Πεμψω δ' ες Σπαρτην τε και ες Πυλον ημαθοεντα,
Νοστον πευσομενον πατρος φιλου, ην που ακουσῃ·
Ηδ' ἱνα μιν κλεος εσθλον εν ανθρωποισιν εχῃσιν.
Ὡς ειπουσ', ὑπο ποσσιν εδησατο καλα πεδιλα,
Αμβροσια, χρυσεια, τα μιν φερον ημεν εφ' ὑγρην,
Ηδ' επ' απειρονα γαιαν, αμα πνοιῃς ανεμοιο·
Είλετο δ' αλκιμον εγχος, ακαχμενον οξεϊ χαλκῳ,
Βριθυ, μεγα, στιβαρον, τῳ δαμνησι στιχας ανδρων
Ἡρωων, τοισιντε κοτεσσεται οβριμοπατρη.
Βη δε κατ' Ουλυμποιο καρηνων αϊξασα·
Στη δ' Ιθακης ενι δημῳ, επι προθυροις Οδυσηος,
Ουδου επ' αυλειου· παλαμῃ δ' εχε χαλκεον εγχος,
Ειδομενη ξεινῳ, Ταφιων ἡγητορι, Μεντῃ.
Εὑρε δ' αρα μνηστηρας αγηνορας· οἱ μεν επειτα
Πεσσοισι προπαροιθε θυραων θυμον ετερπον,
Ἡμενοι εν ῥινοισι βοων, οὑς εκτανον αυτοι.
Κηρυκες δ' αυτοισι και οτρηροι θεραποντες,
Οἱ μεν αρ' οινον εμισγον ενι κρητῆρσι και ὑδωρ,
Οἱ δ' αυτε σπογγοισι πολυτρητοισι τραπεζας
Νιζον, και προτιθεντο, ιδε κρεα πολλα δατευντο.

Την

Την δε πολυ πρωτος ιδε Τηλεμαχος θεοειδης·
Ἡστο γαρ εν μνηστηρσι φιλον τετιημενος ητορ,
Οσσομενος πατερ' εσθλον ενι φρεσιν, ειποθεν ελθων
Μνηστηρων των μεν σκεδασιν κατα δωματα θειη,
Τιμην δ' αυτος εχοι, και κτημασιν οἱσιν ανασσοι.
Τα φρονεων, μνηστηρσι μεθημενος, εισιδ' Αθηνην·
Βη δ' ιθυς προθυροιο· νεμεσσηθη δ' ενι θυμῳ
Ξεινον δηθα θυρῃσιν εφεσταμεν· εγγυθι δε στας
Χειρ' ἑλε δεξιτερην, και εδεξατο χαλκεον εγχος,
Και μιν φωνησας επεα πτεροεντα προσηυδα·
Χαιρε, ξεινε· παρ' αμμι φιλησεαι· αυταρ επειτα
Δειπνου πασσαμενος μυθησεαι, ὁττεο σε χρη.
Ὡς ειπων ἡγειθ', ἡ δ' ἑσπετο Παλλας Αθηνη·
Οἱ δ' ὁτε δη ῥ' εντοσθεν εσαν δομου ὑψηλοιο,
Εγχος μεν ῥ' εστησε φερων προς κιονα μακρην,
Δουροδοκης εντοσθεν εϋξοου, ενθα περ αλλα
Εγχε' Οδυσσηος ταλασιφρονος ἱστατο πολλα·
Αυτην δ' ες θρονον ἁσεν αγων, ὑπο λιτα πετασσας,
Καλον, δαιδαλεον· ὑπο δε θρηνυς ποσιν ηεν.
Παρ δ' αυτος κλισμον θετο ποικιλον, εκτοθεν αλλων
Μνηστηρων· μη ξεινος, ανιηθεις ορυμαγδῳ,
Δειπνῳ αδησειεν, ὑπερφιαλοισι μετελθων,
Ηδ' ἱνα μιν περι πατρος αποιχομενοιο εροιτο.
Χερνιβα δ' αμφιπολος προχοῳ επεχευε φερουσα
Καλῃ, χρυσειῃ, ὑπερ αργυρεοιο λεβητος,
Νιψασθαι· παρα δε ξεστην ετανυσσε τραπεζαν·
Σιτον δ' αιδοιη ταμιη παρεθηκε φερουσα,
Ειδατα πολλ' επιθεισα, χαριζομενη παρεοντων·
Δαιτρος δε κρειων πινακας παρεθηκεν αειρας
Παντοιων, παρα δε σφι τιθει χρυσεια κυπελλα.
Κηρυξ δ' αυτοισιν θαμ' επῳχετο οινοχοευων,
Ες δ' ηλθον μνηστηρες αγηνορες· οἱ μεν επειτα
Ἑξειης ἑζοντο κατα κλισμους τε θρονους τε·

Τοισι

Τοισι δε κηρυκες μεν ὑδωρ επι χειρας εχευαν·
Σιτον δε δμωαι παρενηνεον εν κανεοισιν·
Οἱ δ' επ' ονειαθ' ἑτοιμα, προκειμενα, χειρας ιαλλον.
Κουροι δε κρητηρας επεστεψαντο ποτοιο.
Αυταρ επει ποσιος και εδητυος εξ ερον ἑντο
Μνηστηρες, τοισιν μεν ενι φρεσιν αλλα μεμηλει,
Μολπη τ' ορχηστυς τε· τα γαρ τ' αναθηματα δαιτος.
Κηρυξ δ' εν χερσι κιθαριν περικαλλεα θηκε
Φημιῳ, ὁς ῥ' ηειδε παρα μνηστηρσιν αναγκῃ.
Ητοι ὁ φορμιζων ανεβαλλετο καλον αειδειν·
Αυταρ Τηλεμαχος προσεφη γλαυκωπιν Αθηνην,
Αγχι σχων κεφαλην, ἱνα μη πευθοιαθ' οἱ αλλοι·
Ξεινε φιλ', ει και μοι νεμεσησεαι ὁ, ττι κεν ειπω;
Τουτοισιν μεν ταυτα μελει, κιθαρις και αοιδη,
Ῥει', επει αλλοτριον βιοτον νηποινον εδουσιν
Ανερος, οὑ δη που λευκ' οστεα πυθεται ομβρῳ,
Κειμεν' επ' ηπειρου, η ειν ἁλι κυμα κυλινδει.
Ει κεινον γ' Ιθακηνδε ιδοιατο νοστησαντα,
Παντες κ' αρησαιατ' ελαφροτεροι ποδας ειναι,
Η αφνειοτεροι χρυσοιο τε εσθητος τε.
Νυν δ' ὁ μεν ὡς απολωλε κακον μορον, ουδε τις ἡμιν
Θαλπωρη, ειπερ τις επιχθονιων ανθρωπων
Φησιν ελευσεσθαι· του δ' ωλετο νοστιμον ημαρ.
Αλλ' αγε μοι τοδε ειπε και ατρεκεως καταλεξον,
Τις; ποθεν εις ανδρων; ποθι τοι πολις ηδε τοκηες;
Ὁπποιης δ' επι νηος αφικεο; πως δε σε ναυται
Ηγαγον εις Ιθακην; τινες εμμεναι ευχετοωνται;
Ου μεν γαρ τι σε πεζον οϊομαι ενθαδ' ἱκεσθαι.
Και μοι τουτ' αγορευσον ετητυμον, οφρ' ευ ειδω
Ηε νεον μεθεπεις, η και πατρωϊος εσσι
Ξεινος; επει πολλοι ισαν ανερες ἡμετερον δω
Αλλοι, επει και κεινος επιστροφος ην ανθρωπων.
Τον δ' αυτε προσεειπε θεα γλαυκωπις Αθηνη·

Τοιγαρ

Τοιγαρ εγω τοι ταυτα μαλ' ατρεκεως αγορευσω·
Μεντης Αγχιαλοιο δαΐφρονος ευχομαι ειναι
Υἱος, αταρ Ταφιοισι φιληρετμοισιν ανασσω.
Νυν δ' ὡδε ξυν νηϊ κατηλυθον ηδ' ἑταροισι,
Πλεων επι οινοπα ποντον επ' αλλοθροους ανθρωπους,
Ες Τεμεσην μετα χαλκον· αγω δ' αιθωνα σιδηρον.
Νηυς δε μοι ἡδ' ἑστηκεν επ' αγρου νοσφι πολησς,
Εν λιμενι Ῥειθρῳ, ὑπο Νηΐῳ ὑληεντι.
Ξεινοι δ' αλληλων πατρωϊοι ευχομεθ' ειναι
Εξ αρχης, ειπερ τε γεροντ' ειρηαι επελθων
Λαερτην ἡρωα· τον ουκετι φασι πολινδε
Ερχεσθ', αλλ' απανευθεν επ' αγρου πηματα πασχειν
Γρηϊ συν αμφιπολῳ, ἡ οἱ βρωσιν τε, ποσιν τε
Παρτιθει, ευτ' αν μιν καματος κατα γυια λαβῃσιν,
Ἑρπυζοντ' ανα γουνον αλωης οινοπεδοιο.
Νυν δ' ηλθον· δη γαρ μιν εφαντ' επιδημιον ειναι
Σον πατερ'· αλλα νυ τον γε θεοι βλαπτουσι κελευθου.
Ου γαρ πω τεθνηκεν επι χθονι διος Οδυσσευς,
Αλλ' ετι που ζωος κατερυκεται ευρεϊ ποντῳ,
Νησῳ εν αμφιρυτῃ· χαλεποι δε μιν ανδρες εχουσιν,
Αγριοι, οἱ που κεινον ἐρυκανοωσ' αεκοντα.
Αυταρ νυν τοι εγω μαντευσομαι, ὡς ενι θυμῳ
Αθανατοι βαλλουσι, και ὡς τελεεσθαι οΐω,
Ουτε τι μαντις εων, ουτ' οιωνων σαφα ειδως·
Ουτι ετι δηρον γε φιλης απο πατριδος αιης
Εσσεται, ουδ' ειπερ τε σιδηρεα δεσματ' εχῃσι·
Φρασσεται, ὡς κε νεηται, επει πολυμηχανος εστιν.
Αλλ' αγε μοι τοδε ειπε και ατρεκεως καταλεξον,
Ει δη εξ αυτοιο τοσος παϊς εις Οδυσηος.
Αινως γαρ κεφαλην τε και ομματα καλα εοικας
Κεινῳ, επει θαμα τοιον εμισγομεθ' αλληλοισι,
Πριν γε τον ες Τροιην αναβημεναι, ενθα περ αλλοι
Αργειων οἱ αριστοι εβαν κοιλης ενι νηυσιν·

Εκ τουδ', ουτ' Οδυσηα εγων ιδον, ουτ' εμε κεινος.
    Την δ' αυ Τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυδα·
Τοιγαρ εγω τοι, ξεινε, μαλ' ατρεκεως αγορευσω,
Μητηρ μεν τ' ἐμε φησι του εμμεναι· αυταρ εγωγε
Ουκ οιδ'· ου γαρ πω τις ἑον γονον αυτος ανεγνω.
Ὡς δη εγωγ' οφελον μακαρος νυ τευ εμμεναι υἱος
Ανερος, ὃν κτεατεσσιν ἑοις επι γηρας ετετμε·
Νυν δ', ὃς αποτμοτατος γενετο θνητων ανθρωπων,
Του μ' εκ φασι γενεσθαι· επει συ με τουτ' ερεεινεις.
    Τον δ' αυτε προσεειπε θεα γλαυκωπις Αθηνη·
Ου μεν τοι γενεην γε θεοι νωνυμον οπισσω
Θηκαν· επει σε γε τοιον εγεινατο Πηνελοπεια.
Αλλ' αγε μοι τοδε ειπε και ατρεκεως καταλεξον,
Τις δαις, τις δε ὁμιλος ὁδ' επλετο; τιπτε δε σε χρεω;
Ειλαπιν', ηε γαμος; επει ουκ ερανος ταδε γ' εστιν.
Ὡς τε μοι ὑβριζοντες ὑπερφιαλως δοκεουσι
Δαινυσθαι κατα δωμα· νεμεσσησαιτο κεν ανηρ
Αισχεα πολλ' ὁρων, ὁστις πινυτος γε μετελθοι.
    Την δ' αυ Τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυδα·
Ξειν', επει αρ δη ταυτα μ' ανειρεαι ηδε μεταλλας,
Μελλεν μεν ποτε οικος ὁδ' αφνειος και αμυμων
Εμμεναι, οφρ' ετι κεινος ανηρ επιδημιος ηεν·
Νυν δ' ἑτερως εβαλοντο θεοι, κακα μητιοωντες,
Οἱ κεινον μεν αϊστον εποιησαν περι παντων
Ανθρωπων· επει ου κε θανοντι περ ὡδ' ακαχοιμην,
Ει μετα οἱς ἑταροισι δαμη Τρωων ενι δημῳ,
Ηε φιλων εν χερσιν, επει πολεμον τολυπευσε·
Τῳ κεν οἱ τυμβον μεν εποιησαν Παναχαιοι,
Ηδε κε και ᾧ παιδι μεγα κλεος ηρατ' οπισσω·
Νυν δε μιν ακλειως Ἁρπυιαι ανηρειψαντο·
Ωχετ' αϊστος, απυστος, εμοι δ' οδυνας τε γοους τε
Καλλιπεν· ουδ' ετι κεινον οδυρομενος στεναχιζω
Οιον, επει νυ μοι αλλα θεοι κακα κηδε' ετευξαν.

Ὁσσοι

Ὁσσοι γαρ νησοισιν επικρατευσιν αριςοι,
Δυλιχιῳ τε, Σαμῃ τε, και ὑληεντι Ζακυνθῳ,
Ηδ' ὁσσοι κραναην Ιθακην κατακοιρανευσι,
Τοσσοι μητερ' εμην μνῶνται, τρυχυσι δε οικον.
Ἡ δ' υτ' αρνειται στυγερον γαμον, υτε τελευτην
Ποιησαι δυναται· τοι δε φθινυθυσιν εδοντες
Οικον εμον· ταχα δη με διαῤῥαισυσι και αυτον.
Τον δ' επαλαστησασα προσηυδα Παλλας Αθηνη·
Ω ποποι, η δη πολλον αποιχομενυ Οδυσηος
Δευῃ, ὁ κε μνηστηρσιν αναιδεσι χειρας εφειη.
Ει γαρ νυν ελθων, δομυ εν πρωτησι θυρῃσι
Σταιη, εχων πηληκα και ασπιδα και δυο δυρε,
Τοιος εων, οἱον μιν εγω ταπρωτ' ενοησα,
Οικῳ εν ἡμετερῳ πινοντα τε τερπομενον τε,
Εξ Εφυρης ανιοντα παρ' Ιλυ Μερμεριδαο,
(Ωχετο γαρ κακεισε θοης επι νηος Οδυσσευς,
Φαρμακον ανδροφονον διζημενος, ὁφρα οἱ ειη
Ιυς χριεσθαι χαλκηρεας· αλλ' ὁ μεν υ οἱ
Δωκεν, επει ῥα θεους νεμεσιζετο αιεν εοντας·
Αλλα πατηρ οἱ δωκεν εμος· φιλεεσκε γαρ αινως·)
Τοιος εων μνηστηρσιν ὁμιλησειεν Οδυσσευς,
Παντες κ' ωκυμοροι τε γενοιατο πικρογαμοι τε.
Αλλ' ητοι μεν ταυτα θεων εν γουνασι κειται·
Η κεν νοστησας αποτισεται, ηε και ουκι,
Οἱσιν ενι μεγαροισι· σε δε φραζεσθαι ανωγα,
Ὁππως κεν μνηςηρας απωσεαι εκ μεγαροιο.
Ει δ' αγε νυν ξυνιει, και εμων εμπαζεο μυθων,
Αυριον εις αγορην καλεσας ἡρωας Αχαιους,
Μυθον πεφραδε πασι, θεοι δ' επιμαρτυροι εστων·
Μνηστηρας μεν επι σφετερα σκιδνασθαι ανωχθι·
Μητερα δ', ει οἱ θυμος εφορμᾶται γαμεεσθαι,
Αψ ιτω ες μεγαρον πατρος μεγα δυναμενοιο.
Οἱ δε γαμον τευξουσι, και αρτυνεουσιν εεδνα

Πολλα

Πολλα μαλ', ὁσσα εοικε φιλης επι παιδος ἑπεσθαι.
Σοι δ' αυτῳ πυκινως ὑποθησομαι, αικε πιθηαι·
Νῆ' αρσας ερετησιν εεικοσιν, ἡτις αριστη,
Ερχεο πευσομενος πατρος δην οιχομενοιο·
Ην τις τοι ειπησι βροτων, η οσσαν ακουσης
Εκ Διος, ἡτε μαλιστα φερει κλεος ανθρωποισι.
Πρωτα μεν ες Πυλον ελθε, και ειρεο Νεστορα διον·
Κειθεν δε Σπαρτηνδε παρα ξανθον Μενελαον·
Ὁς γαρ δευτατος ηλθεν Αχαιων χαλκοχιτωνων.
Ει μεν κεν πατρος βιοτον και νοστον ακουσης,
Η τ' αν, τρυχομενος περ, ετι τλαιης ενιαυτον·
Ει δε κε τεθνειωτος ακουσης, μηδε τ' εοντος,
Νοστησας δη επειτα φιλην ες πατριδα γαιαν,
Σημα τε οἱ χευσαι, και επι κτερεα κτερεϊξαι
Πολλα μαλ', ὁσσα εοικε· και ανερι μητερα δουναι.
Αυταρ επην δη ταυτα τελευτησης τε και ερξης,
Φραζεσθαι δη επειτα κατα φρενα και κατα θυμον,
Ὁππως κεν μνηστηρας ενι μεγαροισι τεοισι
Κτεινης, ηε δολῳ, η αμφαδον· ουδε τι σε χρη
Νηπιαας οχεειν, επει ουκ ετι τηλικος εσσι.
Η ουκ αϊεις οἱον κλεος ελλαβε διος Ορεστης
Παντας επ' ανθρωπους, επει εκτανε πατροφονηα,
Αιγισθον δολομητιν, ὁς οἱ πατερα κλυτον εκτα;
Και συ, φιλος, (μαλα γαρ σ' ὁροω καλον τε μεγαν τε,)
Αλκιμος εσσ', ἱνα τις σε και οψιγονων ευ ειπῃ.
Αυταρ εγων επι νηα θοην κατελευσομαι ηδη,
Ηδ' ἑταρους, οἱ που με μαλ' ασχαλοωσι μενοντες·
Σοι δ' αυτῳ μελετω, και εμων εμπαζεο μυθων.
Την δ' αυ Τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυδα·
Ξειν', ητοι μεν ταυτα φιλα φρονεων αγορευεις,
Ως τε πατηρ ᾡ παιδι, και ουποτε λησομαι αυτων.
Αλλ' αγε νυν επιμεινον, επειγομενος περ οδοιο,
Οφρα λοεσσαμενος τε, τεταρπομενος τε φιλον κηρ,

Δωρον

Δωρον εχων επι νηα κιης, χαιρων ενι θυμῳ,
Τιμηεν, μαλα καλον, ὁ τοι κειμηλιον εσται
Εξ εμευ· οἱα φιλοι ξεινοι ξεινοισι διδουσι.
Τον δ' ημειβετ' επειτα θεα γλαυκωπις Αθηνη·
Μη μ' ετι νυν κατερυκε, λιλαιομενον περ οδοιο·
Δωρον δ', ὁ, ττι κε μοι δουναι φιλον ητορ ανωγει,
Αυθις ανερχομενῃ δομεναι οἰκονδε φερεσθαι,
Και μαλα καλον ἑλων· σοι δ' αξιον εσται αμοιβης.
Ἡ μεν αρ' ὡς ειπουσ' απεβη γλαυκωπις Αθηνη,
Ορνις δ' ὡς ανοπαια διεπτατο· τῳ δ' ενι θυμῳ
Θηκε μενος και θαρσος, ὑπεμνησεν τε ἑ πατρος
Μαλλον ετ', η το παροιθεν· ὁ δε, φρεσιν ᾑσι νοησας,
Θαμβησεν κατα θυμον· οϊσσατο γαρ θεον ειναι.
Αυτικα δε μνηστηρας επῳχετο ισοθεος φως·
Τοισι δ' αοιδος αειδε περικλυτος, οἱ δε σιωπῃ
Εἱατ' ακουοντες· ὁ δ' Αχαιων νοστον αειδε
Λυγρον, ὁν εκ Τροιης επετειλατο Παλλας Ἀθηνη.
Του δ' ὑπερωϊοθεν φρεσι συνθετο θεσπιν αοιδην
Κουρη Ικαριοιο περιφρων Πηνελοπεια·
Κλιμακα δ' ὑψηλην κατεβησατο οἱο δομοιο,
Ουκ οιη, ἁμα τη γε και αμφιπολοι δυ' ἑποντο.
Ἡ δ' ὁτε δη μνηστηρας αφικετο δια γυναικων,
Στη ῥα παρα σταθμον τεγεος πυκα ποιητοιο,
Αντα παρειαων σχομενη λιπαρα κρηδεμνα·
Αμφιπολος δ' αρα οἱ κεδνη ἑκατερθε παρεστη·
Δακρυσασα δ' επειτα προσηυδα θειον αοιδον·
Φημιε, πολλα γαρ αλλα βροτων θελκτηρια οιδας,
Εργ' ανδρων τε θεων τε, τα τε κλειουσιν αοιδοι·
Των ἑν γε σφιν αειδε παρημενος· οἱ δε σιωπῃ
Οινον πινοντων· ταυτης δ' αποπαυ' αοιδης
Λυγρης, ἡτε μοι αιει ενι στηθεσσι φιλον κηρ
Τειρει· επει με μαλιστα καθικετο πενθος αλαστον.
Τοιην γαρ κεφαλην ποθεω, μεμνημενη αιει

Ανδρος,

Ανδρος, του κλεος ευρυ καθ' Ἑλλαδα και μεσον Αργος.
Την δ' αυ Τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυδα·
Μητερ εμη, τι τ' αρ' αυ φθονεεις, εριηρον αοιδον
Τερπειν, ὁππη οἱ νοος ορνυται; ου νυ τ' αοιδοι
Αιτιοι, αλλα ποθι Ζευς αιτιος, ὁστε διδωσιν
Ανδρασιν αλφηστησιν, ὁπως εθελησιν ἑκαστῳ.
Τȣτῳ δ' ου νεμεσις, Δαναων κακον οιτον αειδειν·
Την γαρ αοιδην μαλλον επικλειουσ' ανθρωποι,
Ἡτις ακουοντεσσι νεωτατη αμφιπεληται.
Σοι δ' επιτολματω κραδιη και θυμος ακουειν·
Ου γαρ Οδυσσευς οιος απωλεσε νοστιμον ημαρ,
Εν Τροιη, πολλοι δε και αλλοι φωτες ολοντο.
Αλλ' εις οικον ιουσα τα σαυτης εργα κομιζε,
Ἱστον τ' ηλακατην τε, και αμφιπολοισι κελευε
Εργον εποιχεσθαι· μυθος δ' ανδρεσσι μελησει
Πασι, μαλιστα δ' εμοι· του γαρ κρατος εστ' ενι οικῳ.
Ἡ μεν θαμβησασα παλιν οικονδε βεβηκει·
Παιδος γαρ μυθον πεπνυμενον ενθετο θυμῳ.
Ες δ' ὑπερῳ' αναβασα συν αμφιπολοισι γυναιξι,
Κλαιεν επειτ' Οδυσηα φιλον ποσιν, οφρα οἱ ὑπνον
Ἡδυν επι βλεφαροισι βαλε γλαυκωπις Αθηνη.
Μνηστηρες δ' ὁμαδησαν ανα μεγαρα σκιοεντα,
Παντες δ' ηρησαντο παραι λεχεεσσι κλιθηναι.
Τοισι δε Τηλεμαχος πεπνυμενος ηρχετο μυθων·
Μητρος εμης μνηστηρες, ὑπερβιον ὑβριν εχοντες,
Νυν μεν δαινυμενοι τερπωμεθα, μηδε βοητυς
Εστω· (επει τογε καλον ακουεμεν εστιν αοιδου
Τοιουδ', οἱος ὁδ' εστι, θεοις εναλιγκιος αυδην.)
Ηωθεν δ' αγορηνδε καθεζωμεσθα κιοντες
Παντες, ἱν' ὑμιν μυθον απηλεγεως αποειπω,
Εξιεναι μεγαρων· αλλας δ' αλεγυνετε δαιτας,
Ὑμα κτηματ' εδοντες, αμειβομενοι κατα οικους.
Ει δ' υμμιν δοκεει τοδε λωϊτερον και αμεινον

Εμμεναι,

Εμμεναι, ανδρος ἑνος βιοτον νηποινον ολεσσαι,
Κειρετ᾽, εγω δε θεους επιβωσομαι αιεν εοντας,
Αικε ποθι Ζευς δωσι παλιντιτα εργα γενεσθαι,
Νηποινοι κεν επειτα δομων εντοσθεν ολοισθε.
  Ὡς εφαθ᾽· οἱ δ᾽ αρα παντες οδαξ εν χειλεσι φυντες,
Τηλεμαχον θαυμαζον, ὁ θαρσαλεως αγορευε.
  Τον δ᾽ αυ Αντινοος προσεφη, Ευπειθεος υἱος·
Τηλεμαχ᾽, η μαλα δη σε διδασκουσιν θεοι αυτοι
Ὑψαγορην τ᾽ εμεναι, και θαρσαλεως αγορευειν.
Μη σε γ᾽ εν αμφιαλῳ Ιθακῃ βασιληα Κρονιων
Ποιησειεν· ὃ τοι γενεῃ πατρωϊον εστιν.
  Τον δ᾽ αυ Τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυδα·
Αντινο᾽, ειπερ μοι και αγασσεαι, ὁ, τ̓τι κεν ειπω;
Και κεν τουτ᾽ εθελοιμι, Διος γε διδοντος, αρεσθαι.
Η φῃς τουτο κακιστον εν ανθρωποισι τετυχθαι;
Ου μεν γαρ τι κακον βασιλευεμεν· αιψα τε οἱ δω̃
Αφνειον πελεται, και τιμηεστερος αυτος.
Αλλ᾽ ητοι βασιληες Αχαιων εισι και αλλοι
Πολλοι εν αμφιαλῳ Ιθακῃ, νεοι ηδε παλαιοι·
Των κεν τις τοδ᾽ εχῃσιν, επει θανε διος Οδυσσευς·
Αυταρ εγων οικοιο αναξ εσομ᾽ ἡμετεροιο,
Και δμωων, οὑς μοι ληΐσσατο διος Οδυσσευς.
  Τον δ᾽ αυ Ευρυμαχος Πολυβου παις αντιον ηυδα·
Τηλεμαχ᾽, ητοι ταυτα θεων εν γουνασι κειται,
Ὁστις εν αμφιαλῳ Ιθακῃ βασιλευσει Αχαιων·
Κτηματα δ᾽ αυτος εχοις, και δωμασιν οἱσιν ανασσοις.
Μη γαρ ὀγ᾽ ελθοι ανηρ ὁστις αεκοντα βιηφι
Κτηματ᾽ απορραισει, Ιθακης ετι ναιεταωσης.
Αλλ᾽ εθελω σε, φεριστε, περι ξεινοιο ερεσθαι,
Ὁπποθεν οὑτος ανηρ, ποιης δ᾽ εξ ευχεται ειναι
Γαιης· που δε νυ οἱ γενεη και πατρις αρουρα.
Ηε τοι αγγελιην πατρος φερει ερχομενοιο,
Η ἑον αυτου χρειος εελδομενος τοδ᾽ ἱκανει;

Οἱον

Οἱον αναΐξας αφαρ οιχεται, ουδ' ὑπεμεινε
Γνωμεναι· ου μεν γαρ τι κακῳ εις ωπα εωκει.
  Τον δ' αυ Τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυδα·
Ευρυμαχ', ητοι νοστος απωλετο πατρος εμοιο·
Ουτ' ουν αγγελιης ετι πειθομαι, ειποθεν ελθοι,
Ουτε θεοπροπιης εμπαζομαι, ην τινα μητηρ
Ες μεγαρον καλεσασα θεοπροπον εξερεηται.
Ξεινος δ' οὑτος εμος πατρωΐος εκ Ταφου εστι,
Μεντης Αγχιαλοιο δαΐφρονος ευχεται ειναι
Ὑιος· αταρ Ταφιοισι φιληρετμοισιν ανασσει.
  Ὡς φατο Τηλεμαχος· φρεσι δ' αθανατην θεον εγνω.
Οἱ δ' εις ορχηστυν τε και ἱμεροεσσαν αοιδην
Τρεψαμενοι τερποντο· μενον δ' επι ἑσπερον ελθειν.
Τοισι δε τερπομενοισι μελας επι ἑσπερος ηλθε·
Δη τοτε κακκειοντες εβαν οικονδε ἑκαστος.
Τηλεμαχος δ', ὁθι οἱ θαλαμος περικαλλεος αυλης
Ὑψηλος δεδμητο, περισκεπτῳ ενι χωρῳ,
Ενθ' εβη εις ευνην, πολλα φρεσι μερμηριζων·
Τῳ δ' αρ' ἁμ' αιθομενας δαΐδας φερε κεδν' ειδυια
Ευρυκλει', Ωπος θυγατηρ Πεισηνοριδαο·
Την ποτε Λαερτης πριατο κτεατεσσιν ἑοισιν,
Πρωθηβην ετ' εουσαν, εεικοσαβοια δ' εδωκεν.
Ισα δε μιν κεδνῃ αλοχῳ τιεν εν μεγαροισιν·
Ευνῃ δ' ουποτ' εμικτο, χολον δ' αλεεινε γυναικος·
Ἡ οἱ ἁμ' αιθομενας δαΐδας φερε, και ἑ μαλιστα
Δμωαων φιλεεσκε, και ετρεφε τυτθον εοντα.
Ωϊξεν δε θυρας θαλαμου πυκα ποιητοιο·
Ἑζετο δ' εν λεκτρῳ, μαλακον δ' εκδυνε χιτωνα·
Και τον μεν γραιης πυκιμηδεος εμβαλε χερσιν.
Ἡ μεν τον πτυξασα και ασκησασα χιτωνα,
Πασσαλῳ αγκρεμασασα παρα τρητοισι λεχεεσσι,
Βη ρ' ιμεν εκ θαλαμοιο· θυρην δ' επερυσε κορωνῃ
Αργυρεῃ· επι δε κληϊδ' ετανυσσεν ἱμαντι.

Ενθ'

Ενθ' ὁγε παννυχιος, κεκαλυμμενος οιος αωτῳ,
Βουλευε φρεσιν ᾗσιν ὁδον, την πεφραδ' Αθηνη.

* Εκ της 'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

43—269.

'Ως εφατ'· ουδ' απιθησε διακτορος Αργειφοντης·
Αυτικ' επειθ' ὑπο ποσιν εδησατο καλα πεδιλα,
Αμβροσια, χρυσεια· τα μιν φερον ημεν εφ' ὑγρην,
Ηδ' επ' απειρονα γαιαν, ἁμα πνοιης ανεμοιο.
Είλετο δε ῥαβδον, τη τ' ανδρων ομματα θελγει,
'Ων εθελει, τους δ' αυτε και ὑπνωοντας εγειρει.
Την μετα χερσιν εχων πετετο κρατυς Αργειφοντης.
Πιεριην δ' επιβας, εξ αιθερος εμπεσε ποντῳ·
Σευατ' επειτ' επι κυμα, λαρῳ ορνιθι εοικως,
'Οστε κατα δεινους κολπους ἁλος ατρυγετοιο
Ιχθυς αγρωσσων πυκινα πτερα δευεται ἁλμη·
Τῳ ικελος πολεεσσιν οχησατο κυμασιν 'Ερμης.
Αλλ' ὁτε δη την νησον αφικετο τηλοθ' εουσαν,
Ενθ' εκ ποντου βας ιοειδεος, ηπειρονδε
Ηϊεν· οφρα μεγα σπεος ἱκετο, τῳ ενι νυμφη
Ναιεν ευπλοκαμος· την δ' ενδοθι τετμεν εουσαν.
Πυρ μεν επ' εσχαροφιν μεγα καιετο, τηλοθι δ' οδμη
Κεδρου τ' ευκεατοιο, θυου τ' ανα νησον οδωδει,
Δαιομενων· ἡ δ' ενδον αοιδιαουσ' οπι καλη,
'Ιστον εποιχομενη, χρυσειη κερκιδ' ὑφαινεν.
'Υλη δε σπεος αμφιπεφυκει τηλεθοωσα,
Κληθρη τ', αιγειρος τε, και ευωδης κυπαρισσος.
Ενθα δε τ' ορνιθες τανυσιπτεροι ευναζοντο,

Σκωπες τ', ιρηκες τε, τανυγλωσσοι τε κορωναι
Ειναλιαι, τησιν τε θαλασσια εργα μεμηλεν.
Ἡ δ' αυτου τετανυστο περι σπειους γλαφυροιο,
Ἡμερις ἡβωωσα, τεθηλει δε σταφυλησι·
Κρηναι δ' ἑξειης πισυρες ῥεον ὑδατι λευκῳ,
Πλησιαι αλληλων τετραμμεναι αλλυδις αλλη.
Αμφι δε λειμωνες μαλακοι ιου, ηδε σελινου,
Θηλεον· ενθα κ' επειτα και αθανατος περ επελθων
Θηησαιτο ιδων, και τερφθειη φρεσιν ἡσιν.
Ενθα στας θηειτο διακτορος Αργειφοντης.
Αυταρ επειδη παντα ἑῳ θηησατο θυμῳ,
Αυτικ' αρ' εις ευρυ σπεος ηλυθεν· ουδε μιν αντην
Ηγνοιησεν ιδουσα Καλυψω, δια θεαων.
(Ου γαρ τ' αγνωτες θεοι αλληλοισι πελονται
Αθανατοι, ουδ' ειτις αποπροθι δωματα ναιει.)
Ουδ' αρ' Οδυσσηα μεγαλητορα ενδον ετετμεν,
Αλλ' ὁγ' επ' ακτης κλαιε καθημενος· ενθα παρος περ,
Δακρυσι και στοναχησι και αλγεσι θυμον ερεχθων,
Ποντον επ' ατρυγετον δερκεσκετο, δακρυα λειβων.
Ἑρμειαν δ' ερεεινε Καλυψω, δια θεαων,
Εν θρονῳ ἱδρυσασα φαεινῳ σιγαλοεντι·
Τιπτε μοι, Ἑρμεια χρυσορραπι, ειληλουθας,
Αιδοιος τε φιλος τε; παρος γε μεν ουτι θαμιζεις.
Αυδα, ὁ, τι φρονεεις· τελεσαι δε με θυμος ανωγεν,
Ει δυναμαι τελεσαι γε, και ει τετελεσμενον εστιν.
Αλλ' ἑπεο προτερω, ἱνα τοι παρ ξεινια θειω·
Ὡς αρα φωνησασα θεα παρεθηκε τραπεζαν,
Αμβροσιης πλησασα· κερασσε δε νεκταρ ερυθρον.
Αυταρ ὁ πινε και ησθιε διακτορος Αργειφοντης·
Αυταρ επει δειπνησε, και ηραρε θυμον εδωδῃ,
Και τοτε δη μιν επεσσιν αμειβομενος προσεειπεν·
Ειρωτᾳς μ' ελθοντα, θεα, θεον; αυταρ εγω τοι
Νημερτεως τον μυθον ενισπησω· κελεαι γαρ.

Ζευς

Ζευς εμε ηνωγει δευρ' ελθεμεν εκ εθελοντα·
Τις δ' αν ἑκων τοσσονδε διαδραμοι ἁλμυρον ὑδωρ,
Ασπετον; ϗδε τις αϛχι βροτων πολις, οἱτε θεοισιν
Ἱερα τε ῥεζϗσι, και εξαιτϗς εκατομβας.
Αλλα μαλ' ϗτως εϛι Διος νοον Αιγιοχοιο
Ουτε παρεξ ελθειν αλλον θεον, ϗθ' ἁλιωσαι.
Φησι τοι ανδρα παρειναι οϊζυρωτατον αλλων
Των ανδρων, οἱ αϛυ περι Πριαμοιο μαχοντο
Ειναετες, δεκατῳ δε πολιν περσαντες εβησαν
Οικαδ'· αταρ εν νοϛῳ Αθηναιην αλιτοντο,
Ἡ σφιν επωρσ' ανεμον τε κακον και κυματα μακρα.
Ενθ' αλλοι μεν παντες απεφθιθον εσθλοι ἑταιροι,
Τον δ' αρα δευρ' ανεμος τε φερων και κυμα πελασσεν.
Τον νυν σ' ηνωγει αποπεμπεμεν ὁ, τ]ι ταχιστα·
Ου γαρ οἱ τηδ' αισα φιλων απο νοσφιν ολεσθαι,
Αλλ' ετι οἱ μοιρ' εστι φιλους τ' ιδεειν, και ἱκεσθαι
Οικον ες ὑψοροφον, και ἑην ες πατριδα γαιαν.
  Ὡς φατο· ῥιγησεν δε Καλυψω, δια θεαων,
Και μιν φωνησασ' επεα πτεροεντα προσηυδα·
  Σχετλιοι εστε, θεοι, ζηλημονες εξοχον αλλων,
Οἱτε θεαις αγαασθε παρ' ανδρασιν ευναζεσθαι
Αμφαδιην, ἡ τις τε φιλον ποιησετ' ακοιτην.
Ὡς μεν ὁτ' Ωριων' ἑλετο ῥοδοδακτυλος Ηως,
Τοφρα οἱ ηγαασθε θεοι ῥεια ζωοντες,
Ἑως μιν εν Ορτυγιῃ χρυσοθρονος Αρτεμις ἁγνη
Οἱς αγανοις βελεεσσιν εποιχομενη κατεπεφνεν·
Ὡς δ' ὁποτ' Ιασιωνι εϋπλοκαμος Δημητηρ,
Ὡ θυμῳ ειξασα, μιγη φιλοτητι και ευνῃ,
Νειῳ ενι τριπολῳ· ουδε δην ηεν απυστος
Ζευς, ὁς μιν κατεπεφνε βαλων αργητι κεραυνῳ.
Ὡς δ' αυ νυν μοι αγασθε, θεοι, βροτον ανδρα παρειναι·
Τον μεν εγων εσαωσα περι τροπιος βεβαωτα
Οιον· επει οἱ νηα θοην αργητι κεραυνῳ

Ζευς

Ζευς ελσας εκεασσε μεσῳ ενι οινοπι ποντῳ.
Ενθ' αλλοι μεν παντες απεφθιθον εσθλοι ἑταιροι,
Τον δ' αρα δευρ' ανεμος τε φερων και κυμα πελασσε.
Τον μεν εγω φιλεον τε και ετρεφον, ηδε εφασκον
Θησειν αθανατον και αγηραον ηματα παντα.
Αλλ' επει ουπως εστι Διος νοον Αιγιοχοιο
Ουτε παρεξ ελθειν αλλον θεον, ουδ' ἁλιωσαι·
Ἐρρετω, ει μιν κεινος εποτρυνει και ανωγει,
Ποντον επ' ατρυγετον· πεμψω δε μιν ουτι εγωγε.
Ου γαρ μοι παρα νηες επηρετμοι, και ἑταιροι,
Οἱ κεν μιν πεμποιεν επ' ευρεα νωτα θαλασσης.
Αυταρ οἱ προφρων ὑποθησομαι, ουδ' επικευσω,
Ὡς κε μαλ' ασκηθης ἡν πατριδα γαιαν ἱκηται.
Την δ' αυτε προσεειπε διακτορος Αργειφοντης·
Οὑτω νυν αποπεμπε, Διος δ' εποπιζεο μηνιν,
Μηπως τοι μετοπισθε κοτεσσαμενος χαλεπηνη.
Ὡς ἁρα φωνησας απεβη κρατυς Αργειφοντης.
Ἡ δ' επ' Οδυσσηα μεγαλητορα ποτνια νυμφη
Ηϊ', επειδη Ζηνος επεκλυεν αγγελιαων.
Τον δ' αρ' επ' ακτης εὑρε καθημενον· ουδε ποτ' οσσε
Δακρυοφιν τερσοντο· κατειβετο δε γλυκυς αιων
Νοστον οδυρομενῳ, επει ουκετι ἡνδανε νυμφη.
Αλλ' ητοι νυκτας μεν ιαυεσκεν και αναγκη
Εν σπεσσι γλαφυροισι παρ' ουκ εθελων εθελουσῃ·
Ηματα δ' εν πετρῃσι και ηϊονεσσι καθιζων,
Δακρυσι και στοναχῃσι και αλγεσι θυμον ερεχθων,
Ποντον επ' ατρυγετον δερκεσκετο, δακρυα λειβων·
Αγχου δ' ἱσταμενη προσεφωνεε δια θεαων·
Καμμορε, μη μοι ετ' ενθαδ' οδυρεο, μηδε τοι αιων
Φθινετω· ηδη γαρ σε μαλα προφρασσ' αποπεμψω.
Αλλ' αγε, δουρατα μακρα ταμων, ἁρμοζεο χαλκῳ
Ευρειαν σχεδιην· αταρ ικρια πηξαι επ' αυτῃ
Ὑψου, ὡς σε φερησιν επ' ηεροειδεα ποντον.

Αυταρ

Αυταρ εγω σιτον και ὑδωρ οινον ερυθρον
Ενθησω μενοεικε', ά κεν τοι λιμον ερυκοι·
Εἱματα τ' αμφιεσω· πεμψω δε τοι ουρον οπισθεν,
'Ως κε μαλ' ασκηθης σην πατριδα γαιαν ἱκηαι,
Αικε θεοι γ' εθελωσι, τοι ουρανον ευρυν εχουσιν,
Οἱ μευ φερτεροι εισι νοησαι τε κρηναι τε.
'Ως φατο· ῥιγησεν δε πολυτλας διος Οδυσσευς,
Και μιν φωνησας επεα πτεροεντα προσηυδα·
Αλλο τι δη συ, θεα, τοδε μηδεαι, ουδε τι πομπην,
'Η με κελεαι σχεδιῃ περααν μεγα λαιτμα θαλασσης,
Δεινον τ' αργαλεον τε· το δ' ουδ' επι νηες εϊσαι
Ωκυποροι περοωσιν, αγαλλομεναι Διος ουρῳ.
Ουδ' αν εγων, αεκητι σεθεν, σχεδιης επιβαιην,
Ει μη μοι τλαιης γε, θεα, μεγαν ὁρκον ομοσσαι,
Μη τι μοι αυτῳ πημα κακον βουλευσεμεν αλλο.
Ως φατο· μειδησεν δε Καλυψω, δια θεαων,
Χειρι τε μιν κατερεξεν, επος τ' εφατ', εκ τ' ονομαζε·
Η δη αλιτρος γ' εσσι, και ουκ αποφωλια ειδως·
Οἱον δη τον μυθον επεφρασθης αγορευσαι;
Ιστω νυν τοδε Γαια και Ουρανος ευρυς ὑπερθεν,
Και το κατειβομενον Στυγος ὑδωρ, (ὁς τε μεγιστος
'Ορκος, δεινοτατος τε πελει μακαρεσσι θεοισι,)
Μη τι τοι αυτῳ πημα κακον βουλευσεμεν αλλο.
Αλλα τα μεν νοεω και φρασσομαι, ἁσσ' αν εμοι περ
Αυτῃ μηδοιμην, ὁτε με χρειω τοσον ἱκοι.
Και γαρ εμοι νοος εστιν εναισιμος, ουδε μοι αυτῃ
Θυμος ενι στηθεσσι σιδηρεος, αλλ' ελεημων.
'Ως αρα φωνησασ' ἡγησατο δια θεαων
Καρπαλιμως· ὁ δ' επειτα μετ' ιχνια βαινε θεοιο.
'Ιξον δε σπειος γλαφυρον θεος ηδε και ανηρ·
Και ῥ' ὁ μεν ενθα καθιζεν επι θρονου, ενθεν ανεστη
'Ερμειας· νυμφη δ' ετιθει παρα πασαν εδωδην,
Εσθειν και πινειν, οἱα βροτοι ανδρες εδουσιν·

Αυτη

Αυτη δ' αντιον ἱζεν Οδυσσηος θειοιο,
Τη δε παρ' αμβροσιην δμωαι και νεκταρ εθηκαν.
Οἱ δ' επ' ονειαθ' ἑτοιμα προκειμενα χειρας ιαλλον.
Αυταρ επει ταρπησαν εδητυος ηδε ποτητος,
Τοις αρα μυθων ηρχε Καλυψω, δια θεαων·
  Διογενες Λαερτιαδη, πολυμηχαν' Οδυσσευ,
Οὑτω δη οικονδε φιλην ες πατριδα γαιαν
Αυτικα νυν εθελεις ιεναι; συ δε χαιρε και εμπης.
Ειγε μεν ειδειης σῃσι φρεσιν, ὁσσα τοι αισα
Κηδε' αναπλησαι, πριν πατριδα γαιαν ἱκεσθαι,
Ενθαδε αυθι μενων συν εμοι τοιδε δωμα φυλασσοις,
Αθανατος τ' ειης· ἱμειρομενος περ ιδεσθαι
Σην αλοχον, της αιεν εελδεαι ηματα παντα.
Ου μεν θην κεινης γε χερειων ευχομαι ειναι,
Ου δεμας, ουδε φυην· επει ουπως ουδε εοικεν
Θνητας αθανατῃσι δεμας και ειδος εριζειν.
  Την δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις Οδυσσευς·
Ποτνια θεα, μη μοι τοδε χωεο· οιδα και αυτος
Παντα μαλ', οὑνεκα σειο περιφρων Πηνελοπεια
Ειδος ακιδνοτερη, μεγεθος τ', εις αντα ιδεσθαι·
(Ἡ μεν γαρ βροτος εστι, συ δ' αθανατος και αγηρως.)
Αλλα και ὡς εθελω και εελδομαι ηματα παντα
Οικαδε τ' ελθεμεναι, και νοστιμον ημαρ ιδεσθαι.
Ει δ' αυ τις ῥαιῃσι θεων ενι οινοπι ποντῳ
Τλησομαι, εν στηθεσσιν εχων ταλαπενθεα θυμον·
Ηδη γαρ μαλα πολλ' επαθον, και πολλ' εμογησα
Κυμασι και πολεμῳ· μετα και τοδε τοισι γενεσθω.
  Ὡς εφατ'· ηελιος δ' αρ' εδυ, και επι κνεφας ηλθεν.
Ελθοντες δ' αρα τωγε μυχῳ σπειους γλαφυροιο,
Τερπεσθην φιλοτητι, παρ' αλληλοισι μενοντε.
Ημος δ' ηριγενεια φανη ῥοδοδακτυλος ηως,
Αυτιχ' ὁ μεν χλαιναν τε χιτωνα τε ἑννυτ' Οδυσσευς·
Αυτη δ' αργυφεον φαρος μεγα ἑννυτο νυμφη,

Λεπτον,

Λεπτον και χαριεν, περι δε ζωνην βαλετ' ιξυϊ
Καλην, χρυσειην· κεφαλη δ' επεθηκε καλυπτρην·
Και τοτ' Οδυσσηϊ μεγαλητορι μηδετο πομπην.
Δωκε μεν οἱ πελεκυν μεγαν, αρμενον εν παλαμησι,
Χαλκεον, αμφοτερωθεν ακαχμενον· αυταρ εν αυτῳ
Στειλειον περικαλλες, ελαϊνον, ευ εναρηρος·
Δωκε δ' επειτα σκεπαρνον εΰξοον· ηρχε δ' οδοιο
Νησου επ' εσχατιης, ὁθι δενδρεα μακρα πεφυκει,
Κληθρη τ', αιγειρος τ', ελατη τ' ην ουρανομηκης,
Αυα παλαι, περικηλα, τα οἱ πλωοιεν ελαφρως.
Αυταρ επειδη δειξ', ὁθι δενδρεα μακρα πεφυκει,
Ἡ μεν εβη προς δωμα Καλυψω, δια θεαων.
Αυταρ ὁ ταμνετο δουρα· θοως δε οἱ ηνυτο εργον·
Εικοσι δ' εκβαλε παντα, πελεκκησεν δ' αρα χαλκῳ,
Ξεσσε δ' επισταμενως, και επι σταθμην ιθυνε.
Τοφρα δ' ενεικε τερετρα Καλυψω, δια θεαων·
Τετρηνεν δ' αρα παντα, και ἡρμοσεν αλληλοισι·
Γομφοισιν δ' αρα την γε και ἁρμονιησιν αρηρεν.
Ὁσσον τις τ' εδαφος νηος τορνωσεται ανηρ
Φορτιδος ευρειης, ευ ειδως τεκτοσυναων,
Τοσσον επ' ευρειαν σχεδιην ποιησατ' Οδυσσευς.
Ικρια δε στησας, αραρων θαμεσι σταμινεσσι,
Ποιει· αταρ μακρησιν επηγκενιδεσσι τελευτα.
Εν δ' ἱστον ποιει, και επικριον αρμενον αυτῳ·
Προς δ' αρα πηδαλιον ποιησατο, οφρ' ιθυνοι·
Φραξε δε μιν ῥιπεσσι διαμπερες οισυϊνησι,
Κυματος ειλαρ εμεν· πολλην δ' επεχευατο ὑλην.
Τοφρα δε φαρε' ενεικε Καλυψω, δια θεαων,
Ἱστια ποιησασθαι· ὁ δ' ευ τεχνησατο και τα.
Εν δ' ὑπερας τε, καλως τε, ποδας τ' ενεδησεν εν αυτῃ.
Μοχλοισιν δ' αρα την γε κατειρυσεν εις ἁλα διαν.
Τετρατον ημαρ εην, και τῳ τετελεστο ἁπαντα.
Τῳ δ' αρα πεμπτῳ πεμπ' απο νησου δια Καλυψω,

Εἱματα

Εἵματα τ᾽ αμφιεσασα θυωδεα, και λȣσασα.
Εν δε οἱ ασκον εθηκε θεα μελανος οινοιο
Τον ἑτερον, ἑτερον δ᾽ ὑδατος μεγαν· εν δε και ηϊα
Κωρυκῳ· εν δε οἱ οψα τιθει μενοεικεα πολλα·
Ουρον δε προεηκεν απημονα τε λιαρον τε.
Γηθοσυνος δ᾽ ȣρῳ πετασ᾽ ἱςια διος Οδυσσευς.

* Εκ της ʽΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

24—71.

Αυταρ επει ῥ᾽ ηγερθεν, ὁμηγερεες τ᾽ εγενοντο,
Τοισιν δ᾽ Αλκινοος αγορησατο και μετεειπε·
  Κεκλυτε, Φαιηκων ἡγητορες, ηδε μεδοντες,
ʽΟφρ᾽ ειπω, τα με θυμος ενι στηθεσσι κελευει·
Ξεινος ὁδ᾽, ȣκ οιδ᾽ ὁςις, αλωμενος ἱκετ᾽ εμον δω,
Ηε προς Ηοιων, η ʽΕσπεριων ανθρωπων·
Πομπην δ᾽ οτρυνει, και λισσεται εμπεδον ειναι.
ʽΗμεις δ᾽, ὡς τοπαρος περ, εποτρυνωμεθα πομπην.
Ουδε γαρ ȣδε τις αλλος, ὁτις κ᾽ εμα δωμαθ᾽ ἱκηται,
Ενθαδ᾽ οδυρομενος δηρον μενει, εἱνεκα πομπης.
Αλλ᾽ αγε, νηα μελαιναν ερυσσομεν εις ἁλα διαν
Πρωτοπλοον· κȣρω δ᾽ δυω, και πεντηκοντα,
Κρινασθων κατα δημον, ὁσοι παρος εισιν αριςοι·
Δησαμενοι δ᾽ ευ παντες επι κληισιν ερετμα
Εκβητ᾽· αυταρ επειτα θοην αλεγυνετε δαιτα,
ʽΗμετερονδ᾽ ελθοντες· εγω δ᾽ ευ πασι παρεξω.
Κȣροισιν μεν ταυτ᾽ επιτελλομαι· αυταρ οἱ αλλοι
Σκηπτȣχοι βασιληες εμα προς δωματα καλα
Ερχησθ᾽, οφρα ξεινον ενι μεγαροις φιλεωμεν,

Μηδε

Μηδε τις αρνεισθω· καλεσασθε δε θειον αοιδον
Δημοδοκον· τω γαρ ρα θεος περι δωκεν αοιδην
Τερπειν, όππη θυμος εποτρυνησιν αειδειν.
Ὡς αρα φωνησας ἡγησατο· τοι δ' άμ' ἑποντο
Σκηπτουχοι· κηρυξ δε μετωχετο θειον αοιδον.
Κουρω δε κρινθεντε, δυω και πεντηκοντα,
Βητην, ως εκελευσ', επι θιν' άλος ατρυγετοιο.
Αυταρ επει ρ' επι νηα κατηλυθον, ηδε θαλασσαν,
Νηα μεν οἱ γε μελαιναν άλος βενθοσδε ερυσσαν,
Εν δ' ἱστον τ' ετιθεντο και ἱστια νηϊ μελαινῃ·
Ηρτυναντο δ' ερετμα τροποις εν δερματινοισι,
Παντα κατα μοιραν· ανα δ' ἱστια λευκα πετασσαν·
Ὑψου δ' εν νοτιῳ την γ' ὁρμισαν· αυταρ επειτα
Βαν ρ' ιμεν Αλκινοοιο δαϊφρονος ες μεγα δωμα.
Πληντο δ' αρ' αιθουσαι τε, και ερκεα, και δομοι ανδρων
Αγρομενων· πολλοι δ' αρ' εσαν νεοι, ηδε παλαιοι.
Τοισιν δ' Αλκινοος δυοκαιδεκα μηλ' ἱερευσεν,
Οκτω δ' αργιοδοντας ὑας, δυο δ' ειλιποδας βους·
Τους δερον, αμφι θ' ἑπον, τετυκοντο τε δαιτ' ερατεινην.
Κηρυξ δ' εγγυθεν ηλθεν αγων ερινηρον αοιδον·
Τον περι Μουσ' εφιλησε, διδου δ' αγαθον τε, κακον τε,
Οφθαλμων μεν αμερσε, διδου δ' ἡδειαν αοιδην.
Τῳ δ' αρα Ποντονοος θηκε θρονον αργυροηλον
Μεσσῳ δαιτυμονων, προς κιονα μακρον ερεισας.
Καδδ' εκ πασσαλοφιν κρεμασεν φορμιγγα λιγειαν
Αυτου ὑπερ κεφαλης, και επεφραδε χερσιν ἑλεσθαι
Κηρυξ· παρ δ' ετιθει κανεον, καλην τε τραπεζαν,
Παρ δ' δεπας οινοιο, πιειν, ότε θυμος ανωγοι.
Οἱ δ' επ' ονειαθ' ἑτοιμα προκειμενα χειρας ιαλλον.

485—563.

Αυταρ επει ποσιος και εδητυος εξ ερον ἱντο,
Δη τοτε Δημοδοκον προσεφη πολυμητις Οδυσσευς·
Δημοδοκ', εξοχα δη σε βροτων αινιζομ' ἁπαντων·
Η σε γε Μεσ' εδιδαξε, Διος παις, η σε γ' Απολλων·
Λιην γαρ κατα κοσμον Αχαιων οιτον αειδεις,
Ὁσσ' ερξαν τ', επαθον τε, και ὁσσ' εμογησαν Αχαιοι·
Ὡς τε πε η αυτος παρεων, η αλλε ακεσας.
Αλλ' αγε δη μεταβηθι, και ἱππε κοσμον αεισον
Δερατεε, τον Επειος εποιησεν συν Αθηνη,
Ὁν ποτ' ες ακροπολιν, δολον, ηγαγε διος Οδυσσευς,
Ανδρων εμπλησας, οἱ Ιλιον εξαλαπαξαν.
Αικεν δη μοι ταυτα κατα μοιραν καταλεξῃς,
Αυτικ' εγω πασιν μυθησομαι ανθρωποισιν,
Ὡς αρα τοι προφρων θεος ωπασε θεσπιν αοιδην.
Ὡς φαθ'· ὁ δ' ορμηθεις θεε ηρχετο, φαινε δ' αοιδην,
Ενθεν ἑλων, ὡς οἱ μεν ευσσελμων επι νηων
Βαντες απεπλειον, πυρ εν κλισιῃσι βαλοντες,
Αργειοι· τοι δ' ηδη αγακλυτον αμφ' Οδυσηα
Εἱατ' ενι Τρωων αγορῃ, κεκαλυμμενοι ἱππῳ·
Αυτοι γαρ μιν Τρωες ες ακροπολιν ερυσαντο.
Ὡς ὁ μεν ειςηκει· τοι δ' ακριτα πολλ' αγορευον,
Ἡμενοι αμφ' αυτον· τριχα δε σφισιν ηνδανε βελη,
Ηε διατμηξαι κοιλον δορυ νηλεϊ χαλκῳ,
Η κατα πετραων βαλεειν ερυσαντας επ' ακρας,
Η εααν μεγ' αγαλμα θεων θελκτηριον ειναι,
Τῃ περ δη και επειτα τελευτησεσθαι εμελλεν·
Αισα γαρ ην απολεσθαι, επην πολις αμφικαλυψῃ
Δερατεον μεγαν ἱππον, ὁθ' ειατο παντες αριςοι
Αργειων, Τρωεσσι φονον και κηρα φεροντες.
Ηειδεν δ', ὡς αςυ διεπραθον υἱες Αχαιων,
Ἱπποθεν εκχυμενοι, κοιλον λοχον εκπρολιποντες.

Αλλον

Αλλον δ' αλλῃ αειδε πολιν κεραϊζεμεν αιπην.
Αυταρ Οδυσσηα προτι δωματα Δηϊφοβοιο
Βημεναι, ηΰτ' Αρηα, συν αντιθεῳ Μενελαῳ·
Καθι δη αινοτατον πολεμον φατο τολμησαντα
Νικησαι και επειτα, δια μεγαθυμον Αθηνην.
  Ταυτ' αρ' αοιδος αειδε περικλυτος· αυταρ Οδυσσευς
Τηκετο· δακρυ δ' εδευεν ὑπο βλεφαροισι παρειας·
Ὡς δε γυνη κλαιησι φιλον ποσιν αμφιπεσουσα,
Ὁς τε εης προσθεν πολιος λαων τε πεσῃσιν,
Αστεϊ και τεκεεσσιν αμυνων νηλεες ημαρ·
Ἡ μεν τον θνησκοντα και ασπαιροντ' εσιδουσα,
Αμφ' αυτῳ χυμενη λιγα κωκυει· οἱ δε τ' οπισθεν
Κοπτοντες δουρεσσι μεταφρενον, ηδε και ωμους,
Ειρερον εισαναγουσι, πονον τ' εχεμεν και οϊζυν·
Της δ' ελεεινοτατῳ αχεϊ φθινυθουσι παρειαι·
Ὡς Οδυσευς ελεεινον ὑπ' οφρυσι δακρυον ειβεν.
Ενθ' αλλους μεν παντας ελανθανε δακρυα λειβων,
Αλκινοος δε μιν οιος επεφρασατ', ηδ' ενοησεν,
Ἡμενος αγχ' αυτου, βαρυ δε στεναχοντος ακουσεν·
Αιψα δε Φαιηκεσσι φιληρετμοισι μετηυδα·
  Κεκλυτε, Φαιηκων ἡγητορες, ηδε μεδοντες,
Δημοδοκος δ' ηδη σχεθετω φορμιγγα λιγειαν,
Ου γαρ πως παντεσσι χαριζομενος ταδ' αειδει.
Εξ ου δορπεομεν τε, και ωρορε διος αοιδος,
Εκ του δ' ουπω παυσατ' οϊζυροιο γοοιο
Ὁ ξεινος· μαλα που μιν αχος φρενας αμφιβεβηκεν.
Αλλ' αγ', ὁ μεν σχεθετω, ἱν' ὁμως τερπωμεθα παντες,
Ξεινοδοκοι και ξεινος· επει πολυ καλλιον ουτω.
Εἱνεκα γαρ ξεινοιο ταδ' αιδοιοιο τετυκται,
Πομπη και φιλα δωρα, τα οἱ διδομεν φιλεοντες.
Αντι κασιγνητου ξεινος θ' ἱκετης τε τετυκται
Ανερι, ὁς' ολιγον περ επιψαυει πραπιδεσσι.
Τῳ νυν μηδε συ κευθε νοημασι κερδαλεοισιν,

Ὁ, ττι κε σ' ειρωμαι· φασθαι δε σε καλλιον εϛιν.
Ειπ' ονομ', ὁ, ττι, σε καθι καλεον μητηρ τε, πατηρ τε,
Αλλοι θ', οἱ κατα αϛυ, και οἱ περιναιεταουσιν.
Ου μεν γαρ τις παμπαν ανωνυμος εϛ' ανθρωπων,
Ου κακος, ουδε μεν εσθλος, επην τα πρωτα γενηται,
Αλλ' επι πασι τιθενται, επει κε τεκωσι, τοκηες.
Ειπε δε μοι γαιαν τε τεην, δημον τε, πολιν τε·
Οφρα σε τη πεμπωσι τιτυσκομεναι φρεσι νηες.
Ου γαρ Φαιηκεσσι κυβερνητηρες εασιν,
Ουδε τι πηδαλι' εϛι, τα τ' αλλαι νηες εχουσιν·
Αλλ' αυται ισασι νοηματα και φρενας ανδρων·
Και παντων ισασι πολιας και πιονας αγρους
Ανθρωπων· και λαιτμα ταχισθ' ἁλος εκπερωωσιν,
Ηερι και νεφελη κεκαλυμμεναι· ουδε ποτε σφιν
Ουτε τι πημανθηναι επι δεος, ουδ' απολεσθαι.

572—586.

Αλλ' αγε μοι τοδε ειπε, και ατρεκεως καταλεξον,
Ὁππη απεπλαγχθης τε, και ἁς τινας ἱκεο χωρας
Ανθρωπων· αυτους τε, πολεις τ' ευ ναιεταωσας·
Η μεν ὁσοι χαλεποι τε, και αγριοι, ουδε δικαιοι·
Οἱ τε φιλοξεινοι, και σφιν νοος εϛι θεουδης.
Ειπε δ', ὁ, τι κλαιεις και οδυρεαι ενδοθι θυμῳ,
Αργειων, Δαναων, ηδ' Ιλιου οιτον ακουων.
Τον δε θεοι μεν τευξαν, επεκλωσαντο δ' ολεθρον
Ανθρωποις, ἱνα ησι και εσσομενοισιν αοιδη.
Η τις τοι και πηος απωλετο Ιλιοθι προ,
Εσθλος εων γαμβρος, η πενθερος, οἱ τε μαλιϛα
Κηδιϛοι τελεθουσι, μεθ' αἱμα τε και γενος αυτων;
Η τις που και ἑταιρος ανηρ κεχαρισμενα ειδως
Εσθλος· επει ου μεν τι κασιγνητοιο χερειων
Γινεται, ὁς κεν, ἑταιρος εων, πεπνυμενα ειδῃ.

ΤΗΣ

* ΤΗΣ

ΤΟΥ ʽΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ʽΡΑΨΩΔΙΑ, η ΓΡΑΜΜΑ, Ι.

ΤΟΝ δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις Οδυσσευς·
Αλκινοε κρειον, παντων αριδεικετε λαων·
Ητοι μεν τοδε καλον ακουεμεν εστιν αοιδου
Τοιουδ', οἱος ὁδ' εστι, θεοις εναλιγκιος αυδην·
Ου γαρ εγωγε τι φημι τελος χαριεστερον ειναι,
Η ὁταν ευφροσυνη μεν εχῃ κατα δημον ἁπαντα,
Δαιτυμονες δ' ανα δωματ' ακουαζωνται αοιδου,
Ἡμενοι ἑξειης· παρα δε πληθωσι τραπεζαι
Σιτου και κρειων· μεθυ δ' εκ κρητηρος αφυσσων
Οινοχοος φορεῃσι και εγχειῃ δεπαεσσιν·
Τουτο τι μοι καλλιστον ενι φρεσιν ειδεται ειναι.
Σοι δ' εμα κηδεα θυμος επετραπετο στονοεντα
Ειρεσθ', οφρ' ετι μαλλον οδυρομενος στοναχιζω.
Τι πρωτον, τι δ' επειτα, τι δ' ὑστατιον καταλεξω;
Κηδε' επει μοι πολλα δοσαν θεοι ουρανιωνες.
Νυν δ' ονομα πρωτον μυθησομαι, οφρα και ὑμεις
Ειδετ'· εγω δ' αν επειτα, φυγων ὑπο νηλεες ημαρ,
ʽΥμιν ξεινος εω, και αποπροθι δωματα ναιων.
Ειμ' Οδυσευς Λαερτιαδης, ὁς πασι δολοισιν
Ανθρωποισι μελω, και μευ κλεος ουρανον ἱκει·
Ναιεταω δ' Ιθακην ευδειελον· εν δ' ορος αυτῃ
Νηριτον, εινοσιφυλλον, αριπρεπες· αμφι δε νησοι
Πολλαι ναιεταουσι μαλα σχεδον αλληλῃσι,

Δουλιχιον

Δȣλιχιον τε, Σαμη τε, και ὑλησσα Ζακυνθος·
Αυτη δε χθαμαλη πανυπερτατη ειν ἁλι κειται
Προς ζοφον, (αἱ δε τ' ανευθε προς ηω τ' ηελιον τε,)
Τρηχει', αλλ' αγαθη κȣροτροφος· ȣτι εγωγε
Ἡς γαιης δυναμαι γλυκερωτερον αλλο ιδεσθαι.
Η μεν μ' αυτοθ' ερυκε Καλυψω, δῖα θεαων,
Εν σπεσσι γλαφυροισι, λιλαιομενη ποσιν ειναι·
Ὡς δ' αὑτως Κιρκη κατερητυεν εν μεγαροισιν
Αιαιη, δολοεσσα, λιλαιομενη ποσιν ειναι·
Αλλ' εμον ȣποτε θυμον ενι ϛηθεσσιν επειθον·
Ὡς ȣδεν γλυκιον ἧς πατριδος ȣδε τοκηων
Γινεται, ειπερ και τις αποπροθι πιονα οικον
Γαιῃ εν αλλοδαπῃ ναιει απανευθε τοκηων.
Ει δ' αγε τοι και νοστον εμον πολυκηδε' ενισπω,
Ὁν μοι Ζευς εφεηκεν απο Τροιηθεν ιοντι.

Ιλιοθεν με φερων ανεμος Κικονεσσι πελασσεν,
Ισμαρῳ· ενθα δ' εγων πολιν επραθον, ωλεσα δ' αυτȣς.
Εκ πολιος δ' αλοχȣς και κτηματα πολλα λαβοντες
Δασσαμεθ', ὡς μητις μοι ατεμβομενος κιοι ισης.
Ενθ' ητοι μεν εγω διερῳ ποδι φευγεμεν ἡμεας
Ηνωγεα· τοι δε μεγα νηπιοι ȣκ επιθοντο.
Ενθα δε πολλον μεν μεθυ πινετο, πολλα δε μηλα
Εσφαζον παρα θινα, και ειλιποδας ελικας βȣς.
Τοφρα δ' αρ' οιχομενοι Κικονες Κικονεσσι γεγωνευν,
Οἱ σφισι γειτονες ησαν αμα πλεονες και αρειȣς,
Ηπειρον ναιοντες, επισταμενοι μεν αφ' ἱππων
Ανδρασι μαρνασθαι, και ὁθι χρη πεζον εοντα·
Ηλθον επειθ', ὁσα φυλλα, και ανθεα γινεται ὡρῃ,
Ηεριοι· τοτε δη ῥα κακη Διος αισα παρεση
Ἡμιν αινομοροισιν, ἱν' αλγεα πολλα παθωμεν.
Στησαμενοι δ' εμαχοντο μαχην παρα νηυσι θοῃσι·
Βαλλον δ' αλληλȣς χαλκηρεσιν εγχειῃσιν.
Θφρα μεν ηως ην, και αεξετο ἱερον ημαρ,

Τοφρα

Τοφρα δ' αλεξομενοι μενομεν πλεονας περ εοντας.
Ημος δ' ηελιος μετενισσετο βουλυτονδε,
Και τοτε δη Κικονες κλιναν δαμασαντες Αχαιους.
Ἑξ δ' αφ' ἑκαστης νηος ἐϋκνημιδες ἑταιροι
Ωλονθ'· οἱ δ' αλλοι φυγομεν θανατον τε, μορον τε.
Ενθεν δε προτερω πλεομεν ακαχημενοι ητορ,
Ασμενοι εκ θανατοιο, φιλους ολεσαντες ἑταιρους.
Ουδ' αρα μοι προτερω νηες κιον αμφιελισσαι,
Πριν τινα των δειλων ἑταρων τρις ἑκαστον αϋσαι,
Οἱ θανον εν πεδιῳ Κικονων ὑπο δηιωθεντες.
Νηυσι δ' επωρσ' ανεμον Βορεην νεφεληγερετα Ζευς
Λαιλαπι θεσπεσιῃ, συν δε νεφεεσσι καλυψε
Γαιαν ὁμου και ποντον· ορωρει δ' ουρανοθεν νυξ.
Αἱ μεν επειτ' εφεροντ' επικαρσιαι, ἱστια δε σφιν
Τριχθα τε και τετραχθα διεσχισεν ις ανεμοιο.
Και τα μεν ες νηας καθεμεν δεισαντες ολεθρον,
Αυτας δ' εσσυμενως προερυσσαμεν ηπειρονδε.
Ενθα δυω νυκτας, δυο τ' ηματα, συνεχες αιει
Κειμεθ', ὁμου καματῳ τε, και αλγεσι θυμον εδοντες.
Αλλ' ὁτε δη τριτον ημαρ εϋπλοκαμος τελεσ' ηως,
Ἱστους στησαμενοι, ανα θ' ἱστια λευκ' ερυσαντες
Ἡμεθα· τας δ' ανεμος τε, κυβερνηται τ' ιθυνον.
Και νυ κεν ασκηθης ἱκομην ες πατριδα γαιαν,
Αλλα με κυμα, ῥοος τε, περιγναμπτοντα Μαλειαν,
Και Βορεης απεωσε, παρεπλαγξεν δε Κυθηρων.
Ενθεν δ' εννημαρ φερομην ολοοις ανεμοισι
Ποντον επ' ιχθυοεντ'· αυταρ δεκατῃ επεβημεν
Γαιης Λωτοφαγων, οἱτ' ανθινον ειδαρ εδουσιν.
Ενθα δ' επ' ηπειρου βημεν, και αφυσσαμεθ' ὑδωρ·
Αιψα δε δειπνον ἑλοντο θοῃς παρα νηυσιν ἑταιροι.
Αυταρ επει σιτοιο τ' επασσαμεθ', ηδε ποτητος,
Δη τοτ' εγων ἑταρους προϊην πευθεσθαι ιοντας,
(Ανδρε δυω κρινας, τριτατον κηρυχ' ἁμ' οπασσας,)

Οἵτινες

Οἵτινες ανερες ειεν επι χθονι σιτον εδοντες.
Οἱ δ' αιψ' οιχομενοι μιγεν ανδρασι Λωτοφαγοισιν.
Ουδ' αρα Λωτοφαγοι μηδονθ' ἑταροισιν ολεθρον
Ἡμετεροις, αλλα σφι δοσαν λωτοιο πασασθαι.
Των δ' ὁστις λωτοιο φαγοι μελιηδεα καρπον,
Ουκ ετ' απαγγειλαι παλιν ηθελεν, ουδε νεεσθαι·
Αλλ' αυτου βουλοντο μετ' ανδρασι Λωτοφαγοισι
Λωτον ερεπτομενοι μενεμεν, νοστου τε λαθεσθαι.
Τους μεν εγων επι νηας αγον κλαιοντας αναγκη,
Νηυσι δ' ενι γλαφυρησιν ὑπο ζυγα δησα ερυσσας.
Αυταρ τους αλλους κελομην εριηρας ἑταιρους
Σπερχομενους νηων επιβαινεμεν ωκειαων,
Μη πω τις λωτοιο φαγων νοστοιο λαθηται.
Οἱ δ' αιψ' εισβαινον, και επι κληισι καθιζον·
Ἑξης δ' ἑζομενοι πολιην ἁλα τυπτον ερετμοις.
Ενθεν δε προτερω πλεομεν, ακαχημενοι ητορ.
Κυκλωπων δ' ες γαιαν ὑπερφιαλων, αθεμιστων,
Ἱκομεθ', οἱ ῥα θεοισι πεποιθοτες αθανατοισιν,
Ουτε φυτευουσιν χερσιν φυτον, ουτ' αροωσιν·
Αλλα ταγ' ασπαρτα και ανηροτα παντα φυονται,
Πυροι, και κριθαι, ηδ' αμπελοι, αἱτε φερουσιν
Οινον εριστaφυλον, και σφιν Διος ομβρος αεξει.
Τοισιν δ' ουτ' αγοραι βουληφοροι, ουτε θεμιστες·
Αλλ' οἱγ' ὑψηλων ορεων ναιουσι καρηνα,
Εν σπεσσι γλαφυροισι· θεμιστευει δε ἑκαστος
Παιδων ηδ' αλοχων· ουδ' αλληλων αλεγουσι.
Νησος επειτα λαχεια παρεκ λιμενος τετανυσται
Γαιης Κυκλωπων, ουτε σχεδον, ουτ' αποτηλου,
Ὑληεσσ'· εν δ' αιγες απειρεσιαι γεγαασιν
Αγριαι· ου μεν γαρ πατος ανθρωπων απερυκει·
Ουδε μιν εισοιχνευσι κυνηγεται, οἱτε καθ' ὑλην
Αλγεα πασχουσιν, κορυφας ορεων εφεποντες.
Ουτ' αρα ποιμνησιν καταϊσχεται, ουτ' αροτοισιν,

Αλλ'

Αλλ' ἡγ' ασπαρτος και ανηροτος ηματα παντα,
Ανδρων χηρευει, βοσκει δε τε μηκαδας αιγας.
Ου γαρ Κυκλωπεσσι νεες παρα μιλτοπαρηοι,
Ουδ' ανδρες νηων ενι τεκτονες, οἱ κε καμοιεν
Νηας ευσσελμους, αἱ κεν τελεοιεν ἑκαστα,
Αστε' επ' ανθρωπων ἱκνευμεναι· οἱα τε πολλα
Ανδρες επ' αλληλους νηυσιν περοωσι θαλασσαν·
Οἱ κε σφιν και νησον ευκτιμενην εκαμοντο.
Ου μεν γαρ τι κακη γε, φεροι δε κεν ὡρια παντα·
Εν μεν γαρ λειμωνες ἁλος πολιοιο παρ' οχθας
Ὑδρηλοι, μαλακοι· μαλα κ' αφθιτοι αμπελοι ειεν.
Εν δ' αροσις λειη· μαλα κεν βαθυ ληϊον αιει
Εις ὡρας αμωεν· επει μαλα πιαρ ὑπ' ουδας.
Εν δε λιμην ευορμος, ἱν' ου χρεω πεισματος εστιν,
Ουτ' ευνας βαλεειν, ουτε πρυμνησι' αναψαι,
Αλλ' επικελσαντας μειναι χρονον, εισοκε ναυτεων
Θυμος εποτρυνη, και επιπνευσωσιν αηται.
Αυταρ επι κρατος λιμενος ῥεει αγλαον ὑδωρ,
Κρηνη ὑπο σπειους· περι δ' αιγειροι πεφυασιν.
Ενθα κατεπλεομεν, και τις θεος ἡγεμονευε
Νυκτα δι' ορφναιην· ουδε προυφαινετ' ιδεσθαι·
Αηρ γαρ παρα νηυσι βαθει' ην, ουδε σεληνη
Ουρανοθεν προυφαινε· κατειχετο γαρ νεφεεσσιν.
Ενθ' ουτις την νησον εσεδρακεν οφθαλμοισιν·
Ουτ' ουν κυματα μακρα κυλινδομενα ποτι χερσον
Εισιδομεν, πριν νηας ευσσελμους επικελσαι.
Κελσασησι δε νηυσι, καθειλομεν ἱστια παντα·
Εκ δε και αυτοι βημεν επι ῥηγμινι θαλασσης·
Ενθα δ' αποβριξαντες εμειναμεν ηω διαν.
Ημος δ' ηριγενεια φανη ῥοδοδακτυλος ηως,
Νησον θαυμαζοντες εδινεομεσθα κατ' αυτην.
Ωρσαν δε νυμφαι, κουραι Διος Αιγιοχοιο,
Αιγας ορεσκωους, ἱνα δειπνησειαν ἑταιροι.

Αυτικα καμπυλα τοξα και αιγανεας δολιχαυλυς
Είλομεθ' εκ νηων· δια δε τριχα κοσμηθεντες
Βαλλομεν· αιψα δ' εδωκε θεος μενοεικεα θηρην.
Νηες μεν μοι ἑποντο δυωδεκα, ες δε ἑκαστην
Εννεα λαγχανον αιγες· εμοι δε δεκ' εξελον οιῳ.
Ὡς τοτε μεν προπαν ημαρ, ες ηελιον καταδυντα,
Ἡμεθα δαινυμενοι κρεα τ' ασπετα, και μεθυ ἡδυ.
Ου γαρ πω νηων εξεφθιτο οινος ερυθρος,
Αλλ' ενεην· πολλον γαρ εν αμφιφορευσιν ἑκαστοι
Ηφυσαμεν, Κικονων ἱερον πτολιεθρον ἑλοντες.
Κυκλωπων δ' ες γαιαν ελευσσομεν, εγγυς εοντων,
Καπνον τ', αυτων τε φθογγην, οἱων τε, δε αιγων.
Ημος δ' ἡελιος κατεδυ, και επι κνεφας ηλθε,
Δη τοτε κοιμηθημεν επι ῥηγμινι θαλασσης.
Ημος δ' ηριγενεια φανη ῥοδοδακτυλος ηως,
Και τοτ' εγων ἀγορην θεμενος, μετα πασιν εειπον.
Αλλοι μεν νυν μιμνετ' εμοι εριηρες ἑταιροι·
Αυταρ εγω συν νηϊ τ' εμη και εμοις ἑταροισιν
Ελθων, τωνδ' ανδρων πειρησομαι, οἱ τινες εισιν·
Η ῥ' οἱγ' ὑβρισαι τε, και αγριοι, ουδε δικαιοι,
Ηε φιλοξεινοι, και σφιν νοος εστι θεουδης.
Ὡς ειπων, ανα νηος εβην· εκελευσα δ' ἑταιρους,
Αυτους τ' αμβαινειν, ανα τε πρυμνησια λυσαι.
Οἱ δ' αιψ' εισβαινον, και επι κληισι καθιζον·
Εξης δ' ἑζομενοι πολιην ἁλα τυπτον ἐρετμοις.
Αλλ' ὁτε δη τον χωρον αφικομεθ', εγγυς εοντα,
Ενθα δ' επ' εσχατιη σπεος ειδομεν, αγχι θαλασσης,
Ὑψηλον, δαφνησι κατηρεφες· ενθα δε πολλα
Μηλ', οϊες τε, και αιγες ιαυεσκον· περι δ' αυλη
Ὑψηλε δεδμητο κατωρυχεεσσι λιθοισι,
Μακρησιν τε πιτυσσιν, ιδε δρυσιν ὑψικομοισιν,
Ενθα δ' ανηρ ενιαυε πελωριος, ὁς ῥα τε μηλα
Οιος ποιμαινεσκεν αποπροθεν· ουδε μετ' αλλους

Πωλειτ',

Πωλειτ', αλλ' απανευθεν εων αθεμιστια ηδη.
Και γαρ θαυμ' ετετυκτο πελωριον· ουδε εῳκει
Ανδρι γε σιτοφαγῳ, αλλα ῥιῳ ὑληεντι
Ὑψηλων ορεων, ὁτε φαινεται οιον απ' αλλων.
Δη τοτε τους αλλους κελομην εριηρας ἑταιρους
Αυτου παρ νηΐ τε μενειν, και νηα ερυσθαι.
Αυταρ εγω κρινας ἑταρων δυοκαιδεκ' αριστους
Βην· αταρ αιγεον ασκον εχον μελανος οινοιο,
Ἡδεος, ὁν μοι εδωκε Μαρων, Ευανθεος ὑιος,
Ἱρευς Απολλωνος, ὁς Ισμαρον αμφιβεβηκει·
Οὑνεκα μιν συν παισι περισχομεθ', ηδε γυναικι,
Ἁζομενοι· ῳκει γαρ εν αλσεϊ δενδρηεντι
Φοιβου Απολλωνος· ὁ δε μοι πορεν αγλαα δωρα·
Χρυσου μεν μοι δωκ' ευεργεος ἑπτα ταλαντα·
Δωκε δε μοι κρητηρα πανεργυρον· αυταρ επειτα
Οινον εν αμφιφορευσι δυωδεκα πασιν αφυσσας,
Ἡδυν, ακηρασιον, θειον ποτον· ουδε τις αυτον
Ηιδει δμωων, ουδ' αμφιπολων ενι οικῳ,
Αλλ' αυτος τ', αλοχος τε φιλη, ταμιη τε μι' οιη.
Τον δ' ὁτε πινοιεν μελιηδεα οινον ερυθρον,
Ἑν δεπας εμπλησας, ὑδατος ανα εικοσι μετρα
Χευ'· οδμη δ' ἡδεια απο κρητηρος οδωδει,
Θεσπεσιη· τοτ' αν ουτοι αποσχεσθαι φιλον ηεν.
Του φερον εμπλησας ασκον μεγαν· εν δε και ηϊα
Κωρυκῳ· αυτικα γαρ μοι οϊσσατο θυμος αγηνωρ,
Ανδρ' επελευσεσθαι μεγαλην επιειμενον αλκην,
Αγριον, ουτε δικας ευ ειδοτα, ουτε θεμιστας.
Καρπαλιμως δ' εις αντρον αμφικομεθ', ουδε μιν ενδον
Εὑρομεν, αλλ' ενομευε νομον κατα πιονα μηλα.
Ελθοντες δ' εις αντρον εθηευμεσθα ἑκαστα·
Ταρσοι μεν τυρων βριθον, στεινοντο δε σηκοι
Αρνων ηδ' εριφων· διακεκριμεναι δε ἑκασται
Ερχατο· χωρις μεν προγονοι, χωρις δε μετασσαι,

Χωρις

Χωρις δ' αυθ' ἑρσαι· ναον δ' ορῳ αγγεα παντα,
Γαυλοι τε, σκαφιδες τε, τετυγμενα, τοις εναμελγεν.
Ενθ' εμε μεν πρωτισθ' ἑταροι λισσοντ' επεεσσι,
Τυρων αινυμενους ιεναι παλιν· αυταρ επειτα
Καρπαλιμως επι νηα θοην εριφους τε και αρνας
Σηκων εξελασαντας επιπλειν ἁλμυρον ὑδωρ·
Αλλ' εγω ου πιθομην, (ητ' αν πολυ κερδιον ηεν,)
Οφρ' αυτον τε ιδοιμι, και ει μοι ξεινια δοιη·
Ουδ' αρ' εμελλ' ἑταροισι φανεις ερατεινος εσεσθαι.
Ενθα δε πυρ κειαντες εθυσαμεν· ηδε και αυτοι
Τυρων αινυμενοι φαγομεν· μενομεν τε μιν ενδον
Ἡμενοι, ἑως επηλθε νεμων· φερε δ' οβριμον αχθος
Ὑλης αζαλεης, ἱνα οἱ ποτιδορπιον ειη.
Εκτοσθεν δ' αντροιο βαλων ορυμαγδον εθηκεν·
Ἡμεις δε δεισαντες απεσσυμεθ' ες μυχον αντρου.
Αυταρ ὁγ' εις ευρυ σπεος ελασε πιονα μηλα
Παντα μαλ', ὁσσ' ημελγε· τα δ' αρσενα λειπε θυρηφιν,
Αρνειους τε, τραγους τε, βαθειης εκτοθεν αυλης.
Αυταρ επειτ' επεθηκε θυρεον μεγαν ὑψοσ' αειρας,
Οβριμον· ουκ αν τον γε δυω και εικοσ' αμαξαι
Εσθλαι, τετρακυκλοι, απ' ουδεος οχλισσειαν·
Τοσσην ηλιβατον πετρην επεθηκε θυρησιν.
Ἑζομενος δ' ημελγεν οἲς και μηκαδας αιγας,
Παντα κατα μοιραν, και ὑπ' εμβρυον ἡκεν ἑκαστη.
Αυτικα δ' ἡμισυ μεν θρεψας λευκοιο γαλακτος,
Πλεκτοις εν ταλαροισιν αμησαμενος κατεθηκε·
Ἡμισυ δ' αυτ' εστησεν εν αγγεσιν, οφρα οἱ ειη
Πινειν δαινυμενῳ, και οἱ ποτιδορπιον ειη.
Αυταρ επειδη σπευσε πονησαμενος τα ἁ εργα,
Και τοτε πυρ ανεκαιε, και εισιδεν, ειρετο δ' ἡμεας·
Ω ξεινοι, τινες εστε; ποθεν πλειθ' ὑγρα κελευθα;
Η τι κατα πρηξιν, η μαψιδιως αλαλησθε,
Οἱα τε ληϊστηρες ὑπειρ ἁλα, τοι τ' αλοωνται

Ψυχας παρθεμενοι, κακον αλλοδαποισι φεροντες;
Ὡς εφαθ'· ἡμιν δ' αυτε κατεκλασθη φιλον ητορ,
Δεισαντων φθογγον τε βαρυν, αυτον τε πελωρον.
Αλλα και ὡς μιν επεσσιν αμειβομενος προσεειπον·
Ἡμεις τοι Τροιηθεν αποπλαγχθεντες Αχαιοι
Παντοιοις ανεμοισιν ὑπερ μεγα λαιτμα θαλασσης,
Οικαδε ἱεμενοι, αλλην ὁδον, αλλα κελευθα
Ηλθομεν· οὑτω που Ζευς ηθελε μητισασθαι.
Λαοι δ' Ατρειδεω Αγαμεμνονος ευχομεθ' ειναι,
Του δη νυν γε μεγιστον ὑπουρανιον κλεος εστι·
Τοσσην γαρ διεπερσε πολιν, και απωλεσε λαους
Πολλους· ἡμεις δ' αυτε κιχανομενοι τα σα γουνα
Ἱκομεθ', ει τι ποροις ξεινηϊον, ηε και αλλως
Δοιης δωτινην, ἡτε ξεινων θεμις εστιν.
Αλλ' αιδοιο, φεριστε, θεους· ἱκεται δε τοι ειμεν.
Ζευς δ' επιτιμητωρ ἱκεταων τε, ξεινων τε,
Ξεινιος, ὁς ξεινοισιν ἁμ' αιδοιοισιν οπηδει.
Ὡς εφαμην· ὁ δε μ' αυτις αμειβετο νηλεϊ θυμῳ·
Νηπιος εις, ω ξειν', η τηλοθεν ειληλουθας,
Ὁς με θεους κελεαι η δειδιμεν, η αλεασθαι.
Ου γαρ Κυκλωπες Διος αιγιοχου αλεγουσιν,
Ουδε θεων μακαρων· επει η πολυ φερτεροι ειμεν.
Ουδ' αν εγω Διος εχθος αλευαμενος πεφιδοιμην,
Ουτε σευ, ουθ' ἑταρων, ει μη θυμος με κελευοι.
Αλλα μοι ειφ', ὁπη εσχες ιων ευεργεα νηα·
Η που επ' εσχατιης, η και σχεδον, οφρα δαειω.
Ὡς φατο πειραζων· εμε δ' ου λαθεν ειδοτα πολλα·
Αλλα μιν αψορρον προσεφην δολιοις επεεσσι·
Νεα μεν μοι κατεαξε Ποσειδαων ενοσιχθων,
Προς πετρησι βαλων, ὑμης επι πειρασι γαιης,
Ακρῃ προσπελασας· ανεμος δ' εκ ποντου ενεικεν·
Αυταρ εγω συν τοισδε ὑπεκφυγον αιπυν ολεθρον.
Ὡς εφαμην· ὁ δε μ' ουδεν αμειβετο νηλεϊ θυμῳ·

Αλλ'

Αλλ' ὁγ' αναΐξας ἑταροις επι χειρας ιαλλε·
Συν δε δυω μαρψας, ὡστε σκυλακας, ποτι γαιη
Κοπτ'· εκ δ' εγκεφαλος χαμαδις ῥεε, δευε δε γαιαν.
Τους δε διαμελεϊστι ταμων ὡπλισσατο δορπον·
Ησθιε δ', ὡστε λεων ορεσιτροφος, ουδ' απελειπεν
Εγκατα τε, σαρκας τε, και οστεα μυελοεντα.
'Ημεις δε κλαιοντες ανεσχεθομεν Διΐ χειρας,
Σχετλια εργ' ὁρωωντες· αμηχανιη δ' εχε θυμον.
Αυταρ επει Κυκλωψ μεγαλην εμπλησατο νηδυν,
Ανδρομεα κρε' εδων, και επ' ακρητον γαλα πινων,
Κειτ' εντοσθ' αντροιο τανυσσαμενος δια μηλων.
Τον μεν εγω βουλευσα κατα μεγαλητορα θυμον,
Ασσον ιων, ξιφος οξυ ερυσσαμενος παρα μηρου,
Ουταμεναι προς στηθος, ὁθι φρενες ἡπαρ εχουσιν,
Χειρ' επιμασσαμενος· ἑτερος δε με θυμος ερυκεν.
Αυτȣ γαρ κε και αμμες απωλομεθ' αιπυν ολεθρον·
[illegible]ου γαρ κεν δυναμεσθα θυραων ὑψηλαων
Χερσιν απωσασθαι λιθον οϐριμον, ὁν προσεθηκεν.
'Ως τοτε μεν στεναχοντες εμειναμεν ηω διαν,
Ημος δ' ηριγενεια φανη ῥοδοδακτυλος ηως,
Και τοτε πυρ ανεκαιε, και ημελγε κλυτα μηλα
Παντα κατα μοιραν, και ὑπ' εμϐρυον ἡκεν ἑκαστη.
Αυταρ επειδη σπευσε πονησαμενος τα ἁ εργα,
Συν δ' ὁγε δ' αυτε δυω μαρψας ὡπλισσατο δειπνον.
Δειπνησας δ' αντρȣ εξηλασε πιονα μηλα,
'Ρηϊδιως αφελων θυρεον μεγαν· αυταρ επειτα
Αψ' επεθηχ', ὡς ειτε φαρετρη πωμ' επιθειη.
Πολλη δε ῥοιζῳ προς ορος τρεπε πιονα μηλα
Κυκλωψ· αυταρ εγω λιπομην κακα βυσσοδομευων,
Ειπως τισαιμην, δωη δε μοι ευχος Αθηνη.
'Ηδε δε μοι κατα θυμον αριστη φαινετο βȣλη·
Κυκλωπος γαρ εκειτο μεγα ῥοπαλον παρα σηκῳ,
Χλωρον, ελαΐνεον· το μεν εκταμεν, οφρα φοροιη

Αυανθεν·

Αυανθεν· το μεν αμμες εϊσκομεν εισοροωντες,
Ὅσσον θ' ἱστον νηος εεικοσοροιο μελαινης,
Φορτιδος, ευρειης, ἡτ' εκπεραα μεγα λαιτμα·
Τοσσον εην μηκος, τοσσον παχος εισοραασθαι.
Του μεν όσον τ' οργυιαν εγων απεκοψα παραστας,
Και παρεθηχ' ἑταροισιν, αποξυναι δ' εκελευσα.
Οἱ δ' ὁμαλον ποιησαν· εγω δ' εθοωσα παραστας
Ακρον, αφαρ δε λαβων επυρακτεον εν πυρι κηλεῳ.
Και το μεν ευ κατεθηκα κατακρυψας ὑπο κοπρῳ,
Ἡ ρα κατα σπειους κεχυτο μεγαλ' ηλιθα πολλη.
Αυταρ τους αλλους κληρῳ πεπαλαχθαι ανωγον,
Ὁστις τολμησειεν εμοι συν μοχλον αειρας,
Τριψαι εν οφθαλμῳ, ότε τον γλυκυς ὑπνος ἱκανοι.
Οἱ δ' ελαχον, τους αν κε και ηθελον αυτος ἑλεσθαι,
Τεσσαρες, αυταρ εγω πεμπτος μετα τοισιν ελεγμην.
Ἑσπεριος δ' ηλθεν καλλιτριχα μηλα νομευων·
Αυτικα δ' εις ευρυ σπεος ηλασε πιονα μηλα
Παντα μαλ'· ουδε τι λειπε βαθειης εκτοθεν αυλης,
Η τι οϊσσαμενος, η και θεος ὡς εκελευεν.
Αυταρ επειτ' επεθηκε θυρεον μεγαν ὑψοσ' αειρας,
Ἑζομενος δ' ημελγεν οϊς και μηκαδας αιγας,
Παντα κατα μοιραν, και ὑπ' εμβρυον ἡκεν ἑκαστῃ.
Αυταρ επειδη σπευσε πονησαμενος τα ἁ εργα,
Συν δ' ὁγε δ' αυτε δυω μαρψας ὡπλισσατο δορπον.
Και τοτ' εγω Κυκλωπα προσηυδων αγχι παραστας,
Κισσυβιον μετα χερσιν εχων μελανος οινοιο·
Κυκλωψ, τη, πιε οινον, επει φαγες ανδρομεα κρεα·
Οφρ' ειδῃς, οἱον τι ποτον τοδε νηυς εκεκευθει
Ἡμετερη· σοι δ' αυ λοιβην φερον, ει μ' ελεησας
Οικαδε πεμψειας· συ δε μαινεαι ουκ ετ' ανεκτως.
Σχετλιε, πως κεν τις σε και ὑστερον αλλος ἱκοιτο
Ανθρωπων πολεων; επει ου κατα μοιραν ερεξας.
Ὡς εφαμην· ὁ δ' εδεκτο και εκπιεν· ἡσατο δ' αινως

Ἡδυ

Ἡδυ ποτον πινων· και μ' ᾐτεε δευτερον αὖτις·
Δος μοι ετι προφρων, και μοι τεον ουνομα ειπε
Αυτικα νυν, ἱνα τοι δῶ ξεινιον, ᾧκε συ χαιροις.
Και γαρ Κυκλωπεσσι φερει ζειδωρος αρουρα
Οινον εριστα φυλον, και σφιν Διος ομβρος αεξει·
Αλλα τοδ' αμβροσιης και νεκταρος εστιν απορρωξ.
Ὡς εφαθ'· αυταρ οἱ αὖτις εγω πορον αιθοπα οινον·
Τρις μεν εδωκα φερων, τρις δ' εκπιεν αφραδιῃσιν.
Αυταρ επει Κυκλωπα περι φρενας ηλυθεν οινος,
Και τοτε δη μιν επεσσι προσηυδων μειλιχιοισι·
Κυκλωψ, ειρωτᾳς μ' ονομα κλυτον; αυταρ εγω τοι
Εξερεω· συ δε μοι δος ξεινιον, ὡς περ ὑπεστης·
Ουτις εμοι γ' ονομ' εστ'· Ουτιν δε με κικλήσκουσι
Μητηρ, ηδε πατηρ, ηδ' αλλοι παντες ἑταιροι.
Ὡς εφαμην· ὁ δε μ' αυτις αμειβετο νηλεϊ θυμῳ·
Ουτιν εγω πυματον εδομαι μετα οἱς ἑταροισι,
Τους δ' αλλους προσθεν· τοδε τοι ξεινηϊον εσται·
Η, και ανακλινθεις πεσεν ὑπτιος· αυταρ επειτα
Κειτ' αποδοχμωσας παχυν αυχενα· καδδε μιν ὑπνος
Ἡρει πανδαματωρ· φαρυγος δ' εξεσσυτο οινος,
Ψωμοι τ' ανδρομεοι· ὁ δ' ερευγετο οινοβαρειων.
Και τοτ' εγω τον μοχλον ὑπο σποδου ηλασα πολλης,
Εἱως θερμαινοιτο· επεσσι τε παντας ἑταιρους
Θαρσυνον, μητις μοι ὑποδδεισας αναδυη.
Αλλ' ὁτε δη ταχ' ὁ μοχλος ελαϊνος εν πυρι μελλεν
Ἁψασθαι, χλωρος περ εων, διεφαινετο δ' αινως,
Και τοτ' εγων ασσον φερον εκ πυρος, αμφι δ' ἑταιροι
Ἱσταντ'· αυταρ θαρσος ενεπνευσεν μεγα δαιμων.
Οἱ μεν, μοχλον ἑλοντες ελαϊνον, οξυν επ' ακρῳ,
Οφθαλμῳ ενερεισαν· εγω δ' εφυπερθεν αερθεις
Δινεον· ὡς δ' ὁτε τις τρυπῳ δορυ νηϊον ανηρ
Τρυπανῳ, οἱ δε τ' ενερθεν ὑποσσειουσιν ἱμαντι
Ἁψαμενοι ἑκατερθε, το δε τρεχει εμμενες αιεν·

Ὡς

Ὡς του εν οφθαλμῳ πυριηκεα μοχλον ἑλοντες
Δινεομεν, τον δ' αιμα περιῤῥεε θερμον εοντα.
Παντα δε οἱ βλεφαρ' αμφι και οφρυας εὗσεν αϋτμη
Γληνης καιομενης· σφαραγευντο δε οἱ πυρι ῥιζαι.
Ὡς δ' ὁτ' ανηρ χαλκευς πελεκυν μεγαν, ηε σκεπαρνον,
Ειν ὕδατι ψυχρῳ βαπτει μεγαλα ιαχοντα,
Φαρμασσων· (το γαρ αὖτε σιδηρȣ γε κρατος εστιν·)
Ὡς τȣ σιζ' οφθαλμος ελαϊνεῳ περι μοχλῳ.
Σμερδαλεον δε μεγ' ῳμωξεν· περι δ' ιαχε πετρη.
Ἡμεις δε δεισαντες απεσσυμεθ'· αυταρ ὁ μοχλον
Εξερυσ' οφθαλμοιο πεφυρμενον αἱματι πολλῳ·
Τον μεν επειτ' ἐῤῥιψεν απο ἑο χερσιν αλυων.
Αυταρ ὁ Κυκλωπας μεγαλ' ηπυεν, οἱ ῥα μιν αμφις
Ωκεον εν σπηεσσι δι' ακριας ηνεμοεσσας·
Οἱ δε βοης αϊοντες εφοιτων αλλοθεν αλλος·
Ἱσταμενοι δ' ειροντο περι σπεος, ὁ, ττι ἑ κηδοι·
Τιπτε τοσον, Πολυφημ', αρημενος ὡδ' εβοησας,
Νυκτα δι' αμβροσιην, και αϋπνȣς αμμε τιθησθα;
Η μη τις σευ μηλα βροτων αεκοντος ελαυνει;
Η μη τις σ' αυτον κτεινη δολῳ, ηε βιηφι;
Τȣς δ' αυτ' εξ αντρȣ προσεφη κρατερος Πολυφημος·
Ω φιλοι, Ουτις με κτεινει δολῳ, ουδε βιηφιν.
Οἱ δ' απαμειβομενοι επεα πτεροεντ' αγορευον·
Ει μεν δη μητις σε βιαζεται, οιον εοντα,
Νȣσον γ' ȣπως εστι Διος μεγαλȣ αλεασθαι·
Αλλα συ γ' ευχεο πατρι Ποσειδαωνι ανακτι·
Ὡς αρ' εφαν απιοντες· εμον δ' εγελασσε φιλον κηρ,
Ὡς ονομ' εξαπατησεν εμον και μητις αμυμων.
Κυκλωψ δε στεναχων τε, και ωδινων οδυνησι,
Χερσι ψηλαφοων, απο μεν λιθον εἱλε θυραων·
Αυτος δ' ενι θυρησι καθεζετο, χειρε πετασσας,
Ειτινα πȣ μετ' οεσσι λαβοι στειχοντα θυραζε·
Οὑτω γαρ πȣ μ' ηλπετ' ενι φρεσι νηπιον ειναι.

Αυταρ εγω βουλευον, όπως οχ' αριστα γενοιτο,
Ει τιν' έταιροισιν θανατου λυσιν, ηδ' εμοι αυτω
Εύροιμην· παντας δε δολους και μητιν ύφαινον,
Ὡς τε περι ψυχης· μεγα γαρ κακον εγγυθεν ηεν.
Ἡδε δε μοι κατα θυμον αριστη φαινετο βουλη.
Αρσενες οϊες ησαν εϋτρεφεες, δασυμαλλοι,
Καλοι τε, μεγαλοι τε, ιοδνεφες ειρος εχοντες·
Τους ακεων συνεεργον εϋστρεφεεσσι λυγοισι,
Της επι Κυκλωψ εύδε, πελωρ, αθεμιστια ειδως,
Συντρεις αινυμενος· ό μεν εν μεσω ανδρα φερεσκε,
Τω δ' έτερω έκατερθεν ιτην, σωοντες έταιρους.
Τρεις δε έκαστον φωτ' οϊες φερον· αυταρ εγωγε,
(Αρνειος γαρ εην, μηλων οχ' αριστος άπαντων,)
Του κατα νωτα λαβων, λασιην ύπο γαστερ' ελυσθεις
Κειμην· αυταρ χερσιν αωτου θεσπεσιοιο
Νωλεμεως στρεφθεις εχομην τετληοτι θυμω.
Ὡς τοτε μεν στεναχοντες εμειναμεν ηω διαν.
Ημος δ' ηριγενεια φανη ροδοδακτυλος ηως,
Και τοτ' επειτα νομονδ' εξεσσυτο αρσενα μηλα·
Θηλειαι δ' εμεμηκον ανημελκτοι περι σηκους,
Ουθατα γαρ σφαραγευντο· αναξ δ' οδυνησι κακησι
Τειρομενος, παντων οϊων επεμαιετο νωτα
Ορθων έσταοτων· το δε νηπιος ουκ ενοησεν,
Ὡς οί ύπ' ειροποκων οϊων στερνοισι δεδεντο.
Ὑστατος αρνειος μηλων εστειχε θυραζε,
Λαχμω στεινομενος, και εμοι πυκινα φρονεοντι.
Τον δ' επιμασσαμενος προσεφη κρατερος Πολυφημος·
Κριε πεπον, τι μοι ώδε δια σπεος εσσυο μηλων
Ὑστατος; ουτι παρος γε λελειμμενος ερχεαι οιων,
Αλλα πολυ πρωτος νεμεαι τερεν' ανθεα ποιης,
Μακρα βιβας· πρωτος δε ροας ποταμων αφικανεις·
Πρωτος δε σταθμονδε λιλαιεαι απονεεσθαι
Ἑσπεριος· νυν αυτε πανυστατος· η συγ' ανακτος

Οφθαλμοι

Οφθαλμον ποθεεις; τον ανηρ κακος εξαλαωσε,
Συν λυγροις εταροισι, δαμασσαμενος φρενας οινῳ,
Ουτις, ὁν ουπω φημι πεφυγμενον ειναι ολεθρον.
Ει δη ὁμοφρονεοις, ποτιφωνηεις τε γενοιο,
Ειπειν, ὁππη κεινος εμον μενος ηλασκαζει·
Τῳ κε ὁι εγκεφαλος γε δια σπεος αλλυδις αλλη
Θεινομενου ῥαιοιτο προς ουδεϊ· καδδε εμον κηρ
Λωφησειε κακων, τα μοι ουτιδανος πορεν Ουτις,
Ὡς ειπων, τον κριον απο ἑο πεμπε θυραζε.
Ελθοντες δ' ηβαιον απο σπειους τε, και αυλης,
Πρωτος ὑπ' αρνειου λυομην, ὑπελυσα δ' ἑταιρους.
Καρπαλιμως δε τα μηλα τανυποδα, πιονα δημῳ,
Πολλα περιτροπεοντες ελαυνομεν, οφρ' επι νηα
Ἱκομεθ'· ασπασιοι δε φιλοις ἑταροισι φανημεν,
Οἱ φυγομεν θανατον· τους δε στεναχοντο γοωντες.
Αλλ' εγω ουκ ειων, ανα δ' οφρυσι νευον ἑκαστῳ,
Κλαιειν· αλλ' εκελευσα θοως καλλιτριχα μηλα
Πολλ' εν νηϊ βαλοντας επιπλειν ἁλμυρον ὑδωρ.
Οἱ δ' αιψ' εισβαινον, και επι κληισι καθιζον·
Ἑξης δ' ἑζομενοι πολιην ἁλα τυπτον ερετμοις.
Αλλ' ὁτε τοσσον απην, ὁσσον τε γεγωνε βοησας,
Και τοτ' εγω Κυκλωπα προσηυδων κερτομιοισι·
Κυκλωψ, ουκ αρ' εμελλες αναλκιδος ανδρος ἑταιρους
Εδμεναι εν σπηϊ γλαφυρῳ κρατερηφι βιηφι.
Και λιην σε γε μελλε κιχησεσθαι κακα εργα,
Σχετλι'· επει ξεινους ουχ ἁζεο σῳ ενι οικῳ
Εσθεμεναι· τῳ σε Ζευς τισατο και θεοι αλλοι.
Ὡς εφαμην· ὁ δ' επειτα χολωσατο κηροθι μαλλον·
Ἡκε δ' απορρηξας κορυφην ορεος μεγαλοιο·
Καδδ' εβαλε προπαροιθε νεως κυανοπρωροιο,
Τυτθον εδευησεν δ' οιηιον ακρον ἱκεσθαι.
Εκλυσθη δε θαλασσα κατερχομενης υπο πετρης·
Την δ' αιψ' ηπειρονδε παλιρροθιον φερε κυμα,

Πλημμυρις

Πλημμυρις εκ ποντοιο, θεμωσε δε χερσον ἱκεσθαι.
Αυταρ εγω χειρεσσι λαβων περιμηκεα κοντον
Ωσα παρεξ· ἑταροισι δ' εποτρυνας, εκελευσα
Εμβαλεειν κωπης, ἱν' ὑπ' εκ κακοτητα φυγοιμεν,
Κρατι κατανευων· οἱ δε, προπεσοντες ερεσσον.
Αλλ' ὁτε δη δις τοσσον ἁλα πρησσοντες απημεν,
Και τοτ' εγω Κυκλωπα προσηυδων· αμφι δ' ἑταιροι
Μειλιχιοις επεεσσιν ερητυον αλλοθεν αλλος·
  Σχετλιε, τιπτ' εθελεις ερεθιζεμεν αγριον ανδρα;
Ὁς και νυν ποντονδε βαλων βελος, ηγαγε νηα
Αυτις ες ηπειρον, και δη φαμεν αυτιθ' ολεσθαι.
Ει δε φθεγξαμενȣ τευ, η αυδησαντος ακȣσε,
Συν κεν αραξ' ἡμεων κεφαλας, και νηϊα δȣρα,
Μαρμαρῳ οκριοεντι βαλων· τοσσον γαρ ἱησιν.
  Ὡς φασαν· αλλ' ȣ πειθον εμον μεγαλητορα θυμον,
Αλλα μιν αψορρον προσεφην κεκοτηοτι θυμῳ·
  Κυκλωψ, αικεν τις σε κατα θνητων ανθρωπων
Οφθαλμȣ ειρηται αεικελιην αλαωτυν,
Φασθαι, Οδυσσηα πτολιπορθιον εξαλαωσαι,
Υἱον Λαερτεω, Ιθακη ενι οικι' εχοντα.
  Ὡς εφαμην· ὁ δε μ' οιμωξας ημειβετο μυθῳ·
Ω ποποι, η μαλα δη με παλαιφατα θεσφαθ' ἱκανει.
Εσκε τις ενθαδε μαντις ανηρ ηΰς τε μεγας τε,
Τηλεμος Ευρυμιδης, ὁς μαντοσυνῃ εκεκαστο,
Και μαντευομενος κατεγηρα Κυκλωπεσσιν·
Ὁς μοι εφη ταδε παντα τελευτησεσθαι οπισσω,
Χειρων εξ Οδυσηος ἁμαρτησεσθαι οπωπης.
Αλλ' αιει τινα φωτα μεγαν και καλον εδεγμην
Ενθαδ' ελευσεσθαι, μεγαλην επιειμενον αλκην·
Νυν δε μ', εων ολιγος τε, και ȣτιδανος, και ακικυς,
Οφθαλμȣ αλαωσεν, επει μ' εδαμασσατο οινῳ.
Αλλ' αγε δευρ', Οδυσευ, ἱνα τοι παρ ξεινια θειω,
Πομπην τ' οτρυνω δομεναι κλυτον Εννοσιγαιον·

Τȣ

Του γαρ εγω παϊς ειμι, πατηρ δ' εμος ευχεται ειναι·
Αυτος δ', αικ' εθελησιν, ιησεται, ουδε τις αλλος,
Ουτε θεων μακαρων, ουτε θνητων ανθρωπων.
Ὣς εφατ'· αυταρ εγω μιν αμειβομενος προσεειπον·
Αι γαρ δη ψυχης τε και αιωνος σε δυναιμην
Ευνιν ποιησας πεμψαι δομον Αϊδος εισω·
Ὣς ουκ οφθαλμον γ' ιησεται ουδ' Ενοσιχθων.
Ὣς εφαμην· ὁ δ' επειτα Ποσειδαωνι ανακτι
Ευχετο, χειρ' ορεγων εις ουρανον αστεροεντα·
Κλυθι, Ποσειδαον, γαιηοχε, κυανοχαιτα·
Ει ετεον γε σος ειμι, πατηρ δ' εμος ευχεαι ειναι,
Δος μη Οδυσσηα πτολιπορθιον οικαδ' ἱκεσθαι,
Υἱον Λαερτεω, Ιθακη ενι οικι' εχοντα·
Αλλ' ει οἱ μοιρ' εστι φιλους τ' ιδεειν, και ἱκεσθαι
Οικον ευκτιμενον, και ἑην ες πατριδα γαιαν,
Οψε κακως ελθοι, ολεσας απο παντας ἑταιρους,
Νηος επ' αλλοτριης, ευροι δ' εν πηματα οικῳ.
Ὣς εφατ' ευχομενος· του δ' εκλυε Κυανοχαιτης.
Αυταρ ὁγ' εξαυτις πολυ μειζονα λααν αειρας,
Ἡκ' επιδινησας· επερεισε δε ιν' απελεθρον·
Καδ δ' εβαλεν μετοπισθε νεως κυανοπρωροιο,
Τυτθον· εδευησεν δ' οιηΐον ακρον ἱκεσθαι.
Εκλυσθη δε θαλασσα κατερχομενης ὑπο πετρης·
Την δε προσω φερε κυμα, θεμωσε δε χερσον ἱκεσθαι.
Αλλ' ὁτε δη την νησον αφικομεθ', ενθα περ αλλαι
Νηες ευσσελμοι μενον αθροαι, αμφι δ' ἑταιροι
Εἱατ' οδυρομενοι, ἡμεας ποτιδεγμενοι αιει·
Νηα μεν ενθ' ελθοντες εκελσαμεν εν ψαμαθοισιν,
Εκ δε και αυτοι βημεν επι ῥηγμινι θαλασσης.
Μηλα δε Κυκλωπος γλαφυρης εκ νηος ἑλοντες,
Δασσαμεθ', ὡς μητις μοι ατεμβομενος κιοι ισης.
Αρνειον δ' εμοι οιῳ ευκνημιδες ἑταιροι,
Μηλων δαιομενων, δοσαν εξοχα· τον δ' επι θινι

Ζηνι

Ζηνι κελαινεφεϊ Κρονιδῃ, ὁς πασιν ανασσει,
Ῥεξας, μηρι' εκηον· ὁ δ' ουκ εμπαζετο ἱρων,
Αλλ' αρα μερμηριζεν, ὁπως απολοιατο πασαι
Νηες εϋσσελμοι, και εμοι εριηρες ἑταιροι.
Ὡς τοτε μεν προπαν ημαρ, ες ηελιον καταδυντα,
Ἡμεθα δαινυμενοι κρεα τ' ασπετα και μεθυ ἡδυ.
Ημος δ' ηελιος κατεδυ, και επι κνεφας ηλθε,
Και τοτ' εκοιμηθημεν επι ῥηγμινι θαλασσης.
Ημος δ' ηριγενεια φανη ῥοδοδακτυλος Ηως,
Δη τοτ' εγων ἑταροισιν εποτρυνας εκελευσα,
Αυτους τ' αμβαινειν, ανα τε πρυμνησια λυσαι·
Οἱ δ' αιψ' εισβαινον, και επι κληισι καθιζον·
Ἑξης δ' ἑζομενοι πολιην ἁλα τυπτον ερετμοις.
Ενθεν δε προτερω πλεομεν, ακαχημενοι ητορ,
Ασμενοι εκ θανατοιο, φιλους ολεσαντες ἑταιρους.

*Εκ της ʽΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Λ.

1—43.

ΑΥΤΑΡ επει ῥ' επι νηα κατηλθομεν, ηδε θαλασσαν,
Νηα μεν αρ παμπρωτον ερυσσαμεν εις ἁλα διαν·
Εν δ' ἱστον τιθεμεσθα και ἱστια νηϊ μελαινῃ·
Εν δε τα μηλα λαβοντες εβησαμεν, εν δε και αυτοι
Βαινομεν αχνυμενοι, θαλερον κατα δακρυ χεοντες.
Ἡμιν δ' αυ κατοπισθε νεος κυανοπρωροιο
Ικμενον ουρον ἱει πλησιστιον, εσθλον ἑταιρον,
Κιρκη εϋπλοκαμος, δεινη θεος, αυδηεσσα.
Ἡμεις δ' ὁπλα ἑκαστα πονησαμενοι κατα νηα,
Ἡμεθα· την δ' ανεμος τε, κυβερνητης τ' ιθυνε.
Της δε πανημεριης τεταθ' ἱστια ποντοπορουσης,
Δυσετο τ' ηελιος, σκιοωντο τε πασαι αγυιαι.

Ἡ

Ἡ δ' ες πειραθ' ἱκανε βαθυῤῥου Ωκεανοιο·
Ενθα δε Κιμμεριων ανδρων δημος τε, πολις τε,
Ηερι και νεφελῃ κεκαλυμμενοι· ουδε ποτ' αυτους
Ηελιος φαεθων επιδερκεται ακτινεσσιν,
Ουδ' ὁποτ' αν στειχησι προς ουρανον αστεροεντα,
Ουθ' ὁταν αψ επι γαιαν απ' ουρανοθεν προτραπηται·
Αλλ' επι νυξ ολοη τεταται δειλοισι βροτοισι.
Νηα μεν ενθ' ελθοντες εκελσαμεν· εκ δε τα μηλα
Ἑιλομεθ'· αυτοι δ' αυτε παρα ῥοον Ωκεανοιο
Ηομεν, οφρ' ες χωρον αφικομεθ', ὁν φρασε Κιρκη.
Ενθ' ἱερηϊα μεν Περιμηδης, Ευρυλοχος τε,
Ειχον· εγω δ' αορ οξυ ερυσσαμενος παρα μηρου,
Βοθρον ορυξα, ὁσον τε πυγουσιον, ενθα και ενθα·
Αμφ' αυτῳ δε χοας χεομεν πασιν νεκυεσσιν,
Πρωτα μελικρητῳ, μετεπειτα δε ἡδεϊ οινῳ,
Το τριτον αυθ' ὑδατι· επι δ' αλφιτα λευκα παλυνον.
Πολλα δε γουνουμην νεκυων αμενηνα καρηνα,
Ελθων εις Ιθακην, στειραν βουν, ἡτις αριστη,
Ῥεξειν εν μεγαροισι, πυρην τ' εμπλησεμεν εσθλων·
Τειρεσιῃ δ' απανευθεν οϊν ἱερευσεμεν οιῳ
Παμμελαν', ὁς μηλοισι μεταπρεπει ἡμετεροισι.
Τους δ' επει ευχωλησι λιτησι τε, εθνεα νεκρων,
Ελλισαμην, τα δε μηλα λαβων απεδειροτομησα
Ες βοθρον, ῥεε δ' αἱμα κελαινεφες· αἱ δ' αγεροντο
Ψυχαι ὑπ' εξ Ερεβευς νεκυων κατατεθνειωτων,
Νυμφαι τ', ηΐθεοι τε, πολυτλητοι τε γεροντες,
Παρθενικαι τ' αταλαι, νεοπενθεα θυμον εχουσαι.
Πολλοι δ' ουταμενοι χαλκηρεσιν εγχειῃσιν,
Ανδρες αρηΐφατοι, βεβροτωμενα τευχε' εχοντες,
Οἱ πολλοι περι βοθρον εφοιτων αλλοθεν αλλος,
Θεσπεσιῃ ιαχῃ· εμε δε χλωρον δεος ᾑρει.

Ηλθε

386—639.

Ηλθε δ' επι ψυχη Αγαμεμνονος Ατρειδαο
Αχνυμενη· περι δ' αλλαι αγηγεραθ', όσσαι άμ' αυτῳ
Οικῳ εν Αιγισθοιο θανον και ποτμον επεσπον.
Εγνω δ' αιψ' εμε κεινος, επει πιεν αίμα κελαινον·
Κλαιε δ' όγε λιγεως, θαλερον κατα δακρυον ειβων,
Πιτνας εις εμε χειρας, ορεξασθαι μενεαινων·
Αλλ' ου γαρ οί ετ' ην ις εμπεδος, ουδε τι κικυς,
Οίη περ παρος εσκεν ενι γναμπτοισι μελεσσι.
Τον μεν εγω δακρυσα τ' ιδων, ελεησα τε θυμῳ,
Και μιν φωνησας επεα πτεροεντα προσηυδων·
  Ατρειδη κυδιστε, αναξ ανδρων, Αγαμεμνον,
Τις νυ σε κηρ εδαμασσε τανηλεγεος θανατοιο;
Ηε σε γ' εν νηεσσι Ποσειδάων εδαμασσεν,
Ορσας αργαλεων ανεμων αμεγαρτον αϋτμην;
Ηε σ' αναρσιοι ανδρες εδηλησαντ' επι χερσιν,
Βους περιταμνομενον, ηδ' οιων πωεα καλα,
Ηε περι πτολιος μαχεουμενον, ηε γυναικων;
  Ὡς εφαμην· ὁ δε μ' αυτικ' αμειβομενος προσεειπε·
Διογενες Λαερτιαδη, πολυμηχαν' Οδυσσευ,
Ουτ' εμε γ' εν νηεσσι Ποσειδαων εδαμασσεν,
Ορσας αργαλεων ανεμων αμεγαρτον αϋτμην,
Ουτε μ' αναρσιοι ανδρες εδηλησαντ' επι χερσιν·
Αλλα μοι Αιγισθος τευξας θανατον τε, μορον τε,
Εκτα, συν ουλομενῃ αλοχῳ, οικονδε καλεσσας,
Δειπνισσας, ώς τις τε κατεκτανε βουν επι φατνῃ·
Ως θανον οικτιστῳ θανατῳ· περι δ' αλλοι έταιροι
Νωλεμεως κτεινοντο, συες ώς αργιοδοντες,
Οί ρα τ' εν αφνειου ανδρος μεγα δυναμενοιο
Η γαμῳ, η ερανῳ, η ειλαπινῃ τεθαλυιῃ.
Ηδη μεν πολεων ανδρων φονῳ αντεβολησας

Μεναξ

Μουναξ κτεινομενων, και ενι κρατερῃ ὑσμινῃ·
Αλλα κε κεινα μαλιστα ιδων ολοφυραο θυμῳ,
Ὡς αμφι κρητηρα, τραπεζας τε πληθουσας,
Κειμεθ' ενι μεγαρῳ· δαπεδον δ' ἁπαν αἱματι θυεν.
Οικτροτατην δ' ηκουσα οπα Πριαμοιο θυγατρος,
Κασσανδρης, την κτεινε Κλυταιμνηστρη δολομητις
Αμφ' εμοι· αυταρ εγω ποτι γαιῃ χειρας αειρων,
Βαλλον αποθνησκων περι φασγανῳ· ἡ δε κυνωπις
Νοσφισατ', ουδε μοι ετλη, ιοντι περ εις Αΐδαο,
Χερσι κατ' οφθαλμους ἑλεειν, συν τε στομ' ερεισαι.
Ὡς ουκ αινοτερον και κυντερον αλλο γυναικος,
Ἡ τις δη τοιαυτα μετα φρεσιν εργα βαληται·
Οἱον δη και κεινη εμησατο εργον αεικες,
Κουριδιῳ τευξασα ποσει φονον· ητοι εφην γε
Ασπασιος παιδεσσιν, ιδε δμωεσσιν εμοισιν,
Οικαδ' ελευσεσθαι· ἡ δ' εξοχα λυγρ' ειδυια,
Ἡ τε κατ' αισχος εχευε, και εσσομενῃσιν οπισσω
Θηλυτερῃσι γυναιξι, και ἡ κ' ευεργος εῃσιν.
Ὡς εφατ'· αυταρ εγω μιν αμειβομενος προσεειπον·
Ω ποποι, η μαλα δη γονον Ατρεος ευρυοπα Ζευς
Εκπαγλως ηχθηρε, γυναικειας δια βουλας,
Εξ αρχης· Ἑλενης μεν απωλομεθ' εἱνεκα πολλοι·
Σοι δε Κλυταιμνηστρη δολον ηρτυε τηλοθ' εοντι.
Ὡς εφαμην· ὁ δε μ' αυτικ' αμειβομενος προσεειπεν·
Τῳ νυν μη ποτε και συ γυναικι περ ηπιος ειναι,
Μηδ' οἱ μυθον ἁπαντα πιφαυσκεμεν, ὁν κ' ευ ειδῃς,
Αλλα το μεν φασθαι, το δε και κεκρυμμενον ειναι.
Αλλ' ου σοι γ', Οδυσευ, φονος εσσεται εκ τε γυναικος·
Λιην γαρ πινυτη τε, και ευ φρεσι μηδεα οιδε,
Κουρη Ικαριοιο, περιφρων Πηνελοπεια.
Η μεν μιν νυμφην γε νεην κατελειπομεν ἡμεις,
Ερχομενοι πολεμονδε· παϊς δε οἱ ην επι μαζῳ,
Νηπιος, ὁς που νυν γε μετ' ανδρων ἱζει αριθμῳ,

Ολβιος· η γαρ τον γε πατηρ φιλος οψεται ελθων,
Και κεινος πατερα προσπτυξεται, ἡ θεμις εστιν·
Ἡ δ' εμη ουδε περ υἱος ενιπλησθηναι ακοιτις
Οφθαλμοισιν εασε· παρος δε με πεφνε και αυτον.
Αλλο δε τοι ερεω, συ δ' ενι φρεσι βαλλεο σησι·
Κρυβδην, μηδ' αναφανδα, φιλην ες πατριδα γαιαν
Νηα κατισχεμεναι· επει ουκ ετι πιστα γυναιξιν.
Αλλ' αγε μοι τοδε ειπε, και ατρεκεως καταλεξον,
Ει που ετι ζωοντος ακουετε παιδος εμοιο,
Η που εν Ορχομενῳ, η εν Πυλῳ ημαθοεντι,
Η που παρ Μενελαῳ, ενι Σπαρτη ευρειη·
Ου γαρ πω τεθνηκεν επι χθονι διος Ορεστης.
Ὡς εφατ'· αυταρ εγω μιν αμειβομενος προσεειπον·
Ατρειδη, τι με ταυτα διειρεαι; ουδε τι οιδα,
Ζωει ὁγ', η τεθνηκε· κακον δ' ανεμωλια βαζειν.
Νωϊ μεν ὡς επεεσσιν αμειβομενω στυγεροισιν
Ἑσταμεν αχνυμενοι, θαλερον κατα δακρυ χεοντες.
Ηλθε δ' επι ψυχη Πηληϊαδεω Αχιληος,
Και Πατροκληος, και αμυμονος Αντιλοχοιο,
Αιαντος θ', ὁς αριστος εην ειδος τε, δεμας τε,
Των αλλων Δαναων, μετ' αμυμονα Πηλειωνα.
Εγνω δε ψυχη με ποδωκεος Αιακιδαο,
Και ῥ' ολοφυρομενη επεα πτεροεντα προσηυδα·
Διογενες Λαερτιαδη, πολυμηχαν' Οδυσσευ,
Σχετλιε, τιπτ' ετι μειζον ενι φρεσι μησεαι εργον;
Πως ετλης αϊδοσδε κατελθεμεν, ενθα τε νεκροι
Αφραδεες ναιουσι, βροτων ειδωλα καμοντων;
Ὡς εφατ'· αυταρ εγω μιν αμειβομενος προσεειπον·
Ω Αχιλευ, Πηλεος υἱε, μεγα φερτατ' Αχαιων,
Ηλθον Τειρεσιαο κατα χρεος, ει τινα βουλην
Ειποι, ὁπως Ιθακην ες παιπαλοεσσαν ἱκοιμην·
Ου γαρ πω σχεδον ηλθον Αχαιϊδος, ουδε πω αμης
Γης επεβην, αλλ' αιεν εχω κακα· σειο δ' Αχιλλευ,

Ουτις

Ουτις ανηρ προπαροιθε μακαρτατος, ετ' αρ' οπισσω.
Πριν μεν γαρ σε ζωον ετιομεν, ισα θεοισιν,
Αργειοι, νυν αυτε μεγα κρατεεις νεκυεσσιν,
Ενθαδ' εων· τῳ μητι θανων ακαχιζευ, Αχιλλευ.
Ὡς εφαμην· ὁ δε μ' αυτικ' αμειβομενος προσεειπεν·
Μη δη μοι θανατον γε παραυδα, φαιδιμ' Οδυσσευ·
Βυλοιμην κ' επαρυρος εων θητευεμεν αλλῳ
Ανδρι παρ' ακληρῳ, ᾧ μη βιοτος πολυς ειη,
Η πασιν νεκυεσσι καταφθιμενοισιν ανασσειν.
Αλλ' αγε μοι τυ παιδος αγαυυ μυθον ενισπε,
Η ἑπετ' ες πολεμον προμος εμμεναι, ηε και υκι.
Ειπε δε μοι, Πηληος αμυμονος ει τι πεπυσσαι,
Η ετ' εχει τιμην πολεσιν μετα Μυρμιδονεσσιν,
Η μιν ατιμαζυσιν αν' Ἑλλαδα τε Φθιην τε,
Ουνεκα μιν κατα γηρας εχει χειρας τε ποδας τε.
Ου γαρ εγων επαρωγος ὑπ' αυγας ηελιοιο,
Τοιος εων, οἱος ποτ' ενι Τροιῃ ευρειῃ
Πεφνον λαον αριστον, αμυνων Αργειοισιν.
Ει τοιοσδ' ελθοιμι μινυνθα περ ες πατερος δω,
Τῳ κε τεῳ στυξαιμι μενος και χειρας ααπτυς,
Οἱ κεινον βιοωνται, εεργυσιν τ' απο τιμης.
Ὡς εφατ'· αυταρ εγω μιν αμειβομενος προσεειπον·
Ητοι μεν Πηληος αμυμονος υτι πεπυσμαι·
Αυταρ τοι παιδος γε Νεοπτολεμοιο φιλοιο
Πασαν αληθειαν μυθησομαι, ὡς με κελευεις·
Αυτος γαρ μιν εγω κοιλης επι νηος εϊσης
Ηγαγον εκ Σκυρυ μετ' ευκνημιδας Αχαιυς.
Ητοι ὁτ' αμφι πολιν Τροιην φραζοιμεθα βυλας,
Αιει πρωτος εβαζε, και υχ' ἡμαρτανε μυθων·
Νεστωρ τ' αντιθεος και εγω νεικεσκομεν οιω·
Αυταρ ὁτ' αμφι πολιν Τροιην μαρναιμεθ' Αχαιοι,
Ουποτε ες πληθυν μενεν ανδρων, υδ' εν ὁμιλῳ,
Αλλα πολυ προθεεσκε, το ὁν μενος υδενι εικων·

Πολλυς

Πολλους δ' ανδρας επεφνεν εν αινη δηϊοτητι·
Παντας δ' ουκ αν εγω μυθησομαι, ουδ' ονομηνω,
Ὁσσον λαον επεφνεν αμυνων Αργειοισιν.
Αλλ' οἱον τον Τηλεφιδην κατενηρατο χαλκῳ
Ἡρω' Ευρυπυλον· πολλοι δ' αμφ' αυτον ἑταιροι
Κητειοι κτεινοντο, γυναιων εἱνεκα δωρων·
Κεινον δη καλλιστον ιδον, μετα Μεμνονα διον.
Αὐταρ ὁτ' εις ἱππον κατεβαινομεν, ὁν καμ' Επειος,
Αργειων οἱ αριστοι, εμοι δ' επι παντ' ετετακτο,
Ημεν ανακλιναι πυκινον λοχον, ηδ' επιθειναι·
Ενθ' αλλοι Δαναων ἡγητορες, ηδε μεδοντες,
Δακρυα τ' ωμοργνυντο, τρεμεν δ' υπο γυια ἑκαστου·
Κεινον δ' ουποτε παμπαν εγων ιδον οφθαλμοισιν,
Ουτ' ωχρησαντα χροα καλλιμον, ουτε παρειων
Δακρυ' ομορξαμενον· ὁ δε με μαλα πολλ' ἱκετευεν
Ἱπποθεν εξιμεναι· ξιφεος δ' επεμαιετο κωπην,
Και δορυ χαλκοβαρες, κακα δε Τρωεσσι μενοινα.
Αλλ' ὁτε δη Πριαμοιο πολιν διεπερσαμεν αιπην,
Μοιραν και γερας εσθλον εχων επι νηος εβαινεν
Ασκηθης, ουτ' αρ βεβλημενος οξεϊ χαλκῳ,
Ουτ' αυτοσχεδιην ουτασμενος· οἱα τε πολλα
Γινεται εν πολεμῳ· επιμιξ δε τε μαινεται Αρης.
Ὡς εφαμην· ψυχη δε ποδωκεος Αιακιδαο
Φοιτα, μακρα βιβωσα, κατ' ασφοδελον λειμωνα,
Γηθοσυνη, ὁ οἱ υἱον εφην αριδεικετον ειναι.
Αἱ δ' αλλαι ψυχαι νεκυων κατατεθνειωτων
Εστασαν αχνυμεναι, ειροντο δε κηδε' ἑκαστη.
Οιη δ' Αιαντος ψυχη Τελαμωνιαδαο
Νοσφιν αφεστηκει, κεχολωμενα εἱνεκα νικης,
Την μιν εγω νικησα, δικαζομενος παρα νηυσι,
Τευχεσιν αμφ' Αχιληος· εθηκε δε ποτνια μητηρ·
Παιδες δε Τρωων δικασαν και Παλλας Αθηνη.
Ὡς δη μη οφελον νικαν τοιῳδ' επ' αεθλῳ·

Τοιην

Τοιην γαρ κεφαλην ἑνεκ' αυτων γαια κατεσχεν,
Αιανθ', ὁς περι μεν ειδος, περι δ' εργα τετυκτο
Των αλλων Δαναων, μετ' αμυμόνα Πηλειωνα.
Τον μεν εγων επεεσσι προσηυδων μειλιχιοισιν·
Αιαν, παι Τελαμωνος αμυμονος, ουκ αρ' εμελλες
Ουδε θανων λησεσθαι εμοι χολου, ἑινεκα τευχεων
Ουλομενων; τα δε πημα θεοι θεσαν Αργειοισιν·
Τοιος γαρ σφιν πυργος απωλεο· σειο δ' Αχαιοι
Ισον Αχιλληος κεφαλη Πηληϊαδαο,
Αχνυμεθα φθιμενοιο διαμπερες· ουδε τις αλλος
Αιτιος, αλλα Ζευς Δαναων στρατον αιχμηταων
Εκπαγλως ηχθηρε· τεϊν δ' επι μοιραν εθηκεν.
Αλλ' αγε δευρο, αναξ, ἱν' επος και μυθον ακουσης
Ἡμετερον· δαμασον δε μενος και αγηνορα θυμον.
Ὡς εφαμην· ὁ δε μ' ουδεν αμειβετο, βη δε μετ' αλλας
Ψυχας εις Ερεβος νεκυων κατατεθνειωτων.
Ενθα χ' ὁμως προσεφη κεχολωμενος, η κεν εγω τον,
Αλλα μοι ηθελε θυμος ενι στηθεσσι φιλοισι
Των αλλων ψυχας ιδεειν κατατεθνειωτων.
Ενθ' ητοι Μινωα ιδον, Διος αγλαον υἱον,
Χρυσεον σκηπτρον εχοντα, θεμιστευοντα νεκυεσσιν,
Ἡμενον· οἱ δε μιν αμφι δικας ειροντο ανακτα,
Ἡμενοι, ἑσταοτες τε, κατ' ευρυπυλες Αϊδος δω̃.
Τον δε μετ', Ωριωνα πελωριον εισενοησα
Θηρας ὁμου ειλευντα, κατ' ασφοδελον λειμωνα·
Τους αυτος κατεπεφνεν εν οιοπολοισιν ορεσσι,
Χερσιν εχων ῥοπαλον παγχαλκεον, αιεν ααγες.
Και Τιτυον ειδον, γαιης ερικυδεος υἱον,
Κειμενον εν δαπεδω· ὁ δ' επ' εννεα κειτο πελεθρα·
Γυπε δε μιν ἑκατερθε παρημενω ἡπαρ εκειρον,
Δερτρον εσω δυνοντες· ὁ δ' ουκ απαμυνετο χερσι·
Λητω γαρ ἡλκησε, Διος κυδρην παρακοιτιν,
Πυθωδ' ερχομενην, δια καλλιχορου Πανοπηος.

Και μην Ταντα λον εισειδον, χαλεπ' αλγε' εχοντα,
'Εσταοτ' εν λιμνῃ· ἡ δε προσεπλαζε γενειῳ·
Στευτο δε διψαων, πιεειν δ' ουκ ειχεν ἑλεσθαι·
'Οσσακι γαρ κυψει' ὁ γερων, πιεειν μενεαινων,
Τοσσαχ' ὑδωρ απολεσκετ' αναβροχεν· αμφι δε ποσσι
Γαια μελαινα φανεσκε, καταζηνασκε δε δαιμων.
Δενδρεα δ' ὑψιπετηλα κατακρηθεν χεε καρπον,
Ογχναι, και ῥοιαι, μηλεαι αγλαοκαρποι,
Συκαι τε γλυκεραι, και ελαιαι τηλεθοωσαι·
Των ὁποτ' ιθυσει' ὁ γερων επι χερσι μασασθαι,
Τασδ' ανεμος ῥιπτασκε ποτι νεφεα σκιοεντα.
Και μην Σισυφον εισειδον, κρατερ' αλγε' εχοντα,
Λααν βασταζοντα πελωριον αμφοτερῃσιν·
Ητοι ὁ μεν, σκηριπτομενος χερσιν τε ποσιν τε,
Λααν ανω ωθεσκε ποτι λοφον· αλλ' ὁτε μελλοι
Ακρον ὑπερβαλεειν, τοτ' αποστρεψασκε κραταιΐς
Αυτις, επειτα πεδονδε κυλινδετο λαας αναιδης.
Αυταρ ὁγ' αψ' ωσασκε τιταινομενος· κατα δ' ἱδρως
Ερῤῥεεν εκ μελεων, κονιη δ' εκ κρατος ορωρει.
Τον δε μετ', εισενοησα βιην Ἡρακληειην,
Ειδωλον· αυτος δε μετ' αθανατοισι θεοισι
Τερπεται εν θαλιῃς, και εχει καλλισφυρον Ἡβην,
Παιδα Διος μεγαλοιο και Ἡρης χρυσοπεδιλου.
Αμφι δε μιν κλαγγη νεκυων ην, οιωνων ὡς,
Παντοσ' ατυζομενων· ὁ δ', ερεμνῃ νυκτι εοικως,
Γυμνον τοξον εχων, και επι νευρηφιν οϊστον,
Δεινον παπταινων, αιει βαλεοντι εοικως.
Σμερδαλεος δε οἱ αμφι περι στηθεσσιν αορτηρ,
Χρυσεος ην τελαμων· ἱνα θεσκελα εργα τετυκτο,
Αρκτοι τ', αγροτεροι τε συες, χαροποι τε λεοντες,
Ὑσμιναι τε, μαχαι τε, φονοι τ', ανδροκτασιαι τε.
Μη τεχνησαμενος, μηδ' αλλο τι τεχνησαιτο,
Ὁς κεινον τελαμωνα ἑῃ ἐγκατθετο τεχνῃ.

Εγνω

Εγνω δ' αυτικα κεινος, επει ιδεν οφθαλμοισι,
Και μ' ολοφυρομενος επεα πτεροεντα προσηυδα·
  Διογενες Λαερτιαδη, πολυμηχαν' Οδυσσευ,
Α δειλ', η τινα και συ κακον μορον ηγηλαζεις,
Ὃν περ εγων οχεεσκον ὑπ' αυγας ηελιοιο.
Ζηνος μεν παϊς ηα Κρονιονος, αυταρ οϊζυν
Ειχον απειρεσιην· μαλα γαρ πολυ χειρονι φωτι
Δεδμημην, ὁ δε μοι χαλεπους επετελλετ' αεθλους·
Και ποτε μ' ενθαδ' επεμψε κυν' αξοντ'· ου γαρ ετ' αλλον
Φραζετο τουδε τι μοι χαλεπωτερον ειναι αεθλον.
Τον μεν εγων ανενεικα και ηγαγον εξ Αϊδαο·
Ἑρμειας δε μ' επεμψεν, ιδε γλαυκωπις Αθηνη.
  Ὡς ειπων, ὁ μεν αυτις εβη δομον Αϊδος εισω.
Αυταρ εγων αυτου μενον εμπεδον, ειτις ετ' ελθοι
Ανδρων ἡρωων, οἱ δη το προσθεν ολοντο.
Και νυ κ' ετι προτερους ιδον ανερας, ὁυς εθελον περ,
Θησεα, Πειριθοον τε, θεων ερικυδεα τεκνα·
Αλλα πριν επι εθνε' αγειρετο μυρια νεκρων,
Ηχῃ θεσπεσιῃ· εμε δε χλωρον δεος ἡρει,
Μη μοι Γοργειην κεφαλην δεινοιο πελωρου
Εξ Αϊδος πεμψειεν αγαυη Περσεφονεια.
Αυτικ' επειτ' επι νηα κιων, εκελευον ἑταιρους
Αυτους τ' αμβαινειν, ανα τε πρυμνησια λυσαι·
Οἱ δ' αιψ' εισβαινον, και επι κληισι καθιζον.
[illegible] κατ' Ωκεανον ποταμον φερε κυμα ῥοοιο·
[illegible]α μεν ειρεσιη, μετεπειτα δε καλλιμος ουρος.

* Ex

* Εκ της ‛ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.

205—230.

‛Ως φατο· της δ' αυτου λυτο γουνατα και φιλον ητορ,
Σηματ' αναγνουσῃ, τα οἱ εμπεδα πεφραδ' Οδυσσευς·
Δακρυσασα δ' επειτ' ιθυς δραμεν, αμφι δε χειρας
Δειρῃ βαλλ' Οδυσηϊ, καρη δ' εκυσ', ηδε προσηυδα·
Μη μοι, Οδυσσευ, σκυζευ, επει τα περ αλλα μαλιστα
Ανθρωπων πεπνυσο· θεοι δ' ωπαζον οϊζυν,
Οἱ νωϊν αγασαντο παρ' αλληλοισι μενοντε
‛Ηβης ταρπηναι, και γηραος ουδον ἱκεσθαι.
Αυταρ μη νυν μοι τοδε χωεο, μηδε νεμεσσα,
Ουνεκα σ' ου το πρωτον, επει ιδον, ὡδ' αγαπησα·
Αιει γαρ μοι θυμος ενι στηθεσσι φιλοισιν
Ερριγει, μη τις με βροτων απαφοιτ' επεεσσιν
Ελθων· πολλοι γαρ κακα κερδεα βουλευουσιν.
Ουδε κεν Αργειη ‛Ελενη, Διος εκγεγαυια,
Ανδρι παρ' αλλοδαπῳ εμιγη φιλοτητι και ευνῃ,
Ει ηδη, ὁ μιν αυτις αρηϊοι υἱες Αχαιων
Αξεμεναι οικονδε φιλην ες πατριδ' εμελλον.
Την δ' ητοι ῥεξαι θεος ωρορεν εργον αεικες·
Την δ' ατην ου προσθεν ἑῳ εγκατθετο θυμῳ
Λυγρην, εξ ἡς πρωτα και ἡμεας ἱκετο πενθος.
Νυν δ', επει ηδη σηματ' αριφραδεως κατελεξας
Ευνης ἡμετερης, την ου βροτος αλλος οπωπει,
Αλλ' οιοι συ τ' εγω τε, και αμφιπολος μια μουνη
Ακτορις, ἡν μοι δωκε πατηρ ετι δευρο κιουσῃ,
‛Η νωϊν ειρυτο θυρας πυκινου θαλαμοιο,
Πειθεις δη μευ θυμον, απηνεα περ μαλ' εοντα.

* Εκ της ʽΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ
Παραβολαι τινες και Απογραφαι εκλεκτοι.

I.
ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ.

† 1. Δ, 333—340.

Ω ποποι, η μαλα δη κρατεροφρονος ανδρος εν ευνη
Ηθελον ευνηθηναι, αναλκιδες αυτοι εοντες.
ʽΩς δ᾽ όποτ᾽ εν ξυλοχῳ ελαφος κρατεροιο λεοντος
Νεβρους κοιμησασα νεηγενεας γαλαθηνους,
Κνημους εξερεησι και αγκεα ποιηεντα
Βοσκομενη, ο δ᾽ επειτα ἑην εισηλυθεν ευνην,
Αμφοτεροισι δε τοισιν αεικεα ποτμον εφηκεν·
ʽΩς Οδυσευς κεινοισιν αεικεα ποτμον εφησει.

‡ 2. Ε, 391—398.

Και τοτ᾽ επειτ᾽ ανεμος μεν επαυσατο, ηδε γαληνη
Επλετο νηνεμιη· ὁ δ᾽ αρα σχεδον εισιδε γαιαν,
Οξυ μαλα προϊδων, μεγαλου ὑπο κυματος αρθεις·
ʽΩς δ᾽ όταν ασπασιος βιοτος παιδεσσι φανειη
Πατρος, ὁς εν νουσῳ κειται κρατερ᾽ αλγεα πασχων,
Δηρον τηκομενος, στυγερος δε οἱ εχραε δαιμων,
Ασπασιον δ᾽ αρα τον γε θεοι κακοτητος ελυσαν·
ʽΩς Οδυσῃ᾽ ασπαστον εεισατο γαια και ὑλη.

‖ 3. Ζ, 102—109.

Οἱη δ᾽ Αρτεμις εισι κατ᾽ ουρεος ιοχεαιρα,
Η κατα Τηϋγετον περιμηκετον, η Ερυμανθον,
Τερπομενη καπροισι και ωκειῃς ελαφοισι·

Τῃ δε θ' ἁμα Νυμφαι, κουραι Διος Αιγιοχοιο,
Ἀγρονομοι παιζουσι· γεγηθε δε τε φρενα Λητω·
Πασαων δ' ὑπερ ἡγε καρη εχει ηδε μετωπα,
Ῥεια δ' αριγνωτη πελεται, καλαι δε τε πασαι·
Ὡς ἡγ' αμφιπολοισι μετεπρεπε παρθενος αδμης.

* 4. Ζ, 229—235.

Τον μεν Αθηναιη θηκεν, Διος εκγεγαυια,
Μειζονα τ' εισιδεειν και πασσονα· καδ' δε καρητος
Ουλας ἡκε κομας, ὑακινθινῳ ανθει ὁμοιας.
Ὡς δ' ὁτε τις χρυσον περιχευεται αργυρῳ ανηρ
Ιδρις, ὁν Ἡφαιστος δεδαεν και Παλλας Αθηνη
Τεχνην παντοιην, χαριεντα δε εργα τελειει·
Ὡς αρα τῳ κατεχευε χαριν κεφαλῃ τε και ωμοις.

† 5. Κ, 407—417.

Βην δ' ιεναι επι νηα θοην και θινα θαλασσης.
Εὑρον επειτ' επι νηϊ θοῃ εριηρας ἑταιρους
Οικτρ' ολοφυρομενους, θαλερον κατα δακρυ χεοντας.
Ὡς δ' ὁταν αγραυλοι πορτιες περι βους αγελαιας
Ελθουσας ες κοπρον, επην βοτανης κορεσωνται,
Πασαι ἁμα σκαιρουσιν εναντιαι· ουδετι σηκοι
Ισχουσ', αλλ' αδινον μυκωμεναι αμφιθεουσι
Μητερας· ὡς εμε κεινοι, επει ιδον οφθαλμοισι,
Δακρυοεντες εχυντο· δοκησε δ' αρα σφισι θυμος
Ὡς εμεν, ὡς ει πατριδ' ἱκοιατο και πολιν αυτων
Τρηχειης Ιθακης, ἱνα τ' ετραφεν, ηδ' εγενοντο.

‡ 6. Π, 15—21.

Κυσσε δε μιν κεφαλην τε, και αμφω φαεα καλα,
Χειρας τ' αμφοτερας· θαλερον δε οἱ εκπεσε δακρυ·

Ὡς

Ὡς δε πατηρ ὁν παιδα φιλα φρονεων αγαπαζει,
Ελθοντ' εξ απιης γαιης δεκατῳ ενιαυτῳ,
Μουνον, τηλυγετον, τῳ επ' αλγεα πολλα μογησῃ·
Ὡς τοτε Τηλεμαχον θεοειδεα διος ὑφορβος
Παντα κυσεν περιφυς, ὡς εκ θανατοιο φυγοντα.

* 7. T, 515—524.

Αυταρ επην νυξ ελθῃ, ἑλῃσι τε κοιτος ἁπαντας,
Κειμαι ενι λεκτρῳ, πυκιναι δε μοι αμφ' αδινον κηρ
Οξειαι μελεδωναι οδυρομενην ερεθουσιν.
Ὡς δ' ὁτε Πανδαρεου κουρη, χλωρηϊς αηδων,
Καλον αειδῃσιν, εαρος νεον ἱσταμενοιο,
Δενδρεων εν πεταλοισι καθεζομενη πυκινοισιν,
Ἡτε θαμα τρωπωσα χεει πολυηχεα φωνην,
Παιδ' ολοφυρομενη Ιτυλον φιλον, ὁν ποτε χαλκῳ
Κτεινε δι' αφραδιας, κουρον Ζηθοιο ανακτος·
Ὡς και εμοι διχα θυμος ορωρεται ενθα και ενθα.

† 8. X, 299—309.

Οἱ δ' εφεβοντο κατα μεγαρον, βοες ὡς αγελαιαι,
Τας μεν τ' αιολος οιστρος εφορμηθεις εδονησεν,
Ὡρῃ εν ειαρινῃ, ὁτε τ' ηματα μακρα πελονται.
Οἱ δ', ὡστ' αιγυπιοι γαμψωνυχες, αγκυλοχειλαι,
Εξ ορεων ελθοντες επ' ορνιθεσσι θορωσι,
Ται μεν τ' εν πεδιῳ νεφεα πτωσσουσαι ιενται,
Οἱ δε τε τας ολεκουσιν επαλμενοι, ουδε τις αλκη
Γιγνεται, ουδε φυγη· χαιρουσι δε τ' ανερες αγρῃ·
Ὡς αρα τοι μνηστηρας επεσσυμενοι κατα δωμα
Τυπτον επιστροφαδην· των δε στονος ωρνυτ' αεικης,
Κρατων τυπτομενων· δαπεδον δ' ἁπαν αἱματι θυεν.

* 9. X,

* 9. X, 381—389.

Παπτηνεν δ' Οδυσευς καθ' ἑον δομον, ειτις ετ' ανδρων
Ζωος ὑποκλοπεοιτο, αλυσκων κηρα μελαιναν.
Τους δε ιδεν μαλα παντας εν αἱματι και κονιησι
Πεπτεωτας πολλους· ὡστ' ιχθυας, ὁσθ' ἁλιηες
Κοιλον ες αιγιαλον πολιης εκτοσθε θαλασσης
Δικτυῳ εξερυσαν πολυωπῳ· οἱ δε τε παντες
Κυμαθ' ἁλος ποθεοντες επι ψαμαθοισι κεχυνται,
Των μεν τ' ηελιος φαεθων εξειλετο θυμον·
Ὡς τοτ' αρα μνηστηρες επ' αλληλοισι κεχυντο.

† 10. X, 401—406.

Εὑρεν επειτ' Οδυσηα μετα κταμενοις νεκυεσσιν,
Αἱματι και λυθρῳ πεπαλαγμενον· ὡστε λεοντα,
Ὁς ῥα τε βεβρωκως βοος ερχεται αγραυλοιο·
Παν δ' αρα οἱ στηθος τε, παρηϊα τ' αμφοτερωθεν
Αἱματοεντα πελει· δεινος δ' εις ωπα ιδεσθαι·
Ὡς Οδυσευς πεπαλακτο ποδας και χειρας ὑπερθεν.

‡ 11. Ψ, 233—239.

Ὡς δ' ὁτ' αν ασπασιως γῆ νηχομενοισι φανειη,
Ὡντε Ποσειδαων ευεργεα νη' ενι ποντῳ
Ῥαισῃ επειγομενην ανεμῳ και κυματι πηγῳ·
Παυροι δ' εξεφυγον πολιης ἁλος ηπειρονδε
Νηχομενοι, πολλη δε περι χροϊ τετροφεν ἁλμη·
Ασπασιοι δ' επεβαν γαιης, κακοτητα φυγοντες·
Ὡς αρα τη ασπαστος εην ποσις εισορωσῃ·

II.

II.

ΑΠΟΓΡΑΦΑΙ.

* 1. B, 1—13.

Ημος δ' ηριγενεια φανη ῥογοδακτυλος ηως,
Ωρνυτ' αρ' εξ ευνηφιν Οδυσσηος φιλος υἱος,
Εἱματα εσσαμενος· περι δε ξιφος οξυ θετ' ωμῳ.
Ποσσι δ' ὑπο λιπαροισιν εδησατο καλα πεδιλα·
Βη δ' ιμεν εκ θαλαμοιο θεῳ εναλιγκιος αντην.
Αιψα δε κηρυκεσσι λιγυφθογγοισι κελευσε
Κηρυσσειν αγορηνδε καρηκομοωντας Αχαιους.
Οἱ μεν εκηρυσσον, τοι δ' ηγειροντο μαλ' ωκα.
Αυταρ επει ῥ' ηγερθεν, ὁμηγερεες τ' εγενοντο,
Βη ῥ' ιμεν εις αγορην, παλαμῃ δ' εχε χαλκεον εγχος,
Ουκ οιος· ἁμα τῳγε δυω κυνες αργοι ἑποντο.
Θεσπεσιην δ' αρα τῳγε χαριν κατεχευεν Αθηνη.
Τον δ' αρα παντες λαοι επερχομενον θηεῦντο.

† 2. B, 420—434.

Τοισιν δ' ικμενον ουρον ἱει γλαυκωπις Αθηνη,
Ακραη, ζεφυρον, κελαδοντ' επι οινοπα ποντον.
Τηλεμαχος δ' ἑταροισιν εποτρυνας εκελευσεν
Ὁπλων ἁπτεσθαι· τοι δ' οτρυνοντος ακουσαν·
Ἱστον δ' ειλατινον κοιλης εντοσθε μεσοδμης
Στησαν αειραντες· κατα δε προτονοισιν εδησαν·
Ἑλκον δ' ἱστια λευκα ευστρεπτοισι βοευσιν.
Επρησεν δ' ανεμος μεσον ἱστιον· αμφι δε κυμα
Στειρῃ πορφυρεον μεγαλ' ιαχε, νηος ιουσης·
Ἡ δ' εθεεν κατα κυμα διαπρησσουσα κελευθον.
Δησαμενοι δ' αρα ὁπλα θοην ανα νηα μελαιναν,
Στησαντο κρητηρας επιστεφεας οινοιο·

Λειβον

Δειβον δ' αθανατοισι θεοις αειγενετησιν·
Εκ παντων δε μαλιστα Διος γλαυκωπιδι κουρῃ.
Παννυχιη μεν ῥ' ἡγε και ηω πειρε κελευθον.

* 3. Δ, 71—75.

Φραζεο, Νεστοριδη, τῳ 'μῳ κεχαρισμενε θυμῳ,
Χαλκου τε στεροπην καδδωματα ηχηεντα,
Χρυσου τ', ηλεκτρου τε, και αργυρου, ηδ' ελεφαντος.
Ζηνος που τοιηδε γ' Ολυμπιου ενδοθεν αυλη.
'Οσσα ταδ' ασπετα πολλα· σεβας μ' εχει εισορoωντα.

† 4. Ε, 291—296.

'Ως ειπων, συναγεν νεφελας, εταραξε δε ποντον,
Χερσι τριαιναν ἑλων· πασας δ' ορoθυνεν αελλας
Παντοιων ανεμων· συν δε νεφεεσσι καλυψε
Γαιαν ὁμου και ποντον· ορωρει δ' ουρανοθεν νυξ.
Συν δ' Ευρος τε Νοτος τ' επεσε, Ζεφυρος τε δυσαης,
Και Βορεης αιθρηγενετης, μεγα κυμα κυλινδων.

‡ 5. Ζ, 41—46.

'Η μεν αρ' ὡς ειπουσ' απεβη γλαυκωπις Αθηνη
Ουλυμπονδ', ὁθι φασι θεων ἑδος ασφαλες αιει
Εμμεναι· ουτ' ανεμοισι τινασσεται, ουτε ποτ' ομβρῳ
Δευεται, ουτε χιων επιπιλναται· αλλα μαλ' αιθρη
Πεπταται αννεφελος, λευκη δ' επιδεδρομεν αιγλη·
Τῳ ενι τερπονται μακαρες θεοι ηματα παντα.

‖ 6. Ζ, 149—161.

Γουνουμαι σε, ανασσα· θεος νυ τις, η βροτος εσσι;
Ει μεν τις θεος εσσι, τοι ουρανον ευρυν εχουσιν,

Αρτεμιδι

Αρτεμιδι σε εγωγε, Διος κουρῃ μεγαλοιο,
Ειδος τε, μεγεθος τε, φυην τ', αγχιστα εϊσκω· †
Ει δε τις εσσι βροτων, τοι επι χθονι ναιεταουσι,
Τρισμακαρες μεν σοι γε πατηρ και ποτνια μητηρ,
Τρισμακαρες δε κασιγνητοι· μαλα πε σφισι θυμος
Αιεν εϋφροσυνῃσιν ιαινεται, είνεκα σειο,
Λευσσοντων τοιονδε θαλος χορον εισοιχνευσαν.
Κεινος δ' αύ περι κηρι μακαρτατος εξοχον αλλων,
Ὁς κε σ' εεδνοισι βρισας οικονδ' αγαγηται.
Ου γαρ πω τοιουτον ιδον βροτον οφθαλμοισιν,
Ουτ' ανδρ', ουτε γυναικα· σεβας μ' εχει εισορωωντα.

*7. Η, 81—132.

———Αυταρ Οδυσσευς
Αλκινοου προς δωματ' ιε κλυτα· πολλα δε οἱ κηρ
Ὡρμαιν' ἱσταμενῳ, πριν χαλκεον ουδον ἱκεσθαι·
Ὡστε γαρ ηελιου αιγλη πελεν, ηε σεληνης,
Δωμα καθ' ὑψερεφες μεγαλητορος Αλκινοοιο·
Χαλκεοι μεν γαρ τοιχοι εληλαδατ' ενθα και ενθα,
Ες μυχον εξ ουδου· περι δε θριγκος κυανοιο·
Χρυσειαι δε θυραι πυκινον δομον εντος εεργον·
Αργυρεοι δε σταθμοι εν χαλκεῳ εστασαν ουδῳ,
Αργυρεον δ' εφ' ὑπερθυριον, χρυσεη δε κορωνη.
Χρυσειοι δ' ἑκατερθε και αργυρεοι κυνες ησαν,
Οὑς Ἡφαιστος ετευξεν ιδυιῃσι πραπιδεσσι,
Δωμα φυλασσεμεναι μεγαλητορος Αλκινοοιο,
Αθανατους οντας και αγηρως ηματα παντα.
Εν δε θρονοι περι τοιχον ερηρεδατ' ενθα και ενθα,
Ες μυχον εξ ουδοιο διαμπερες· ενθ' ενι πεπλοι
Λεπτοι ευννητοι βεβληατο, εργα γυναικων.
Ενθα δε Φαιηκων ἡγητορες ἑδριοωντο,
Πινοντες και εδοντες· επηετανον γαρ εχεσκον.

Χρυσειοι

Χρυσειοι δ' αρα κȣροι ευδμητων επι βωμων
Εστασαν, αιθομενας δαΐδας μετα χερσιν εχοντες,
Φαινοντες νυκτας κατα δωματα δαιτυμονεσσι.
Πεντηκοντα δε οἱ δμωαι κατα δωμα γυναικες·
Αἱ μεν αλετρευȣσι μυλης επι μηλοπα καρπον,
Αἱ δ' ἱστȣς ὑφοωσι και ηλακατα στρωφωσιν
Ἡμεναι, οἱα τε φυλλα μακεδνης αιγειροιο.
Καιροσεων δ' οθονεων απολειβεται ὑγρον ελαιον.
Τοσσον Φαιηκες περι παντων ιδριες ανδρων
Νηα θοην ενι ποντῳ ελαυνεμεν· ὡς δε γυναικες
Ἱστον τεχνησαι· περι γαρ σφισι δωκεν Αθηνη
Εργα τ' επιστασθαι περικαλλεα, και φρενας εσθλας.
Εκτοσθεν δ' αυλης μεγας ὀρχατος αγχι θυραων
Τετραγυος· περι δ' ἑρκος εληλαται αμφοτερωθεν.
Ενθα δε δενδρεα μακρα πεφυκει τηλεθοωντα,
Ογχναι, και ῥοιαι, και μηλεαι αγλαοκαρποι,
Συκαι τε γλυκεραι, και ελαιαι τηλεθοωσαι.
Ταων ȣποτε καρπος απολλυται, ȣδ' επιλειπει
Χειματος, ȣδε θερευς, επετησιος· αλλα μαλ' αιει
Ζεφυριη πνειȣσα, τα μεν φυει, αλλα δε πεσσει.
Ογχνη επ' ογχνῃ γηρασκει, μηλον δ' επι μηλῳ,
Αυταρ επι σταφυλῃ σταφυλη, συκον δ' επι συκῳ.
Ενθα δε οἱ πολυκαρπος αλωη ερριζωται·
Της ἑτερον μεν, θειλοπεδον λευρῳ ενι χωρῳ
Τερσεται ηελιῳ· ἑτερας δ' αρα τρυγοωσιν,
Αλλας δε τραπεȣσι· παροιθε δε τ' ομφακες εισιν,
Ανθος αφιεισαι, ἑτεραι δ' ὑποπερκαζȣσιν.
Ενθα δε κοσμηται πρασιαι παρα νειατον ορχον
Παντοιαι πεφυασιν, επηετανον γανοωσαι·
Εν δε δυω κρηναι, ἡ μεν τ' ανα κηπον ἁπαντα
Σκιδναται, ἡ δ' ἑτερωθεν ὑπ' αυλης ȣδον ἱησι
Προς δομον ὑψηλον, ὁθεν ὑδρευοντο πολιται.
Τοι' ρ' εν Αλκινοοιο θεων εσαν αγλαα δωρα.

* 8. M, 39—52.

Σαρηνας μεν πρωτον αφιξεαι, αἱ ῥα τε παντας
Ανθρωπους θελγουσιν, ὁ, τις σφεας εισαφικηται.
Ὁστις αϊδρειῃ πελασῃ, και φθογγον ακουσῃ
Σειρηνων, τῳ δ' ετι γυνη, και νηπια τεκνα,
Οικαδε νοστησαντι, παριστανται, ουδε γανυνται.
Αλλα τε Σειρηνες λιγυρῃ θελγουσιν αοιδῃ,
Ἡμεναι εν λειμωνι· πολυς δ' αμφ' οστεοφιν θις
Ανδρων πυθομενων, περι δε ῥινοι μινυθουσιν.
Αλλα παρεξ ελααν· επι δ' ουατ' αλειψαι ἑταιρων,
Κηρον δεψησας μελιηδεα, μητις ακουσῃ
Των αλλων· αταρ αυτος ακουεμεν, αικ' εθελησθα.
Δησαντων σ' εν νηϊ θοῃ χειρας τε, ποδας τε,
Ορθον εν ἱστοπεδῃ· εκ δ' αυτου πειρατ' ανήφθω·
Οφρα κε τερπομενος οπ' ακουῃς Σειρηνοιϊν.

† 9. M, 85—107.

Ενθα δ' ενι Σκυλλη ναιει, δεινον λελακυια·
Της ητοι φωνη μεν, όση σκυλακος νεογιλης,
Γινεται, αυτη δ' αυτε πελωρ κακος· ουδε κε τις μιν
Γηθησειεν ιδων, ουδ' ει θεος αντιασειεν.
Της ητοι ποδες εισι δυωδεκα παντες αωροι·
Ἑξ δε τε οἱ δειραι περιμηκεες· εν δε ἑκαστῃ
Σμερδαλεη κεφαλη, εν δε τριστοιχοι οδοντες,
Πυκνοι και θαμεες, πλειοι μελανος θανατοιο.
Μεσση μεν τε κατα σπειους κοιλοιο δεδυκεν,
Εξω δ' εξισχει κεφαλας δεινοιο βερεθρου·
Αυτου δ' ιχθυαα σκοπελον περιμαιμωωσα
Δελφινας τε, κυνας τε, και ει ποθι μειζον ἑλῃσι
Κητος, ἁ μυρια βοσκει αγαστονος Αμφιτριτη.

Τῃ δ' ὑπο ποτε ναυται ακηριοι ευχετοωνται
Παρφυγεειν συν νηϊ· φερει δε τε κρατι ἑκαστῳ
Φωτ' εξαρπαξασα νεως κυανοπρωροιο.
Τον δ' ἑτερον σκοπελον χθαμαλωτερον οψει, Οδυσσευ,
Πλησιον αλληλων· και κεν διοϊστευσειας.
Τῳ δ' εν ερινεος εστι μεγας, φυλλοισι τεθηλως·
Τῳ δ' ὑπο δια Χαρυβδις αναῤῥοιβδει μελαν ὑδωρ·
Τρις μεν γαρ τ' ανιησιν επ' ηματι, τρις δ' αναροιβδει
Δεινον· μη συ γε κεθι τυχοις, ὁτε ῥοιβδησειεν.
Ου γαρ κεν ῥυσαιτο σ' ὑπ' εκ κακε εδ' Ενοσιχθων.

* 10. N, 96—112.

Φορκυνος δε τις εστι λιμην, ἁλιοιο γεροντος,
Εν δημῳ Ιθακης· δυο δε προβλητες εν αυτῳ
Ακται αποῤῥωγες, λιμενος ποτιπεπτηυιαι·
Αἱτ' ανεμων σκεπουσι δυσαηων μεγα κυμα
Εκτοθεν· εντοσθεν δε ανευ δεσμοιο μενεσι
Νηες ευσσελμοι, ὁταν ὁρμε μετρον ἱκωνται.
Αυταρ επι κρατος λιμενος τανυφυλλος ελαιη·
Αγχοθι δ' αυτης, αντρον επηρατον, ηεροειδες,
Ἱρον νυμφαων, αἱ Νηϊαδες καλεονται.
Εν δε κρητηρες τε και αμφιφορηες εασι
Λαϊνοι· ενθα δ' επειτα τιθαιβωσσεσι μελισσαι.
Εν δ' ἱστοι λιθεοι περιμηκεες, ενθα τε Νυμφαι
Φαρε' ὑφαινωσιν ἁλιπορφυρα, θαυμα ιδεσθαι.
Εν δ' ὑδατ' αεναοντα· δυω δε τε οἱ θυραι εισιν·
Αἱ μεν προς Βορεαο, καταιβαται ανθρωποισιν,
Αἱ δ' αυ προς Νοτε, εισι θεωτεραι· εδε τι κεινῃ
Ανδρες εσερχονται, αλλ' αθανατων ὁδος εστιν.

II.

II.

* Ex HESIODO.

HESIODUS—vir perelegantis ingenii, et mollissimâ dulcedine carminum memorabilis, otii quietisque cupidissimus; ut tempore tanto viro (Homero,) *ita operis auctoritate proximus.*

VELL. PATERC. HIST. LIB. I.

† ΕΚ ΤΩΝ

῾ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΕΡΓΩΝ και ῾ΗΜΕΡΩΝ.

[JUXTA EDIT. THOMAE ROBINSON. OXON. 1737. 4to.

1—201.

ΜΟΥΣΑΙ Πιεριηθεν αοιδησι κλειουσαι,
Δευτε δη, εννεπετε σφετερον πατερ' ὑμνειουσαι·
Ὁν τε δια βροτοι ανδρες ὁμως αφατοι τε φατοι τε,
Ῥητοι τ' αῤῥητοι τε Διος μεγαλοιο ἑκητι.
Ῥεα μεν γαρ βριαει, ῥεα δε βριαοντα χαλεπτει·
Ῥεα δ' αριζηλον μινυθει, και αδηλον αεξει.
Ῥεα δε τ' ιθυνει σκολιον και αγηνορα καρφει
Ζευς ὑψιβρεμετης, ὁς ὑπερτατα δωματα ναιει.
Κλυθι ιδων αϊων τε· δικη δ' ιθυνε θεμιστας
Τυνη· εγω δε κε Περση ετητυμα μυθησαιμην·
Ουκ αρα μουνον εην εριδων γενος, αλλ' επι γαιαν
Εισι δυω· την μεν κεν επαινησειε νοησας,
Ἡ δ' επιμωμητη· δια δ' ανδιχα θυμον εχουσιν.

῾Η

Ἡ μεν γαρ πολεμον τε κακον και δηριν οφελλει,
Σχετλιη· ουτις τηνγε φιλει βροτος· αλλ' υπ' αναγκης
Αθανατων βουλησιν εριν τιμωσι βαρειαν.
Την δ' ἑτερην, προτερην μεν εγεινατο νυξ ερεβεννη,
Θηκε δε μιν Κρονιδης ὑψιζυγος, αιθερι ναιων,
Γαιης εν ῥιζῃσι και ανδρασι, πολλον αμεινω.
Ἡ τε και απαλαμνον περ ὁμως επι εργον εγειρει.
Εις ἑτερον γαρ τις τε ιδων εργοιο χατιζων
Πλουσιον, ὁς σπευδει μεν αρομμεναι ηδε φυτευειν,
Οικον τ' ευ θεσθαι· ζηλοι δε τε γειτονα γειτων,
Εις αφενον σπευδοντ'· αγαθη δ' ερις ἡδε βροτοισι.
Και κεραμευς κεραμεῖ κοτεει, και τεκτονι τεκτων,
Και πτωχος πτωχῳ φθονεει, και αοιδος αοιδῳ.
Ω Περση, συ δε ταυτα τεῳ ενικατθεο θυμῳ·
Μηδε σ' ερις κακοχαρτος απ' εργου θυμον ερυκοι
Νεικε' οπιπτευοντ', αγορης επακουον εοντα.
Ωρη γαρ τ' ολιγη πελεται νεικεων τ' αγορεων τε,
Ὡι τινι μη βιος ενδον επηετανος κατακειται
Ὡραιος, τον γαια φερει, Δημητερος ακτην,
Του κε κορεσσαμενος νεικεα και δηριν οφελλοις
Κτημασ' επ' αλλοτριοις. Σοι δ' ουκετι δευτερον εσται
Ὡδ' ἑρδειν· αλλ' αυθι διακρινωμεθα νεικος
Ιθειῃσι δικαις, αἱτ' εκ Διος εισιν αρισται.
Ηδη μεν γαρ κληρον εδασσαμεθ'· αλλα τε πολλα
Ἁρπαζων εφορεες, μεγα κυδαινων βασιληας
Δωροφαγους, οἱ τηνδε δικην εθελουσι δικασσαι·
Νηπιοι· ουδ' ισασιν ὁσῳ πλεον ἡμισυ παντος,
Ουδ' ὁσον εν μαλαχῃ τε και ασφοδελῳ μεγ' ονειαρ.
Κρυψαντες γαρ εχουσι θεοι βιον ανθρωποισι.
Ῥηϊδιως γαρ κεν και επ' ηματι εργασαιο,
Ὡς τε σε κ' εις ενιαυτον εχειν, και αεργον εοντα.
Αιψα κε πηδαλιον μεν ὑπερ καπνου καταθειο,
Εργα βοων δ' απολοιτο και ἡμιονων ταλαεργων.

Αλλα Ζευς εκρυψε χολωσαμενος φρεσιν ἡσιν,
'Οττι μιν εξαπατησε Προμηθευς αγκυλομητης.
Τουνεκ' αρ' ανθρωποισιν εμησατο κηδεα λυγρα.
Κρυψε δε πυρ· το μεν αυθις εϋς παϊς Ιαπετοιο
Εκλεψ' ανθρωποισι Διος παρα μητιοεντος
Εν κοιλῳ ναρθηκι, λαθων Δια τερπικεραυνον.
Τον δε χολωσαμενος προσεφη νεφεληγερετα Ζευς·
Ιαπετιονιδη, παντων περι μηδεα ειδως,
Χαιρεις πυρ κλεψας, και εμας φρενας ηπεροπευσας,
Σοι τ' αυτῳ μεγα πημα και ανδρασιν εσσομενοισι.
Τοις δ' εγω αντι πυρος δωσω κακον, ᾧ κεν ἁπαντες
Τερπωνται κατα θυμον, ἑον κακον αμφαγαπωντες.
'Ως εφατ'· εκ δ' εγελασσε πατηρ ανδρων τε θεων τε·
'Ηφαιστον δ' εκελευσε περικλυτον ὁττι ταχιστα
Γαιαν ὑδει φυρειν, εν δ' ανθρωπου θεμεν αυδην,
Και σθενος, αθαναταις δε θεαις εις ωπα εϊσκειν
Παρθενικης καλον ειδος επηρατον· αυταρ Αθηνην
Εργα διδασκησαι, πολυδαιδαλον ἱστον ὑφαινειν·
Και χαριν αμφιχεαι κεφαλῃ χρυσην Αφροδιτην,
Και ποθον αργαλεον, και γυιοκορους μελεδωνας.
Εν δε θεμεν κυνεον τε νοον και επικλοπον ηθος
'Ερμειην ηνωγε διακτορον Αργειφοντην.
'Ως εφαθ'· οἱ δ' επιθοντο Διϊ Κρονιωνι ανακτι.
Αυτικα δ' εκ γαιης πλασσε κλυτος Αμφιγυηεις
Παρθενῳ αιδοιῃ ικελον, Κρονιδεω δια βουλας.
Ζωσε δε και κοσμησε θεα γλαυκωπις Αθηνη
Αμφι δε οἱ Χαριτες τε θεαι, και ποτνια Πειθω
'Ορμους χρυσειους εθεσαν χροϊ· αμφι δε τηνγε
'Ωραι καλλικομοι στεφον ανθεσιν ειαρινοισι.
Παντα δε οἱ χροϊ κοσμον εφηρμοσε Παλλας Αθηνη.
Εν δ' αρα οἱ στηθεσσι διακτορος Αργειφοντες
Ψευδεα θ' αἱμυλιους τε λογους και επικλοπον ηθος
Τευξε, Διος βουλησι βαρυκτυπου. Εν δ' αρα φωνην

Θηκε

Θηκε θεων κηρυξ, ονομηνε δε τηνδε γυναικα
Πανδωρην· ότι παντες ολυμπια δωματ' εχοντες
Δωρον εδωρησαν, πημ' ανδρασιν αλφηστησιν.
Αυταρ επει δολον αιπυν αμηχανον εξετελεσσεν,
Εις Επιμηθεα πεμπε πατηρ κλυτον Αργειφοντην
Δωρον αγοντα θεων ταχυν αγγελον. Ουδ' Επιμηθευς
Εφρασαθ' ώς οἱ ειπε Προμηθευς, μηποτε δωρον
Δεξασθαι παρ Ζηνος Ολυμπιου, αλλ' αποπεμπειν
Εξοπισω, μηπου τι κακον θνητοισι γενηται.
Αυταρ ὁ δεξαμενος, ὁτε δη κακον ειχ', ενοησε.
Πριν μεν γαρ ζωεσκον επι χθονι φυλ' ανθρωπων
Νοσφιν ατερ τε κακων, και ατερ χαλεποιο πονοιο,
Νουσων τ' αργαλεων, αἱτ' ανδρασι γηρας εδωκαν.
Αιψα γαρ εν κακοτητι βροτοι καταγηρασκουσι.
Αλλα γυνη χειρεσσι πιθου μεγα πωμ' αφελουσα
Εσκεδασ'· ανθρωποισι δ' εμησατο κηδεα λυγρα.
Μουνη δ' αυτοθι Ελπις εν αῤῥηκτοισι δομοισι
Ενδον εμιμνε πιθου ὑπο χειλεσιν, ουδε θυραζε
Εξεπτη· προσθεν γαρ επεμβαλε πωμα πιθοιο,
Αιγιοχου βουλησι Διος νεφεληγερεταο.
Αλλα δε μυρια λυγρα κατ' ανθρωπους αλαληται.
Πλειη μεν γαρ γαια κακων, πλειη δε θαλασσα.
Νουσοι δ' ανθρωποισιν εφ' ἡμερῃ ηδ' επι νυκτι
Αυτοματοι φοιτωσι, κακα θνητοισι φερουσαι
Σιγῃ· επει φωνην εξειλετο μητιετα Ζευς.
Οὑτως ουτι που εστι Διος νοον εξαλεασθαι.
Ει δ' εθελεις, ἑτερον τοι εγω λογον εκκορυφωσω
Ευ και επισταμενος· συ δ' ενι φρεσι βαλλεο σῃσιν.
Ὡς ὁμοθεν γεγαασι θεοι θνητοι τ' ανθρωποι,
Χρυσεον μεν πρωτιστα γενος μεροπων ανθρωπων
Αθανατοι ποιησαν ολυμπια δωματ' εχοντες.
Οἱ μεν επι Κρονου ησαν, ὁτ' ουρανῳ εμβασιλευεν·
Ὡς τε θεοι δ' εζωον, ακηδεα θυμον εχοντες,

Νοσφιν

Νοσφιν ατερ τε πονων και οϊζυος· ȣδε τι δειλον
Γηρας επην· αιει δε ποδας και χειρας ομοιοι
Τερποντ' εν θαλιῃσι κακων εκτοσθεν ἁπαντων,
Αφνειοι μηλοισι, φιλοι μακαρεσσι θεοισι.
Θνησκον δ' ὡς ὑπνῳ δεδμημενοι· εσθλα δε παντα
Τοισιν εην· καρπον δ' εφερε ζειδωρος αρȣρα
Αυτοματη πολλον τε και αφθονον· οἱ δ' εθελημοι
Ἡσυχοι εργα νεμοντο συν εσθλοισιν πολεεσσιν.
Αυταρ επει κεν τȣτο γενος κατα γαια καλυψεν,
Τοι μεν δαιμονες εισι, Διος μεγαλȣ δια βȣλας,
Εσθλοι, επιχθονιοι, φυλακες θνητων ανθρωπων.
Οἱ ῥα φυλασσȣσιν τε δικας και σχετλια εργα,
Ηερα ἑσσαμενοι, παντη φοιτωντες επ' αιαν,
Πλȣτοδοται. Και τȣτο γερας βασιληϊον εσχον.
Δευτερον αυτε γενος πολυ χειροτερον μετοπισθεν
Αργυρεον ποιησαν ολυμπια δωματ' εχοντες,
Χρυσεῳ ȣτε φυην εναλιγκιον, ȣτε νοημα.
Αλλ' ἑκατον μεν παις ετεα παρα μητερι κεδνῃ
Ετρεφετ' αταλλων μεγα νηπιος ᾧ ενι οικῳ.
Αλλ' ὁταν ἡβησειε, και ἡβης μετρον ἱκοιτο,
Παυριδιον ζωεσκον επι χρονον, αλγε' εχοντες
Αφραδιαις. Ὑβριν γαρ ατασθαλον ȣκ εδυναντο
Αλληλων απεχειν ȣδ' αθανατȣς θεραπευειν
Ηθελον, ȣδ' ἑρδειν μακαρων ἱεροις επι βωμοις,
Η θεμις ανθρωποισι κατ' ηθεα· τȣς μεν επειτα
Ζευς Κρονιδης εκρυψε, χολουμενος ȣνεκα τιμας
Ουκ εδιδȣν μακαρεσσι θεοις οἱ Ολυμπον εχȣσιν.
Αυταρ επει και τȣτο γενος κατα γαια καλυψε,
Τοι μεν επιχθονιοι μακαρες θνητοι καλεονται
Δευτεροι, αλλ' εμπης τιμη και τοισιν οπηδει.
Ζευς δε πατηρ τριτον αλλο γενος μεροπων ανθρωπων
Χαλκειον ποιησ', ȣκ αργυρῳ ȣδεν ὁμοιον,
Εκ μελιᾶν, δεινον τε και ομβριμον· οἱσιν Αρηος

Εργ' εμελε στονοεντα, και ὑβριες· ουδε τι σιτον
Ησθιον, Αλλ' αδαμαντος εχον κρατεροφρονα θυμον
Απλαστοι· μεγαλη δε βιη και χειρες αατοι
Εξ ωμων επεφυκον επι στιβαροις μελεεσσιν,
Τοις δ' ην χαλκεα μεν τευχεα, χαλκεοι δε τε οικοι,
Χαλκῳ δ' εργαζοντο· μελας δ' ουκ εσκε σιδηρος.
Και τοι μεν χειρεσσιν ὑπο σφετερῃσι δαμεντες
Βησαν ες ευρωεντα δομον κρυερου Αϊδαο,
Νωνυμοι· θανατος δε και εκπαγλους περ εοντας
Ειλε μελας, λαμπρον δ' ελιπον φαος ηελιοιο.
Αυταρ επει και τουτο γενος κατα γαια καλυψεν,
Αυθις ετ' αλλο τεταρτον επι χθονι πουλυβοτειρῃ
Ζευς Κρονιδης ποιησε δικαιοτερον και αρειον,
Ανδρων ἡρωων θειον γενος, οἱ καλεονται
Ἡμιθεοι, προτερῃ γενεῃ, κατ' απειρονα γαιαν·
Και τους μεν πολεμος τε κακος και φυλοπις αινη,
Τους μεν εφ' ἑπταπυλῳ Θηβῃ, Καδμηϊδι γαιῃ,
Ωλεσε μαρναμενους μηλων ἑνεκ' Οιδιποδαο·
Τους δε και εν νηεσσιν ὑπερ μεγα λαιτμα θαλασσης
Ες Τροιην αγαγων, Ἑλενης ἑνεκ' ηϋκομοιο·
Ενθ' ητοι τους μεν θανατου τελος αμφεκαλυψε.
Τοις δε διχ' ανθρωπων βιοτον και ηθε' οπασσας
Ζευς Κρονιδης κατενασσε πατηρ ες πειρατα γαιης.
Τηλου απ' αθανατων· τοισι Κρονος εμβασιλευει.
Και τοι μεν ναιουσιν ακηδεα θυμον εχοντες
Εν μακαρων νησοισι, παρ' Ωκεανον βαθυδινην
Ολβιοι ἡρωες· τοισιν μελιηδεα καρπον
Τρις ετεος θαλλοντα φερει ζειδωρος αρουρα.
Μηκετ' επειτ' ωφειλον εγω πεμπτοισι μετειναι
Ανδρασιν, αλλ' η προσθε θανειν, η επειτα γενεσθαι
Νυν γαρ δη γενος εστι σιδηρεον· ουδε ποτ' ημαρ
Παυσονται καματου και οϊζυος, ουδε τι νυκτωρ
Φθειρομενοι· χαλεπας δε θεοι δωσουσι μεριμνας.

Αλλ'

Αλλ' ἐμπης και τοισι μεμιξεται εσθλα κακοισιν.
Ζευς δ' ολεσει και τȣτο γενος μεροπων ανθρωπων,
Ευτ' αν γεινομενοι πολιοκροταφοι τελεθωσιν.
Ουδε πατηρ παιδεσσιν ὁμοιϊος, ȣδε τι παιδες,
Ουδε ξεινος ξεινοδοκῳ, και ἑταιρος ἑταιρῳ,
Ουδε κασιγνητος φιλος εσσεται, ὡς το παρος περ·
Αιψα δε γηρασκοντας ατιμησȣσι τοκηας.
Μεμψονται δ' αρα τȣς χαλεποις βαζοντ' επεεσσι
Σχετλιοι, ȣδε θεων οπιν ειδοτες· ȣδε μεν οἱ γε
Γηραντεσσι τοκευσιν απο θρεπτηρια δοιεν,
Χειροδικαι· ἑτερος δ' ἑτερȣ πολιν εξαλαπαξει·
Ουδε τις ευορκου χαρις εσσεται, ουτε δικαιȣ,
Ουτ' αγαθȣ· μαλλον δε κακων ῥεκτηρα και ὑβριν
Ανερα τιμησȣσι· δικη δ' εν χερσι και αιδως
Ουκ εσται· βλαψει δ' ὁ κακος τον αρειονα φωτα,
Μυθοισι σκολιοις ενεπων, επι δ' ὁρκον ομειται·
Ζηλος δ' ανθρωποισιν οἰζυροισιν ἁπασιν
Δυσκελαδος κακοχαρτος ὁμαρτησει στυγερωπης.
Και τοτε δη προς Ολυμπον απο χθονος ευρυοδειης,
Λευκοισιν φαρεεσσι καλυψαμενω χροα καλον,
Αθανατων μετα φυλ' ιτην, προλιποντ' ανθρωπȣς,
Αιδως και Νεμεσις· τα δε λειψεται αλγεα λυγρα
Θνητοις ανθρωποισι· κακȣ δ' ȣκ εσσεται αλκη.

* ΕΚ ΤΗΣ

ἩΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.

[Juxta Edit. Frid. Aug. Wolf. Hal. Sax. 1783. 8vo.]

617—806.

Ὡς Βριαρεῳ τα πρωτα πατηρ ωδυσσατο θυμῳ,
Κοττῳ τ' ηδε Γυγῃ, δησε κρατερῳ ενι δεσμῳ,
Ηνορεην ὑπεροπλον αγωμενος, ηδε και ειδος,
Και μεγεθος, κατενασσε δ' ὑπο χθονος ευρυοδειης·
Ενθ' οἱγ' αλγε' εχοντες ὑπο χθονι ναιεταοντες,
Εἱατ' επ' εσχατιῃ, μεγαλης εν πειρασι γαιης,
Δηθα μαλ' αχνυμενοι, κραδιῃ μεγα πενθος εχοντες.
Αλλα σφεας Κρονιδης τε και αθανατοι θεοι αλλοι,
Οὓς τεκεν ηΰκομος Ῥειη Κρονου εν φιλοτητι,
Γαιης φραδμοσυνησιν ανηγαγον ες φαος αυτις.
Αυτη γαρ σφιν ἁπαντα διηνεκεως κατελεξε,
Συν κεινοις νικην τε και αγλαον ευχος αρεσθαι.
Δηρον γαρ μαρναντο, πονον θυμαλγε' εχοντες,
Τιτηνες τε θεοι, και ὁσοι Κρονου εξεγενοντο,
Αντιον αλληλοισι δια κρατερας ὑσμινας·
Οἱ μεν αφ' ὑψηλης Οθρυος Τιτηνες αγαυοι,
Οἱ δ' αρ' απ' Ουλυμπιοι θεοι, δωτηρες εαων.
[Οὓς τεκεν ηΰκομος Ῥειη Κρονῳ ευνηθεισα.]
Οἱ ῥα τοτ' αλληλοισι μαχην θυμαλγε' εχοντες,

Συνεχεως

Συνεχεως εμαχοντο δεκα πλειους ενιαυτους.
Ουδε τις ην εριδος χαλεπης λυσις, ουδε τελευτη
Ουδετεροις, ισον δε τελος τετατο πτολεμοιο.
Αλλ' οτε δη κεινοισι παρεσχεθεν αρμενα παντα,
Νεκταρ τ' αμβροσιην τε, πατερ θεοι αυτοι εδουσι,
Παντων εν στηθεσσιν αεξετο θυμος αγηνωρ.
[Ως νεκταρ δ' επασαντο και αμβροσιην ερατεινην]
Δη τοτε τοις μετεειπε πατηρ ανδρων τε θεων τε·
Κεκλυτε μευ, Γαιης τε και Ουρανου αγλαα τεκνα,
Οφρ' ειπω, τα με θυμος ενι στηθεσσι κελευει!
Ηδη γαρ μαλα δηρον εναντιοι αλληλοισι,
Νικης και κρατεος περι μαρναμεθ' ηματα παντα,
Τιτηνες τε θεοι, και οσοι Κρονου εκγενομεσθα,
Ὑμεις δε μεγαλην τε βιην και χειρας ααπτους
Φαινετε Τιτηνεσσιν εναντιοι εν δαϊ λυγρη,
Μνησαμενοι φιλοτητος ενηεος, οσσα παθοντες
Ες φαος αψ αφικεσθε δυσηλεγεος απο δεσμου.
[Ἡμετερας δια βουλας, απο ζοφου ηεροεντος.]
Ὡς φατο· τον δ' εξαυτις αμειβετο Κοττος αμυμων.
Δαιμονι', ουκ αδαητα πιφασκεαι, αλλα και αυτοι
Ιδμεν, οτι περι μεν πραπιδες, περι δ' εσσι νοημα,
Αλκτηρ δ' αθανατοισιν αρης γενεο κρυεροιο.
Σησι δ' επιφροσυνησιν απο ζοφου ηεροεντος
Αψορρον εξαυτις αμειλικτων απο δεσμων
Ηλυθαμεν, Κρονου υἱε αναξ! ανελπτα παθοντες.
Τῳ και νυν ατενει τε νοῳ και επιφρονι βουλῃ
Ῥυσομεθα κρατος ὑμον εν αινῃ δηϊοτητι,
Μαρναμενοι Τιτησιν ανα κρατερας ὑσμινας.
Ὡς φατ'· επηνησαν δε θεοι δωτηρες εαων,
Μυθον ακουσαντες· πολεμου δ' ελιλαιετο θυμος
Μαλλον ετ' η τοπαροιθε· μαχην δ' αμεγαρτον εγειραν
Παντες, θηλειαι τε και αρσενες, ηματι κεινῳ,
Τιτηνες τε θεοι, και οσοι Κρονου εξεγενοντο,

Ούς

Οὑς τε Ζευς Ερεβευσφιν ὑπο χθονος ἡκε φοωσδε,
Δεινοι τε κρατεροι τε, βιην ὑπεροπλον εχοντες.
[Των ἑκατον μεν χειρες απ' ωμων αΐσσοντο
Πασιν ὁμως, κεφαλαι δε ἑκαστῳ πεντηκοντα
Εξ ωμων επεφυκον επι στιβαροισι μελεσσιν.]
Οἱ τοτε Τιτηνεσσι κατεσταθεν εν δαΐ λυγρῃ,
Πετρας ηλιβατυς στιβαρῃς εν χερσιν εχοντες.
Τιτηνες δ' ἑτερωθεν εκαρτυναντο φαλαγγας
Προφρονεως, χειρων τε βιης θ' ἁμα εργον εφαινον
Αμφοτεροι· δεινον δε περιαχε Ποντος απειρων,
Γη δε μεγ' εσμαραγησεν, επεστενε δ' Ουρανος ευρυς
Σειομενος, πεδοθεν δ' ετινασσετο μακρος Ολυμπος
Ῥιπῃ ὑπ' αθανατων· ενοσις δ' ἱκανε βαρεια
Ταρταρον ηεροεντα, ποδων αιπεια τ' ιωη
Ασπετυ ιωχμοιο, βολαων τε κρατεραων.
Ὡς αρ' επ' αλληλοις ἱεσαν βελεα στονοεντα.
Φωνη δ' αμφοτερων ἱκετ' Ουρανον αστεροεντα
Κεκλομενων· οἱ δε ξυνισαν μεγαλῳ αλαλητῳ.
Ου δ' αρ' ετι Ζευς ισχεν ἑον μενος, αλλα νυ τυ γε
Ειθαρ μεν μενεος πληντο φρενες, εκ δε τε πασαν
Φαινε βιην, αμυδις δ' αρ' απ' Ουρανυ ηδ' απ' Ολυμπυ
Αστραπτων εστειχε συνωχαδον· οἱ δε κεραυνοι
Ικταρ ἁμα βροντῃ τε και αστεροπῃ ποτεοντο
Χειρος απο στιβαρης, ἱερην φλογα θ' ειλυφοωντες
Ταρφεες· αμφι δε Γαια φερεσβιος εσμαραγιζεν
Καιομενη, λακε δ' αμφι πυρι μεγαλ' ασπετος ὑλη.
Εζεε δε χθων πασα, και Ωκεανοιο ῥεεθρα,
Ποντος τ' ατρυγετος· τυς δ' αμφεπε θερμος αϋτμη
Τιτηνας χθονιυς· φλοξ δ' ηερα διαν ἱκανεν
Ασπετος, οσσε δ' αμερδε και ιφθιμων περ εοντων
Αυγη μαρμαιρυσα κεραυνυ τε στεροπης τε.
Καυμα δε θεσπεσιον κατεχεν Χαος· εισατο δ' αντα
Οφθαλμοισιν ιδειν, ηδ' υασιν οσσαν ακυσαι,

Αὐτως

Αὐτως ὡς ὁτε Γαια και Ουρανος ευρυς ὑπερθεν
Πιλνατο, τοιος γαρ κε μεγιστος δουπος ορωρει,
Της μεν ερειπομενης, του δ' ὑψοθεν εξεριποντος·
Τοσσος δουπος εγεντο θεων εριδι ξυνιοντων.
Συν δ' Ανεμοι ενοσιν τε κονιν θ' ἁμα εσφαραγιζον,
Βροντην τε, στεροπην τε και αιθαλοεντα κεραυνον,
Κηλα Διος μεγαλοιο, φερον δ' ιαχην τ' ενοπην τε
Ες μεσον αμφοτερων· οτοβος δ' απλητος ορωρει
Σμερδαλεης εριδος, καρτος δ' ανεφαινετο εργων.
Εκλινθη δε μαχη· πριν δ' αλληλοις επεχοντες,
Εμμενεως εμαχοντο δια κρατερας ὑσμινας.
Οἱ δ' αρ' ενι πρωτοισι μαχην δριμειαν εγειραν,
Κοττος τε, Βριαρεως τε, Γυγης τ' αατος πολεμοιο.
Οἱ ῥα τριηκοσιας πετρας στιβαρων απο χειρων
Πεμπον επασσυτερας, κατα δ' εσκιασαν βελεεσσι
Τιτηνας, και τους μεν ὑπο χθονος ευρυοδειης
Πεμψαν, και δεσμοισιν εν αργαλεοισιν εδησαν,
Νικησαντες χερσιν, ὑπερθυμους περ εοντας,
Τοσσον ενερθ' ὑπο γης, ὁσον ουρανος εστ' απο γαιης.
[Ισον γαρ τ' απο γης ες Ταρταρον ηεροεντα.]
Εννεα γαρ νυκτας τε και ηματα χαλκεος ακμων
Ουρανοθεν κατιων, δεκατη ες γαιαν ἱκοιτο·
Εννεα δ' αυ νυκτας τε και ηματα χαλκεος ακμων
Εκ γαιης κατιων, δεκατη ες Ταρταρον ἱκοι·
Τον περι χαλκεον ἑρκος εληλαται, αμφι δε μιν νυξ
Τριστοιχει κεχυται περι δειρην· αυταρ ὑπερθεν
Γης ῥιζαι πεφυκασι και ατρυγετοιο θαλασσης.
Ενθα θεοι Τιτηνες ὑπο ζοφῳ ηεροεντι
Κεκρυφαται, βουλησι Διος νεφεληγερεταο.
[Χωρῳ εν ευρωεντι, πελωρης εσχατα γαιης.]
Τοις ουκ εξιτον εστι· πυλας δ' επεθηκε Ποσειδων
Χαλκειας, τειχος περικειται δ' αμφοτερωθεν.
Ενθα Γυγης, Κοττος τε και ὁ Βριαρεως μεγαθυμος

Ναιουσιν,

Ναιȣσιν, φυλακες πιστοι Διος αιγιοχοιο.
Ενθα δε Γης δνοφερης, και Ταρταρȣ ηεροεντος,
Ποντȣ τ' ατρυγετοιο, και Ουρανȣ αστεροεντος,
'Εξειης παντων πηγαι και πειρατ' εασιν,
Αργαλε', ευρωεντα, τα τε στυγεȣσι θεοι περ,
Χασμα μεγ'· ȣδε κε παντα τελεσφορον εις ενιαυτον
Ουδας ἱκοιτ', ει πρωτα πυλεων εντοσθε γενοιτο.
Αλλα κεν ενθα και ενθα φεροι προ θυελλα θυελλη
Αργαλεη· δεινον δε και αθανατοισι θεοισι
Τȣτο τερας· και Νυκτος ερεμνης οικια δεινα
'Εστηκεν, νεφελῃς κεκαλυμμενα κυανεησι.
Των προσθ' Ιαπετοιο παϊς εχετ' Ουρανον ευρυν
'Εστηως κεφαλῃ τε και ακαματησι χερεσσιν
Αστεμφεως, ὁθι Νυξ τε και 'Ημερα ασσον ιȣσαι
Αλληλας προσεειπον, αμειβομεναι μεγαν ȣδον
Χαλκεον· ἡ μεν εσω καταβησεται, ἡ δε θυραζε
Ερχεται, ȣδε ποτ' αμφοτερας δομος εντος εεργει·
Αλλ' αιει ἑτερη γε δομων εκτοσθεν εȣσα,
Γαιαν επιστρεφεται, ἡ δ' αυ δομȣ εντος εȣσα
Μιμνει την αὑτης ὡρην ὁδȣ, εστ' αν ἱκηται.
['Η μεν επιχθονιοισι φαος πολυδερκες εχȣσα,
'Η δ' 'Υπνον μετα χερσι, κασιγνητον Θανατοιο,
Νυξ ολοη, νεφελῃ κεκαλυμμενη ηεροειδει.]
Ενθα δε Νυκτος παιδες ερεμνης οικι' εχȣσιν
'Υπνος και Θανατος, δεινοι θεοι· ȣδε ποτ' αυτȣς
Ηελιος φαεθων επιδερκεται ακτινεσσιν,
Ουρανον εισανιων, ȣδ' ȣρανοθεν καταβαινων.
Των ἑτερος μεν γην τε και ευρεα νωτα θαλασσης
'Ησυχος ανστρεφεται και μειλιχος ανθρωποισι.
Τȣ δε σιδηρεη μεν κραδιη, χαλκεον δε οἱ ητορ
Νηλεες εν στηθεσσιν· εχει δ', ὁν πρωτα λαβησιν
Ανθρωπων, εχθρος δε και αθανατοισι θεοισιν.
Ενθα θεȣ χθονιȣ προσθεν δομοι ηχηεντες

Ιφθιμȣ

Ιφθιμου τ' Αΐδεω και επαινης Περσεφονειης
Εστασιν, δεινος δε κυων προπαροιθε φυλασσει,
Νηλειης, τεχνην δε κακην εχει, ες μεν ιοντας
Σαινει ὁμως ουρη τε και ουασιν αμφοτεροισιν,
Εξελθειν δ' ουκ αυτις εᾳ παλιν, αλλα δοκευων
Εσθιει, ὁν κε λαβησι πυλεων εκτοσθεν ιοντα.
[Ιφθιμου τ' Αΐδεω και επαινης Περσεφονειης.]
Ενθα δε ναιεται στυγερη θεος αθανατοισι,
Δεινη Στυξ, θυγατηρ αψορροου Ωκεανοιο
Πρεσβυτατη, νοσφιν δε θεων κλυτα δωματα ναιει
Μακρησι πετρησι κατηρεφε᾽· αμφι δε παντη
Κιοσιν αργυρεοισι προς Ουρανον εστηρικται.
[Παυρα δε Θαυμαντος θυγατηρ ποδας ωκεα Ιρις
Αγγελιης πωλειται επ' ευρεα νωτα θαλασσης,
Ὁπποτ' ερις και νεικος εν αθανατοισιν ορηται.
Και ρ' ὁστις ψευδηται Ολυμπια δωματ' εχοντων,]
Ζευς δε τε Ιριν επεμψε θεων μεγαν ὁρκον ενεῖκαι
Τηλοθεν εν χρυσεη προχοῳ πολυωνυμον ὑδωρ
Ψυχρον, ὁ τ' εκ πετρης καταλειβεται ηλιβατοιο,
Ὑψηλης· πολλον δ' ὑπο χθονος ευρυοδειης
Εξ ἱερου ποταμοιο ῥεει δια νυκτα μελαιναν,
Ωκεανοιο κερας, δεκατη δ' επι μοιρα δεδασται.
Εννεα μεν περι γην τε και ευρεα νωτα θαλασσης
Δινης αργυρεης ειλιγμενος εις ἁλα πιπτει·
Ἡ δε μι' εκ πετρης προρεει, μεγα πημα θεοισιν.
Ὁς κεν την επιορκον απολλειψας επομοσση
Αθανατων, οἱ εχουσιν καρη νιφοεντος Ολυμπου,
Κειται νηϋτμος τετελεσμενον εις ενιαυτον,
Ουδε ποτ' αμβροσιης και νεκταρος ερχεται ασσον
Βρωσιος, αλλα τε κειται ανατνευστος και αναυδος
Στρωτοις εν λεχεεσσι, κακον δ' επι κωμα καλυπτει.
Αυταρ επην νουσον τελεση μεγαν εις ενιαυτον,
Αλλος δ' εξ αλλου δεχεται χαλεπωτατος αθλος·

Εινναετες

Ενναετες δε θεων αποµειρεται αιεν εοντων,
Ουδε ποτ' ες βουλην επιµισγεται, ουδ' επι δαιτας,
Εννεα παντ' ετεα· δεκατῳ δ' επιµισγεται αυτις
Ειραις αθανατων, οἱ Ολυµπια δωµατ, εχουσι.
Τοιον αρ' ὁρκον εθεντο θεοι Στυγος αφθιτον ὑδωρ
Ωγυγιον, το δ' ιησι καταστυφελου δια χωρου.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΤΟΥ ΣΑΜΙΟΥ.

Εις εικονα Ἡσιοδου.

Αυται ποιµαινοντα µεσαµβρινα µηλα σε Μουσαι
  Εδρακον εν κραναοις ουρεσιν, Ἡσιοδε,
Και σοι καλλιπετηλον, ερυσσαµεναι περι πασαι,
  Ωρεξαν δαφνας ἱερον ακρεµονα,
Δωκαν δε κρανας Ἑλικωνιδος ενθεον ὑδωρ,
  Το πτανου πωλου προσθεν εκοψεν ονυξ,
Οὗ συ κορεσσαµενος, µακαρων γενος, εργα τε µολπαῖς
  Και γενος αρχαιων εγραφες ἡµιθεων.

III.

III.

* Ex APPOLLONIO RHODIO.

[Juxta Edit. Rich. Fr. Phil. Brunck. Argentor. 1780. 12mo.]

Cur unquam Colchi Magnetida vidimus Argo;
Turbáque Phasiacam Graia bibistis aquam?
Ovid. Medea Jasoni.

† ΕΚ ΤΟΥ

ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΟΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΥ Α΄.

1—233.

ΑΡΧΟΜΕΝΟΣ σεο, Φοιβε, παλαιγενεων κλεα φωτων
Μνησομαι, οἱ Ποντοιο κατα στομα, και δια πετρας
Κυανεας, βασιληος εφημοσυνῃ Πελιαο,
Χρυσειον μετα κωας εϋζυγον ηλασαν Αργω.

Τοιην γαρ Πελιης φατιν εκλυεν, ὡς μιν οπισσω
Μοιρα μενει στυγερη, τουδ' ανερος, ὁντιν' ιδοιτο
Δημοθεν οιοπεδιλον, ὑπ' εννεσιῃσι δαμηναι·
Δηρον δ' ου μετεπειτα θεην κατα βαξιν ΙΗΣΩΝ,
Χειμεριοιο ῥεεθρα κιων δια ποσσιν Αναυρου,
Αλλο μεν εξεσαωσεν ὑπ' ιλυος, αλλο δ' ενερθε
Καλλιπεν αυθι πεδιλον ενισχομενον προχοῃσιν.
Ἱκετο δ' ες Πελιην αυτοσχεδον, αντιβολησων

Ειλατινης, ἡν πατρι Ποσειδαωνι και αλλοις
Ῥεζε θεοις, Ἡρης δε Πελασγιδος ꙋκ αλεγιζεν.
Αιψα δε τον γ' εσιδων εφρασσατο, και οἱ αεθλον
Εντυε ναυτιλιης πολυκηδεος, οφρ' ενι ποντῳ
Ηε κεν αλλοδαποισι μετ' ανδρασι νοστον ολεσσῃ.
Νηα μεν ꙋν οἱ προσθεν επικλειꙋσιν αοιδοι
Αργον Αθηναιης καμεειν ὑποθημοσυνῃσι.
Νυν δ' αν εγω γενεην τε και ꙋνομα μυθησαιμην
Ἡρωων, δολιχης τε πορꙋς ἁλος, ὁσσα τ' ερεξαν
Πλαζομενοι· Μꙋσαι δ' ὑποφητορες ειεν αοιδης.

Πρωτα νυν ΟΡΦΗΟΣ μνησωμεθα, τον ῥα ποτ' αυτη
Καλλιοπη Θρηϊκι φατιζεται ευνηθεισα
Οιαγρῳ σκοπιης Πιμπληϊδος αγχι τεκεσθαι.
Αυταρ τον γ' ενεπꙋσιν ατειρεας ꙋρεσι πετρας
Θελξαι αοιδαων ενοπῃ, ποταμων τε ῥεεθρα.
Φηγοι δ' αγριαδες, κεινης ετι σηματα μολπης,
Ακτης Θρηϊκιης Ζωνης επι τηλεθοωσαι
Ἑξειης στιχοωσιν επητριμοι, ἁς ὁ γ' επιπρο
Θελγομενας φορμιγγι κατηγαγε Πιεριηθεν,
Ορφεα μεν δη τοιον ἑων επαρωγον αεθλων
Αισονιδης, Χειρωνος εφημοσυνῃσι πιθησας,
Δεξατο, Πιεριῃ Βιστωνιδι κοιρανεοντα.
Ηλυθε δ' ΑΣΤΕΡΙΩΝ αυτοσχεδον, ὁν ῥα Κομητης
Γεινατο δινηεντος εφ' ὑδασιν Απιδανοιο,
Πειρεσιας, ορεος Φυλληϊꙋ αγχοθι, ναιων,
Ενθα μεν Απιδανος τε μεγας, και διος Ενιπευς
Αμφω συμφορεονται, αποπροθι εις ἑν ιοντες.
Λαρισσαν δ' επι τοισι λιπων ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ ἱκανεν
Ειλατιδης, ὁς πριν μεν ερισθενεων Λαπιθαων,
Ὁπποτε Κενταυροις Λαπιθαι επεθωρησσοντο,
Ὁπλοτερος πολεμιζε· τοτ' αὖ βαρυθεσκε οἱ ηδη
Γυια, μενεν δ' ετι θυμος αρηϊος, ὡς τοπαρος περ.

Ουδε

Ουδε μεν ΙΦΙΚΛΟΣ Φυλακῃ ενι δηρον ελειπτο,
Μητρως Αισονιδαο· κασιγνητην γαρ οπυιεν
Αισων Αλκιμεδην Φυλακηΐδα· της μιν ανωγει
Πηοσυνη και κηδος ενικρινθηναι ὁμιλῳ.
Ουδε Φεραις ΑΔΜΗΤΟΣ εϋρρηνεσσιν ανασσων
Μιμνεν ὑπο σκοπιην ορεος Χαλκωδονιοιο.
Ουδ' Αλοπῃ μιμνον πολυληΐοι Ερμειαο
Υἱεες, ευ δεδαωτε δολους, ΕΡΥΤΟΣ και ΕΧΙΩΝ.
Τοισι δ' επι τριτατος γνωτος κιε νισσομενοισιν
ΑΙΘΑΛΙΔΗΣ· και τον μεν επ' Αμφρυσοιο ῥοῃσι
Μυρμιδονος κουρη Φθιας τεκεν Ευπολεμεια·
Τω δ' αυτ' εκγεγαατην Μενετηΐδος Αντιανειρης.
Ηλυθε δ' αφνειην προλιπων Γυρτωνα ΚΟΡΩΝΟΣ
Καινεΐδης, εσθλος μεν, εου δ' ου πατρος αμεινων.
Καινεα γαρ ζωον περ επικλειουσιν αοιδοι
Κενταυροισιν ολεσθαι, ὁτε σφεας οιος απ' αλλων
Ηλασ' αριστευων· οἱ δ' εμπαλιν ὁρμηθεντες
Ουτε μιν αγκλιναι προτερω σθενον, ουτε δαΐξαι.
Αλλ' αρρηκτος, ακαμπτος εδυσατο νειοθι γαιης,
Θεινομενος στιβαρῃσι καταΐγδην ελατῃσιν.
Ηλυθε δ' αυ ΜΟΨΟΣ Τιταρησιος, ὁν περι παντων
Λητοΐδης εδιδαξε θεοπροπιας οιωνων·
Ηδε και ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ Κτιμενου παϊς· αγχι δε λιμνης
Ξυνιαδος Κτιμενην Δολοπηΐδα ναιεταασκε.
Και μην Ακτωρ υἱα ΜΕΝΟΙΤΙΟΝ εξ Οποεντος
Ωρσεν, αριστηεσσι συν ανδρασιν οφρα νεοιτο.
Εἱπετο δ' ΕΥΡΥΤΙΩΝ τε, και αλκηεις ΕΡΙΒΩΤΕΣ,
Υἱες, ὁ μεν Τελεοντος, ὁ δ' Ιρου Ακτοριδαο·
Ητοι ὁ μεν Τελεοντος εϋκλειης Εριβωτης,
Ιρου δ' Ευρυτιων· συν και τριτος ηκεν ΟΙΛΕΥΣ
Εξοχος ηνορεην, και επαΐξαι μετοπισθεν
Ευ δεδαως δηΐοισιν, ὁτε κλινειε φαλαγγας.
Αυταρ απ' Ευβοιης ΚΑΝΘΟΣ κιε, τον ῥα Κανηθος

Πεμπεν

Πεμπεν Αβαντιαδης λελιημενον· ȣ μεν εμελλε
Νοστησειν Κηρινθον ὑποτροπος· αισα γαρ ηεν
Αυτον ὁμως, Μοψον τε δαημονα μαντοσυνασων,
Πλαγχθεντας Λιβυης ενι πειρασι δηωθηναι.
Ὡς ȣκ ανθρωποισι κακον μηκιστον επαυρειν,
Ὁπποτε κακεινȣς Λιβυῃ ενι ταρχυσαντο,
Τοσσον ἑκας Κολχων, ὁσσον τε περ ηελιοιο
Μεσσηγυς δυσιες τε και αντολαι εισορωνται.
Τῳ δ᾽ αρ᾽ επι ΚΑΥΤΙΟΣ τε και ἸΦΙΤΟΣ ηγερεθοντο,
Οιχαλιης επιȣροι, απηνεος Ευρυτȣ υιες,
Ευρυτȣ, ᾡ πορε τοξον Εκηβολος· ȣδ᾽ απονητο
Δωτινης· αυτῳ γαρ ἑκων εριδηνε δοτηρι.
Τοισι δ᾽ επ᾽ Αιακιδαι μετεκιαθον· ȣ μεν ἁμ᾽ αμφω,
Ουδ᾽ ὁμοθεν· νοσφι γαρ αλευαμενοι κατενασθεν
Αιγινης, ὁτε Φωκον αδελφεον εξεναριξαν
Αφραδιῃ. ΤΕΛΑΜΩΝ μεν εν Ατθιδι νασσατο νησῳ·
ΠΗΛΕΥΣ δε Φθιῃ ενι δωματα ναιε λιασθεις.
Τοις δ᾽ επι Κεκροπιηθεν αρηϊος ηλυθε ΒΟΥΤΗΣ,
Παις αγαθȣ Τελεοντος, εϋμελιης τε ΦΑΛΗΡΟΣ.
Αλκων μιν προεηκε πατηρ ἑος· ȣ μεν ετ᾽ αλλȣς
Γηραος υἱας εχεν βιοτοιο τε κηδεμονηας.
Αλλα ἑ, τηλυγετον περ ὁμως και μȣνον εοντα,
Πεμπεν, ἱνα θρασεεσσι μεταπρεποι ἡρωεσσι
Θησεα δ᾽, ὁς περι παντας Ερεχθεϊδας εκεκαστο,
Ταιναριηνˉ αϊδηλος ὑπο χθονα δεσμος ερυκε,
Πειριθῳ ἑσπομενον κοινην ὁδον· η τε κεν αμφω
Ῥηϊτερον καματοιο τελος παντεσσιν εθεντο.
ΤΙΦΥΣ δ᾽ Αγνιαδης Σιφαεα καλλιπε δημον
Θεσπιεων, εσθλος μεν ορινομενον προδαηναι
Κυμ᾽ ἁλος ευρειης, εσθλος δ᾽ ανεμοιο θυελλας
Και πλοον ηελιῳ τε και αστερι τεκμηρασθαι.
Αυτε μιν Τριτωνις αριστηων ες ὁμιλον
Ωρσεν Αθηναιη, μετα δ᾽ ηλυθεν ελδομενοισιν.

Αυτη

Αυτη γαρ και νηα θοην καμε· συν δε οἱ Αργος
Τευξεν Αρεστοριδης, κεινης ὑποθημοσυνησι.
Τῳ και πασαων προφερεστατη επλετο νηων,
Ὁσσαι ὑπ' ειρεσιησιν επειρησαντο θαλασσης.
ΦΛΙΑΣ δ' αυτ' επι τοισιν Αραιθυρεηθεν ἱκανεν,
Ενθ' αφνειος εναιε Διωνυσοιο ἑκητι,
Πατρος ἑυ, πηγησιν εφεστιος Ασωποιο.
Αργοθεν αυ ΤΑΛΑΟΣ και ΑΡΗΙΟΣ, υἱε Βιαντος
Ηλυθον, ιφθιμος τε ΛΕΩΔΟΚΟΣ, ὡς τεκε Πηρω
Νηληϊς· της δ' αμφι δυην εμογησε βαρειαν
Αιολιδης σταθμοισιν εν Ιφικλοιο Μελαμπυς.
Ουδε μεν ουδε βιην κρατεροφρονος ΗΡΑΚΑΗΟΣ
Πευθομεθ' Αισονιδαο λιλαιομενυ αθεριξαι.
Αλλ' επει αϊε βαξιν αγειρομενων ἡρωων,
Νεον απ' Αρκαδιης Λυγκηϊον Αργος αμειψας
Την ὁδον, ᾗ ζωον φερε καπριον, ὁς ρ' ενι βησσης
Φερβετο Λαμπειης, Ερυμανθιον αμμεγα τιφος·
Τον μεν ενι πρωτησι Μυκηναιων αγορησι
Δεσμοις ιλλομενον μεγαλων απεθηκατο νωτων·
Αυτος δ' ᾗ ιοτητι, παρεκ νοον Ευρυσθηος,
Ὡρμηθη· συν και οἱ Ὑλας κιεν, εσθλος οπαων,
Πρωθηβης, ιων τε φορευς, φυλακος τε βιοιο.
Τῳ δ' επι δη θειοιο κιεν Δαναοιο γενεθλη,
ΝΑΥΠΛΙΟΣ· η γαρ εην Κλυτονηυ Ναυβολιδαο·
Ναυβολος αυ Λερνυ· Λερνον γε μεν ιδμεν εοντα
Προιτυ Ναυπλιαδαο· Ποσειδαωνι δε κυρη
Πριν ποτ' Αμυμωνη Δαναϊς τεκεν ευνηθεισα
Ναυπλιον, ὁς περι παντας εκαινυτο ναυτιλιησιν.
ΙΔΜΩΝ δ' ὑστατιος μετεκιαθεν, ὁσσοι εναιον
Αργος, επει δεδαως τον ἑον μορον οιωνοισιν
Ηϊε, μη οἱ δημος εϋκλειης αγασαιτο.
Ου μεν ὁγ' ηεν Αβαντος ετητυμον, αλλα μιν αυτος
Γεινατο κυδαλιμοις εναριθμιον Αιολιδησι

Λητοΐδης·

Λητοϊδης· αυτος δε θεοπροπιας εδιδαξεν,
Οιωνους τ' αλεγειν, ηδ' εμπυρα σηματ' ιδεσθαι.
Και μην Αιτωλις κρατερον ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΑ Ληδη
ΚΑΣΤΟΡΑ τ' ωκυποδων ωρσεν δεδαημενον ἱππων
Σπαρτηθεν· τους δ' ἡ γε δομοις ενι Τυνδαρεοιο
Τηλυγετους ωδινι μιη τεκεν· ουδ' απιθησε
Νισσομενοις· Ζηνος γαρ επαξια μηδετο λεκτρων.
Οἱ τ' Αφαρητιαδαι ΛΥΓΚΕΥΣ και ὑπερβιος ΙΔΑΣ
Αρηνηθεν εβαν, μεγαλη περιθαρσεες αλκη
Αμφοτεροι· Λυγκευς δε και οξυτατοις εκεκαστο
Ομμασιν, ει ετεον γε πελει κλεος, ανερα κεινον
Ῥηϊδιως και νερθεν ὑπο χθονος αυγαζεσθαι.
Συν δε ΠΕΡΙΚΛΥΜΕΝΟΣ Νηληϊος ωρτο νεεσθαι,
Πρεσβυτατος παιδων, ὁσοι εν Πυλῳ εξεγενοντο
Νηλεος θειοιο· Ποσειδαων δε οἱ αλκην
Δωκεν απειρεσιην, ηδ' ὁ, τι κεν αρησαιτο
Μαρναμενος, το πελεσθαι ενι ξυνοχῃ πολεμοιο.
Και μην ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ ΚΗΦΕΥΣ τ' ισαν Αρκαδιηθεν,
Οἱ Τεγεην και κληρον Αφειδαντειον εναιον
Υἱε δυω Αλεου· τριτατος γε μεν ἑσπετ' ιουσιν
ΑΓΚΑΙΟΣ, τον μεν ῥα πατηρ Λυκοοργος επεμπε,
Των αμφω γνωτος προγενεστερος· αλλ' ὁ μεν ηδη
Γηρασκοντ' Αλεον λιπετ' αμπολιν οφρα κομιζοι
Παιδα δ' ἑον σφετεροισι κασιγνητοισιν οπασσε.
Βη δ' ὁ γε Μαιναλιης αρκτου δερος, αμφιτομον τε
Δεξιτερῃ παλλων πελεκυν μεγαν· εντεα γαρ οἱ
Πατροπατωρ Αλεος μυχατῃ ενεκρυψε καλιῃ,
Αι κεν πως ετι και τον ερητυσειε νεεσθαι.
Βη δε και ΑΥΓΕΙΗΣ, ὁν δη φατις Ηελιοιο
Εμμεναι· Ηλειοισι δ' ὁ γ' ανδρασιν εμβασιλευεν,
Ολβῳ κυδιοων· μεγα δ' ἱετο Κολχιδα γαιαν
Αυτον τ' Αιητην ιδεειν σημαντορα Κολχων.
ΑΣΤΕΡΙΟΣ δε και ΑΜΦΙΩΝ Ὑπερασιου υἱες
Πελληνης

Πελληνης αφικανον Αχαιϊδος, ἡν ποτε Πελλης
Πατροπατωρ επολισσεν επ' οφρυσιν αιγιαλοιο.
Ταιναρον αυτ' επι τοισι λιπων ΕΥΦΗΜΟΣ ἱκανε,
Τον ῥα Ποσειδαωνι ποδωκηεστατον αλλων
Ευρωπη Τιτυοιο μεγασθενεος τεκε κουρη.
Κεινος ανηρ και ποντου επι γλαυκοιο θεεσκεν
Οιδματος, ουδε θοους βαπτεν ποδας, αλλ' ὁσον ακροις
Ιχνεσι τεγγομενος διερη πεφορητο κελευθῳ.
Και δ' αλλω δυο παιδε Ποσειδαωνος ἱκοντο·
Ητοι ὁ μεν πτολιεθρον αγαυου Μιλητοιο
Νοσφισθεις ΕΡΓΙΝΟΣ· ὁ δ' Ιμβρασιης ἑδος Ηρης,
Παρθενιην, ΑΓΚΑΙΟΣ ὑπερβιος· ιστορε δ' αμφω
Ημεν ναυτιλιης, ηδ' αρεος ευχετοωντο.
Οινειδης δ' επι τοισιν αφορμηθεις Καλυδωνος
Αλκηεις ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ ανηλυθε, ΛΑΟΚΟΩΝ τε,
Λαοκοων Οινηος αδελφεος, ου μεν ιης γε
Μητερος· αλλα ἑ θησσα γυνη τεκε· τον μεν αρ' Οινευς
Ηδη γηραλεον κοσμητορα παιδος ιαλλεν·
Ὡδ' ετι κουριζων περιθαρσεα δυνεν ὁμιλον
Ἡρωων· του δ' ου τιν' ὑπερτερον αλλον οιω,
Νοσφιν γ' Ηρακληος, επελθεμεν, αι κ' ετι μουνον
Αυθι μενων λυκαβαντα μετετραφη Αιτωλοισι.
Και μην οἱ μητρως αυτον ὁδον, ευ μεν ακοντι,
Ευ δε και εν σταδιη δεδαημενος αντιφερεσθαι,
Θεστιαδης ΙΦΙΚΛΟΣ εφωμαρτησε κιοντι.
Συν δε ΠΑΛΑΙΜΟΝΙΟΣ Λερνου παϊς Ωλενιοιο,
Λερνου επικλησιν, γενηην γε μεν Ηφαιστοιο·
Τουνεκ' εην ποδε σιφλος· αταρ δεμας ουχ ἑ τις ετλη
Ηνορεην τ' ονοσασθαι, ὁ και μεταριθμιος ηεν
Πασιν αριστηεσσιν, Ιησονι κυδος αεξων.
Εκ δ' αρα Φωκηων κιεν ΙΦΙΤΟΣ Ορνυτιδαο
Ναυβολου εκγεγαως· ξεινος δε οἱ εσκε παροιθεν,
Ημος εβη Πυθωδε θεοπροπιας ερεεινων

Ναυτιλιης·

Ναυτιλιης· τοθι γαρ μιν ἑοις ὑπεδεκτο δομοισι.
ΖΗΤΗΣ δ᾽ αυ ΚΑΛΑΙΣ τε Βορηΐοι υἱες ἱκοντο,
Οὑς ποτ᾽ Ερεχθηΐς Βορῃ τεκεν Ωρειθυια
Εσχατιῃ Θρηκης δυσχειμερȣ· ενθ᾽ αρα την γε
Θρηΐκιος Βορεης ανερειψατο Κεκροπιηθεν,
Ιλισσȣ προπαροιθε χορῳ ενι δινευȣσαν.
Και μιν αγων ἑκαθεν, Σαρπηδονιην ὁθι πετρην
Κλειȣσιν, ποταμοιο παρα ῥοον Εργινοιο,
Λυγαιοις εδαμασσε περι νεφεεσσι καλυψας.
Τω μεν επ᾽ ακροτατοισι ποδων ἑκατερθεν ερεμνας
Σειον αειρομενω πτερυγας, μεγα θαμβος ιδεσθαι,
Χρυσειαις φολιδεσσι διαυγεας· αμφι δε νωτοις
Κρααττος εξ ὑπατοιο και αυχενος ενθα και ενθα
Κυανεαι δονεοντο μετα πνοιῃσιν εθειραι.
Ουδε μεν ȣδ᾽ αυτοιο παϊς μενεαινεν ΑΚΑΣΤΟΣ
Ιφθιμȣ Πελιαο δομοις ενι πατρος ἑοιο
Μιμναζειν, ΑΡΓΟΣ τε θεας ὑποεργος Αθηνης·
Αλλ᾽ αρα και τω μελλον ενικρινθηναι ὁμιλῳ.

Τοσσοι αρ᾽ Αισονιδῃ συμμηστορες ηγερεθοντο·
Τȣς μεν αριστηας ΜΙΝΥΑΣ περιναιεταοντες
Κικλησκον μαλα παντας, επει Μινυαο θυγατρων
Οἱ πλειστοι και αριστοι αφ᾽ αἱματος ευχετοωντο
Εμμεναι· ὡς δε και αυτον Ιησονα γεινατο μητηρ
Αλκιμεδη, Κλυμενης Μινυηϊδος εκγεγαυια.

492—558.

———προτερω δε κε νεικος ετυχθη,
Ει μη δηριοωντας ὁμοκλησαντες ἑταιροι,
Αυτος τ᾽ Αισονιδης κατερητυεν· εν δε και Ορφευς,
Λαιῃ ανασχομενος κιθαριν, πειραζεν αοιδης.
Ηειδεν δ᾽ ὡς γαια και ȣρανος ηδε θαλασσα

Τοπριν

Τειρειν επ' αλληλοισι μιῃ συναρηροτα μορφῃ,
Νεικεος εξ ολοοιο διεκριθεν αμφις ἑκαστα·
Ηδ' ὡς εμπεδον αιεν εν αιθερι τεκμαρ εχουσιν
Αστρα, σεληναιη τε, και ηελιοιο κελευθοι·
Ουρεα θ' ὡς ανετειλε, και ὡς ποταμοι κελαδοντες,
Αυτῃσι Νυμφῃσι, και ἑρπετα παντ' εγενοντο.
Ηειδε δ' ὡς πρωτον Οφιων Ευρυνομη τε
Ωκεανις νιφοεντος εχον κρατος Ουλυμποιο·
Ὡς τε βιῃ και χερσιν ὁ μεν Κρονῳ εικαθε τιμης,
Ἡ δε Ῥεῃ, επεσον δ' ενι κυμασιν Ωκεανοιο·
Οἱ δε τεως μακαρεσσι θεοις Τιτησιν ανασσον,
Οφρα Ζευς ετι κουρος, ετι φρεσι νηπια ειδως,
Δικταιον ναιεσκεν ὑπο σπεος· οἱ δε μιν ουπω
Γηγενεες Κυκλωπες εκαρτυναντο κεραυνῳ,
Βροντῃ τε στεροπῃ τε· τα γαρ Διϊ κυδος οπαζει,
Η, και ὁ μεν φορμιγγα συν αμβροσιῃ σχεθεν αυδῃ·
Του δ' αμοτον ληξαντος ετι προυχοντο καρηνα
Παντες ὁμως, ορθοισιν επ' ουασιν ηρεμεοντες
Κηληθμῳ· τοιην σφιν ενελλιπε θελκτυν αοιδης.
Ουδ' επι δην μετεπειτα κερασσαμενοι δη λοιβας,
Ἡ θεμις εστι, τεως επι τε γλωσσῃσι χεοντο
Αιθομεναις, ὑπνου δε δια κνεφας εμνωοντο.
Αυταρ ὁτ' αιγληεσσα φαεινοις ομμασιν Ηως
Πηλιου αιπεινας ιδεν ακριας, εκ δ' ανεμοιο
Ευδιοι εκλυζοντο τινασσομενης ἁλος ακραι,
Δη τοτ ανεγρετο Τιφυς· αφαρ δ' οροθυνεν ἑταιρους
Βαινεμεναι τ' επι νηα και αρτυνεεσθαι ερετμα.
Σμερδαλεον δε λιμην Παγασηϊος, ηδε και αυτη
Πηλιας ιαχεν Αργω, επισπερχουσα νεεσθαι.
Εν γαρ οἱ δορυ θειον εληλατο, το ῥ' ανα μεσσην
Στειραν Αθηναιη Δωδωνιδος ἡρμοσε φηγου.
Οἱ δ' ανα σελματα βαντες επισχερω αλληλοισιν,
Ὡς εδασαντο παροιθεν ερεσσεμεν ᾡ ενι χωρῳ,

Ευκοσμως σφετεροισι παρ' εντεσιν ἑδριοωντο.
Μεσσῳ δ' Αγκαιος, μεγα τε σθενος Ἡρακληος
Ἱζανον· αγχι δε οἱ ροπαλον θετο, και οἱ ενερθε
Ποσσιν ὑπεκλυσθη νηος τροπις· ἑλκετο δ' ηδη
Πεισματα, και μεθυ λειβον ὑπερθ' αλος· αυταρ Ιησων
Δακρυοεις γαιης απο πατριδος ομματ' ενεικεν.
Οἱ δ', ὡστ' ηϊθεοι Φοιβῳ χορον η ενι Πυθοι,
Η πε εν Ορτυγιῃ, η εφ' ὑδασιν Ισμηνοιο
Στησαμενοι, φορμιγγος ὑπαι περι βωμον ὁμαρτη
Εμμελεως κραιπνοισι πεδον ρησσωσι ποδεσσιν·
Ὡς οἱ ὑπ' Ορφηος κιθαρῃ πεπληγον ερετμοις
Ποντε λαβρον ὑδωρ, επι δε ροθια κλυζοντο·
Αφρῳ δ' ενθα και ενθα κελαινη εκηκιεν ἁλμη,
Δεινον μορμυρεσα εερισθενεων μενει ανδρων.
Στραπτε δ' ὑπ' ηελιῳ φλογι εικελα νηος ιεσης
Τευχεα· μακραι δ' αιεν ελευκαινοντο κελευθοι,
Ατραπος ὡς χλοεροιο διειδομενη πεδιοιο.
Παντες δ' ερανοθεν λευσσον θεοι ηματι κεινῳ
Νηα, και ἡμιθεων ανδρων μενος, οἱ τοτ' αριστοι
Ποντον επιπλωεσκον· επ' ακροτατῃσι δε Νυμφαι
Πηλιαδες κορυφῃσιν ἐθαμβεον εισοροωσαι
Εργον Αθηναιης Ιτωνιδος, ηδε και αυτες
Ἡρωας χειρεσσιν επικραδαοντας ερετμα.
Αυταρ ὁ γ' εξ ὑπατε ορεος κιεν αγχι θαλασσης
Χειρων Φιλυριδης, πολιῃ δ' επι κυματος αγῃ
*Τεγγε ποδας, και πολλα βαρειῃ χειρι κελευων,
Νοστον επευφημησεν ακηδεα νισσομενοισι·
Συν και οἱ παρακοιτις επωλενιον φορεεσα
Πηλεΐδην Αχιληα, φιλῳ δειδισκετο πατρι.

* Εκ του ΒΙΒΛΙΟΥ Β'.

178—310.

Ενθαδ' επακτιον οικον Αγηνοριδης εχε Φινευς,
Ὃς περι δη παντων ολοωτατα πηματ' ανετλη,
Εἱνεκα μαντοσυνης, την οἱ παρος εγγυαλιξε
Λητοΐδης· ουδ' ὁσσον οπιζετο, και Διος αυτου
Χρειων ατρεκεως ἱερον νοον ανθρωποισι.
Τῳ και οἱ γηρας μεν επι δηναιον ιαλλεν,
Εκ δ' ἑλετ' οφθαλμων γλυκερον φαος· ουδε γανυσθαι
Εια απειρεσιοισιν ονειασιν, ὁσσα οἱ αιει
Θεσφατα πευθομενοι περιναιεται οικαδ' αγειρον,
Αλλα διεκ νεφεων αφνω πελας αΐσσουσαι
Αρπυιαι στοματος χειρων τ' απο γαμφηλῃσι
Συνεχεως ἡρπαζον· ελειπετο δ' αλλοτε φορβης
Ουδ' ὁσον, αλλοτε τυτθον, ἱνα ζωων ακαχοιτο.
Και δ' επι μυδαλεην οδμην χεον· ουδε τις ετλη
Μη ὁτι λευκανιηνδε φορευμενος, αλλ' απο τηλου
Μηδ' ἑστεως· τοιον οἱ απεπνεε λειψανα δαιτος.
Αυτικα δ' εισαΐων ενοπην και δουπον ὁμιλου,
Τουσδ' αυτους παρεοντας επηϊσεν, ὡν οἱ ιοντων
Θεσφατον εκ Διος ηεν ἑης απονασθαι εδωδης.
Ορθωθεις δ' ευνηθεν, ακηριον ηΰτ' ονειρον,
Βακτρῳ σκηπτομενος, ῥικνοις ποσιν ηε θυραζε,
Τοιχους αμφαφοων· τρεμε δ' ἁψεα νισσομενοιο
Αδρανιῃ γηρᾳ τε· πινῳ τε οἱ αυσταλεος χρως
Εσκληκει, ῥινοι δε συν οστεα μουνον εεργον.
Εκ δ' ελθων μεγαροιο καθεζετο, γουνα βαρυνθεις,
Ουδου επ' αυλειοιο· καρος δε μιν αμφεκαλυψε
Πορφυρεος, γαιαν δε περιξ εδοκησε φερεσθαι

Νειοθεν,

Νειοθεν, αβληχρῳ δ' επι κωματι κεκλιτ' αναυδος.
Οἱ δε μιν ὡς ειδοντο, περισταδον ηγερεθοντο,
Και ταφον· αυταρ ὁ τοισι μαλα μολις εξ ὑπατοιο
Στηθεος αμπνευσας μετεφωνεε μαντοσυνῃσι.
  Κλυτε, Πανελληνων προφερεστατοι, ει ετεον δη
Οἱδ' ὑμεις, ὑς δη κρυερῃ βασιληος εφετμῃ
Αργῳης επι νηος αγει μετα κωας Ιησων.
Ὑμεις ατρεκεως· ετι μοι νοος οιδεν ἑκαστα
Ἡισι θεοπροπιῃσι· χαριν νυ τοι, ω ανα, Λητους
Υἱε, και αργαλεοισιν αναπτομαι εν καματοισιν.
  Ἱκεσιυ προς Ζηνος, ὁτις ῥιγιστος αλιτροις
Ανδρασι, Φοιβυ τ' αμφι, και αυτης εινεκεν Ἡρης
Λισσομαι, ηδε θεων, οἱσι μεμβλεσθε κιοντες,
Χραισμετε μοι, ῥυσασθε δυσαμμορον ανερα λυμης,
Μηδ' εμ' ακηδειῃσιν αφορμηθητε λιποντες
Αυτως· υ γαρ μυνον επ' οφθαλμοισιν Ερινυς
Λαξ επεβη, και γηρας αμηρυτον ες τελος ἑλκω.
Προς δ' ετι πικροτατον κρεμαται κακον αλλο κακοισιν.
Αρπυιαι στοματος μοι αφαρπαζυσιν εδωδην,
Εκ ποθεν αφραστοιο καταισσυσαι ολεθρυ.
Ισχω δ' υ τινα μητιν επιρροθον· αλλα κε ῥαον
Αυτος εμον λελαθοιμι νοον, δορποιο μεμηλως,
Η κεινας· ὡδ' αιψα διηεριαι ποτεονται.
Τυτθον δ' ην αρα δηποτ' εδητυος αμμι λιπωσι,
Πνει τοδε μυδαλεον τε και υ τλητον μενος οδμης·
Ου κε τις υδε μινυνθα βροτων ανσχοιτο πελασσας,
Ουδ' ει οἱ αδαμαντος εληλαμενον κεαρ ειη.
Αλλα με πικρη δητα κατισχει δαιτος αναγκη
Μιμνειν, και μιμνοντα κακῃ εν γαστερι θεσθαι.
Τας μεν θεσφατον εστιν ερητυσαι Βορεαο
Υἱεας· υδ' οθνειοι αλαλκησυσιν εοντες,
Ει δη εγων ὁ πριν ποτ' επικλυτος ανδρασι Φινευς
Ολβῳ μαντοσυνῃ τε, πατηρ δ' εμ' εγειναι' Αγηνωρ·

Των

Των δε κασιγνητη, ὁτ' ετι Θρηικεσσιν ανασσον,
Κλειοπατρη ἑδνοισιν εμον δομον δομον ἠκεν ακριτις.
Ισκεν Αγηνοριδης· αδινον δ' ἑλε κηδος ἑκαστον
Ἡρωων, περι δ' αυτε δυω υἱας Βορεαο.
Δακρυ δ' ομορξαμενω σχεδον ηλυθον, ὡδε τ' εειπε
Ζητης, ασχαλοωντος ἑλων χερι χειρα γεροντος.
Α δειλ', ου τινα φημι σεθεν σμυγερωτερον αλλον
Εμμεναι ανθρωπων· τι νυ τοι τοσα κηδε' ανηπται;
Η ῥα θεους ολοῃσι παρηλιτες αφραδιῃσι,
Μαντοσυνας δεδαως· τῳ τοι μεγα μηνιοωσιν.
Αμμι γε μην νοος ενδον ατυζεται ἱεμενοισι
Χραισμειν, ει δη προχνυ γερας τοδε παρθετο δαιμων
Νωϊν· αριζηλοι γαρ επιχθονιοισιν ενιπαι
Αθανατων· ουδ' αν πριν ερητυσαιμεν ιουσας
Αρπυιας, μαλα περ λελιημενοι, ες τ' αν ομοσσῃς
Μη μεν τοιο γ' ἑκητι θεοις απο θυμου εσεσθαι·
Ὡς φατο· του δ' ιθυς κενεας ὁ γεραιος ανεσχε
Γληνας αμπετασας, και αμειψατο τοισδ' επεεσσι.
Σιγα· μη μοι ταυτα νοῳ ενιβαλλεο, τεκνον.
Ιστω Λητους υἱος, ὁ με προφρων εδιδαξε
Μαντοσυνας· ιστω δε δυσωνυμος, ἡ μ' ελαχεν κηρ,
Και τοδ' επ' οφθαλμων αλαον νεφος, οἱ θ' ὑπενερθε
Δαιμονες, οἱ μηδ' ὡδε θανοντι περ ευμενεοιεν,
Ὡς ου τις θεοθεν χολος εσσεται εἱνεκ' αρωγης.
Τω μεν επειθ' ὁρκοισιν αλαλκεμεναι μενεαινον.
Αιψα δε κουροτεροι πεπονηατο δαιτα γεροντι,
Λοισθιον Αρπυιῃσιν ἑλωριον. εγγυθι δ' αμφω
Στησαν, ἱνα ξιφεεσσιν επεσσυμενας ελασειαν.
Και δη ταπρωτισθ' ὁ γερων εψαυεν εδωδης·
Αἱ δ' αφαρ, ηΰτ' αελλαι αδευκεες, η στεροπαι ὡς,
Απροφατοι νεφεων εξαλμεναι εσσευοντο
Κλαγγῃ, μαιμωωσαι εδητυος· οἱ δ' εσιδοντες
Ἡρωες μεσσηγυς ανιαχον· αἱ δ' ἁμ' αϋτῃ

Παντα

Παντα καταβρωξασαι ὑπερ ποντοιο φεροντο
Τηλε παρεξ· οδμη δε δυσασχετος αυθι λελαπτο.
Ταων δ' αυ κατοπισθε δυω υἱες Βορεαο
Φασγαν' επισχομενοι οπισω θεον· εν γαρ ἑηκε
Ζευς μενος ακαματον σφιν· αταρ Διος ϰ κεν ἑπεσθην
Νοσφιν, επει Ζεφυροιο παραΐσσεσκον αελλας
Αιεν, ὁτ' ες Φινηα, και εκ Φινηος ιοιεν.
'Ως δ' ὁτ' ενι κνημοισι κυνες δεδαημενοι αγρης,
Η αιγας κεραυς, ηε προκας ιχνευοντες,
Θειωσι, τυτθον δε τιταινομενοι μετοπισθεν
Ακρης εν γενυεσσι ματην αραβησαν οδοντας·
'Ως Ζητης Καλαΐς τε μαλα σχεδον αΐσσοντες,
Ταων ακροτατησιν επεχραον ηλιθα χερσι.
Και νυ κε δη σφ' αεκητι θεων διεδηλησαντο,
Πολλον ἑκας νησοισιν επι Πλωτησι κιχοντες,
Ει μη αρ' ωκεα Ιρις ιδεν, κατα δ' αιθερος αλτο
Ουρανοθεν, και τοια παραιφαμενη κατερυκεν.
Ου θεμις, ω υἱες Βορεω, ξιφεεσσιν ελασσαι
Αρπυιας, μεγαλοιο Διος κυνας· ὁρκια δ' αυτη
Δωσω εγων, ὡς ϰ οἱ ετι χριμψεσιν ιϰσαι·
'Ως φαμενη λοιβην Στυγος ωμοσεν, ἡ τε θεοισι
'Ριγιστη παντεσσιν· οπιδνοτατη τε τετυκται,
Μη μεν Αγηνοριδαο δομοις ετι τασδε πελασσαι
Εισαυτις Φινηος, επει και μορσιμον ηεν.
Οἱ δ' ὁρκῳ ειξαντες ὑπεστρεφον αψ επι νηα
Σευεσθαι. Στροφαδας δε μετακλεισ' ανθρωποι
Νησϰς τοιο γ' ἑκητι, παρος Πλωτας καλεοντες.
Αρπυιαι τ' Ιρις τε διετμαγον· αἱ μεν εδυσαν
Κευθμωνα Κρητης Μινωΐδος· ἡ δ' ανορϰσεν
Ουλυμπονδε, θοησι μεταχθονιη πτερυγεσσι.
Τοφρα δ' αριστηες πινοεν περι δερμα γεροντος
Παντη φοιβησαντες, επικριδον ἱρευσαντο
Μηλα, τα τ' εξ Αμυκοιο λεηλασιης εκομισσαν.

Αυταρ

Αυταρ επει μεγα δορπον ενι μεγαροισιν εθεντο,
Δαινυνθ' ἑζομενοι· συν δε σφισι δαινυτο Φινευς
'Αρπαλεως, οἷον τ' εν ονειρασι θυμον ιαινων.
Ενθαδ', επει δορποιο κορεσσαντ' ηδε ποτητος,
Παννυχιοι Βορεω μενον υἱεας εγρησσοντες.
Αυτος δ' εν μεσσοισι παρ' εσχαρῃ ἡστο γεραιος,
Πειρατα ναυτιλιης ενεπων, ανυσιν τε κελευθου.

* Εκ του ΒΙΒΛΙΟΥ Γ'.

1—5.

Ει δ' αγε νυν, Ερατω, παρα θ' ἱστασο, και μοι ενισπε
Ενθεν ὁπως ες Ιωλκων ανηγαγε κωας Ιησων
Μηδειης ὑπ' ερωτι· συ γαρ και Κυπριδος αισαν
Εμμορες, αδμητας δε τεοις μελεδημασι θελγεις
Παρθενικας· τῳ και τοι επηρατον ουνομ' ανηπται.

299—339.

Δμωες δ' ὁπποτε δη σφιν επαρτεα θηκαν εδωδην,
Αυτοι τε λιαροισιν εφαιδρυναντο λοετροις,
Ασπασιως δορπῳ τε ποτητι τε θυμον αρεσσαν.
Εκ δε του Αιητης σφετερης ερεεινε θυγατρος
Υἱηας, τοιοισι παρηγορεων επεεσσι.
Παιδος εμης κουροι, Φριξοιο τε, τον περι παντων
Ξεινων ἡμετεροισιν ενι μεγαροισιν ετισα,
Πως Αιανδε νεεσθε παλισσυτοι, ηε τις ατη
Σωομενους μεσσηγυς ενεκλασεν; ου μεν εμειο
Πειθεσθε, προφεροντος απειρονα μετρα κελευθου.
Ηδειν γαρ ποτε πατρος εν ἁρμασιν Ηελιοιο

Δινευσας,

Δινευσας, ὁτ' εμειο κασιγνητην εκομιζε
Κιρκην Ἑσπεριης εισω χθονος, εκ δ' ἱκομεσθα
Ακτην ηπειρου Τυρσηνιδος, ενθ' ετι νυν περ
Ναιεταει, μαλα πολλον αποπροθι Κολχιδος αιης.
Αλλα τι μυθων ηδος; ἁ δ' εν ποσιν υμμιν ορωρεν
Ειπατ' αριφραδεως, ηδ' οἱτινες οἱδ' εφεπονται
Ανερες, ὁππη τε γλαφυρης εκ νηος εβητε.
Τοια μιν εξερεοντα κασιγνητων προπαροιθεν
Αργος ὑποδεισας αμφι στολῳ Αισονιδαο
Μειλιχιως προσεειπεν, επει προγενεστερος ηεν.
Αιητη, κεινην μεν αφαρ διεχευαν αελλαι
Ζαχρηεις· αυτους δ' ὑπο δουρασι πεπτηωτας
Νησου Ενυαλιοιο ποτι ξερον εκβαλε κυμα
Λυγαιῃ ὑπο νυκτι· θεος δε τις αμμ' εσαωσεν.
Ουδε γαρ αἱ το παροιθεν ερημαιην κατα νησον
Ηυλιζοντ' ορνιθες Αρηϊαι, ουδ' ετι κεινας
Εὑρομεν· Αλλ' οἱγ' ανδρες απηλασαν, εξαποβαντες
Νηος ἑης προτερῳ ενι ηματι· και σφ' απερυκεν
Ἡμεας οικτειρων Ζηνος νοος, ηε τις αισα
Αυτικ' επει και βρωσιν ἁλις και εἱματ' εδωκαν,
Ουνομα τε Φριξοιο περικλεες εισαϊοντες,
Ηδ' αυτοιο σεθεν· μετα γαρ τεον αστυ νεονται.
Χρειω δ' ην εθελῃς εξιδμεναι, ου σ' επικευσω.
Τονδε τις ἱεμενος πατρης απανευθεν ελασσαι
Και κτεανων βασιλευς περιωσιον, ουνεκεν αλκῃ
Σφωϊτερῃ παντεσσι μετεπρεπεν Αιολιδῃσι,
Πεμπει δευρο νεεσθαι αμηχανον· ουδ' ὑπαλυξειν
Στευται αμειλικτοιο Διος θυμαλγεα μηνιν
Και χολον, ουδ' ατλητον αγος, Φριξοιο τε ποινας
Αιολιδεων γενεην, πριν ες Ἑλλαδα κωας ἱκεσθαι.

Τοια

367—471.

Τοια παρεννεπεν Αργος· αναξ δ' επεχωσατο μυθοις
Εισαϊων· υψου δε χολω φρενες ηερεθοντο.
Φη δ' επαλαστησας· μενεηνε δε παισι μαλιστα
Χαλκιοπης· των γαρ σφε μετελθεμεν ουνεκ' εωλπει·
Εκ δε οἱ ομματ' ελαμψεν ὑπ' οφρυσιν ἱεμενοιο.
Ουκ αφαρ οφθαλμων μοι αποπροθι, λωβητηρες,
Νεισθ' αυτοισι δολοισι παλισσυτοι εκτοθι γαιης,
Πριν τινα λευγαλεον τε δερος και Φριξον ιδεσθαι
Αυτιχ' ὁμαρτησαντε εφ' Ἑλλαδα; ουκ επι κωας,
Σκηπτρα δε και τιμην βασιληΐδα δευρο νεεσθε.
Ει δε κε μη προπαροιθεν εμης ἡψασθε τραπεζης,
Ητ' αν απο γλωσσας τε ταμων και χειρε κεασσας
Αμφοτερας, οιοισιν επιπροεηκα ποδεσσιν,
Ὡς κεν ερητυοισθε και ὑστερον ὁρμηθηναι,
Οἱα δε και μακαρεσσιν επεψευσασθε θεοισι.
Φη ῥα χαλεψαμενος· μεγα δε φρενες Αιακιδαο
Νειοθεν οιδαινεσκον εελδετο δ' ενδοθι θυμος
Αντιβιην ολοον φασθαι επος· αλλ' απερυκεν
Αισονιδης· προ γαρ αυτος αμειψατο μειλιχιοισιν.
Αιητη, σχεο μοι τωδε· ου τι γαρ αὑτως
Αστυ τεον και δωμαθ' ἱκανομεν, ὡς που εολπας,
Ουδε μεν ἱεμενοι· τις δ' αν τοσον οιδμα περησαι
Τλαιη ἑκων οθνειον επι κτερας; αλλ' εμε δαιμων
Και κρυερη βασιληος ατασθαλου ωρσεν εφετμη.
Δος χαριν αντομενοισι· σεθεν δ' εγω Ἑλλαδι παση
Θεσπεσιην οισω κληηδονα· και δε τοι ηδη
Προφρονες ειμεν Αρηϊ θοην αποτισαι αμοιβην,
Ειτ' ουν Σαυροματας γε λιλαιεαι, ειτε τιν' αλλον
Δημον σφωϊτεροισιν ὑπο σκηπτροισι δαμασσαι.
Ισκεν ὑποσαινων αγανη οπι· τοιο δε θυμος

Διχθαδιην πορφυρεν ενι στηθεσσι μενοινην,
Η σφεας ὁρμηθεις αυτοσχεδον εξεναριξαι,
Η ὁγε πειρησαιτο βιης· το οἱ εισατ' αρειον
Φραζομενῳ· και δη μιν ὑποβληδην προσεειπε.
Ξεινε, τι κεν τα ἑκαστα διηνεκεως αγορευοις;
Ει γαρ ετητυμον εστε θεων γενος, ηε και αλλως
Ουδεν εμειο χερηες επ' οθνειοισιν εβητε,
Δωσω τοι χρυσειον αγειν δερος, αι κ' εθελησθα,
Πειρηθεις· εσθλοις γαρ επ' ανδρασιν ουτι μεγαιρω,
Ὡς αυτοι μυθεισθε τον Ἑλλαδι κοιρανεοντα.
Πειρα δε τοι μενεος τε και αλκης εσσετ' αεθλος,
Τον ῥ' αυτος περιειμι χεροιν, ολοον περ εοντα.
Δοιω μοι πεδιον το Αρηϊον αμφινεμονται
Ταυρω χαλκοποδε, στοματι φλογα φυσιοωντε·
Τους ελαω ζευξας στυφελην κατα νειον Αρηος
Τετραγυον, την αιψα ταμων επι τελσον αροτρῳ,
Ου σπορον ὁλκοισι Δηους ενιβαλλομαι ακτην,
Αλλ' οφιος δεινοιο μεταλδησκοντας οδοντας
Ανδρασι τευχηστησι δεμας· τους δ' αυθι δαϊζων
Κειρω εμῳ ὑπο δουρι περισταδον αντιοωντας.
Ηεριος ζευγνυμι βοας, και δειελον ὡρην
Παυομαι αμητοιο· συ δ', ει ταδε τοια τελεσσεις,
Αυτημαρ τοδε κωας αποισεαι ες βασιληος·
Πριν δε κεν ου δοιην, μηδ' ελπεο· δη γαρ αεικες
Ανδρ' αγαθον γεγαωτα κακωτερῳ ανερι ειξαι.
Ὡς αρ' εφη· ὁ δε σιγα ποδων παρος ομματα πηξας
Ἡσθ' αὑτως αφθογγος, αμηχανεων κακοτητι.
Βουλην δ' αμφι πολυν στρωφα χρονον, ουδε πη ειχε
Θαρσαλεως ὑποδεχθαι, επει μεγα φαινετο εργον·
Οψε δ' αμειβομενος προσελεξατο κερδαλεοισιν.
Αιητη, μαλα τοι με δικη περιπολλον εεργεις.
Τῳ και εγω τον αεθλον, ὑπερφιαλον περ εοντα,
Τλησομαι, ει και μοι θανεειν μορος· ου γαρ ετ' αλλο

Ῥιγιον

Ῥιγιον ανθρωπος γε κακης επαμειψετ' αναγκης,
Ἢ με και ενθαδε νεισθαι επεχραεν εκ βασιληος.
  Ὡς φατ' αμηχανιῃ βεβολημενος· αυταρ ὁ τονγε
Σμερδαλεοις επεεσσι προσεννεπεν ασχαλοωντα.
Ερχεο νυν μεθ' ὁμιλον, επει μεμονας γε πονοιο·
Ει δε συ γε ζυγα βουσὶν ὑποδεισαις επαειραι,
Ηε και ουλομενου μεταχασσεαι αμητοιο,
Αυτῳ κεν τα ἑκαστα μελοιτο μοι, οφρα και αλλος
Ανηρ ερριγησιν αρειονα φωτα μετελθειν.
  Ισκεν απηλεγεως· ὁ δ' απο θρονου ορνυτ' Ιησων,
Αυγειης, Τελαμων τε παρασχεδον· ειπετο δ' Αργος
Οιος, επει μεσσηγυς ετ' αυτοθι νευσε λιπεσθαι
Αυτοκασιγνητοις· οἱ δ' ηεσαν εκ μεγαροιο.
Θεσπεσιον δ' εν πασι μετεπρεπεν Αισονος υἱος
Καλλεϊ και χαριτεσσιν· επ' αυτῳ δ' ομματα κουρη
Λοξα παρα λιπαρην σχομενη θηειτο καλυπτρην,
Κηρ' αχεϊ σμυχουσα· νοος δε οἱ, ηΰτ' ονειρος,
Ερπυζων πεποτητο μετ' ιχνια νισσομενοιο.
Και ῥ' οἱ μεν ῥα δομων εξηλυθον ασχαλοωντες.
Χαλκιοπη δε χολον πεφυλαγμενη Αιηταο
Καρπαλιμως θαλαμονδε συν υἱασιν οἰσι βεβηκει.
Αὐτως δ' αυ Μηδεια μετεστιχε· πολλα δε θυμῳ
Ὡρμαιν', ὁσσα τ' Ερωτες ὑποτρυνουσι μελεσθαι.
Προπρο δ' αρ' οφθαλμων ετι οἱ ινδαλλετο παντα·
Αυτος θ' οἱος εην, οἱοισι τε φαρεσιν ἑστο,
Οἱα τ' εειφ', ὡς θ' ἑζετ' επι θρονου, ὡς τε θυραζε
Ηϊεν· ουδε τιν' αλλον οϊσσατο πορφυρουσα
Εμμεναι ανερα τοιον· εν ουασι δ' αιεν ορωρει
Αυδη τε μυθοι τοι μελιφρονες, ὁς αγορευσε.
Ταρβει δ' αμφ' αυτῳ, μη μιν βοες, ηε και αυτος
Αιητης φθισειεν· οδυρετο δ' ηΰτε παμπαν
Ηδη τεθνειωτα, τερεν δε οἱ αμφι παρειας

Δακρυον

Δακρυον οικτοτατῳ ελεῳ ῥεε κηδοσυνῃσιν·
Ηκα δε μυρομενη λιγεως ανενεικατο μυθον.
Τιπτ' εμε δειλαιην τοδ' εχει αχος; ειθ' ὁγε παντων
Φθισεται ἡρωων προφερεστατος, ειτε χερειων,
Ερρετω· η μεν οφελλεν ακηριος εξαλεασθαι,
Ναι δη τουτο γε, ποτνια Θεα Περσηϊ, πελοιτο.
Οικαδε νοστησειε φυγων μορον· ει δε μιν αισα
Δμηθηναι ὑπο βουσι, τοδε προπαροιθε δαειη,
Ουνεκεν ου οἱ εγωγε κακῃ επαγαιομαι ατῃ.
Ἡ μεν αρ' ὡς εολητο νοον μελεδημασι κουρη.

744—765.

Νυξ μεν επειτ' επι γαιαν αγε κνεφας· οἱ δ' ενι ποντῳ
Ναυται εις Ἑλικην τε και αστερας Ωριωνος
Εδρακον εκ νηων· ὑπνοιο δε και τις ὁδιτης
Ηδη, και πυλαωρος, εελδετο· και τινα παιδων
Μητερα τεθνεωτων αδινον περι κωμ' εκαλυπτεν·
Ουδε κυνων ὑλακη ετ' ανα πτολιν, ου θροος ηεν
Ηχηεις· σιγη δε μελαινομενην εχεν ορφνην,
Αλλα μαλ' ου Μηδειαν επι γλυκερος λαβεν ὑπνος.
Πολλα γαρ Αισονιδαο ποθῳ μελεδηματ' εγειρε
Δειδυιαν ταυρων κρατερον μενος, οἱσιν εμελλε
Φθισθαι αεικελιῃ μοιρῃ κατα νειον Αρηος.
Πυκνα δε οἱ κραδιη στηθεων εντοσθεν εθυεν,
Ηελιου ὡς τις τε δομοις ενιπαλλεται αιγλη
Ὑδατος εξανιουσα, το δη νεον ηε λεβητι,
Ηε που εν γαυλῳ κεχυται· ἡ δ' ενθα και ενθα
Ωκειῃ στροφαλιγγι τινασσεται αϊσσουσα·
Ὡς δε και εν στηθεσσι κεαρ ελελιζετο κουρης.
Δακρυ δ' απ' οφθαλμων ελεῳ ῥεεν· ενδοθι δ' αιει
Τειρ' οδυνη σμυχουσα δια χροος, αμφι τ' αραιας

Ινας

Ἰνας, και κεφαλης ὑπο νειατον ινιον αχρις,
Ενθ' αλεγεινοτατον δυνει αχος, οπποτ' ανιας
Ακαματοι πραπιδεσσιν ενισκιμψωσιν Ερωτες,

828—843.

Ἡ δ' επει ϰν ταπρωτα φαεινομενην ιδεν ηω
Παρθενικη, ξανθας μεν ανηψατο χερσιν εθειρας,
Αἱ οἱ ατημελιῃ καταειμεναι ηερεθοντο,
Αυσταλεας δ' εψησε παρηΐδας· αυταρ αλοιφῃ
Νεκταρεῃ φαιδρυνετ' επι χροα· δυνε δε πεπλον
Καλον, εϋγναμπτοισιν αρηραμενον περονῃσιν·
Αμβροσιῳ δ' εφυπερθε καρηατι βαλλε καλυπτρην
Αργυφεην· αυτϰ δε δομοις ενι δινευϰσα
Στειβε πεδον, ληθῃ αχεων τα οἱ εν ποσιν ηε
Θεσπεσι', αλλα τ' εμελλεν αεξησεσθαι οπισσω.
Κεκλετο δ' αμφιπολοισιν, αἱ οἱ δυοκαιδεκα πασαι
Εν προδομῳ θαλαμοιο θυωδεος ηυλιζοντο,
Ἡλικες, ϰπω λεκτρα συν ανδρασι πορσαινϰσαι,
Εσσυμενως ϰρηας ὑποζευξασθαι απηνῃ,
Οἱ κε μιν εις Ἑκατης περικαλλεα νηον αγοιεν·
Ενθ' αυτ' αμφιπολοι μεν εφοπλιζεσκον απηνην.

919—926.

Ενθ' ϰπω τις τοιος επι προτερων γενετ' ανδρων,
Ουθ' ὁσοι εξ αυτοιο Διος γενος, ϰθ' ὁσοι αλλων
Αθανατων ἡρωες αφ' αἱματος εβλαστησαν,
Οἱον Ιησονα θηκε Διος δαμαρ ηματι κεινῳ,
Ημεν εσαντα ιδειν, ηδε προτιμυθησασθαι.
Τον και παπταινοντες εθαμβεον αυτοι ἑταιροι
Λαμπομενον χαριτεσσιν· εγηθησεν δε κελευθῳ
Αμπυκιδης, ηδη πϰ οϊσσαμενος τα ἑκαστα.

Ουδ'

948—1162.

Ουδ' αρα Μηδειης θυμος τραπετ' αλλα νοησαι,
Μελπομενης περ ὁμως· πασαι δε οἱ, ἡν τιν αθυροι
Μολπην, ουκ επι δηρον εφηνδανον ἑψιαασθαι.
Αλλα μεταληγεσκεν αμηχανος, ουδε ποτ' οσσε
Αμφιπολων μεθ' ὁμιλον εχ' ατρεμας· ες δε κελευθους
Τηλοσε παπταινεσκε, παρακλινουσα παρειας.
Η θαμα δη στηθεων εαγη κεαρ, ὁππποτε δουπον
Η ποδος η ανεμοιο παραθρεξαντα δοασσαι.
Αυταρ ὁγ' ου μετα δηρον εελδομενη εφαανθη,
Ὑψοσ' αναθρωσκων, ἁτε Σειριος Ωκεανοιο,
Ὁς δη τοι καλος μεν, αριζηλος τ' εσιδεσθαι
Αντελλει, μηλοισι δ' εν ασπετον ἡκεν οϊζυν·
Ὡς αρα τη καλος μεν επηλυθεν εισοραασθαι
Αισονιδης, καματον δε δυσιμερον ὠρσε φαανθεις.
Εκ δ' αρα οἱ κραδιη στηθεων πεσεν, ομματα δ' αὐτως
Ηχλυσαν· θερμον δε παρηΐδας ἑλεν ερευθος.
Γουνατα δ' ουτ' οπισω, ουτε προπαροιθεν αειραι
Εσθενεν, αλλ' ὑπενερθε παγη ποδας· αἱ δ' αρα τειως
Αμφιπολοι μαλα πασαι απο σφειων ελιασθεν.
Τω δ' ανεῳ και αναυδοι εφεστασαν αλληλοισιν,
Η δρυσιν, η μακρησιν εειδομενοι ελατησιν,
Αἱ τε παρασσον ἑκηλοι εν ουρεσιν ερῤιζωνται,
Νηνεμιη· μετα δ' αυτις ὑπο ῥιπης ανεμοιο
Κινυμεναι ὁμαδησαν απειριτον· ὡς αρα τω γε
Μελλον ἁλις φθεγξασθαι ὑπο πνοιησιν Ερωτος.
Γνω δε μιν Αισονιδης ατη επιπεπτηυιαν
Θευμοριη, και τοιον ὑποσαινων φατο μυθον.
Τιπτ' εμε, παρθενικη, τοσον ἁζεαι, οιον εοντα;
Ου τι εγων, οἱοι τε δυσαυχεες αλλοι εασιν
Ανερες, ουδ' ὁτε περ πατρη ενιναιεταασκον,

Ηα

Ηα παρος· τῳ μη με λιην ὑπεραιδεο, κουρη,
Η τι παρεξερεεσθαι, ὁ τοι φιλον, ἠε τι φασθαι.
Αλλ' επει αλληλοισιν ἱκανομεν ευμενεοντες
Χωρῳ εν ηγαθεῳ, ἱνα τ' ου θεμις εστ' αλιτεσθαι,
Αμφαδιην αγορευε και ειρεο· μηδ' εμε τερπνοις
Φηλωσῃς επεεσσιν· επει τοπρωτον ὑπεστης
Αυτοκασιγνητῃ μενοεικεα φαρμακα δωσειν.
Προς σ' αυτης Ἑκατης μειλισσομαι, ηδε τοκηων,
Και Διος, ὁς ξεινοις ἱκετῃσι τε χειρ' ὑπερισχει·
Αμφοτερον δ', ἱκετης ξεινος τε τοι ενθαδ' ἱκανω,
Χρειοι αναγκαιῃ γουνουμενος· ου γαρ ανευθεν
Ὑμειων στονοεντος ὑπερτερος εσσομ' αεθλου.
Σοι δ' αν εγω τισαιμι χαριν μετοπισθεν αρωγης,
Ἡ θεμις, ὡς επεοικε διανδιχα ναιεταοντας,
Ουνομα και καλον τευχων κλεος· ὡς δε και αλλοι
Ἡρωες κλῃσουσιν ες Ἑλλαδα νοστησαντες,
Ἡρωων τ' αλοχοι και μητερες, αἱ νυ που ηδη
Ἡμεας ηϊονεσσιν εφεζομεναι γοαουσι,
Ταων αργαλεας κεν αποσκεδασειας ανιας.
Δη ποτε και Θησηα κακων ὑπελυσατ' αεθλων
Παρθενικη Μινωϊς εὔφρονεουσ' Αριαδνη,
Ἡν ῥα τε Πασιφαη κουρη τεκεν Ηελιοιο.
Αλλ' ἡ μεν και νηος, επει χολον ευνασε Μινως,
Συν τῳ εφεζομενη, πατρην λιπε· την δε και αυτοι
Αθανατοι φιλαντο, μεσῳ δε οἱ αιθερι τεκμαρ
Αστεροεις στεφανος, τον τε κλειουσ' Αριαδνης,
Παννυχος ουρανιοισιν ἑλισσεται ειδωλοισιν.
Ὡς και σοι θεοθεν χαρις εσσεται, ει κε σαωσαις
Τοσσον αριστηων ανδρων στολον· η γαρ ἑοικας
Εκ μορφης αγανῃσιν επητειῃσι κεκασθαι.
Ὡς φατο κυδαινων· ἡ δ' εγκλιδον οσσε βαλουσα
Νεκταρεον μειδησ'· εχυθη δε οἱ ενδοθι θυμος
Αινῳ αειρομενης, και ανεδρακεν ομμασιν αντην·

Ουδ'

Ουδ' εχεν ὁ, τι παροιθεν επος προτιμυθησαιτο,
Αλλ' αμυδις μενεαινεν αολλεα παντ' αγορευσαι.
Προπρο δ' αφειδησασα θυωδεος εξελε μιτρης
Φαρμακον· αυταρ ὁ γ' αιψα χεροιν ὑπεδεκτο γεγηθως.
Και νυ κε οἱ και πασαν απο στηθεων αρυσασα
Ψυχην εγγυαλιξεν αγαλλομενη χατεοντι·
Τοιος απο ξανθοιο καρηατος Αισονιδαο
Στραπτεν Ερως ἡδειαν απο φλογα· τας δ' αμαρυγας
Οφθαλμων ἡρπαζεν· ιαινετο δε φρενας εισω
Τηκομενη, οἱον δε περι ῥοδεεσσιν εερση
Τηκεται ἠῳοισιν ιαινομενη φαεεσσιν.
Αμφω δ' αλλοτε μεν τε κατ' ουδεος ομματ' ερειδον
Αιδομενοι, ὁτε δ' αυτις επι σφισι βαλλον ὁπωπας,
Ἱμεροεν φαιδρῃσιν ὑπ' οφρυσι μειδιοωντες.
Οψε δε δη τοιοισι μολις προσπτυξατο κουρη.
Φραζεο νυν, ὡς κεν τοι εγω μητισομ' αρωγην.
Ευτ' αν δη μετιοντι πατηρ εμος εγγυαλιξῃ
Εξ οφιος γενυων ολοους σπειρασθαι οδοντας,
Δη τοτε μεσσην νυκτα διαμοιρηδα φυλαξας,
Ακαματοιο ῥοῃσι λοεσσαμενος ποταμοιο,
Οιος ανευθ' αλλων ενι φαρεσι κυανεοισι
Βοθρον ορυξασθαι περιηγεα· τῳ δ' ενι θηλυν
Αρνειον σφαζειν, και αδαιετον ωμοθετησαι,
Αυτῳ πυρκαϊην ευ νηησας επι βοθρῳ·
Μουνογενη δ' Ἑκατην Περσηΐδα μειλισσειο,
Λειβων εκ δεπαος σιμβληϊα εργα μελισσων.
Ενθα δ' επει κε θεαν μεμνημενος ἱλασσηαι,
Αψ απο πυρκαϊης αναχαζεο· μηδε σε δουπος
Ηε ποδων ορσῃσι μεταστρεφθηναι οπισσω,
Ηε κυνων ὑλακη, μη πως τα ἑκαστα κολουσας
Ουδ' αυτος κατα κοσμον ἑοις ἑταροισι πελασσῃς.
Ηρι δε μυδηνας τοδε φαρμακον, ηΰτ' αλοιφη,
Γυμνωθεις φαιδρυνε τεον δεμας· εν δε οἱ αλκη

Εσσετ'

Εσσετ' απειρεσιη, μεγα τε σθενος, ουδε κε φαιης
Ανδρασιν, αλλα θεοισιν ισαζεμεν αθανατοισι.
Προς δε και αυτῳ δουρι σακος πεπαλαγμενον εστω,
Και ξιφος· ενθ' ουκ αν σε διατμηξειαν ακωκαι
Γηγενεων ανδρων, ουδ' ασχετος αΐσσουσα
Φλοξ ολοων ταυρων· τοιος γε μεν ουκ επι δηρον
Εσσεαι, αλλ' αυτημαρ· ὁμως συγε μη ποτ' αεθλου
Χαζεο· και δε τοι αλλο παρεξ ὑποθησομ' ονειαρ.
Αυτικ' επην κρατερους ζευξῃς βοας, ωκα δε πασαν
Χερσι και ηνορεῃ στυφελην δια νειον αροσσῃς,
Οἱ δ' ηδη κατα ωλκας ανασταχυωσι Γιγαντες,
Σπειρομενον οφιος δνοφερην επι βωλον οδοντων,
Αι κεν ορινομενους πολεας νειοιο δοκευσῃς,
Λαθρῃ λααν αφες στιβαρωτερον· οἱ δ' αν επ' αυτῳ,
Καρχαρεοι κυνες ὡστε περι βρωμης, ολεκοιεν
Αλληλους· και δ' αυτος επειγεο δηϊοτητος
Ιθυσαι· το δε κωας ες Ἑλλαδα τοιο γ' εκητι
Οισεαι εξ Αιης τηλου ποθι· νισσεο δ' εμπης,
Ἡ φιλον, ἡ τοι εαδεν αφορμηθεντι νεεσθαι.
Ὡς αρ' εφη, και σιγα ποδων παρος οσσε βαλουσα
Θεσπεσιον λιαροισι παρηΐδα δακρυσι δευε,
Μυρομενη, ὁτ' εμελλεν αποπροθι πολλον ἑειο
Ποντον επιπλαγξασθαι· ανιηρῳ δε μιν αυτην
Εξαυτις μυθῳ προσεφωνεεν, ειλε τε χειρος
Δεξιτερης· δη γαρ οἱ απ' οφθαλμους λιπεν αιδως.
Μνωεο δ', ην αρα δη ποθ' ὑποτροπος οικαδ' ἱκηαι,
Ουνομα Μηδειης· ὡς δ' αυτ' εγω αμφις εοντος
Μνησομαι· ειπε δ' εμοι προφρων τοδε, πῃ τοι εασι
Δωματα, πῃ νυν ενθεν ὑπειρ ἁλα νηϊ περησεις·
Η νυ που αφνειου σχεδον ἱξεαι Ορχομενοιο,
Ηε και Αιαιης νησου πελας; ειπε δε κουρην,
Ἡν τινα τηνδ' ονομηνας αριγνωτην γεγαυιαν
Πασιφαης, ἡ πατρος ὁμογνιος εστιν εμοιο,

Ὡς φατο· τον δε και αυτον ὑπηϊε δακρυσι κερης
Συλος Ερως, τοιον δε παραβληδην επος ηυδα·
Και λιην ε νυκτας οϊομαι, εδε ποτ' ημαρ,
Σευ επιλησεσθαι, προφυγων μορον, ει ετεον γε
Φευξομαι ασκηθης ες Αχαιϊδα, μηδε κεν αλλον
Αιητης προβαλησι κακωτερον αμμιν αεθλον.
Ει δε τοι ἡμετερην εξ.δμεναι ευαδε πατρην,
Εξερεω· μαλα γαρ με και αυτον θυμος ανωγει.
Εστι τις αιπεινοισι περιδρομος ερεσι γαια,
Παμπαν εϋρρατος τε και ευβοτος, ενθα Προμηθευς
Ιαπετιονιδης αγαθον τεκε Δευκαλιωνα,
Ος πρωτος ποιησε πολεις και εδειματο νηες
Αθανατοις, πρωτος δε και ανθρωπων βασιλευσεν.
Αἱμονιην δη τηνγε περικτιονες καλεεσιν.
Εν δ' αυτη Ιαωλκος, εμη πολις, εν δε και αλλαι
Πολλαι ναιεταεσιν, ἱν' εδε περ ενομ' ακεσαι
Αιαιης νησε· Μινυην γε μεν ὁρμηθεντα,
Αιολιδην Μινυην, ενθεν φατις Ορχομενοιο
Δη ποτε Καδμειοισιν ὁμεριον αστυ πολισσαι.
Αλλα τιη ταδε τοι μεταμωνια παντ' αγορευω,
Ἡμετερες τε δομες, τηλεκλειτην τ' Αριαδνην,
Κερην Μινωος, τοπερ αγλαον ενομα κεινην
Παρθενικην καλεεσκον επηρατον, ἡν' μ' ερεεινεις;
Αιθε γαρ, ὡς Θησηϊ τοτε ξυναρεσσατο Μινως
Αμφ' αυτης, ὡς αμμι πατηρ τεος αρθμιος ειη.
Ὡς φατο, μαλιχιοισι καταψηχων οαροισι·
Της δ' αλεγεινόταται κραδιην ερεθεσκον ανιαι,
Και μιν ακηχεμενη αδινῳ προσπτυξατο μυθῳ.
Ἑλλαδι πε ταδε καλα, συνημοσυνας αλεγυνειν·
Αιητης δ' ε τοιος εν ανδρασιν, οἱον εειπας
Μινω Πασιφαης ποσιν εμμεναι· εδ' Αριαδνη
Ισεμαι· τῳ μη τι φιλοξενιην αγορευε.
Αλλ' οιον τυνη μεν εμευ, ὁτ' Ιωλκον ἱκηαι,

Μνωεο·

Μνωεο· σειο δ' εγω, και εμων αεκητι τοκηων,
Μνησομαι· ελθοι δ' ἡμιν αποπροθεν ηε τις οσσα,
Ηε τις αγγελος ορνις, ὁτ' εκλελαθοιο εμειο·
Η αυτην γε ταχειαι ὑπερ ποντοιο φεροιεν
Ενθενδ' εις Ιαωλκον αναρπαξασαι αελλαι,
Οφρα σ', εν οφθαλμοισιν ελεγχειας προφερουσα,
Μνησω εμῃ ιοτητι πεφυγμενον· αιθε γαρ ειην
Απροφατως τοτε σοισιν εφεστιος εν μεγαροισιν.
Ὡς αρ' εφη, ελεεινα καταπροχεουσα παρειων
Δακρυα· την δ' ὁ γε δηθεν ὑποβληδην προσεειπε·
Δαιμονιη, κενεας μεν εα πλαζεσθαι αελλας,
Ὡς δε και αγγελον ορνιν, επει μεταμωνια βαζεις.
Ει δε κεν ηθεα κεινα και Ἑλλαδα γαιαν ἱκηαι,
Τιμηεσσα γυναιξι και ανδρασιν, αιδοιη τε,
Εσσεαι, ηδε σε παγχυ θεον ὡς πορσανεουσιν,
Οὑνεκα των μεν παιδες ὑποτροποι οικαδ' ἱκοντο
Σῃ βουλῃ, των δ' αυτε κασιγνητοι τε εται τε
Και θαλεροι κακοτητος αδην εσαωθεν ακοιται.
Ἡμετερον δε λεχος θαλαμοις ενι κουριδιοισι
Πορσανεεις· ουδ' αμμε διακρινεει φιλοτητος
Αλλο, παρος θανατον γε μεμορμενον αμφικαλυψαι.
Ὡς φατο· τῃ δ' εντοσθε κατειβετο θυμος ακουῃ.
Εμπης δ' εργ' αϊδηλα κατερριγησεν ιδεσθαι.
Σχετλιη· ου μεν δηρον απαρνησθαι εμελλεν
Ἑλλαδα ναιεταειν· ὡς γαρ τοδε μηδετο Ἡρη,
Οφρα κακον Πελιῃ ἱερην ες Ιωλκον ἱκοιτο
Αιαιη Μηδεια, λιπουσα γε πατριδα γαιαν.
Ηδη δ' αμφιπολοι μεν οπιπτευουσαι αποωθεν
Σιγῃ ανιαζεσκον· εδευετο δ' ηματος ὡρη
Αψ οικονδε νεεσθαι ἑην μετα μητερα κουρην.
Ἡ δ' ουπω κομιδης μιμνησκετο, τερπετο γαρ οἱ
Θυμος ὁμως μορφῃ τε και αἱμυλιοισι λογοισιν·
Ει μη αρ' Αισονιδης πεφυλαγμενος οψε περ ηυδα·

Ὡρη

'Ωρη αποβλωσκειν, μη πριν φαος ηελιοιο
Δυη ὑποφθαμενον, και τις τα εκαστα νοηση
Οθνειων· αυτις δ' αβολησομεν ενθαδ' ιοντες.
'Ως τω γ' αλληλων αγανοις επι τοσσον επεσσι
Πειρηθεν· μετα δε αυτε διετμαγον· ητοι Ιησων
Εις ἑταρους και νηα κεχαρμενος ωρτο νεεσθαι·
'Η δε μετ' αμφιπολους· αἱ δε σχεδον αντεβολησαν
Πασαι ὁμου· τας δ' ου τι περιπλομενας ενοησε.
Ψυχη γαρ νεφεεσσι μεταχθονιη πεποτητο.
Αυτοματοις δε ποδεσσι θοης επεβησατ' απηνης,
Και ῥ' ἑτερη μεν χειρι λαβ' ἡνια, τη δ' αρ' ἱμασθλην
Δαιδαλεην, ουρηας ελαυνεμεν· οἱ δε πολινδε
Θυνον επειγομενοι ποτι δωματα· την δ' ανιουσαν
Χαλκιοπη περι παισιν ακηχεμενη ερεεινεν·
'Η δε παλιντροπιησιν αμηχανος ουτε τι μυθων
Εκλυεν, ουτ' αυδησαι ανειρομενη λελιητο.
'Ιζε δ' επι χθαμαλῳ σφελαϊ κλινθηρος ενερθε,
Λεχρις ερεισαμενη λαιῃ εοι χειρι παρειην·
'Υγρα δ' ενι βλεφαροις εχεν ομματα, πορφυρουσα
Οἱον ἑῃ κακον εργον επιξυνωσατο βουλῃ.

FINIS

EXCERPTORUM EX PRÆCIPUIS POETIS HEROICI CARMINIS.

ANALECTA GRÆCA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS SECUNDA.

EXCERPTA TRAGICA.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ,

Εις Αισχυλον.

Ὁ Τραγικον φωνημα και οφρυοεσσαν αοιδην
Πυργωσας στιβαρῃ πρωτος εν ευεπιῃ,
Αισχυλος Ευφοριωνος, Ελευσινιης ἑκας αιης
Κειται, κυδαινων σηματι Τρινακριην.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ,

Εις Σοφοκλην.

ΤΟΝ σε χοροις μελψαντα Σοφοκλεα, παιδα Σοφιλου,
Τον τραγικης Μουσης αστερα Κεκροπιον,
Πολλακις εν θυμέλῃσι, και εν σκηνησι τεθηλως
Βλαισος Αχαρνιτης κισσος ερεψε κομην,
Τυμβος εχει, και γης ολιγον μερος· αλλ᾽ ὁ περισσος
Αιων αθανατοις δερκεται εν σελισι.

ΙΩΝΟΣ,

Εις Ευριπιδην.

ΧΑΙΡΕ μελαμπεπλοις, Ευριπιδη, εν γυαλοισι
Πιεριας, τον αίει νυκτος εχων θαλαμον.
Ισθι δ᾽ ὑπο χθονος ων, ὁτι σοι κλεος αφθιτον εσται,
Ισον Ὁμηρειαις αεναοις χαρισιν.

I

*E SOPHOCLE.

[Juxta Ed. Rich. Fr. Phil. Brunck. Argent. II. tom. in 4to.]

Adjungamus philosophis doctissimum hominem, poëtam quidem divinum, Sophoclem. Cicero *de* Divinat. I. 25.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ΟΙΔΙΠΟΥΝ.

ΛΙΠΩΝ Κορινθον Οιδιπους, Πατρος νοθος
Προς των ἁπαντων λοιδορουμενος ξενος,
Ηλθεν πυθεσθαι Πυθικων θεσπισματων,
Ζητων ἑαυτον, και γενους φυτοσπορον.
Εὑρων δε τλημων εν στεναις ἁμαξιτοις,
Ακων επεφνε Λαϊον γεννητορα.
Σφιγγος δε δεινης θανασιμον λυσας μελος
Ησχυνε μητρος αγνοουμενης λεχος.
Λοιμος δε Θηβας εἱλε, και νοσος μακρα.
Κρεων δε πεμφθεις Δελφικην προς ἑστιαν.
Ὁπως πυθοιτο του κακου παυστηριον,
Ηκουσε φωνης μαντικης θεου παρα,
Τον Λαϊειον εκδικηθηναι φονον.
Ὁθεν μαθων ἑαυτον Οιδιπους ταλας
Πορπαισι δισσας εξαναλωσεν κορας,
Αυτη δε μητηρ αγχοναις διωλετο.

ΧΡΗΣΜΟΣ

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩ.

ΛΑΙΕ Λαϐδακιδη, παιδων γενος ολϐιον αιτεις.
Δωσω τοι φιλον υἱον· αταρ πεπρωμενον εστι
Παιδος ἐκ χειρεσσι λιπειν φαος· ὡς γαρ ενευσε
Ζευς Κρονιδης, Πελοπος στυγεραις αραισι πιθησας,
Οὑ φιλον ἡρπασας υἱον· ὁ δ' ηυξατο σοι ταδε παντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

ΕΣΤΙ διπουν επι γης και τετραπον, οὑ μια φωνη,
Και τριπον· αλλασσει δε φυην μονον, ὁσσ' επι γαιαν
Ἑρπετα κινειται, ανα τ' αιθερα και κατα ποντον.
Αλλ' ὁποταν πλειστοισιν επειγομενον ποσσι βαινῃ,
Ενθα ταχος γυιοισιν αφαυροτατον πελει αυτου.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

ΚΛΥΘΙ, και ουκ εθελουσα, κακοπτερε Μουσα θανοντων,
Φωνης ἡμετερης σον τελος αμπλακιης.
Ανθρωπον κατελεξας, ὁς, ἡνικα γαιαν εφερπει,
Πρωτον εφυ τετραπους νηπιος εκ λαγονων·
Γηραλεος δε πελων, τριτατον ποδα, βακτρον ερειδει,
Αυχενα φορτιζων, γηραϊ καμπτομενος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
ἹΕΡΕΥΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΧΟΡΟΣ *εκ γεροντων Θηϐαιων*.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΙΟΚΑΣΤΗ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ *Λαΐου*.
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

*ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ω ΤΕΚΝΑ, Καδμου του παλαι νεα τροφη,
Τινας ποθ' ἑδρας τασδ' εμοι θοαζετε,
Ἱκτηριοις κλαδοισιν εξεστεμμενοι;
Πολις δ' ὁμου μεν θυμιαματων γεμει,
Ὁμου δε παιανων τε και στεναγματων·
Ἁ 'γω δικαιων μη παρ' αγγελων, τεκνα,
Αλλων ακουειν, αυτος ὡδ' εληλυθα,
Ὁ πασι κλεινος Οιδιπους καλουμενος.
Αλλ', ω γεραιε, φραζ', επει πρεπων εφυς
Προ τωνδε φωνειν, τινι τροπῳ καθεστατε;
Δεισαντες, η στερξαντες; ὡς θελοντος αν
Εμου προσαρκειν παν· δυσαλγητος γαρ αν
Ειην, τοιανδε μη ου κατοικτειρων ἑδραν.
Ἱε. Αλλ', ω κρατυνων, Οιδιπους, χωρας εμης,
Ὁρᾳς μεν ἡμας ἡλικοι προσημεθα
Βωμοισι τοις σοις· οἱ μεν ουδεπω μακραν
Πτεσθαι σθενοντες· οἱ δε συν γηρᾳ βαρεις
Ἱερεις, εγω μεν Ζηνος· οἱ δε τ' ηθεων
Λεκτοι· το δ' αλλο φυλον εξεστεμμενον
Αγοραισι θακει, προς τε Παλλαδος διπλοις
Ναοις, επ' Ισμηνου τε μαντειᾳ σποδῳ.
Πολις γαρ, ὡσπερ καὐτος εισορᾳς, αγαν
Ηδη σαλευει, κᾳνακουφισαι καρα
Βυθων ετ' ουχ οἵα τε φοινιου σαλου,

Φθινȣσα μεν καλυξιν εγκαρποις χθονος,
Φθινȣσα δ' αγελαις βȣνομοις, τοκοισι τε
Αγονοις γυναικων· εν δ' ὁ πυρφορος θεος
Σκηψας ελαυνει, λοιμος εχθιστος, πολιν,
Ὑφ' ȣ κενȣται δωμα Καδμειον· μελας δ'
Αδης στεναγμοις και γοοις πλȣτιζεται.
Θεοισι μεν νυν ουκ ισȣμενον σ' εγω,
Ουδ' οἱδε παιδες, ἑζομεσθ' εφεστιοι,
Ανδρων δε πρωτον εν τε συμφοραις βιȣ
Κρινοντες, εν τε δαιμονων ξυναλλαγαις·
Ὁς γ' εξελυσας, αστυ Καδμειον μολων,
Σκληρας αοιδȣ δασμον, ὁν παρειχομεν
Και ταυθ' ὑφ' ἡμων ȣδεν εξειδως πλεον,
Ουδ' εκδιδαχθεις· αλλα προσθηκη θεȣ
Λεγῃ νομιζῃ θ' ἡμιν ορθωσαι βιον.
Νυν τ', ω κρατιστον πασιν Οιδιπȣ καρα,
Ἱκετευομεν σε παντες οἱδε προστροποι,
Αλκην τιν' εὑρειν ἡμιν, ειτε τȣ θεων
Φημην ακȣσας, ειτ' απ' ανδρος οισθα πȣ·
Ὡς τοισιν εμπειροισι και τας ξυμφορας
Ζωσας ὁρω μαλιστα των βȣλευματων.
Ιθ', ω βροτων αριστ', ανορθωσον πολιν,
Ιθ', ευλαβηθηθ'· ὡς σε νυν μεν ἡδε γη
Σωτηρα κληζει της παρος προθυμιας·
Αρχης δε της σης μηδαμως μεμνωμεθα,
Σταντες τ' ες ορθον, και πεσοντες ὑστερον·
Αλλ' ασφαλειᾳ τηνδ' ανορθωσον πολιν.
Ορνιθι γαρ και την τοτ' αισιῳ τυχην
Παρεσχες ἡμιν, και τανυν ισος γενȣ.
Ὡς, ειπερ αρξεις τησδε γης, ὡσπερ κρατεις,
Ξυν ανδρασιν καλλιον η κενης κρατειν·
Ὡς ȣδεν εστιν ȣτε πυργος, ȣτε ναυς,
Ερημος ανδρων μη ξυνοικȣντων εσω.

Οι. Ω παιδες οικτροι, γνωτα, κουκ αγνωτα μοι
Προσηλθεθ᾽ ἱμειροντες· ευ γαρ οιδ᾽ ὁτι
Νοσειτε παντες, και νοσουντες, ὡς εγω
Ουκ εστιν ὑμων ὁστις εξ ισου νοσει.
Το μεν γαρ ὑμων αλγος εις ἑν᾽ ερχεται
Μονον καθ᾽ αὑτον, κουδεν᾽ αλλον· ἡ δ᾽ εμη
Ψυχη πολιν τε καμε και σ᾽ ὁμου στενει.
Ὡστ᾽ ουχ ὑπνῳ γ᾽ εὑδοντα μ᾽ εξεγειρετε,
Αλλ᾽ ιστε πολλα μεν με δακρυσαντα δη,
Πολλας δ᾽ ὁδους ελθοντα φροντιδος πλανοις.
Ἡν δ᾽ ευ σκοπων εὑρισκον ιασιν μονην,
Ταυτην επραξα· παιδα γαρ Μενοικεως
Κρεοντ᾽, εμαυτου γαμβρον, ες τα Πυθικα
Επεμψα Φοιβου δωμαθ᾽, ὡς πυθοιθ᾽ ὁ, τι
Δρῶν, η τι φωνων, τηνδε ῥυσαιμην πολιν.
Και μ᾽ ημαρ ηδη ξυμμετρουμενον χρονῳ
Λυπει, τι πρασσει· του γαρ εικοτος περα,
Απεστι πλειω του καθηκοντος χρονου.
Ὁταν δ᾽ ἱκηται, τηνικαυτ᾽ εγω κακος
Μη δρων αν ειην πανθ᾽ ὁσ᾽ αν δηλοι θεος.
Ἱε. Αλλ᾽ εις καλον συ τ᾽ ειπας· οἱδε γ᾽ αρτιως
Κρεοντα προστειχοντα σημαινουσι μοι.
Οι. Ω ᾽ναξ Απολλον, ει γαρ εν τυχῃ γε τῳ
Σωτηρι βαιη, λαμπρος ὡσπερ ομματι.
Ἱε. Αλλ᾽ εικασαι μεν, ἡδυς· ου γαρ αν καρα
Πολυστεφης ὡδ᾽ ειρπε παγκαρπου δαφνης.
Οι. Ταχ᾽ εισομεσθα· ξυμμετρος γαρ ὡς κλυειν.
Αναξ, εμον κηδευμα, παι Μενοικεως,
Τιν᾽ ἡμιν ἡκεις του θεου φημην φερων;
Κρε. Εσθλην· λεγω γαρ και τα δυσφορ᾽, ει τυχοι
Κατ᾽ ορθον εξελθοντα, παντ᾽ αν ευτυχειν.
Οι. Εστιν δε ποιον τουπος; ουτε γαρ θρασυς,
Ουτ᾽ ουν προδεισας ειμι τῳ γε νυν λογῳ.

Κρε. Ει

Κρε. Ει τωνδε χρηζεις πλησιαζοντων κλυειν,
Ἑτοιμος ειπειν, ειτε και στειχειν εσω.
Οι. Ες παντας αυδα· τωνδε γαρ πλεον φερω
Το πενθος, η και της εμης ψυχης περι.
Κρε. Λεγοιμ' αν οἱ' ηκουσα του θεου παρα.
Ανωγεν ἡμας Φοιβος εμφανως αναξ
Μιασμα χωρας, ὡς τεθραμμενον χθονι
Εν τῃδ', ελαυνειν, μηδ' ανηκεστον τρεφειν.
Οι. Ποιῳ καθαρμῳ; τις ὁ τροπος της ξυμφορας;
Κρε. Ανδρηλατουντας, η φονῳ φονον παλιν
Λυοντας, ὡς τηνδ' αἱμα χειμαζον πολιν.
Οι. Ποιου γαρ ανδρος τηνδε μηνυει τυχην;
Κρε. Ην ἡμιν, ω 'ναξ, Λαϊος ποθ' ἡγεμων
Γης τησδε, πριν σε τηνδ' απευθυνειν πολιν.
Οι. Εξοιδ' ακουων· ου γαρ εισειδον γε πω.
Κρε. Τουτου θανοντος, νυν επιστελλει σαφως
Τους αυτοεντας χειρι τιμωρειν τινας.
Οι. Οἱδ' εισι που γης; που τοδ' εὑρεθησεται
Ιχνος παλαιας δυστεκμαρτον αιτιας;
Κρε. Εν τῃδ' εφασκε γῃ· το δε ζητουμενον
Ἁλωτον· εκφευγει δε τἀμελουμενον.
Οι. Ποτερα δ' εν οικοις, η 'ν αγροις ὁ Λαϊος,
Η γης επ' ἀλλης τωδε συμπιπτει φονῳ;
Κρε. Θεωρος, ὡς εφασκεν, εκδημων, παλιν
Προς οικον ουκ εθ' ἱκεθ', ὡς απεσταλη.
Οι. Ουδ' αγγελος τις, ουδε συμπρακτωρ ὁδου
Κατειδ', ὁτου τις εκμαθων εχρησατ' αν;
Κρε. Θνησκουσι γαρ, πλην εἱς τις, ὁς φοβῳ φυγων,
Ὡν ειδε, πλην ἑν, ουδεν ειχ' ειδως φρασαι.
Οι. Το ποιον; ἑν γαρ πολλ' αν εξευροι μαθειν,
Αρχην βραχειαν ει λαβοιμεν ελπιδος.
Κρε. Ληστας εφασκε συντυχοντας, ου μιᾳ
Ῥωμῃ κτανειν νιν, αλλα συν πληθει χερων.

Οι. Πως

Οι. Πως ουν ὁ λῃστης, ει τι μη ξυν αργυρῳ
Επρασσετ' ενθενδ', ες τοδ' αν τολμης εβη;
Κρε. Δοκουντα ταυτ' ην· Λαΐου δ' ολωλοτος
Ουδεις αρωγος εν κακοις εγιγνετο.
Οι. Κακον δε ποιον εμποδων, τυραννιδος
Οὑτω πεσουσης, ειργε τουτ' εξειδεναι;
Κρε. Ἡ ποικιλῳδος Σφιγξ τα προς ποσι σκοπειν,
Μεθεντας ἡμας τἀφανη, προσηγετο.
Οι. Αλλ' εξ ὑπαρχης αυθις αυτ' εγω φανω.
Επαξιως γαρ Φοιβος, αξιως δε συ,
Προ του θανοντος τηνδ' εθεσθ' επιστροφην·
Ὡς' ενδικως οψεσθε καμε συμμαχον,
Γῃ τῃδε τιμωρουντα, τῳ θεῳ θ' ἁμα.
Ὑπερ γαρ ουχι των αποτερω φιλων,
Αλλ' αυτος αὑτου, τουτ' αποσκεδω μυσος.
Ὁστις γαρ ην εκεινον ὁ κτανων, ταχ' αν
Καμ' αν τοιαυτῃ χειρι τιμωρειν θελοι.
Κεινῳ προσαρκων ουν, εμαυτον ωφελω.
Αλλ' ὡς ταχιστα, παιδες, ὑμεις μεν βαθρων
Ἱστασθε, τουσδ' αραντες ἱκτηρας κλαδους·
Αλλος δε Καδμου λαον ὡδ' αθροιζετω,
Ὡς παν εμου δρασοντος· η γαρ ευτυχεις
Ξυν τῳ θεῳ φανουμεθ', η πεπτωκοτες.
Ἱε. Ω παιδες, ἱσταμεσθα· τωνδε γαρ χαριν
Και δευρ' εβημεν, ὡν ὁδ' εξαγγελλεται.
Φοιβος δ', ὁ πεμψας τασδε μαντειας, ἁμα
Σωτηρ θ' ἱκοιτο, και νοσου παυστηριος.

Στροφη.

Χο. Ω Διος ἁδυεπης φατι, τις ποτε τας πολυχρυσου
Πυθωνος αγλαας εβας
Θηβας; εκτεταμαι φοβεραν φρενα, δειματι παλλων,
(Ιηϊε, Δαλιε, Παιαν.)

Αμφι

Αμφι σοι ἀζομενος, τι μοι η νεον,
Η περιτελλομεναις ὡραις παλιν,
Εξανυσεις χρεος.
Ειπε μοι, ω χρυσεας τεκνον Ελπιδος, αμβροτε Φαμα.

Αντιστροφη.

Πρωτα σε κεκλομενῳ, θυγατερ Διος, αμβροτ' Αθανα,
Γαιαοχον τ' αδελφεαν
Αρτεμιν, ἁ κυκλοεντ' αγορας θρονον ευκλεα θασσει,
Και Φοιβον ἑκαβολον, ιω
Τρισσοι αλεξιμοροι προφανητε μοι,
Ει ποτε και προτερας ατας ὑπερ
Ορνυμενας πολει,
Ανυσατ' εκτοπιαν φλογα πηματος, ελθετε και νυν.

Επωδος.

Ω ποποι, αναριθμα γαρ
Φερω πηματα·
Νοσει δ' εμοι προπας στολος,
Ουδ' ενι φροντιδος εγχος,
'Ω τις αλεξεται, ουτε γαρ
Εκγονα κλυτας χθονος
Αυξεται, ουτε τοκοισιν
Ιηΐων καματων ανεχωσι γυναικες·
Αλλον δ' αν αλλῳ προσιδοις,
'Απερ ευπτερον ορνιν,
Κρεισσον αμαιμακετου πυρος ορμενον ακταν
Προς ἑσπερου θεου,
'Ων πολις αναριθμος ολλυται.
Νηλεα δε γενεθλα
Προς πεδῳ θανατηφορῳ
Κειται ανοικτως·
Εν δ' αλοχοι, πολιαι τ' επι ματερες,
Αὑταν παραβωμιον

Αλλοθεν

Αλλοθεν αλλαι λυγρῶν πονων
Ἱκτηρες επιστοναχȣσι.
Παιαν δε λαμπει στονοεσσα τε γηρυς ὁμαυλος
Ὧν ὑπερ, ω χρυσεα θυγατερ Διος
Ευωπα, πεμψον αλκαν,
Αρεα τε τον μαλερον,
Ὁς νυν αχαλκος ασπιδων
Φλεγει με περιβοητος αντιαζων,
Παλισσυτον δραμημα νωτισαι
Πατρας απȣρον, ειτ' ες μεγαν
Θαλαμον Αμφιτριτας,
Ειτ' ες τον αποξενον ὁρμον
Θρηκιον κλυδωνα·
Τελει γαρ ην τι νυξ αφῃ,
Τȣτ' επ' ημαρ ερχεται·
Τον, ω πυρφορων αστραπαν
Κρατη νεμων, ω Ζευ πατερ,
Ὑπο σῳ φθισον κεραυνῳ.
Λυκει' αναξ, τα τε σα χρυσοστροφων
Απ' αγκυλων βελεα θελοιμ' αν
Αδαμαστ' ενδατεισθαι,
Αρωγα προσταθεντα,
Τας τε πυρφορȣς Αρτεμιδος
Αιγλας, ξυν αἷς Λυκει' ορεα
Διᾳσσει· τον χρυσομιτραν
Τε κικλησκω, τασδ' επωνυμον
Γας, οινωπα Βακχον ευϊον.
Μαιναδων ὁμοστολον,
Πελασθηναι, φλεγοντ'
Αγλαωπι πευκᾳ,
Επι τον αποτιμον εν θεοις θεον.
Οι. Αιτεις· ἁ δ' αιτεις, ταμ' εαν θελῃς επη
Κλυων δεχεσθαι, τῃ νοσῳ θ' ὑπηρετειν,
Αλκην λαβοις αν κᾳνακȣφισιν κακων·

Ἀ

Ἀ 'γω ξενος μεν του λογου τουδ' εξερω,
Ξενος δε του πραχθεντος· ου γαρ αν μακραν
Ιχνευον αυτος, μη ουκ εχων τι συμβολον.
Νυν δ', ὑστερος γαρ αστος εις αστους τελῶ,
Ὑμιν προφωνῶ πασι Καδμειοις ταδε.
Ὁστις ποθ' ὑμων Λαϊον τον Λαβδακου
Κατοιδεν, ανδρος εκ τινος διωλετο,
Τουτον κελευω παντα σημαινειν εμοι·
Κει μεν φοβειται, τοὐπικλημ' ὑπεξελων
Αυτος καθ' αὑτου· πεισεται γαρ αλλο μεν
Αστεργες ουδεν· γης δ' απεισιν αβλαβης.
Ει δ' αυ τις αλλον οιδεν εξ αλλης χθονος
Τον αυτοχειρα, μη σιωπατω· το γαρ
Κερδος τελῶ 'γω, χ' ἡ χαρις προσκεισεται.
Ει δ' αυ σιωπησεσθε, και τις η φιλου
Δεισας απωσει τοὐπος, η χ' αὑτου, τοδε,
Ἀ 'κ τωνδε δρασω, ταυτα χρη κλυειν εμου.
Τον ανδρ' απαυδῶ τουτον, ὁστις εστι, γης
Τησδ', ἧς εγω κρατη τε και θρονους νεμω,
Μητ' εισδεχεσθαι, μητε προσφωνειν τινα,
Μητ' εν θεων ευχαισι μητε θυμασι
Κοινον ποιεισθαι, μετε χερνιβας νεμειν·
Ωθειν δ' απ' οικων παντας, ὡς μιασματος
Τουδ' ἡμιν οντος, ὡς το Πυθικον θεου
Μαντειον εξεφηνεν αρτιως εμοι.
Εγω μεν ουν τοιοσδε τῳ τε δαιμονι
Τῳ τ' ανδρι τῳ θανοντι συμμαχος πελω.
Κατευχομαι δε τον δεδρακοτ', ειτε τις
Εἱς ων λεληθεν, ειτε πλειονων μετα,
Κακον κακως νιν αμορον εκτριψαι βιον.
Επευχομαι δ', οικοισιν ει ξυνεστιος
Εν τοις εμοις γενοιτο μη ου ξυνειδοτος,
Παθειν, ἁπερ τοισδ' αρτιως ἀρασαμην.

Ὑμιν

'Υμιν δε ταυτα παντ' επισκηπτω τελειν,
'Υπερ τ' εμαυτου, του θεου τε, τησδε τε
Γης, ὡδ' ακαρπως καθεως εφθαρμενης.
Ουδ', ει γαρ ην πραγμα μη θεηλατον,
Ακαθαρτον ὑμας εικος ην ούτως εαν,
Ανδρος γ' αριστου βασιλεως τ' ολωλοτος,
Αλλ' εξερευναν· νυν δε γ' επικυρω τ' εγω,
Εχων μεν αρχας, ἁς εκεινος ειχε πριν,
Εχων δε λεκτρα, και γυναιχ' ὁμοσπορον,
Κοινων τε παιδων κοιν' αν, ει κεινῳ γενος
Μη 'δυστυχησεν, ην αν εκπεφυκοτα.
Νυν δ' ες το κεινου κρατ' ενηλαθ' ἡ τυχη,
Ανθ' ὡν εγω τουδ', ὡσπερει του 'μου πατρος,
'Υπερμαχουμαι, κἀπι παντ' αφιξομαι,
Ζητων τον αυτοχειρα του φονου λαβειν,
Τῳ Λαβδακειῳ παιδι, Πολυδωρου τε, και
Του προσθε Καδμου, του παλαι τ' Αγηνορος.
Και ταυτα τοις μη δρωσιν ευχομαι θεους
Μητ' αροτον αυτοις γην ανιεναι τινα,
Μητ' ουν γυναικων παιδας· αλλα τῳ ποτμῳ
Τῳ νυν φθερεσθαι, κἀτι τουδ' εχθιονι.
'Υμιν δε τοις αλλοισι Καδμειοις, ὁσοις
Ταδ' εστ' αρεσκονθ', ἡ τε συμμαχος Δικη
Χ' οἱ παντες ευ ξυνειεν εισαει θεοι.

Χο. 'Ωσπερ μ' αραιον ελαβες, ὡδ', αναξ, ερῶ.
Ουτ' εκτανον γαρ, ουτε τον κτανοντ' εχω
Δειξαι· το δε ζητημα, του πεμψαντος ην
Φοιβου τοδ' ειπειν, ὁστις ειργασται ποτε.

Οι. Δικαι' ελεξας· αλλ' αναγκασαι θεους
'Α 'ν μη θελωσιν, ουδ' αν εἱς δυναιτ' ανηρ.

Χο. Τα δευτερ' εκ τωνδ' αν λεγοιμ', ἁ μοι δοκει.

Οι. Ει καὶ τριτ' εστι, μη παρῃς το μη ου φρασαι.

Χο. Ανακτ' ανακτι ταυθ' ὁρωντ' επισταμαι

 Μαλιστα

Μαλιστα Φοιβῳ Τειρεσιαν, παρ' ου τις αν
Σκοπων ταδ', ω 'ναξ, εκμαθοι σαφεστατα.
Οι. Αλλ' ουκ εν αργοις ουδε τουτ' επραξαμην.
Επεμψα γαρ, Κρεοντος ειποντος, διπλους
Πομπους· παλαι δε μη παρων θαυμαζεται.
Χο. Και μην τα γ' αλλα κωφα και παλαι' επη.
Οι. Τα ποια ταυτα; παντα γαρ σκοπω λογον.
Χο. Θανειν ελεχθη προς τινων ὁδοιπορων.
Οι. Ηκουσα καγω· τον δ' ιδοντ' ουδεις ὁρᾳ.
Χο. Αλλ' ει τι μεν δη δειματος γ' εχει μερος,
Τας σας ακουων ου μενει τοιασδ' αρας.
Οι. 'Ω μη 'στι δρωντι ταρβος, ουδ' επος φοβει.
Χο. Αλλ' οὐξελεγξων αυτον εστιν· οἵδε γαρ
Τον θειον ηδη μαντιν ὧδ' αγουσιν, ᾧ
Ταληθες εμπεφυκεν ανθρωπων μονῳ.
Οι. Ω παντα νωμων, ὁ Τειρεσια, διδακτα τε,
Αρρητα τ', ουρανια τε, και χθονοστιβη,
Πολιν μεν, ει και μη βλεπεις, φρονεις δ' ὁμως
Οἵᾳ νοσῳ ξυνεστιν· ἧς σε προστατην
Σωτηρα τ', ω 'ναξ, μουνον εξευρισκομεν.
Φοιβος γαρ, ει και μη κλυεις τωνδ' αγγελων,
Πεμψασιν ἡμιν αντεπεμψεν, εκλυσιν
Μονην αν ελθειν τουδε του νοσηματος,
Ει τους κτανοντας Λαϊον, μαθοντες ευ,
Κτειναιμεν, η γης φυγαδας εκπεμψαιμεθα.
Συ δ' ουν, φθονησας μητ' απ' οιωνων φατιν,
Μητ' ει τιν' αλλην μαντικης εχεις ὁδον,
'Ρυσαι σεαυτον και πολιν, ῥυσαι δ' εμε,
'Ρυσαι δε παν μιασμα του τεθνηκοτος·
Εν σοι γαρ εσμεν· ανδρα δ' ωφελειν αφ' ὧν
Εχοι τε και δυναιτο, καλλιστος πονων.
Τα. Φευ, φευ· φρονειν ὡς δεινον, ενθα μη τελη
Λυει φρονουντι· ταυτα γαρ καλως εγω

Ειδως

Ειδως διωλεσ'· ȣ γαρ αν δευρ' ἱκομην.
Οι. Τι δ' εστιν; ὡς αθυμος εισεληλυθας.
Τα. Αφες μ' ες οικȣς· ῥᾳστα γαρ το σον τε συ,
Καγω διοισω τȣμον, ην εμοι πιθῃ.
Οι. Ουτ' εννομ' ειπας, ȣτε προσφιλες πολει
Τηδ', ἡ σ' ἐθρεψε, τηνδ' αποστερων φατιν.
Τα. Ὁρω γαρ ȣδε σοι το σον φωνημ' ιον
Προς καιρον· ὡς ȣν μηδ' εγω ταὐτον παθω.
Χο. Μη, προς θεων, φρονων γ' αποστραφῃς, επει
Παντες σε προσκυνȣμεν οἱδ' ἱκτεριοι.
Τα. Παντες γαρ ȣ φρονειτ'· εγω δ' ȣ μη ποτε
Ταμ' εξειπω, μη τα σα 'κφηνω κακα.
Οι. Τι φῃς; ξυνειδως ȣ φρασεις, αλλ' εννοεις
Ἡμας προδȣναι, και καταφθαραι πολιν;
Τα. Εγω ȣτ' εμαυτον, ȣτε σ' αλγυνω· τι ταυτ'
Αλλως ελεγχεις; ȣ γαρ αν πυθοιο μȣ.
Οι. Ουκ, ω κακων κακιστε, και γαρ αν πετρȣ
Φυσιν συ γ' οργανειας, εξερεις ποτε;
Αλλ' ωδ' ατεγκτος κἀτελευτητος φανει;
Τα. Οργην εμεμψω την εμην· την σην δ' ὁμȣ
Ναιȣσαν ȣ κατειδες, αλλ' εμε ψεγεις.
Οι. Τις γαρ τοιαυτ' αν ουκ αν οργιζοιτ' επη
Κλυων, ἁ νυν συ τηνδ' ατιμαζεις πολιν;
Τει. Ἡξει γαρ αυτα, κἀν εγω σιγῃ στεγω.
Οι. Ουκȣν ἁ γ' ἡξει και σε χρη λεγειν εμοι.
Τει. Ουκ αν περα φρασαιμι· προς ταδ', ει θελεις,
Θυμȣ δι' οργης, ἡτις αγριωτατη.
Οι. Και μην παρησω γ' ȣδεν, ὡς οργης εχω,
Ἁπερ ξυνιημ'· ισθι γαρ δοκων εμοι
Και ξυμφυτευσαι τȣργον, ειργασθαι θ', ὁσον
Μη χερσι καινων· ει δ' ετυγχανες βλεπων,
Και τȣργον αν σȣ τȣτ' εφην ειναι μονȣ.
Τει. Αληθες; εννεπω σε τῳ κηρυγματι,

'Ωσπερ προειπας, εμμενειν, κἀφ' ἡμερας
Της νυν προσαυδᾳν μητε τȣσδε, μητ' εμε,
'Ως οντι γης τησδ' ανοσιῳ μιαστορι.
Οι. Οὑτως αναιδως εξεκινησας τοδε
Το ῥημα; και πȣ τȣτο φευξεσθαι δοκεις;
Τει. Πεφευγα· τἀληθες γαρ ισχυον τρεφω.
Οι. Προς τȣ διδαχθεις; ȣ γαρ εκ γε της τεχνης.
Τει. Προς σȣ· συ γαρ μ' ακοντα προὐτρεψω λεγειν.
Οι. Ποιον λογον; λεγ' αυθις, ὡς μαλλον μαθω.
Τει. Ουχι ξυνηκας προσθεν; η 'κπειρᾳ λογων;
Οι. Ουχ ὡστε γ' ειπειν γνωστον· αλλ' αυθις φρασον.
Τει. Φονεα σε φημι τἀνδρος, ȣ ζητεις κυρειν.
Οι. Αλλ' ȣ τι χαιρων δις γε πημονας ερεις.
Τει. Ειπω τι δητα κἀλλ', ἱν' οργιζῃ πλεον;
Οι. 'Οσον γε χρῄζεις· ὡς ματην ειρησεται.
Τει. Λεληθεναι σε φημι συν τοις φιλτατοις
Αισχισθ' ὁμιλȣντ'· ȣδ' ὁρᾳν ἱν' ει κακȣ.
Οι. Η και γεγηθως ταυτ' αει λεξειν δοκεις;
Τει. Ειπερ τι γ' εστι της αληθειας σθενος.
Οι. Αλλ' εστι, πλην σοι· σοι δε τȣτ' ȣκ εστ', επει
Τυφλος τα τ' ωτα, τον τε νȣν, τα τ' ομματ' ει.
Τει. Συ δ' αθλιος γε ταυτ' ονειδιζων, ἁ σοι
Ουδεις ὁς ȣχι τωνδ' ονειδιει ταχα.
Οι. Μιας τρεφῃ προς νυκτος, ὡστε μητ' εμε,
Μητ' αλλον, ὁστις φως ὁρᾳ, βλαψαι ποτ' αν.
Τει. Ου γαρ σε μοιρα προς γ' εμȣ πεσειν, επει
'Ικανος Απολλων, ᾡ ταδ' εκπραξαι μελει.
Οι. Κρεοντος, η σȣ ταυτα τἀξευρηματα;
Τει. Κρεων γε σοι πημ' ȣδεν· αλλ' αυτος συ σοι.
Οι. Ω πλȣτε, και τυραννι, και τεχνη τεχνης
'Υπερφερȣσα τῳ πολυζηλῳ βιῳ,
'Οσος παρ' ὑμιν ὁ φθονος φυλασσεται,
Ει τησδε γ' αρχης οὑνεχ', ἡν εμοι πολις

Δωρητον,

Δωρητον, ȣκ αιτητον, εισεχειρισε,
Ταυτης Κρεων ὁ πιστος, ὀυξ αρχης φιλος,
Λαθρα μ' ὑπελθων εκβαλειν ἱμειρεται,
Ὑφεις μαγον τοιονδε, μηχανοῤῥαφον,
Δολιον, αγυρτην, ὁστις εν τοις κερδεσι
Μονον δεδορκε, την τεχνην δ' εφυ τυφλος.
Επει, φερ ειπε, πȣ συ μαντις ει σαφης;
Πως ȣχ', ὁθ' ἡ ῥαψῳδος ενθαδ' ην κυων,
Ηυδας τι τοισδ' αστοισιν εκλυτηριον;
Καιτοι το γ' αινιγμ' ȣχι τȣ 'πιοντος ην
Ανδρος διειπειν, αλλα μαντειας εδει·
Ἡν ȣτ' απ' οιωνων συ πρȣφανης εχων,
Ουτ' εκ θεων τȣ γνωτον· αλλ' εγω μολων,
Ὁ μηδεν ειδως Οιδιπȣς, επαυσα νιν
Γνωμῃ κυρησας, ȣδ' απ' οιωνων μαθων·
Ὁν δη συ πειρας εκβαλειν, δοκων θρονοις
Παραστατησειν τοις Κρεοντειοις πελας.
Κλαιων δοκεις μοι και συ, χὡ ξυνθεις ταδε,
Αγηλατησειν· ει δε μη 'δοκεις γερων
Ειναι, παθων εγνως αν οια περ φρονεις.

Χο. Ἡμιν μεν εικαζȣσι και τα τȣδ' επη
Οργῃ λελεχθαι και τα σ', Οιδιπȣ, δοκει.
Δει δ' ȣ τοιȣτων, αλλ, ὁπως τα τȣ θεȣ
Μαντει' αριστα λυσομεν, τοδε σκοπειν.

Τει. Ει και τυραννεις, εξισωτεον το γȣν
Ισ' αντιλεξαι· τȣδε γαρ καγω κρατω.
Ου γαρ τι σοι ζω δȣλος, αλλα Λοξιᾳ·
Ὡστ' ȣ Κρεοντος προστατȣ γεγραψομαι.
Λεγω δ', επειδη και τυφλον μ' ωνειδισας,
Συ, και δεδορκως, ȣ βλεπεις ἱν' ει κακȣ,
Ουδ' ενθα ναιεις, ουδ' ὁτων οικεις μετα.
Αρ' οισθ' αφ' ὡν ει; και λεληθας εχθρος ων
Τοις σοισιν αυτȣ νερθε, καπι γης ανω.

Και

Και σ' αμφιπληξ μητρος τε και του σου πατρος
Ελα ποτ' εκ γης τησδε δεινοπους αρα,
Βλεποντα νυν μεν ορθ', επειτα δε σκοτον.
Βοης δε της σης ποιος ουκ εσται λιμην;
Ποιος Κιθαιρων ουχι συμφωνος ταχα,
Ὅταν καταισθῃ τον ὑμεναιον, ὃν δομοις
Ανορμον εισεπλευσας, ευπλοιας τυχων;
Αλλων δε πληθος ουκ επαισθανῃ κακων,
Ὅσ' εξισωσει σοι τε και τοις σοις τεκνοις.
Προς ταυτα και Κρεοντα και τουμον στομα
Προπηλακιζε· σου γαρ ουκ εστι βροτων
Κακιον ὅστις εκτριβησεται ποτε.
Οι. Η ταυτα δητ' ανεκτα προς τουτου κλυειν;
Ουκ εις ολεθρον; ουχι θασσον; ου παλιν
Αψορρος οικων τωνδ' αποστραφεις απει;
Τει. Ουδ' ἱκομην εγωγ' αν, ει συ μη 'καλεις.
Οι. Ου γαρ τι σ' ηδη μωρα φωνησοντ', επει
Σχολῃ σ' αν οικους τους εμους εστειλαμην.
Τει. Ἡμεις τοιοιδ' εφυμεν, ὡς μεν σοι δοκει,
Μωροι· γονευσι δ', οἱ σ' εφυσαν, εμφρονες.
Οι· Ποιοισι; μεινον· τις δ' εμ' εκφυει βροτων;
Τει. Ἡδ' ἡμερα φυσει σε, και διαφθερει.
Οι. Ὡς παντ' αγαν αινικτα κασαφη λεγεις.
Τει. Ουκουν συ ταυτ' αριστος εὑρισκειν εφυς;
Οι. Τοιαυτ' ονειδιζ', οἱς εμ' εὑρησεις μεγαν.
Τει. Αυτη γε μεντοι σ' ἡ τυχη διωλεσεν.
Οι. Αλλ' ει πολιν τηνδ' εξεσωσ', ου μοι μελει.
Τει. Απειμι τοινυν· και συ παι κομιζ' εμε.
Οι. Κομιζετω δηθ'· ὡς παρων τα γ' εμποδων
Οχλεις, συθεις τ' αν, ουκ αν αλγυναις πλεον.
Τει. Ειπων απειμ', ὡν οὑνεκ' ηλθον, ου το σον
Δεισας προσωπον, ου γαρ εσθ' ὁπου μ' ολεις.
Λεγω δε σοι τον ανδρα τουτον, ὁν παλαι

Ζητεις

Ζητεις απειλων, κανακηρυσσων φονον
Τον Λαΐειον, οὗτος εστιν ενθαδε.
Ξενος λογῳ μετοικος, ειτα δ' εγγενης
Φανησεται Θηβαιος· ουδ' ἡσθησεται
Τῃ ξυμφορᾳ· τυφλος γαρ εκ δεδορκοτος,
Και πτωχος αντι πλουσιου, ξενην επι,
Σκηπτρῳ προδεικνυς, γαιαν εμπορευσεται.
Φανησεται δε παισι τοις αὑτου ξυνων
Αδελφος αυτος και πατηρ, καξ ἧς εφυ
Γυναικος, υἱος και ποσις, και του πατρος
Ὁμοσπορος τε και φονευς· και ταυτ', ιων
Εσω, λογιζου· καν λαβῃς μ' εψευσμενον,
Φασκειν εμ' ηδη μαντικῃ μηδεν φρονειν.

Στροφη α'.

Χο. Τις, όντιν' ἁ θεσπιεπεια
Δελφις ειπε πετρα
Αρρητ' αρρητων τελεσαντα
Φοινιαισι χερσιν;
Ὡρα νιν αελλαδων ἱππων
Σθεναρωτερον φυγᾳ ποδα νωμαν.
Ενοπλος γαρ επ' αυτον επενθρωσκει
Πυρι και στεροπαις ὁ Διος γενετας·
Δειναι δ' ἁμ' ἑπονται
Κηρες απλακητοι.

Αντιστροφη α'.

Ελαμψε γαρ του νιφοεντος
Αρτιως φανεισα
Φαμα Παρνασου, τον αδηλον
Ανδρα παντ' ιχνευειν.
Φοιτᾳ γαρ ὑπ' αγριαν ὑλαν,
Ανα τ' αντρα και πετρας, ὡς ταυρος,

Μελεος

Μελεος μελεῳ ποδι χηρευων,
Τα μεσομφαλα γας απονοσφιζων
Μαντεια· τα δ᾽ αιει
Ζωντα περιποταται.

Στροφη β΄.

Δεινα μεν ουν, δεινα ταρασσει
Σοφος οιωνοθετας,
Ουτε δοκουντ᾽ ουτ᾽ αποφασκονθ᾽·
Ὁ, τι λεξω δ᾽ απορῶ.
Πετομαι δ᾽ ελπισιν,
Ουτ᾽ ενθαδ᾽ ορων, ουτ᾽ οπισω.
Τι γαρ η Λαβδακιδαις, η τῳ
Πολυβου νεικος εκειτ᾽,
Ουτε παροιθεν ποτ᾽ εγωγ᾽
Ουτε τανυν πω εμαθον, προς ὁτου
Χρησαμενος δη βασανῳ,
Επι ταν επιδαμον
Φατιν ειμ᾽ Οιδιποδα,
Λαβδακιδαις επικουρος
Αδηλων θανατων·

Αντιστροφη β΄.

Αλλ᾽ ὁ μεν ουν Ζευς, ὁ τ᾽ Απολλων
Ξυνετοι, και τα βροτων
Ειδοτες· ανδρων δ᾽ ὁτι μαντις
Πλεον η ᾽γω φερεται,
Κρισις ουκ εστιν α-
ληθης· σοφιᾳ δ᾽ αν σοφιαν
Παραμειψειεν ανηρ· αλλ᾽ ου
Ποτ᾽ εγωγ᾽ αν, πριν ιδοιμ᾽
Ορθον επος, μεμφομενων

Αν

Αν καταφαιην· φανερα γαρ επ' αυ-
τω πτεροεσσ' ηλθε κορα
Ποτε, και σοφος ωφθη,
Βασανω θ' ἡδυπολις.
Τω απ' εμας φρενος ουποτ'
Οφλησει κακιαν.

Κρε. Ανδρες πολιται, δειν' επη πεπυσμενος
Κατηγορειν με τον τυραννον Οιδιπουν
Παρειμ' ατλητων· ει γαρ εν ταις ξυμφοραις
Ταις νυν νομιζει προς γ' εμου πεπονθεναι
Λογοισιν ειτ' εργοισιν ες βλαβην φερον,
Ου τοι βιου μοι του μακραιωνος ποθος,
Φεροντι τηνδε βαξιν· ου γαρ εις ἁπλουν
Ἁ ζημια μοι του λογου τουτου φερει,
Αλλ' ες μεγιστον, ει κακος μεν εν πολει,
Κακος δε προς σου και φιλων κεκλησομαι.

Χο. Αλλ' ἠλθε μεν δη τουτο τουνειδος ταχ' αν
Οργη βιασθεν μαλλον, η γνωμη φρενων.

Κρε. Προς του δ' εφανθη, ταις εμαις γνωμαις ότι
Πεισθεις ὁ μαντις τους λογους ψευδεις λεγοι;

Χο. Ηυδατο μεν ταδ'· οιδα δ' ου γνωμη τινι.

Κρε. Εξ ομματων ορθων δε καξ ορθης φρενος,
Κατηγορειτο τουπικλημα τουτ' εμου;

Χο. Ουκ οιδ'· ἁ γαρ δρωσ' οἱ κρατουντες, ουχ ὁρω·
Αυτος δ' ὁδ' ηδη δωματων εξω περα.

Οι. Οὑτος συ, πως δευρ' ηλθες; η τοσονδ' εχεις
Τολμης προσωπον, ὡστε τας εμας στεγας
Ἱκου, φονευς ων τουδε τανδρος εμφανως,
Ληστης τ' εναργης της εμης τυραννιδος;
Φερ' ειπε προς θεων, δειλιαν η μωριαν
Ιδων τιν' εν εμοι, ταυτ' εβουλευσω ποιειν;
Η τουργον ὡς ου γνωρισοιμι σου τοδε
Δολω προσερπον, κουκ αλεξοιμην μαθων;

Αρ' ουχι μωρον εστι τουγχειρημα σου,
Ανευ τε πληθους και φιλων τυραννιδα
Θηραν, ὁ πληθει χρημασιν θ' ἁλισκεται;
Κρε. Οισθ' ὡς ποιησον; αντι των ειρημενων
Ισ' ανταχουσον, κατα κριν' αυτος μαθων.
Οι. Λεγειν συ δεινος· μανθανειν δ' εγω κακος
Σου· δυσμενη γαρ και βαρυν σ' εὑρηκ' εμοι.
Κρε. Τουτ' αυτο νυν μου πρωτ' ακουσον ὡς ερω.
Οι. Τουτ' αυτο μη μοι φραζ', ὁπως ουκ ει κακος.
Κρε. Ει τοι νομιζεις κτημα την αυθαδιαν
Ειναι τι του νου χωρις, ουκ ορθως φρονεις.
Οι. Ει τοι νομιζεις ανδρα συγγενη κακως
Δρων, ουχ ὑφεξειν την δικην, ουκ ευ φρονεις.
Κρε. Ξυμφημι σοι ταυτ' ενδικ' ειρησθαι· το δε
Παθημ', ὁποιον φης παθειν, διδασκε με.
Οι. Επαθες, η ουκ επαθες, ὡς χρειη μ' επι
Τον σεμνομαντιν ανδρα πεμψασθαι τινα;
Κρε. Και νυν εθ' ὡυτος ειμι τω βουλευματι.
Οι. Ποσον τιν' ηδη δηθ' ὁ Λαϊος χρονον—
Κρε. Δεδρακε ποιον εργον; ου γαρ εννοω.
Οι. Αφαντος ερρει θανασιμω χειρωματι;
Κρε. Μακροι παλαιοι τ' αν μετρηθειεν χρονοι.
Οι. Τοτ' ουν ὁ μαντις οὑτος ην εν τη τεχνη;
Κρε. Σοφος γ' ὁμοιως, καξ ισου τιμωμενος.
Οι. Εμνησατ' ουν εμου τι τω τοτ' εν χρονω;
Κρε. Ουκουν· εμου γ' ἑστωτος ουδαμου πελας.
Οι. Αλλ' ουκ ερευναν του θανοντος εσχετε;
Κρε. Παρεσχομεν· πως δ' ουχι; κουκ ηκουσαμεν.
Οι. Πως ουν τοθ' οὑτος ὁ σοφος ουκ ηυδα ταδε;
Κρε. Ουκ οιδ'· εφ' οἱς γαρ μη φρονω, σιγαν φιλω.
Οι. Το σον δε γ' οισθα, και λεγοις αν ευ φρονων.
Κρε. Ποιον τοδ'; ει γαρ οιδα γ', ουκ αρνησομαι.
Οι. Ὁθ' ουνεκ', ει μη σοι ξυνηλθε, τας εμας

Ουκ

Ουκ αν ποτ' ειπε Λαΐου διαφθορας.
Κρε. Ει μεν λεγει ταδ', αυτος οισθ'· εγω δε σου
Μαθειν δικαιω ταυθ', άπερ κάμου συ νυν.
Οι. Εκμανθαν'· ου γαρ δη φονευς άλωσομαι.
Κρε. Τι δητ'; αδελφην την εμην γημας εχεις;
Οι. Αρνησις ουκ ενεστιν ών ανιστορεις.
Κρε. Αρχεις δ' εκεινη ταυτα, γης ισον νεμων;
Οι. Ἁ'ν η θελουσα, παντ' εμου κομιζεται.
Κρε. Ουκουν ισουμαι σφῷν εγω δυοιν τριτος;
Οι. Ενταυθα γαρ δη και κακος φαινῃ φιλος.
Κρε. Ουκ', ει διδοιης γ', ώς εγω, σαυτῳ λογον.
Σκεψαι δε τουτο πρωτον, ει τιν' αν δοκεις
Αρχειν ἑλεσθαι ξυν φοβοισι μαλλον, η
Ατρεστον εὕδοντ', ει τα γ' αυθ' ἑξει κρατη.
Εγω μεν ουν ουτ' αυτος ἱμειρων εφυν
Τυραννος ειναι μαλλον, η τυραννα δραν,
Ουτ' αλλος όστις σωφρονειν επισταται.
Νυν μεν γαρ εκ σου παντ' ανευ φοβου φερω·
Ει δε αυτος ηρχον, πολλα καν ακων εδρων.
Πως δητ' εμοι τυραννις ἡδιων εχειν
Αρχης αλυπου και δυναστειας εφυ;
Ουπω τοσουτον ηπατημενος κυρω,
Ὡστ' αλλα χρηζειν, η τα συν κερδει καλα.
Νυν πασι χαιρω, νυν με πας ασπαζεται·
Νυν οἱ σεθεν χρηζοντες εκκαλουσι με.
Το γαρ τυχειν αυτοις άπαντ' ενταυθ' ενι.
Πως δητ' εγω καιν' αν λαβοιμ', αφεις ταδε;
Ουκ αν γενοιτο νους κακος καλως φρονων.
Αλλ' ουτ' εραστης τησδε της γνωμης εφυν,
Ουτ' αν μετ' αλλου δρωντος αν τλαιην ποτε.
Και τωνδ' ελεγχον, τουτο μεν, Πυθωδ' ιων
Πευθε, τα χρησθεντ' ει σαφως ηγγειλα σοι·
Τουτ' αλλ', εαν με τῳ τερασκοπῳ λαβῃς

Κοινῃ

Κοινη τι βυλευσαντα, μη μ' ἁπλη κτανης
Ψηφῳ, διπλη δε τη τ' εμη και ση, λαϐων.
Γνωμη δ' αδηλῳ μη με χωρις αιτιω.
Ου γαρ δικαιον ουτε τους κακους ματην
Χρηστους νομιζειν, ουτε τους χρηστους, κακους·
Φιλον γαρ εσθλον εκϐαλειν, ισον λεγω,
Και τον παρ' αὑτῳ βιοτον, ὃν πλειστον φιλει.
Αλλ' εν χρονῳ γνωσει ταδ' ασφαλως· επει
Χρονος δικαιον ανδρα δεικνυσιν μονος·
Κακον δε καν εν ἡμερᾳ γνοιης μιᾳ.

Χο. Καλως ελεξεν ευλαϐουμενῳ πεσειν,
Αναξ· φρονειν γαρ οἱ ταχεις ουκ ασφαλεις.

Οι. Ὁταν ταχυς τις οὑπιϐουλευων λαθρα
Χωρη, ταχυν δει καμε βουλευειν παλιν.
Ει δ' ἡσυχαζων προσμενῶ, τα τουδε μεν
Πεπραγμεν' εσται, τἀμα δ' ἡμαρτημενα.

Κρε. Τι δητα χρῄζεις; η με γης εξω βαλειν;

Οι. Ἡκιστα· θνησκειν, ου φυγειν σε βουλομαι.

Κρε. Ὁταν προδειξης, οἱον εστι το φθονειν.

Οι. Ὡς ουχ ὑπειξων ουδε πιστευσων λεγεις;

Κρε. Ου γαρ φρονουντα σ' ευ βλεπω.

Οι. Το γουν εμον·

Κρε. Αλλ' εξ ισου δει καμον.

Οι. Αλλ' εφυς κακος.

Κρε. Ει δε ξυνιεις μηδεν;

Οι. Αρκτεον γ' ὁμως.

Κρε. Ου τοι κακως γ' αρχοντος . . . .

Οι. Ω πολις, πολις.

Κρε. Καμοι πολεως μετεστι τησδ', ου σοι μονῳ.

Χο. Παυσασθ' ανακτες· καιριαν δ' ὑμιν ορω
Τηνδ' εκ δομων στειχουσαν Ιοκαστην, μεθ' ἡς
Το νυν παρεστως νεικος ευ θεσθαι χρεων.

Ιο. Τι την αϐουλον, ω ταλαιπωροι, στασιν

Γλωσσης

Γλωσσης επηρατ', ουδ' επαισχυνεσθε, γης
Ούτω νοσουσης, ιδια κινουντες κακα;
Ουκ ει συ τ' οικους, συ τε, Κρεων, κατα στεγας,
Και μη το μηδεν αλγος εις μεγ' οισετε;
Κρε. Ὁμαιμε, δεινα μ' Οιδιπους ὁ σος ποσις
Δρασαι δικαιοῖ, δυοιν αποκρινας κακοιν,
Η γης απωσαι πατριδος, η κτειναι λαβων.
Οι. Ξυμφημι· δρωντα γαρ νιν, ω γυναι, κακως
Ειληφα τουμον σωμα συν τεχνῃ κακῃ.
Κρε. Μη νυν οναιμην, αλλ' αραιος, ει σε τι
Δεδρακ', ολοιμην, ὧν επαιτιᾳ με δραν.
Ιο. Ω προς θεων πιστευσον, Οιδιπους, ταδε,
Μαλιστα μεν τονδ' ὁρκον αιδεσθεις θεων,
Επειτα καμε, τουσδε θ', οἱ παρεισι σοι.

Στροφη α'.

Χο. Πιθου θελησας φρονησας τ',
Αναξ, λισσομαι.
Οι. Τι σοι θελεις δητ' εικαθω;
Χο. Τον ουτε πριν νηπιον,
Νυν τ' εν ὁρκῳ μεγαν
Καταιδεσαι.
Οι. Οισθ' ουν ἁ χρῃζεις;
Χο. Οιδα.
Οι. Φραζε δη τι φης.
Χο. Τον εναγῆ φιλον μη ποτ' εν αιτιᾳ
Συν αφανει λογῳ ατιμον βαλειν.
Οι. Ευ νυν επιστω, ταυθ' ὁταν ζητῃς, εμοι
Ζητων ολεθρον η φυγην εκ τησδε γης.

Στροφη β'.

Χο. Ου τον παντων θεων
Θεον προμον Ἁλιον·

Επει

Επα αθεος, αφιλος,
'Ο τι πυματον ολοιμαν,
Φρονησιν ει ταιδ' εχω.
Αλλα μοι δυσμορῳ
Γα φθινουσα τρυχει ψυ-
χαν, και ταδ' ει κακοις
Κακα προσαψει τοις παλαι τα προς σφων.

Οι. 'Οδ' ουν ιτω, κει χρη με παντελως θανειν,
Η γης ατιμον τησδ' απωσθηναι βιᾳ.
Το γαρ σον, ου το τουδ', εποικτειρω στομα
Ελεεινον· ὑτος δ', ενθ' αν η, στυγησεται.
Κρε. Στυγνος μεν εικων δηλος ει· βαρυς δ', ὁταν
Θυμου περασης· αἱ δε τοιαυται φυσεις
Αὑταις δικαιως εισιν αλγισται φερειν.
Οι. Ουκουν μ' εασεις, καπιτος ει;
Κρε. Πορευσομαι,
Σου μεν τυχων αγνωτος, εν δε τοισδ' ισος.

Αντιστροφη α'.

Χο. Γυναι, τι μελλεις κομιζειν
Δομων τονδ' εσω;
Ιο. Μαθουσα γ' ἡτις ἡ τυχη.
Χο. Δοκησις αγνως λογων
Ηλθε, δαπτει δε και
Το μη 'νδικον.
Ιο. Αμφοιν απ' αυτοιν;
Χο. Ναιχι.
Ιο. Και τις ὁ λογος ην;
Χο. 'Αλις εμοιγ', ἁλις, γας προπονουμενας,
Φαινετ', ενθ' εληξεν, αυτου μενειν.
Οι. 'Ορᾳς ἱν' ἡκεις, αγαθος ων γνωμην ανηρ,
Τουμον παριεις και καταμβλυνων κεαρ;

Αντιστροφη

Αντιστροφη β'.

Χο. Αναξ, ειπον μεν ουχ
'Απαξ μονον, ισθι δε
Παραφρονιμον, απορον
Επι φρονιμα, πεφανθαι μ'
Αν, ει σε νοσφιζομαι,
'Ος τ' εμαν γαν φιλαν
Εν πονοις αλυουσαν
Κατ' ορθον ουρισας·
Τανυν τε πομπος, ει δυναιο, γιγνου.

Ιο. Προς θεων διδαξον καμ', αναξ, ὁτου ποτε
Μηνιν τοσηνδε πραγματος στησας εχεις.
Οι. Ερω· σε γαρ τωνδ' ες πλεον, γυναι, σεβω·
Κρεοντος, οἱα μοι βεβουλευκως εχει.
Ιο. Λεγ', ει σαφως το νεικος εγκαλων ερεις.
Οι. Φονεα με φασι Λαΐου καθεσταναι.
Ιο. Αυτος ξυνειδως, η μαθων αλλου παρα;
Οι. Μαντιν μεν ουν κακουργον εισπεμψας, επει,
Το γ' εις ἑαυτον, παν ελευθεροι στομα.
Ιο. Συ νυν αφεις σεαυτον, ὧν λεγεις περι,
Εμου 'πακουσον, και μαθ' οὑνεκ' εστι σοι
Βροτειον ουδεν μαντικης εχον τεχνης.
Φανω δε σοι σημεια τωνδε συντομα.
Χρησμος γαρ ηλθε Λαΐῳ ποτ', ουκ ερω
Φοιβου γ' απ' αυτου, των δ' ὑπηρετων απο,
'Ως αυτον ἡξει μοιρα προς παιδος θανειν,
'Οστις γενοιτ' εμου τε κακεινου παρα.
Και τον μεν, ὡσπερ γ' ἡ φατις, ξενοι ποτε
Ληϊσται φονευουσ' εν τριπλαις ἁμαξιτοις·
Παιδος δε βλαστας, ου διεσχον ἡμεραι
Τρεις, και νιν αρθρα κεινος ενζευξας ποδοιν,
Ερριψεν αλλων χερσιν εις αβατον ορος.

Κανταυθ'

Κανταυθ' Απολλων ουτ' εκεινον ηνυσε
Φονεα γενεσθαι πατρος, ουτε Λαϊον
Το δεινον ὁυφοβειτο προς παιδος παθειν.
Τοιαυτα φημαι μαντικαι διωρισαν,
Ὧν εντρεπου συ μηδεν· ὧν γαρ αν θεος
Χρειαν ερευνα, ῥαδιως αυτος φανει.
Οι. Οἱον μ' ακουσαντ' αρτιως εχει, γυναι,
Ψυχης πλανημα, κανακινησις φρενων.
Ιο. Ποιας μεριμνης τουθ' ὑποστραφεις λεγεις;
Οι. Εδοξ' ακουσαι σου τοδ', ὡς ὁ Λαϊος
Κατασφαγειη προς τριπλαις ἁμαξιτοις.
Ιο. Ηυδατο γαρ ταυτ', ουδε πω ληξαντ' εχει.
Οι. Και που 'σθ' ὁ χωρος ὁυτος, ου τοδ' ην παθος;
Ιο. Φωκις μεν ἡ γη κληζεται· σχιστη δ' ὁδος
Ες ταυτο Δελφων κἀπο Δαυλιας αγει.
Οι. Και τις χρονος τοισδ' εστιν ὁυξεληλυθως;
Ιο. Σχεδον τι προσθεν η συ τησδ' εχων χθονος
Αρχην εφαινου, ταυτ' εκηρυχθη πολει.
Οι. Ω Ζευ, τι μου δρασαι βεβουλευσαι περι;
Ιο. Τι δ' εστι σοι τουτ', Οιδιπους, ενθυμιον;
Οι. Μη πω μ' ερωτα· τον δε Λαϊον, φυσιν
Τιν' ειχε, φραζε, τινα δ' ακμην ἡβης τοτε.
Ιο. Μεγας, χνοαζων αρτι λευκανθες καρα,
Μορφης δε της σης ουκ απεστατει πολυ.
Οι. Οιμοι ταλας· εοικ' εμαυτον εις αρας
Δεινας προβαλλων αρτιως ουκ ειδεναι.
Ιο. Πως φης; οκνῶ τοι προς σ' αποσκοπουσ', αναξ.
Οι. Δεινως αθυμω, μη βλεπων ὁ μαντις η.
Δειξεις δε μαλλον, ην ἑν εξειπης ετι.
Ιο. Και μην οκνῶ μεν· ἁ δ' αν ερη, μαθουσ' ερῶ.
Οι. Ποτερον εχωρει βαιος, η πολλους εχων
Ανδρας λοχιτας, οἱ' ανηρ αρχηγετης;
Ιο. Πεντ' ησαν οἱ ξυμπαντες, εν δ' αυτοισιν ην

Κηρυξ·

Κηρυξ· απηνη δ' ηγε Λαΐον μια.
Οι. Αι αι· ταδ' ηδη διαφανη· τις ην ποτε
'Ο τουσδε λεξας τους λογους ὑμιν, γυναι;
Ια. Οικευς τις, οσπερ ἱκετ' εκσωθεις μονος.
Οι. Η καν δομοισι τυγχανει τανυν παρων;
Ια. Ου δητ'· αφ' ὁ γαρ κειθεν ηλθε, και κρατη
Σε τ' ειδ' εχοντα, Λαΐον τ' ὀλωλοτα,
Εξικετευσε, της εμης χερος θιγων,
Αγρους σφε πεμψαι, καπι ποιμνιων νομας,
'Ως πλειστον ειη τουδ' αποπτος αστεος.
Καπεμψ' εγω νιν· αξιος γαρ ὁδε γ' ανηρ
Δουλος φερειν ην τησδε και μειζω χαριν.
Οι. Πως αν μολοι δηθ' ἡμιν εν ταχει παλιν;
Ιο. Παρεστιν· αλλα προς τι τουτ' εφιεσαι;
Οι. Δεδοικ' εμαυτον, ω γυναι, μη πολλ' αγαν
Ειρημεν' η μοι, δι' ἁ νιν εισιδειν θελω.
Ια. Αλλ' ἱξεται μεν· αξια δε που μαθειν
Καγω τα γ' εν σοι δυσφορως εχοντ', αναξ.
Οι. Κου μη στερηθης γ', ες τοσουτον ελπιδων
Εμου βεβωτος· τω γαρ αν και μειζονι
Λεξαιμ' αν η σοι, δια τυχης τοιασδ' ιων;
Εμοι πατηρ μεν Πολυβος ην Κορινθιος,
Μητηρ δε, Μεροπη Δωρις· ηγομην δ' ανηρ
Αστων μεγιστος των εκει, πριν μοι τυχη
Τοιαδ' επεστη, θαυμασαι μεν αξια,
Σπουδης γε μεντοι της εμης ουκ αξιά.
Ανηρ γαρ εν δειπνοις μ' ὑπερπλησθεις μεθης
Καλει παρ' οινου, πλαστος ὡς ειην πατρι.
Καγω βαρυνθεις, την μεν ουσαν ἡμεραν
Μολις κατεσχον· θατερα δ' ιων πελας
Μητρος πατρος τ', ηλεγχον· οἱ δε δυσφορως
Τουνειδος ηγον τῳ μεθεντι τον λογον.
Καγω τα μεν κεινοιν ετερπομην, ὁμως δ'

Εκνιζε μ' αιει τȣθ'· ὑφειρπε γαρ πολυ.
Λαθρα δε μητρος και πατρος πορευομαι
Πυθωδε· και μ' ὁ Φοιβος ὧν μεν ἱκομην
Ατιμον εξεπεμψεν· αλλα δ' αθλια
Και δεινα και δυστηνα προυφανη λεγων,
Ὡς μητρι μεν χρειη με μιχθηναι, γενος δ'
Ατλητον ανθρωποισι δηλωσοιμ' ὁρᾳν,
Φονευς δ' εσοιμην τȣ φυτευσαντος πατρος.
Κἀγω 'πακȣσας ταυτα, την Κορινθιαν
Αστροις το λοιπον εκμετρȣμενος χθονα,
Εφευγον, ενθα μηποτ' οψοιμην κακων
Χρησμων ονειδη των εμων τελȣμενα.
Στειχων δ' ἱκνȣμαι τȣσδε τȣς χωρȣς, εν οἷς
Συ τον τυραννον τȣτον ὀλλυσθαι λεγεις.
Και σοι, γυναι, τἀληθες εξερω· τριπλης
Ὁτ' ην κελευθȣ τησδ' ὁδοιπορων πελας,
Ενταυθ' εμοι κηρυξ τε, κἀπι πωλικης
Ανηρ απηνης εμβεβως, οἷον συ φης,
Ξυνηντιαζον· κἀξ ὁδȣ μ' ὁ θ' ἡγεμων
Αυτος θ' ὁ πρεσβυς προς βιαν ηλαυνετην.
Κἀγω τον εκτρεποντα, τον τροχηλατην,
Παιω δι' οργης· και μ' ὁ πρεσβυς, ὡς ὁρᾳ
Οχȣ παραστειχοντα, τηρησας, μεσον
Καρα διπλοις κεντροισι μȣ καθικετο.
Ου μην ισην γ' ετισεν· αλλα συντομως
Σκηπτρῳ τυπεις εκ τησδε χειρος, ὑπτιος
Μεσης απηνης ευθυς εκκυλινδεται.
Κτεινω δε τȣς ξυμπαντας· ει δε τῳ ξενῳ
Τȣτῳ προσηκει Λαΐῳ τι συγγενες,
Τις τȣδε γ' ανδρος εστιν αθλιωτερος;
Τις εχθροδαιμων μαλλον αν γενοιτ' ανηρ;
Ὡ μη ξενων εξεστι μητ' αστων τινα
Δομοις δεχεσθαι, μηδε προσφωνειν τινα,

Ωθειν

Ωθει δ' απ' οικων· και ταδ' ȣ τις αλλος ην
Η 'γω 'π' εμαυτῳ τασδ' αρας ὁ προστιθεις.
Λεχη δε τȣ θανοντος εν χερσιν εμαιν
Χραινω, δι' ὡνπερ ωλετ'· αρ' εφυν κακος;
Αρ' ȣχι πας αναγνος; ει με χρη φυγειν,
Και μοι φυγοντι μη 'στι τȣς εμȣς ιδειν,
Μητ' εμβατευειν πατριδος· η γαμοις με δει
Μητρος ζυγηναι, και πατερα κατακτανειν
Πολυβον, ὁς εξεφυσε καξεθρεψε με.
Αρ' ȣκ απ' ωμȣ ταυτα δαιμονος τις αν
Κρινων επ' ανδρι τωδ' ανορθοιη λογον;
Μη δητα, μη δητ', ω θεων ἁγνον σεβας,
Ιδοιμι ταυτην ἡμεραν· αλλ' εκ βροτων
Βαιην αφαντος προσθεν, η τοιανδ' ιδειν
Κηλιδ' εμαυτῳ ξυμφορας αφιγμενην.
Χο. Ἡμιν, ω 'ναξ, ταυτ' οκνηρ'· ἑως δ' αν ȣν
Προς τȣ παροντος εκμαθης, εχ' ελπιδα.
Οι. Και μην τοσȣτον γ' εστι μοι της ελπιδος,
Τον ανδρα τον βοτηρα προσμειναι μονον.
Ιο. Πεφασμενȣ δε, τις ποθ' ἡ προθυμια;
Οι. Εγω διδαξω σ'· ην γαρ ευρεθη λεγων
Σοι ταυτ', εγωγ' αν εκπεφευγοιην παθος.
Ιο. Ποιον δ' εμȣ περισσον ηκȣσας λογον;
Οι. Ληστας εφασκες αυτον ανδρας εννεπειν,
Ὡς νιν κατακτεινειαν· ει μεν ȣν ετι
Λεξει τον αυτον αριθμον, ȣκ εγω 'κτανον.
Ου γαρ γενοιτ' αν εἱς γε τις πολλοις ισος.
Ει δ' ανδρ' ἑν οιοζωνον αυδησει, σαφως
Τȣτ' εστιν ηδη τȣργον εις εμε ῥεπον.
Ιο. Αλλ' ὡς φανεν γε τȣπος ὡδ' επιστασο,
Κȣκ εστιν αυτῳ τȣτο γ' εκβαλειν παλιν·
Πολις γαρ ηκȣσ', ȣκ εγω μονη, ταδε.
Ει δ' ȣν τι κακτρεποιτο τȣ προσθεν λογȣ,

Ου

Ου τοι ποτ', ω 'ναξ, τον γε Λαϊου φονον
Φανει δικαιως ορθον, όν γε Λοξιας
Διειπε χρηναι παιδος εξ εμου θανειν·
Καιτοι νιν ου κεινος γ' ὁ δυστηνος ποτε
Κατεκταν', αλλ' αυτος παροιθεν ωλετο.
'Ωστ' ουχι μαντειας γ' αν ουτε τηδ' εγω
Βλεψαιμ' αν ὑνεκ', ουτε τηδ' αν ὑστερον.

Οι. Καλως νομιζεις· αλλ' ὁμως τον εργατην
Πεμψον τινα στελουντα, μηδε τουτ' αφης.

Ιο. Πεμψω ταχυνασ'· αλλ' ιωμεν ες δομους.
Ουδεν γαρ αν πραξαιμ' αν, ὡν ου σοι φιλον.

Στροφη α'.

Χο. Ει μοι ξυνειη φεροντι
Μοιρα ταν ευσεπτον ἁγνειαν λογων
Εργων τε παντων, ὡν νομοι προκεινται
'Υψιποδες, ουρανιαν δι' αιθερα
Τεκνωθεντες, ὡν Ολυμπος
Πατηρ μονος, ουδε νιν θνατα
Φυσις ανερων ετικτεν, ουδε
Μην ποτε λαθα καταχοιμασει·
Μεγας εν τουτοις θεος,
Ουδε γηρασκει.

Αντιστροφη α'.

'Υβρις φυτευει τυραννον·
'Υβρις, ην πολλων ὑπερπλησθη ματαν,
'Α μη 'πικαιρα μηδε συμφεροντα,
Ακροταταν εισαναβασ' αποτομον
Ωρουσεν νιν εις αναγκαν,
Ενθ' ου ποδι χρησιμω χρηται.
Το καλως δ' εχον πολει παλαισμα
Μη ποτε λυσαι θεον αιτουμαι.

Θεον

Θεον ου ληξω ποτε
Προσταταν ισχων.

Στροφη β'.

Ει δε τις ὑπεροπτα χερσιν
Η λογῳ πορευεται,
Δικας αφοβητος, ουδε
Δαιμονων ἑδη σεβων,
Κακα νιν ἑλοιτο μοιρα,
Δυσποτμου χαριν χλιδας,
Ει μη το κερδος κερδανει δικαιως,
Και των ασεπτων ερξεται,
Η των αθικτων ἑξεται ματαζων.
Τις ετι ποτ' εν τοισδ' ανηρ
Θυμῳ βελη ἐρξει
Ψυχας αμυνειν; ει γαρ αἱ
Τοιαιδε πραξεις τιμιαι,
Τι δει με χορευειν;

Αντιστροφη β'.

Ουκ ετι τον αθικτον ειμι
Γας επ' ομφαλον σεβων,
Ουδ' ες τον Αβαισι ναον,
Ουδε ταν Ολυμπιαν,
Ει μη ταδε χειροδεικτα
Πασιν ἁρμοσει βροτοις,
Αλλ' ω κρατυνων, ειπερ ορθ' ακουεις,
Ζυ, παντ' ανασσων, μη λαθη
Σε, ταν τε σαν αθανατον αιεν αρχαν.
Φθινοντα γαρ Λαϊου
Παλαια θεσφατ' εξ-
αιρουσιν ηδη, κουδαμου

Τιμαις

Τιμαις Απολλων εμφανης·
Ερρει δε τα θεια.

Ιο. Χωρας ανακτες, δοξα μοι παρεσταθη
Ναυς ἱκεσθαι δαιμονων, ταδ' εν χεροιν
Στεφη λαβυσῃ καπιθυμιαματα.
'Υψυ γαρ αιρει θυμον Οιδιπυς αγαν
Λυπαισι παντοιαισιν· υδ', ὁποι' ανηρ
Εννυς, τα καινα τοις παλαι τεκμαιρεται.
Αλλ' εστι τυ λεγοντος, ην φοβυς λεγῃ.
'Οτ' ουν παραινυσ' υδεν ες πλεον ποιω,
Προς σ', ω Λυκει Απολλον, αγχιστος γαρ ει,
'Ικετις αφιγμαι τοισδε συν κατευγμασιν,
'Οπως λυσιν τιν' ἡμιν ευαγη πορῃς.
'Ως νυν οκνυμεν παντες, εκπεπληγμενοι
Κεινον βλεποντες ὡς κυβερνητην νεως.
Αγ. Αρ' αν παρ' ὑμων, ω ξενοι, μαθοιμ' ὁπου
Τα τυ τυραννυ δωματ' εστιν Οιδιπου;
Μαλιστα δ' αυτον ειπατ', ει κατισθ' ὁπυ.
Χο. Στεγαι μεν αἱδε· καὑτος ενδον, ω ξενε·
Γυνη δε μητηρ ἡδε των κεινυ τεκνων.
Αγ. Αλλ' ολβια τε, και ξυν ολβιοις αει
Γενοιτ', εκεινυ γ' υσα παντελης δαμαρ.
Ιο. Αὑτως δε και συ γ', ω ξεν'· αξιος γαρ ει
Της ευεπειας ὑνεκ'· αλλα φραζ' ὁτυ
Χρῃζων αφιξαι, χ' ὁ τι σημηναι θελων.
Αγ. Αγαθα δομοις τε και ποσει τῳ σῳ, γυναι.
Ιο. Τα ποια ταυτα; παρα τινος δ' αφιγμενος;
Αγ. Εκ της Κορινθυ· το δ' επος ὑξερω ταχ' αν
'Ηδοιο μεν· πως δ' υκ αν; ασχαλλοις δ' ισως.
Ιο. Τι δ' εστι; ποιαν δυναμιν ὡδ' εχει διπλην;
Αγ. Τυραννον αυτον οἱ 'πιχωριοι χθονος
Της Ισθμιας στησυσιν, ὡς ηυδατ' εκει.
Ιο. Τι δ'; υχ ὁ πρεσβυς Πολυβος εγκρατης ετι;
Αγ. Ου

Αγ. Ου δητ', επει νιν θανατος εν ταφοις εχει.
Ιο. Πως ειπας; η τεθνηκε Πολυβος;
Αγ. Ει δε μη
Λεγω γ' εγω τἀληθες, αξιω θανειν.
Ιο. Ω προσπολ', ȣχι δεσποτη ταδ' ὡς ταχος
Μολȣσα λεξεις; ω θεων μαντευματα,
Ἱν' εστε; τȣτον Οιδιπȣς παλαι τρεμων
Τον ανδρ' εφευγε μη κτανοι· και νυν ὁδε
Προς της τυχης ολωλεν, ȣδε τȣδ' ὑπο.
Οι. Ω φιλτατον γυναικος Ιοκαστης καρα,
Τι μ' εξεπεμψω δευρο τωνδε δοματων;
Ιο. Ακȣε τἀνδρος τȣδε, και σκοπει κλυων,
Τα σεμν' ἱν' ἡκει τȣ θεȣ μαντευματα.
Οι. Οὑτος δε τις ποτ' εστι, και τι μοι λεγει;
Ιο. Εκ της Κορινθȣ, πατερα τον σον αγγελων
Ὡς ȣκ ετ' οντα Πολυβον, αλλ' ολωλοτα.
Οι. Τι φης, ξεν'; αυτος μοι συ σημαντωρ γενȣ.
Αγ. Ει τȣτο πρωτον δει μ' απαγγειλαι σαφως,
Ευ ισθ' εκεινον θανασιμον βεβηκοτα.
Οι. Ποτερα δολοισιν, η νοσȣ ξυναλλαγη;
Αγ. Σμικρα παλαια σωματ' ευναζει ῥοπη.
Οι. Νοσοις ὁ τλημων, ὡς εοικεν, εφθιτο.
Αγ. Και τῳ μακρῳ γε συμμετρȣμενος χρονῳ.
Οι. Φευ, φευ· τι δητ' αν, ω γυναι, σκοποιτο τις
Την Πυθομαντιν ἑστιαν, η τȣς ανω
Κλαζοντας ορνις, ὡν ὑφηγητων, εγω
Κτανειν εμελλον πατερα τον εμον; ὁ δε θανων
Κευθει κατω δη γης· εγω δ' ὁδ' ενθαδε
Αψαυστος εγχȣς, ει τι μη τῳ 'μῳ ποθῳ
Κατεφθιθ'· ὁυτω δ' αν θανων ειη 'ξ εμȣ.
Τα δ' ȣν παροντα ξυλλαβων θεσπισματα,
Κειται παρ' Ἁδη Πολυβος, αξι' ȣδενος.
Ιο. Ουκȣν εγω σοι ταυτα προὐλεγον παλαι;

Οι. Ηὑδας·

Οι. Ηυδας· εγω δε τῳ φοβῳ παρηγομην.
Ιο. Μη νυν ετ' αυτων μηδεν ες θυμον βαλης.
Οι. Και πως το μητρος λεκτρον ουκ οκνειν με δει;
Ιο. Τι δ' αν φοβοιτ' ανθρωπος, ῳ τα της τυχης
Κρατει, προνοια δ' εστιν ουδενος σαφης;
Εικη κρατιστον ζην, ὁπως δυναιτο τις.
Συ δ' ες τα μητρος μη φοβου νυμφευματα.
Πολλοι γαρ ηδη καν ονειρασι βροτων
Μητρι ξυνευνασθησαν· αλλα ταυθ' ὁτῳ
Παρ' ουδεν εστι, ῥαστα τον βιον φερει.
Οι. Καλως ἁπαντα ταυτ' αν εξειρητο σοι,
Ει μη 'κυρει ζωσ' ἡ τεκουσα· νυν δ', επει
Ζη, πασ' αναγκη, κει καλως λεγεις, οκνειν.
Ιο. Και μην μεγας οφθαλμος οἱ πατρος ταφοι.
Οι. Μεγας, ξυνιημ'· αλλα της ζωσης φοβος.
Αγ. Ποιας δε και γυναικος εκφοβεισθ' ὑπερ;
Οι. Μεροπης, γεραιε, Πολυβος ἡς ῳκει μετα.
Αγ. Τι δ' εστ' εκεινης ὑμιν ες φοβον φερον;
Οι. Θεηλατον μαντευμα δεινον, ω ξενε.
Αγ. Η ῥητον; η ουχι θεμιτον αλλον ειδεναι;
Οι. Μαλιστα γ'· ειπε γαρ με Λοξιας ποτε
Χρηναι μιγηναι μητρι τῃ 'μαυτου, το τε
Πατρῳον αἱμα χερσι ταις εμαις ἑλειν.
Ὡν ὁυνεχ' η Κορινθος εξ εμου παλαι
Μακραν απῳκειτ'· ευτυχως μεν, αλλ' ὁμως
Τα των τεκοντων ομμαθ' ἡδιστον βλεπειν.
Αγ. Η γαρ ταδ' οκνων, κειθεν ησθ' αποπτολις;
Οι. Πατρος τε χρῃζων μη φονευς ειναι, γερον.
Αγ. Τι δητ' εγωγ' ου τουδε του φοβου σ', αναξ,
Επειπερ ευνους ηλθον, εξελυσαμην;
Οι. Και μην χαριν γ' αν αξιαν λαβοις εμου.
Αγ. Και μην μαλιστα τουτ' αφικομην, ὁπως,
Σου προς δομους ελθοντος, ευ πραξαιμι τι.

Οι. Αλλ'

Οι. Αλλ' ȣ ποτ' ειμι τοις φυτευσασιν γ' ὁμȣ.
Αγ. Ω παι, καλως ει δηλος ȣκ ειδως τι δρᾳς.
Οι. Πως, ω γεραιε; προς θεων, διδασκ' εμε.
Αγ. Ει τωνδε φευγεις ὑνεκ' εις οικȣς μολειν.
Οι. Ταρβω γε μη μοι Φοιβος εξελθη σαφης.
Αγ. Η μη μιασμα των φυτευσαντων λαβης;
Οι. Τȣτ' αυτο, πρεσβυ, τȣτο μ' εισαει φοβει.
Αγ. Αρ' οισθα δητα προς δικης ȣδεν τρεμων;
Οι. Πως δ' ȣχι, παις γ' ει τωνδε γεννητων εφυν;
Αγ. Ὁθ' ὑνεκ' ην σοι Πολυβος ȣδεν εν γενει.
Οι. Πως ειπας; ȣ γαρ Πολυβος εξεφυσε με;
Αγ. Ου μαλλον ȣδεν τȣδε τἀνδρος, αλλ' ισον.
Οι. Και πως ὁ φυσας εξ ισȣ τῳ μηδενι;
Αγ. Αλλ' ου σ' εγειναθ' ȣτ' εκεινος, ȣτ' εγω.
Οι. Αλλ' αντι τȣ δη παιδα μ' ωνομαζετο;
Αγ. Δωρον ποτ', ισθι, των εμων χειρων λαβων.
Οι. Καθ' ὡδ' απ' αλλης χειρος εστερξεν μεγα;
Αγ. Ἡ γαρ πριν αυτον εξεπεισ' απαιδια.
Οι. Συ δ' εμπολησας, η τεκων μ' αυτῳ διδως;
Αγ. Εὑρων ναπαιαις εν Κιθαιρωνος πτυχαις.
Οι. Ὡδοιπορεις δε προς τι τουσδε τȣς τοπȣς;
Αγ. Ενταυθ' ορειοις ποιμνιοις επεστατȣν.
Οι. Ποιμην γαρ ησθα, κἀπι θητειᾳ πλανης;
Αγ. Σȣ γ' ω τεκνον, σωτηρ γε τῳ τοτ' εν χρονῳ.
Οι. Τι δ' αλγος ισχοντ' εν κακοις με λαμβανεις;
Αγ. Ποδων αν αρθρα μαρτυρησειεν τα σα.
Οι. Οιμοι· τι τȣτ' αρχαιον εννεπεις κακον;
Αγ. Λυω σ' εχοντα διατορȣς ποδοιν ακμας.
Οι. Δεινον γ' ονειδος σπαργανων ανειλομην.
Αγ. Ὡστ' ωνομασθης εκ τυχης ταυτης, ὁς ει.
Οι. Ω προς θεων, προς μητρος, η πατρος; φρασον.
Αγ. Ουκ οιδ'· ὁ δȣς δε ταυτ' εμȣ λῳον φρονει.

Οι. Η γαρ παρ' αλλου μ' ελαβες, ουδ' αυτος τυχων;
Αγ. Ουκ· αλλα ποιμην αλλος εκδιδωσι μοι.
Οι. Τις ούτος; η κατοισθα δηλωσαι λογῳ;
Αγ. Των Λαΐου δηπου τις ωνομαζετο.
Οι. Η του τυραννου τησδε γης παλαι ποτε;
Αγ. Μαλιστα· τουτου τἀνδρος ούτος ην βοτηρ.
Οι. Η καστ' ετι ζων ούτος, ὡστ' ιδειν εμε;
Αγ. Ὑμεις γ' αριστ' ειδειτ' αν οἱ 'πιχωριοι.
Οι. Εστιν τις ὑμων, των παρεστωτων πελας,
Ὁστις κατοιδε τον βοτηρ', ον εννεπει,
Ειτ' ουν επ' αγρων, ειτε κανθαδ' εισιδων;
Σημηναθ', ὡς ὁ καιρος εὑρησθαι ταδε.
Χο. Οιμαι μεν ουδεν' αλλον, η τον εξ αγρων,
Ὁν καματευες προσθεν εισιδειν· αταρ
Ἡδ' αν ταδ' ουχ ἡκιστ' αν Ιοκαστη λεγοι.
Οι. Γυναι, νοεις εκεινον, ὁντιν' αρτιως
Μολειν εφιεμεσθα, τον θ' ούτος λεγει;
Ιο. Τις δ' ὁντιν' ειπε; μηδεν εντραπης· τα δε
Ῥηθεντα βουλου μηδε μεμνησθαι ματην.
Οι. Ουκ αν γενοιτο τουθ', ὁπως εγω λαβων
Σημεια τοιαυτ' ου φανω τουμον γενος.
Ιο. Μη, προς θεων, ειπερ τι του σαυτου βιου
Κηδῃ, ματευσης τουθ'· ἁλις νοσουσ' εγω.
Οι. Θαρσει· συ μεν γαρ ουδ' αν εκ τριτης εγω
Μητρος φανω τριδουλος, εκφανει κακη.
Ιο. Ὁμως πιθου μοι, λισσομαι· μη δρα ταδε.
Οι. Ουκ αν πιθοιμην μη ου ταδ' εκμαθειν σαφως.
Ιο. Και μην φρονουσα γ' ευ, τα λῳστα σοι λεγω.
Οι. Τα λῳστα τοινυν ταυτα μ' αλγυνει παλαι.
Ιο. Ω δυσποτμ', ειθε μηποτε γνοιης ὁς ει.
Οι. Αξει τις ελθων δευρο τον βοτηρα μοι;
Ταυτην δ' εατε πλουσιῳ χαιρειν γενει.

Ιο. Ιου,

Ιο. Ιȣ, ιȣ, δυστηνε· τȣτο γαρ σ' εχω
Μονον προσειπειν, αλλο δ' ȣ ποθ' ὑστερον.
Χο. Τι ποτε βεϐηκεν, Οιδιπȣς, ὑπ' αγριας
Αξασα λυπης ἡ γυνη; δεδοιχ' ὁπως
Μη 'κ της σιωπης τησδ' αναῤῥηξει κακα.
Οι. Ὁποια χρηζει ῥηγνυτω· τοὐμον δ' εγω,
Κει σμικρον εστι, σπερμ' ιδειν βȣλησομαι.
Αυτη δ' ισως, φρονει γαρ ὡς γυνη μεγα,
Την δυσγενειαν την εμην αισχυνεται.
Εγω δ' εμαυτον παιδα της Τυχης νεμων
Της ευ διδȣσης, ȣκ ατιμασθησομαι.
Της γαρ πεφυκα μητρος· οἱ δε συγγενεις
Μηνες με μικρον και μεγαν διωρισαν.
Τοιοσδε δ' εκφυς, ȣκ αν εξελθοιμ' ετι
Ποτ' αλλος, ὡστε μη 'κμαθειν τȣμον γενος.

Στροφη.

Χο. Ειπερ εγω μαντις ειμι
Και κατα γνωμην ιδρις,
Ου τον Ολυμπον, απειρων,
Ω Κιθαιρων, ȣκ εσει
Ταν αυριον πανσεληνον,
Μη ȣ σε γε και πατριωταν Οιδιπȣ,
Και τροφον και ματερ' αυξειν,
Και χορευεσθαι προς ἡμων,
Ὡς επιηρα φερον-
τα τοις εμοις τυραννοισιν.
Ιηϊε σοι Φοιϐε,
Σοι δε ταυτ' αρεστ' ειη.

Αντιστροφη.

Τις σε, τεκνον, τις σ' ετικτε
Των μακραιωνων; αρα

Πανος

Πανος ορεσσιβατα πȣ
Προσπελασθεισ᾽, η σε γε
Τις θυγατηρ, Λοξιȣ; τῳ
Γαρ πλακες αγρονομαι πασαι φιλαι·
Ειθ᾽ ὁ Κυλλανας ανασσων,
Ειθ᾽ ὁ Βακχειος θεος ναι-
ων επ᾽ ακρων ορεων,
Εὑρημα δεξατ᾽ εκ τȣ Νυμ-
φαν Ἑλικωνιαδων,
Αἱσι πλειστα συμπαιζει.

Οι. Ει χρη τι καμε, μη ξυναλλαξαντα πω,
Πρεσβυ, σταθμασθαι, τον βοτηρ᾽ ὁρᾳν δοκω,
Ὁνπερ παλαι ζητȣμεν· εν τε γαρ μακρῳ
Γηρᾳ ξυνᾳδει, τῳδε τ᾽ ανδρι ξυμμετρος·
Αλλως τε τȣς αγοντας, ὡσπερ οικετας
Εγνωκ᾽ εμαυτȣ· τη δ᾽ επιστημῃ συ μου
Προὐχοις, ταχ᾽ αν πȣ τον βοτηρ᾽ ιδων παρος.
Χο. Εγνωκα γαρ, σαφ᾽ ισθι. Λαϊȣ γαρ ην,
Ειπερ τις αλλος, πιστος, ὡς νομευς ανηρ.
Οι. Σε πρωτ᾽ ερωτῶ, τον Κορινθιον ξενον,
Η τονδε φραζεις;
Αγ. Τȣτον, ὁνπερ εισορᾳς.
Οι. Οὑτος συ πρεσβυ, δευρο μοι φωνει βλεπων
Ὁσ᾽ αν σ᾽ ερωτῶ. Λαϊȣ ποτ᾽ ησθα συ;
Θε. Ην δȣλος, ȣκ ωνητος, αλλ᾽ οικοι τραφεις.
Οι. Εργον μεριμνων ποιον, η βιον τινα;
Θε. Ποιμναις τα πλειστα τȣ βιȣ ξυνειπομην.
Οι. Χωροις μαλιστα προς τισι ξυναυλος ων;
Θε. Ην μεν Κιθαιρων, ην δε προσχωρος τοπος.
Οι. Τον ανδρα τονδ᾽ ȣν οισθα τηδε πȣ μαθων;
Θε. Τι χρημα δρωντα; ποιον ανδρα και λεγεις;
Οι. Τονδ᾽, ὁς παρεστιν· η ξυναλλαξας τι πω;

Θε. Ουχ

Θε. Ουχ ὡστε γ' ειπειν εν ταχει μνημης ὑπο.
Αγ. Κουδεν γε θαυμα, δεσποτ'· αλλ' εγω σαφως
Αγνωτ' αναμνησω νιν· ευ γαρ οιδ' ὁτι
Κατοιδεν, ἡμος τον Κιθαιρωνος τοπον,
Ὁ μεν διπλοισι ποιμνιοις, εγω δ' ἑνι,
Επλησιαζεν τῳδε τανδρι τρεις ὁλους
Εξ ηρος εις αρκτουρον εμμηνους χρονους·
Χειμωνι δ' ηδη ταμα τ' εις επαυλ' εγω
Ηλαυνον, ουτος τ' ες τα Λαϊου σταθμα.
Λεγω τι τουτων, η ου λεγω πεπραγμενον;
Θε. Λεγεις αληθη, καιπερ εκ μακρου χρονου.
Αγ. Φερ' ειπε νυν· τοτ' οισθα παιδα μοι τινα
Δους, ὡς εμαυτῳ θρεμμα θρεψαιμην εγω;
Θε. Τι δ' εστι; προς τι τουτο τουπος ἱστορεις;
Αγ. Ὁδ' εστιν, ω 'ταν, κεινος, ὁς τοτ' ην νεος.
Θε. Ουκ εις ολεθρον; ου σιωπησας εσει;
Οι. Α, μη κολαζε, πρεσβυ, τονδ' επει τα σα
Δειται κολαστου μαλλον, η τα τουδ' επη.
Θε. Τι δ', ω φεριστε δεσποτων, ἁμαρτανω;
Οι. Ουκ εννεπων τον παιδ', ὁν ουτος ἱστορει.
Θε. Λεγει γαρ ειδως ουδεν, αλλ' αλλως πονει.
Οι. Συ προς χαριν μεν ουκ ερεις, κλαιων δ' ερεις.
Θε. Μη δητα, προς θεων, τον γεροντα μ' αικιση.
Οι. Ουχ ὡς ταχος τις τουδ' αποστρεψει χερας;
Θε. Δυστηνος, αντι του; τι προσχρηζων μαθειν;
Οι. Τον παιδ' εδωκας τῳδ' ὁν ουτος ἱστορει;
Θε. Εδωκ'· ολεσθαι δ' ωφελον τῃδ' ἡμερᾳ.
Οι. Αλλ' εις τοδ' ἡξεις, μη λεγων γε τουνδικον.
Θε. Πολλῳ γε μαλλον, ην φρασω, διολλυμαι.
Οι. Ανηρ ὁδ', ὡς εοικεν, ες τριβας ελᾳ.
Θε. Ου δητ' εγωγ'· αλλ' ειπον, ὡς δοιην, παλαι.
Οι. Ποθεν λαβων; οικειον, η 'ξ αλλου τινος;

Θε. Εμον

Θε. Εμοι μεν ουκ εγωγ᾽· εδεξαμην δε του.
Οι. Τινος πολιτων τωνδε, κακ ποιας στεγης;
Θε. Μη, προς θεων, μη, δεσποθ᾽, ιστορει πλεον.
Οι. Ολωλας, ει σε ταυτ᾽ ερησομαι παλιν.
Θε. Των Λαΐου τοινυν τις ην γεννηματων.
Οι. Η δουλος, η ᾽κεινου τις εγγενης γεγως;
Θε. Οιμοι· προς αυτῳ γ᾽ ειμι τῳ δεινῳ λεγειν.
Οι. Καγωγ᾽ ακουειν· αλλ᾽ ὁμως ακουστεον.
Θε. Κεινου γε τοι δη παις εκληζεθ᾽· ἡ δ᾽ εσω
Καλλιστ᾽ αποι ση γυνη ταδ᾽ ὡς εχει.
Οι. Η γαρ διδωσιν ἡδε σοι;
Θε. Μαλιστ᾽, αναξ.
Οι. Ὡς προς τι χρειας;
Θε. Ὡς αναλωσαιμι νιν.
Οι. Τεκουσα τλημων;
Θε. Θεσφατων κακων οκνῳ.
Οι. Ποιων;
Θε. Κτενειν νιν τους τεκοντας ην λογος.
Οι. Πως δητ᾽ αφηκας τῳ γεροντι τῳδε συ;
Θε. Κατοικτισας, ω δεσποθ᾽, ὡς αλλην χθονα
Δοκων αποισειν, αυτος ενθεν ην· ὁ δε
Κακ᾽ εις μεγιστ᾽ εσωσεν· ει γαρ ὑτος ει,
Ὁν φησιν ὑτος ισθι δυσποτμος γεγως.
Οι. Ιου, ιου· τα παντ᾽ αν εξικοι σαφη.
Ω φως, τελευταιον σε προσβλεψαιμι νυν,
Ὁστις πεφασμαι φυς τ᾽ αφ᾽ ὡν ου χρην, ξυν οις τ᾽
Ου χρην μ᾽ ὁμιλων, ὑς τ᾽ εμ᾽ ουκ εδει κτανων.
Χο. Ιω γενεαι βροτων,
Ὡς ὑμας ισα και το μηδεν
Ζωσας εναριθμω.
Τις γαρ, τις ανηρ πλεον
Τας ευδαιμονιας φερει,

Η τοσουτον όσον δοκειν,
Και δοξαντ' αποκλιναι;
Το σον τοι παραδειγμ' εχων,
Τον σον δαιμονα, τον σον, ω τλᾶμον
Οιδιποδα, βροτων ουδενα μακαριζω·
'Οστις καθ' ύπερβολαν τοξευσας,
Εκρατησας του παντ' ευδαιμονος ολβου·
Ω Ζευ, κατα μεν φθισας ταν γαμψωνυχα
Παρθενον χρησμῳδον,
Θανατων δ' εμᾳ χωρᾳ πυργος ανεστας·
Εξ ού και βασιλευς καλη εμος,
Και τα μεγιστ' ετιμαθης,
Ταις μεγαλαισιν εν Θηβαις ανασσων.
Τανυν δ' ακουειν, τις αθλιωτερος;
Τις εν πονοις, τίς αταις αγριαις
Ξυνοικος αλλαγᾳ βιου;
Ιω κλεινον Οιδιπου καρα,
'Ω μεγας λιμην ὡυτος ηρκησε
Παιδι και πατρι θαλαμηπολῳ πεσειν,
Πως ποτε, πως ποθ' αἱ πατρῳαι σ'
Αλοκες φερειν, ταλας,
Σιγ' εδυναθησαν ες τοσονδε;
Εφευρε σ' ακονθ' ὁ πανθ' ὁρων χρονος·
Δικαζει τον αγαμον γαμον παλαι
Τεκνουντα και τεκνουμενον.
Ιω Λαΐειον τεκνον,
Ειθε σ' ειθε μηποτ' ιδομαν.
Οδυρομαι γαρ ὡς περιαλλα
Ιαχαιων εκ στοματων.
Το δ' ορθον ειπειν,
Ανεπνευσα τ' εκ σεθεν, και
Κατεκοιμισα τουμον ομμα.

Εξ. Ω γης μεγιστα τησδ' αει τιμωμενοι,
Οἷ' εργ' ακουσεσθ', οἷα δ' εισοψεσθ', ὁσον δ'
Αρεισθε πενθος, ειπερ εγγενως ετι
Των Λαβδακειων εντρεπεσθε δωματων.
Οιμαι γαρ ουτ' αν Ἴστρον, ουτε Φασιν αν
Νιψαι καθαρμω τηνδε την στεγην, ὁσα
Κευθει· τα δ' αυτικ' ες το φως φανει κακα
Ἑκοντα, ουκ ακοντα· των δε πημονων
Μαλιστα λυπουσ' αἱ 'ν φανωσ' αυθαιρετοι.
Χο. Λειπει μεν ουδ' ἁ προσθεν ηδειμεν, το μη ου
Βαρυστον' ειναι· προς δ' εκεινοισιν τι φης;
Εξ. Ὁ μεν ταχιστος των λογων ειπειν τε και
Μαθειν, τεθνηκε θειον Ιοκαστης καρα.
Χο. Ω δυσταλαινα· προς τινος ποτ' αιτιας;
Εξ. Αυτη προς αὑτης· των δε πραχθεντων τα μεν
Αλγιστ' απεστιν· ἡ γαρ οψις ου παρα.
Ὁμῶς δ', ὁσον γε καν εμοι μνημης ενι,
Πευσει τα κεινης αθλιας παθηματα.
Ὁπως γαρ οργη χρωμενη παρηλθ' εσω
Θυρωνος, ιετ' ευθυ προς τα νυμφικα
Λεχη, κομην σπωσ' αμφιδεξιοις ακμαις·
Πυλας δ', ὁπως εισηλθ', επιῤῥηξασ', εσω,
Καλει τον ηδη Λαϊον παλαι νεκρον,
Μνημην παλαιων σπερματων εχουσ', ὑφ' ὡν
Θανοι μεν αυτος, την δε τικτουσαν λιποι
Τοις οἱσιν αυτου δυστεκνον παιδουργιαν.
Εγοᾶτο δ' ευνας, ενθα δυστηνος διπλους,
Εξ ανδρος ανδρα, και τεκν' εκ τεκνων τεκοι.
Χὡπως μεν εκ τωνδ', ουκ ετ' οιδ', απολλυται.
Βοων γαρ εισεπαισεν Οιδιπους, ὑφ' οὑ
Ουκ ην το κεινης εκθεασασθαι κακον·
Αλλ' εις εκεινον περιπολουντ' ελευσσομεν

Φοιτᾳ

Φοιτᾳ γαρ, ἡμας εγχος εξαιτων πορειν,
Γυναικα τ' ου γυναικα, μητρῴαν δ' ὁπου
Κιχοι διπλην αρουραν ὑ τε και τεκνων.
Λυσσωντι δ' αυτῳ δαιμονων δεικνυσι τις·
Ουδεις γαρ ανδρων, οἱ παρημεν εγγυθεν.
Δεινον δ' αΰσας, ὡς ὑφηγητου τινος,
Πυλαις διπλαις ενηλατ'· εκ δε πυθμενων
Εκλινε κοιλα κληθρα, καμπιπτει στεγῃ,
Οὑ δη κρεμαστην την γυναικ' εσειδομεν,
Πλεκταις εωραις εμπεπλεγμενην· ὁ δε
Ὁπως ὁρᾳ νιν, δεινα βρυχηθεις ταλας,
Χαλᾳ κρεμαστην αρτανην· επει δε γ' ἡ
Τλημων εκειτο, δεινα τἀνθενδ' ην ὁρᾳν.
Αποσπασας γαρ εἱματων χρυσηλατους
Περονας απ' αυτης, αἱσιν εξεστελλετο,
Αρας επαισεν αρθρα των αὑτου κυκλων,
Αυδων τοιαυθ'. Ὁθ' ὁυνεκ' ουκ οψοιντο νιν,
Ουθ' οἱ' επασχεν, ουθ' ὁποι' εδρα κακα,
Αλλ' εν σκοτῳ το λοιπον οὓς μεν ουκ εδει
Οψοιαθ', οὓς δ' εχρηζεν ου γνωσοιατο.—
Τοιαυτ' εφυμνων, πολλακις τε κοὐχ ἁπαξ
Ηρασσ' επαιρων βλεφαρα· φοινιαι δ' ὁμου
Γληναι γενει' ετεγγον· ουδ' ανιεσαν
Φονου μυδωσας σταγονας· αλλ' ὁμου μελας
Ομβρος χαλαζης αἱματος ἀπετεγγετο.
Ταδ' εκ δυοιν ερρωγεν, ου μονου, κακα·
Αλλ' ανδρι και γυναικι συμμιγῆ κακα·
Ὁ πριν παλαιος δ' ολβος ην παροιθε μεν
Ολβος δικαιως· νυν δε τηδε θἡμερᾳ
Στεναγμος, ατη, θανατος, αισχυνη· κακων
Ὁσ' εστι παντων ονοματ', ουδεν εστ' απον.
Χο. Νυν δ' εσθ' ὁ τλημων εν τινι σχολῃ κακου;

Εξ. Βοᾳ διοιγειν κληθρα, και δηλουν τινα
Τοις πασι Καδμειοισι τον πατροκτονον,
Τον μητρος . . . . αυδων ανοσι', ουδε ῥητα μοι,
Ως εκ χθονος ῥιψων ἑαυτον, ουδ' ετι
Μενων δομοις αραιος, ὡς ηρασατο.
Ῥωμης γε μεντοι και προηγητου τινος
Δειται· το γαρ νοσημα μειζον η φερειν.
Δειξει δε και σοι· κληθρα γαρ πυλων ταδε
Διοιγεται· θεαμα δ' εισοψει ταχα
Τοιουτον, οιον και στυγουντ' εποικτισαι.

Χο. Ω δεινον ιδειν παθος ανθρωποις,
Ω δεινοτατον παντων, ὁσ' εγω
Προσεκυρσ' ηδη· τις σ', ω τλημον,
Προσεβη μανια; τις ὁ πηδησας
Μειζονα δαιμων των μακιστων
Προς σῃ δυσδαιμονι μοιρᾳ;
Φευ, φευ· δυσταν'· αλλ' ουδ' εσιδειν
Δυναμαι σ', εθελων πολλ' ανερεσθαι,
Πολλα πυθεσθαι, πολλα δ' αθρησαι·
Τοιαν φρικην παρεχεις μοι.
Οι. Αι αι αι αι,
Φευ, φευ· δυστανος εγω· ποι γας
Φερομαι τλαμων;
Πᾷ μοι φθογγα πετεται φοραδην;
Ιω δαιμον, ιν' εξηλου;
Χο. Ες δεινον, ουδ' ακουστον, ουδ' εποψιμον.

Στροφη α'.

Οι. Ιω σκοτου νεφος εμον αποτροπον,
Επιπλομενον αφατον,
Αδαμαστον τε
Και δυσουριστον· οιμοι,

Οιμοι

Οιμοι μαλ' αυθις· οιος εισεδυ μ' άμα
Κεντρων τε τωνδ' οιστρημα, και μνημη κακων.

Χο. Και θαυμα γ' ουδεν εν τοσοισδε πημασι
Διπλα σε πενθειν, και διπλα φορειν κακα.

Αντιστροφη α'.

Οι. Ιω φιλος, συ μεν εμος επιπολος
Ετι μονιμος· ετι γαρ
'Υπομενεις εμε
Τον τυφλον κηδευων· φευ·
Ου γαρ με ληθεις, αλλα γιγνωσκω σαφως,
Καιπερ σκοτεινος, την γε σην αυδην όμως.

Χο. Ω δεινα δρασας, πως ετλης τοιαυτα σας
Οψεις μαρανας; τις σ' επηρε δαιμονων;

Στροφη β'.

Οι. Απολλων ταδ' ην, Απολλων, ω φιλοι,
'Ο κακα τελων εμα,
Κακα ταδ' εμα παθεα,
Επαισε δ' αυτοχειρ νιν
Ουτις, αλλ' εγω τλαμων.
Τι γαρ εδει μ' όραν,
'Οτω γ' όρωντι μηδεν ην ιδειν γλυκυ;

Χο. Ην ταυθ', όπωσπερ και συ φης.

Στροφη γ'.

Οι. Τι δη ποτ' εμοι βλεπτον, η
Στερκτον, η προσηγορον
Ετ' εστ' ακουειν ήδονα, φιλοι;
Απαγετ' εκτοπιον
'Οτι ταχιστα με,
Απαγετ', ω φιλοι,

Τον

Τον ολεθρον μεγαν,
Τον καταρατοτατον,
Ετι δε και θεοις
Εχθροτατον βροτων.

Χο. Δειλαιε τȣ νȣ̃ της τε συμφορας ισον,
Ὡς σ' ηθελησα μηδ' αναγνωναι ποτ' αν.

Αντιστροφη β'.

Οι. Ολοιθ' ὁστις ην, ὁς απ' αγριας πεδας
Νομαδος επιποδιας
Ελυσε μ', απο τε φονȣ
Ερρυτο κἀνεσωσεν,
Ουδεν εις χαριν πρασσων.
Τοτε γαρ αν θανων,
Ουκ ην φιλοισιν ȣδ' εμοι τοσονδ' αχος.
Χο. Θελοντι κᾀμοι τȣτ' αν ην.

Αντιστροφη γ'.

Οι. Ουκȣν πατρος γ' αν φονευς
Ηλθον, ȣδε νυμφιος
Βροτοις εκληθην ὡν εφυν απο.
Νυν δ' αθλιος μεν ειμ',
Ανοσιων δε παις,
Ὁμογενης δ' αφ' ων
Αυτος εφυν ταλας.
Ει δε τι πρεσβυτερον
Εφυ κακȣ κακον,
Τȣτ' ελαχ' Οιδιπȣς.

Χο. Ουκ οιδ' ὁπως σε φῶ βεβȣλευσθαι καλως.
Κρεισσων γαρ ησθα μηκετ' ων, η ζων τυφλος.
Οι. Ὡς μεν ταδ' ȣχ ὡδ' εστ' αριστ' ειργασμενα,
Μη μ' εκδιδασκε, μηδε συμβȣλευ' ετι.

Εγω

Εγω γαρ ουκ οιδ' ομμασιν ποιοις βλεπων
Πατερα ποτ' αν προσειδον εις 'Αδου μολων,
Ουδ' αυ ταλαιναν μητερ', οἷν εμοι δυοιν
Εργ' εστι κρεισσον' αγχονης ειργασμενα.
Αλλ' ἡ τεκνων δητ' οψις ην εφιμερος
Βλαστουσ' ὁπως εβλαστε, προσλευσσειν εμοι;
Ου δητα τοι τοις γ' εμοισιν οφθαλμοις ποτε·
Ουδ' αστυ γ', ουδε πυργος, ουδε δαιμονων
Αγαλμαθ' ἱερα, των ὁ παντλημων εγω
Καλλιστ' ανηρ εἷς εν γε ταις Θηβαις τραφεις
Απεστερησ' εμαυτον, αυτος εννεπων
Ωθειν ἁπαντας τον ασεβη, τον εκ θεων
Φανεντ' αναγνον, και γενους του Λαϊου.
Τοιανδ' εγω κηλιδα μηνυσας εμην
Ορθοις εμελλον ομμασιν τουτους ὁραν;
'Ηκιστα γ'· αλλ' ει της ακουουσης ετ' ην
Πηγης δι' ωτων φραγμος ουκ αν εσχομην
Το μη 'ποκλεισαι τουμον αθλιον δεμας,
'Ιν' ην τυφλος τε και κλυων μηδεν· το γαρ
Την φροντιδ' εξω των κακων οικειν, γλυκυ.
Ιω Κιθαιρων, τι μ' εδεχου; τι μ' ου λαβων
Εκτεινας ευθυς, ὡς εδειξα μηποτε
Εμαυτον ανθρωποισιν ενθεν ην γεγως;
Ω Πολυβε και Κορινθε, και τα πατρια
Λογῳ παλαια δωμαθ', οἷον αρ' εμε
Καλλος κακων ὑπουλον εξεθρεψατε.
Νυν γαρ κακος τ' ων κᾀκ κακων ευρισκομαι.
Ω τρεις κελευθοι και κεκρυμμενη ναπη,
Δρυμος τε, και στενωπος εν τριπλαις ὁδοις,
Αἱ τουμον αἱμα, των εμων χειρων απο,
Επιετε πατρος, αρ' εμου μεμνησθ' ετι
Οἷ' εργα δρασας ὑμιν, ειτα δευρ' ιων

'Οποι'

Ὁποι' επρασσον αυθις; ω γαμοι, γαμοι,
Εφυσαθ' ἡμας, και φυτευσαντες, παλιν
Ανειτε ταύτον σπερμα, καπεδειξατε
Πατερας, αδελφους, παιδας, αἱμ' εμφυλιον,
Νυμφας, γυναικας, μητερας τε, χὡποσα
Αισχιστ' εν ανθρωποισιν εργα γιγνεται.
Αλλ', ου γαρ αυδαν εσθ', ἁ μηδε δραν καλον,
Ὁπως ταχιστα, προς θεων, εξω με που
Καλυψατ' η φονευσατ', η θαλασσιον
Εκριψατ', ενθα μηποτ' εισοψεσθ' ετι.
Ιτ', αξιωσατ' ανδρος αθλιου θιγειν.
Πειθεσθε, μη δεισητε· τάμα γαρ κακα
Ουδεις οἱος τε πλην γ' εμου φερειν βροτων.

Χο. Αλλ' ὡν επαιτεις ες δεον παρεσθ' ὁδε
Κρεων, το πρασσειν και το βουλευειν· επει
Χωρας λελειπται μουνος αντι σου φυλαξ.

Οι. Οιμοι· τι δητα λεξομεν προς τονδ' επος;
Τις μοι φανειται πιστις ενδικος; τα γαρ
Παρος προς αυτον παντ' εφευρημαι κακος.

Κρε. Ουχ ὡς γελαστης, Οιδιπους, εληλυθα,
Ουδ' ὡς ονειδιων τι των παρος κακων·
Αλλ' ει τα θνητων μη καταισχυνεσθ' ετι
Γενεθλα, την γουν παντα βοσκουσαν φλογα
Αιδεισθ' ανακτος Ἡλιου, τοιονδ' αγος
Ακαλυπτον οὑτω δεικνυναι, το μητε γη,
Μητ' ομβρος ἱερος, μητε φως προσδεξεται.
Αλλ' ὡς ταχιστ' ες οικον εσκομιζετε.
Τοις εν γενει γαρ τἀγγενη μαλισθ' ὁραν,
Μονοις τ' ακουειν ευσεβως εχει κακα.

Οι. Προς θεων, επειπερ ελπιδος μ' απεσπασας,
Αριστος ελθων προς κακιστον ανδρ' εμε,
Πιθου τι μοι· προς σου γαρ, ουδ' εμου, φρασω.

Κρε. Και

Κρε. Και τȣ με χρειας ὡδε λιπαρεις τυχειν ;
Οι. Ῥιψον με γης εκ τησδ' ὁσον ταχισθ', ὁπȣ
Θνητων φανȣμαι μηδενος προσηγορος.
Κρε. Εδρασ' αν, ευ τȣτ' ισθ' αν, ει μη τȣ θεȣ
Πρωτιστ' εχρηζον εκμαθειν τι πρακτεον.
Οι. Αλλ' ἡ γ' εκεινȣ πασ' εδηλωθη φατις,
Τον πατροφοντην, τον ασεβη μ' απολλυναι.
Κρε. Οὑτως ελεχθη ταυθ'· ὁμως δ' ἱν' ἑσταμεν
Χρειας, αμεινον εκμαθειν τι δραστεον.
Οι. Οὑτως αρ' ανδρος αθλιȣ πευσεσθ' ὑπερ ;
Κρε. Και γαρ συ νυν τ' αν τῳ θεῳ πιστιν φεροις.
Οι. Και σοι γ' επισκηπτω τε, και προτρεψομαι,
Της μεν κατ' οικȣς αυτος ὁν θελεις ταφον
Θȣ· και γαρ ορθως των γε σων τελεις ὑπερ.
Εμȣ δε μηποτ' αξιωθητω τοδε
Πατρῳον αστυ ζωντος οικητȣ τυχειν.
Αλλ' εα με ναιειν ορεσιν, ενθα κληζεται
Ὁυμος Κιθαιρων οὑτος, ὁν μητηρ τ' εμοι
Πατηρ τ' εθεσθην ζωντι κυριον ταφον,
Ἱν' εξ εκεινων, οἱ μ' απωλλυτην, θανω.
Καιτοι τοσȣτον γ' οιδα, μητ' εμ' αν νοσον,
Μητ' αλλο περσαι μηδεν· ȣ γαρ αν ποτε
Θνησκων εσωθην, μη 'πι τῳ δεινῳ κακῳ.
Αλλ' ἡ μεν ἡμων μοιρ', ὁπηπερ ασ', ιτω.
Παιδων δε, των μεν αρσενων μη μοι, Κρεων,
Προσθη μεριμναν· ανδρες εισιν· ὡστε μη
Σπανιν ποτε σχειν, ενθ' αν ωσι, τȣ βιȣ.
Ταιν δ' αθλιαιν οικτραιν τε παρθενοιν εμαιν,
Αἱν ȣ ποθ' ἡ 'μη χωρις εσταθη βορᾶς
Τραπεζ' ανευ τȣδ' ανδρος, αλλ' ὁσων εγω
Ψαυοιμι, παντων τωνδ' αει μετειχετην·
Ταιν μοι μελεσθαι· και μαλιστα μεν χεροιν

Ψαυσαι

Ψαυσαι μ' εασον, κἀποκλαυσασθαι κακα.
Ιθ', ω 'ναξ,
Ιθ', ω γονῇ γενναιε· χερσι δ' αν θιγων
Δοκοιμ' εχειν σφας, ὡσπερ ἡνικ' εϐλεπον.
Τι φημι;
Ου δη κλυω που, προς θεων, τοιν μοι φιλοιν
Δακρυῤῥοουντοιν; και μ' εποικτειρας Κρεων
Επεμψ' εμοι τα φιλτατ' εκγονοιν εμοιν;
Λεγω τι;
Κρε. Λεγεις· εγω γαρ ειμ' ὁ πορσυνας ταδε,
Γνους την παρουσαν τερψιν, ἡ σ' ειχεν παλαι.
Οι. Αλλ' ευτυχοιης, και σε τησδε της ὁδου
Δαιμων αμεινον η 'με φρουρησας τυχοι.
Ω τεκνα, που ποτ' εστε; δευρ' ιτ', ελθετε
Ὡς τας αδελφας τασδε τας εμας χερας,
Αἱ του φυτουργου πατρος ὑμιν ὡδ' ὁραν
Τα προσθε λαμπρα προυξενησαν ομματα·
Ὁς ὑμιν, ω τεκν', ουθ' ὁρων, ουθ' ἱστορων,
Πατηρ εφανθην ενθεν αυτος ηροθην.
Και σφω δακρυω· προσϐλεπειν γαρ ου σθενω·
Νοουμενος τα λοιπα του πικρου βιου,
Οἱον βιωναι σφω προς ανθρωπων χρεων.
Ποιας γαρ αστων ἡξετ' εις ὁμιλιας;
Ποιας δ' ἑορτας, ενθεν ου κεκλαυμεναι
Προς οικον ιξεσθ' αντι της θεωριας;
Αλλ' ἡνικ' αν δη προς γαμων ἡκητ' ακμας,
Τις ουτος εσται; τις παραῤῥιψει, τεκνα,
Τοιαυτ' ονειδη λαμϐανων, ἁ τοις εμοις
Εστιν, γονευσι σφων θ' ὁμου δηληματα;
Τι γαρ κακων απεστι; τον πατερα πατηρ
Ὑμων επεφνε· την τεκουσαν ηροσεν,
Ὁθεν περ αυτος εσπαρη, κἀκ των ισων

Εκτησοθ'

Εκτησαθ' ὑμας, ὡνπερ αυτος εξεφυ.
Τοιαυτ' ονειδιεισθε· κᾳτα τις γαμει;
Ουκ εστιν ουδεις, ω τεκν'· αλλα δηλαδη
Χερσους φθαρηναι καγαμους ὑμας χρεων.
Ω παι Μενοικεως, αλλ' επει μονος πατηρ
Ταυταιν λελειψαι, νω γαρ, ὡ 'φυτευσαμεν,
Ολωλαμεν δυ' οντε, μη σφε περιϊδης
Πτωχας, ανανδρους, εγγενεις αλωμενας,
Μηδ' εξισωσης τασδε τοις εμοις κακοις.
Αλλ' οικτισον σφας, ὡδε τηλικασδ' ὁρων,
Παντων ερημους, πλην ὁσον το σον μερος.
Ξυννευσον, ω γενναιε, σῃ ψαυσας χερι.
Σφων δ', ω τεκν', ει μεν ειχετον γ' ηδη φρενας,
Πολλ' αν παρῃνουν· νυν δε τουτ' ευχεσθε μοι,
Οὑ καιρος αιει ζῃν, βιου δε λῳονος
'Υμας κυρησαι του φυτευσαντος πατρος.

Κρε. 'Αλις· ἱν' εξηκεις δακρυων; αλλ' ιθι στεγης εσω.
Οι. Πειστεον, κει μηδεν ἡδυ.
Κρε. Παντα γαρ καιρῳ καλα.
Οι. Οισθ' εφ' οἱς ουν ειμι;
Κρε. Λεξεις, και τοτ' εισομαι κλυων.
Οι. Γης μ' ὁπως πεμψεις αποικον·
Κρε. Του θεου μ' αιτεις δοσιν.
Οι. Αλλα θεοις γ' εχθιστος ἡκω.
Κρε. Τοιγαρουν τευξει ταχα.
Οι. Φῃς ταδ' ουν;
Κρε. 'Α μη φρονω γαρ, ου φιλω λεγειν ματην.
Οι. Απαγε νυν μ' εντευθεν ηδη.
Κρε. Στειχε νυν, τεκνων δ' αφου.
Οι. Μηδαμως ταυτας γ' ἑλῃς μου.
Κρε. Παντα μη βουλου κρατειν.
Και γαρ ἁ 'κρατησας, ου σοι τῳ βιῳ ξυνεσπετο.

Χο. Ω πατρας Θηβης ενοικοι, λευσσετ', Οιδιπους ὁδε,
Ὁς τα κλειν' αινιγματ' ηδη, και κρατιστος ην ανηρ
Ὁστις ου ζηλῳ πολιτων και τυχαις επιβλεπων,
Εις ὁσον κλυδωνα δεινης ξυμφορας εληλυθεν.
Ὡστε θνητον οντ', εκεινην την τελευταιαν ιδειν
Ἡμεραν επισκοπουντα, μηδεν' ολβιζειν, πριν αν
Τερμα του βιου περαση, μηδεν αλγεινον παθων.

ΤΕΛΟΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

II.

*Ex EURIPIDE.

[Juxta Edit. Ric. Porson. Cantab. 1801. in 8vo.]

EURIPIDES—in affectibus cùm omnibus mirus, tùm in iis, qui miseratione constant, facilè præcipuus.

Quinctil. Lib. X.

ʽΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΙΑΣΩΝ εις Κορινθον ελθων, επαγομενος και Μηδειαν, εγγυαται την Κρεοντος, του Κορινθιων βασιλεως, θυγατερα Γλαυκην, προς γαμον· μελλουσα δε ἡ Μηδεια φυγαδευεσθαι ὑπο Κρεοντος εκ της Κορινθου, παραιτησαμενη προς μιαν ἡμεραν μειναι, και τυχουσα, μισθον της χαριτος δωρα δια των παιδων πεμπει τῃ Γλαυκῃ, εσθητα, και χρυσουν στεφανον· οἱς εκεινη χρησαμενη διαφθειρεται· και ὁ δε, περιπλακεις τῃ θυγατρι, απολλυται· Μηδεια δε, τους ἑαυτης παιδας αποκτεινασα, εφ' ἁρματος δρακοντων πτερωτων, ὁ παρ' Ἡλιου ελαβεν, εποχος γενομενη, αποδιδρασκει εις Αθηνας, κακεισε Αιγει τῳ Πανδιονος γαμειται. Φερεκυδης δε και Σιμωνιδης φασιν, ὡς ἡ Μηδεια ανεψησασα τον Ιασονα, νεον ποιησειε· περι δε του πατρος αυτου Αισονος, ὁ τους Νοστους ποιησας, φησιν οὑτως·

> Αυτικα δ' Αισονα θηκε φιλον κορον ἡβωοντα,
> Γηρας αποξυσασ' ειδυιῃσι πραπιδεσσι·
> Φαρμακα πολλ' ἑψουσ' επι χρυσειοισι λεβησι.

Αισχυλος δ' εν ταις του Διονυσου τροφοις ἱστορει, ὁτι και Διονυσου τροφους μετα των ανδρων αυτων ανεψησασα, ενεοποιησε. Σταφυλος δε φησι, τον Ιασονα τροπον τινα ὑπο της Μηδειας αναιρεθηναι· εγκελευσασθαι γαρ αυτην ὑπο τῃ πρυμνῃ της Αργους αυτον κατακοιμηθηναι, μελλουσης της νεως διαλυεσθαι ὑπο του χρονου· επιπεσουσης γουν της πρυμνης τῳ Ιασονι τελευτησαι αυτον.

ΑΛΛΩΣ,

ΑΛΛΩΣ,

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΜΗΔΕΙΑ, δια την προς Ιασονα εχθραν, τῳ εκεινον γεγαμηκεναι Γλαυκην την Κρεοντος θυγατερα, απεκτεινε μεν Γλαυκην και Κρεοντα, και τους ιδιους υἱους· εχωρισθη δε Ιασονος, Αιγει συνοικησουσα. Παρ' ουδετερῳ κειται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μεν σκηνη του δραματος ὑποκειται εν Κορινθῳ· ὁ δε χορος συνεστηκεν εκ γυναικων πολιτιδων. Εδιδαχθη επι Πυθιοδωρου αρχοντος, κατα την ογδοηκοστην ἑβδομην Ολυμπιαδα. Πρωτος Ευφοριων, δευτερος Σοφοκλης, τριτος Ευριπιδης. Μηδεια, Φιλοκτητης, Δικτυς, Θερισται, Σατυρος, ου σωζεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.
ΜΗΔΕΙΑ.
ΧΟΡΟΣ γυναικων.
ΚΡΕΩΝ.
ΙΑΣΩΝ.
ΑΙΓΕΥΣ, Βασιλευς Αθηνων.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΠΑΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.
ἙΤΕΡΟΣ ΠΑΙΣ.

Προλογιζει δε ἡ Τροφος.

ΕΥΡΙ-

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

* ΜΗΔΕΙΑ.

ΤΡΟΦΟΣ.

Ειθ' ωφελ' Αργους μη διαπτασθαι σκαφος
Κολχων ες αιαν, κυανεας Συμπληγαδας,
Μηδ' εν ναπαισι Πηλιου πεσειν ποτε
Τμηθεισα πευκη, μηδ' ερετμωσαι χερας
Ανδρων αριστων, οἱ το παγχρυσον δερας
Πελιᾳ μετηλθον· ου γαρ αν δεσποιν' εμη
Μηδεια πυργους γης επλευσ' Ιωλκιας,
Ερωτι θυμον εκπλαγεισ' Ιασονος.
Ουδ' αν κτανειν πεισασα Πελιαδας κορας
Πατερα, κατῳκει τηνδε γην Κορινθιαν,
Ξυν ανδρι και τεκνοισιν, ἁνδανουσα μεν
Φυγῃ πολιταις, ὡν αφικετο χθονα,
Αυτη τε παντα συμφερουσ' Ιασονι·
Ἡπερ μεγιστη γιγνεται σωτηρια,
Ὁταν γυνη προς ανδρα μη διχοστατῃ.
Νυν δ' εχθρα παντα, και νοσει τα φιλτατα.
Προδους γαρ αὑτου τεκνα, δεσποτιν τ' εμην,
Γαμοις Ιασων βασιλικοις ευναζεται,
Γημας Κρεοντος παιδ', ὁς αισυμνᾳ χθονος.
Μηδεια δ' ἡ δυστηνος, ητιμασμενη,
Βοᾳ μεν ορκους, ανακαλει δε δεξιᾶς
Πιστιν μεγιστην, και θεους μαρτυρεται,

Οίας

Οἱας αμοιϐης εξ Ιασονος κυρει.
Κειται δ᾽ ασιτος, σωμ᾽ ὑφεισ᾽ αλγηδονι,
Τον παντα συντηκεσα δακρυοις χρονον,
Επει προς ανδρος ησθετ᾽ ηδικημενη,
Ουτ᾽ ομμ᾽ επαιρουσ᾽, ετ᾽ απαλλασσεσα γης
Προσωπον· ὡς δε πετρος, η θαλασσιος
Κλυδων, ακεει, νεθετεμενη, φιλων.
Ην μη ποτε στρεψασα παλλευκον δερην,
Αυτη προς αὑτην πατερ᾽ αποιμωξῃ φιλον,
Και γαιαν, οικες θ᾽, ἐς προδεσ᾽ αφικετο
Μετ᾽ ανδρος, ὁς σφε νυν ατιμασας εχει.
Εγνωκε δ᾽ ἡ ταλαινα, συμφορας ὑπο,
Οἱον πατρῴας μη ᾽πολειπεσθαι χθονος.
Στυγει δε παιδας, εδ᾽ ὁρωσ᾽ ευφραινεται·
Δεδοικα δ᾽ αυτην, μη τι βελευσῃ νεον·
Βαρεια γαρ φρην, εδ᾽ ανεξεται κακως
Πασχεσ᾽· εγ᾽ ῳδα τηνδε, δειμαινω δε νιν,
Μη θηκτον ωσῃ φασγανον δι᾽ ἡπατος,
Η και τυραννον τον τε γημαντα κτανῃ,
Κᾳπειτα μειζω ξυμφοραν λαϐῃ τινα.
Δεινη γαρ· ε τοι ῥᾳδιως γε συμϐαλων
Εχθραν τις αυτῃ, καλλινικον ᾳσεται.
Αλλ᾽ οἱδε παιδες εκ τροχων πεπαυμενοι
Στειχεσι, μητρος εδεν εννοουμενοι
Κακων· νεα γαρ φροντις εκ αλγειν φιλει.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Παλαιον οικων κτημα δεσποινης εμης,
Τι προς πυλαισι τηνδ᾽ αγεσ᾽ ερημιαν
Ἑστηκας, αυτη θρεομενη σαυτῃ κακα;
Πως σε μονη Μηδεια λειπεσθαι θελει;

Τρο. Τεκνων οπαδε πρεσϐυ των Ιασονος,
Χρηστοισι δελοις ξυμφορα τα δεσποτων

Κακως

Κακως πιτνοντα, και φρενων ανθαπτεται.
Εγω γαρ εις τουτ' εκβεβηκ' αλγηδονος,
'Ως Θ' ἱμερος μ' ὑπηλθε γη τε κουρανῳ
Λεξαι, μολουσαν δευρο, δεσποινης τυχας.
Παι. Ουπω γαρ ἡ ταλαινα παυεται γοων;
Τρο. Ζηλω σ'· εν αρχῃ πημα, κουδεπω μεσοι.
Παι. Ω μωρος, ει χρη δεσποτας ειπειν τοδε,
'Ως ουδεν οιδε των νεωτερων κακων.
Τρο. Τι δ' εστιν, ω γεραιε; μη φθονει φρασαι.
Παι. Ουδεν· μετεγνων και τα προσθ' ειρημενα.
Τρο. Μη προς γενειου κρυπτε συνδουλον σεθεν,
Σιγην γαρ, ει χρη, τωνδε θησομαι περι.
Παι. Ηκουσα του λεγοντος, ου δοκων κλυειν,
Πεσσους προσελθων, ενθα δη παλαιτεροι
Θασσουσι, σεμνον αμφι Πειρηνης ὑδωρ,
'Ως τουσδε παιδας γης ελαν Κορινθιας
Ξυν μητρι μελλει τησδε κοιρανος χθονος
Κρεων· ὁ μεντοι μυθος ει σαφης ὁδε,
Ουκ οιδα· βουλοιμην δ' αν ουκ ειναι τοδε.
Τρο. Και ταυτ' Ιασων παιδας εξανεξεται
Πασχοντας, ει και μητρι διαφοραν εχει;
Παι. Παλαια καινων λειπεται κηδευματων,
Κουκ εστ' εκεινος τοισδε δωμασιν φιλος.
Τρο. Απωλομεσθ' αρ', ει κακον προσοισομεν
Νεον παλαιῳ, πριν τοδ' εξηντληκεναι.
Παι. Αταρ συγ', ου γαρ καιρος ειδεναι ταδε
Δεσποιναν, ἡσυχαζε, και σιγα λογον.
Τρο. Ω τεκν', ακουεθ' οἱος εις ὑμας πατηρ;
Ολοιτο μεν μη, δεσποτης γαρ εστ' εμος,
Αταρ κακος γ' ων εις φιλους ἁλισκεται.
Παι. Τις δ' ουχι θνητων; αρτι γινωσκεις τοδε,
'Ως πας τις αὑτον του πελας μαλλον φιλει,
Οἱ μεν δικαιως, οἱ δε και κερδους χαριν,

Ει

Στροφη.

Χο. Αΐες, ὦ Ζευ, και γα, και φως,
Ιαχαν, οἱαν ἁ δυστανος
Μελπει νυμφα;
Τι σοι ποτε τας απλαστου
Κοιτας ερος, ω ματαια,
Σπευσει θανατου τελευταν;
Μηδεν τοδε λισσου.
Ει δε σος ποσις
Καινα λεχη σεβιζει,
Κεινῳ τοδε μη χαρασσου·
Ζευς σοι τοδε συνδικασει·
Μη λιαν τακου,
Δυρομενα σον ευνηταν.

Μη. Ω μεγαλα Θεμι και ποτνι' Αρτεμι,
Λευσσεθ' ἁ πασχω, μεγαλοις ὁρκοις
Ενδησαμενα τον καταρατον
Ποσιν; ὁν ποτ' εγω νυμφαν τ' εσιδοιμ'
Αυτοις μελαθροις διακναιομενους·;
Οἱ γ' εμε προσθεν τολμωσ' αδικειν.
Ω πατερ, ω πολις, ὡν απενασθην
Αισχρως, τον εμον κτεινασα κασιν.
Τρο. Κλυεθ' οἱα λεγει, κἀπιβοαται
Θεμιν ευκταιαν, Ζηνα θ', ὁς ὁρκων
Θνατοις ταμιας νενομισται;
Ουκ εστιν ὁπως εν τινι μικρῳ
Δεσποινα χολον καταπαυσει.

Αντιστροφη.

Χο. Πως αν ες οψιν ταν ἁμετεραν
Ελθοι, μυθων τ' αυδαθεντων

Δεξαιτ'

Δεξαιτ' ομφαν,
Ει πως βαρυθυμον οργαν,
Και λημα φρενων μεθειη.
Μητοι το γ' εμον προθυμον
Φιλοισιν απεστω.
Αλλα βασα νιν
Δευρο πορευσον οικων
Εξω, φιλα, και ταδ' αυδα·
Σπευσον, πριν τι κακωσαι
Τȣς εσω· πενθος
Γαρ μεγαλως τοδ' ὁρμαται.

Τρο. Δρασω ταδ', αταρ φοβος, ει πεισω
Δεσποιναν εμαν·
Μοχθȣ δε χαριν τηνδ' επιδωσω.
Καιτοι τοκαδος δεργμα λεαινης
Αποταυρȣται δμωσιν, ὁταν τις
Μυθον προφερων πελας ὁρμαθῃ.
Σκαιȣς δε λεγων, κȣδεν τι σοφȣς
Τȣς προσθε βροτȣς, ȣκ αν ἁμαρτοις,
Οἵτινες ὑμνȣς επι μεν θαλιαις,
Επι τ' ειλαπιναις, και παρα δειπνοις
Εὕροντο, βιȣ τερπνας ακοας·
Στυγιȣς δε βροτων ȣδεις λυπας
Εὕρετο μȣσῃ και πολυχορδοις
Ὠδαις παυειν, εξ ὧν θανατοι,
Δειναι τε τυχαι σφαλλȣσι δομȣς,
Καιτοι ταδε μεν κερδος ακεισθαι
Μολπαισι βροτȣς· ἱνα δ' ευδειπνοι
Δαιτες, τι ματην τεινȣσι βοαν;
Το παρον γαρ εχει τερψιν αφ' αὑτȣ
Δαιτος πληρωμα βροτοισιν.

Χο. Ιαχαν

Χο. Ιαχαν αΐον πολυστονον γοων·
Λιγυρα δ' αχεα μογερα βοᾳ
Τον εν λεχει προδοταν κακονυμφον.
Θεοκλυτει δ' αδικα παθουσα
Ταν Ζηνος ὁρκιαν Θεμιν
Ἁ νιν εβασεν
Ἑλλαδ' ες αντιπορον
Δι' ἁλα νυχιον εφ' ἁλμυραν
Ποντου κληδ' απεραντον.

Μη. Κορινθιαι γυναικες, εξηλθον δομων,
Μη μοι τι μεμφησθ'· οιδα γαρ πολλους βροτων
Σεμνους γεγωτας, τους μεν ομματων απο,
Τους δ' εν θυραιοις· οἱ δ' αφ' ἡσυχου ποδος
Δυσκλειαν εκτησαντο και ῥαθυμιαν.
Δικη γαρ ουκ ενεστιν οφθαλμοις βροτων,
Ὁστις, πριν ανδρος σπλαγχνον εκμαθειν σαφως,
Στυγει δεδορκως, ουδεν ηδικημενος.
Χρη δε ξενον μεν καρτα προσχωρειν πολει,
Ουδ' αστον ηνεσ', ὁστις αυθαδης γεγως,
Πικρος πολιταις εστιν αμαθιας ὑπο,
Εμοι δ' αελπτον πραγμα προσπεσον τοδε
Ψυχην διεφθαρκ'· οιχομαι δε, και βιου
Χαριν μεθεισα κατθανειν χρηζω, φιλαι.
Εν ᾡ γαρ ην μοι παντα, γιγνωσκεις καλως,
Κακιστος ανδρων εκβεβηχ' οὑμος ποσις.
Παντων δ' ὁσ' εστ' εμψυχα, και γνωμην εχει,
Γυναικες εσμεν αθλιωτατον φυτον.
Ἁς πρωτα μεν δει χρηματων ὑπερβολῃ
Ποσιν πριασθαι, δεσποτην τε σωματος
Λαβειν· κακου γαρ τουτ' ετ' αλγιον κακον.
Καν τῳδ' αγων μεγιστος η κακον λαβειν,

Η χρηστον· ου γαρ ευκλεεις απαλλαγαι
Γυναιξιν, ουδ' οἱον τ' ανηνασθαι ποσιν.
Εις καινα δ' ηθη και νομους αφιγμενην,
Δει μαντιν ειναι, μη μαθουσαν οικοθεν,
'Οτῳ μαλιστα χρησεται ξυνευνετῃ.
Καν μεν ταδ' ἡμιν εκπονουμεναισιν ευ
Ποσις ξυνοικῃ, μη βιᾳ φερων ζυγον,
Ζηλωτος αιων· ει δε μη, θανειν χρεων.
Ανηρ δ', ὁταν τοις ενδον αχθηται ξυνων,
Εξω μολων επαυσε καρδιας ασην,
Η προς φιλον τιν', η προς ἡλικας τραπεις·
'Ημιν δ' αναγκη προς μιαν ψυχην βλεπειν.
Λεγουσι δ' ἡμας, ὡς ακινδυνον βιον
Ζωμεν κατ' οικους, οἱ δε μαρνανται δορι·
Κακως φρονουντες, ὡς τρις αν παρ ασπιδα
Στηναι θελοιμ' αν μαλλον, η τεκειν ἁπαξ.
Αλλ' ου γαρ ἁυτος προς σε καμ' ἡκει λογος·
Σοι μεν πολις θ' ἡδ' εστι και πατρος δομοι,
Βιου τ' ονησις, και φιλων κοινωνια·
Εγω δ' ερημος, απολις ουσ', ὑβριζομαι
Προς ανδρος, εκ γης βαρβαρου λελησμενη,
Ου μητερ', ουκ αδελφον, ουχι συγγενῆ,
Μεθορμισασθαι τησδ' εχουσα συμφορας.
Τοσουτον ουν σου τυγχανειν βουλησομαι,
Ην μοι πορος τις μηχανη τ' εξευρεθῃ,
Ποσιν δικῃ τωνδ' αντιτισασθαι κακων,
Τον δοντα τ' αυτῳ θυγατερ', ἡν τ' εγηματο,
Σιγᾳν· γυνη γαρ ταλλα μεν φοβου πλεα,
Κακη τ' ες αλκην και σιδηρον εισορᾳν·
'Οταν δ' ες ευνην ηδικημενη κυρῇ,
Ουκ εστιν αλλη φρην μιαιφονωτερα.

Χο. Δρασω ταδ'· ενδικως γαρ εκτισει ποσιν,

Μηδεια,

Μηδεια, πενθειν δ' ου σε θαυμαζω τυχας.
'Ορω δε και Κρεοντα τησδ' ανακτα γης
Στειχοντα, καινων αγγελον βουλευματων.

ΚΡΕΩΝ.

Σε, την σκυθρωπον και ποσει θυμουμενην
Μηδειαν, ειπον τησδε γης εξω περαν
Φυγαδα, λαβουσαν δισσα συν σαυτη τεκνα,
Και μη τι μελλειν, ὡς εγω βραβευς λογου
Τουδ' ειμι, κουκ απειμι προς δομους παλιν,
Πριν αν σε γαιας τερμονων εξω βαλω.

Μη. Αι αι πανωλης ἡ ταλαιν' απολλυμαι·
Εχθροι γαρ εξιασι παντα δη καλων,
Κουκ εστιν ατης ευπροσοιστος εκβασις.
Ερησομαι δε, και κακως πασχουσ' ὁμως,
Τινος μ' ἑκατι γης αποστελλεις, Κρεον;

Κρ. Δεδοικα σ', ουδεν δει παραμπεχειν λογους,
Μη μοι τι δρασης παιδ' ανηκεστον κακον.
Ξυμβαλλεται δε πολλα τουδε δειματος.
Σοφη πεφυκας, και κακων πολλων ιδρις,
Λυπει δε, λεκτρων ανδρος εστερημενη.
Κλυω δ' απειλειν σ', ὡς απαγγελλουσι μοι,
Τον δοντα, και γημαντα, και γαμουμενην
Δρασειν τι· ταυτ' ουν, πριν παθειν, φυλαξομαι.
Κρεισσον δε μοι νυν προς σ' απεχθεσθαι, γυναι,
Η μαλθακισθενθ' ὑστερον μεγα στενειν.

Μη. Φευ, φευ· ου νυν με πρωτον, αλλα πολλακις, Κρεον,
Εβλαψε δοξα, μεγαλα τ' ειργασται κακα.
Χρη δ' ουποθ', ὁστις αρτιφρων πεφυκ' ανηρ,
Παιδας περισσως εκδιδασκεσθαι σοφους.
Χωρις γαρ αλλης, ἡς εχουσιν αργιας,
Φθονον προς αστων αλφανουσι δυσμενη.

Σκαιοισι

Σκαιοισι μεν γαρ καινα προσφερων σοφα,
Δοξεις αχρειος κου σοφος πεφυκεναι·
Των δ' αυ δοκουντων ειδεναι τι ποικιλον
Κρεισσων νομισθεις, λυπρος εν πολει φανει.
Εγω δε καὐτη τησδε κοινωνω τυχης·
Σοφη γαρ ουσα, τοις μεν ειμ' επιφθονος,
Τοις δ' αυ προσαντης· ειμι δ' ουκ αγαν σοφη.
Συ δ' ουν φοβει με, μη τι πλημμελες παθης.
Ουχ ὡδ' εχει μοι, μη τρεσης ἡμας, Κρεον,
Ὡστ' ες τυραννους ανδρας εξαμαρτανειν.
Συ γαρ τι μ' ηδικηκας; εξεδου κορην
Ὁτῳ σε θυμος ηγεν· αλλ' εμον ποσιν
Μισω· συ δ', οιμαι, σωφρονων εδρας ταδε.
Και νυν το μεν σον ου φθονω καλως εχειν·
Νυμφευετ', ευ πρασσοιτε· τηνδε δε χθονα
Εατε μ' οικειν· και γαρ ηδικημενοι
Σιγησομεσθα, κρεισσονων νικωμενοι.
Κρ. Λεγεις ακουσαι μαλθακ', αλλ' εσω φρενων
Ὀῤῥωδια μοι, μη τι βουλευσης κακον.
Τοσῳδε γ' ἡσσον η παρος πεποιθα σοι.
Γυνη γαρ οξυθυμος, ὡς δ' αυτως ανηρ,
Ραων φυλασσειν η σιωπηλος σοφος.
Αλλ' εξιθ' ὡς ταχιστα, μη λογους λεγε·
Ως ταυτ' αραρε, κοὐκ εχεις τεχνην, ὁπως
Μενεις παρ' ἡμιν, ουσα δυσμενης εμοι.
Μη. Μη προς σε γουνων, της τε νεογαμου κορης.
Κρ. Λογους αναλοις· ου γαρ αν πεισαις ποτε.
Μη. Αλλ' εξελας με, κουδεν αἰδεσει λιτας;
Κρ. Φιλω γαρ ου σε μαλλον η δομους εμους.
Μη. Ω πατρις, ὡς σου καρτα νυν μνειαν εχω.
Κρ. Πλην γαρ τεκνων, εμοιγε φιλτατον πολις.
Μη. Φευ, φευ· βροτοις ερωτες ὡς κακον μεγα.

Κρ. Ὁπως

Κρ. Ὅπως αν, οιμαι, και παρεστωσιν τυχαι.
Μη. Ζευ, μη λαθοι σε τωνδ᾽ ὁς αιτιος κακων.
Κρ. Ἑρπ᾽, ω ματαια, και μ᾽ απαλλαξον πονων.
Μη. Πονος μεν· ἡμεις δ᾽ ου πονῳ κεχρημεθα;
Κρ. Ταχ᾽ εξ οπαδων χειρος ωσθησει βιᾳ.
Μη. Μη δητα τουτο γ᾽, αλλα σ᾽ αιτουμαι, Κρεον.
Κρ. Οχλον παρεξεις, ὡς εοικας, ω γυναι.
Μη. Φευξουμεθ᾽· ου τουθ᾽ ἱκετευσα σου τυχειν.
Κρ. Τι δ᾽ ουν βιαζῃ, κ᾽ουκ απαλλασσει χθονος;
Μη. Μιαν με μειναι τηνδ᾽ εασον ἡμεραν,
Και ξυμπερᾶναι φροντιδ᾽, ᾗ φευξουμεθα,
Παισιν τ᾽ αφορμην τοις εμοις, επει πατηρ
Ουδεν προτιμᾳ μηχανησασθαι τεκνοις.
Οικτειρε δ᾽ αυτους· και συ τοι παιδων πατηρ
Πεφυκας· εικος δ᾽ εστιν ευνοιαν σ᾽ εχειν·
Τοὐμου γαρ ου μοι φροντις, ει φευξουμεθα,
Κεινους δε κλαω ξυμφορᾳ κεχρημενους.
Κρ. Ἡκιστα τουμον λημ᾽ εφυ τυραννικον.
Αιδουμενος δε πολλα δη διεφθορα.
Και νυν ὁρω μεν εξαμαρτανων, γυναι,
Ὁμως δε τευξει τουδε· προὐννεπω δε σοι,
Ει σ᾽ ἡ ᾽πιουσα λαμπας οψεται θεου
Και παιδας εντος τησδε τερμονων χθονος,
Θανεῖ· λελεκται μυθος αψευδης ὁδε.
Νυν δ᾽, ει μενειν δει, μιμν᾽ εθ᾽ ἡμεραν μιαν·
Ου γαρ τι δρασεις δεινον, ὡν φοβος μ᾽ εχει.

Χο. Δυστανε γυναι,
Φευ, φευ, μελεα των σων αχεων.
Ποι ποτε τρεψει; τινα προξενιαν,
Η δομον, η χθονα σωτηρα κακων
Εξευρησεις;

Ὡς

'Ως ες απορον σε κλυδωνα θεος,
Μηδεια, κακων εποςευσε.

Μη. Κακως πεπρακται πανταχη· τις αντερει;
Αλλ' ουτι ταυτη ταυτα, μη δοκειτε πω·
Ετ' εισ' αγωνες τοις νεωστι νυμφιοις,
Και τοισι κηδευσασιν ου σμικροι πονοι.
Δοκεις γαρ αν με τονδε θωπευσαι ποτ' αν,
Ει μη τι κερδαινουσαν η τεχνωμενην;
Ουδ' αν προσειπον, ουδ' αν ἡψαμην χεροιν.
'Ο δ' ες τοσουτον μωριας αφικετο,
'Ωστ' εξον αυτῳ ταμ' ελειν βουλευματα
Γης εκβαλοντι, τηνδ' αφηκεν ἡμεραν
Μειναι μ', εν ᾗ τρεις των εμων εχθρων νεκρους
Θησω, πατερα τε και κορην ποσιν τ' εμον.
Πολλας δ' εχουσα θανασιμους αυτοις ὁδους,
Ουκ οιδ' ὁποιᾳ πρωτον εγχειρω, φιλαι·
Ποτερον ὑφαψω δωμα νυμφικον πυρι,
Η θηκτον ωσω φασγανον δι' ἡπατος,
Σιγῃ δομους εισβασ', ἱν' εστρωται λεχος.
Αλλ' εν τι μοι προσαντες· ει ληφθησομαι
Δομους ὑπερβαινουσα και τεχνωμενη,
Θανουσα θησω τοις εμοις εχθροις γελων.
Κρατιστα την ευθειαν, ᾗ πεφυκαμεν
Σοφαι μαλιστα, φαρμακοις αυτους ἑλειν.
Ειεν· και δη τεθνασι· τις με δεξεται πολις;
Τις γην ασυλον καὶ δομους εχεγγυους
Ξενος παρασχων, ῥυσεται τουμον δεμας;
Ουκ εστι· μεινασ' ουν ετι σμικρον χρονον,
Ην μεν τις ἡμιν πυργος ασφαλης φανῃ,
Δολῳ μετειμι τονδε και σιγῃ φονον·
Ην δ' εξελαυνῃ ξυμφορα μ' αμηχανος,

Αυτη ξιφος λαβουσα, και μελλω θανειν,
Κτενω σφε· τολμης δ' ειμι προς το καρτερον.
Ου γαρ, μα την δεσποιναν, ἡν εγω σεβω
Μαλιστα παντων, και ξυνεργον ειλομην,
Ἑκατην, μυχοις ναιουσαν ἑστιας εμης,
Χαιρων τις αυτων τ'ἀμον αλγυνει κεαρ.
Πικρους εγω σφι και λυγρους θησω γαμους,
Πικρον δε κηδος, και φυγας εμας χθονος.
Αλλ' εα, φειδου μηδεν, ὡν επιστασαι,
Μηδεια, βουλευουσα και τεχνωμενη.
Ἑρπ' εις το δεινον· νυν αγων ευψυχιας·
Ὁρας ἁ πασχεις; ου γελωτα δει σ' οφλειν
Τοις Σισυφειοις, τοις τ' Ιασονος γαμοις,
Γεγωσαν εσθλου πατρος, Ἡλιου τ' απο.
Επιστασαι δε· προς δε και πεφυκαμεν
Γυναικες, εις μεν εσθλ' αμηχανωταται,
Κακων δε παντων τεκτονες σοφωταται.

Στροφη ά.

Χο. Ανω ποταμων ἱερων
Χωρουσι παγαι,
Και δικα και παντα παλιν στρεφεται.
Ανδρασι μεν δολιαι βουλαι· θεων δ'
Ουκετι πιστις αραρε.
Ταν δ' εμαν ευκλειαν εχειν βιοταν
Στρεφουσι φαμαι.
Ερχεται τιμα γυναικειῳ γενει·
Ουκετι δυσκελαδος
Φαμα γυναικας ἑξει.

Αντιστροφη ά.

Μουσαι δε παλαιγενεων
Ληξουσ' αοιδαν,

Ταν εμαν ὑμνευσαι απιστοσυνάν.
Ου γαρ εν ἁμετερᾳ γνωμᾳ λυρας
Ωπασε θεσπιν αοιδαν
Φοιβος ἁγητωρ μελεων· επει αντ-
αχησ᾽ αν ὑμνον
Αρσενων γεννᾳ· μακρος δ᾽ αιων εχει
Πολλα μεν ἁμετεραν
Ανδρων τε μοιραν ειπειν.

Στροφη β΄.

Συ δ᾽ εκ μεν οικων πατριων επλευσας
Μαινομενᾳ κραδιᾳ
Διδυμας ὁρισασα ποντου
Πετρας· επι δε ξενᾳ
Ναιεις χθονι, τας ανανδρου
Κοιτας ολεσασα λεκτρον,
Ταλαινα, φυγας δε χωρας
Ατιμος ελαυνει.

Αντιστροφη β΄.

Βεβακε δ᾽ ὁρκων χαρις, ουδ᾽ ετ᾽ αιδως
Ἑλλαδι τᾳ μεγαλᾳ
Μενει, αιθερια δ᾽ ανεπτα.
Σοι δ᾽ ουτε πατρος δομοι,
Δυστανε, μεθορμισασθαι
Μοχθων παρα, των δε λεκτρων
Αλλα βασιλεια κρεισσων
Δομοισιν επεστα.

ΙΑΣΩΝ.

Ου νυν κατειδον πρωτον, αλλα πολλακις,
Τραχειαν οργην, ὡς αμηχανον κακον.

Σοι γαρ παρον γην τηνδε και δομους εχειν,
Κουφως φερουσῃ κρεισσονων βουλευματα,
Λογων ματαιων ουνεκ' εκπεσει χθονος.
Καμοι μεν ουδεν πραγμα· μη παυσῃ ποτε
Λεγουσ', Ιασων ὡς κακιστος εστ' ανηρ.
Ἁ δ' ες τυραννους εστι σοι λελεγμενα,
Παν κερδος ἡγου ζημιουμενη φυγῃ·
Καγω μεν αει βασιλεων θυμουμενων
Οργας αφῃρουν, και σ' εβουλομην μενειν·
Συ δ' ουκ ανιεις μωριας, λεγουσ' αει
Κακως τυραννους· τοιγαρ εκπεσει χθονος.
Ὁμως δε κακ τωνδ' ουκ απειρηκως φιλοις
Ἡκω, τοσονδε προσκοπουμενος, γυναι,
Ὡς μητ' αχρημων ξυν τεκνοισιν εκπεσῃς
Μητ' ενδεης του· πολλ' εφελκεται φυγη
Κακα ξυν αυτῃ· και γαρ ει συ με στυγεις,
Ουκ αν δυναιμην σοι κακως φρονειν ποτε.
Μη. Ω παγκακιστε, τουτο γαρ σ' ειπειν εχω,
Γλωσσῃ μεγιστον εις ανανδριαν κακον·
Ηλθες προς ἡμας, ηλθες, εχθιστος γεγως;
Ουτοι θρασος τοδ' εστιν, ουδ' ευτολμια,
Φιλους κακως δρασαντ' εναντιον βλεπειν,
Αλλ' ἡ μεγιστη των εν ανθρωποις νοσων
Πασων, αναιδει'· ευ δ' εποιησας μολων.
Εγω τε γαρ λεξασα, κουφισθησομαι
Ψυχην, κακως σε, και συ λυπησει κλυων.
Εκ των δε πρωτων πρωτον αρξομαι λεγειν.
Εσωσα σ', ὡς ισασιν Ἑλληνων ὁσοι
Ταυτον ξυνεισεβησαν Αργωον σκαφος,
Πεμφθεντα ταυρων πυρπνοων επιστατην
Ζευγλησι, και σπερουντα θανασιμον γυην·
Δρακοντα θ', ὁς παγχρυσον αμφιπων δερας,

Σπαραις

Σπειραις εσωζε πολυπλοκοις αϋπνος ων,
Κτεινασ', ανεσχον σοι φαος σωτηριον.
Αυτη δε, πατερα και δομους προδουσ' εμους,
Την Πηλιωτιν εις Ιωλκον ἱκομην
Ξυν σοι, προθυμος μαλλον η σοφωτερα·
Πελιαν τ' απεκταν', ὡσπερ αλγιστον θανειν,
Παιδων ὑπ' αυτου, παντα τ' εξειλον φοβον.
Και ταυθ' ὑφ' ἡμων, ω κακιστ' ανδρων, παθων,
Προυδωκας ἡμας· καινα δ' εκτησω λεχη,
Παιδων γεγωτων· ει γαρ ησθ' απαις ετι,
Ξυγγνωστ' αν ην σοι τουδ' ερασθηναι λεχους.
Ὁρκων δε φρουδη πιστις, ουδ' εχω μαθειν,
Ει θεους νομιζεις τους τοτ' ουκ αρχειν ετι,
Η καινα κεισθαι θεσμι' ανθρωποις τανυν,
Επει ξυνοισθα γ' εις εμ' ουκ ευορκος ων.
Φευ δεξια χειρ, ἡς συ πολλ' ελαμβανου,
Και τωνδε γονατων, ὡς ματην κεχρωσμεθα
Κακου προς ανδρος, ελπιδων δ' ἡμαρτομεν.
Αγ', ὡς φιλῳ γαρ αντι σοι κοινωσομαι,
Δοκουσα μη τι προς γε σου πραξειν καλως,
Ὁμως δ'· ερωτηθεις γαρ αισχιων φανει·
Νυν ποι τραπωμαι; ποτερα προς πατρος δομους,
Οὓς σοι προδουσα και πατραν, αφικομην;
Η προς ταλαινας Πελιαδας; καλως γ' αν ουν
Δεξαιντο μ' οικοις, ὡν πατερα κατεκτανον.
Εχει γαρ οὑτω· τοις μεν οικοθεν φιλοις
Εχθρα καθεστηχ'· οὓς δε μ' ουκ εχρην κακως
Δραν, σοι χαριν φερουσα, πολεμιους εχω.
Τοιγαρ με πολλαις μακαριαν αν' Ἑλλαδα
Εθηκας αντι τωνδε· θαυμαστον δε σε
Εχω ποσιν και πιστον ἡ ταλαιν' εγω,
Ει φευξομαι γε γαιαν εκβεβλημενη,

Φιλων

Φιλων ερημος, ξυν τεκνοις μονη μονοις.
Καλον γ' ονειδος τῳ νεωστι νυμφιῳ,
Πτωχους αλασθαι παιδας, ἡ τ' εσωσα σε.
Ω Ζευ, τι δη χρυσου μεν, ὁς κιβδηλος ῃ,
Τεκμηρι' ανθρωποισιν ωπασας σαφη,
Ανδρων δ' ὁτῳ χρη τον κακον διειδεναι,
Ουδεις χαρακτηρ εμπεφυκε σωματι;
Χο. Δεινη τις οργη και δυσιατος πελει,
Ὁταν φιλοι φιλοισι συμβαλωσ' εριν.
Ια. Δει μ', ὡς εοικε, μη κακον φυναι λεγειν,
Αλλ' ὡστε ναος κεδνον οιακοστροφον,
Ακροισι λαιφους κρασπεδοις ὑπεκδραμειν
Την σην στομαργον, ω γυναι, γλωσσαλγιαν.
Εγω δ', επειδη και λιαν πυργοις χαριν,
Κυπριν νομιζω της εμης ναυκληριας
Σωτειραν ειναι θεων τε κἀνθρωπων μονην.
Σοι δ' εστι μεν νους λεπτος, αλλ' επιφθονος
Λογος διελθειν, ὡς Ερως σ' ηναγκασε
Τοξοις αφυκτοις τ'ἐμον εκσωσαι δεμας:
Αλλ' ουκ ακριβως αυτα θησομαι λιαν·
Ὁπῃ γαρ ουν ωνησας, ου κακως εχει.
Μειζω γε μεντοι της εμης σωτηριας
Ειληφας η δεδωκας, ὡς εγω φρασω.
Πρωτον μεν Ἑλλαδ' αντι βαρβαρου χθονος
Γαιαν κατοικεις, και δικην επιστασαι,
Νομοις τε χρησθαι, μη προς ισχυος χαριν.
Παντες δε σ' ησθοντ' ουσαν Ἑλληνες σοφην,
Και δοξαν εσχες· ει δε γης επ' εσχατοις
Ὁροισιν ωκεις, ουκ αν ην λογος σεθεν.
Ειη δ' εμοιγε μητε χρυσος εν δομοις,
Μητ' Ορφεως καλλιον ὑμνησαι μελος,
Ει μη 'πισημος ἡ τυχη γενοιτο μοι,

Τοσαυτα

Τοσαυτα μεντοι των εμων πονων περι
Ελεξ'· ἁμιλλαν γαρ συ πρϋθηκας λογων.
'Α δ' εις γαμυς μοι βασιλικυς ωνειδισας,
Εν τῳδε δειξω πρωτα μεν σοφος γεγως,
Επειτα σωφρων, ειτα σοι μεγας φιλος,
Και παισι τοις εμοισιν· αλλ' εχ' ἡσυχος.
Επει μετεστην δευρ' Ιωλκιας χθονος,
Πολλας εφελκων ξυμφορας αμηχανυς,
Τι τυδ' αν εὑρημ' εὑρον ευτυχεστερον,
Η παιδα γημαι βασιλεως, φυγας γεγως;
Ουχ, ᾗ συ κνιζῃ, σον μεν εχθαιρων λεχος,
Καινης δε νυμφης ἱμερῳ πεπληγμενος,
Ουδ' ως ἁμιλλαν πολυτεκνον σπυδην εχων·
'Αλις γαρ οἱ γεγωτες, υδε μεμφομαι·
Αλλ' ὡς, το μεν μεγιστον, οικοιμεν καλως,
Και μη σπανιζοιμεσθα, γιγνωσκων ὁτι
Πενητα φευγει πας τις εκποδων φιλος·
Παιδας δὲ θρεψαιμ' αξιως δομων εμων,
Σπειρας τ' αδελφυς τοισιν εκ σεθεν τεκνοις,
Εις ταυτο θειην, καὶ ξυναρτησας γενος,
Ευδαιμονοιην· σοι τε γαρ παιδων τι δει,
Εμοι τε λυει τοισι μελλυσιν τεκνοις,
Τα ζωντ' ονησαι· μων βεβυλευμαι κακως;
Ουδ' αν συ φαιης, ει σε μη κνιζοι λεχος.
Αλλ' ες τοσυτον ἡκεθ', ὡστ' ορθυμενης
Ευνης, γυναικες παντ' εχειν νομιζετε·
Ην δ' αυ γενηται ξυμφορα τις εις λεχος,
Τα λωστα και καλλιστα πολεμιωτατα
Τιθεσθε· χρην αρ' αλλοθεν ποθεν βροτυς
Παιδας τεκνυσθαι, θῆλυ δ' υκ ειναι γενος·
Χ' ούτως αν υκ ην υδεν ανθρωποις κακον.
Χο. Ιασον, ευ μεν τυσδ' εκοσμησας λογυς·

'Ομως

'Ομως δ' εμοιγε, κει παρα γνωμην ερω,
Δοκεις, προδους σην αλοχον, ου δικαια δραν.

Μη. Η πολλα πολλοις ειμι διαφορος βροτων·
Εμοι γαρ, όστις αδικος ων, σοφος λεγειν
Πεφυκε, πλειστην ζημιαν οφλισκανει.
Γλωσση γαρ αυχων ταδικ' ευ περιστελειν,
Τολμα πανουργειν, εστι δ' ουκ αγαν σοφος.
'Ως και συ μη νυν εις εμ' ευσχημων γενη,
Λεγειν τε δεινος· έν γαρ εκτενει σ' επος·
Χρην σ', ειπερ ησθα μη κακος, πεισαντ' εμε
Γαμειν γαμον τονδ', αλλα μη σιγη φιλων.

Ια. Καλως γ' αν ουν τωδ' εξυπηρετεις λογω,
Ει σοι γαμον κατειπον, ήτις ουδε νυν
Τολμας μεθειναι καρδιας μεγαν χολον.

Μη. Ου τουτο σ' ειχεν, αλλα βαρβαρον λεχος
Προς γηρας ουκ ευδοξον εξεβαινε σοι.

Ια. Ευ νυν τοδ' ισθι, μη γυναικος ούνεκα
Γημαι με λεκτρα βασιλεως ά νυν εχω.
Αλλ' ώσπερ ειπον και πριν, σωσαι θελων
Σε, και τεκνοισι τοις εμοις ὁμοσπορους
Φυσαι τυραννους παιδας, ερυμα δωμασι.

Μη. Μη μοι γενοιτο λυπρος ευδαιμων βιος,
Μηδ' ολβος, όστις την εμην κνιζοι φρενα.

Ια. Οισθ' ώς μετευξει και σοφωτερα φανει;
Τα χρηστα μη σοι λυπρα φαινεσθω ποτε,
Μηδ' ευτυχουσα δυστυχης ειναι δοκει.

Μη. 'Υβριζ', επειδη σοι μεν εστ' αποστροφη,
Εγω δ' ερημος τηνδε φευξομαι χθονα.

Ια. Αυτη τάδ' ειλου· μηδεν αλλον αιτιω.

Μη. Τι δρωσα; μων γαμουσα, και προδουσα σε;

Ια. Αρας τυραννοις ανοσιους αρωμενη.

Μη. Και σοις αραια γ' ουσα τυγχανω δομοις.

Ια. 'Ως

Ια. Ὡς ου κρινουμαι τωνδε σοι τα πλειονα.
Αλλ' ει τι βουλει παισιν η σαυτῃ, φυγης
Προσωφελημα, χρηματων εμων λαβειν,
Λεγ'· ὡς ἑτοιμος αφθονῳ δουναι χερι,
Ξενοις τε πεμπειν ξυμβολ', οἱ δρασουσι σ' ευ.
Και ταυτα μη θελουσα μωρανεις, γυναι,
Ληξασα δ' οργης κερδανεις αμεινονα.
Μη. Ουτ' αν ξενοισι τοισι σοις χρησαιμεθ' αν,
Ουτ' αν τι δεξαιμεσθα, μηθ' ἡμιν διδου·
Κακου γαρ ανδρος δωρ' ονησιν ουκ εχει.
Ια. Αλλ' ουν εγω μεν δαιμονας μαρτυρομαι,
Ὡς πανθ' ὑπουργειν σοι τε και τεκνοις θελω·
Σοι δ' ουκ αρεσκει ταγαθ', αλλ' αυθαδιᾳ
Φιλους απωθει· τοιγαρ αλγυνει πλεον.
Μη. Χωρει· ποθῳ γαρ της νεοδμητου κορης
Αἱρει, χρονιζων δωματων εξωπιος.
Νυμφευ', ισως γαρ, ξυν θεῳ δ' ειρησεται,
Γαμεις τοιουτον, ὡστε σ' αρνεισθαι, γαμον.

Στροφη ά.

Χο. Ερωτες ὑπερ μεν αγαν
Ελθοντες, ουκ ευδοξιαν,
Ουδ' αρεταν παρεδωκαν εν ανδρασιν, ει δ' ἁλις ελθοι
Κυπρις, ουκ αλλα θεος
Ευχαρις ὡτω.
Μηποτ', ω δεσποιν', επ' εμοι
Χρυσεων τοξων εφειης,
Ἱμερῳ χρισασ', αφυκτον οιστον.

Αντιστροφη ά.

Στεργοι δε με σωφροσυνα,
Δωρημα καλλιστον θεων·

Μηδεποτ' αμφιλογους οργας, ακορεστα τε νεικη
Θυμον εκπληξασ' ἑτε-
ροις επι λεκτροις,
Προσβαλοι δεινα Κυπρις, α-
πτολεμους δ' ευνας σεβιζουσ',
Οξυφρων κρινοι λεχη γυναικων.

Στροφη β'.

Ω πατρις, ω δωμα τ' εμον,
Μη δητ' απολις γενοιμαν,
Τον αμηχανιας εχουσα
Δυσπερατον αιων',
Οικτροτατον αχεων·
Θανατῳ, θανατῳ παρος δαμειην,
'Αμεραν τανδ' εξανυσασα· μοχθων δ'
Ουκ αλλος ὑπερθεν,
Η γας πατριας στερεσθαι.

Αντιστροφη β'.

Ειδομεν, ουκ εξ ἑτερων
Μυθων εχομεν φρασασθαι·
Σε γαρ ου πολις, ου φιλων τις
Ωκτισεν παθουσαν
Δεινοτατα παθεων.
Αχαριστος ολοιθ', ὁτῳ παρεστι
Μη φιλους τιμαν, καθαραν ανοιξαν-
τα κληδα φρενων· ε-
μοι μεν φιλος ουποτ' εσται.

ΑΙΓΕΥΣ.

Μηδεια, χαιρε· τουδε γαρ προοιμιον
Καλλιον ουδεις οιδε προσφωνειν φιλους.

Μη. Ω

Μη. Ω χαιρε και συ, παι σοφου Πανδιονος,
Αιγευ· ποθεν γης τησδ' επιστρωφᾳ πεδον;
Αι. Φοιβου παλαιον εκλιπων χρηστηριον.
Μη. Τι δ' ομφαλον γης θεσπιῳδον εσταλης;
Αι. Παιδων ερευνων σπερμ' ὁπως γενοιτο μοι.
Μη. Προς θεων, απαις γαρ δευρ' αει τεινεις βιον;
Αι. Απαιδες εσμεν, δαιμονος τινος τυχῃ.
Μη. Δαμαρτος ουσης, η λεχους απειρος ων;
Αι. Ουκ εσμεν ευνης αζυγες γαμηλιου.
Μη. Τι δητα Φοιβος ειπε σοι παιδων περι;
Αι. Σοφωτερ' η κατ' ανδρα συμβαλειν επη.
Μη. Θεμις μεν ἡμας χρησμον ειδεναι θεου;
Αι. Μαλιστ', επειτοι και σοφης δειται φρενος.
Μη. Τι δητ' εχρησε; λεξον, ει θεμις κλυειν.
Αι. Ασκου με τον προὐχοντα μη λυσαι ποδα.
Μη. Πριν αν τι δρασης, η τιν' εξικῃ χθονα;
Αι. Πριν αν πατρῳαν αυθις ἑστιαν μολω.
Μη. Συ δ' ὡς τι χρῃζων τηνδε ναυστολεις χθονα;
Αι. Πιτθευς τις εστι, γης αναξ Τροιζηνιας.
Μη. Παις, ὡς λεγουσι, Πελοπος ευσεβεστατος·
Αι. Τουτῳ θεου μαντευμα κοινωσαι θελω.
Μη. Σοφος γαρ ανηρ και τριβων τα τοιαδε.
Αι. Κἀμοιγε παντων φιλτατος δορυξενων.
Μη. Αλλ' ευτυχοιης και τυχοις ὁσων ερας.
Αι. Τι γαρ σον ομμα χρως τε συντετηχ' ὁδε;
Μη. Αιγευ, κακιστος εστι μοι παντων ποσις
Αι. Τι φῃς; σαφως μοι σας φρασον δυσθυμιας.
Μη. Αδικει μ' Ιασων, ουδεν εξ εμου παθων.
Αι. Τι χρημα δρασας; φραζε μοι σαφεστερον.
Μη. Γυναικ' εφ' ἡμιν δεσποτιν δομων εχει.
Αι. Ητου τετολμηκ' εργον αισχιστον τοδε;
Μη. Σαφ' ισθ'· ατιμοι δ' εσμεν οἱ προτου φιλοι.

Αι. Ποτερον

Αι. Ποτερον ερασθεις, η σου εχθαιρων λεχος;
Μη. Μεγαν γ' ερωτα· πιστος ȣκ εφυ φιλοις.
Αι. Ιτω νυν, ειπερ, ὡς λεγεις, εστιν κακος.
Μη. Ανδρων τυραννων κηδος ηρασθη λαβειν.
Αι. Διδωσι δ' αυτῳ τις; περαινε μοι λογον.
Μη. Κρεων, ὁς αρχει τησδε γης Κορινθιας.
Αι. Ξυγγνωστα μεν γαρ ην σε λυπεισθαι, γυναι,
Μη. Ολωλα· και προς γ' εξελαυνομαι χθονος.
Αι. Προς τȣ; τοδ' αλλο καινον αυ λεγεις κακον.
Μη. Κρεων μ' ελαυνει φυγαδα γης Κορινθιας.
Αι. Εᾳ δ' Ιασων; ȣδε ταυτ' επῄνεσα.
Μη. Λογῳ μεν ȣχι, καρτερειν δε βȣλεται.
Αλλ' αντομαι σε τησδε προς γενειαδος,
Γονατων τε των σων, ἱκεσια τε γιγνομαι,
Οικτειρον, οικτειρον με την δυσδαιμονα,
Και μη μ' ερημον εκπεσȣσαν εισιδῃς,
Δεξαι δε χωρᾳ και δομοις εφεστιον.
Οὑτως ερως σοι προς θεων τελεσφορος
Γενοιτο παιδων, κἀυτος ολβιος θανοις.
Εὑρημα δ' ȣκ οισθ' οἱον εὑρηκας τοδε·
Παυσω δε σ' οντ' απαιδα, και παιδων γονας
Σπειραι σε θησω· τοιαδ' οιδα φαρμακα.
Αι. Πολλων ἑκατι τηνδε σοι δȣναι χαριν,
Γυναι, προθυμος ειμι, πρωτα μεν θεων
Επειτα παιδων, ὡν επαγγελλει γονας·
Εις τȣτο γαρ δη φρȣδος ειμι πας εγω.
Οὑτω δ' εχει μοι· σȣ μεν ελθȣσης χθονα,
Πειρασομαι σȣ προξενειν δικαιος ων·
Τοσονδε μεντοι σοι προσημαινω, γυναι,
Εκ τησδε μεν γης ȣ σ' αγειν βȣλησομαι·
Αυτη δ' εαν περ εις εμȣς ελθῃς δομȣς,
Μενεις ασυλος, κȣ σε μη μεθῶ τινι.

Εκ

Εκ τησδε δ' αυτη γης απαλλασσε ποδα·
Αναιτιος γαρ και ξενοις ειναι θελω.
Μη. Εσται ταδ'· αλλα πιστις ει γενοιτο μοι
Τουτων, εχοιμ' αν παντα προς σεθεν καλως.
Αι. Μων ου πεποιθας, η τι σοι το δυσχερες;
Μη. Πεποιθα· Πελιου δ' εχθρος εστι μοι δομος,
Κρεων τε· τουτοις δ', ορκιοισι μεν ζυγεις,
Αγουσιν ου μεθει' αν εκ γαιας εμε.
Λογοις δε συμβας, και θεων ανωμοτος,
Φιλος γενοι' αν, καπικηρυκευμασι
Ταχ' αν πιθοιο· ταμα μεν γαρ ασθενη,
Τοις δ' ολβος εστι, και δομος τυραννικος.
Αι. Πολλην ελεξας, ω γυναι, προμηθιαν·
Αλλ' ει δοκει σοι δραν ταδ', ουκ αφισταμαι.
Εμοι τε γαρ ταδ' εστιν ασφαλεστατα,
Σκηψιν τιν' εχθροις σοις εχοντα δεικνυναι,
Το σον τ' αραρε μαλλον· εξηγου θεους.
Μη. Ομνυ πεδον γης, πατερα θ' Ἡλιον πατρος
Τουμου, θεων τε συντιθεις ἁπαν γενος.
Αι. Τι χρημα δρασειν, η τι μη δρασειν; λεγε.
Μη. Μητ' αυτος εκ γης σης εμ' εκβαλειν ποτε,
Μητ', αλλος ην τις των εμων εχθρων αγειν
Χρηζῃ, μεθησειν ζῶν ἑκουσιῳ τροπῳ.
Αι. Ομνυμι γαιαν, Ἡλιου θ' ἁγνον σεβας,
Θεους τε παντας, εμμενειν, ἁ σου κλυω.
Μη. Αρκει· τι δ' ορκῳ τῳδε μη 'μμενων παθοις;
Αι. Ἁ τοισι δυσσεβουσι γιγνεται βροτων.
Μη. Χαιρων πορευου· παντα γαρ καλως εχει.
Καγω πολιν σην ὡς ταχιστ' αφιξομαι,
Πραξασ' ἁ μελλω, και τυχουσ' ἁ βουλομαι
Χο. Αλλα σ' ὁ Μαιας πομπαιος αναξ
Πελασειε δομοις,
Ὡν τ' επινοιαν σπευδεις κατεχων,

Πραξειας,

Ἱερας χωρας απορθητου τ'
Αποφερβομενοι
Κλεινοταταν σοφιαν,
Αει δια λαμπροτατου
Βαινοντες ἁβρως αιθερος,
Ενθα ποθ' ἁγνας
Εννεα Πιεριδας
Μουσας λεγουσι
Ξανθαν Ἁρμονιαν φυτευσαι.

Αντιστροφη ά.

Του καλλιναου τ' απο Κηφισου ῥοας
Ταν Κυπριν κληζουσιν αφυσ-
σαμεναν, χωρας καταπνευσαι
Μετριας ανεμων
Ἡδυπνους αυρας·
Αει δ' επιβαλλομεναν
Χαιταισιν ευωδη ῥοδε-
ων πλοκον ανθεων
Τᾳ σοφιᾳ παρεδρους
Πεμπειν ερωτας,
Παντοιας αρετας ξυνεργους.

Στροφη β'.

Πως ουν ἱερων ποταμων,
Η πολις, η φιλων
Πομπιμος σε χωρα
Ταν παιδολετειραν ἑξει,
Ταν ουχ' ὁσιαν; μετ' αλλων
Σκεψαι τεκεων πλαγαν,
Σκεψαι φονον οἱον αιρει.
Μη προς γονατων σε παντως

Παντως

Παντας ἱκετευομεν
Τεκνα φονευσης.

Αντιστροφη β'.

Πως δε θρασος η φρενος η
Χειρι τεκνων σεθεν
Καρδιᾳ τε ληψῃ
Δειναν προσαγουσα τολμαν;
Πως δ' ομματα προσβαλουσα
Τεκνοις, αδακρυν μοιραν
Σχησεις φονου; ου δυνασει
Παιδων ἱκετᾶν πιτνοντων
Τεγξαι χερα φοινιαν
Τλαμονι θυμῳ.

Ια. Ἡκω κελευσθεις· και γαρ ουσα δυσμενης,
Ου τ' αν ἁμαρτοις τουδε γ', αλλ' ακουσομαι
Τι χρημα βουλει καινον εξ εμου, γυναι.
Μη. Ιασον, αιτουμαι σε των ειρημενων
Ξυγγνωμον' ειναι· τας δ' εμας οργας φερειν
Εικος σ', επει νῷν πολλ' ὑπειργασται φιλα.
Εγω δ' εμαυτῃ δια λογων αφικομην,
Κἀλοιδορησα· σχετλια, τι μαινομαι,
Και δυσμεναινω τοισι βουλευουσιν ευ;
Εχθρα δε γαιας κοιρανοις καθισταμαι,
Ποσει θ', ὁς ἡμιν δρᾳ τα συμφορωτατα,
Γημας τυραννον, και κασιγνητους τεκνοις
Εμοις φυτευων; ουκ απαλλαχθησομαι
Θυμου; τι πασχω θεων ποριζοντων καλως;
Ουκ εισι μεν μοι παιδες; οιδα δε χθονα
Φευγοντας ἡμας, και σπανιζοντας φιλων.
Ταυτ' εννοηθεισ', ησθομην αβουλιαν
Πολλην εχουσα, και ματην θυμουμενη.

Νυν ουν επαινω, σωφρονειν τ' εμοι δοκεις,
Κηδος τοδ' ἡμιν προσλαβων· εγω δ' αφρων,
Ἡ χρην μετειναι τωνδε των βουλευματων,
Και ξυμπεραινειν και παρεσταναι λεχει,
Νυμφην τε κηδευουσαν ἡδεσθαι σεθεν.
Αλλ' εσμεν οἱον εσμεν, ουκ ερῶ κακον,
Γυναικες· ουκουν χρην σ' ὁμοιουσθαι κακοις,
Ουδ' αντιτεινειν νηπι' αντι νηπιων.
Παριεμεσθα, και φαμεν κακως φρονειν
Τοτ', αλλ' αμεινον νυν βεβουλευμαι ταδε.
Ω τεκνα, τεκνα, δευτε, λειπετε στεγας·
Εξελθετ', ασπασασθε και προσειπατε
Πατερα μεθ' ἡμων, και διαλλαχθηθ' ἁμα
Της προσθεν εχθρας ες φιλους μητρος μετα.
Σπονδαι γαρ ἡμιν, και μεθεστηκεν χολος.
Λαβεσθε χειρος δεξιας· οιμοι κακων
Ὡς εννοουμαι δη τι των κεκρυμμενων.
Αρ', ω τεκν', ουτω και πολυν ζωντες χρονον
Φιλην ορεξετ' ωλενην; ταλαιν' εγω·
Ὡς αρτιδακρυς ειμι, και φοβου πλεα·
Χρονῳ δε νεικος πατρος εξαιρουμενη,
Οψιν τερεινην τηνδ' επλησα δακρυων.
Χο. Καμοι κατ' οσσων χλωρον ὡρμηθη δακρυ·
Και μη προβαιη μειζον η το νυν κακον.
Ια. Αινω, γυναι, ταδ', ουδ' εκεινα μεμφομαι·
Εικος γαρ οργας θηλυ ποιεισθαι γενος,
Γαμους παρεμπολωντι γ' αλλοιους ποσει.
Αλλ' εις το λωον σον μεθεστηκεν κεαρ,
Εγνως δε την νικωσαν, αλλα τῳ χρονῳ,
Βουλην· γυναικος εργα ταυτα σωφρονος.
Ὑμων δε, παιδες, ουκ αφροντιστως πατηρ
Πολλην εθηκε συν θεοις προμηθιαν.
Οιμαι γαρ ὑμας τησδε γης Κορινθιας

Τα

Τα πρωτ' εσεσθαι ξυν κασιγνητοις ετι.
Αλλ' αυξανεσθε· ταλλα δ' εξεργαζεται
Πατηρ τε και θεων όστις εστιν ευμενης·
Ιδοιμι δ' ύμας ευτραφεις ήβης τελος
Μολοντας, εχθρων των εμων ύπερτερους.
Αύτη, τι χλωροις δακρυοις τεγγεις κορας,
Στρεψασα λευκην εμπαλιν παρηΐδα,
Κουκ ασμενη τονδ' εξ εμου δεχει λογον;
Μη. Ουδεν· τεκνων τωνδ' εννοουμενη περι,
Ια. Θαρσει νυν· ευ γαρ τωνδε θησομαι περι.
Μη. Δρασω ταδ', ουτοι σοις απιστησω λογοις,
Γυνη δε θηλυ, κακι δακρυοις εφυ.
Ια. Τι δητα λιαν τοισδ' επιστενεις τεκνοις;
Μη. Ετικτον αυτους· ζῆν δ' ότ' εξηυχου τεκνα,
Εισηλθε μ' οικτος, ει γενησεται ταδε.
Αλλ' ώνπερ ένεκ' εις εμους ήκεις λογους,
Τα μεν λελεκται, των δ' εγω μεμνησομαι.
Επει τυραννοις γης μ' αποστειλαι δοκει,
Καμοι ταδ' εστι λῷστα, γιγνωσκω καλως,
Μητ' εμποδων σοι, μητε κοιρανοις χθονος
Ναιειν· δοκω γαρ δυσμενης ειναι δομοις·
Ἡμεις μεν εκ γης τησδ' απαιρομεν φυγη·
Παιδες δ' όπως αν εκτραφωσι ση χερι,
Αιτου Κρεοντα τηνδε μη φευγειν χθονα.
Ια. Ουκ οιδ' αρ' ει πεισαιμι· πειρασθαι δε χρη.
Μη. Συ δ' αλλα σην κελευσον αιτεισθαι πατρος
Γυναικα, παιδας τηνδε μη φευγειν χθονα.
Ια. Μαλιστα, και πεισειν γε δοξαζω σφ' εγω,
Ειπερ γυναικων εστι των αλλων μια.
Μη. Ξυλληψομαι δε τουδε σοι καγω πονου.
Πεμψω γαρ αυτη δωρ', ά καλλιστευεται
Των νυν εν ανθρωποισιν, οιδ' εγω, πολυ,
Λεπτον το πεπλον, και στεφος χρυσηλατον

Παιδας

Μη. Εα.
Παι. Τι συγχυθεισ' ἑστηκας, ἡνικ' ευτυχεις ;
Μη. Αι αι.
Παι. Ταδ' ȣ ξυνῳδα τοισιν εξηγγελμενοις.
Μη. Αι αι μαλ' αυθις. Παι. Μων τιν' αγγελλων τυχην
Ουκ οιδα, δοξης δ' εσφαλην ευαγγελȣ ;
Μη. Ηγγειλας οἱ' ηγγειλας· ȣ σε μεμφομαι.
Παι. Τι δη κατηφεις ομμα, και δακρυῤῥοεις ;
Μη. Πολλη μ' αναγκη, πρεσβυ· ταυτα γαρ θεοι
Καγω κακως φρονȣσ' εμηχανησαμην.
Παι. Θαρσει· κατει τοι και συ προς τεκνων ετι.
Μη. Αλλȣς καταξω προσθεν ἡ ταλαιν' εγω.
Παι. Ουτοι μονη συ σων απεζυγης τεκνων·
Κȣφως φερειν χρη θνητον οντα συμφορας.
Μη. Δρασω ταδ'· αλλα βαινε δωματων εσω,
Και παισι πορσυν', οἱα χρη καθ' ἡμεραν.
Ω τεκνα, τεκνα, σφων μεν εστι δη πολις,
Και δωμ', εν ᾧ, λιποντες αθλιαν εμε,
Οικησετ' αει μητρος εστερημενοι·
Εγω δ' ες αλλην γαιαν ειμι δη φυγας,
Πριν σφων ονασθαι, κἀπιδειν ευδαιμονας,
Πριν λεκτρα και γυναικα και γαμηλιȣς
Ευνας αγηλαι, λαμπαδας τ' ανασχεθειν.
Ω δυσταλαινα, της εμης αυθαδιας·
Αλλως αρ' ὑμας, ω τεκν', εξεθρεψαμην,
Αλλως δ' εμοχθȣν, και κατεξανθην πονοις,
Στεῤῥας ενεγκȣσ' εν τοκοις αλγηδονας·
Η μην ποθ' ἡ δυστηνος ειχον ελπιδας
Πολλας εν ὑμιν, γηροβοσκησειν τ' εμε,
Και κατθανȣσαν χερσιν ευ περιστελειν,
Ζηλωτον ανθρωποισι· νυν δ' ολωλε δη

Γλαυκεα

Γλαυκεια φροντις· σφων γαρ εστερημενη,
Λυπρον διαξω βιοτον, αλγεινον τ' εμοι·
'Υμεις δε μητερ' ουκετ' ομμασιν φιλοις
Οψεσθ', ες αλλο σχημ' αποσταντες βιου.
Φευ, φευ, τι προσδερκεσθε μ' ομμασιν, τεκνα;
Τι προσγελατε τον πανυστατον γελων;
Αι αι, τι δρασω; καρδια γαρ οιχεται,
Γυναικες, ομμα φαιδρον ὡς ειδον τεκνων.
Ουκ αν δυναιμην· χαιρετω βουλευματα
Τα προσθεν· αξω παιδας εκ γαιας εμους.
Τι δει με, πατερα τωνδε τοις τουτων κακοις
Λυπουσαν, αυτην δις τοσα κτᾶσθαι κακα;
Ου δητ' εγωγε· χαιρετω βουλευματα.
Και τοι τι πασχω; βουλομαι γελωτ' οφλειν,
Εχθρους μεθεισα τους εμους αζημιους;
Τολμητεον ταδ'· αλλα της εμης κακης,
Το και προεσθαι μαλθακους λογους φρενι.
Χωρειτε, παιδες, εις δομους· ὁτῳ δε μη
Θεμις παρειναι τοις εμοισι θυμασιν,
Αυτῳ μελησει· χειρα δ' ου διαφθερω.
Α, α· μη δητα, θυμε, μη συ γ' εργαση ταδε
Εασον αυτους, ω ταλαν· φεισαι τεκνων·
Εκει μεθ' ἡμων ζωντες ευφρανουσι σε.
Μα τους παρ' Αΐδην νερτερους αλαστορας,
Ουτοι ποτ' εσται τουθ', ὁπως εχθροις εγω
Παιδας παρησω τους εμους καθυβρισαι.
Παντως σφ' αναγκη κατθανειν· επει δε χρη,
'Ημεις κτενουμεν, οἱπερ εξεφυσαμεν.
Παντως πεπρωται ταυτα, κουκ εκφευξεται.
Και δη 'πι κρατι στεφανος, εν πεπλοισι τε
Νυμφη τυραννος ολλυται· σαφ' οιδ' εγω.
Αλλ', ειμι γαρ δη τλημονεστατην ὁδον,

Και

Και τουσδε πεμψω τλημονεστεραν ετι·
Παιδας προσειπειν βουλομαι· δοτ', ω τεκνα,
Δοτ' ασπασασθαι μητρι δεξιαν χερα.
Ω φιλτατη χειρ, φιλτατον δε μοι καρα,
Και σχημα, και προσωπον ευγενες τεκνων,
Ευδαιμονοιτον· αλλ' εκει· τα δ' ενθαδε
Πατηρ αφειλετ'· ω γλυκεια προσβολη,
Ω μαλθακος χρως, πνευμα θ' ἥδιστον τεκνων.
Χωρειτε, χωρειτ'· ουκετ' ειμι προσβλεπειν
Οἷα τ' ες ὑμας, αλλα νικωμαι κακοις.
Και μανθανω μεν, οἷα δραν μελλο κακα·
Θυμος σε κρεισσων των εμων βουλευματων,
Ὅσπερ μεγιστων αιτιος κακων βροτοις.

Χο. Πολλακις ηδη δια λεπτοτερων
Μυθων εμολον, και προς ἁμιλλας
Ηλθον μειζους, η χρη γενεαν
Θηλυν ερευναν· αλλα γαρ εστιν
Μουσα και ἡμιν, ἡ προσομιλει
Σοφιας ἑνεκεν· πασαισι μεν ου·
Παυρον γαρ δη γενος εν πολλαις
Εὑροις αν ισως
Ουκ απομουσον το γυναικων.
Και φημι βροτων, οἵτινες εισιν
Παμπαν απειροι, μηδ' εφυτευσαν
Παιδας, προσφερειν εις ευτυχιαν
Των γειναμενων·
Οἱ μεν γ' ατεκνοι, δι' απειροσυναν
Ειθ' ἡδυ βροτοις, ειτ' ανιαρον
Παιδες τελεθουσ', ουχι τυχοντες,
Πολλων μοχθων απεχονται.
Οἷσιν δε τεκνον εστιν εν οικοις

γλυκερον

Γλυκερον βλαστημ', εσορω μελετη
Κατατρυχομενους τον άπαντα χρονον·
Πρωτον μεν όπως θρεψουσι καλως,
Βιοτον θ' όποθεν λειψουσι τεκνοις·
Ετι δ' εκ τουτων, ειτ' επι φλαυροις,
Ειτ' επι χρηστοις
Μοχθουσι, τοδ' εστιν αδηλον.
Ἑν δε το παντων λοισθιον ηδη
Πασιν κατερω θνητοισι κακον·
Και δη γαρ άλις βιοτον θ' εύρον,
Σωματα θ' ήβην εισηλθε τεκνων,
Χρηστοι τ' εγενοντ'· ει δε κυρησει
Δαιμων ούτος, φρουδος ες Αΐδαν
Θανατος προφερων σωματα τεκνων.
Πως ουν λυει προς τοις αλλοις
Τηνδ' ετι λυπην ανιαροτατην
Παιδων ένεκεν
Θνητοισι θεους επιβαλλειν.

Μη. Φιλαι, παλαι τοι προσμενουσα την τυχην
Καραδοκω τάκειθεν οί προσβησεται.
Και δη δεδορκα τονδε των Ιασονος
Στειχοντ' οπαδων, πνευμα τ' ηρεθισμενον
Δεικνυσιν, ώς τι καινον αγγελει κακον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ω δεινον εργον παρανομως ειργασμενη
Μηδεια, φευγε, φευγε, μητε ναΐαν
Λιπουσ' απηνην, μητ' οχον πεδοστιβη.
Μη. Τι δ' αξιον μοι τησδε τυγχανει φυγης;
Αγ. Ολωλεν ή τυραννος αρτιως κορη,
Κρεων θ' ό φυσας, φαρμακων των σων ύπο.

Μη. Καλλιστον ειπας μυθον, εν δ' ευεργεταις
Τολοιπον ηδη και φιλοις εμοις εσει.
Αγ. Τι φης; φρονεις μεν ορθα, κου μαινει, γυναι,
'Ητις, τυραννων ἑστιαν ηκισμενη,
Χαιρεις κλυουσα, κου φοβει τα τοιαδε;
Μη. Εχω τι καγω τοισδε σοις εναντιον
Λογοισιν ειπειν· αλλα μη σπερχου, φιλος,
Λεξον δ' ὁπως ωλοντο· δις τοσον γαρ αν
Τερψειας ἡμας, ει τεθνασι παγκακως.
Αγ. Επει τεκνων σων ηλθε διπτυχος γονη
Ξυν πατρι, και παρηλθε νυμφικους δομους,
'Ησθημεν, οἵπερ σοις εκαμνομεν κακοις,
Δμωες, δι' ωτων δ' ευθυς ην πολυς λογος,
Σε και ποσιν σον νεικος εσπεισθαι το πριν.
Κυνει δ' ὁ μεν τις χειρ', ὁ δε ξανθον καρα
Παιδων· εγω δε καὐτος, ἡδονης ὑπο,
Στεγας γυναικων ξυν τεκνοις ἁμ' ἑσπομην.
Δεσποινα δ', ἡν νυν αντι σου θαυμαζομεν,
Πριν μεν τεκνων σων εισιδειν ξυνωριδα,
Προθυμον ειχ' οφθαλμον εις Ιασονα·
Επειτα μεντοι προυκαλυψατ' ομματα,
Λευκην τ' απεστρεψ' εμπαλιν παρηΐδα,
Παιδων μυσαχθεισ' εισοδους· ποσις δε σος
Οργας τ' αφηρει και χολον νεανιδος,
Λεγων ταδ'· ου μη δυσμενης εσει φιλοις,
Παυσει δε θυμου, και παλιν στρεψεις καρα,
Φιλους νομιζουσ', ούσπερ αν ποσις σεθεν·
Δεξει δε δωρα, και παραιτησει πατρος
Φυγας αφειναι παισι τοισδ', εμην χαριν.
'Η δ', ὡς εσειδε κοσμον, ουκ ηνεσχετο,
Αλλ' ηνεσ' ανδρι παντα· και πριν εκ δομων
Μακραν απειναι πατερα και παιδας σεθεν,

Λαβουσα

Λαβουσα πεπλους ποικιλους ημπισχετο·
Χρυσουν τε θεισα στεφανον αμφι βοστρυχοις,
Λαμπρῳ κατοπτρῳ σχηματιζεται κομην,
Αψυχον εικω προσγελωσα σωματος.
Κᾳπειτ' αναστασ' εκ θρονων διερχεται
Στεγας, ἁβρον βαινουσα παλλευκῳ ποδι,
Δωροις ὑπερχαιρουσα, πολλα πολλακις
Τενοντ' ἐς ορθον ομμασι σκοπουμενη.
Τουνθενδε μεντοι δεινον ην θεαμ' ιδειν·
Χροιαν γαρ αλλαξασα, λεχρια παλιν
Χωρει τρεμουσα κωλα, και μολις φθανει,
Θρονοισιν εμπεσουσα, μη χαμαι πεσειν.
Και τις γεραια προσπολων, δοξασα που
Η Πανος οργας, η τινος θεων μολειν,
Ανωλολυξε, πριν γ' ὁρᾳ δια στομα
Χωρουντα λευκον αφρον, ομματων τ' απο
Κορας στρεφουσαν, αἱμα τ' ουκ ενον χροϊ.
Ειτ' αντιμολπον ἡκεν ολολυγης μεγαν
Κωκυτον· ευθυς δ' ἡ μεν ες πατρος δομους
Ὡρμησεν, η δε προς τον αρτιως ποσιν,
Φρασουσα νυμφης ξυμφοραν· ἁπασα δε
Στεγη πυκνοισιν εκτυπει δρομημασιν.
Ηδη δ' ανελκων κωλον, ἐκπλεθρου δρομου
Ταχυς βαδιστης τερμονων αν ἡπτετο·
Ἡ δ' εξ αναυδου και μυσαντος ομματος
Δεινον στεναξασ' ἡ ταλαιν' ηγειρετο·
Διπλουν γαρ αυτῃ πημ' επεστρατευετο.
Χρυσους μεν αμφι κρατι κειμενος πλοκος
Θαυμαστον ἱει ναμα παμφαγου πυρος.
Πεπλοι δε λεπτοι, σων τεκνων δωρηματα,
Λευκην εδαπτον σαρκα της δυσδαιμονος·
Φευγει δ' αναστασ' εκ θρονων πυρουμενη,

Σειουσα

Σεισα χαιτην κρατα τ' αλλοτ' αλλοσε,
'Ριψαι θελουσα στεφανον· αλλ' αραροτως
Ξυνδεσμα χρυσος ειχε· πυρ δ', επει κομην
Εσεισε, μαλλον δις τοσως τ' ελαμπετο.
Πιτνει δ' ες ουδας, ξυμφορᾳ νικωμενη,
Πλην τῳ τεκοντι καρτα δυσμαθης ιδειν.
Ουτ' ομματων γαρ δηλος ην καταστασις,
Ουτ' ευφυες προσωπον· αἱμα δ' εξ ακρου
Εσταζε κρατος, ξυμπεφυρμενον πυρι·
Σαρκες δ' απ' οστεων, ὡστε πευκινον δακρυ,
Γναθμοις αδηλοις φαρμακων απέῤῥεον,
Δεινον θεαμα· πασι δ' ην φοβος θιγειν
Νεκρου· τυχην γαρ ειχομεν διδασκαλον.
Πατηρ δ' ὁ τλημων ξυμφορας αγνωσιᾳ,
Αφνω προσελθων δωμα, προσπιτνει νεκρῳ·
Ωμωξε δ' ευθυς· και περιπτυξας δεμας,
Κυνει, προσαυδων τοιαδ'· ω δυστηνε παι,
Τις σ' ὡδ' ατιμως δαιμονων απωλεσε;
Τις τον γεροντα τυμβον ορφανον σεθεν
Τιθησιν; οιμοι, ξυνθανοιμι σοι, τεκνον.
Επει δε θρηνων και γοων επαυσατο,
Χρηζων γεραιον εξαναστησαι δεμας,
Προσειχεθ', ὡστε κισσος ερνεσιν δαφνης,
Λεπτοισι πεπλοις· δεινα δ' ην παλαισματα,
'Ο μεν γαρ ηθελ' εξαναστησαι γονυ,
'Η δ' αντελαζυτ'· ει δε προς βιαν αγοι,
Σαρκας γεραιας εσπαρασσ' απ' οστεων.
Χρονῳ δ' απεσβη, και μεθηχ' ὁ δυσμορος
Ψυχην· κακου γαρ ουκετ' ην ὑπερτερος.
Κεινται δε νεκροι, παις τε και γερων πατηρ,
Πελας· ποθεινη δακρυοισι συμφορα.
Και μοι το μεν σον εκποδων εστω λογου·

Γνωσει

Γνωσει γαρ αυτη ζημιας αποστροφην.
Τα θνητα δ' ου νυν πρωτον ἡγουμαι σκιαν,
Ουδ' αν τρεσας ειποιμι τους σοφους βροτων
Δοκουντας ειναι, και μεριμνητας λογων,
Τουτους μεγιστην μωριαν οφλισκανειν.
Θνητων γαρ ουδεις εστιν ευδαιμων φυσει·
Ολβου δ' επιῤῥυεντος, ευτυχεστερος
Αλλου γενοιτ' αν αλλος, ευδαιμων δ' αν ου.
Χο. Εοιχ' ὁ δαιμων πολλα τηδ' εν ἡμερᾳ
Κακα ξυναψειν ενδικως Ιασονι.
Ω τλημον, ὡς σου ξυμφορας οικτειρομεν,
Κορη Κρεοντος, ἡτις εις Αΐδου πυλας
Οιχῃ, γαμων ἑκατι των Ιασονος.
Μη. Φιλαι, δεδοκται τουργον, ως ταχιστα μοι
Παιδας κτανουσῃ, τησδ' αφορμασθαι χθονος,
Και μη σχολην αγουσαν, εκδουναι τεκνα
Αλλῃ φονευσαι δυσμενεστερᾳ χερι.
Αλλ' ει', ὁπλιζου, καρδια, τι μελλομεν
Τα δεινα κἀναγκαια μη πρασσειν κακα;
Αγ', ω ταλαινα χερ' εμη, λαβε ξιφος,
Λαβ', ἑρπε προς βαλβιδα λυπηραν βιου,
Και μη κακισθῃς, μηδ' αναμνησθῃς τεκνων,
Ὡς φιλταθ', ὡς ετικτες· αλλα τηνδε γε
Λαθου βραχειαν ἡμεραν παιδων σεθεν,
Κἄπειτα θρηνει· και γαρ ει κτενεις σφ', ὁμως
Φιλοι γ' εφυσαν, δυστυχης δ' εγω γυνη.

Στροφη.

Χο. Ιω Γα τε και παμφαης
Ακτις Αελιου, κατιδετ',
Ιδετε ταν ολομεναν
Γυναικα, πριν φοινιαν
Τεκνοις προσβαλειν χερ' αυτοκτονον·

Σας

Σας γαρ απο χρυσεας
Γονας εϐλαστεν· θεων δ'
Αἱμα πιτνειν φοϐος ὑπ' ανερων.
Αλλα νιν, ω φαος διογενες, καταργε,
Καταπαυσον, εξελ' οικων φονιαν
Ταλαιναν τ' Ερινυν ὑπ' αλαστορων.

Αντιστροφη.

Ματαν μοχθος ἐῤῥει τεκνων,
Ματαν αρα γενος φιλιον
Ετεκες, ω κυανεαν
Λιπουσα Συμπληγαδων
Πετραν αξενωταταν εισϐολαν.
Δειλαια, τι σοι φρενων
Βαρυς χολος προσπιτνει,
Και δυσμενης φονος αμειϐεται;
Χαλεπα γαρ βροτοις ὁμογενη μιασματ'·
Επι γαιαν αυτοφονταισι ξυνῳ-
δα θεοθεν πιτνοντ' επι δομοις αχη.

ΠΑΙΣ.

Οιμοι τι δρασω; ποι φυγω μητρος χερας;

ΠΑΙΣ ΕΤΕΡΟΣ.

Ουκ οιδ', αδελφε φιλτατ', ολλυμεσθα γαρ.

Χο. Ακυεις βοαν, ακυεις τεκνων;
Ιω τλᾶμον, ω κοκοτυχες γυναι.
Παρελθω δομυς; αρηξαι φονον
Δοκει μοι τεκνοις.

Παιδες. Ναι, προς θεων αρηξατ'· εν δεοντι γαρ·
Ὡς εγγυς ηδη γ' εσμεν αρκυων ξιφυς·

Χο. Ταλαιν', ὡς αρ' ησθα πετρος η σιδα-
ρος, ἁτις τεκνων, ὡν ετεκες,

Αροται

Αροτον αυτοχειρι μοιρα κτενας.
Μιαν δη κλυω, μιαν των παρος
Γυναικ' εν φιλοις χερα βαλειν τεκνοις.
Ινω μανεισαν εκ θεων, όθ' ή Διος
Δαμαρ νιν εξεπεμψε δωματων αλη.
Πιτνει δ' ά ταλαιν' ες άλμαν, φονω
Τεκνων δυσσεβει.
Ακτης ύπερτεινασα ποντιας ποδα,
Δυοιν τε παιδοιν ξυνθανουσ' απολλυται.
Τι δη ποτ' ουν γενοιτ' αν ετι δεινον;
Ω γυναικων λεχος πολυπονον,
Όσα δη βροτοις ερεξας ηδη κακα.

Ια. Γυναικες, αί τησδ' εγγυς ίστατε στεγης,
Αρ' εν δομοισιν ή τα δειν' ειργασμενη
Μηδεια τοισιδ', η μεθεστηκεν φυγη;
Δει γαρ νυν ητοι γης σφε κρυφθηναι κατω,
Α πτηνον αραι σωμ' ες αιθερος βαθος,
Ει μη τυραννων δωμασιν δωσει δικην.
Πεποιθ', αποκτεινασα κοιρανους χθονος,
Αθωος αυτη τωνδε φευξεσθαι δομων;
Αλλ' ου γαρ αυτης φροντιδ', ώς τεκνων, εχω·
Κεινην μεν, ούς εδρασεν, ερξουσιν κακως·
Εμων δε παιδων ηλθον εκσωσων βιον,
Μη μοι τι δρασωσ' οί προσηκοντες γενει,
Μητρωον εκπρασσοντες ανοσιον φονον.
Χο. Ω τλημον, ουκ οισθ' οί κακων εληλυθας,
Ιασον· ου γαρ τουσδ' αν εφθεγξω λογους.
Ια. Τι δ' εστιν; ηπου καμ' αποκτειναι θελει;
Χο. Παιδες τεθνασι χειρι μητρωα σεθεν.
Ια. Οιμοι, τι λεξεις; ώς μ' απωλεσας, γυναι.
Χο. Ώς ουκετ' οντων σων τεκνων, φροντιζε δη.
Ια. Που γαρ νιν εκτειν', εντος, η 'ξωθεν δομων;
Χο. Πυλας.

Χο. Πυλας ανοιξας, σων τεκνων οψει φονον.
Ια. Χαλατε κληδας ὡς ταχιστα, προσπολοι·
Εκλυεθ' ἁρμους, ὡς ιδω διπλουν κακον,
Τους μεν θανοντας, την δε τισωμαι φονῳ.
Μη. Τι τασδε κινεις κἀναμοχλευεις πυλας,
Νεκρους ερευνων, καμε την ειργασμενην;
Παυσαι πονου τουδ'· ει δ' εμου χρειαν εχεις,
Λεγ' ει τι βουλει· χειρι δ' ου ψαυσεις ποτε·
Τοιονδ' οχημα πατρος Ἡλιος πατηρ
Διδωσιν ἡμιν, ερυμα πολεμιας χερος.
Ια. Ω μισος, ω μεγιστον εχθιστη γυναι
Θεοις τε καμοι, παντι τ' ανθρωπων γενει,
Ἡτις τεκνοισι σοισιν εμβαλειν ξιφος
Ετλης τεκουσα, καμ' απαιδ' απωλεσας.
Και ταυτα δρασασ', ἡλιον τε προσβλεπεις,
Και γαιαν, εργον τλασα δυσσεβεστατον.
Ολοι'· εγω δε νυν φρονω, τοτ' ου φρονων,
Οτ' εκ δομων σε βαρβαρου τ' απο χθονος
Ἑλλην' ες οικον ηγομην, κακον μεγα,
Πατρος τε και γης προδοτιν, ἡ σ' εθρεψατο.
Τον σον δ' αλαστορ' εις εμ' εσκηψαν θεοι
Κτανουσα γαρ δη σον κασιν παρεστιον,
Το καλλιπρωρον εισεβης Αργους σκαφος.
Ηρξω μεν εκ τοιωνδε· νυμφευθεισα δε
Παρ' ανδρι τωδε, και τεκουσα μοι τεκνα,
Ευνης ἑκατι και λεχους σφ' απωλεσας.
Ουκ εστιν ἡτις τουτ' αν Ἑλληνις γυνη
Ετλη ποθ', ὡν γε προσθεν ηξιουν εγω
Γημαι σε, κηδος εχθρον, ολεθριον τ' εμοι,
Λεαιναν, ου γυναικα, της Τυρσηνιδος
Σκυλλης εχουσαν αγριωτεραν φυσιν.
Αλλ' ου γαρ αν σε μυριοις ονειδεσι
Δακοιμι· τοιονδ' εμπεφυκε σοι θρασος.

Ερρ',

Ερρ', αισχροποιε, και τεκνων μιαιφονε.
Εμοι δε τον εμον δαιμον' αιαζειν παρα,
'Ος ȣτε λεκτρων νεογαμων ονησομαι,
Ου παιδας, ȣ̔ς εφυσα κἀξεθρεψαμην,
'Εξω προσειπειν ζωντας, αλλ' απωλεσα.
Μη. Μακραν γ' αν εξετεινα τοισδ' εναντια
Λογοισιν, ει μη Ζευς πατηρ ηπιστατο
'Οι' εξ εμȣ πεπονθας, οἱα τ' ειργασω.
Συ δ' ȣκ εμελλες, ταμ' ατιμασας λεχη,
Τερπνον διαξειν βιοτον, εγγελων εμοι,
Ουθ' ἡ τυραννος, ȣθ' ὁ σοι προσθεις γαμȣς
Κρεων ανατει τησδε μ' εκβαλειν χθονος.
Προς ταυτα και λεαιναν, ει βȣλει, καλει,
Και Σκυλλαν, ἡ Τυρσηνον ᾠκησε σπεος·
Της σης γαρ, ὡς χρη, καρδιας ανθηψαμην.
Ια. Καυτη γε λυπει, και κακων κοινωνος ει.
Μη. Σαφ' ισθι· λυει δ' αλγος, ην συ μη 'γγελας.
Ια. Ω τεκνα, μητρος ὡς κακης εκυρσατε.
Μη. Ω παιδες, ὡς ωλεσθε πατρῴᾳ νοσῳ.
Ια. Ου τοινυν 'ημη δεξια σφ' απωλεσεν.
Μη. Αλλ' ὑβρις, οἱ τε σοι νεοδμητες γαμοι.
Ια. Λεχȣς σφε γ' ηξιωσας ȣ̔νεκα κτανειν;
Μη. Σμικρον γυναικι πημα τȣτ' ειναι δοκεις;
Ια. 'Ητις γε σωφρων· σοι δε παντ' εστιν κακα.
Μη. Οἱδ' ȣκετ' εισι· τȣτο γαρ σε δηξεται.
Ια. Οἱδ' εισιν, οιμοι, σῳ καρᾳ μιαστορες.
Μη. Ισασιν, ὁστις ηρξε πημονης, θεοι.
Ια. Ισασι δητα σην γ' αποπτυστον φρενα.
Μη. Στυγει· πικραν δε βαξιν εχθαιρω σεθεν.
Ια. Και μην εγω σην· ῥαδιοι δ' απαλλαγαι.
Μη. Πως ȣν; τι δρασω; καρτα γαρ κἀγω θελω.
Ια. Θαψαι νεκρȣς μοι τȣσδε, και κλαυσαι παρες.
Μη. Ου δητ', επει σφας τῃδ' εγω θαψω χερι,

ANALECTA GRÆCA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS TERTIA.

EXCERPTA EX POETIS BUCOLICIS.

Αικα τηνος ἑλῃ κεραον τραγον, αιγα τυ λαψῃ.
Αικα δ' αιγα λαβῃ τηνος γερας, ες τε καταρρει
Ἁ χιμαρος· χιμαρῳ δε καλον κρεας, εστε κ' αμελξῃς.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἁδιον, ω ποιμαν, το τεον μελος, η το καταχες
Την' απο τας πετρας καταλειβεται ὑψοθεν ὑδωρ.
Αικα ται Μωσαι ταν οϊιδα δωρον αγωνται,
Αρνα τυ σακιταν λαψῃ γερας· αι δε κ' αρεσκῃ
Τηναις αρνα λαβεν, τυ δε ταν οϊν ὑστερον αξῃ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῃς, ποτι ταν νυμφαν, λῃς, Αιπολε, τᾳδε καθιξας,
Ὡς το καταντες τουτο γεωλοφον, ᾳ τε μυρικαι,
Συρισδεν; τας δ' αιγας εγων εν τᾳδε νομευσω.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ου θεμις, ω ποιμαν, το μεσαμβρινον, ου θεμις αμμιν
Συρισδεν· τον Πανα δεδοικαμες· ἠ γαρ απ' αγρας
Τανικα κεκμακως αμπαυεται· εντι γε πικρος,
Και οἱ αει δριμεια χολα ποτι ῥινι καθηται.
Αλλα, (τυ γαρ δη, Θυρσι, τα Δαφνιδος αλγεα αδες,
Και τας βωκολικας επι το πλεον ἱκεο μωσας,)
Δευρ', ὑπο ταν πτελεαν ἑσδωμεθα, τω τε Πριηπω
Και ταν Κρανιαδων κατεναντιον, ᾳπερ ὁ θωκος
Τηνος ὁ ποιμενικος και ται δρυες· αι δε κ' αεισῃς,
Ὡς ποκα τον Λιβυαθε ποτι Χρομιν ᾳσας ερισδων,
Αιγα τε τοι δωσω διδυματοκον ες τρις αμελξαι,
Ἁ, δυ' εχοισ' εριφως, ποταμελξεται ες δυο πελλας·
Και βαθυ κισσυβιον, κεκλυσμενον ἁδει καρῳ,
Αμφωες, νεοτευχες, ετι γλυφανοιο ποτοσδον·
Τῳ περι μεν χειλη μαρυεται ὑψοθι κισσος,
Κισσος ἑλιχρυσῳ κεκονισμενος· ἁ δε κατ' αυτον
Καρπῳ ἑλιξ ειλειται αγαλλομενα κροκοεντι.
Εντοσθεν δε γυνα, τι θεων δαιδαλμα, τετυκται,
Ασκητα πεπλῳ τε και αμπυκι· παρ δε οἱ ἁνδρες

Καλον

Καλον εθειραζοντες αμοιβαδις αλλοθεν αλλος
Νεικευσ᾽ επεεσσι· τα δ᾽ ου φρενος άπτεται αυτας.
Αλλ᾽ όκα μεν τηνον ποτιδερκεται ανδρα γελευσα,
Αλλοκα δ᾽ αυ ποτι τον ῥιπτει νοον· οἱ δ᾽ ὑπ᾽ ερωτος
Δηθα κυλοιδιοωντες ετωσια μοχθιζοντι.
Τοις δε μετα γριπευς τε γερων, πετρα τε τετυκται
Λεπρας, εφ᾽ ἁ σπευδων μεγα δικτυον ες βολον ἑλκει
Ὁ πρεσβυς, καμνοντι το καρτερον ανδρι εοικως.
Φαιης κεν γυιων νιν όσον σθενος ελλοπιευειν·
Ὡδε οἱ ῳδηκαντι κατ᾽ αυχενα παντοθεν ινες,
Και πολιῳ περ εοντι· το δε σθενος αξιον αβας.
Τυτθον δ᾽ όσσον απωθεν ἅλιτρυτοιο γεροντος
Πυρναιαις σταφυλαισι καλον βεβριθεν ἁλωα·
Ταν ολιγος τις κωρος εφ᾽ αἱμασιαισι φυλασσει
Ἡμενος· αμφι δε μιν δυ᾽ αλωπεκες· α μεν αν᾽ ορχως
Φοιτῃ, σινομενα ταν τρωξιμον· ἁ δ᾽ επι πηραν
Παντα δολον τευχοισα, το παιδιον ου πριν ανησειν
Φατι, πριν η ακρατιστον επι ξηροισι καθιξῃ.
Αυταρ ογ᾽ ανθερικεσσι καλαν πλεκει ακριδοθηραν,
Σχοινῳ εφαρμοσδων· μελεται δε οἱ ουτε τι πηρας,
Ουτε φυτων τοσσηνον, όσον περι πλεγματι γαθει,
Παντα δ᾽ αμφι δεπας περιπεπταται ὑγρος ακανθος,
Αιολικον τι θαημα· τερας κε τυ θυμον ατυξαι.
Τω μεν εγω πορθμει Καλυδωνιῳ αιγα τ᾽ εδωκα
Ωνον, και τυροεντα μεγαν λευκοιο γαλακτος·
Ουδ᾽ ετι πα ποτι χειλος εμον θιγεν, αλλ᾽ ετι κειται
Αχραντον, τῳ κεν τυ μαλα προφρων αρεσαιμαν,
Αικεν μοι τυ φιλος τον εφιμερον ὑμνον αεισῃς.
Κου τοι τι φθονεω· ποταγ᾽, ω᾽γαθε· ταν γαρ αοιδαν
Ουτι πα ες Αϊδαν γε τον εκλελαθοντα φυλαξεις.

ΘΥΡΣΙΣ.

Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ᾽ αοιδας.
Θυρσις όδ᾽ ὡ ᾽ξ Αιτνας, και Θυρσιδος ἁδ᾽ ἁ φωνα.

Πᾳ ποκ' αρ' ηθ', όκα Δαφνις ετακετο, πᾳ ποκ α, νυμφαι;
Η κατα Πηνειω καλα τεμπεα, η κατα Πινδω;
Ου γαρ δη ποταμοιο μεγαν ροον ειχετ' Αναπω,
Ουδ' Αιτνας σκοπιαν, ουδ' Ακιδος ίερον ύδωρ.
Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Τηνον μαν θωες, τηνον λυκοι ωρυσαντο,
Τηνον χώ 'κ δρυμοιο λεων ανεκλαυσε θανοντα.
Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας,
Πολλαι οί παρ ποσσι βοες, πολλοι δε τε ταυροι,
Πολλαι δ' αυ δαμαλαι και πορτιες ωδυραντο.
Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Ηνθ' Ἑρμας πρατιστος απ' ωρεος, ειπε δε, Δαφνι,
Τις τυ κατατρυχει; τινος, ω 'γαθε, τοσσον ερασσαι;
Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Ηνθον τοι βωται, τοι ποιμενες, ώπολοι ηνθον.
Παντες ανηρωτευν, τι παθοι κακον· ηνθ' ό Πριηπος,
Κηφα, Δαφνι ταλαν, τι τυ τακεαι; ά δε τε κωρα,
Πασας ανα κρανας, παντ' αλσεα ποσσι φορειται,
(Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας)
Ζαλοισ'· α δυσερως τις αγαν και αμαχανος εσσι·
Βωτας μαν ελεγευ· νυν δ' αιπολῳ ανδρι εοικας,

92—152.

Τως δ' ουδεν ποτελεξαθ' ό βωκολος, αλλα τον αύτω
Ανυε πικρον ερωτα, και ες τελος ανυε μοιρας.
Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Ηνθε γε μαν άδεια και ά Κυπρις γελαοισα,
Λαθρια μεν γελαοισα, βαρυν δ' ανα θυμον εχοισα,
Κηπε, τυ θην τον ερωτα κατευχεο, Δαφνι, λυγιξειν·
Αρ' ουκ αυτος ερωτος ύπ' αργαλεω ελυγιχθης;

Αρχετε

Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Ταν δ' αρα χ' ὠ Δαφνις ποταμαβετο, Κυπρι βαρεια,
Κυπρι νεμεσσατα, Κυπρι θνατοισιν απεχθης·
Ηδη γαρ φρασδη παντ', ἁλιον αμμι δεδυκειν·
Δαφνις κ' εν αϊδα κακον εσσεται αλγος ερωτος.
Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Οὐ λεγεται ταν Κυπριν ὁ βωκολος, ἑρπε ποτ' Ιδαν,
Ἑρπε ποτ' Αγχισαν· τηνα δρυες, ὡδε κυπειρος,
Ὡδε καλον βομβευντι ποτι σμανεσσι μελισσαι.
Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Ὡραιος χ' Ὡδωνις, επει και μαλα νομευει,
Και πτωκας βαλλει, και θηρια ταλλα διωκει
Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Αυτις ὁπως στασῃ Διομηδεος ασσον ιοισα,
Και λεγε, τον βωταν νικω Δαφνιν, αλλα μαχευ μοι.
Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Ω λυκοι, ω θωες, ω αν' ωρεα φωλαδες αρκτοι
Χαιρεθ'· ὁ βωκολος υμμιν εγω Δαφνις ουκ ετ' αν' ὑλαν,
Ουκ ετ' ανα δρυμως, ουκ αλσεα· χαιρ' Αρεθοισα,
Και ποταμοι, τοι χειτε καλον κατα Θυμβριδος ὑδωρ.
Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Δαφνις εγων ὁδε τηνος, ὁ τας βοας ὡδε νομευων,
Δαφνις ὁ τως ταυρως και πορτιας ωδε ποτισδων.
Αρχετε βωκολικας, Μωσαι φιλαι, αρχετ' αοιδας.
Ω Παν Παν, ειτ' εσσι κατ' ωρεα μακρα Λυκαιω,
Ειτε τυ γ' αμφιπολεις μεγα Μαιναλον, ενθ' επι νασον
Ταν Σικελαν, Ἑλικας δε λιπε Ῥιον, αιπυ τε σαμα
Τηνο Λυκαονιδαο, το και μακαρεσσιν αγαστον.
Ληγετε βωκολικας, Μωσαι, ιτε, ληγετ' αοιδας.
Ενθ', ω 'ναξ, και τανδε φερ' ευπακτοιο μελιπνευν
Εκ καρω συριγγα καλαν, περι χειλος ἑλικταν.
Η γαρ εγων ὑπ' ερωτος ες Αϊδος ἑλκομαι ηδη.
Ληγετε βωκολικας, Μωσαι, ιτε, ληγετ' αοιδας.

Νυν ια μεν φορεοιτε βατοι, φορεοιτε δ' ακανθαι,
Ἁ δε καλα ναρκισσος επ' αρκευθοισι κομασαι·
Παντα δ' εναλλα γενοιντο, και ἁ πιτυς οχνας ενεικαι,
Δαφνις επει θνασκει· και τας κυνας ὡλαφος ἑλκοι,
Κηξ ορεων τοι σκωπες αηδοσι γαρυσαιντο.
 Λεγετε βωκολικας, Μωσαι, ιτε, ληγετ' αοιδας.
Χὡ μεν τοσσ' ειπων απεπαυσατο· τον δ' Αφροδιτα
Ηθελ' ανορθωσαι· τα γε μαν λινα παντα λελοιπει
Εκ μοιραν· χὡ Δαφνις εβα ροον, εκλυσε δινα
Τον Μωσαις φιλον ανδρα, τον ου νυμφαισιν απεχθη.
 Ληγετε βωκολικας, Μωσαι, ιτε, ληγετ' αοιδας.
Και τυ διδου ταν αιγα, το τε σκυφος· ὡς μιν αμελξας
Σπεισω ταις Μοισαις, ω χαιρετε πολλακι Μοισαι,
Χαιρετ'· εγω δ' υμμιν και ες ὑστερον ἁδιον ᾳσω.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πληρες τοι μελιτος το καλον στομα, Θυρσι, γενοιτο.
Πληρες τοι σχαδονων· και απ' Αιγιλω ισχαδα τρωγοις
Ἁδειαν· τεττιγος επει νυ γα φερτερον ᾳδεις.
Ηνιδε τοι το δεπας· θασαι, φιλος, ὡς καλον οσδει·
Ὡραν πεπλυσθαι νιν επι κραναισι δοκασεις.
Ὡδ' ιθι Κισσαιθα, τυ δ' αμελγε νιν· αἱ δε χιμαιραι
Ου μη σκιρτασητε, μη ὁ τραγος υμμιν αναστη.

ʽΥΠΟΘΕΣΙΣ

τȣ Δευτερȣ Ειδυλλιȣ.

ʼΥΠΟΚΕΙΤΑΙ Σιμαιθα, Δελφιδος Μυνδιου τινος ερωσα, ὀν εκ παλαιστρας φιλτροις τε και φαρμακοις, δια τινος θεραπαινης Θεστυλιδος ὑποδιακονουμενη, εφ' ἑαυτην πειραται μεταγειν, επικαλουμενη την Σεληνην και την Ἑκατην, ὡς επι τῳ ερωτι συμβαλλομενας νυκτερινας θεας· την δε Θεστυλιδα ὁ Θεοκριτος εκ των Σωφρονος μετηνεγκε μιμων.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

Ειδυλλιον β'.

1—41.

ΠΑ μοι ται δαφναι; φερε Θεστυλι· πᾳ δε τα φιλτρα;
Στεψον ταν κελεβαν φοινικεῳ οιος αωτῳ,
Ὡς τον εμοι βαρυν ευντα φιλον καταθυσομαι ανδρα,
Ὁς μοι δωδεκαταιος αφ' ὡ ταλας ουδεποθ' ἡκει,
Ουδ' εγνω ποτερον τεθνακαμες η ζοοι αμες,
Ουδε θυρας αῤῥαξεν αναρσιος· η ῥα οἱ αλλᾳ
Ωχετ' εχων ὁ, τ' Ερως ταχινας, ἁ τ' Αφροδιτα.
Βασευμαι ποτι ταν Τιμαγητοιο παλαιστραν
Αυριον, ὡς νιν ιδω· και μεμψομαι οἱα με ποιει.
Νυν δε νιν εκ θυεων καταθυσομαι· αλλα, Σελανα,
Φαινε καλον· τιν γαρ ποταεισομαι ἁσυχα, δαιμον,
Τᾳ χθονιᾳ θ' Ἑκατᾳ, ταν και σκυλακες τρομεοντι,
Ερχομεναν νεκυων ανα τ' ηρια, και μελαν αἱμα.
Χαιρ' Ἑκατα δυσπλητι, και ες τελος αμμιν οπαδει,
Φαρμακα ταυθ' ερδοισα χερειονα μητε τι Κιρκας
Μητε τι Μηδειας, μητε ξανθας Περιμηδας.
Ιϋγξ, ἑλκε τυ τηνον εμον ποτι δωμα τον ανδρα.

Αλφιτα

Καμαν δ' εν κλιντηρι δεκ' αματα, και δεκα νυκτας.
Φραζεο μευ τον ερωθ' όθεν ἱκετο, ποτνα Σελανα.
Και μευ χρως μεν όμοιος εγινετο πολλακι θαψω·
Ἐῤῥευν δ' εκ κεφαλας πασαι τριχες· αυτα δε λοιπα
Οστε' ετ' ης και δερμα· και ες τινος ουκ επερασα;
Η ποιας ελιπον γραιας δομον, ἁτις επᾳδεν;
Αλλ' ης ουδεν ελαφρον· ὁ δε χρονος ανυτο φευγων.
Φραζεο μευ τον ερωθ' όθεν ἱκετο, ποτνα Σελανα.
Χ' ούτω τᾳ δωλᾳ τον αλαθεα μυθον ελεξα,
Ειδ' αγε Θεστυλι μοι χαλεπας νοσω εὑρε τι μαχος.
Πασαν εχει με ταλαιναν ὁ Μυνδιος· αλλα μολοισα
Τηρησον ποτι ταν Τιμαγητοιο παλαιστραν·
Τηνα γαρ φοιτη, τηνει δε οἱ ἁδυ καθησθαι.
Φραζεο μευ τον ερωθ' όθεν ἱκετο, ποτνα Σελανα.
Κηπει κα νιν εοντα μαθοις μονον, ασυχα νευσον,
Κηφ' ότι Σιμαιθα τυ καλει, και υφαγεο τᾳδε.
Ὡς εφαμαν· ἁ δ' ηνθε, και αγαγε τον λιπαροχρων
Εις εμα δωματα Δελφιν· εγω δε μιν ὡς ενοησα
Αρτι θυρας ὑπερ ουδον αμειβομενον ποδι κουφῳ,
(Φραζεο μευ τον ερωθ' όθεν ἱκετο, ποτνα Σελανα)
Πασα μεν εψυχθην χιονας πλεον, εκ δε μετωπω
Ἱδρως μευ κοχυεσκεν ισον νοτιαισιν εερσαις,
Ουδε τι φωνασαι δυναμαν, ουδ' όσσον εν ὑπνῳ
Κνυζωνται φωνευντα φιλαν ποτι ματερα τεκνα·
Αλλ' επαγην δαγυδι καλον χροα παντοθεν ισα.
Φραζεο μευ τον ερωθ' οθεν ἱκετο, ποτνα Σελανα.
Και μ' εσιδων ὡ 'στοργος, επι χθονος ομματα πηξας,
Ἑζετ' επι κλιντηρι, και ἑζομενος φατο μυθον·
Η ῥα με, Σιμαιθα, τοσον εφθασας, ὁσσον εγω θην
Πραν ποκα τον χαριεντα τρεχων εφθαξα Φιλινον,
Ες το τεον καλεσασα τοδε στεγος, η με παρημεν.
Φραζεο μευ τον ερωθ' όθεν ἱκετο, ποτνα Σελανα.
Ηνθος γαρ κηγων, ναι τον γλυκυν, ηνθον, ερωτα,

H

Η τριτος ηε τεταρτος εων φιλος αυτικα νυκτος,
Μαλα μεν εν κολποισι Διωνυσοιο φυλασσων,
Κρατι δ' εχων λευκαν, Ἡρακλεος ἱερον ερνος,
Παντοσε πορφυρεησι περιζωστρησιν ἑλικταν.
Φραζεο μευ τον ερωθ' ὁθεν ἱκετο, ποτνα Σελανα.
Και μ' α μεν κ' εδεχεσθε, ταδ' ης φιλα· και γαρ ελαφρος
Και καλος παντεσσι μετ' ηϊθεοισι καλευμαι.
Εὑδον δ', αικε μονον το καλον στομα τευς εφιλασα·
Ει δ' αλλα μ' ωθειτε, και ἁ θυρα ειχετο μοχλῳ,
Παντως και πελεκεας και λαμπαδες ηνθον εφ' ὑμεας.
Φραζεο μευ τον ερωθ' ὁθεν ἱκετο, ποτνα Σελανα.
Νυν δε χαριν μεν εφαν τᾳ Κυπριδι πρατον οφειλεν·
Και, μετα ταν Κυπριν, τυ με δευτερα εκ πυρος ειλευ,
Ω γυναι, εσκαλεσασα τεον ποτι τουτο μελαθρον,
Αὑτως ἡμιφλεκτον· Ερως δ' αρα και Λιπαραιω
Πολλακις Ἁφαιστοιο σελας φλογερωτερον αιθει.

144—149.

Κουτε τι τηνος εμιν επεμεμψατο μεσφα τοι εχθες,
Ουτ' εγω αυ τηνῳ· αλλ' ηνθε μοι ἁ τε Φιλιστας
Ματηρ τας γε εμας αυλητριδος, ἁ τε Μελιξους,
Σαμερον, ἁνικα περ τε ποτ' ουρανον ετρεχον ἱπποι,
Αω ταν ῥοδοπαχυν απ' Ωκεανοιο φεροισαι·
Κηπε μοι αλλα τε πολλα και ὡς αρα Δελφις εραται.

154—166.

Ταυτα μοι ἁ ξεινα μυθησατο· εστι δ' αλαθης.
Η γαρ μοι και τρις και τετρακις αλλοτ' εφοιτη,
Και παρ' εμιν ετιθει ταν Δωριδα πολλακις ὀλπαν.
Νυν δε τε δωδεκαταιος αφ' ὡτε νιν ουδεποκ' ειδον·
Η ῥ' ουκ αλλο τι τερπνον εχει, ἁμων δε λελασται;

Νυν μεν τοις φιλτροις καταδυσομαι· αι δ' ετι κημε
Λυπη, ταν Αϊδαο πυλαν, ναι Μοιρας, αραξει.
Τοια οἱ εν κιστα κακα φαρμακα φαμι φυλασσειν,
Ασσυριω, δεσποινα, παρα ξεινοιο μαθοισα.
Αλλα τυ μεν χαιροισα ποτ' Ωκεανον τρεπε πωλους,
Ποτνι'· εγω δ' οισω τον εμον πονον, ὡσπερ ὑπεσταν.
Χαιρε Σελαναια λιπαροχροε· χαιρετε δ' αλλοι
Αστερες, ευκηλοιο κατ' αντυγα νυκτος οπαδοι.

‘ΥΠΟΘΕΣΙΣ

του Τριτου Ειδυλλιου.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μεν το Ειδυλλιον τουτο Αιπολος απο του ερωντος, η Αμαρυλλις απο της κορης της ερωμενης, η Κωμαστης, απ' αυτου του πραγματος· επικωμαζει γαρ τις τη Αμαρυλλιδι, του ονοματος μη δηλουμενου· εικασειε δ' αν τις Βαττον ειναι· τουτον γαρ Αιπολον οντα δι' ἑτερου ποιει ὁ Θεοκριτος προσδιαλεγομενον Κορυδωνι, και τον ερωτα, ὃν ειχε προς την Αμαρυλλιδα, εμφαινοντα. Τινες δε τον Θεοκριτον ειναι νομιζουσιν, εκ του, Η ῥα γε τοι σιμος καταφαινομαι; Σιμιχιδην αυτον καλουντες. Τον Τιτυρον οἱ μεν κυριον, οἱ δε σατυρον ειναι φασι. Τα δε πραγματα εν τη Ιταλιας περι Κροτωνα.

ΑΙΠΟΛΟΣ, η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, η ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

Ειδυλλιον γ'.

ΚΩΜΑΣΔΩ ποτι ταν Αμαρυλλιδα· ται δε μοι αιγες
Βοσκονται κατ' ορος, και ὁ Τιτυρος αυτας ελαυνει.
Τιτυρ', εμιν το καλον πεφιλαμενε, βοσκε τας αιγας,
Και ποτι ταν κραναν αγε, Τιτυρε· και τον ενορχαν
Τον Λιβυκον κνακωνα φυλασσεο, μη τυ κορυξη.

Ω χαριεσσ' Αμαρυλλι, τι μ' ουκ ετι τουτο κατ' αντρον
Παρκυπτοισα καλεις τον ερωτυλον; η ῥα με μισεις;
Η ῥα γε τοι σιμος καταφαινομαι εγγυθεν ημεν,
Νυμφα, και προγενειος; απαγξασθαι με ποιησεις.
Ηνιδε τοι δεκα μαλα φερω· τηνωθε καθελον,
Ὠ μ' εκελευ καθελεν τυ· και αυριον αλλα τοι οισω.
Θασαι μαν θυμαλγες εμον αχος· αιθε γενοιμαν
Ἁ βομβευσα μελισσα, και ες τεον αντρον ἱκοιμαν,
Τον κισσον διαδυς, και ταν πτεριν, ᾇ τυ πυκασδη.
Νυν εγνων τον Ερωτα· βαρυς θεος· η ῥα λεαινας
Μασδον εθηλαξε, δρυμῳ τε μιν ετραφε ματηρ·
Ὁς με κατασμυχων και ες οστεον αχρις ιαπτει.
Ω το καλον ποθορευσα, το παν λιθος· ω κυανοφρυ
Νυμφα, προσπτυξαι με τον αιπολον, ὡς τυ φιλασω.
Εστι και εν κενεοισι φιλαμασιν ἁδεα τερψις.
Τον στεφανον τιλαι με κατ' αυτικα λεπτα ποιησεις,
Τον τοι εγων, Αμαρυλλι φιλα, κισσοιο φυλασσω,
Εμπλεξας καλυκεσσι και ευοδμοισι σελινοις·
Ω μοι εγω, τι παθω; τι ὁ δυσσοος; ουχ ὑπακουεις;
Ταν βαιταν αποδυς ες κυματα τηνα ἁλευμαι,
Ὡπερ τως θυννως σκοπιαζεται Ολπις ὁ γριπευς.
Κηκα μη 'ποθανω, το γε μαν τεον ἁδυ τετυκται.
Εγνων πραν, ὁκα, μευ μεμναμενω ει φιλεεις με,
Ουδε το τηλεφιλον ποτιμαξαμενον πλαταγησεν,
Αλλ' αὑτως ἁπαλῳ ποτι παχεϊ εξεμαρανθη.
Ειπε και Αγροιω ταλαθεα κοσκινομαντις,
Ἁ πραν ποιολογευσα παραιβατις, οὑνεκ' εγω μεν
Τιν ὁλος εγκειμαι· τυ δε μευ λογον ουδενα ποιη.
Η μαν τοι λευκαν διδυματοκον αιγα φυλασσω,
Ταν με και ἁ Μερμνωνος Εριθακις ἁ μελανοχρως
Αιτει· και δωσω οἱ, επει τυ μοι ενδιαθρυπτη.
Ἁλλεται οφθαλμος μευ ὁ δεξιος· αρα γ' ιδησω
Αυταν; ᾀσευμαι ποτι ταν πιτυν ωδ' αποκλινθεις·

Και

Και κε μ' ισως ποτιδοι, επει ȣκ αδαμαντινα εντι.
ʽΙππομενης, ὁκα δη ταν παρθενον ηθελε γαμαι,
Μαλ' ενι χερσιν ελων δρομον ανυεν· ἁ δ' Αταλαντα
ʽΩς ιδεν, ὡς εμανη, ὡς ες βαθυν ἁλλετ' ερωτα.
Ταν αγελαν χὠ μαντις απ' Οθρυος αγε Μελαμπȣς
Ες Πυλον· ἁ δε Βιαντος εν αγκοινησιν εκλινθη,
Ματηρ ἁ χαριεσσα περιφρονος Αλφεσιβοιας.
Ταν δε καλαν Κυθερειαν εν ωρεσι μαλα νομευων
Ουχ' οὑτως ʽΩδωνις επι πλεον αγαγε λυσσας,
Ωστ' ȣδε φθιμενον μιν ατερ μασδοιο τιθητι;
Ζαλωτος μεν εμιν ὁ τον ατροπον ὑπνον ιαυων
Ενδυμιων· ζαλω δε, φιλα γυναι, Ιασιωνα,
ʽΟς τοσσων εκυρησεν, ὁσ' ου πευσεσθε βεβαλοι.
Αλγεω ταν κεφαλαν· τιν δ' ȣ μελει· ȣκ ετ' αειδω,
Κεισευμαι δε πεσων, και τοι λυκοι ὡδε μ' εδονται.
ʽΩς μελι τοι γλυκυ τȣτο κατα βροχθοιο γενοιτο.

ʽΥΠΟ-

ʽΥΠΟΘΕΣΙΣ

τȣ Ογδοȣ Ειδυλλιȣ.

ΤΑ μεν πραγματα επι Σικελιας· ὁ δε λογος εκ του ποιητικου προσωπου· εισι δ᾽ εριζοντες αλληλοις Μεναλκας ποιμην και Δαφνις βουκολος, ειληφοτες κριτην αιπολον, οὗ το ονομα σεσιωπηται· επαθλον δε τιθεισι τας ιδιας συριγγας· τελεσαντων δε την ἁμιλλαν, ὁ αιπολος τῳ Δαφνιδι την νικην απονεμει. Εστι μεν ουν τουτο το ειδυλλιον μικτον εκ τε του διηγηματικου και του μιμητικȣ.

---

*ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Ειδυλλιον ή.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, και ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΔΑΦΝΙΔΙ τῳ χαριεντι συνηντετο βωκολεοντι
Μαλα νεμων, ὡς φαντι, κατ᾽ ωρεα μακρα Μεναλκας.
Αμφω τωγ᾽ ηστην πυῤῥοτριχω, αμφω αναϐω,
Αμφω συρισδεν δεδαημένω, αμφω αειδεν.
Πρατος δ᾽ ων ποτι Δαφνιν ιδων αγορευε Μεναλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκηταν επιουρε βοων Δαφνι, λῃς μοι αεισαι;
Φαμι τυ νικασειν ὁσσον θελω αυτος αειδων,
Τον δ᾽ αρα χὠ Δαφνις τοιωδ᾽ απαμειϐετο μυθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμαν ειροποκων οΐων συρικτα Μεναλκα,
Ουποτε νικασεις μ᾽, ȣδ᾽ ετι παθοις τυ γ᾽ αειδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρησδεις ων εσιδειν, χρησδεις καταθειναι αεθλον;

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρησδω τȣτ᾽ εσιδειν, χρησδω καταθειναι αεθλον.

ΜΕΝΑΚΚΑΣ.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αλλα τι θησευμεσθ' ὁ κεν ἁμιν αρκιον ειη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μοσχον εγω θησω· τυ δε θες γ' ισοματορα αμνον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ου θησω ποκα αμνον· επει χαλεπος θ' ὁ πατηρ μευ
Χ' ἁ ματηρ· τα κε μαλα ποθεσπερα παντ' αριθμευντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Αλλα τι μαν θησεις; τι δε το πλεον ἑξει ὁ νικων;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Συριγγ' αν εποιησα καλαν εγω εννεαφωνον,
Λευκον καρον εχοισαν, ισον κατω, ισον ανωθεν,
Ταυταν κατθειην· τα δε τω πατρος ου καταθησω.

ΔΑΦΝΙΣ.

Η μαν τοι κηγω συριγγ' εχω εννεαφωνον,
Λευκον καρον εχοισαν, ισον κατω, ισον ανωθεν,
Πρωαν νιν συνεπαξ'· ετι και τον δακτυλον αλγω
Τουτον, επει καλαμος γε διασχισθεις διετμαξεν.
Αλλα τις αμμε κρινει; τις επακοος εσσεται ἁμεων;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τηνον πως ενταυθα τον αιπολον ην καλεσωμες,
Ὡ ποτι ταις εριφοις ὁ κυων φαλαρος ὑλακτει.
 Χ' οἱ μεν παιδες αϋσαν, ὁ δ' αιπολος ηνθ' επακουσας.
Χ' οἱ μεν παιδες αειδον, ὁ δ' αιπολος ηθελε κριναι.
Πρατος δ' ων αειδε λαχων ιϋκτα Μεναλκας·
Ειτα δ' αμοιβαιην ὑπελαμβανε Δαφνις αοιδαν
Βωκολικαν· ουτω δε Μεναλκας αρξατο πρατος.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αγκεα και ποταμοι, θειον γενος, αι τι Μεναλκας
 Πα ποχ' ὁ συρικτα προσφιλες ασε μελος,
Βοσκοιτ' εκ ψυχας τας αμνιδας· ην δε ποκ' ενθῃ
 Δαφνις εχων δαμαλας, μηδεν ελασσον εχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κραναι και βοτανια, γλυκερον φυτον, αιπερ ὁμοιον
Μυσισδοι Δαφνις ταισιν αηδονισι,
Τυτο το βωκολιον πιαινετε· κην τι Μεναλκας
Τηδ' αγαγοι, χαιρων αφθονα παντα νεμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντα εαρ, παντα δε νομοι, παντα δε γαλακτος
Ουθατα πληθουσιν, και τα νεα τρεφεται,
Ενθ' ἁ καλα παις επινισσεται· αι δ' αν αφερποι,
Χώ ποιμαν ξηρος τηνοθι, χ' αἱ βοτανια.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ενθ' οϊς, ενθ' αιγες διδυματοκοι, ενθα μελισσαι
Σμανεα πληρευσιν, και δρυες ὑψιτεραι,
Ενθ' ὁ καλος Μιλων βαινει ποσιν· αι δ' αν αφερποι,
Χώ τας βως βοσκων, χ' αἱ βοες αυοτεραι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ω τραγε, ταν λευκαν αιγαν ανερ, ὡ βαθος ὑλας
Μυριον, ω σιμαι δευτ' εφ' ὑδωρ εριφοι·
Εν τηνῳ γαρ τηνος· ιθ' ω κολε, και λεγε Μιλων',
Ὡς Πρωτευς φωκας, και θεος ων, ενεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μη μοι γαν Πελοπος, μη μοι χρυσεια ταλαντα
Ειη εχεν, μηδε προσθε θεειν ανεμων·
Αλλ' ὑπο τα πετρα ταδ' ασομαι αγκας εχων τυ,
Συννομα μαλ' εσορων, ταν Σικελαν ες ἁλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δενδρεσι μεν χειμων φοβερον κακον, ὑδασι δ' αυχμος,
Ορνισιν δ' ὑσπλαγξ, αγροτεροις δε λινα·
Ανδρι δε, παρθενικας ἁπαλας ποθος· ω πατερ, ω Ζευ,
Ου μονος ηρασθην· και τυ γυναικοφιλας.
Ταυτα μεν ων δι' αμοιβαιων οἱ παιδες αεισαν.
Ταν πυματαν δ' ωδαν ουτως εξαρχε Μεναλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φειδευ ταν εριφων, φειδευ, λυκε, των τοκαδων μευ,

Μηδ'

Μηδ' αδικει μ', ὁτι μικκος εων πολλαισιν ὁμαρτει.
Ω Λαμπευρε κυων, ȣτω βαθυς ὑπνος εχει τυ;
Ου χρη κοιμασθαι βαθεως συν παιδι νεμοντα.
Ται δ' οϊες, μηδ' ὑμμης οκνειθ' ἁπαλας κορεσασθαι
Ποιας· ȣτι καμεισθ' ὁκκα παλιν ἁδε φυηται·
Σιττα νεμεσθε, νεμεσθε· τα δ' ȣθατα πλησατε πασαι,
Ὡς το μεν ὡ 'ρνες εχωντι, το δ' ες ταλαρως αποθωμαι.
Δευτερος αυ Δαφνις λιγυρως ανεβαλλετ' αειδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Καμ' εκ τω αντρȣ συνοφρυς κορα εχθες ιδοισα
Τας δαμαλας παρελευντα, καλον καλον ημες εφασκεν·
Ου μαν ουδε λογον εκριθην απο τον πικρον αυτᾳ,
Αλλα κατω βλεψας ταν ἁμετεραν ὁδον ειρπον.
Ἁδει' ἁ φωνα τας πορτιος, ἁδυ το πνευμα·
Ἁδυ δε χὡ μοσχος γαρυεται, ἁδυ δε χ' ἁ βως·
Ἁδυ δε τω θερεος παρ' ὑδωρ ρεον αιθριοκοιτην·
Τᾳ δρυϊ ται βαλανοι κοσμος, τᾳ μαλιδι μαλα.
Τᾳ βοϊ δ' ἁ μοσχος, τῳ βωκολῳ αἱ βοες αυται.
Ὡς οἱ παιδες αεισαν· ὁ δ' αιπολος ὡδ' αγορευεν·

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἁδυ τι το στομα τοι, και εφιμερος, ω Δαφνι, φωνα·
Κρεσσον μελπομενω τευ ακȣμεν η μελι λειχεν.
Λασδεο τας συριγγος· ενικησας γαρ αειδων.
Αι δε τι λης με και αυτον ἁμ' αιπολεοντα διδαξαι,
Τηναν ταν μιτυλαν δωσω τα διδακτρα τοι αιγα,
Ἁτις ὑπερ κεφαλας αιει τον αμολγεα πληροι.
Ὡς μεν ὁ παις εχαρη, και αναλατο, και πλαταγησε
Νικησας· οὑτως επι ματερα νεβρος ἁλοιτο.
Ὡς δε κατεσμυχθη και ανετραπετο φρενα λυπᾳ
Ὡτερος· οὑτω και νυμφα γαμηθεισ' αχαχοιτο.
Κηκ τουτω Δαφνις παρα ποιμεσει πρατος εγεντο,
Και νυμφαν, ακρηβος εων ετι, Ναϊδα γαμεν.

ὙΠΟ-

ʽΥΠΟΘΕΣΙΣ

του Ενδεκατου Ειδυλλιου.

ʽΥΠΟΚΕΙΤΑΙ ὁ Κυκλωψ παρηγορων ἑαυτου τον επι Γαλατειᾳ ερωτα δι᾽ ῳδης. Προσδιαλεγεται δε ὁ Θεοκριτος ιατρῳ Νικιᾳ, Μιλησιῳ το γενος, ὁς συμφοιτητης γεγονει Ερασιστρατου, ιατρου οντος και αυτου· φερεται δε και τι ποιηματιον αυτου αντιγεγραμμενον ὑπερ Κυκλωπος προς Θεοκριτον.

*ΚΥΚΛΩΨ.

Ειδυλλιον ιά.

ΟΥΔΕΝ ποττον ερωτα πεφυκει φαρμακον αλλο,
Νικια, ουτ᾽ εγχριστον, (εμιν δοκει) ουτ᾽ επιπαστον,
Η ταὶ Πιεριδες· κουφον δε τι τουτο και ἁδυ
Γινετ᾽ επ᾽ ανθρωποις· εὑρην δ᾽ ου ῥᾳδιον εντι.
Γινωσκεν δ᾽ οιμαι τυ καλως, ιατρον εοντα,
Και ταις εννεα δη πεφιλαμενον εξοχα Μοισαις.
Οὑτω γουν ῥαϊστα διαγ᾽ ὁ Κυκλωψ ὁ παρ᾽ ἁμιν,
ʽΩ᾽ρχαιος Πολυφαμος, ὁκ᾽ ηρατο τας Γαλατειας,
Αρτι γενειασδων περι το στομα τως κροταφως τε·
Ηρατο δ᾽ ουτι ῥοδοις, ου μαλοις, ουδε κικιννοις,
Αλλ᾽ ολοαις μανιαις· ἁγειτο δε παντα παρεργα.
Πολλακι ταὶ οϊες ποτι τ᾽ αυλιον αυται απηνθον
Χλωρας εκ βοτανας· ὁ δε ταν Γαλατειαν αειδων,
Αυτω επ᾽ αϊονος κατετακετο φυκιοεσσας,
Εξ αους, εχθιστον εχων ὑποκαρδιον ἑλκος
Κυπριος εκ μεγαλας, ἁ οἱ ἡπατι παξε βελεμνον.
Αλλα το φαρμακον εὑρε· καθεζομενος δ᾽ επι πετρας
ʽΥψηλας, ες ποντον ὁρων, αειδε τοιαυτα·
Ω λευκα Γαλατεια, τι τον φιλεοντ᾽ αποβαλλῃ;

Λευκοτερα πακτας ποτιδειν, ἁπαλωτερα δ' αρνος,
Μοσχω γαυροτερα, φιαρωτερα ομφακος ωμας.
Φοιτῃς δ' αυθ' αὑτως ὁκκα γλυκυς ὑπνος εχῃ με,
Οιχῃ δ' ευθυς ιοισα, ὁκα γλυκυς ὑπνος ανῃ με.
Φευγεις δ' ὡσπερ οϊς πολιον λυκον αθρησασα.
Ηρασθην μεν εγωγα τεως, κορα, ἁνικα πρατον
Ηνθες εμᾳ συν ματρι, θελοισ' ὑακινθινα φυλλα
Εξ ορεος δρεψασθαι· εγω δ' ὁδον ἁγεμονευον.
Παυσασθαι δ' εσιδων τυ και ὑστερον ουδετι πω νυν
Εκ τηνω δυναμαι· τιν δ' ου μελει, ου μα Δι', ουδεν.
Γινωσκω, χαριεσσα κορα, τινος οὑνεκα φευγεις·
Οὑνεκα μοι λασια μεν οφρυς επι παντι μετωπῳ
Εξ ωτος τεταται ποτι θὡτερον ὡς μια μακρα·
Εἱς δ' οφθαλμος επεστι, πλατεια δε ῥις επι χειλει.
Αλλ' ὡὑτος, τοιουτος εων, βοτα χιλια βοσκω,
Κἠκ τουτων το κρατιστον αμελγομενος γαλα πινω·
Τυρος δ' ου λειπει μ' ουτ' εν θερει, ουτ' εν οπωρῃ,
Ου χειμωνος ακρω· ταρσοι δ' ὑπεραχθεες αιει.
Συρισδεν δ' ὡς ουτις επισταμαι ὡδε Κυκλωπων,
Τιν, το φιλον γλυκυμαλον, ἁμα κημαυτον αειδων,
Πολλακι νυκτος αωρι· τρεφω δε τοι ἑνδεκα νεβρως
Πασας αμνοφορως, και σκυμνως τεσσαρας αρκτων.
Αλλ' αφικευ τυ ποτ' αμμε, και ἑξεις ουδεν ελασσον·
Ταν γλαυκαν δε θαλασσαν εα ποτι χερσον ορεχθην·
Ἁδιον εν τωντρῳ παρ' εμιν ταν νυκτα διαξεις·
Εντι δαφναι τηνει, εντι ῥαδιναι κυπαρισσοι,
Εντι μελας κισσος, εντ' αμπελος ἁ γλυκυκαρπος·
Εντι ψυχρον ὑδωρ, το μοι ἁ πολυδενδρεος Αιτνα,
Λευκας εκ χιονος, ποτον αμβροσιον, προϊητι.
(Τις κεν τωνδε θαλασσαν εχειν η κυμαθ' ἑλοιτο;)
[Αι δε τοι αυτος εγων δοκεω λασιωτερος ημεν,]
Εντι δρυος ξυλα μοι, και ὑπο σποδῳ ακαματον πυρ·
Καιομενος δ' ὑπο τευς και ταν ψυχαν ανεχοιμαν,

Και

Και τον εν' οφθαλμον, τω μοι γλυκερωτερον ουδεν.
Ω μοι, ὁτ' ουκ ετεκεν μ' ἁ ματηρ βραγχι' εχοντα,
'Ως κατεδυν ποτι τιν, και ταν χερα τευς εφιλασα,
Αι μη το στομα λης· εφερον δε τοι η κρινα λευκα,
Η μακων' ἁπαλαν ερυθρα πλαταγωνι' εχοισαν.
Αλλα τα μεν θερεος, τα δε γινεται εν χειμωνι·
'Ωστ' ουκ αν τοι ταυτα φερειν ἁμα παντ' εδυναθην.
Νυν μαν, ω κοριον, νυν αυτοθι νειν γε μαθευμαι,
Αικα τις συν ναϊ πλεων ξενος ὡδ' αφικηται·
'Ως κεν ιδω τι ποθ' ἁδυ κατοικην τον βυθον υμμιν.
Εξενθοις, Γαλατεια, και εξενθοισα λαθοιο
('Ωσπερ εγων νυν ὡδε καθημενος) οικαδ' απενθειν.
Ποιμαινειν δ' εθελοις συν εμιν ἁμα, και γαλ' αμελγειν,
Και τυρον παξαι, ταμισον δριμειαν ενεισα.
'Α ματηρ αδικει με μονα, και μεμφομαι αυτᾳ·
Ουδεν πα ποχ' ὁλως ποτι τιν φιλον ειπεν ὑπερ μευ,
Και ταυτ' αμαρ επ' αμαρ ὁρευσα με λεπτον εοντα.
Φασω ταν κεφαλαν και τως ποδας αμφοτερως μευ
Σφυσδειν· ὡς ανιαθη, επει κηγων ανιωμαι.
Ω Κυκλωψ, Κυκλωψ, πᾳ τας φρενας εκπεποτασαι;
Αικ' ενθων ταλαρως τε πλεκοις, και θαλλον αμασας
Ταις αρνεσσι φεροις, ταχα κεν πολυ μαλλον εχοις νουν.
Ταν παρεοισαν αμελγε· τι τον φευγοντα διωκεις;
Εὑρησεις Γαλατειαν ισως και καλλιον' αλλαν.
Πολλαι συμπαισδεν με κοραι ταν νυκτα κελονται,
Κιχλισδοντι δε πασαι, επην κ' αυταις ὑπακουσω·
Δηλονοτ' εν τᾳ γᾳ κηγων τις φαινομαι ημες.
Οὑτω τοι Πολυφαμος εποιμαινεν τον ερωτα,
Μουσισδων· ῥᾳον δε διαγ', η χρυσον εδωκεν.

'ΥΠΟ-

‘ΥΠΟΘΕΣΙΣ

του Πεντεκαιδεκατου Ειδυλλιου.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ μεν τουτο το ειδυλλιον Συρακουσιαι η Αδωνιαζουσαι· ὑποτιθεται δε τινας Συρακουσιας το γενος, παρεπιδημουσας εν Αλεξανδρειᾳ, και επι θεαν εξιουσας της πομπης του κομισθεντος Αδωνιδος ὑπο Αρσινοης της του Πτολεμαιου του Φιλαδελφου γυναικος· εθος δε ειχον οἱ εν Αλεξανδρειᾳ τοις Αδωνιοις διακομισαντας τα ειδωλα του Αδωνιδος μετα των νομιζομενων επι την θαλασσαν κομιζειν. Διαγραφει δε ὁ Θεοκριτος, χαριζομενος τῃ βασιλιδι, ᾀδουσαν τινα, και την πολυτελειαν της Αρσινοης δι’ ᾠδης απαγγελλουσαν.

---

* ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ η ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

Ειδυλλιον ιε΄.

ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ, [‘ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.]

ΓΟΡΓΩ.

ΕΝΔΟΙ Πραξινοα;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοι φιλα, ὡς χρονῳ; ενδοι·
Θαυμ’ ὁτι και νυν ηνθες· ὁρη διφρον, Ευνοα, αυτᾳ·
Εμβαλε και ποτικρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Εχει καλλιστα·

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθιζευ.

ΓΟΡΓΩ.

Ω τας αδαματω ψυχας· μολις υμμιν εσωθην,
Πραξινοα· πολλω μεν οχλω, πολλων δε τεθριππων·
Παντα

Παντᾳ κρηπιδες, παντᾳ χλαμυδηφοροι ανδρες·
Ἁ δ' ὁδος ατρυτος· τυ δ' ἑκαστοτερω εμ' αποικεις.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταυθ' ὁ παραρος τηνος επ' εσχατα γας ελαϐ' ενθων,
Ιλεον, ουκ οικησιν· ὁπως μη γειτονες αμες
Αλλαλαις, ποτ' εριν φθονερον κακον αιεν ὁμοιος.

ΓΟΡΓΩ.

Μη λεγε τον τεον ανδρα, φιλα, Δεινωνα τοιαυτα,
Τω μικκω παρεοντος· ὁρη, γυναι, ὡς ποθορη τυ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θαρσει, Ζωπυριων, γλυκερον τεκος· ου λεγω απφυν.

ΓΟΡΓΩ.

Αισθανεται το βρεφος, ναι ταν ποτνιαν· καλος απφυς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Απφυς μαν τηνος πρωαν, (λεγομες δε πρωαν θην
Παντα) νιτρον και φυκος απο σκανας αγορασδων,
Ηνθε φερων ἁλας αμμιν, ανηρ τρισκαιδεκαπαχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χώμος ταυτα γ' εχει, φθορος αργυριω, Διοκλειδας·
Ἑπτα δραχμων, κυναδας, γραιαν αποτιλματα πηραν,
Πεντε ποκως ελαϐ' εχθες, ἁπαν ρυπον, εργον επ' εργῳ.
Αλλ' ιθι, τὠμπεχονον και ταν περονατριδα λαζευ.
Βαμες τω βασιληος ες αφνειω Πτολεμαιω,
Θασομεναι τον Αδωνιν· ακουω χρημα καλον τι
Κοσμην ταν βασιλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εν ολϐιω ολϐια παντα,
Ὡν ειδες, χ' ὡν ειπας, ιδοισα τυ τῳ μη ιδοντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἑρπειν ὡρα κ' ειη· αεργοις αιεν ἑορτα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ευνοα, αιρε το ναμα, και ες μεσον αινοθρυπτε
Θες παλιν· αἱ γαλεαι μαλακως χρησδοντι καθευδειν.

Κινευ

Κινευ δη, φερε θασσον ὑδωρ· ὑδατος προτερον δει.
'Αδ' ὡς ναμα φερει· δος ὁμως· μη πολυ, απληστε,
Εγχει ὑδωρ· δυστανε, τι μευ το χιτωνιον αρδεις;
Παυσαι· ὁποια θεοις εδοκει, τοιαυτα νενιμμαι.
'Α κλαξ τας μεγαλας πᾳ λαρνακος; ὡδε φερ' αυταν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινοα, μαλα τοι το καταπτυχες εμπερονημα
Τουτο πρεπει· λεγε μοι, ποσσω κατεβα τοι αφ' ιστω;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μη μνασης, Γοργοι· πλεον αργυριω καθαρω μναν
Η δυο· τοις δ' εργοις και ταν ψυχαν ποτεθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Αλλα κατα γνωμαν απεβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πᾳ ποκ' ελαπες
Τὠμπεχονον; φερε μοι και ταν θολιαν· κατα κοσμον
Αμφιθες· ουκ αξω τυ, τεκνον· μορμω, δακνει ἱππος·
Δακρυε ὁσσ' εθελεις· χωλον δ' ου δει τυ γενεσθαι.
'Ερπωμες. Φρυγια, τον μικκον, παισδε, λαβοισα·
Ταν κυν' εσω καλεσον, ταν αυλειαν αποκλαξον.
Ω θεοι, ὁσσος οχλος· πως και ποκα τουτο περασαι
Χρη το κακον; μυρμακες αναριθμοι και αμετροι.
Πολλα τοι, ω Πτολεμαιε, πεποιηται καλα εργα.
Εξ ὡ εν αθανατοις ὁ τεκων, ουδεις κακοεργος
Δαλειται τον ιοντα, παρερπων Αιγυπτιστι·
Οἱα πριν εξ απατας κεκροταμενοι ανδρες επαισδον,
Αλλαλοις ὁμαλοι, κακα παιγνια, παντες ερειοι.
'Αδιστα Γοργοι, τι γενοιμεθα; τοι πτολεμισται
'Ιπποι τω βασιληος· ανερ φιλε, μη με πατησης·
Ορθος ανεστα ὁ πυῤῥος· ιδ' ὡς αγριος· κυνοθαρσης
Ευνοα, ου φευξῃ; διαχρησειται τον αγοντα.
Ωναθην μεγαλως, ὁτι μοι το βρεφος μενει ενδοι.

ΓΟΡΓΩ.

ΓΟΡΓΩ.

Θαρσει, Πραξινοα· και δη γεγενημεθ' οπισθεν·
Τοι δ' ιϐαν ες χωραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καὐτα συναγειρομαι ηδη.
Ἱππον και τον ψυχρον οφιν ταμαλιστα δεδοικω
Εκ παιδος· σπευδωμες· ὁσος οχλος αμμιν επιῤῥει;

ΓΟΡΓΩ.

Εξ αυλας, ω ματερ;

ΓΡΑΥΣ.

Εγων, ω τεκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Παρενθειν
Ευμαρες;

ΓΡΑΥΣ.

Ες Τροιαν πειρωμενοι ηνθον Αχαιοι.
Καλλιστα παιδων, πειρῃ θην παντα τελειται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμως ἁ πρεσϐυτις απῳχετο θεσπιξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Παντα γυναικες ισαντι, και ὡς Ζευς αγαγεθ' Ἡραν.

ΓΟΡΓΩ.

Θασαι, Πραξινοα, περι τας θυρας ὁσσος ὁμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπεσιος· Γοργοι, δος ταν χερα μοι· λαϐε και τυ,
Ευνοα, Ευτυχιδος· ποτεχ' αυτᾳ, μη τυ πλανηθῃς.
Πασαι ἁμ' εισενθωμες· απριξ εχευ, Ευνοα, ἁμων.
Ω μοι δειλαια, διχα μευ το θεριστριον ηδη
Εσχισται, Γοργοι· ποττω Διος, ειτι γενοιο
Ευδαιμων, ω 'νθρωπε, φυλασσεο τὠμπεχονον μευ.

ΞΕΝΟΣ.

Ουκ επ' εμιν μεν· ὁμως δε φυλαξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Αθροος οχλος.
Ωθευνθ' ὡσπερ ὑες.

ΞΕΝΟΣ.

ΞΕΝΟΣ.

Θαρσει, γυναι· εν καλῳ ειμες.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεις ὡρας, κἠπειτα, φιλ' ανδρων, εν καλῳ ειης,
Αμμε περιστελλων· χρηστω κ' οικτιρμονος ανδρος.
Φλιβεται Ευνοα αμμιν· αγ', ω δειλα, τυ βιαζευ.
Καλλιστ'· ενδοι πασαι, ὁ ταν νυον ειπ' αποκλαξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινοα, ποταγ' ὡδε· τα ποικιλα πρατον αθρησον
Λεπτα και ὡς χαριεντα· θεων περοναματα φασεις.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ποτνι' Αθηναια· ποιαι σφ' επονασαν εριθοι;
Ποιοι ζωογραφοι τἀκριβεα γραμματ' εγραψαν;
Ὡς ετυμ' ἑστακαντι, και ὡς ετυμ' ενδινευντι,
Εμψυχ', ουκ ενυφαντα. Σοφον τι χρημ' ὡνθρωπος.
Αυτος δ' ὡς θαητος επ' αργυρεῳ κατακειται
Κλισμῳ, πρατον ιουλον απο κροταφων καταβαλλων,
Ὁ τριφιλατος Αδωνις, ὁ κην Αχεροντι φιλειται.

ἙΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παυσασθ', ω δυστανοι, ανανυτα κωτιλλοισαι
Τρυγονες· εκκναισευντι πλατειασδοισαι ἁπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μα, ποθεν ὡνθρωπος; τι δε τιν, ει κωτιλαι ειμες;
Πασαμενος επιτασσε. Συρακοσιαις επιτασσεις;
Ὡς ειδης και τουτο, Κορινθιαι ειμες ανωθεν,
Ὡς και ὁ Βελλεροφων· Πελοποννασιστι λαλευμες·
Δωρισδεν δ' εξεστι, δοκω, τοις Δωριεεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μη φυη, Μελιτωδες, ὁς ἁμων καρτερος ειη,
Πλαν ἑνος· ουκ αλεγω, μη μοι κενεαν απομαξης.

ΓΟΡΓΩ.

Σιγα, Πραξινοα· μελλει τον Αδωνιν αειδειν
Ἁ τας Αργειας θυγατηρ πολυϊδρις αοιδος,

Ἁτις

Ἀτις και Σπερχιν τον ιαλεμον ηριστευε·
Φθεγξεται τι (σαφ' οιδα) καλον· διαθρυπτεται ηδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.

Δεσποιν', ἁ Γολγως τε και Ιδαλιον εφιλασας,
Αιπεινον τ' Ερυκα, χρυσῳ παισδοισ' Αφροδιτα,
Οἱον τοι τον Αδωνιν απ' αεναω Αχεροντος
Μηνι δυωδεκατῳ μαλακαιποδες αγαγον Ὡραι.
Βαρδισται μακαρων Ὡραι φιλαι, αλλα ποθειναι
Ερχονται, παντεσσι βροτοις αιει τι φεροισαι.
Κυπρι Διωναια, τυ μεν αθαναταν απο θνατας
(Ανθρωπων ὡς μυθος) εποιησας Βερενικαν,
Αμβροσιαν ες στηθος αποσταξασα γυναικος·
Τιν δε χαριζομενα, πολυωνυμε, και πολυναε,
Ἁ Βερενικεια θυγατηρ, Ἑλενᾳ εικυια,
Αρσινοα, παντεσσι καλοις ατιταλλει Αδωνιν.
Παρ μεν οἱ ὡρια κειται ὁσα δρυος ακρα φεροντι,
Παρ δ' ἁπαλοι καποι, πεφυλαγμενοι εν ταλαρισκοις
Αργυρεοις, Συριω δε μυρω χρυσει' αλαβαστρα·
Ειδατα θ' ὁσσα γυναικες επι πλαθανῳ πονεονται,
Ανθεα μισγοισαι λευκῳ παντοι' ἁμ' αλευρῳ·
Ὁσσα τ' απο γλυκερω μελιτος, τα τ' εν ὑγρῳ ελαιῳ,
Παντ' αυτῳ πετεηνα και ἑρπετα τᾳδε παρεστι.
Χλωραι δε σκιαδες, μαλακῳ βριθοισαι ανηθῳ,
Δεδμανθ'· οἱ δε τε κωροι ὑπερποτοωνται Ερωτες,
Οἱοι αηδονιηες εφεζομενοι επι δενδρων
Πωτωνται, πτερυγων πειρωμενοι, οζον απ' οζω.
Ω εβενος, ω χρυσος, ω εκ λευκω ελεφαντος
Αιετω, οινοχοον Κρονιδᾳ Διϊ παιδα φεροντες.
Πορφυρεοι δε ταπητες ανω, μαλακωτεροι ὑπνω·
Ἁ Μιλατος ερει, χὡ ταν Σαμιαν καταβοσκων.
Εστρωται κλινα τῳ Αδωνιδι τῳ καλῳ αλλα·
Ταν μεν Κυπρις εχει, ταν δ' ὁ ῥοδοπαχυς Αδωνις,
Οκτωκαιδεκετης η εννεακαιδεχ' ὁ γαμβρος.

Ου κεντα το φιλαμ'· ετι οἱ περι χειλεα πυῤῥα.
Νυν μεν Κυπρις εχοισα τον αὑτας χαιρετω ανδρα.
Αωθεν δ' αμμες νιν ἁμα δροσῳ αθροαι εξω
Οισευμες ποτι κυματ' επ' αϊονι πτυοντα·
Λυσασαι δε κομαν, και επι σφυρα κολπον ανεισαι,
Στηθεσι φαινομενοις, λιγυρας αρξωμεθ' αοιδας.
  Ἑρπεις, ω φιλ' Αδωνι, και ενθαδε, κ' ες Αχεροντα,
Ἁμιθεων (ὡς φαντι) μονωτατος· ουτ' Αγαμεμνων
Τουτ' επαθ', ουτ' Αιας ὁ μεγας βαρυμανιος ἡρως,
Ουθ' Ἑκτωρ, Ἑκαβας ὁ γεραιτατος εικατι παιδων,
Ου Πατροκλης, ου Πυῤῥος απο Τροιας επανελθων,
Ουθ', οἱ ετι προτεροι, Λαπιθαι, και Δευκαλιωνες,
Ου Πελοπηϊαδαι τε, και Αργεος ακρα Πελασγοι.
Ιλαθι νυν, φιλ' Αδωνι, και ες νεωτ' ευθυμησαις.
Και νυν ηνθες, Αδωνι, και, οκκ' αφικῃ, φιλος ἡξεις.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινοα, το χρημα σοφωτερον· ἁ θηλεια
Ολβια ὁσσα ισατι, πανολβια ὡς γλυκυφωνει.
Ὡρα ὁμως κ' ες οικον· αναριστος Διοκλειδας.
Χ' ὡνηρ οξος ἁπαν· πειναντι δε μηδε ποτενθῃς.
Χαιρε, Αδων' αγαπατε, και ες χαιροντας αφικνευ.

* ἙΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Ειδυλλιον ιη'.

ΕΝ ποκ' αρα Σπαρτᾳ, ξανθοτριχι πὰρ Μενελαῳ,
Παρθενικαι θαλλοντα κομαις ὑακινθον εχοισαι,
Προσθε νεογραπτω θαλαμω χορον εστασαντο,
Δωδεκα ται πραται πολιος, μεγα χρημα Λακαινᾶν,
Ἁνικα Τυνδαρεω κατεκλαξατο ταν αγαπαταν
Μναστευσας Ἑλεναν ὁ νεωτερος Ατρεος υἱος.

Αειδον

Αειδον δ' αρα πασαι ες εν μελος εγκροτεοισαι
Ποσσι περιπλικτοις, περι δ' ιαχε δωμ' ὑμεναιῳ.
Οὑτω δη πρωϊζα κατεδραθες, ω φιλε γαμϐρε;
Η ῥα τις εσσι λιαν βαρυγουνατος; η ῥα φιλυπνος;
Η ῥα πολυν τιν' επινες, ὁτ' ες ευναν κατεϐαλλευ;
Εὑδειν μεν χρηζοντα καθ' ὡραν αυτον εχρην τυ,
Παιδα δ' εαν συν παισι φιλοστοργῳ παρα ματρι
Παισδεν ες βαθυν ορθρον· επει και ενας, και ες αω,
Κὴς ετος εξ ετεος, Μενελαε, τεα νυος ἁδε.
Ολϐιε γαμϐρ', αγαθος τις επεπταρεν ερχομενῳ τοι
Ες Σπαρταν, ὁποι ὡ 'λλοι αριστεες, ὡς ανυσαιο.
Μωνος εν ἁμιθεοις Κρονιδαν Δια πενθερον ἑξεις.
Ζανος τοι θυγατηρ ὑπο ταν μιαν ῳχετο χλαιναν,
Οἱα Αχαιϊαδων γαιαν πατει ουδεμι' αλλα·
Η μεγα τοι κε τεκοιτ', ει ματερι τικτεν ὁμοιον.
Αμμες γαρ πασαι συνομαλικες, ἡς δρομος ὡυτος
Χρισαμεναις ανδριστι παρ' Ευρωταο λοετροις,
Τετρακις ἑξηκοντα κοραι, θηλυς νεολαια·
Ταν ουδ' αν τις αμωμος, επει χ' 'Ελενᾳ παρισωθη.
Αως αντελλοισα καλον διεφαινε προσωπον,
Ποτνια νυξ ἁτε, λευκον εαρ χειμωνος ανεντος,
'Ωδε και ἁ χρυσεα 'Ελενα διεφαινετ' εν ἁμιν,
Πιειρᾳ μεγαλα ἁτ' ανεδραμε κοσμος αρουρᾳ,
Η καπῳ κυπαρισσος, η ἁρματι Θεσσαλος ἱππος·
'Ωδε και ἁ ῥοδοχρως 'Ελενα Λακεδαιμονι κοσμος.
Ουτε τις εν ταλαρῳ πανισδεται εργα τοιαυτα,
Ουτ' ενι δαιδαλεῳ πυκινωτερον ατριον ἱστῳ
Κερκιδι συμπλεξασα μακρων εταμ' εκ κελεοντων.
Ου μαν ου κιθαραν τις επισταται ὡδε κροτησαι,
Αρτεμιν αειδοισα και ευρυστερνον Αθαναν,
'Ως 'Ελενα, τας παντες επ' ομμασιν ἱμεροι εντι.
Ω καλα, ω χαριεσσα κορα, τυ μεν οικετις ηδη·
Αμμες δ' ες δρομον ηρι και ες λειμωνια φυλλα

'Ερψευμες,

Ἑρψευμες, στεφανως δρεψευμεναι ἁδυ πνεοντας,
Πολλα τευς, Ἑλενα, μεμναμεναι, ὡς γαλαθηναι
Αρνες γειναμενας οἰος μαστον ποθεοισαι.
Πρατα τοι στεφανον λωτω χαμαι αυξομενοιο
Πλεξασαι, σκιεραν καταθησομεν ες πλατανιστον·
Πρατα δ', αργυρεας εξ ολπιδος ὑγρον αλειφαρ
Λασδομεναι, σταξευμες ὑπο σκιεραν πλατανιστον·
Γραμματα δ' εν φλοιῳ γεγραψεται (ὡς παριων τις
Ανναμη) Δωριστι, Σεβε μ'· Ἑλενας φυτον ειμι.
Χαιροις, ω νυμφα, χαιροις ευπενθερε γαμβρε.
Λατω μεν δοιη, Λατω κουροτροφος, υμμιν
Ευτεκνιαν· Κυπρις δε θεα Κυπρις ισον ερασθαι
Αλλαλων· Ζευς δε Κρονιδας Ζευς αφθιτον ολβον,
Ὡς εξ ευπατριδαν ες ευπατριδας παλιν ενθῃ.
Εὑδετ' ες αλλαλων στερνον φιλοτητα πνεοντες,
Και ποθον· εγρεσθαι δε προς αω μη 'πιλαθησθε.
Νευμεθα κάμμες ες ορθρον, επει κα πρατος αοιδος
Εξ ευνας κελαδησῃ ανασχων ευτριχα δειραν.
Ὑμαν, ω Ὑμεναιε, γαμῳ επι τῳδε χαρειης.

* ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

Ειδυλλιον ιθ.

ΤΟΝ κλεπταν ποτ' Ερωτα κακα κεντασε μελισσα,
Κηριον εκ σιμβλων συλευμενον· ακρα δε χειρων
Δακτυλα πανθ' ὑπενυξεν· ὁ δ' αλγεε, και χερ' εφυσση,
Και ταν γαν επαταξε, και ἁλατο· τα δ' Αφροδιτα
Δειξεν ταν οδυναν, και μεμφετο ὁττι γε τυτθον
Θηριον εντι μελισσα, και ἁλικα τραυματα ποιει.
Χ' ἁ ματηρ γελασασα, Τυ δ' ουκ ισον εσσι μελισσαις;
Χὡ τυτθος μεν εης, τα δε τραυματα ἁλικα ποιεις.

* ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

Ειδυλλιον κ'.

ΕΥΝΙΚΑ μ' εγελαξε θελοντα μιν ἁδυ φιλασαι,
Και, μ' επικερτομεοισα, ταδ' εννεπεν, ἐρρ' απ' εμειο·
Βωκολος ων εθελεις με κυσαι, ταλαν; ε μεμαθηκα
Αγροικως φιλεειν, αλλ' αστυκα χειλεα θλιβειν.
Μη τυ γα μευ κυσσης το καλον στομα, μηδ' εν ονειροις
Οἱα βλεπεις, ὁπποια λαλεις, ὡς αγρια παισδεις·
Ὡς τρυφερον λαλεεις, ὡς κωτιλα ῥηματα φρασδεις·
Ὡς μαλακον το γενειον εχεις, ὡς ἁδεα χαιταν·
Χειλεα τοι νοσεοντι, χερες δε τοι εντι μελαιναι·
Και κακον εξοσδεις· απ' εμευ φυγε, μη με μολυνης.
Τοιαδε μυθισδοισα, τρις εις ἑον επτυσε κολπον,
Και μ' απο τας κεφαλας ποτι τω ποδε συννεχες ειδεν
Χειλεσι μυχθισδοισα, και ομμασι λοξα βλεποισα·
Και πολυ τᾳ μορφᾳ θηλυνετο, και τι σεσαρος
Και σοβαρον μ' εγελαξεν· εμοι δ' αφαρ εζεσεν αἱμα,
Και χροα φοινιχθην ὑπο τὦλγεος, ὡς ῥοδον ἑρσα·
Χ' ἁ μεν εβα με λιποισα· φερω δ' ὑποκαρδιον οργαν,
Οττι με τον χαριεντα κακα μωμησαθ' ἑταιρα.
Ποιμενες, ειπατε μοι το κρηγυον· ε καλος εμμι;
Αρα τις εξαπινας με θεος βροτον αλλον ετευξε;
Και γαρ εμοι το παροιθεν επανθεεν ἁδυ τι καλλος,
Ὡς κισσος ποτι πρεμνον, εμαν δ' επυκαζεν ὑπηναν·
Χαιται δ', οἱα σελινα, περι κροταφοισι κεχυντο·
Και λευκον το μετωπον επ' οφρυσι λαμπε μελαιναις·
Ομματα μοι γλαυκας χαροπωτερα πολλον Αθανας·
Το στομα και πακτας γλυκερωτερον· εκ στοματων δε
Ερρεε μοι φωνα γλυκερωτερα η μελικηρω.

Ἀδυ

'Αδυ δε μοι το μελισμα, και ην συριγγα μελισδω,
Κην αὐλῳ λαλεω, κην δωνακι, κην πλαγιαυλῳ.
Και πασαι καλον με κατ' ωρεα φαντι γυναικες,
Και πασαι με φιλευντ'· ἁ δ' αστυκα ουκ εφιλασεν,
Αλλ', ὁτι βωκολος εμμι, παρεδραμε· κ' ουποτ' ακουει,
'Ως καλος Διονυσος επ' αγκεσι πορτιν ελαυνει·
Ουκ εγνω δ' ὁτι Κυπρις επ' ανερι μηνατο βωτᾳ,
Και Φρυγιης ενομευσεν εν ωρεσιν· αυτον Αδωνιν
Εν δρυμοισι φιλασε, και εν δρυμοισιν εκλαυσεν.
Ενδυμιων δε τις ην; ου βωκολος; ὁν γε Σελανα
Βωκολεοντα φιλασεν· απ' Ουλυμπω δε μολοισα
Λατμιον ανναπος ηλθε, και εις ἱνα παιδι καθευδε.
Και τυ, 'Ρεα, κλαιεις τον βωκολον· ουχι δε και τυ,
Ω Κρονιδα, δια παιδα βοηνομον ορνις επλαγχθης;
Ευνικα δε μονα τον βωκολον ουκ εφιλασεν,
'Α Κυβελας κρεσσων, και Κυπριδος, ἁ τε Σελανας.
Μηκετι μηδε συ, Κυπρι, τον ἁδεα μητε κατ' αστυ
Μητ' εν ορει φιλεοις, μωνη δ' ανα νυκτα καθευδοις.

* 'ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.

Ειδυλλιον κδ'.

'ΗΡΑΚΛΕΑ δεκαμηνον εοντα ποχ' ἁ Μιδεατις
Αλκμηνα, και νυκτι νεωτερον Ιφικληα,
Αμφοτερως λουσασα και εμπλησασα γαλακτος,
Χαλκειαν κατεθηκεν ες ασπιδα, ταν Πτερελαου
Αμφιτρυων καλον ὁπλον απεσκυλευσε πεσοντος.
'Απτομενα δε γυνα κεφαλας μυθησατο παιδων.
Εὑδετ' εμα βρεφεα γλυκερον και εγερσιμον ὑπνον,
Εὑδετ' εμα ψυχα, δυ' αδελφεω, ευσοα τεκνα,
Ολβιοι ευναζοισθε, και ολβιοι αω ἱκοισθε.

'Ως

Ὡς φαμενα δινασε σακος μεγα· τως δ' ελαζ' ὑπνος.
Ἀμος δε στρεφεται μεσονυκτιον ες δυσιν αρκτος
Ὠριωνα κατ' αυτον, ὁ δ' αμφαινει μεγαν ωμον·
Ταμος αρ' αινα πελωρα δυω πολυμηχανος Ἡρη
Κυανεαις φρισσοντας ὑπο σπειραισι δρακοντας
Ωρσεν επι πλατυν ουδον, ὁθι σταθμα κοιλα θυραων
Οικω, απειλησασα φαγειν βρεφος Ἡρακληα.
Τω δ' εξελυσθεντες επι χθονι γαστερας αμφω
Αἱμοβορως εκυλιον· απ' οφθαλμων δε κακον πυρ
Ερχομενοις λαμπεσκε, βαρυν δ' εξεπτυον ιον·
Αλλ' ὁτε δη παιδων λιχμωμενοι εγγυθεν ηνθον,
Και τοτ' αρ' εξεγροντο (Διος νοεοντος ἁπαντα)
Αλκμηνας φιλα τεκνα· φαος δ' ανα οικον ετυχθη.
Ητοι ὁγ' ευθυς αϋσεν, ὁπως κακα θηρι' ανεγνω
Κοιλω ὑπερ σακεος, και αναιδεας ειδεν οδοντας
Ιφικλεης· ουλαν δε ποσιν διελακτισε χλαιναν,
Φευγεμεν ὁρμαινων· ὁ δ' εναντιος ειχετο χερσιν
Ἡρακλεης, αμφω δε βαρει ενεδησατο δεσμῳ,
Δραξαμενος φαρυγος, ὁθι φαρμακα λυγρα τετυκται
Ουλομενοις οφιεσσι, τα και θεοι εχθαιροντι.
Τω δ' αυτε σπειραισιν ἑλισσεσθην περι παιδα
Οψιγονον, γαλαθηνον, ὑπο τροφῳ αιεν αδακρυν.
Αψ δε παλιν διελυον, επει μογεοιεν ακανθας,
Δεσμω αναγκαιω πειρωμενοι εκλυσιν εὑρην.
Αλκμηνα δ' εσακουσε βοας, και επεγρετο πρατα.
Ανσταθ' Αμφιτρυων· εμε γαρ δεος ισχει οκνηρον·
Ανστα, μηδε ποδεσσι τεοις ὑπο σανδαλα θειης.
Ουκ αΐεις παιδων ὁ νεωτερος ὁσσον αΰτει;
Ου νοεεις ὁτι νυκτος αωρι πε οἱδε τε τοιχοι
Παντες αριφραδεες, καθαρας ατερ ηριγενειας;
Εστι τι μοι κατα δωμα νεωτερον, εστι, φιλ' ανδρων.
Ὡς φαθ' ὁ δ' εξ ευνας αλοχῳ κατεβαινε πιθησας·
Δαιδαλεον δ' ὡρμησε μετα ξιφος, ὁρρ' οἱ ὑπερθε

Κλιντηρος

Κλιντηρος κεδρινῳ περι πασσαλῳ αιεν αωρτο.
Ητοι ὁγ' ωριγνατο νεοκλωστω τελαμωνος,
Κουφιζων ἱερα κολεον, μεγα λωτινον εργον.
Αμφιλαφης δ' αρα παστας ενεπλησθη παλιν ορφνης.
Δμωας δη τοτ' αϋσεν ὑπνον βαρυν εκφυσωντας,
Οισετε πυρ ὁτι θασσον απ' εσχαρεωνος ἑλοντες
Δμωες εμοι, στιβαρους δε θυραν ανακοψατ' οχηας.
Ανστατε δμωες ταλασιφρονες· αυτος αϋτει.
Οἱ δ' αιψα προγενοντο λυχνοις ἁμα δαιομενοισι
Δμωες· ενεπλησθη δε δομος, σπευδοντος ἑκαστω.
Ητοι αρ' ὡς ιδοντ' επιτιτθιον Ἡρακληα
Θηρε δυω χειρεσσιν απριξ ἁπαλαισιν εχοντα,
Συμπληγδην ιαχησαν· ὁ δ' ες πατερ' Αμφιτρυωνα
Ἑρπετα δεικνυεσκεν, επαλλετο δ' ὑψοθι χαιρων
Κουροσυνᾳ, γελασας δε παρος κατεθηκε ποδοιϊν
Πατρος ἑκ θανατῳ κεκαρωμενα δεινα πελωρα.
Αλκμηνα μεν επειτα ποτι σφετερον βαλε κολπον
Ξηρον ὑπαι δειους ακραχολον Ιφικληα.
Αμφιτρυων δε τον αλλον ὑπ' αμνειαν θετο χλαιναν
Παιδα· παλιν δ' ες λεκτρον ιων εμνασατο κοιτω.
Ορνιχες τριτον αρτι τον εσχατον ορθρον αειδον·
Τειρεσιαν τοκα μαντιν, αλαθεα παντα λεγοντα,
Αλκμηνα καλεσασα, χρεος κατελεξε νεοχμον,
Και νιν ὑποκρινεσθαι ὁπως τελεεσθαι εμελλεν
Ηνωγει· Μηδ', ειτι θεοι νοεοιντο πονηρον,
Αιδομενος εμε κρυπτε· και ὡς ουκ εστιν αλυξαι
Ανθρωποις ὁ, τι μοιρα κατα κλωστηρος επειγει,
Μαντι Ευηρειδα, μαλα σε φρονεοντα διδασκω.
Τως ελεγεν βασιλεια· ὁ δ' ανταμειβετο τοιως,
Θαρσει αριστοτοκεια γυναι, Περσηϊον αἱμα·
Ναι γαρ εμον γλυκυ φεγγος αποιχομενον παλαι οσσων
Πολλαι Αχαιϊαδων μαλακον περι γουνατι νημα
Χειρι κατατριψοντι, ακρεσπερον αειδοισαι

Αλκμηναν

Αλκμηναν ονομαστι· σεβας δ' εση Αργειαισι.
Τοιος ανηρ όδε μελλει ες ωρανον αστρα φεροντα
Αμβαινειν τεος υίος, από στερνων πλατυς ήρως,
Ού και θηρια παντα και ανερες ήσσονες αλλοι.
Δωδεκα οί τελεσαντι πεπρωμενον ες Διος οικην
Μοχθως· θνατα δε παντα πυρα Τραχινιος έξει.
Γαμβρος δ' αθανατων κεκλησεται, οί ταδ' επωρσαν
Κνωδαλα φωλευοντα βρεφος διαδηλησασθαι.
Εσται δη τουτ' αμαρ, όπανικα νεβρον εν ευνᾳ
Καρχαροδων σινεσθαι ιδων λυκος ουκ εθελησει.
Αλλα, γυναι, πυρ μεν τοι ύπο σποδῳ ευτυκον εστω,
Κάγκανα δ' ασπαλαθω ξυλ' έτοιμασατ', η παλιουρω,
Η βατω, η ανεμῳ δεδονημενον αυον αχερδον·
Καιε δε τωδ' αγριαισιν επι σχιζαισι δρακοντε
Νυκτι μεσᾳ, όκα παιδα κανην τεον ηθελον αυτοι.
Ηρι δε συλλεξασα κονιν πυρος αμφιπολων τις
'Ριψατω ευ μαλα πασαν ύπερ ποταμοιο φεροισα,
'Ρωγαδας ες πετρας, ύπερ ουριον· αψ δε νεεσθαι,
Αστρεπτος· καθαρω δε πυρωσατε δωμα θεειω
Πρατον, επειτα δ' άλεσσι μεμιγμενον (ώς νενομισται)
Θαλλῳ επιρραινειν εστεμμενον αβλαβες ύδωρ·
Ζηνι δ' επιρρεξαι καθυπερτερῳ αρσενα χοιρον,
Δυσμενεων αιει καθυπερτεροι ώς τελεθοιτε.
Φα, και ερωησας ελεφαντινον ωχετο διφρον
Τειρεσιας, πολλοισι βαρυς περ εων ενιαυτοις.
'Ηρακλεης δ' ύπο ματρι, νεον φυτον ώς εν άλωᾳ,
Ετρεφετ', Αργειω κεκλημενος Αμφιτρυωνος.
Γραμματα μεν τον παιδα γερων Λινος εξεδιδαξεν,
Υίος Απολλωνος, μελεδωνευς, αγρυπνος ήρως.
Τοξον δ' εντανυσαι και επισκοπον ειναι οϊστων,
Ευρυτος, εκ πατερων μεγαλαις αφνειος αρουραις.
Αυταρ αοιδον εθηκε και αμφω χειρας επλασσεν
Πυξινᾳ εν φορμιγγι Φιλαμμονιδας Ευμολπος.

'Οσσα δ' απο σκελεων ἱδροστροφοι Αργοθεν ανδρες
Αλλαλως σφαλλοντι παλαισμασιν, ὁσσα τε πυκται
Δεινοι εν ἱμαντεσσιν, ἁ τ' εις γαιαν προπεσοντες
Πυγμαχοι εξευροντο παλαισματα συμφορα τεχνᾳ,
Παντ' εμαθ' 'Ερμειαο διδασκομενος παρα παιδι
'Αρπαλυκῳ Φανοτηι· τον ουδ' αν τηλοθι λευσσων
Θαρσαλεως τις εμεινεν αεθλευοντ' εν αγωνι·
Τοιον ἐπισκυνιον βλοσυρῳ επεκειτο προσωπῳ.
'Ιππως δ' εξελασασθαι ὑφ' ἁρματι, και, περι νυσσαν
Ασφαλεως καμπτοντα, τροχω συριγγα φυλαξαι,
Αμφιτρυων ὁν παιδα φιλα φρονεων εδιδασκεν
Αυτος, επει μαλα πολλα θοων εξηρατ' αγωνων
Αργει εν ἱπποβοτῳ κειμηλια· και οἱ ααγεις
Διφροι, εφ' ὡν επεβαινε, χρονῳ διελυσαν ἱμαντας.
Δουρατι δε προβολαιῳ, ὑπ' ασπιδι νωτον εχοντα,
Ανδρος ορεξασθαι, ξιφεων τ' ανεχεσθαι αμυχμον,
Κοσμησαι τε φαλαγγα, λοχον τ' αναμετρησασθαι
Δυσμενεων επιοντα, και ἱππηεσσι κελευσαι,
Καστωρ ἱππαλιδας εδαεν, φυγας Αργεος ελθων,
'Οπποκα κλαρον ἁπαντα και οινοπεδον μεγα Τυδευς
Ναιε, παρ' Αδρηστοιο λαβων ἱππηλατον Αργος
Καστορι δ' ουτις ὁμοιος εν ἁμιθεοις πολεμιστας
Αλλος εην, πριν γηρας αποτριψαι νεοτητα.
'Ωδε μεν 'Ηρακληα φιλα παιδευσατο ματηρ.
Ευνα δ' ης τῳ παιδι τετυγμενα αγχοθι πατρος,
Δερμα λεοντειον, μαλα οἱ κεχαρισμενον αυτῳ·
Δειπνον δε, κρεα τ' οπτα, και εν κανεῳ μεγας αρτος
Δωρικος, ασφαλεως κε φυτοσκαφον ανδρα κορεσσαι.
Αυταρ επ' αματι τυννον ανευ πυρος αινυτο δορπον·
Εἱματα δ' ου ασκητα μεσας ὑπερ εννυτο κναμας.

[Λειπει το τελος του παροντος Ειδυλλιου.]

II.

*E BIONE.

[Juxta Edit. L. C. Valckenaer. Lugd. Bat. 1781. in 8vo.]

> ΚΕΙΝΟΣ δ' ου πολεμως, ου δακρυα, Πανα δ' εμελπε,
> Και βωτας ελιγαινε, και αειδων ενομευε,
> Και συριγγας ετευχε, και ἁδεα πορτιν αμελγε,
> Και παιδων εδιδασκε φιληματα, και τον Ερωτα
> Ετρεφεν εν κολποισι, και ηρεθε ταν Αφροδιταν.
>
> ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΒΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ ΒΟΥΚΟΛΙΚΩΝ.

† Ειδυλλιον γ'.

Α Μεγαλα μοι Κυπρις εθ' ὑπνωοντι παρεστα,
Νηπιαχον τον Ερωτα καλας εκ χειρος αγοισα,
Ες χθονα νευσταζοντα· τοσον δε μοι εφρασε μυθον,
Μελπεν μοι φιλε βωτα λαβων τον Ερωτα διδασκε.
Ὡς λεγε, χ' ἁ μεν απηνθεν· εγω δ', ὁσα βωκολιασδον
Νηπιος, ὡς εθελοντα μαθειν τον Ερωτα διδασκον·
Ὡς ευρεν πλαγιαυλον ὁ Παν, ὡς αυλον Αθανα,
Ὡς χελυν Ἑρμαων, κιθαριν δ' ὡς ἁδυς Απολλων.
Ταυτα μεν εξεδιδασκον· ὁ δ' ουκ εμπαζετο μυθων,
Αλλα μοι αυτος αειδεν ερωτυλα, και μ' εδιδασκε
Ονατων τ' αθανατων τε ποθως, και ματερος εργα·
Κηγων εκλαθομαν μεν οσων τον Ερωτα διδασκον,
Ὁσσα δ' Ερως μ' εδιδαξεν ερωτυλα παντ' εδιδαχθην.

*Ειδυλλιον

* Ειδυλλιον δ'.

ΤΑΙ Μοισαι τον Ερωτα τον αγριον ου φοβεονται,
Εκ θυμω δε φιλευντι, και εκ ποδος αυτῳ ἑπονται·
Κ' ην μεν αρα ψυχαν τις εχων ανεραστον ὁπηδῃ,
Τηνον ὑπεκφευγοντι, και ουκ εθελοντι διδασκειν·
Ην δε νοον τις Ερωτι δονευμενος ἁδυ μελισδῃ,
Ες τηνον μαλα πασαι επειγομεναι προρεοντι.
Μαρτυς εγων ὁτι μυθος ὁδ' επλετο πασιν αληθης.
Ην μεν γαρ βροτον αλλον η αθανατων τινα μελπω,
Βαμβαινει μευ γλωσσα, και ὡς παρος ουκ' ετ' αειδει·
Ην δ' αυτ' ες τον Ερωτα και ες Λυκιδαν τι μελισδω,
Και τοκα μοι χαιροισα δια στοματος ρεει ῳδα.

† ις'.

ΕΣΠΕΡΕ, τας ερατας χρυσεον φαος Αφρογενειας,
Ἑσπερε, κυανεας ἱερον, φιλε, νυκτος αγαλμα,
Τοσσον αφαυροτερος μηνας, οσον εξοχος αστρων,
Χαιρε φιλος· και μοι ποτι ποιμενα κωμον αγοντι
Αντι σελαναιας τυ διδου φαος· ὡνεκα τηνα,
Σαμερον αρχομενα, ταχιον δυεν· ουκ επι φωραν
Ερχομαι, ουδ' ἱνα νυκτος ὁδοιπορεοντ' ενοχλησω.
Αλλ' εραω· καλον δε τ' ερασσαμενῳ συνερασθαι.

‡ ιζ'.

ΑΜΕΡΕ Κυπρογενεια Διος τεκος ηδε θαλασσας,
Τιπτε τοσον θνατοισι και αθανατοισι χαλεπτεις;
Τυτθον εφαν, τι νυ τοσσον απεχθεο, και τι νυ αυτα
Ταλικον ὡς παντεσσι κακον τον Ερωτα τεκηαι,
Αγριον, αστοργον, μορφα νοον ουδεν ὁμοιον;
Ες τι δε νιν πτανον και ἑκαβολον ωπασας αμμιν,
Ὡς μη πικρον εοντα δυναιμεθα τηνον αλυξαι;

III.

* E MOSCHO.

[Juxta Edit. L. C. Valckenaer. Ludg. Bat. 1781. in 8vo.]

Αλλοις μεν τεον ολβον, εμοι δ' απελειπες αοιδαν,
ΜΟΣΧΟΥ ΕΠΙΤΑΦ. ΒΙΩΝ.

ΕΚ ΤΩΝ

ΜΟΣΧΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΔΥΛΛΙΩΝ.

† Ειδυλλιον ε'.

ΤΑΝ ἁλα ταν γλαυκαν ὁταν ὡνεμος ατρεμα βαλλη,
Ταν φρενα ταν δειλαν ερεθιζομαι, ουδ' ετι μοι γα
Εντι φιλα, ποταγει δε πολυ πλεον αμμε γαλανα.
Αλλ' ὁταν αχηση πολιος βυθος, ἁ δε θαλασσα
Κυρτον επαφριζη, τα δε κυματα μακρα μεμηνη,
Ες χθονα παπταινω και δενδρεα, ταν δ' ἁλα φευγω·
Γα δε μοι ασπαστα, ταχα δασκιος ευαδεν ὑλα,
Ενθα και, ην πνευση πολυς ωνεμος, ἁ πιτυς αδει.
Η κακον ὁ γριπευς ζωει βιον, ᾡ δομος ἁ ναυς,
Και πονος εντι θαλασσα, και ιχθυς ἁ πλανος αγρα·
Αυταρ εμοι γλυκυς ὑπνος ὑπο πλατανῳ βαθυφυλλῳ,
Και παγας φιλεοιμι τον εγγυθεν ηχον ακουειν,
Ἁ τερπει ψοφεοισα τον αγριον, ουχι ταρασσει.

* Ειδυλλιον

* Ειδυλλιον ϛ'.

ΗΡΑ Παν Αχως τας γειτονος, ηρατο δ' Αχω
Σκιρτητα Σατυρω, Σατυρος δ' επεμαινετο Λυδα·
'Ως Αχω τον Πανα, τοσον Σατυρος φλεγεν Αχω,
Και Λυδα Σατυρισκον· ερως δ' εσμυχετ' αμοιβα.
'Οσσον γαρ τηνων τις εμισεε τον φιλεοντα,
Τοσσον όμως φιλεων εχθαιρετο, πασχε δ' αποινα.
Ταυτα λεγω πασιν τα διδαγματα τοις ανεραστοις:
Στεργετε τους φιλεοντας, ἱν', ην φιλεητε, φιλησθε.

† Ειδυλλιον ζ'.

ΑΛΦΕΙΟΣ, μετα Πισαν επην κατα ποντον οδευη,
Ερχεται ες Αρεθοισαν αγων κοτινηφορον ύδωρ,
Εδνα φερων καλα φυλλα και ανθεα, και κονιν ἱραν·
Και βαθυς εμβαινει τοις κυμασι· ταν δε θαλασσαν
Νερθεν ύποτροχαει, κου μιγνυται ύδασιν ύδωρ.
'Α δ' ουκ οιδε θαλασσα διερχομενου ποταμοιο.
Κωρος δεινοθετας, κακομαχανος, αινα διδασκων,
Και ποταμον δια φιλτρον Ερως εδιδαξε κολυμβην.

FINIS
EXCERPTORUM EX POETIS BUCOLICIS.

ANALECTA GRÆCA MAJORA.

. TOMI POSTERIORIS

PARS QUARTA.

EXCERPTA LYRICA.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

Εις τȣς εννεα Λυρικȣς.

ΠΙΝδαρε, Μȣσαων ἱερον στομα, και λαλε Σειρην
  Βακχυλιδη, Σαπφȣς τ' Αιολιδες χαριτες,
Γραμμα τ' Ανακρειοντος, Ὁμηρικον ὁς τ' απο ῥευμα
  Εσπασας οικειοις Στησιχορ' εν καματοις,
Ἡ τε Σιμωνιδεω γλυκερη σελις, ἡδυ τε πειθȣς
  Ιβυκε και παιδων ανθος αμησαμενε,
Και ξιφος Αλκαιοιο, το πολλακις αἱμα τυραννων
  Εσπεισε, πατρης θεσμια ῥυομενον,
Θηλυμελεις τ' Αλκμανος αηδονες, ἱλατε, πασης
  Αρχην οἱ λυρικης και περας εσπασατε.

Εις τȣς αυτȣς.

ΕΚλαγεν εκ Θηβων μεγα Πινδαρος· επνεε τερπνα
  Ἡδυμελιφθογγȣ μȣσα Σιμωνιδεω.
Λαμπει Στησιχορος τε και Ιβυκος· ην γλυκυς Αλκμαν·
  Λαρα δ' απο στοματων φθεγξατο Βακχυλιδης.
Πειθω Ανακρειοντι συνεσπετο· ποικιλα δ' αυδᾳ
  Αλκαιος κιθαρᾳ Λεσβιος Αιολιδι.
Ανδρων δ' ȣκ ενατη Σαπφω πελεν, αλλ' ερατειναις
  Εν Μȣσαις δεκατη Μȣσα καταγραφεται.

I.

* O D Æ.

Non, si priores Mæonius tenet
Sedes Homerus, Pindaricæ latent,
Ceæque, et Alcæi minaces,
Stesichorique graves camœnæ:
Nec, si quid olim lusit Anacreon,
Delevit ætas: spirat adhuc amor,
Vivuntque commissi calores
Æoliæ fidibus puellæ.
Hor. L. IV. Od. IX.

† Ε Κ Τ Ω Ν Σ Α Π Φ Ο Υ Σ.

ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΙΝΑ.

α'. Εις Αφροδιτην.

ΠΟικιλοθρον', αθανατ' Αφροδιτα,
Παι Διος, δολοπλοκε, λισσομαι σε,
Μη μ' ασαισι, μηδ' ανιαισι δαμνα,
Ποτνια, θυμον.
Αλλα τυϊδ' ελθ', αι ποκα κατερωτα
Τας εμας αυδας αϊοισα πολλυ
Εκλυες, πατρος δε δομον λιποισα,
Χρυσεον ηλθες
Αρμ' ὑποζευξασα, καλοι δε σ' αγον
Ωκεες στρουθοι, περι γας μελαινας
Πυκνα δινυντες πτερ' απ' ωρανω, αιθε-
ρος δια μεσσω

Αιψ' αλλ' εξικοντο· τυ δ', ω μακαιρα,
Μαδιασαισ' αθανατω προσωπω,
Ηρε' ο ττι γ' ην το πεπονθα, κ' ο ττι
Δη σε καλημι,
Κ' ο ττι εμω μαλιστ' εθελω γενεσθαι
Μαινολα θυμω, τινα δ' αυτε πειθη-
μι σαγηνεσσαν φιλοτατα· τις Σαπ-
φος, αδικεῖ σε;
Και γαρ αι φευγει, ταχεως διωξει·
Αι δε δωρα μη δεκετ', αλλα δωσει·
Αι δε μη φιλει, ταχεως φιλασει,
Η κ κεν εθελλοις.
Ελθ' εμοι και νυν, χαλεπαν δε λυσον
Εκ μεριμνᾶν, οσσα δ' εμοι τελεσσαι
Θυμος ιμεῤῥει, τελεσον· τυ δ' αυτα
Συμμαχος εσσο.

β'. Προς γυναικα ερωμενην.

Φαινεται μοι κηνος ισος θεοισιν
Εμμεν ωνηρ, ὁστις εναντιος τοι
Ισδανει, και πλασιον ἀδυ φωνα-
σαι σ' ὑπακουει,
Και γελαϊς ἱμεροεν· το μοι 'μαν
Καρδιαν εν στηθεσιν επτοασεν.
'Ως γαρ ειδω σε, βροχεως με φωνας
Ουδεν ετ' ικει·
Αλλα καμμεν γλωσσα εαγε, λεπτον δ'
Αυτικα χρω πυρ ὑποδεδρομακεν,
Οππατεσσιν δ' ουδεν ορημι, βομβευ-
σιν δ' ακοαι μοι·

Καδδ'

Καδδ' ιδρως ψυχρος χεεται, τρομος δε
Πασαν αγρα, χλωροτερα δε ποιας
Εμμι· τεθνακην δ' ολιγω 'πιδευσα,
Φαινομαι απνυς.
Αλλα παν τολματον, επει πενητα—

* * * * * * *

* ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΥ

ΛΕΙΨΑΝΟΝ.

'Οτε λαρνακι εν δαιδαλεᾳ ανεμος
Βρεμε πνεων, κινηθεισα τε λιμνα
Δαματι ηριπεν, ουδ' αδιαντοισι
Παρειαις, αμφι τε Περσει βαλε
Φιλαν χερα, ειπεν τε· ω τεκος,
Οἷον εχω πονον· συ δ' αωτεις, γαλαθηνῳ τ'
Ητορι κνωσσεις εν ατερπει δωματι,
Χαλκεογομφῳ δε,' νυκτιλαμπει,
Κυανεῳ τε δνοφῳ· τυ δ' αυαλεαν
'Υπερθε τεαν κομαν βαθειαν
Παριοντος κυματος ουκ αλεγεις,
Ουδ' ανεμου φθογγων, πορφυρεᾳ
Κειμενος εν χλανιδι, προσωπον καλον.
Ει δε τοι δεινον τογε δεινον ην,
Και κεν εμων ῥηματων λεπτον
'Υπειχες ουας, κελομαι, εὑδε, βρεφος,
Εὑδετω δε ποντος, εὑδετω αμετρον κακον.
Ματαιοβουλια δε τις φανειη,
Ζεῦ πατερ, εκ σεο· ὁ τι δη θαρσαλεον
Επος, ευχομαι τεκνοφι δικας μοι.

BAK-

* ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ

ΛΕΙΨΑΝΟΝ.

Τικτει δε τε θνατοισιν Ειρηνη μεγαλα,
Πλουτον, και μελιγλωσσαν αοιδαν ανθεα,
Δαιδαλεων τ' επι βωμων θεοισιν αιθεται βοων
Ξανθᾳ φλογι μηρια, ευτριχων τε μηλων.
Γυμνασιων τε νεοις αυλων τε και κωμων μελει.
Εν δε σιδαροδετοισι πορπαξιν αιθαν αραχναν
Ἱστοι πελονται· εγχεα τε λογχωτα,
Ξιφεα τ' αμφακεα ευρως δαμναται, χαλκεαν
Δ' ουκετι σαλπιγγων κτυπος, ουδε συλαται μελιφρων ὑπνος
Απο βλεφαρων, αμος ὁς θαλπει κεαρ.
Συμποσιων δ' ερατων βριθοντ' αγυιαι,
Παιδικοι θ' ὑμνοι φλεγονται.

---

† ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΙΝΑ.

‡ ιζ'. Εις ποτηριον αργυρουν.

Τον αργυρον τορευων,
Ηφαιστε, μοι ποιησον,
Πανοπλιαν μεν ουχι,
(Τι γαρ μαχαισι καμοι;)
Ποτηριον δε κοιλον,
Ὁσον δυνῃ, βαθυνας.
Ποιει δ' εμοι κατ' αυτο
Μητ' αστρα, μηθ' ἁμαξαν,
Μη στυγνον Ωριωνα.
Τι Πλειαδων μελει μοι,
Τι δ' αστερος Βοωτεω;
Ποιησον αμπελους μοι,

Και

Και βοτρυας κατ' αυτων,
Και Μαιναδας τρυγωσας·
Ποιει δε ληνον οινε,
Και χρυσεες πατεντας
Ὁμε καλῳ Λυαιῳ
Ερωτα και Βαθυλλον.

* ιθ'. Εις το δειν πινειν.

Ἡ γη μελαινα πινει,
Πινει δε δενδρε' αυτην.
Πινει θαλασσ' αναυρες,
Ὁ δ' ἡλιος θαλασσαν,
Τον δ' ἡλιον σεληνη.
Τι μοι μαχεσθ', ἑταιροι,
Καυτῳ θελοντι πινειν;

† λ'. Εις Ερωτα.

Αἱ Μεσαι τον Ερωτα
Δησασαι στεφανοισι
Τῳ Καλλει παρεδωκαν.
Και νυν ἡ Κυθερεια
Ζητει, λυτρα φερεσα,
Λυσασθαι τον Ερωτα·
Καν λυσῃ δε τις αυτον,
Ουκ εξεισι, μενει δε·
Δελευειν δεδιδακται.

‡ λα'. Εις ἑαυτον.

Αφες με τοις θεοισι
Πιειν· πιειν αμυστι
Θελω, θελω μανηναι·

Εμαινετ'

Εμαινετ' Αλκμαιων τε,
Χ' ὁ λευκοπυς Ορεστης,
Τας μητερας κτανοντες.
Εγω δε μηδενα κτας,
Πιων δ' ερυθρον οινον
Θελω, θελω μανηναι.
Εμαινεθ' Ἡρακλης πριν
Δεινην κλονων φαρετρην,
Και τοξον Ιφιτειον.
Εμαινετο πριν Αιας
Μετ' ασπιδος κραδαινων
Την Ἑκτορος μαχαιραν.
Εγω δ' εχων κυπελλον
Και στεμμα τετο χαιταις,
Ου τοξον, υ μαχαιραν,
Θελω, θελω μανηναι.

* λέ. Εις Ευρωπης εικονα.

Ὁ ταυρος ὑτος, ω παι,
Ζευς μοι δοκει τις ειναι.
Φερει γαρ αμφι νωτοις
Σιδωνιην γυναικα·
Περᾳ δε ποντον ευρυν,
Τεμνει τε κυμα χηλαις.
Ουκ αν δε ταυρος αλλος
Εξ αγελης ελασθεις
Επλευσε την θαλασσαν,
Ει μη μονος γ' εκεινος.

* λϛ'.

* λϛ'. Εις το ανειμενως ζην.

Τι με τους νομους διδασκεις,
Και ῥητορων αναγκας;
Τι δ' εμοι λογων τοσουτων
Των μηδεν ωφελουντων;
Μαλλον διδασκε πινειν
Ἁπαλον πομα Λυαιου.
Μαλλον διδασκε παιζειν
Μετα χρυσης Αφροδιτης.
Πολιαι καρα στεφουσι.
Δος ὑδωρ, βαλ' οινον, ω παι,
Την ψυχην μου καρωσον.
Βραχυ μη ζωντα καλυπτεις·
Ὁ θανων ουκ επιθυμει.

---

† ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ.

‡ Ειδος α'.

‖ ἹΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ

Κελητι.

Στροφη α'. Κωλων ιζ'.

ΑΡΙΣΤΟΝ μεν ὑδωρ· ὁ δε
Χρυσος αιθομενον πυρ
Ἅτε διαπρεπει νυ-
κτι μεγανορος εξοχα πλουτου.
Ει δ' αεθλα γαρυειν
Ελδεαι, φιλον ητορ,
Μηκεθ' ἁλιου σκοπει
Αλλο θαλπνοτερον

Εν

Εν αμερᾳ φαεινον αστρον
Ερημας δι αιθερος·
Μηδ' Ολυμπιας αγωνα
Φερτερον αυδασομεν·
'Οθεν ὁ πολυφατος
'Υμνος αμφιβαλλεται
Σοφων μητιεσσι, κελαδειν
Κρονου παιδ' ες αφνεαν ἱκομενους
Μακαιραν 'Ιερωνος ἑστιαν·

Αντιστροφη α'. Κ. ιζ'.

Θεμιστειον ὁς αμφεπει
Σκαπτον εν πολυμαλῳ
Σικελιᾳ, δρεπων μεν
Κορυφας αρεταν απο πασαν·
Αγλαϊζεται δε και
Μουσικας εν αωτῳ,
Οἱα παιζομεν φιλαν
Ανδρες αμφι θαμα
Τραπεζαν· αλλα Δωριαν α-
πο φορμιγγα πασσαλου
Λαμβαν'. ει τι μοι Πισας τε
Και Φερενικου χαρις
Νοον ὑπο γλυκυτα-
ταις εθηκε φροντισιν·
'Οτε παρ' Αλφεῳ συτο, δεμας
Ακεντητον εν δρομοισι παρεχων,
Κρατει δε προσεμιξε δεσποταν.

Επῳδος α'. Κ. ιγ'.

Συρακοσιον ἱπποχαρμαν
Βασιληα· λαμπει
Δε οἱ κλεος παρ' ευανορι Λυδου

Πελοπος

Πελοπος αποικιᾳ· του μεγασθενης
Ερασσατο γαιαοχος Ποσειδων,
Επει νιν καθαρου λεβητος εξελεν
Κλωθω, ελεφαντι φαιδιμον
Ωμον κεκαδμενον.
Η θαυματα πολλα
Και που τι και βροτων φρενας
Ὑπερ τον αληθη λογον
Δεδαιδαλμενοι ψευδεσι ποικιλοις
Εξαπατωντι μυθοι·

Σ. β. Κ. ιζ'.

Χαρις δ', ἁπερ ἁπαντα τευ-
χει τα μειλιχα θνατοις,
Επιφεροισα τιμαν,
Και απιστον εμησατο πιστον
Εμμεναι το πολλακις.
Ἁμεραι δ' επιλοιποι
Μαρτυρες σοφωταται.
Εστι δ' ανδρι φαμεν
Εοικος αμφι Δαιμονων κα-
λα· μειων γαρ αιτια.
Υἱε Ταντάλου, σε δ', αντι-
α προτερων, φθεγξομαι,
Ὁποτ' εκαλεσε πα-
τηρ τον ευνομωτατον
Ες ερανον, φιλαν τε Σιπυλον,
Αμοιβαια Θεοισι δειπνα παρεχων,
Τοτ' Αγλαοτριαιναν ἁρπασαι,

Α. β'. Κ. ιζ'.

Δαμεντα φρενας ιμερῳ,
Χρυσεαισι τ' αν' ἱπποις

Ὑπατον ευρυτιμου
Ποτι δωμα Διος μεταβασαι·
Ενθα δευτερῳ χρονῳ
Ηλθε και Γανυμηδης
Ζηνι τωυτ᾽ επι χρεος.
Ὡς δ᾽ αφαντος επε-
λες, ουδε ματρι πολλα μαιο-
μενοι φωτες αγαγον·
Εννεπε κρυφα τις αυτι-
κα φθονερων γειτονων,
Ὑδατος ὁτι τε πυ-
ρι ζεοισαν αμφ᾽ ακμαν
Μαχαιρᾳ ταμον κατα μελη,
Τραπεζαισι τ᾽ αμφιδευτατα κρεων
Σεθεν διεδασαντο, και φαγον.

Ε. β΄. Κ. ιγ΄.

Εμοι δ᾽ απορα, γαστριμαργον
Μακαρων τιν᾽ ειπειν
Αφισταμαι· ακερδεα λελογχεν
Θαμινα κακαγορως. Ει δε δη τιν᾽ αν-
δρα θνατον Ολυμπου σκοποι ετιμα-
σαν, ην Ταντalος ουτος· αλλα γαρ κατα-
πεψαι μεγαν ολβον ουκ εδυ-
νασθη· κορῳ δ᾽ ἑλεν
Αταν ὑπεροπλον,
Ταν οἱ πατηρ ὑπερκρεμα-
σε, καρτερον αυτῳ λιθον,
Τον αιει μενοινων κεφαλας βαλειν,
Ευφροσυνας αλαται.

Σ. γ'. Κ. ιζ'.

Εχει δ' απαλαμον βιον
Τουτον, εμπεδομοχθον
Μετα τριων τεταρτον
Πονον· αθανατων ὁτι κλεψας
Ἁλικεσσι συμποταις
Νεκταρ αμβροσιαν τε
Δωκεν, οἱσιν αφθιτον
Θεσσαν· ει δε θεον
Ανηρ τις ελπεται τι λασε-
μεν ἑρδων, ἁμαρτανει.
Τουνεκα προηκαν υἱον
Αθανατοι οἱ παλιν
Μετα το ταχυποτμον
Αυθις ανερων εθνος.
Προς ευανθεμον δ' ὁτε φυαν
Λαχναι νιν μελαν γενειον ερεφον,
Ἑτοιμον ανεφροντισεν γαμον.

Α. γ'. Κ. ιζ'.

Πισατα παρα πατρος ευ-
δοξον Ἱπποδαμειαν
Σχεθεμεν· αγχι δ' ελθων
Πολιας ἁλος οιος εν ορφνᾳ,
Απυεν βαρυκτυπον
Ευτριαιναν· ὁδ' αυτῳ
Παρ' ποσι σχεδον φανη.
Τῳ μεν απε· φιλι-
α δωρα Κυπριας, ἀγ', ει τι,
Ποσειδαον, ες χαριν
Τελλεται, πεδασον εγχος
Οινομαυ χαλκεον·

Εμε δ' επι ταχυτα-
των πορευσον ἁρματων
Ες Αλιν, κρατει δε πελασον,
Επει τρεις γε και δεκ' ανδρας ολεσαις
Ερωντας, αναβαλλεται γαμον.

Ε. γ'. Κ. ιγ'.

Θυγατρος· ὁ μεγας δε κινδυ-
νος αναλκιν ου φω-
τα λαμβανει· θανειν δ' οἱσιν αναγκα,
Τι κε τις ανωνυμον γηρας εν σκοτῳ
Καθημενος ἑψοι ματαν, ἁπαντων
Καλων αμμορος; αλλ' εμοι μεν οὑτος
Αθλος γ' ὑποκεισεται· τυ δε
Πραξιν φιλαν διδοι.
Ὡς εννεπεν· ουδ' α-
κραντοις εφαψατ' ων επεσ-
σι· τον μεν αγαλλων Θεος
Εδωκεν διφρον χρυσεον, εν πτεροι-
σιν τ' ακαμαντας ἱππους.

Σ. δ'. Κ. ιζ'.

Ἑλεν δ' Οινομαου βιαν
Παρθενον τε συνευνον·
Τεκε δε λαγετας ἑξ
Αρεταισι μεμαλοτας υἱους.
Νυν δ' εν αἱμακουριαις
Αγλααισι μεμικται,
Αλφεου πορῳ κλιθεις,
Τυμβον αμφιπολον
Εχων πολυξενωτατῳ πα-
ρα βωμῳ· το δε κλεος

Τηλοθεν

Τηλοθεν δεδορκε ταν Ο-
λυμπιαδων, εν δρομοις
Πελοπος, ἱνα ταχυ-
τας ποδων εριζεται,
Ακμαι τ' ισχυος θρασυπονοι.
Ὁ νικων δε, λοιπον αμφι βιοτον
Εχει μελιτοεσσαν ευδιαν,

Α. δ'. Κ. ιζ'.

Αεθλων γ' ἑνεκεν· το δ' α-
ει παραμερον εσλον
Ὑπατον ερχεται παν-
τι βροτῳ· εμε δε στεφανωσαι
Κεινον ἱππικῳ νομῳ
Αιοληϊδι μολπᾳ
Χρη· πεποιθα δε ξενον
Μη τιν' αμφοτερα
Καλων τε ιδριν αλλον, η δυ-
ναμιν κυριωτερον,
Των γε νυν, κλυταισι δαιδα-
λωσεμεν ὑμνων πτυχαις.
Θεος επιτροπος ε-
ων, τεαισι μηδεται,
Εχων τουτο κηδος, Ἱερων,
Μεριμναισιν· ει δε μη ταχυ λιποι,
Ετι γλυκυτεραν κεν ελπομαι

Ε. δ'. Κ. ιγ'.

Συν ἁρματι θοῳ κλεϊξειν,
Επικουρον ευρων
Ὁδον λογων, παρ' ευδειελον ελθων
Κρονιον· εμοι μεν ων Μοισα καρτερω-
τατον βελος αλκᾳ τρεφει· επ' αλλοι-

σι

σι δ' αλλοι μεγαλοι· το δ' εσχατον κορυφουται βασιλευσι· μηκετι
Παπταινε πορσιον.
Ειη σε τε τουτον
Ὑψου χρονον πατειν, εμε
Τε τοσσαδε νικαφοροις
Ὁμιλειν, προφαντον σοφιᾳ καθ' Ἑλλανας εοντα παντα.

ΠΙΝΔ. ΟΛΥΜΠ.

Ειδος β'.

* ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝῼ

Ἁρματι.

Σ. α'. Κ. ιδ'.

ΑΝαξιφορμιγγες ὑμνοι,
Τινα θεον, τιν' ἡρωα,
Τινα δ' ανδρα κελαδησομεν;
Ητοι Πισα μεν Διος·
Ολυμπιαδα δ' εστασεν Ἡρακλεης,
Ακροθινα πολεμου·
Θηρωνα δε τετραοριας
Ἑνεκα νικαφορου
Γεγωνητεον οπι
Δικαιον ξενον,
Ερεισμ' Ακραγαντος.
Ευωνυμων τε πατερων
Αωτον ορθοπολιν·

Α. α΄. Κ. ιδ΄.

Καμοντες όι πολλα θυμῳ,
Ἱερον εσχον οικημα
Ποταμου, Σικελιας τ᾽ εσαν
Οφθαλμος· αιων τ᾽ εφε-
πε μορσιμος, πλετον
Τε και χαριν αγων
Γνησιαις επ᾽ αρεταις.
Αλλ᾽, ω Κρονιε παι Ῥεας,
Ἑδος Ολυμπε νεμων,
Αεθλων τε κορυφαν,
Πορον τ᾽ Αλφεε,
Ιανθεις αοιδαις,
Ευφρων αρεραν ετι πα-
τριαν σφισιν κομισον

Ε. α΄. Κ. η΄.

Λοιπῳ γενεᾳ· των δε πεπραγμενων,
Εν δικᾳ τε και παρα δικαν,
Αποιητον εδ᾽ αν
Χρονος, ό παντων πατηρ,
Δυναιτο θεμεν εργων τελος.
Λαθα δε ποτμῳ συν ευδαιμονι γενοιτ αν.
Εσλων γαρ ύπο χαρματων,
Πημα θνασκει παλιγκοτον δαμασθεν.

Σ. β΄. Κ. ιδ΄.

Ὁταν θεε μοιρα πεμπη
Ανεκας ολβον ὑψηλον.
Ἑπεται δε λογος ευθρονοις
Καδμοιο κεραις, επα-
θον αί μεγαλα· πενθος

Δι

Δε πιτνει βαρυ
Κρεσσονων προς αγαθων.
Ζωει μεν εν Ολυμπιοις,
Αποθανοισα βρομῳ
Κεραυνου, τανυεθει-
ρα Σεμελα· φιλει
Δε μιν Παλλας αιει,
Και Ζευς πατηρ μαλα· φιλει
Δε παις ὁ κισσοφορος.

Α. Β'. Κ. ιδ'.

Λεγοντι δ' εν και θαλασσᾳ
Μετα κοραισι Νηρηος
Ἁλιαις βιοτον αφθιτον
Ινοι τεταχθαι τον ὁ-
λον αμφι χρονον. Ητοι
Βροτων κεκριται
Πειρας ου τι θανατου,
Ουδ' ἁσυχιμον ἁμεραν
Ὁποτε, παιδ' ἁλιου,
Ατειρει συν αγαθῳ
Τελευτασομεν.
Ῥοαι δ' αλλοτ' αλλαι
Ευθυμιαν τε μετα και
Πονων ες ανδρας εβαν.

Ε. β'. Κ. η'.

Οὑτω δε Μοιρ', ἁ τε πατρωϊον
Τωνδ' εχει τον ευφρονα ποτμον,
Θεορτῳ συν ολβῳ
Επι τι και πημ' αγει
Παλιντραπελον αλλῳ χρονῳ·
Εξ ου περ εκτανε Λαϊον μοριμος υἱος

Συναντομενος,

Συναντομενος, εν δε Πυ-
θωνι χρησθεν παλαιφατον τελεσσεν.

Σ. γ΄. Κ. ιδ΄.

Ιδοισα δ' οξεα' Ερινυς
Πεφνεν ἑοι συν αλλαλο-
φονια γενος αρηϊον.
Λειφθη δε Θερσανδρος ε-
ριποντι Πολυνεικει,
Νεοις εν αεθλοις
Εν μαχαις τε πολεμου
Τιμωμενος, Αδραστιδαν
Θαλος αρωγον δομοις.
Ὁθεν σπερματος εχον-
τα ῥιζαν, πρεπει
Τον Αινησιδαμου
Εγκωμιων τε μελεων
Λυραν τε τυγχανεμεν.

Α. γ΄. Κ. ιδ΄.

Ολυμπια μεν γαρ αυτος
Γερας εδεκτο· Πυθωνι
Δ' ὁμοκλαρον ες αδελφεον,
Ισθμοι τε, κοιναι χαρι-
τες ανθεα τεθριππων
Δυωδεκαδρομων
Αγαγον· το δε τυχειν,
Πειρωμενον αγωνιας,
Παραλυει δυσφρονων.
Ὁ μαν πλουτος αρεταις
Δεδαιδαλμενος
Φερει των τε και των

 Καιρον,

Καιρον, βαθειαν ὑπεχων
Μεριμναν αγροτεραν.

Ε. γ'. Κ. η'.

Αστηρ αριζηλος, αλαθινον
Ανδρι φεγγος· ει δε μιν εχει
Τις, οιδεν το μελλον,
Ὁτι θανοντων μεν εν-
θαδ' αυτικ' απαλαμνοι φρενες
Ποινας ετισαν· τα δ' εν ταδε Διος αρχᾳ
Αλιτρα, κατα γας δικα-
ζει τις, εχθρᾳ λογον φρασαις αναγκᾳ.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Ισον δε νυκτεσσιν αιει,
Ισα δ' εν ἁμεραις ἁλι-
ον εχοντες, απονεστερον
Εσθλοι νεμονται βιο-
τον, ε χθονα ταρασσον-
τες αλκᾳ χερων,
Ουδε ποντιον ὑδωρ,
Κειναν παρα διαιταν· αλ-
λα παρα μεν τιμιοις
Θεων, οἱτινες εχαι-
ρον ευορκιαις,
Αδακρυν νεμονται
Αιωνα· τοι δ' απροσορα-
τον οκχεοντι πονον.

Α. δ'. Κ. ιδ'.

Ὁσοι δ' ετολμασαν ες τρις
Ἑκατερωθι μειναντες
Απο παμπαν αδικων εχειν

Ψυχαν,

Ψυχαν, ετειλαν Διος
Ὁδον παρα Κρονου τυρ-
σιν· ενθα μακαρων
Νασον ωκεανιδες
Αυραι περιπνεουσιν· αν-
θεμα δε χρυσȣ φλεγει,
Τα μεν χερσοθεν, απ' α-
γλαων δενδρεων,
Ὑδωρ δ' αλλα φερβει·
Ὁρμοισι των χερας ανα-
πλεκοντι και στεφανοις·

Ε. δ'. Κ. η'.

Βȣλαις εν ορθαις Ῥαδαμανθυος
Ὁν πατηρ εχει Κρονος ἑτοι-
μον αυτῳ παρεδρον,
Ποσις ὁ παντων Ῥεας
Ὑπερτατον εχοισας θρονον.
Πηλευς τε και Καδμος εν τοισιν αλεγονται·
Αχιλλεα τ' ενεικ', επει
Ζηνος ητορ λιταις επεισε, ματηρ·

Σ. ι'. Κ. ιδ'.

Ὁς Ἑκτορ' εσφαλε, Τροιας
Αμαχον αστραβη κιο-
να. Κυκνον τε θανατῳ πορεν·
Αȣς τε παιδ' Αιθιο-
πα. Πολλα μοι ὑπ' αγκω-
νος ωκεα βελη
Ενδον εντι φαρετρας
Φωναντα συνετοισιν ες
Δε το παν, ερμηνεων

Χατιζει.

Χατιζει· σοφος ὁ πολ-
λα ειδως φυᾳ·
Μαθοντες δε, λαβροι
Παγγλωσσιᾳ, κορακες ὡς,
Ακραντα γαρυετον,

Α. ε΄. Κ. ιδ΄.

Διος προς ορνιχα θειον.
Επεχε νυν σκοπῳ τοξον,
Αγε, θυμε· τινα βαλλομεν
Εκ μαλθακας αυτε φρε-
νος ευκλεας οϊστες
Ἱεντες; επι τοι
Ακραγαντι τανυσαις,
Αυδασομαι ενορκιον
Λογον αλαθει νοῳ,
Τεκειν μητιν' ἑκατον
Γε ετεων πολιν
Φιλοις ανδρα μαλλον
Ευεργεταν πραπισιν, α-
φθονεστερον τε χερα,

Ε. ε΄. Κ. η΄.

Θηρωνος· Αλλ' αινον εβα κορος
Ου δικᾳ συναντομενος, αλ-
λα μαργων ὑπ' ανδρων
Το λαλαγησαι θελων,
Κρυφον τε θεμεν εσθλων κακοις
Εργοις· επει ψαμμος αριθμον περιπεφευγεν·
Εκεινος ὁσα χαρματ' αλ-
λοις εθηκεν, τις αν φρασαι δυναιτο;

ΠΙΝΔ.

* ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ.

Ειδος α'.

† ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙῼ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙῼ

'Αρματι.

Σ. α'. Κ. ιϛ'.

ΧΡΥΣΕΑ φορμιγξ, Απολλω-
νος και ιοπλοκαμων
Συνδικον Μοισαν κτεανον·
Τας ακουει μεν βασις, αγλαϊας αρχα,
Πειθονται δ' αοιδοι σαμασιν,
Αγησιχορων ὁποταν των φροιμιων
Αμβολας τευχῃς ελελιζομενα·
Και τον αιχματαν κεραυνον σβεννυεις
Αενας πυρος· εὑ-
δει δ' ανα σκαπτῳ Διος αιετος, ω-
κειαν πτερυγ' αμφοτερω-
θεν χαλαξαις,

Α. α'. Κ. ιϛ'.

Αρχος οιωνων· κελαινω-
πιν δ' επι οἱ νεφελαν
Αγκυλῳ κρατι, βλεφαρων
'Αδυ κλαϊστρον, κατεχευας· ὁ δε κνωσσων
'Υγρον νωτον αιωρει, τεαις
'Ριπαισι κατασχομενος· και γαρ βια-
τας Αρης, τραχειαν ανευθε λιπων

Εγχεων

Κασταλιαν φιλεων,
Εθελησαις ταυτα νοῳ
Τιθεμεν ευανδρον τε χωραν.

Σ. γ'. Κ. ιϐ'.

Εκ Θεων γαρ μαχαναι πα-
σαι βροτεαις αρεταις,
Και σοφοι και χερσι βια-
ται περιγλωσσοι τ' εφυν· ανδρα δ' εγω κεινον
Αινησαι μενοινων, ελπομαι
Μη χαλκοπαραον ακονθ' ὡσει τ' αγω-
νος βαλειν εξω παλαμᾳ δονεων,
Μακρα δ' εκριψαις αμευσασθ' αντιους.
Ει γαρ ὁ πας χρονος ολ-
ϐον μεν ὑτω και κτεανων δοσιν ευ-
θυνοι, καματων δ' επιλα-
σιν παρασχοι.

Α. γ'. Κ. ιϐ'.

Η κεν αμμνασειεν, οἱαις
Εν πολεμοισι μαχαις
Τλαμονι ψυχᾳ παρεμει-
ν', ἁνιχ' εὑρισκοντο Θεων παλαμαις τιμαν,
Οἱαν ουτις Ἑλλανων δρεπει,
Πλουτου στεφανωμ' αγερωχον· νυν γε μαν
Ταν Φιλοκτηταο δικαν εφεπων
Εστρατευθη· συν δ' αναγκᾳ μιν φιλον
Και τις εων μεγαλα-
νωρ εσανεν· φαντι δε Λαμνοθεν ἑλ-
κει τειρομενον μεταλλασ-
σοντας ελθειν

Ε. γ'.

Ε. γ΄. Κ. ιέ.

Ἡρωας αντιθεες Ποι-
αντος υἱον τοξοταν·
Ὁς Πριαμοιο πολιν περ-
σεν, τελευτασεν τε πονες Δαναοις,
Ασθενει μεν χρωτι βαινων·
Αλλα μοιριδιον ην.
Οὑτω δ' Ἱερωνι Θεος ορθωτηρ πελοι
Τον προσερποντα χρονον, ὡν
Εραται, καιρον διδες.
Μοισα, και παρ Δεινομενει κελαδησαι
Πιθεο μοι ποιναν τεθριππων.
Χαρμα δ' εκ αλλοτριον νι-
καφορια πατερος.
Αγ', επειτ' Αιτνας βασιλεῖ
Φιλιον εξευρωμεν ὑμνον,

Σ. δ΄. Κ. ιϐ΄.

Τῳ πολιν κειναν θεοδμα-
τῳ συν ελευθερια
Ὑλλιδος σταθμας Ἱερων
Εν νομοις εκτισσε. Θελοντι δε Παμφυλου
Και μαν Ἡρακλειδαν εκγονοι,
Οχθαις ὑπο Ταϋγετε ναιοντες, αι-
ει μενειν τεθμοισιν εν Αιγιμιε
Δωριης· εσχον δ' Αμυκλας ολϐιοι,
Πινδοθεν ορνυμενοι,
Λευκοπωλων Τυνδαριδαν βαθυδο-
ξοι γειτονες, ὡν κλεος αν-
θησεν αιχμας.

Α. γ'. Κ. ιϛ'.

Ζευ, τελει αια δε τοιαυ-
ταν Αμενα παρ' ὑδωρ
Αισαν αστοις και βασιλευ-
σιν διακρινειν ετυμον λογον ανθρωπων.
Συν τοι τιν κεν ἁγητηρ ανηρ
Υἱῳ τ' επιτελλομενος δαμον τε γε-
ρων τραποι συμφωνον εφ' ἡσυχιαν.
Λισσομαι, νευσον, Κρονιων, ἁμερον
Οφρα κατ' οικον ὁ Φοι-
νιξ, ὁ Τυρσανων τ' αλαλατος εχῃ,
Ναυσιστονον ὑβριν ιδων,
Ταν προ Κυμας.

Ε. γ'. Κ. ιε'.

Οἱα Συρακοσιων αρ-
χῳ δαμασθεντες παθον
Ωκυπορων απο ναων·
Ὁς σφιν εν ποντῳ βαλεθ' ἁλικιαν,
Ἑλλαδ' εξελκων βαρειας
Δȣλειας· αἱρεομαι
Παρ μεν Σαλαμινος Αθηναιων χαριν
Μισθον· εν Σπαρτᾳ δ' ερεω
Προ Κιθαιρωνος μαχαν·
Ταισι Μηδοι μεν καμον αγκυλοτοξοι·
Παρ δε γε ταν ευυδρον ακταν
Ἱμερα, παΐδεσσιν ὑμνον
Δεινομενευς τελεσαις,
Τον εδεξαντ' αμφ' αρετᾳ,
Πολεμιων ανδρων καμοντων.

Σ. ε΄. Κ. ιϛ΄.

Καιρον ει φθεγξαιο, πολλων
Πειρατα συντανυσαις
Εν βραχει, μειων ἑπεται
Μωμος ανθρωπων· απο γαρ κορος αμβλυνει
Αιανης ταχειας απαδις.
Αστων δ᾽ ακοα κρυφιον θυμον βαρυ-
 νει, μαλιστ᾽ εσλοισιν επ᾽ αλλοτριοις.
Αλλ᾽ ὁμως, κρεσσων γαρ οικτιρμων φθονος,
Μη παριει καλα· νω-
 μα δικαιῳ πηδαλιῳ στρατον, α-
 ψευδει δε προς ακμονι χαλ-
 κευε γλωσσαν.

Α. ε΄. Κ. ιβ΄.

Ει τι και φλαυρον παραιθυσ-
 σει, μεγα τοι φερεται
Παρ σεθεν· πολλων ταμιας
Εσσι· πολλοι μαρτυρες αμφοτεροις πιστοι:
Ευανθει δ᾽ εν οργᾳ παρμενων,
Ειπερ τι φιλεις ακοαν ἁδειαν α-
 ει κλυειν, μη καμνε λιαν δαπαναις·
Εξιει δ᾽ ὡσπερ κυβερνατας ανηρ
Ἱστιον ανεμοεν·
Μη δολωθης, ω φιλε, ευτραπελοις
Κερδεσσ᾽. Οπιθομβροτον αυ-
 χημα δοξας

Ε. ε΄. Κ. ιε΄.

Οιον αποιχομενων αν-
 δρων διαιταν μανυει

Καὶ

Και λογιοις και αοιδοις.
Ου φθινει Κροισου φιλοφρων αρετα.
Τον δε ταυρῳ χαλκεῳ καυ-
　τηρα νηλεα νοον
Εχθρα Φαλαριν κατεχει παντα φατις·
Ουδε μιν φορμιγγες ὑπω-
　ροφιαι κοινωνιαν
Μαλθακαν παιδων οαροισι δεχονται.
Ευ δε παθειν, το πρωτον αθλων·
Ευ δ' ακουειν, δευτερα μοι-
　ρ'· αμφοτεροισι δ' ανηρ
Ὁς αν εγκυρσῃ, και ἑλῃ,
Στεφανον ὑψιστον δεδεκται.

---

* ΗΡΙΝΝΗΣ ΩΔΗ

εις την ῥωμην.

Χαιρε μοι, Ῥωμα, θυγατηρ Αρηος.
Χρυσεομιτρα, δαϊφρων ανασσα,
Σεμνον ἁ ναιεις επι γας Ολυμπον
　　Αιεν αθραυστον.
Σοι μονα πρεσβιστα δεδωκε Μοιρα
Κυδος αῤῥηκτω βασιληον αρχας,
Οφρα κοιρανηον εχοισα καρτος
　　Αγεμονευῃς,
Σᾳ δ' ὑπο σδευγλᾳ κρατερων λεπαδνων
Στερνα γαιας και πολιας θαλασσας
Σφιγγεται· συ δ' ασφαλεως κυβερνᾳς
　　Αστεα λαων.
Παντα δε σφαλλων ὁ μεγιστος αιων,
Και μεταπλασσων βιον αλλοτ' αλλως,

Σοι μονα πλησιστιον ουρον αρχας
Ου μεταβαλλει.
Η γαρ εκ παντων συ μονα κρατιστους
Ανδρας αιχματας, μεγαλους, λοχευεις,
Ευσταχυν Δαματρος όπως συνοισης
Καρπον απ' ανδρων.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

* ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

ΑΔΩΝΙΝ ἡ Κυθηρη
Ως ειδε νεκρον ηδη,
Στυγναν εχοντα χαιταν,
Ωχραν τε ταν παρειαν,
Αγειν τον ὑν προς αὑταν
Εταξε τως Ερωτας.
Οἱ δ' ευθεως, ποτανοι
Πασαν δραμοντες ὑλαν,
Στυγνον τον ὑν ανευρον,
Δησαν τε, καπεδησαν.
Χώ μεν, βροχῳ καθαψας,
Εσυρεν αιχμαλωτον.
'Ο δ', εξοπισθ' ελαυνων,
Ετυπτε τοισι τοξοις.
'Ο θηρ δ' εβαινε δειλως·
Φοβειτο γαρ Κυθηρην.
Τῳ δ' ειπεν Αφροδιτα,
Παντων κακιστε θηρων,
Συ τονδε μηρον ιψω;
Συ μευ τον ανδρ' ετυψας;

'Ο

'Ο θηρ δ' ελεξεν ὡδε,
Ομνυμι σοι, Κυθηρη,
Αυταν σε, και τον ανδρα,
Και ταυτα μευ τα δεσμα,
Και τωσδε τως κυναγως,
Τον ανδρα τον καλον σευ
Ουκ ηθελον παταξαι·
Αλλ' ὡς αγαλμ' εσειδον,
Και, μη φερων το καυμα,
Γυμνον τον ειχε μηρον
Εμαινομαν φιλασαι·
Και μευ κατεσιναζε·
Τουτους λαβουσα, Κυπρι,
Τουτους κολαζε, τεμνε,
(Τι γαρ φερω περισσως;)
Ερωτικως οδοντας.
Αι δ' ουχι σοι ταδ' αρκει,
Και ταυτ' εμευ τα χειλη.
Τι γαρ φιλειν ετολμων;
Τον δ' ηλεησε Κυπρις,
Ειπεν τε τοις Ερωσι
Τα δεσμα οἱ 'πιλυσαι.
Εκ ταδ' επηκολουθει,
Και ὑλαν ουκ εβαινε·
Και τω πυρι προσελθων
Εκαιε τως ερωτας.

ANA-

ἈΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ ΤΙΝΑ.

* α'. ΒΑΣΙΛΙΟΥ.

Ανακρεων ιδων με
Ὁ Τηϊος μελῳδος,
Οναρ λεγων προσειπε.
Κᾳγω δραμων προς αυτον
Περιπλακην φιλησας.
Γερων μεν ην, καλος δε,
Καλος τε και φιλευνος.
Το χειλος ωζεν οινου.
Τρεμοντα δ' αυτον ηδη
Ἔρως εχειραγωγει.
Ὁ δ' εξελων καρηνου
Εμοι στεφος διδωσι·
Το δ' ωζ' Ανακρεοντος.
Εγω δ' ὁ μωρος αρας
Εδησαμην μετωπῳ·
Και δηθεν αχρι και νυν
Ερωτος ου πεπαυμαι.

† β'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Προς ζωγραφον.

Αγε, ζωγραφων αριστε,
Λυρικης ακουε Μουσης,
Φιλοπαιγμονος τε Βακχου
Ἑτεροπνοους εναυλους.
Γραφε τας πολεις το πρωτον
Ἱλαρας τε και γελωσας·
Ὁ δε κηρος ει δυναιτο,
Γραφε και νομους φιλουντων.

* γ'. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ

Στεφος πλεκων ποθ' εὑρον
Εν τοις ῥοδοις Ερωτα,
Και των πτερων κατασχων
Εβαπτισ' εις τον οινον,
Λαβων δ' επινον αυτον·
Και νυν εσω μελων με
Πτεροισι γαργαλιζει.

II.

II.

SCOLIA.

Nunc est bibendum, nunc pede libero
Pulsanda tellus: nunc Saliaribus
Ornare pulvinar deorum
Tempus erat dapibus, sodales.

HOR. I. OD. 37.

* ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΑΣΜΑΤΑ Η ΣΚΟΛΙΑ.

† ΠΙΤΤΑΚΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

I.

ΕΧΟΝΤΑ δει τοξον και ιοδοκον φαρετραν
Στειχαν ποτι φωτα κακον.
Πιστον γαρ ουδεν γλωσσα δια στοματος λαλει,
Διχομυθον εχουσα κραδιη νοημα.

II.

Συνετων εστιν ανδρων,
Πριν γενεσθαι τα δυσχερη,
Προνοησαι, όπως μη γενηται·
Ανδρειων δε, γενομενα ευ θεσθαι.

* ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

Πεφυλαγμενος ανδρα ἑκαστον,
Ὁρα μη κρυπτον εγχος εχων
Κραδιῃ, φαιδρῳ προσενεπῃ προσωπῳ,
Γλωσσα δε οἱ διχομυθος
Εκ μελαινας φρενος γεγωνῃ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ὑγιαινειν μεν αριστον ανδρι θνατῳ·
Δευτερον δε, φυαν καλον γενεσθαι·
Τριτον δε, πλουτειν αδολως· ειτα
Τεταρτον, ἡβᾳν μετα των φιλων.

† ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.

Εν μυρτου κλαδι το ξιφος φορησω,
Ὡσπερ Ἁρμοδιος κ' Αριστογειτων,
Ὁτε τον τυραννον κτανετην,
Ισονομους τ' Αθηνας εποιησατην.
Φιλταθ' Ἁρμοδι, ου τι που τεθνηκας·
Νησοις δ' εν μακαρων σε φασιν ειναι
Ἱνα περ ποδωκης Αχιλευς,
Τυδειδην τε φασιν Διομηδεα.
Εν μυρτου κλαδι το ξιφος φορησω.
Ὡσπερ Ἁρμοδιος κ' Αριστογειτων,
Ὁτ' Αθηναιης εν θυσιαις
Ανδρα τυραννον Ἱππαρχον εκαινετην.
Αει σφων κλεος εσσεται κατ' αιαν,
Φιλταθ' Ἁρμοδιε κ' Αριστογειτον,
Ὁτι τον τυραννον κτανετον
Ισονομους τ' Αθηνας εποιησατον.

TIMO-

ΤΙΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ ῾ΡΟΔΙΟΥ.

Ωφελες γ', ω τυφλε Πλουτε,
Μητε γη, μητ' εν θαλασση
Μητ' εν ηπειρῳ φανηναι,
Αλλα Ταρταρον τε ναιειν
Κᾳχεροντα· δια σε γαρ
Παντ' εν ανθρωποις κακ' εστι.

῾ΥΒΡΙΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Εστι μοι πλουτος, μεγα δορυ, και ξιφον,
Και το καλον λαισηϊον, προβλημα χρωτος.
Τουτῳ γαρ αρω, τουτῳ θεριζω, τουτῳ
Πατεω τον ἁδυν οινον απ' αμπελω,
Τουτῳ δεσποτας μνοιας κεκλημαι, τοι δε
Μη τολμωντες εχειν δορυ και το καλον λαισηϊον,
Παντες γονυ πεπτηοτες εμοι, κυνεοντι
Δεσποταν, και βασιλεα μεγαν φωνεοντι.

* ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Ου στεργω βαθυληϊους αρουρας,
Ουκ ολβον πολυχρυσον, οἱα Γυγης.
Αυταρκους εραμαι βιου, Μακρινε·
Το ΜΗΘΕΝ γαρ ΑΓΑΝ αγαν με τερπει.

† ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

Ειθ' εξην ὁποιος τις
Ην ἑκαστος, το στηθος
Διελοντα γνωναι, επειτα

Τον

Τον νυν εσιδοντα, παλιν τε κλεσαντ',
Ανδρα φιλον νομιζειν αδολῳ φρενι.

II.

Παλλας Τριτογενεια, ανασσ' Αθηνα,
Ορθου τηνδε πολιν τε και πολιτας,
Ατερ αλγεων τε και στασεων
  Και θανατων αωρων,
  Συ τε και πατηρ.

III.

Ὁστις ανδρα φιλον μη προδιδωσιν,
Μεγαλην εχει τιμαν, εν τε βροτοις,
Εν τε θεοισιν, κατ' εμον νοον.

IV.

Συν μοι πινε, συνηβα,
Συνερα, συστεφανηφορει,
Συν μοι μαινομενῳ μαινεο,
Συνσωφρονησω σωφρονι.

III.

III.

* PÆANES.

Conspicit, ecce! alios dextrâ lævâque per herbam,
Vescentes, lætúmque choro Pæana canentes,
Inter odoratum lauri nemus.

VIRG. ÆN. VI. 656.

† ΑΡΙΦΡΟΝΟΣ ΣΙΚΥΩΝΙΟΥ.

Ὑγιεια, πρεσβιστα μακαρων,
Μετα σευ ναιοιμι
Το λειπομενον Βιοτας·
Συ δ' εμοι προφρων συνοικος ειης.
Ει γαρ τις η πλουτου χαρις, η τεκεων,
Τας ισοδαιμονος τ' ανθρωποις
Βασιληδος αρχας· η ποθων,
Οὑς κρυφιοις Αφροδιτης αρκυσι θηρευομεν,
Η ει τις αλλα θεοθεν ανθρωποισι τερψις,
Η πονων αμπνοα πεφανται,
Μετα σεο, μακαιρ' Ὑγιεια,
Τεθηλε παντα, και λαμπει Χαριτων εαρ·
Σεθεν δε χωρις ου τις ευδαιμων.

* ΑΡΙ-

* ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΠΑΙΑΝ.

Αρετα πολυμοχθε γενει βροτειῳ,
Θηραμα καλλιστον βιῳ,
Σας περι, παρθενε, μορφας
Και θανειν ζαλωτος εν Ἑλλαδι ποτμος,
Και πονους τληναι μαλερους ακαμαντας·
Τοιον επι φρεν' ερωτα βαλλεις,
Καρπον φερεις τ' αθανατον,
Χρυσου τε κρεσσω και γονεων,
Μαλακαυχητοιο θ' ὑπνου.
Σευ δ' ἑνεχ' ὁυκ Διος Ἡρακλεης,
Ληδας τε κουροι πολλ' ανετλασαν,
Εργοις σαν αγορευοντες δυναμιν,
Σοις τε ποθοις Αχιλλευς.
Αιας τ' Αιδαο δομους ηλθον·
Σας δ' ἑνεκα φιλιου μορφας
Ὁ Αταρνεως εντροφος
Αελιου χηρωσεν αυγας.
Τοιγαρ αοιδιμον εργοις
Αθανατον τε μιν αυξησουσι Μουσαι
Μναμοσυνας θυγατρες,
Διος Ξενιου σεβας αυξουσαι,
Φιλιας τε γερας βεβαιου.

FINIS

EXCERPTORUM LYRICORUM.

ANALECTA GRÆCA MAJORA.

TOMI POSTERIORIS

PARS QUINTA.

EXCERPTA POETICA MISCELLANEA.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ,

Εις τον ἑαυτου πατερα.

Ὅστις εμον παρα σημα φερεις ποδα, Καλλιμαχου με
  Ισθι Κυρηναιου παιδα τε και γενετην.
Ειδειης δ' αμφω κεν· ὁ μεν ποτε πατριδος ὁπλων
  Ηρξεν· ὁ δ' ηεισε κρεσσονα βασκανιης.
Ου νεμεσις· Μουσαι γαρ ὁσους ιδον ομματι παιδας
  Μη λοξῳ, πολιους ουκ απεθεντο φιλους.

ΑΔΗΛΟΥ,

Αποφθεγματα των ἑπτα Σοφων.

Ἑπτα Σοφων ερεω κατ' επος πολιν, ουνομα, φωνην.
  ΜΕΤΡΟΝ μεν ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ ὁ Λινδιος ειπεν ΑΡΙΣΤΟΝ.
ΧΙΛΩΝ δ' εν κοιλῃ Λακεδαιμονι, ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ.
Ὁς δε Κορινθον εναιε, ΧΟΛΟΥ ΚΡΑΤΕΕΙΝ, ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ.
ΠΙΤΤΑΚΟΣ, ΟΥΔΕΝ ΑΓΑΝ, ὁς ην γενος εκ Μιτυληνης.
ΤΕΡΜΑ δ' ΟΡΑΝ ΒΙΟΤΟΙΟ, ΣΟΛΩΝ ἱεραις εν Αθηναις.
ΤΟΥΣ ΠΛΕΟΝΑΣ ΚΑΚΙΟΥΣ δε ΒΙΑΣ απεφηνε Πριηνευς,
ΕΓΓΥΗΝ ΦΕΥΓΕΙΝ δε ΘΑΛΗΣ Μιλησιος ηυδα.

I.

* HYMNI.

[Ex. Brunckii. Analect. Vet. Poet. Gr. Argent. 1785. 8vo.]

Quid prius dicam solitis Parentis
Laudibus?——
Proximos illi tamen occupavit
Pallas honores. Hor.

† ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ

ὙΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ.

ΚΥΔΙΣΤ' αθανατων, πολυωνυμε, παγκρατες αιει
Ζευ, φυσεως αρχηγε, νομου μετα παντα κυβερνων,
Χαιρε· σε γαρ παντεσσι θεμις θνητοισι προσαυδαν.
Εκ σου γαρ γενος εσμεν, ιης μιμημα λαχοντες
Μουνον, ὁσα ζωει τε και ἑρπει θνητ' επι γαιαν.
Τῳ σε καθυμνησω, και σον κρατος αιεν αεισω·
Σοι δη πας ὁδε κοσμος ἑλισσομενος περι γαιαν
Πειθεται, ᾗ κεν αγῃς, και ἑκων ὑπο σειο κρατειται.
Τοιον εχεις ὑποεργον ανικητοις ενι χερσιν
Αμφηκη, πυροεντα, αειζωοντα κεραυνον.
Του γαρ ὑπο πληγης φυσεως παντ' ερριγασιν,
Ὡ συ κατευθυνεις κοινον λογον, ὁς δια παντων
Φοιτᾳ, μιγνυμενος μεγαλοις μικροις τε φαεσσιν.
Ὁς τοσσος γεγαως ὑπατος βασιλευς δια παντος - -
* * * * * * * *
Ουδε τι γινεται εργον επι χθονι σου διχα, δαιμον,
Ουτε κατ' αιθεριον θειον πολον, ουτ' ενι ποντῳ,

Πλην ὁποσα ρεζουσι κακοι σφετερῃσιν ανοιαις·
Και κοσμεις τα ακοσμα, και ου φιλα σοι φιλα εστιν.
Ὡδε γαρ εις ἑν παντα συνηρμοκας εσθλα κακοισιν,
Ὡσθ' ἑνα γινεσθαι παντων λογον αιεν εοντα,
Ὁν φευγοντες εωσιν, ὁσοι θνητων κακοι εισι,
Δυσμοροι, οἱτ' αγαθων μεν αει κτησιν ποθεοντες,
Ουτ' εσορωσι θεου κοινον νομον, ουτε κλυουσιν,
Ὡ κεν πειθομενοι συν νῳ βιον εσθλον εχοιεν.
Αυτοι δ' αυ ὁρμωσιν ανευ καλου αλλος επ' αλλα,
Οἱ μεν ὑπερ δοξης σπουδην δυσεριστον εχοντες,
Οἱ δ' επι κερδοσυνας τετραμμενοι ουδενι κοσμῳ,
Αλλοι δ' εις ανεσιν, και σωματος ἡδεα εργα,
Σπευδοντες μαλα παμπαν εναντια τωνδε γενεσθαι.
Αλλα Ζευ πανδωρε, κελαινεφες, αρχικεραυνε,
Ανθρωπους ρυοιο απειροσυνης απο λυγρης,
Ἡν συ, πατερ, σκεδασον ψυχης απο, δος δε κυρησαι
Γνωμης, ᾗ πισυνος συ δικης μετα παντα κυβερνᾳς,
Οφρ' αν τιμηθεντες αμειβωμεσθα σε τιμῃ,
Ὑμνουντες τα σα εργα διηνεκες, ὡς επεοικε
Θνητον εοντ'· ἐπει ουτε βροτοις γερας αλλο τι μειζον,
Ουτε θεοις, η κοινον αει νομον εν δικῃ ὑμνειν.

---

* ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ὙΜΝΟΣ ΕΙΣ ΔΙΑ.

ΖΗΝΟΣ εοι τι κεν αλλο παρα σπονδῃσιν αειδειν
Λωϊον, η θεον αυτον, αει μεγαν, αιεν ανακτα,
Πηλαγονων ελατηρα, δικασπολον ουρανιδῃσι;
Πως και νιν, ΔΙΚΤΑΙΟΝ αεισομεν, ηε ΛΥΚΑΙΟΝ;
Εν δοιῃ μαλα θυμος· επει γενος αμφηριστον.
Ζευ, σε μεν Ιδαιοισιν εν ουρεσι φασι γενεσθαι,

Ζευ,

Ζευ, σε δ' εν Αρκαδιῃ· ποτεροι, πατερ, εψευσαντο;
Κρητες αει ψευσται· και γαρ ταφον, ω ανα, σειο
Κρητες ετεκτηναντο· συ δ' ου θανες· εσσι γαρ αιει.
Εν δε σε Παῤῥασιῃ Ῥειη τεκεν, ἡχι μαλιστα
Εσκεν ορος θαμνοισι περισκεπες· ενθεν ὁ χωρος
Ἱερος· ουδε τι μιν κεχρημενον Ειλειθυιης
Ἑρπετον, ουδε γυνη επιμισγεται· αλλα ἑ Ῥειης
Ωγυγιον καλεουσι λεχωϊον Απιδανηες.
Ενθα σ' επει μητηρ μεγαλων απεθηκατο κολπων,
Αυτικα διζητο ῥοον ὑδατος, ᾡ κε τοκοιο
Λυματα χυτλωσαιτο, τεον δ' ενι χρωτα λοεσσαι.
Λαδων αλλ' ουπω μεγας εῤῥεεν, ουδ' Ερυμανθος,
Λευκοτατος ποταμων· ετι δ' αβροχος ηεν ἁπασα
Αρκαδιη· (μελλεν δε μαλ' ευϋδρος καλεεσθαι
Αυτις) επει τημοσδε, Ῥεη ὁτ' ελυσατο μιτρην,
Η πολλας εφυπερθε σαρωνιδας ὑγρος Ιαων
Ηειρεν, πολλας δε Μελας ωχησεν ἁμαξας,
Πολλα δε Καρνιωνος ανω, διερου περ εοντος,
Ιλυους εβαλοντο κινωπετα· νισσετο δ' ανηρ
Πεζὸς ὑπερ Κραθιν τε, πολυστιον τε Μετωπην
Διψαλεος· το δε πολλον ὑδωρ ὑπο ποσσιν εκειτο.
Και ῥ' ὑπ' αμηχανιης σχομενη φατο ποτνια Ῥειη·
Γαια φιλη, τεκε και συ· τεαι δ' ωδινες ελαφραι.
Ειπε, και ανταινυσασα θεη μεγαν ὑψοθι πηχυν
Πληξεν ορος σκηπτρῳ· το δε οἱ διχα πουλυ διεστη,
Εκ δ' εχεε μεγα χευμα· τοθι χροα φαιδρυνασα,
Ωνα, τεον σπειρωσε, Νεδη δε σ' εδωκε κομισσαι
Κευθμων' ες Κρηταιον, ἱνα κρυφα παιδευοιο,
Πρεσβυτατη Νυμφεων, αἱ μιν τοτε μαιωσαντο,
Πρωτιστη γενεηφι, μετα Στυγα τε, Φιλυρην τε.
Ουδ' ἁλιην απετισε θεη χαριν· αλλα το χευμα
Κεινο Νεδην ονομηνε. το μεν ποθι πουλυ, κατ' αυτο
Καυκωνων πτολιεθρον, ὁ Λεπρειον πεφατισται,

Συμφερεται

Συμφερεται Νηρηϊ· παλαιοτατον δε μιν υδωρ
Υἱωνοι πινευσι Λυκαονιης αρκτοιο.
Ευτε Θενας απελειπεν, επι Κνωσσοιο φερουσα,
Ζευ πατερ, ἡ Νυμφη σε, (Θεναι δ' εσαν εγγυθι Κνωσσου)
Τουτακι τοι πεσε, δαιμον, απ' ομφαλος· ενθεν εκεινο
Ομφαλιον μετεπειτα πεδον καλεουσι Κυδωνες.
Ζευ, σε δε Κυρβαντων ἑταραι προσεπηχυναντο
Δικταιαι Μελιαι· σε δ' εκοιμισεν Αδρηστεια
Λικνῳ ενι χρυσεῳ· συ δ' εθησαο πιονα μαζον
Αιγος Αμαλθειης, επι δε γλυκυ κηριον εβρως.
Γεντο γαρ εξαπιναια Πανακριδος εργα μελισσης
Ιδαιοις εν ορεσσι, τα τε κλειουσι Πανακρα.
Ουλα δε Κουρητες σε περι πρυλιν ωρχησαντο
Τευχεα πεπληγοντες, ἱνα Κρονος ουασιν ηχην
Ασπιδος εισαΐοι, και μη σεο κουριζοντος.
Καλα μεν ηεξευ, καλα δ' ετραφες, ουρανιε Ζευ·
Οξυ δ' ανηβησας, ταχινοι δε τοι ηλθον ιουλοι.
Αλλ' ετι παιδνος εων εφρασσαο παντα τελεια·
Τῳ τοι και γνωτοι, προτερηγενεες περ εοντες,
Ουρανον ουκ εμεγηραν εχειν επιδαισιον οικον.
Δηναιοι δ' ου παμπαν αληθεες ησαν αοιδοι·
Φαντο παλον Κρονιδῃσι δια τριχα δωματα νειμαι·
Τις δε κ' επ' ουλυμπῳ τε και αϊδι κληρον ερυσσαι,
Ὁς μαλα μη νενιηλος; επ' ισαιῃ γαρ εοικε
Πηλασθαι· τα δε τοσσον ὁσον δια πλειστον εχουσι·
Ψευδοιμην αΐοντος ἁ κεν πεπιθοιεν ακουην.
Ου σε θεων εσσηνα παλοι θεσαν· εργα δε χειρων,
Ση τε βιη, το τε Καρτος, ὁ και πελας εισαο διφρου.
Θηκαο δ' οιωνων μεγ' ὑπειροχον αγγελιωτην
Σων τεραων, ἁτ' εμοισι φιλοις ενδεξια φαινοις.
Εἱλεο δ' αιζηων ὁ, τι φερτατον· ου συ γε νηων
Εμπεραμους, ουκ ανδρα σακεσπαλον, ου μεν αοιδον·
Αλλα τα μεν μακαρεσσιν ολιζοσιν αντιπαρηκας,

Αλλα

Αλλα μελειν ἑτεροισι· συ δ' εξελεο πτολιαρχους
Αυτους, ὧν ὑπο χειρα γεωμορος, ὧν ιδρις αιχμης,
Ὧν ερετης, ὧν παντα· τι δ' ου κρατεοντος ὑπ' ισχυν;
Αυτικα χαλκηας μεν ὑδειομεν Ἡφαιστοιο,
Τευχηστας δ' Αρηος, επακτηρας δε Χιτωνης
Αρτεμιδος, Φοιβου δε, λυρης ευ ειδοτας οιμους·
Εκ δε Διος βασιληες· επει Διος ουδεν ανακτων
Θειοτερον· τῳ και σφε τεην εκριναο ληξιν·
Δωκας δε πτολιεθρα φυλασσεμεν· ἱζεο δ' αυτος
Ακρης εν πτολιεσσιν εποψιος, οἱ τε δικησι
Λαον ὑπο σκολιης, οἱ τ' εμπαλιν ιθυνουσιν.
Εν δε ῥυηφενιην εβαλες σφισιν, εν δ' ἁλις ολβον·
Πασι μεν, ου μαλα δ' ισον· εοικε δε τεκμηρασθαι
Ἡμετερῳ μεδεοντι· περι προ γαρ ευρυ βεβηκεν.
Ἑσπεριος κεινος γε τελει τα κεν ηρι νοησῃ·
Ἑσπεριος τα μεγιστα, τα μειονα δ' ευτε νοησῃ·
Οἱ δε, τα μεν πλειωνι· τα δ' ουχ ἑνι· των δ' απο παμπαν
Αυτος ανην εκολουσας, ενεκλασσας δε μενοινην.
Χαιρε μεγα, Κρονιδη πανυπερτατε, δωτορ εαων,
Δωτορ απημονιης· τεα δ' εργματα τις κεν αειδοι;
Ου γενετ', ουκ εσται· τις κεν Διος εργματ' αεισει;
Χαιρε, πατερ, χαιρ' αυθι· διδου δ' αρετην τ' αφενος τε.
Ουτ' αρετης ατερ ολβος επισταται ανδρα αεξειν,
Ουτ' αρετη αφενοιο· διδου δ' αρετην τε και ολβον.

* ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

'ΟΣΣΑΙ λωτροχοοι τας Παλλαδος, εξιτε πασαι,
Εξιτε· ταν ἱππων αρτι φρυασσομεναν
Ταν ἱεραν εσακυσα, και ἁ θεος ευτυκος ἑρπει·
Σωσθε νυν, ω ξανθαι, σωσθε Πελασγιαδες.
Ου ποκ' Αθαναια μεγαλως απενιψατο παχεις,
Πριν κονιν ἱππειαν εξελασαι λαγονων·
Ουδ' ὁκα δη, λυθρῳ πεπαλαγμενα παντα φεροισα
Τευχεα, των αδικων ηνθ' απο γηγενεων·
Αλλα πολυ πρατιστον ὑφ' ἁρματος αυχενας ἱππων
Λυσαμενα, παγαις εκλυσεν Ωκεανω
Ἱδρω και ῥαθαμιγγας· εφοιβασεν δε παγεντα
Παντα χαλινοφαγων αφρον απο στοματων.
Ω ιτ' Αχαιϊαδες, και μη μυρα μηδ' αλαβαστρως,
(Συριγγων αΐω φθογγον ὑπαξονιων)
Μη μυρα λωτροχοοι τᾳ Παλλαδι, μηδ' αλαβαστρως
(Ου γαρ Αθαναια χριματα μικτα φιλει)
Οισετε, μηδε κατοπτριν· αει καλον ομμα το τηνας.
Ουδ' ὁκα ταν Ιδᾳ Φρυξ εδικαζεν εριν,
Ουδ' ες ορειχαλκον μεγαλα θεος, ουδε Σιμεντος
Εβλεψε διναν ες διαφαινομεναν·
Ουδ' Ἡρα· Κυπρις δε διαυγεα χαλκον ἑλοισα,
Πολλακι ταν αυταν δις μετεθηκε κομαν·
Ἁ δε, δις ἑξηκοντα διαθρεξασα διαυλως,
Οἱα παρ' Ευρωτᾳ τοι Λακεδαιμονιοι
Αστερες, εμπεραμως ετριψατο, λιτα λαβοισα
Χριματα, τας ιδιας εκγονα φυταλιας·
Ω κωραι, το δ' ερευθος ανεδραμε, πρωϊον οἱαν
Η ῥοδον, η σιβδας κοκκος εχει χροϊαν.

Τῳ

Τῳ και νυν αρσεν τι κομισσατε μωνον ελαιον,
  Ὡ Καστωρ, ᾧ και χριεται Ἡρακλεης.
Οισετε και κτενα οἱ παγχρυσεον, ὡς απο χαιταν
  Πεξηται, λιπαρον σμασαμενα πλοκαμον.
Εξιθ᾽ Αθαναια· παρα τοι καταθυμιος ιλα,
  Παρθενικαι, μεγαλων παιδες Ακεστοριδαν.
Ω 'θανα, φερεται δε και ἁ Διομηδεος ασπις,
  Ὡς εθος Αργειως τουτο παλαιοτερον
Ευμηδης εδιδαξε, τεϊν κεχαρισμενος ἱρευς.
  Ὁς ποκα βωλευτον γνους επι οἱ θανατον
Δαμον ἑτοιμασδοντα, φυγᾳ τεον ἱρον αγαλμα
  Ωχετ᾽ εχων, Κρειον δ᾽ εις ορος ᾠκισατο,
Κρειον ορος· σε δε, δαιμον, απορρωγεσσιν εθηκεν
  Εν πετραις, αἱς νυν ονομα Παλλατιδες.
Εξιθ᾽ Αθαναια περσεπτολοι, χρυσεοπηληξ,
  Ἱππων και σακεων ἁδομενα παταγῳ.
Σαμερον ὑδροφοροι μη βαπτετε. σαμερον Αργος
  Πινετ᾽ απο κραναν, μηδ᾽ απο των ποταμων.
Σαμερον αἱ δωλαι τας καλπιδας ες Φυσαδειαν
  Η ες Αμυμωνην οισετε ταν Δαναω.
Και γαρ δη χρυσῳ τε και ανθεσιν ὑδατα μιξας
  Ἡξει φορβαιων Ιναχος εξ ορεων,
Τᾳ 'θανᾳ το λοετρον αγων καλον· αλλα Πελασγε,
  Φρασδεο μη ουκ εθελων ταν βασιλειαν ιδης.
Ὁς κεν ιδῃ γυμναν ταν Παλλαδα ταν πολιουχον,
  Τωργος εσοψειται τουτο πανυστατιον.
Ποτνι᾽ Αθαναια, συ μεν εξιθι· μεσφα δ᾽ εγων τι
  Ταισδ᾽ ερεω· μυθος δ᾽ ουκ εμος, αλλ᾽ ἑτερων.
Παιδες, Αθαναια νυμφαν μιαν εκ ποκα Θηβας
  Πουλυ τι και περι δη φιλατο ταν ἑταραν,
Ματερα Τειρεσιαο, και ου ποκα χωρις εγεντο·
  Αλλα και αρχαιων ευτ᾽ επι Θεσπιεων,

Η 'πι Κορωνειας, ἱνα οἱ τεθυωμενον αλσος,
Και βωμοι ποταμῳ κειντ' επι Κυραλιῳ·
Η 'πι Κορωνειας, η ες 'Αλιαρτον ελαυνοι
'Ιππως, Βοιωτων εργα διερχομενα,
Πολλακις ἁ δαιμων μιν ἑῳ επεβασατο διφρῳ.
Ου δ' οαροι Νυμφαν, ουδε χοροστασιαι
'Αδεαι τελεθεσκον, ὁθ' ουχ' ἁγειτο Χαρικλω.
Αλλ' ετι και τηναν δακρυα πολλ' ἐμενε,
Καιπερ Αθαναιᾳ καταθυμιον ευσαν ἑταιραν.
Δη ποκα γαρ πεπλων λυσαμενα περονας,
'Ιππω επι κρανᾳ 'Ελικωνιδι καλα ῥεοισᾳ
Λωντο· μεσαμβρια δ' αχ' ορος ἁσυχια.
Τειρεσιας δ' ετι μωνος ἁμα κυσιν, αρτι γενεια
Περκαζων, ἱερον χωρον ανεστρεφετο·
Διψασας δ' αφατον τι, ποτι ῥοον ηλυθε κρανας,
Σχετλιος· ουκ εθελων δ' ειδε τα μη θεμις ης.
Τον δε χολωσαμενα περ, ὁμως προσεφασεν Αθανα.
Τις σε, τον οφθαλμως ουκ ετ' αποισομενον,
Ω Ευηρειδα, χαλεπαν ὁδον αγαγε δαιμων;
'Α μεν εφα, παιδος δ' ομματα νυξ εβαλεν·
Εσταθη δ' αφθογγος, εκολλασαν γαρ ανιαι
Γωνατα, και φωναν εσχεν αμαχανια.
'Α Νυμφα δ' εβοασε· Τι μοι τον κωρον ερεξας,
Ποτνια; τοιαυται δαιμονες εστε φιλαι;
Ομματα μοι τω παιδος αφειλεο· τεκνον αλαστε,
Ειδες Αθαναιας σταθεα και λαγονας·
Αλλ' ουκ αελιον παλιν οψεαι· ω εμε δειλαν.
Ω ορος, ω 'Ελικων ουκ ετι μοι παριτε,
Η μεγαλ' αντ' ολιγων επραξαο· δορκας ολεσσας
Και προκας ου πολλας, φαεα παιδος εχεις.
Παχεσιν αμφοτεροισι φιλον περι παιδα λαβοισα,
Ματηρ μεν γοεραν οιτον αηδονιδων

Εσχε

Εσχε, βαρυ κλαιοισα· θεα δ' ελεησεν ἑταιραν,
Και μιν Αθαναια προς τοδ' ελεξεν επος·

Δια γυναι, μετα παντα βαλευ παλιν, ὅσσα δι' οργαν
Ειπας· εγων δ' ου τοι τεκνον εθηκ' αλαον.
Ου γαρ Αθαναιᾳ γλυκερον πελει ομματα παιδων
Ἁρπασδεν· Κρονιοι δ' ὡδε λεγοντι νομοι·
Ὁς κε τιν' αθανατων, ὁκα μη θεος αυτος ἑληται,
Αθρηση, μισθῳ τουτον ιδειν μεγαλῳ.
Δια γυναι, το μεν ου παλιναγρετον αυθι γενοιτο
Εργον, επει Μοιραν ὡδ' επενευσε λινα,
Ἁνικα τοπρατον νιν εγειναο· νυν δε κομισδευ,
Ω Ευηρειδα, τελθος οφειλομενον.
Ποσσα μεν ἁ Καδμηϊς εσυστερον εμπυρα καυσει,
Ποσσα δ' Αρισταιος, τον μονον ευχομενοι
Παιδα, τον αβαταν Ακταιονα, τυφλον ιδεσθαι;
Και τηνος μεγαλας συνδρομος Αρτεμιδος
Εσσειται· αλλ' ουκ αυτον ὁ τε δρομος, αἱ τ' εν ορεσσι
Ῥυσευνται ξυναι ταμος ἑκαβολιαι,
Ὁπποταν ουκ εθελων περ ιδη χαριεντα λοετρα
Δαιμονος· αλλ' αυται τον πριν ανακτα κυνες
Τουτακι δειπνασευντι· τα δ' υἱεος οστεα ματηρ
Λεξειται, δρυμως παντας επερχομενα·
Ολβισταν ερεει σε και ευαιωνα γενεσθαι,
Εξ ορεων αλαον παιδ' ὑποδεξαμεναν.
Ω ἑταρα, τῳ μη τι μινυρεο· τωδε γαρ αλλα,
Τευ χαριν, εξ εμεθεν πολλα μενευντι γερα·
Μαντιν επει θησω νιν αοιδιμον εσσομενοισιν,
Η μεγα των αλλων δη τι περισσοτερον·
Γνωσειται δ' ορνιχας, ὁς αισιος, οἱ τε πετονται
Ηλιθα, και ποιων ουκ αγαθαι πτερυγες·
Πολλα δε Βοιωτοισι θεοπροπα, πολλα δε Καδμῳ
Χρησει, και μεγαλοις ὑστερα Λαβδακιδαις.

Δωσω και μεγα βακτρον, ὁ οἱ ποδας ες δεον αξει,
  Δωσω και βιοτω τερμα πολυχρονιον·
Και μονος, ευτε θανῃ, πεπνυμενος εν νεκυεσσι
  Φοιτασει, μεγαλῳ τιμιος Αγεσιλᾳ.
'Ως φαμενα κατενευσε· το δ' εντελες, ᾡ κ' επινευσῃ
  Παλλας: επει μωνᾳ, Ζευς το γε θυγατερων
Δωκεν Αθαναιᾳ, πατρωϊα παντα φερεσθαι.
  Λωτροχοοι, ματηρ δ' ουτις ετικτε θεαν·
Αλλα Διος κορυφα· κορυφα Διος ουκ επινευει
  Ψευδεα· [μηδ' ατελη νευσε Διος] θυγατηρ.

Ερχετ' Αθαναια νυν ατρεκες· αλλα δεχεσθε
  Ταν θεον, ω κωραι, τωργος ὁσαις μελεται,
Συν τ' ευαγοριᾳ, συν τ' ευγμασι, συν τ' ολολυγαις.
  Χαιρε θεα, καδευ δ' Αργεος Ιναχιω.
Χαιρε και εξελαοισα, και ες παλιν αυτις ελασσαις
  'Ιππως, και Δαναων κλαρον ἁπαντα σαω

II

II.

* SENTENTIÆ.

[Ex Brunckii Poetis Gr. Gnomicis. Argent. 1784. 12mo.]

Vos lene consilium et datis, et dato
Gaudetis, almæ.
Hor. Od. III. 4. 41.

† ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΥ.

I.

ΤΙΣ δε βιος, τι δε τερπνον ατερ χρυσεης Αφροδιτης;
  Τεθναιην, ὁτ' εμοι μηκετι ταυτα μελοι,
Κρυπταδιη φιλοτης, και μειλιχα δωρα, και ευνη,
  Ανθεα της ἡβης γιγνεται ἁρπαλεα
Ανδρασιν ηδε γυναιξιν· επην δ' οδυνηρον επελθῃ
  Γηρας, ὁ τ' αισχρον ὁμως και καλον ανδρα τιθει,
Αιει μεν φρενας αμφι κακαι τειρουσι μεριμναι,
  Ουδ' αυγας προσορων τερπεται ηελιου.
Αλλ' εχθρος μεν παισιν, ατιμαστος δε γυναιξιν.
  Οὑτως αργαλεον γηρας εθηκε θεος.

II.

Ημεις δ' οἱα τε φυλλα φυει πολυανθεμος ὡρη
  Ηρος, ὁτ' αιψ' αυγῃ αυξεται ηελιου,
Τοις ικελοι, πηχυιον επι χρονον ανθεσιν ἡβης
  Τερπομεθα, προς θεων ειδοτες ουτε κακον,

Ουτ'

Ουτ' αγαθον· Κηρες δε παρεστηκασι μελαιναι·
  Ἡ μεν εχȣσα τελος γηραος αργαλεȣ,
Ἡ δ' ετερη θανατοιο· μινυνθα δε γιγνεται ἥβης
  Καρπος, ὁσον τ' επι γην κιδναται ηελιος.
Αυταρ επην δη τȣτο τελος παραμειψεται ὡρης,
  Αυτικα δη τεθναναι βελτιον, η βιοτος.
Πολλα γαρ εν θυμῳ κακα γιγνεται· αλλοτε δ' οικος
  Τρυχȣται, πενιης δ' εργ' οδυνηρα πελει·
Αλλος δ' αυ παιδων επιδευεται, ὡν τε μαλιστα
  Ἱμειρων κατα γης ερχεται εις Αΐδην·
Αλλος νȣσον εχει θυμοφθορον· ȣδε τις εστιν
  Ανθρωπων, ᾡ Ζευς μη κακα πολλα διδοι.

III.

Αυτικ' εμοι κατα μεν χροιην ῥεει ασπετος ἱδρως,
  Πτοιȣμαι δ' εσορων ανθος ὁμηλικιης
Τερπνον ὁμως και καλον, επει πλεον ωφελεν ειναι.
  Αλλ' ολιγοχρονιον γιγνεται, ὡσπερ οναρ,
Ἡβη τιμηεσσα· το δ' αργαλεον και αμορφον
  Γηρας υπερ κεφαλης αυτιχ' ὑπερκρεμαται,
Εχθρον ὁμως και ατιμον, ὁ τ' αγνωστον τιθει ανδρα,
  Βλαπτει δ' οφθαλμȣς και νοον αμφιχυθεν.

IV.

Αι γαρ ατερ νȣσων τε και αργαλεων μελεδωνων
  Ἑξηκονταετη μοιρα κιχοι θανατȣ.

V.

Δειναι γαρ ανδρι παντες εσμεν ευκλεει
Ζωντι φθονησαι, κατθανοντα δ' αινεσαι.

* ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

I.

ΙΣΟΝ τοι πλουτουσιν, ότῳ πολυς αργυρος εστι
Και χρυσος, και γης πυροφορου πεδια,
Ἱπποι θ', ἡμιονοι τε, και ᾧ μονα ταυτα παρεστι,
Γαστρι τε και πλευραις και ποσιν άϐρα παθειν,
Παιδες τ' ηδε γυναικες· όταν δε γε τωνδ' εφικηται
Ὡρη, συν δ' ἡϐη γιγνεται άρμοδια,
Ταυτ' αφενος θνητοισι· τα γαρ περιωσια παντα
Χρηματ' εχων ουδεις ερχεται εις Αΐδην.
Ουδ' αν αποινα διδους θανατον φυγοι, ουδε βαρειας
Νουσους, ουδε κακον γηρας επερχομενον.

II.

Παις μεν ανηϐος εων ετι νηπιος ἑρκος οδοντων
Φυσας, εκϐαλλει πρωτον εν ἑπτ' ετεσι.
Τους δ' ἑτερους ότε δη τελεσει θεος ἑπτ' ενιαυτους,
Ἡϐης εκφαινει σηματα γιγνομενης.
Τη τριτατη δε γενειον αεξομενων επι γυιων
Λαχνουται, χροιης ανθος αμειϐομενης.
Τη δε τεταρτη πας τις εν ἑϐδομαδ' εστιν αριστος
Ισχυν, οἱ τ' ανδρες σηματ' εχουσ' αρετης.
Πεμπτη δ' ὡριον ανδρα γαμου μεμνημενον ειναι,
Και παιδων ζητειν εισοπισω γενεην.
Τη δ' ἑκτη περι παντα καταρτυεται νοος ανδρος,
Ουδ' ερδειν εθ' ὁμως εργ' απαλαμνα θελει.
Ἑπτα δε νουν και γλωσσαν εν ἑϐδομασι μεγ' αριστος,
Οκτω τ'· αμφοτερων τεσσαρα και δεκ' ετη.
Τη δ' ενατη δυναται μεν ετι, μαλακωτερα δ' αυτου
Προς μεγαλην αρετην σωμα τε και σοφιη.

Τη

Τη δεκατῃ δ', ὁτε δη τελεσει Θεος ἑπτ' ενιαυτους,
  Ουκ αν αωρος εων μοιραν εχοι θανατου.

III.

Εκ νεφελης φερεται χιονος μενος ηδε χαλαζης·
  Βροντη δ' εκ λαμπρας γιγνεται αστεροπης·
Εξ ανεμων δε θαλασσα ταρασσεται· ην δε τις αυτην
  Μη κινῃ, παντων εστι δικαιοτατη.
Ανδρων δ' εκ μεγαλων πολις ολλυται· εις δε μοναρχου
  Δημος αϊδρις εων δουλοσυνην επεσε.

IV.

Προς Μιμνερμον ειποντα,
ἙΞΗΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.

Αλλ' ει μοι καν νυν ετι πεισεαι, εξελε τουτο·
  Μηδε μεγαιρ', ὁτι σευ λωϊον εφρασαμην.
Και μεταποιησον λιγεως ταδι, ὡδε δ' αειδε.
  ΟΓΔΩΚΟΝΤΑΕΤΗ ΜΟΙΡΑ ΚΙΧΟΙ ΘΑΝΑΤΟΥ.
Μηδ' εμοι ακλαυστος θανατος μολοι, αλλα φιλοισι
  Καλλειποιμι θανων αλγεα και στοναχας.

V.

Πολλοι γαρ πλουτουσι κακοι, αγαθοι δε πενονται.
  Αλλ' ἡμεις αυτοις ου διαμειψομεθα
Της αρετης τον πλουτον· επει το μεν εμπεδον εστι,
  Χρηματα δ' ανθρωπων αλλοτε αλλος εχει.

* ΣΙ.

* ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΥ.

I.

ΟΥΔΕΝ εν ανθρωποισι μενει χρημ' εμπεδον αιει.
'Εν δε το καλλιστον Χιος ειπεν ανηρ·
ΟΙΗΠΕΡ ΦΥΛΛΩΝ ΓΕΝΕΗ, ΤΟΙΗΔΕ ΚΑΙ ΑΝΔΡΩΝ.
Παυροι μιν θνητων ουασι δεξαμενοι
Στερνοις εγκατεθεντο· παρεστι γαρ ελπις ἑκαστω,
Ανδρων ἡ τε νεων στηθεσιν εμφυεται.
Θνητων δ' οφρα τις ανθος εχη πολυηρατον ἡβης,
Κουφον εχων θυμον, πολλ' ατελεστα νοει.
Ουτε γαρ ελπιδ' εχει γηρασσεμεν, ουτε θανεισθαι,
Ουδ', ὑγιης ὁταν η, φροντιδ' εχει καματου.
Νηπιοι, οἱς ταυτη κειται νοος, ουδε τ' ισασιν
'Ως χρονος εσθ' ἡβης και βιοτου ολιγος
Θνητοις· αλλα συ ταυτα μαθων βιοτου ποτι τερμα
Ψυχη των αγαθων τληθι χαριζομενος.

II.

Ω παι, τελος μεν Ζευς εχει βαρυκτυπος
Παντων, ὁσ' εστι, και τιθησ' ὁπη θελει.
Νους δ' ουκ επ' ανθρωποισιν· αλλ' εφημεροι
Α δη βροτοι δη ζωμεν, ουδεν ειδοτες,
'Οπως ἑκαστον εκτελευτησει θεος.
Ελπις δε παντας καπιπειθειη τρεφει
Απρηκτον ὁρμαινοντας· οἱ μεν ἡμερην
Μενουσιν ελθειν, οἱ δ' ετεων περιτροπας.
Νεωτα δ' ουδεις ὁστις ου δοκει βροτων
Πλουτω τε καγαθοισιν ἱξεσθαι φιλον.
Φθανει δε τον μεν γηρας αζηλον λαβον,
Πριν τερμ' ἱκηται· τους δε δυστηνοι νοσοι

Φθειρουσι

Φθειρουσι θνητων· τους δ' Αρει δεδμημενους
Πεμπει μελαινης Αϊδης ὑπο χθονος.
Οἱ δ' εν θαλασσῃ, λαιλαπι κλονευμενοι
Και κυμασιν πολλοισι πορφυρης ἁλος,
Θνησκουσιν, ευτ' αν μη δυνησωνται ζωειν·
Οἱ δ' αγχονην ἡψαντο δυστηνῳ μορῳ,
Καυταγρετοι λειπουσιν ἡλιου φαος.
Οὑτω κακων απ' ουδεν· αλλα μυριαι
Βροτοισι κηρες, κανεπιφραστοι δυαι,
Και πηματ' εστιν· ει δ' εμοι πιθοιατο,
Ουκ αν κακων ερωμεν, ουδ' εν αλγεσι
Κακοις εχοντες θυμον αικιζοιμεθα.

III.

Γυναικος ουδεν χρημ' ανηρ ληϊζεται
Εσθλης αμεινον, ουδε ῥιγιον κακης.

---

* ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

Αθανατους μεν πρωτα θεους, νομῳ ὡς διακειται
Τιμα· και σεβου ὁρκον, επειθ' ἡρωας αγαυους.
Τους τε καταχθονιους σεβε δαιμονας, εννομα ῥεζων·
Τους τε γονεις τιμα, τους τ' αγχιστ' εκγεγαωτας·
Των δ' αλλων αρετῃ ποιου φιλον ὁς τις αριστος.
Πρᾳεσι δ' εικε λογοις, εργοισι τ' επωφελιμοισι.
Μηδ' ἐχθαιρε φιλον σον ἁμαρταδος εἱνεκα μικρης,
Οφρα δυνῃ· δυναμις γαρ αναγκης εγγυθι ναιει.
Ταυτα μεν οὑτως ισθι· κρατειν δ' ειθιζεο τωνδε,
Γαστρος μεν πρωτιστα, και ὑπνου, λαγνειης τε,
Και θυμου· πρηξεις δ' αισχρον ποτε, μητε μετ' αλλου,
Μητ' ιδιῃ· παντων δε μαλιστ' αισχυνεο σαυτον·

Ειτα δικαιοσυνην ασκει εργῳ τε λογῳ τε.
Μηδ' αλογιστως σαυτον εχειν περι μηδεν εθιζε.
Αλλα γνωθι μεν ὡς θανεειν πεπρωται ἁπασι.
Χρηματα δ' αλλοτε μεν κτασθαι φιλει, αλλοτ' ολεσσαι.
Ὁσσα τε δαιμονιησι τυχαις βροτοι αλγε' εχȣσιν,
Ἡν αν μοιραν ἑχης, ταυτην φερε, μηδ' αγανακτει·
Ιασθαι δε πρεπει, καθοσον δυνῃ· ὡδε δε φραζευ·
Ου πανυ τοις αγαθοις τȣτων πολυ μοιρα διδωσι.
Πολλοι δ' ανθρωποισι λογοι δειλοι τε και εσθλοι
Προσπιπτουσ', ὡν μητ' εκπλησσεο, μητ' αρ' εασῃς
Ειργεσθαι σαυτον· ψευδος δ' ην περ τι λεγηται,
Πραως ισχ'· ὁ δε τοι ερεω, επι παντι τελεισθω.
Μηδεις μητε λογῳ σε παρειπῃ, μητε τι εργῳ,
Πρηξαι μητ' ειπειν ὁ τι τοι μη βελτερον εστι·
Βȣλευȣ δε προ εργȣ, ὁπως μη μωρα πεληται.
Δειλȣ τοι πρησσειν τε λεγειν τ' ανοητα προς ανδρος·
Αλλα ταδ' εκτελεειν, ἁ σε μη μετεπειτ' ανιησει.
Πρησσε δε μηδεν των μη επιστασαι, αλλα διδασκευ
Ὁσσα χρεων, και τερπνοτατον βιον ὡδε διαξεις.
Ουδ' ὑγιειης της περι σωμ' αμελειαν εχειν χρη.
Αλλα ποτȣ τε μετρον, και σιτȣ, γυμνασιων τε
Ποιεισθαι· μετρον δε λεγω τοδ', ὁ μη σ' ανιησει.
Ειθιζȣ δε διαιταν εχειν καθαρειον, αθρυπτον·
Και πεφυλαξο γε ταυτα ποιειν, ὁποσα φθονον ισχει.
Μη δαπαναν παρα καιρον, ὁποια καλων αδαημων·
Μηδ' ανελευθερος ισθι· μετρον δ' επι πασιν αριστον.
Πρησσε δε ταυθ', ἁ σε μη βλαψει· λογισαι δε προ εργȣ.
Μηδ' ὑπνον μαλακοισιν επ' ομμασι προσδεξασθαι,
Πριν των ἡμερινων εργων τρις ἑκαστον επελθειν·
Πη παρεβην; Τι δ' ερεξα; Τι μοι δεον ȣκ ετελεσθη;
Αρξαμενος δ' απο πρωτȣ επεξιθι· και μετεπειτα
Δειλα μεν εκπρηξας, επιπλησσεο· χρηστα δε, τερπȣ.

Ταυτα πονει, ταυτ' εκμελετα· τουτων χρη εραν σε
Ταυτα σε της θειης αρετης εις ιχνια θησει.
Ναι μα τον ἁμετερᾳ ψυχᾳ παραδοντα τετρακτυν
Παγαν αεναου φυσεως· αλλ' ερχευ επ' εργον,
Θεοισιν επευξαμενος τελεσαι· τουτων δε κρατησας,
Γνωσῃ αθανατων τε θεων, θνητων τ' ανθρωπων
Συστασιν, ᾗ τε ἑκαστα διερχεται, ᾗ τε κρατειται·
Γνωσῃ δ', ᾗ θεμις εστι, φυσιν περι παντος ὁμοιην,
Ὡστε σε μητε αελπτ' ελπιζειν, μητε τι ληθειν.
Γνωσῃ δ' ανθρωπους αυθαιρετα πηματ' εχοντας·
Τλημονες, οἱ τ' αγαθων πελας οντων ουκ εσορωσιν
Ουτε κλυουσι· λυσιν δε κακων παυροι συνισασι.
Τοιη μοιρα βροτων βλαπτει φρενας· ὡς δε κυλινδροι
Αλλοτ' επ' αλλα φερονται, απειρονα πηματ' εχοντες.
Λυγρη γαρ συνοπαδος ερις βλαπτουσα λεληθε
Συμφυτος, ἡν ου δει προσαγειν, εικοντα δε φευγειν.
Ζευ πατερ, η πολλων κε κακων λυσειας ἁπαντας,
Ει πασιν δειξαις, οἱῳ τῳ δαιμονι χρωνται.
Αλλα συ θαρσει, επει θειον γενος εστι βροτοισιν,
Οἱς ἱερα προφερουσα φυσις δεικνυσιν ἑκαστα.
Ὧν ει σοι τι μετεστι, κρατησεις ὡν σε κελευω,
Εξακεσας, ψυχην δε πονων απο τωνδε σαωσεις.
Αλλ' ειργου βρωτων, ὡν ειπομεν, εν τε καθαρμοις,
Εν τε λυσει ψυχης κρινων, και φραζευ ἑκαστα,
Ἡνιοχον γνωμην στησας καθυπερθεν αριστην.
Ην δ' απολειψας σωμα ες αιθερ' ελευθερον ελθῃς,
Εσσεαι αθανατος, θεος αμβροτος, ουκ ετι θνητος.

* ΘΕΟ-

* ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΜΕΓΑΡΕΩΣ.

ΒΟΥΛΕΟ δ' ευσεβεων ολιγοις συν χρημασιν οικειν,
Η πλουτειν, αδικως χρηματα πασαμενος.

Κριους μεν και ονους διζημεθα, Κυρνε, και ἱππους
Ευγενεας· και τις βουλεται εξ αγαθων
Κτησασθαι· γημαι δε κακην κακου ου μελεδαινει
Εσθλος ανηρ, ην οἱ χρηματα πολλα διδῳ.
Ουδε γυνη κακου ανδρος αναινεται ειναι ακοιτις
Πλουσιου· αλλ' αφνεον βουλεται αντ' αγαθου.
Χρηματα γαρ τιμωσι, και εκ κακου εσθλος εγημε,
Και κακος εξ αγαθου· πλουτος εμιξε γενος.
Οὑτω μη θαυμαζε γενος, Πολυπαιδη, αστων
Μαυρουσθαι· συν γαρ μισγεται εσθλα κακοις.
Αυτος τοι ταυτην ειδως κακοπατριν εουσαν,
Εις οικους αγεται, χρημασι πειθομενος,
Ενδοξος κακοδοξον, επει κρατερη μιν αναγκη
Εντυει, ἡ τ' ανδρος τλημονα θηκε νοον.

Ὁστις τοι δοκεει τον πλησιον ιδμεναι ουδεν,
Αλλ' αυτος μουνος ποικιλα δηνε' εχειν,
Κεινος γ' αφρων εστι, νου βεβλαμμενος εσθλου.
Ισως γαρ παντες ποικιλ' επισταμεθα.

Οἱ κακοι ου παντως κακοι εκ γαστρος γεγονασιν,
Αλλ' ανδρεσσι κακοις συνθεμενοι φιλιην.
Εργα τε δειλ' εμαθον, και επη δυσφημα και ὑβριν,
Ελπομενοι κεινους παντα λεγειν ετυμα.

Πολλῳ τοι πλεονας λιμου κορος ωλεσεν ηδη
Ανδρας, ὁσοι μοιρης πλειον εχειν εθελον.

Ελπις

Ελπις καὶ κινδυνος εν ανθρωποισιν ὁμοιοι.
  Οὑτοι γαρ χαλεποι δαιμονες αμφοτεροι.

Ουδεις ανθρωπων ουτ᾽ εσσεται, ουτε πεφυκεν,
  Ὁστις πασιν ἁδων δυσεται εις Αϊδου.

Εστι το μεν χειρον, το δ᾽ αμεινον γ᾽ εργον ἑκαστου·
  Ουδεις δ᾽ ανθρωπων αυτος ἁπαντα σοφος.

Ουκ εραμαι κλισμῳ βασιληϊῳ εγκατακεισθαι
  Τεθνεως· αλλα τι μοι ζωντι γενοιτ᾽ αγαθον·
  Ασπαλαθοι γε ταπησιν ὁμοιον στρωμα θανοντι.
  Το ξυλον η σκληρον γιγνεται, η μαλακον.

---

* ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΟΣ.

ΕΝ οἱς αν ατυχησῃ τις ανθρωπος τοποις,
  Ἡκιστα τουτοις πλησιαζων ἡδεται.

---

† ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Κρυψαι, Φειδια,
Ἁπαντα ταλλα τις δυναιτ᾽ αν, πλην δυοιν,
Οινον τε πινων, εις ερωτα τ᾽ εμπεσων·
Αμφοτερα μηνυει γαρ απο των βλεμματων,
Και των λογων αυ· ὡστε τους αρνουμενους
Μαλιστα ταυτα καταφανεις πολλους ποιειν.

---

‡ ΕΚ ΤΩΝ ΕΥΒΟΥΛΟΥ.

ΤΡεις γαρ μονους κρατηρας εγκεραννυω
  Τοις ευ φρονουσι· τον μεν ὑγιειας ἑνα,
Ὁν πρωτον εκπινουσι· τον δε δευτερον

Ερωτος

Ερωτος ἡδονης τε· τον τριτον δ' υπνου,
Ὃν εκπιοντες οἱ σοφοι κεκλημενοι
Οικαδε βαδιζουσ'· ὁ δε τεταρτος ουκ ετι
Ἡμετερος εστ', αλλ' ὑβρεος· ὁ δε πεμπτος, βοης·
Ἑκτος δε κωμων· ἑβδομος δ' ὑπωπιων·
Ογδοος ανακλητορων· ὁ δ' εννατος χολης·
Δεκατος δε μανιας, ὡστε και βαλλειν ποιειν.
Πολυς γαρ εις ἑν μικρον αγγειον χυθεις
Ὑποσκελιζει ῥαστα τους πεπωκοτας.

---

* ΕΚ ΤΩΝ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

I.

ΑΝηρ δικαιος εστιν, ουχ ὁ μη αδικων,
Αλλ' ὁστις, αδικειν δυναμενος, μη βουλεται.
Ουδ' ὁς τα μικρα λαμβανειν απεσχετο,
Αλλ' ὁς τα μεγαλα καρτερει μη λαμβανων,
Εχειν δυναμενος και κρατειν αζημιως.
Ουδ' ὁς γε ταυτα παντα διατηρει μονον,
Αλλ' ὁστις αδολον γνησιαν τ' εχων φυσιν,
Ειναι δικαιος, ου δοκειν ειναι θελει.

II.

Ἡδιον ουδεν, ουδε μουσικωτερον
Εστ', η δυνασθαι λοιδορουμενον φερειν.
Ὁ λοιδορων γαρ, εαν ὁ λοιδορουμενος
Μη προσποιηται, λοιδορειται λοιδορων.

III.

Παντ' εστιν εξευρειν, εαν μη τον πονον
Φευγη τις, ὁς προσεστι τοις ζητουμενοις.

IV.

Πολυ μειζον εστι του κακως εχειν κακον,
Το καθ' ἑνα πασι τοις επισκοπουμενοις
Δειν τον κακως εχοντα, πως εχει λεγειν.

V.

Ανθρωπον οντα ῥαδιον παραινεσαι
Εστιν, ποιησαι δ' αυτον ουχι ῥαδιον.
Τεκμηριον δε τους ιατρους οιδ' εγω
Ὑπερ εγκρατειας τοις νοσουσιν ευ σφοδρα
Παντας μαλουντας· ειτ' επαν πταισωσι τι,
Αυτους ποιουντας πανθ', ὁσ' ουκ ειων τοτε.
Ἑτερον το τ' αλγειν και το θεωρειν εστ' ισως.

IV.

Τον μη λεγοντα των δεοντων μηδε ἑν,
Μακρον νομιζε, καν δυ' ειπῃ συλλαβας.
Τον δ' ευ λεγοντα μη νομιζ' ειναι μακρον,
Μηδ' αν σφοδρ' ειπῃ πολλα, και πολυν χρονον.
Τεκμηριον δε τουδε τον Ὁμηρον λαβε.
Οὑτος γαρ ἡμιν μυριαδας επων γραφει,
Αλλ' ουδε εις Ὁμηρον ειρηκεν μακρον.

---

* ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

I.

ΑΕΙ κρατιστον εστι ταληθη λεγειν
Εν παντι καιρῳ· τουτ' εγω παρεγγυω
Εις ασφαλειαν τῳ βιῳ πλειστον μερος.

II.

II.

Μη τȣτο βλεψης, ει νεωτερος λεγω,
Αλλ' ει φρονȣντων τȣς λογȣς ανδρων ερω.

III.

Ὁστις δε διαϐολαισι πειθεται ταχυ,
Η τοι πονηρος αυτος εστι τȣς τροπȣς,
Η πανταπασι παιδαριȣ γνωμην εχει.

IV.

Οὑτος κρατιστος εστ' ανηρ, ω Γοργια,
Ὁστις αδικεισθαι πλειστ' επισταται βροτων.

---

* ΕΚ ΤΩΝ ΚΛΕΑΡΧΟΥ.

ΕΙ τοις μεθυσκομενοις ἑκαστης ἡμερας
Αλγειν συνεϐαινε την κεφαλην προ τȣ πιειν,
Τον ακρατον, ἡμων ȣδε εἱς επινεν αν·
Νυν δε προτερον γε του πονου την ἡδονην
Προλαμϐανοντες ὑστερȣμεν ταγαθȣ.

---

† ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ

ΕΚ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ.

ὉΠΛΟΝ μεγιστον εστιν ἡ 'ρετη βροτοις.
Δικαιος ειναι, μαλλον η χρηστος θελε.
Ανθρωπος· ἱκανη προφασις εις το δυστυχειν.
Ὑπερ σεαυτȣ μη φρασης εγκωμια.
Φιλων επαινον μαλλον η σαυτȣ λεγε.

Των

Των ευτυχȣντων παντες εισι συγγενεις.
Οργη φιλουντων ολιγον ισχυει χρονον.
Φευγ' ἡδονην φερȣσαν ὑστερον βλαβην.
Ὡς μεγα το μικρον εστιν εν καιρῳ δοθεν.
Χαρις το τ' ειπειν πολλα και το τα καιρια.
Μη μοι γενοιθ' ἁ βȣλομ', αλλ' ἁ συμφερει.
Βȣλȣ δ' αρεσκειν πασι, μη σαυτῳ μονον.
Ισος μεν ισθι πασι, καν πρȣχης βιῳ.
Μεμνησο νεος ων, ὡς γερων εσῃ ποτε.
Πλανη βιον τιθησι σωφρονεστερον.
Ουκ ανδρος ὁρκοι πιστις, αλλ' ὁρκων ανηρ.
Ὡς πανταχȣ γε πατρις ἡ βοσκȣσα γη.
Δια δε σιωπης πικροτερον κατηγορει.
Ευκαταφρονητον εστι σιγηλος τροπος.
Ιδιας νομιζε των φιλων τας συμφορας.
Διαν φιλων σεαυτον ȣκ ἑξεις φιλον.
Φιλει δ' ἑαυτȣ πλειον ȣδεις ȣδενα.
Μοχθειν αναγκη τȣς θελοντας ευτυχειν.
Της επιμελειας δȣλα παντα γιγνεται.
Ουδεις ὁ νοεις μεν οιδεν, ὁ δε, ποιεις βλεπει.

III.

III.

* EPIGRAMMATA.

[Ex. Anal. Vet. Poet. Gr. Edit. Brunck. Argent. iii. tom. 8vo.]

Sed tamen et parvæ nonnulla est gratia Musæ.
Mart. IX. 27.

ΕΚ ΤΗΣ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ.

ΗΡΙΝΝΗΣ.

Εις Βαυκιδα την νυμφην εν τῳ θαλαμῳ τελευτησασαν.

Νυμφας Βαυκιδος ειμι· πολυκλαυταν δε παρερπων
Σταλαν, τῳ κατα γας τουτο λεγοις Αΐδᾳ·
ΒΑΣΚΑΝΟΣ ΕΣΣ' ΑΙΔΑ. τα δε τοι καλα μευ ποθορωντι
Ωμοταταν Βαυκους αγγελεοντι τυχαν,
Ὡς ταν παιδ' Ὑμεναιος ὑφ' ἁς δομον αγετο πευκας
Ταδ' επι καδεστας εφλεγε πυρκαϊας,
Και συ μεν, ω Ὑμεναιε γαμων μολπαιαν αοιδαν
Ες θρηνων γοερον φθεγμα μεθηρμοσαο. 8

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

I.

Ανδρος αριστευσαντος εν Ἑλλαδι των εφ' ἑαυτε
  Ἱππιυ Αρχεδικην ἡδε κεκευθε κονις,
Ἡ πατρος τε, και ανδρος, αδελφων τ' εσα τυραννων,
  Παιδων τ', εκ ηρθη νεν ες ατασθαλιην.

II.

Πραξιτελης ὁν επασχε διηκριβωσεν Ερωτα
  Εξ ιδιης ἑλκων αρχετυπον κραδιης,
Φρυνη μισθον εμειο διδες εμε· φιλτρα δε τικτω
  Ουκετι τοξευων, αλλ' ατενιζομενος.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ηρεμ' ὑπερ τυμβοιο Σοφοκλεος, ηρεμα κισσε
  Ἑρπυζοις, χλοερες εκπροχεων πλοκαμες,
Και πεταλον παντη θαλλοι ῥοδε, ἡ τε φιλορρωξ
  Αμπελος, ὑγρα περιξ κληματα χευαμενη,
Εἱνεκεν ευμαθιης πινυτοφρονος, ἡν ὁ μελιχρος
  Ησκησεν, Μεσων αμμιγα και Χαριτων.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

I.

Ἡ σοβαρον γελασασα καθ' Ἑλλαδος, ἡ τον εραστων
  Εσμον ενι προθυροις Λαϊς εχεσα νεων,
Τῃ Παφιῃ το κατοπτρον· επει τοιη μεν ορασθαι
  Ουκ εθελω· οἱη δ' ην παρος ε δυναμαι.

II.

II.

Αἱ Χαριτες τεμένος τι λαβειν, ὁπερ ουχι πεσειται,
Ζητουσαι, ψυχην εὑρον Αριστοφανους.

III.

Ναυηγου ταφος ειμι· ὁ δ᾽ αντιον εστι γεωργου·
Ὡς ἁλι και γαιῃ ξυνος ὑπεστ᾽ Αΐδης.

ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἁδ᾽ εγω ἁ τλαμων Αρετα παρα τηδε καθημαι
Ἡδονη, αισχιστως κειραμενα πλοκαμους,
Θυμον αχει μεγαλῳ βεβολημενα, ειπερ ἁπασιν
Ἁ κακοφρων Τερψις κρεισσον εμου κεκριται.

ΑΝΥΤΗΣ.

Μανης ὁυτος ανηρ ην ζων ποτε· νυν δε τεθνηκως
Ισον Δαρειῳ τῳ μεγαλῳ δυναται.

ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

I.

Μη συ μ᾽ επ᾽ οιονομοιο περιπλεον ιλυος ὡδε
Τουτο χαραδραιης θερμον, ὁδιτα, πιης·
Αλλα μολων μαλα τυτθον ὑπερ δαμαληβατον ακραν,
Κεισε γε παρ κεινα ποιμενια πιτυϊ,
Εὑρησεις κελαρυζον εϋκρηνου δια πετρης
Ναμα, Βορειαιης ψυχροτερον νιφαδος.

II.

Ιξαλος ευπωγων αιγος ποσις εν ποτ᾽ αλωῃ
Οινης τους ἁπαλους παντας εδαψε κλαδους.

Τό

Τῳ δ' ετος εκ γαιης τοσον απυε" καρε, κακιστε,
Γναθμοις ἡμετερον κλημα το καρποφορον·
Ῥιζα γαρ εμπεδος ουσα παλιν γλυκυ νεκταρ ανησω,
Ὁσσον επισπεισαι σοι, τραγε, θυομενῳ.

III.

Ὁλκαδα πυρ μ' ανεφλεξε, τοσην ἁλα μετρησασαν,
Εν χθονι, τη πευκας ας εμε καραμενη,
Ἡν πελαγος διεσωσεν επ' ηονος· αλλα θαλασσης
Την εμε γειναμενην ευρον απιστοτερην.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Ἀ δειλαιε τυ Θυρσι, τι το πλεον, ει κατατάξεις
Δακρυσι διγληνους ωπας οδυρομενος;
Οιχεται ἁ χιμαρος, το καλον τεκος, οιχετ' ες Ἀδαν·
Τραχυς γαρ χαλαις αμφεπιαξε λυκος.
Αἱ δε κυνες κλαγγευντι· τι το πλεον, ἁνικα τηνας
Οστεων ουδε τεφρα λειπεται οιχομενας;

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

I.

Τηδε Σαων ὁ Δικωνος Ακανθιος ἱερον ὑπνον
Κοιμαται· θνασκειν μη λεγε τους αγαθους.

II.

Συντομος ην ὁ ξεινος, ὁ και στιχος ου μακρα λεξων·
Θηρις Αρισταιου Κρης ὑπ' εμοι· ου δολιχον,

III.

Ειπας Ἡλιε χαιρε Κλεομβροτος ὡ 'μβρακιωτης
Ἡλατ' αφ' ὑψηλου τειχεος ας Αϊδην,
Αξιον ουτι παθων θανατου κακον, αλλα Πλατωνος
Ἑν, το περι ψυχης, γραμμ' αναλεξαμενος.

ΗΔΥ-

ΗΔΥΛΟΥ.

Λυσιμελους Βακχου, και λυσιμελους Αφροδιτης
Γενναται θυγατηρ λυσιμελης ποδαγρα·

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ταν Πιταναν Θρασυβουλος επ' ασπιδος ηλυθεν απνους,
'Επτα προς Αργειων τραυματα δεξαμενος,
Δακνυς αντια παντα· τον αἱματοεντα δ' ὁ πρεσβυς
Θεις επι πυρκαϊης Τυννιχος ειπε ταδε·
Δαλοι κλαιεσθωσαν· εγω δε σε, τεκνον, αδακρυς
Θαψω, τον και εμον και Λακεδαιμονιον.

ΤΥΜΝΕΩ.

I.

Τον παραβαντα νομους Δαματριον εκτανε ματηρ,
'Α Λακεδαιμονια τον Λακεδαιμονιον·
Θηκτον δ' εν προβολᾳ θεμενα ξιφος, ειπεν, οδοντα
Οξυν επιβρυχουσ', οἱα Λακαινα γυνα.
Ερρε κακον φιτυμα δια σκοτος, ου δια μισος
Ευρωτας δαλαις μηδ' ελαφοισι ῥεοι,
Αχρειον σκυλακευμα, κακα μερις, ερρε ποθ' 'Αδαν,
Ερρε· τον ου Σπαρτας αξιον, ου σ' ετεκον.

II.

Μη σοι τουτο, Φιλαινι, λιην επικηριον εστω.
Ει μη προς Νειλῳ γης μοριης ετυχες,
Αλλα σ' Ελευθερνης οδ' εχει ταφος· εστι γαρ ιση
Παντοθεν εις Αϊδην ερχομενοισιν οδος.

ΑΝΤΙ-

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

I.

Ἑπτα πολεις μαρναντο σοφην δια ῥιζαν Ὁμηρου,
Σμυρνα, Χιος, Κολοφων, Ιθακη, Πυλος, Αργος, Αθηναι.

II.

Πλουτος Αριστειδῃ δαμαλις μια, και τριχομαλλος
Ην οἶς· εκ τουτων λιμον ελαυνε θυρης.
Ημβροτε δ' αμφοτερων· αμνην λυκος, εκτανε δ' ωδις
Την δαμαλιν· πενιης ωλετο βουκολιον.
Πηροδετῳ δ' ὁ γ' ἱμαντι κατ' αυχενος ἁμμα λυγωσας,
Οικτρος αμυκητῳ κατθανε παρ καλυβῃ.

III.

Ὁ πριν εγω και ψηρα, και ἀρπακτειραν ερυκων
Σπερματος, ὑψιπετη Βιστονιαν γερανον,
Ῥινου χερμαστηρος εΰστροφα κωλα τιταινων,
Αλκιμενης, πτανων ειργον αποθε νεφος.
Και με τις ουτητειρα παρα σφυρα διψας εχιδνα
Σαρκι τον εκ γενυων πικρον ενεισα χολον
Ηελιου χηρωσεν· ιδ' ὡς τα κατ' αιθερα λευσσων
Τουν ποσιν ουκ εδαην πημα κυλινδομενον.

ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ναυηγου ταφος ειμι· συ δε πλεε· και γαρ ὁθ' ἡμεις
Ολλυμεθ', αἱ λοιπαι νηες εποντοπορουν.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τον τριετη παιζοντα περι φρεαρ Αρχιανακτα
Ειδωλον μορφας κωφον επεσπασατο.

Εκ

Εκ δ' ὑδατος τον παιδα διαβροχον ἁρπασε ματηρ,
  Εξεπτομενα ζωας ει τινα μοιραν εχει.
Νυμφας δ' ουκ εμιηνεν ὁ νηπιος, αλλ' επι γουνων
  Ματρος κοιμαθεις τον βαθυν ὑπνον εχει.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

I.

Ευφορτοι νᾶες πελαγιτιδες, αἱ πορον Ἑλλης
  Πλειτε, καλον κολποις δεξαμεναι Βορεαν,
Ην που επ' ηϊονων Κῴαν κατα νασον ιδητε
  Φανιον ες χαροπον δερκομεναν πελαγος,
Τουτ' επος αγγειλασθε· Καλη νυν, σος με κομιζει
  Ἱμερος ου ναυταν ποσσι δε πεζοπορον.
Ει γαρ τουτ' ειποιτ', ευ ες τελος αυτικα και Ζευς
  Ουριος ὑμετερας πνευσεται εις οθονας.

II.

Δακρυα σοι και νερθε δια χθονος Ἡλιοδωρα
  Δωρουμαι, στοργας λειψανον εις Αϊδαν,
Δακρυα δυσδακρυτα· πολυκλαυτῳ δ' επι τυμβῳ
  Σπενδω ναμα ποθων, μναμα φιλοφροσυνας.
Οικτρα γαρ, οικτρα φιλαν σε και εν φθιμενοις Μελεαγρος
  Αιαζω, κενεαν εις Αχεροντα χαριν.
Αι αι, που το ποθεινον εμοι θαλος; ἁρπασεν Ἁδας,
  Ἁρπασεν· ακμαιον δ' ανθος εφυρε κονις.
Αλλα σε γουνουμαι, γα παντροφε, ταν πανοδυρτον
  Ηρεμα σοις κολποις, ματερ, εναγκαλισαι.

III.

Ου γαμον, αλλ' Αϊδαν επινυμφιδιον Κλεαριστα
  Δεξατο, παρθενιας ἁμματα λυομενα.

Αρτι

Αρτι γαρ ἑσπεριοι νυμφας επι δικλισιν αχευν
  Λωτοι, και θαλαμων επλαταγευντο θυραι·
Ηωος δ' ολολυγμος ανεκραγεν, εν δ' Ὑμεναιος
  Σιγαθεις γοερον φθεγμα μεθαρμοσατο.
Αἱ δ' αυται και φεγγος εδαδεχεν παρα παστῳ
  Πευκαι, και φθιμενᾳ νερθεν εφαινον ὁδον.

ΑΡΧΙΟΥ.

Θρηϊκας αινειτω τις, ὁτι στεναχευσι μεν υἱας
  Ματερος εκ κολπων προς φαος ερχομενες.
Εμπαλι δ' ολβιζεσιν ὁσες αιωνα λιποντας
  Απροϊδης Κηρων λατρις εμαρψε Μορος.
Οἱ μεν γαρ ζωοντες, αει παντοια περωσιν
  Ες κακα· τοι δε κακων εὑρον ακος φθιμενοι.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ισχετε χειρα μυλαιον, αλετριδες, εὑδετε μακρα,
  Κην ορθρον προλεγῃ γηρυς αλεκτρυονων.
Δηω γαρ Νυμφαισι χερων επετειλατο μοχθες·
  Αἱ δε κατ' ακροτατην ἁλλομεναι τροχιην,
Αξονα δινευεσιν· ὁ δ' ακτινεσσιν ἑλικταις
  Στρωφαται πισυρων κοιλα βαρη μυλακων.
Γευομεθ' αρχαιε βιοτε παλιν, ει διχα μοχθε
  Δαινυσθαι Δηες εργα διδασκομεθα.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Χαμεριοις νιφαδεσσι παλυνομενα τιθας ορνις,
  Τεκνοις ευναιας αμφεχεε πτερυγας,
Μεσφα μιν ερανιον κρυος ωλεσεν· ἡ γαρ εμεινεν
  Αιθερος ηδ' αινων αντιπαλος νεφεων.

Προκνη

Προκνη και Μηδεια, κατ' Αΐδος αιδεσθητε,
Μητερες, ορνιθων εργα διδασκομεναι.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΑ.

Ιχθυοθηρητηρα Μενεστρατον ωλεσεν αγρη,
Δυνακος ἱππειης εκ τριχος ἑλκομενη,
Ειδαρ ὁτ' αγκιστρε φονιον πλανος αμφιχανεσα
Οξειην ερυθρη φυκις εφριξε παγην.
Αγρυμενη δ' ὑπ' οδοντι κατεκτανεν, ἁλματι λαβρῳ
Εντος ολισθηρων δυσαμενη φαρυγων.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

I.

Ειαρος ηνθεμεν τοπριν ῥοδα, νυν δ' ενι μεσσῳ
Χειματι πορφυρεας εσχασαμεν καλυκας,
Σοι επιμειδησαντα, γενεθλιῃ ασμενα τηδε
Ηοι, νυμφιδιων ασσοτατῃ λεχεων.
Καλλιστης οφθηναι επι κροταφοισι γυναικος
Λωΐον, η μιμνειν ηρινον ηελιον.

II.

Οθρυαδην, Σπαρτης το μεγα κλεος, η Κυνεγειρον
Ναυμαχον, η παντων εργα καλει πολεμων.
Αῤῥιος αιχμητης Ιταλος παρα χευμασι Ῥηνε
Κλινθεις, εκ πολλων ἡμιθανης βελεων,
Αιετον ἁρπασθεντα φιλε στρατε ὡς ιδ' ὑπ' εχθροις,
Αυθις αρηϊφατων ανθορεν εκ νεκυων·
Κτεινας δ', ὁς σφ' εκομιζεν ἑοις ανεσωσατο ταγοις,
Μενος αητητον δεξαμενος θανατον.

I.

Αιγα με την ευθηλον, ὁσων εκενωσεν αμολγευς
Ουθατα, πασαων πελυγαλακτοτατην,

Γευσαμενος, μελιηδες επει εφρασσατο πιαρ
  Καισαρ, κην νηυσι συμπλοον ηγαγετο.
Ἡξω δ' αυτικα πȣ και ες αστερας· ῳ γαρ επεσχον
  Μαζον εμον, μειων ȣδ' ὁσον Αιγιοχȣ.

ΛΟΛΛΙΟΥ ΒΑΣΣΟΥ.

Μητε με χειματι ποντος αγα θρασυς, ȣδε γαληνης
  Αργης ησπασαμην την πολυνηνεμιην.
Αἱ μεσοτητες αρισται, ὁπη δε γε πρηξιες ανδρων·
  Και μαλα μετρον εγω ταρκιον ησπασαμην.
Τȣτ' αγαπα, φιλε Λαμπι, κακας δ' εχθαιρε θυελλας·
  Εισι τινες πρηεις και βιοτȣ Ζεφυροι.

ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Παιδα πατηρ Αλκων ολοῳ σφιγχθεντα δρακοντι
  Αθρησας, δειλῃ τοξον εκαμψε χερι·
Θηρος δ' ȣκ αφαμαρτε· δια στοματος γαρ οϊστος
  Ηϊξεν, τυτθȣ βαιον ὑπερθε βρεφȣς.
Παυσαμενος δε φονοιο, παρα δρυϊ τηδε φαρετρην,
  Σημα και ευτυχιης θηκε και ευστοχιης.

ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

I.

Ἡ πηρη, και χλαινα, και ὑδατι πιληθεισα
  Μαζα, και ἡ προ ποδων ῥαβδος ερειδομενη,
Και δεπας εκ κεραμοιο. σοφῳ κυνι μετρα βιοιο
  Αρκια· κην τουτοις ην τι περισσοτερον.
Κοιλαις γαρ στομα χερσιν ιδων αρυοντα βοωτην,
  Ειπε· Τι και σε ματην, οστρακον, ηχθοφορεȣν;

II.

Α καλον, αυτοπονητον εν αιθερι ῥευμα μελισσων,
  Απλαστοι χειρων, αυτοπαγεις θαλαμαι,

Προικιος

Προικιος ανθρωπων βιοτῳ χαρις, εχι μακελλας,
Ου βοος, ε γαμψων δευομενα δρεπανων,
Γαυλε δε σμικροιο, τοθι γλυκυ ναμα μελισσα
Πηγαζει σκηνευς δαψιλες εξ ολιγε.
Χαιροιτ' ευαγεες, και εν ανθεσι ποιμαινεσθε,
Αιθεριε πτηναι νεκταρος εργατιδες.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Μαντιες αστεροεσσαν ὁσοι ζητειτε κελευθον,
Ἐῤῥοιτ' ακαιης ψευδολογοι σοφιης.
Ὑμεας αφροσυνη μαιωσατο, τολμα δ' ετικτε,
Τλημονας, εδ' ιδιην ειδοτας ακλεϊην.

ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ.

Καλλος ανευ χαριτων τερπει μονον, ε κατεχει δε,
Ὡς ατερ αγκιστρε νηχομενον δελεαρ.

ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

I.

Ανθρωποι δειλης, ὁτε πινομεν· ην δε γενηται
Ορθρος, επ' αλληλες θηρες εγειρομεθα.

II.

Ευδαιμων, πρωτον μεν ὁ μηδενι μηδεν οφειλων·
Ειτα δ' ὁ μη γημας· το τριτον, ὁστις απαις.
Ην δε μανεις γημῃ τις, εχει χαριν, ην κατορυξῃ
Ευθυς την γαμετην, προικα λαβων μεγαλην.
Ταυτ' ειδως σοφος ισθι· ματην δ' Επικερον εασον
Πε το κενον ζητειν, και τινες αἱ μοναδες.

ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ.

Αμπελις ἡ φιλακρητος, επι σκηπωνος ὁδηγε
Ἡδη το σφαλερον γηρας ερειδομενη,
Λαθριδιη Βακχοιο νεοθλιβης ηλθ' επι ληνε
Πωμα, κυκλωπειην πλησομενη κυλικα·
Πριν δ' αρυσαι μογεραν εκαμεν χερα, ὡς δε παλαιη
Νηῢς ὑποβρυχιος, ζωρον εδυ πελαγος.
Ευτερπη δ' ὑπο τυμβον αποφθιμενης θετο σωμα
Λαϊνον, οινηρων γειτονα θαλοπεδων.

ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

I.

Ουκ εσθ' ὗτος ερως, ει τις καλον ειδος εχεσαν
Βελετ' εχειν, φρονιμοις ομμασι πειθομενος·
Αλλ' ὁστις κακομορφον ιδων, πεφορημενος οιστρῳ
Στεργει, μαινομενης εκ φρενος αιθομενος.
Οὑτος ερως, πυρ τετο· τα γαρ καλα παντας ὁμοιως
Τερπει, τες κρινειν ειδος επισταμενες.

II.

Ηρασθης πλετων Σωσικρατες· αλλα πενης ων
Ουκετ' ερᾳς· λιμος φαρμακον οἱον εχει.
Ἡ δε παρος σε καλεῦσα μυρον και τερπνον Αδωνιν
Μηνοφιλα, νυν σευ τενομα πυνθανεται·
Τις; ποθεν εις ανδρων; ποθι τοι πτολις; η μολις εγνως
Τετ' επος, Ὡς εδεν εδεν εχοντι φιλος

ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΝΙΚΑΕΩΣ.

Εις παιδα της μητρος τεθνηκυιας μαστον θηλαζοντα.

Ἑλκε ταλαν παρα μητρος ὁν εκετι μαζον αμελξεις,
Ἑλκυσον ὑστατιον ναμα καταφθιμενης·

Ηδη

Ηδη γαρ ξιφεεσσι λιποπνοος· αλλα τα μητρος
Φιλτρα και εν Αΐδη παιδοκομειν εμαθε.

ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΥ.

Αν μεν αποντα λεγης με κακως, εδεν αδικεις με·
Αν δε παροντα, καλως, ισθι κακως με λεγων.

ΟΝΕΣΤΟΥ.

Αμβαινων Ἑλικωνα μεγαν καμες· αλλ' εκορεσθης
Πηγασιδος κρηνης νεκταρεων λιβαδων.
Ούτω και σοφιης πονος ορθιος· ην δ' αρ' επ' ακρον
Τερμα μολης, αρυση Πιεριδων χαριτας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

I.

Εν πασιν μεθυεσιν Ακινδυνος ηθελε νηφειν,
Τενεκα και μεθυειν αυτος εδοξε μονος.

II.

Παιδα με πενταετηρον, ακηδεα θυμον εχοντα,
Νηλειης Αΐδης ἡρπασε, Καλλιμαχον.
Αλλα με μη κλαιοις· και γαρ βιοτοιο μετεσχον
Παυρε, και παυρων των βιοτοιο κακων.

III.

Τοισι μεν ευ πράττεσιν άπας ὁ βιος βραχυς εστι·
Τοις δε κακως, μια νυξ απλετος εστι χρονος.

IV.

Ανθρωπες μεν ισως λησεις ατοπον τι ποιησας.
Ου λησεις δε θεους, εδε λογιζομενος.

V.

V.

Πλȣτος ὁ τε ψυχης, πλȣτος μονος εστιν αληθης
Ταλλα δ' εχει λυπην πλεονα των αγαθων.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

I.

Πανι φιλοσπηλυγγι, και ȣρεσιφοιτασι Νυμφαις,
Και Σατυροις, ἱεραις τ' ενδον Ἁμαδρυασι,
Συν κυσι και λογχαις ταις πριν συοφροντισι Μαρκος
Μηδεν ἑλων, αυτȣς τȣς κυνας εκρεμασε.

II.

Ῥυγχος εχων τοιȣτον, Ολυμπικε, μητ' επι κρηνην
Ελθῃς, μητ' εν ορει προς τι διαυγες ὑδωρ.
Και συ γαρ, ὡς Ναρκισσος, ιδων το προσωπον εναργες
Τεθνηξῃ, μισων σαυτον ἑως θανατȣ.

III.

Τας τριχας, ω Νικυλλα, τινες βαπτειν σε λεγȣσιν,
Ἁς συ μελαινοτατας εξ αγορας επριω.

IV.

Τȣ λιθινȣ Διος εχθες ὁ κλινικος ἡψατο Μαρκος·
Και λιθος ων, Και Ζευς, σημερον εκφερεται.

V.

Πλȣτον μεν πλȣτȣντος εχεις. ψυχην δε πενητος,
Ω τοις κληρονομοις πλȣσιε, σοι δε πενης.

VI.

Μακροτερῳ σταυρῳ σταυρȣμενον αλλον ἑαυτȣ
Ὁ φθονερος Διοφων εγγυς ιδων ετακη.

VII.

Ει τις γηρασας ζην ευχεται, αξιος εστι
Γηρασκειν πολλας εις ετεων δεκαδας.

VIII.

VIII.

Τȣς καταλειψαντας γλυκερον φαος ȣκετι θρηνω,
Τȣς δ' επι προσδοκιη ζωντας αει θανατȣ.

IX.

Μαγνον, ὁτ' εις Αϊδην κατεβη, τρομεων Αϊδωνευς
Ειπεν· Αναστησων ηλυθε και νεκυας.

ΚΕΡΕΑΛΙΟΥ.

Ου το λεγειν παρασημα και Αττικα ῥηματα πεντε,
Ευζηλως εστιν και φρονιμως μελεταν.
Θυδε γαρ ει καρκαιρε, και ει κοναβει, το τε σιζει,
Και κελαρυζε λεγεις, ευθυς Ὁμηρος εση.
Νȣν ὑποκεισθαι δει τοις γραμμασι, και φρασιν αυτων
Ειναι κοινοτεραν, ὡστε νοειν ἁ λεγεις.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Εις Ῥοδον ει πλευσει τις Ολυμπικον ηλθεν ερωτων
Τὸν μαντιν, και πως πλευσεται ασφαλεως.
Χὡ μαντις, Πρωτον μεν, εφη, καινην εχε την ναυν,
Και μη χειμωνος, τȣ δε θερȣς αναγȣ.
Τȣτο γαρ αν ποιης, ἡξεις κακεισε και ὡδε,
Αν μη πειρατης εν πελαγει σε λαβη.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

I.

Ειη σοι κατα γης κȣφη κονις, οικτρε Νεαρχε,
Οφρα σε ῥηϊδιως εξερυσωσι κυνες.

II.

Ου δυναται τη χειρι Προκλος την ῥιν' απομυσσειν,
Της ῥινος γαρ εχει την χερα μικροτερην.

Ουδε

Ουδε λεγει ΖΕΥ ΣΩΣΟΝ εαν πταρῃ· ȣ γαρ ακȣει
Της ῥινος, πολυ γαρ της ακοης απεχει.

‘ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Ομματ᾽ εχεις Ἡρης, Μελιτη, τας χειρας Αθηνης,
Τȣς μαζȣς Παφιης, τα σφυρα της Θετιδος.
Ευδαιμων ὁ βλεπων σε· τρισολβιος ὅστις ακȣει·
Ἡμιθεος δ᾽ ὁ φιλων· αθανατος δ᾽ ὁ γαμων.

ΠΑΛΛΑΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

I.

Πασα γυνη χολος εστιν· εχει δ᾽ αγαθας δυο ὡρας,
Την μιαν εν θαλαμῳ, την μιαν εν θανατῳ.

II.

Ὁ Ζευς αντι πυρος πυρ ωπασεν αλλο, γυναικας.
Ειθε δε μητε γυνη, μητε το πυρ εφανη.
Πυρ μεν δη ταχεως και σβεννυται· ἡ δε γυνη πυρ
Ασβεστον, φλογερον, παντοτ᾽ αναπτομενον.

III.

Πασαν Ὁμηρος εδειξε κακην σφαλερην τε γυναικα,
Σωφρονα, και πορνην, αμφοτερας ολεθρον.
Εκ γαρ τε Ἑλενης μοιχευσαμενης φονος ανδρων,
Και δια σωφροσυνην Πηνελοπης θανατοι.
Ιλιας εν το πονημα μιας χαριν εστι γυναικος.
Αυταρ Οδυσσειῃ Πηνελοπη προφασις.

IV.

Παντα μεν οιδα, λεγεις· ατελης δ᾽ εν πασιν ὑπαρχεις.
Γευομενος παντων ȣδεν εχεις ιδιον.

V.

Πας τις απαιδευτος φρονιμωτατος εστι σιωπων,
Τον λογον εγκρυπτων, ὡς παθος αισχροτατον.

VI.

Σκηνη πας ὁ βιος, και παιγνιον· η μαθε παιζειν,
Την σπυδην μεταθεις, η φερε τας οδυνας.

VII.

Ελπιδος ϗδε Τυχης ετι μοι μελει, ϗδ' αλεγιζω
Λοιπον της απατης· ηλυθον ες λιμενα·
Ειμι πενης ανθρωπος, ελευθεριη δε συνοικω.
Ὑβριστην πενιης πλυτον αποστρεφομαι.

ΠΩΛΛΙΑΝΟΥ.

Χαλκον εχων, πως ϗδεν εχεις; μαθε· παντα δανειζεις.
Οὑτως ϗδεν εχεις αυτος, ἱν' αλλος εχῃ.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Κερδαλεϗς διζεσθε δομϗς, ληϊστορες, αλλϗς·
Τοισδε γαρ εστι φυλαξ εμπεδος, ἡ πενιη.

ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

Ἑρμοκρατης της ῥινος· επει την ῥινα λεγοντες
Ἑρμοκρατϗς, μικροις μακρα χαριζομεθα.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

I.

Σπευδων ει φιλεει με μαθειν ευωπις Ερευθω,
Παραζον κραδιην πλασματι κερδαλεῳ.
Βησομαι ες ξεινην, τιν' εφην, χθονα· μιμνε δε κουρη
Αρτιπος, ἡμετερου μνηστιν εχουσα ποθου.
Ἡ δε μεγ' εστοναχησε και ἡλατο, και το προσωπον
Πληξε, και ευπλεκτου βοτρυν ερηξε κομης,
Και με μενειν ἱκετευσεν· εγω δε τις ὡς βραδυπαθης
Ομματι θρυπτομενῳ συγκατενευσα μενων.
Ολβιος ες ποθον ειμι· το γαρ μενεαινον ανυσσαι
Παντων, εις μεγαλην τουτο δεδωκα χαριν.

II.

Σοι, μακαρ αιγικναμε, παρακτιον ες περιωπαν,
Τον τραγον, ω δισσας ἁγετα θηροσυνας.
Σοι γαρ καστοριδων ὑλακα και τριστομος αιχμα
Ευαδε, και ταχινης εργα λαγοσφαγιης,
Δικτυα τ' εν ῥοθιοις ἀπλυμενα, και καλαμευτας
Καμνων, και μογερων πασμα σαγηνοβολων.
Ανθετο δε Κλεονικος, επει και ποντιον αγραν
Ανυε, και πτωκας πολλακις εξεσοβει.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

I.

Ουτε ῥοδον στεφανων επιδευεται, ουτε συ πεπλων,
Ουτε λιθοβλητων, ποτνια, κεκρυφαλων.
Μαργαρα σης χροιης απολειπεται, ουδε κομιζει
Χρυσος απεκτητου σης τριχος αγλαΐην·

Ινδῳη δ᾽ ὑακινθος εχει χαριν αιθοπος αιγλης,
 Αλλα τεων λογαδων πολλον αφαυροτερην.
Χειλεα δε δροσοεντα, και ἡ μελιφυρτος εκεινη
 Ηθεος ἁρμονιη, κεστος εφυ Παφιης.
Τουτοις πασιν εγω καταδαμναμαι· ομμασι μουνοις
 Θελγομαι, οἷς ελπις μειλιχος ενδιαει.

II.

Παιγνια μεν ταδε παντα· Τυχης δ᾽ ἑτεροτροπος ὁρμη
 Ταις αλογοις ταυταις εμφερεται βολισι.
Και βροτεου βιοτου σφαλερον μιμημα νοησας,
 Νυν μεν ὑπερβαλλων, νυν δ᾽ απολειπομενος.
Αινεομεν δη κεινον, ὁς εν βιοτῳ τε κυβῳ τε
 Χαρματι και λυπῃ μετρον εφηρμοσατο.

III.

Καλα τα παρθενιης κειμηλια· παρθενιη δε
 Τον βιον ωλεσεν αν πασι φυλαττομενη.
Τουνεκεν ενθεσμως αλοχον λαβε, και τινα κοσμῳ
Δος βροτον αντι σεθεν· φευγε δε μαχλοσυνην.

IV.

«Ουνομα μοι.. «τι δε τουτο; «πατρις δε μοι.. «ες τι δε τουτο;
 «Κλεινου δ᾽ ειμι γενους· «ει γαρ αφαυροτατου;
«Ζησας ενδοξως ελιπον βιον· «ει γαρ αδοξως;
 «Κειμαι δ᾽ ενθαδε νυν . . . «τις τινι ταυτα λεγεις;

V.

Ενθαδε Πιεριδων το σοφον στομα, θειον Ὁμηρον,
 Κλεινος επ᾽ αγχιαλῳ τυμβος εχει σκοπελῳ.
Ει δ᾽ ολιγη γεγαυια τοσον χαδεν ανερα νησος,
 Μη τοδε θαμβησης, ω ξενε, δερκομενος.

Και

Και γαρ αλητευȣσα κασιγνητη ποτε Δηλος
Μητρος απ' ωδινων δεξατο Λητοΐδην.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

I.

ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ ʽΕΥΡΗΜΑΤΑ.

Καλλιοπη σοφιην ἡρωϊδος εὑρεν αοιδης·
Κλειω καλλιχορȣ κιθαρης μελιηδεα μολπην.
Ευτερπη τραγικοιο χορȣ πολυηχεα φωνην.
Μελπομενη θνητοισι μελιφρονα βαρβιτον εὑρε.
Τερψιχορη χαριεσσα πορεν τεχνημονας αυλȣς.
ʽΥμνȣς αθανατων Ερατω πολυτερπεας εὑρε.
Τερψιας ορχηθμοιο Πολυμνια πανσοφος εὑρεν.
Ουρανιη πολον εὑρε και ȣρανιων χορον αστρων.
Κωμικον εὑρε Θαλεια βιον τε και ηθεα κεδνα.

II.

Το ῥοδον ακμαζει βαιον χρονον· η δε παρελθῃ,
Ζητων εὑρησεις ȣ ῥοδον, αλλα βατον.

III.

Μη μυρα, μη στεφανȣς στηλῃ χαρισῃ, λιθος εστι·
Μηδε το πυρ φλεξῃς· ες κενον ἡ δαπανη.
Ζωντι μοι, ει τι σχεις, μεταδος· τεφραν δε μεθυσκων
Πηλον ποιησεις, κȣχ ὁ θανων πιεται.

IV.

ʽΗ ῥις Καστορος εστιν, ὁταν σκαπτῃ τι, δικελλα·
Σαλπιγξ δ', αν ῥεγχῃ· τῃ δε τρυγῃ, δρεπανον·
Εν πλοιοις αγκυρα· κατασπειροντι δ' αροτρον·
Αγκιστρον γριπει· οψοφαγοις κρεαγρα,

Ναυπηγοις

Ναυπηγοις σχενδυλα· γεωργοις δε πρασοκουρον
  Τεκτοσιν αξινην· τοις δε πυλωσι κοραξ.
Οὑτως ευχρηστου σκευους Καστωρ τετυχηκε,
  Ῥινα φερων πασης αρμενον εργασιας.

V.

Ιρα θεων αγαθοις αναπεπταται, ουδε καθαρμων
  Χρεω· της αρετης ἡψατο ουδεν αγος.
Ὁστις δ' ουλοον ητορ, αποστιχε· ου ποτε γαρ σην
  Ψυχην εκνιψεις, σωμα διαινομενος.

VI.

Γυμνην αδε Παρις με, και Αγχισης, και Αδωνις.
  Τους τρεις οιδα μονους· Πραξιτελης δε ποθεν;

VII.

Εις την εν Σπαρτῃ ενοπλον Αφροδιτην.

Παλλας ταν Κυθερειαν ενοπλον ειπεν ιδουσα·
  Κυπρι, θελεις ουτως ες κρισιν ερχομεθα;
Ἡ δ' ἁπαλον γελασασα· Τι μοι σακος αντιον αιρειν;
  Ει γυμνη νικω, πως ὁταν ὁπλα λαβω;

VIII.

Εις αγαλμα Νιοβης.

Εκ ζωης με θεοι τευξαν λιθον· εκ δε λιθοιο
  Ζωην Πραξιτελης εμπαλιν ειργασατο.

IX.

Λαδας το σταδιον αθ' ἡλατο, ειτε διεπτη,
  Δαιμονιον το ταχος, ουδε φρασαι δυνατον.
Ὁ ψοφος ην ὑσπληγγος εν ουασι, και στεφανευτο
  Λαδας, οἱ δ' αλλοι δακτυλον ουκ εδραμον.

X.

Μη νεμεσα βαιοισι· χαρις βαιοισιν οπηδει.
  Βαιος και Παφιης επλετο κυρος Ερως.

XI.

Ει τις ἁπαξ γημας παλι δευτερα λεκτρα διωκει,
  Ναυηγος πλωει δις βυθον αργαλεον.

XII.

Ωκειαι χαριτες γλυκερωτεραι· ην δε βραδυνη,
  Πασα χαρις κενεη, μηδε λεγοιτο χαρις.

XIII.

Εις αιγα θηλαζουσαν λυκον.

Τον λυκον εξ ιδιων μαζων τρεφω ουκ εθελουσα,
  Αλλα μ' αναγκαζει ποιμενος αφροσυνη.
Αυξηθεις δ' ὑπ' εμου, κατ' εμου παλι θηριον εσται.
  Η ΧΑΡΙΣ ΑΛΛΑΞΑΙ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ ΟΥ ΔΥΝΑΤΑΙ.

XIV.

'Ο φθονος εστι κακιστος, εχει δε τι καλον εν αὑτῳ.
  Τηκει γαρ φθονερων ομματα και κραδιην.

XV.

Ην νεος αλλα πενης· νυν γηρων πλουσιος ειμι,
  Ω μονος εκ παντων οικτρος εν αμφοτεροις,
'Ος τοτε μεν χρησθαι δυναμην ὁποτ' ουδε ἑν ειχον·
  Νυν δ' ὁποτε χρησθαι μη δυναμαι, τοτ' εχω.

XVI.

Οἶνος και τα λουτρα και ἡ περι Κυπριν ερωη
  Οξυτερην πεμπει την ὁδον εις Αΐδην.

XVII.

XVII.

Παν το περιττον ακαιρον, επει λογος εστι παλαιος,
'Ως και τȣ μελιτος το πλεον εστι χολη.

XVIII.

Πλȣτειν φασι σε παντες, εγω δε σε φημι πενεσθαι.
Χρησις γαρ, πλȣτȣ μαρτυς, Απολλοφανες.
Αν μετεχῃς αυτων συ, σα γινεται· αν δε φυλαττῃς
Κληρονομοις, απο νυν γινεται αλλοτρια.

XIX.

Σωματα πολλα τρεφειν, και δωματα πολλ' ανεγειρειν;
Ατραπος εις πενιην εστιν ἑτοιμοτατη.

XX.

Ζευ βασιλευ, τα μεν εσθλα και ευχομενοις και ανευκτοις
Αμμι διδȣ· τα δε λυγρα και ευχομενων απερυκοις.

XXI.

Καν με κατακρυπτῃς, ὡς ȣδενος ανδρος ὁρωντος,
Ομμα Δικης καθορᾳ παντα τα γινομενα.

XXII.

Τις ποθ' ὁ τον Τροιης πολεμον σελιδεσσι χαραξας,
Η τις ὁ την δολιχην Λαρτιαδαο πλανην;
Ουκ ονομ' εὑρισκω σαφες, ȣ πολιν· ȣρανιε Ζευ,
Μη ποτε σων επεων δοξαν 'Ομηρος εχει;

XXIII.

Τȣτο τοι ἡμετερης μνημηϊον, εσθλε Σαβινε,
'Η λιθος ἡ μικρη, της μεγαλης φιλιης.
Αιει ζητησω σε· συ δ', ει θεμις, ει φθιμενοισι
Τȣ Ληθης επ' εμοι μη τι πιῃς ὑδατος.

XXIV.

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA HEROICA.

I. NOTÆ IN HOMERUM.

*EX HOMERO.] Partem hanc alteram hujus Delectus, quæ est Poëtica, incipiendam duximus à selectis quibusdam ex Odysseâ Homeri. Nihil ex Iliade hic exhibuimus, quia hujus exemplaria comparatu faciliora sunt quam Odysseæ; et unusquisque Linguæ Græcæ Studiosus, utcunque tenuis sit ejus bibliotheca, imprimis possidere debet exemplar Novi Fœderis Græcè; deinde Iliadis Homeri. Quemadmodum igitur nihil ex illo in priorem, ita nihil ex hac in posteriorem hunc tomum transtulimus, 3.

Quod ad Homerum, auctorem et Iliadis et Odysseæ, attinet, is antiquissimus omnium scriptorum Græcorum, quorum ulla opera ad nostro tempora pervenere, habendus est. Quæ enim composuisse dicitur Orpheus, Musæus, Linus, aliique, qui ante Homerum vixerint, eorum nihil quod genuinum æstimandum sit hodiè extat. Hesiodus forsan Homero fuit æqualis; sed vix audiendi sunt ii qui illum perhibent vetustiorem.

Neque Homerus tantùm poëtarum Græcorum antiquissimus est, verùm etiam omnium poëtarum tum veterum tum recentiorum longè præstantissimus; unde princeps omnium sæculorum poëtarum, et præcipuus Poëta, semper habitus fuit et dictus, "Homerus," inquit Cicero, "propter excellentiam, commune poëtarum nomen apud Græcos efficit suum." [Top. cap. 13.] Et alibi, "Certè similis nemo Homeri." [De Divin. lib. ii. cap. 47.] Atque Velleius Paterculus, de eodem loquens, his verbis utitur; "Clarissimum—Homeri illuxit ingenium, sine exemplo maximum; qui magnitudine operis, et fulgore carminum solus appellari Poëta meruit. In quo hoc maximum est, quod neque ante illum, quem ille imitaretur; neque post illum,

"qui

3. "qui eum imitari poſſit, inventus eſt." [Lib. i. cap. 5.] Verùm enimverò præconiorum quæ de eo antiqui ſcriptores memoriæ prodiderunt, vel quæ ei a recentioribus tributa ſunt, magnum aliquem numerum hìc proferre nimis foret longum, et ab inſtituto noſtro alienum. Eorum amplam meſſem inveniet lector curioſus ad finem Gnomonologiæ Homeri, per doctiſſimum Jacobum Duportum. Quicunque autem Homeri excellentiam penitùs cognoſcere cupit, is potius præcipui ipſius Poëtæ opera diligenter perſcrutari debet. Sine horum intimâ cognitione nemo eruditus meritò haberi poteſt. Qui Homeri poëmata ignorat, nihil ferè novit de vetuſtis mundi temporibus.

Liceat igitur nobis ſtudioſam juventutem obſecrare, ut ſummam attentionem adhibeat ingenii monumentis quæ ſuperſunt exquiſitiſſimi hujus poëtæ. Quanquam enim, cum quibuſdam ex ſummis ejus laudatoribus, dicere nolumus omne genus ſcientiæ in Homeri carminibus poſſe inveniri, hoc tamen confirmare audemus, Iliadem et Odyſſeam abundare adeò immensâ varietate imaginum ac ſimilitudinum, atque incredibili numero rerum geſtarum, quibus hominum mores, ſtudia et affectus ad vivum, ut ita dicam, repræſentantur, et fieri non poſſit quin lectoris animus, cui acies non prorſus eſt obtuſa, ſummum fructum et voluptatem unà capiat, cum ingenti quadam admiratione conjunctam. "Quid enim," ut verbis utar viri ornatiſſimi Roberti Lowth, "nobis uſu "venit Homerum legentibus? Quis eſt tam iners, tam in"humanus, quem non incredibili voluptate perfundat, quem "non moveat et percellat, ſuoque veluti afflatum inſtinctu "ſecum abripiat divinum illud ingenium?" [De Sacr. Poëſ. Hebr. Præl. i.] Etiam interpoſitio illa ac miniſterium deorum, quæ totam Iliadem et Odyſſeam pervadunt, doctrinam nequaquam inutilem cum lectoribus communicant. Namque ibi diſci poteſt quid Græcorum antiquiſſimi cenſerent et quomodo agerent de rebus divinis: Et quanquam Longinus aliique critici Homerum in eo reprehenderunt, quod perſonas ſuas divinas ad naturæ humanæ imbecilitatem ſæpiſſimè deduxerit; hoc tamen, utcunque verum ſit, ſummo poëtæ nequaquam vitio verti debuiſſet. Nam ſi deos aliter quam pro captu vulgi repreſentare conatus eſſet, hoc philoſophum non poetam fuiſſet agere; atque in unâ parte artis ſuæ ſe planè hoſpitem oſtendere: Quippè Homeri fuit deos ſuos, juxta atque heroas exhibere, non quales eſſe debuerint, ſed quales famâ accepiſſet.* In hoc igitur, ut in multis aliis, eum

imitari

* Vid. Sam. Clarke ad Iliad. α, 2.

imitati sunt sequentes poëtæ; et præsertim elegantissimus 3.
Virgilius, qui etsi ministerio deorum in Æneide utatur, modo multò magis artificioso, quod ad structuram fabulæ suæ, quàm noster Homerus, (uti præclarè ostendit vir eruditissimus Chr. G. Heyne, in Excursu suo primo ad Lib. i. Æneidos,*) tamen notioni Homericæ de essentiâ et naturâ deorum ubique adhæret: Et qui naturam et attributa deorum Homericorum ignorat, næ is poëtas nec Græcos nec Latinos rectè intelligere potest.

Porrò; Homeri poemata optimam descriptionem statûs civilis Græciæ aliquandiu et ante et post bellum Trojanum continent; unde historici quoque nomen mereri à quibusdam habitus sit. † Geographorum sui sæculi eum fuisse facilè principem inter omnes constat. Cujus res egregia indicia in carminibus ejus subindè apparent, præsertim in posteriore parte libri secundi Iliadis, quæ vocatur *Catalogus*. Differt quidem narratio Homeri in formâ à narratione historici; nec sua regionum mentio eadem est ac descriptio geographi; quippe longè alia est ratio poëtica ac historica vel geographica. Peculiaris autem laus est Homeri, ut finem historici et geographi quodammodo attingat, per viam quidem minùs directam, sed multò jucundiorem et amœniorem. Immò, Horatio judice, etiam philosophis Homerus anteponendus est,

Qui quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius ac meliùs Chrysippo et Crantore dicit;

"Pleniùs,"—(verbis iterum utor ornatissimi Præsulis suprà citati,) "qui non partitionum ac definitionum formulas jejune explicet, sed morum atque affectuum humanorum imaginem, vitæque communis et civilis universam rationem, tot tamque variis in omni genere exemplis tam accuratè perfectéque exprimat, ut qui ex philosophorum Scholis ad illus acroamata se conferat, sentiat sese ex implicatissimis angustiis in amplissimi cujusdam et florentissimi campi spatia delatum:—Meliùs,—qui non monitis solùm et præceptionibus et nudis sententiis doceat, sed suavitate carminis, pulchritudine imaginum, fabulæ artificio, veritate imitationis, lectoris animum alliciat, penetret, delectet, percellat, ad omnem virtutis habitum formet, atque ipsius honesti spiritu quodam imbuat." [De Sacr. Poës. Hebr. Præl. i.] Sed in Homeri carminibus tam multa quoque

* Editt. scil. 2. et 3.
† Vide *Wood's Essay on the original Genius and Writings of Homer, pag.* 181. sqq.

3. que occurrunt de rebus militaribus, de medicinâ, sculpturâ, commercio variisque aliis artibus et opificiis, prout nota erant in illis antiquis mundi temporibus, ut summi poëtæ opera promptuarium quoddam scientiæ heroicarum ætatum meritò haberi possint;—scientiæ non quidem acquirendæ ex jejunis et abstractis principiis ac præceptis, sed ab exemplis in actionibus et affectibus humanis et divinis exhibitis, et quasi ob oculis positis, ultrò profluentis. Horum autem exemplorum tanta est varietas, quanta nullius hominis observationi, nisi summo ingenio et mente perspicacissimâ ac penè divinâ prædidi, unquam obversari potuisset.

Quin et omnia hæc tradita sunt dictione adeò copiosâ, eademque simplici, nitidâ, purâ ac dilucidâ; adeò ad sententiam, sive ea sit sublimis, sive mediocris, seu humilis, exprimendam accommodata, ut etiam hac in parte optimi in omni ævo critici ad Homerum semper summâ cum admiratione respexerint. De eo loquens Aristoteles—Λέξει, inquit, καὶ διανοίᾳ πάντας ὑπερβέβληκε. [De Poet. cap. 24.] "Hunc," inquit Quinctilianus, "nemo in magnis sublimitate, in parvis proprietate superaverit. Idem lætus ac pressus, jucundus et gravis, tum copiâ, tum brevitate mirabilis: nec poeticâ modò, sed oratoriâ virtute eminentissimus." Et paulo post:—"Verùm hic omnes sine dubio, et in omni genere eloquentiæ procul à se reliquit." [Inst. Orator. lib. x. cap. 5.] Rhetores quidem, critici, et grammatici, non solum varia eloquentiæ genera in variis orationibus quæ personis loquentium mirè conveniunt, apud Homerum illustrata animadverterunt; sed et ibidem repererunt exempla copiosissima omnium orationis et syntaxeos partium, omniumque dictionis troporum ac figurarum, quales sunt metaphoræ, allegoriæ, prosopopœiæ, atque id genus alia, quæ scilicet suarum est artium singulatim enarrare; sed quorum usum Homeri ingenium atque mens divinior ab ipsâ Naturâ didicisse videtur.—Sed ne longiùs in campum hunc immensum progrediar, (ubi quicunque Homerum justis laudibus prosequi aggressus fuerit, finis ei circumspicienti nusquàm apparere videtur,) mihi tantùm observare liceat, quicquid animùm humanum heroicorum facinorum admiratione in sublime rapiat, quicquid lætitiam, luctum, misericordiam, cæterosque affectus, quorum exercitatione aut is validè delectatur, aut promovetur, excitet, id omne inesse carminibus Homeri. Neque effectus hi planè admirandi ex incondita rerum gestarum, descriptionum, aut narrationum congerie oriuntur; sed in Iliade et Odysseâ exhibentur duo pulcherrima opera, quorum partes tam benè sunt dispositæ, omnesque tam apte inter se connexæ, ut exempla adhuc absolutissima præbeant nobilissimi

mi illius fœtûs humani ingenii, Epici nimirum, vel Heroici Poëmatis. 3.

Quisnam igitur est Ille, aut undè venit, qui legislatores scientiam politicam, qui historicos ac philosophos artem scribendi, qui poëtas et oratores quomodo affectus commovendi sint docet? atque cujus excellentiam omnes tam facilè agnoscunt quàm splendorem solis qui totum mundum illuminat.* Dolendum quidem est talia interroganti nullum posse reddi idoneum responsum. Ille qui tantâ eloquentiâ venustate, atque perspicuitate de rebus gestis aliorum scripserit, de se, quæ ejus erat modestia, omninò reticuit.† "Omnes homi-"nes," inquit doctissima Dacieria, "cupiunt cognoscere "qualis ille fuerit, qui eorum admirationem excitavit; sed "ita res est, hujusmodi de Homero desiderium nunquam ex-"pleri poterit; et omnium mortalium celeberrimus semper "erit maximè omnium tenebris obvolutus." [Præf. ad Iliad.] Unde factum est ut olim à quibusdam divinâ origine fuisse crederetur. Quin et templa ei in variis locis extructa erant; et apotheosis ejus, vel consercatio, in antiquo lapide designata, adhuc asservatur:‡ "Adeò nimirum," inquit Politianus, vir elegantis ingenii, "sese supra hominum con-"ditionem vates hic eminentissimus atque incomparabilis at-"tollit, adeóque nihil mortale sonat, ut meritò illi et patria "cœlum, et mater esse Calliope videri possit." [Præf. in Iliad.]

Narrationem quidem habemus de vita Homeri ab antiquis temporibus nobis traditam, et Herodoto historiæ patri vulgò, sed, ut eruditissimi homines putant, falsò adscriptam. Enimverò ubique exhibet res evidenter fictas et falsas. Fabulas quæ de eo ibi narrantur quicunque cognoscere cupiat, eum ad ipsum opus relegare visum est. Nec quæ de vita celeberrimi hujus poëtæ scripsit Plutarchus et quidam alii, majorem fidem obtinere merentur.

quàm

* Vide *Les voyages du jeune Anacharsis.* Introd.

† In illo ad Apollinem hymno, qui Homero vulgò adscribitur, auctor quidem de se mentionem inducit; vers. 165—176; unde apparet eum tunc temporis fuisse in insulâ Delo, domicilium autem habuisse in Chio, et cæcum esse. Sed an hoc carmen re verà sit Homeri non convenit inter doctos. Quidam id adscribunt cuidam Cynætho, qui Chius erat et Rhapsodus vel Homeristes, i. e. Cantator carminum Homeri; quorum magnus erat numerus, qui per Græciam olim errabant. De quibus vide Fab. Bib. Gr. Vol. i. p. 369. sqq. edit Harles.

‡ Vide Gisberti Cuperi Commentarium, Amst. 1683. 4to. et Jo. Car. Schotti novam explarationem Homericæ apotheosis. Extat in Poleni suppl. Thes. Antiq. Gr. &c. Vol. ii. coll. 292.

3. Quàm longè a belli Trojani temporibus remotus Homerus vixerit ne id quidem inter eruditos convenit. Secundum optimos auctores Troja capta fuit A. M. 2820; ante primam Olympiad. 408; ante Chr. N. 1184.* Marmor autem Arundelianum casum hunc 25 annis ponit altiùs, nempè ante prim. Olymp. 433; hoc est ante Chr. N. 1209. Vix ullus est scriptor qui Homerum floruisse statuit propiùs ad Trojæ excidium quàm annis quinquaginta;† [i. e. ante Chr. N. 1134;] nec exinde remotiùs quam quingentis et viginti quatuor. [i. e. ante Chr. N. 660. Olymp. xxx.‡] In tantâ de hac re sententiarum varietate, nobis visum est sequi multò majorem virorum doctorum numerum,‖ ætatem summi poëtæ ponendo circiter annum post captam Trojam 240; i. e. circiter 944 annos ante Chr. N.¶

Quibus parentibus ortus fuerit prorsus est ignotum. Nam quæ de his vulgò circumferuntur narrationes omninò sunt incredibiles. Exempli gratiâ; refert auctor in illâ brevi Homeri vitâ, quæ a Plutarcho conscripta dicitur: "Fuisse "in Io insulâ, quo tempore Neleus Codri filius Ionicam "Coloniam deduxit, quandam puellam indigenam à dæmone "quodam Musarum familiari compressam; eamque gravidam "factam in regionum nomine Æginam concessisse; unde "latrones, qui irruptionum illuc fecissent, eam Smyrnam in "servitutem duxisse; ibique Mæoni Lydorum regi donâsse. "Cumque rex puellam propter pulchritudinem amâsset, "inque matrimonium duxisset; illam, dum apud Meletem "ambularet.

* Vide Heynii Excurs. iii. ad Æn. Lib. iii.

† Vide *Essay on the Genius and Writings of Homer*: ubi Woodius Homerum facit tam antiquum, quo melius, ut videtur, sententiam suam suffulciat, summum nempe poëtam artem scribendi nescîsse; quam stabilire, sed nullo successu, laborat.

‡ Opinatur doctissimus Dodwellus Homerum post Olymp. xxiii. floruisse; 500 annis post Trojæ excidium: et hanc suam opinionem summâ cum eruditione tueri conatur. [De Cyclis Diff. iii. §§ 6—69.] Quod miratur doctissimus Corsinius, Fast. Att. Tom. iii. p. 158.

‖ Vide Salmasium ad Solin. p. 608. et Heynium ad Apollod. p. 1086.

¶ Herodotus, qui vixisse vulgò statuitur circiter Olympiad. lxxxiv; hoc est circiter annum ante Chr. N. 444, refert in suâ historiâ, lib. ii. 53; Homerum et Hesiodum ante se, ut ipse putabat, extitisse annis quadringentis, et non amplius. Secundum Herodotum igitur Homerus vixit ante Chr. N. annis 844; et post captam Trojam 340. Sed cum hoc non consentit quod invenitur in Vitâ Homeri Herodoto adscriptâ, nisi legatur cum Scaligero τετρακοσίοις pro ἑξακοσίοις. Vide Corsinii Fast. Att. ubi supra.

"ambularet, partûs doloribus correptam, Homerum juxta "flumen peperiſſe." Hæc fabula, quam narrator ſe apud Ariſtotelem in tertio de Poëticâ libro, ſed qui nunc deperditus eſt, inveniſſe ait, mentionem non meruiſſet, niſi quòd indè ſcimus Homerum à Mæone *Mæonidem*, à Melete *Meleſigenem* interdum fuiſſe appellatum. Sed utcunque fide ſit indigna hæcce fabula, multæ aliæ non minus incredibiles de Homero narrantur, quarum repetitio et operam et oleum foret perdere. 3.

Solum ejus natale admodùm apud veteres incertum fuiſſe vel ex eo apparet, quòd de hoc honore ſeptem civitates olim contenderint; quarum nomina ſequente verſiculo continentur:

Smyrna, Rhodus, Colophon, Salamis, Chios, Argos, Athenæ.

Unde Cicero. "Homerum," inquit, "Colophonii civem eſſe "dicunt ſuum, Chii ſuum vindicant, Salaminii repetunt, "Smyrnæi verò ſuum eſſe confirmant. Itaque etiam delubrum ejus in oppido dedicaverunt: permulti alii præterea "pugnant inter ſe, atque contendunt." [Orat. pro Archiâ Poëta.] Sed neque de nominibus harum certantium civitatum auctores conſentiunt; nam quidam pro Salamine Cumas, alii pro Salamine et Rhodo, Pylum atque Ithacam ſubſtituunt. Vir doctiſſimus Leo Allatius, ipſe Chius, in libro ſingulari de Patriâ Homeri conſcripto, Homerum in celeberrimâ inſulâ Chio natum eſſe contendit, et hanc ſuam opinionem variis teſtimoniis eruditè ſuffulſit. [Gron. Theſaur. Ant. Gr. Vol. x.] Scriptor non inelegans Robertus Wood, qui regiones quaſdam Aſiaticas peregrinans luſtraverat, patriam Homeri credidit vel Chion inſulam, vel Smyrnam, vel ſaltem locum aliquem oræ Aſiaticæ inter Rhodon et Tenedon jacentem; et hoc quidem veriſimillimum reddidit argumentis ex ipſis Homeri carminibus petitis, quæ admodùm difficile foret infirmare. [*Eſſay on the Original Genius and Writings of Homer*,* p. 13. 33.] Ex iis autem quæ de Homero nar-

rantur

* Accedit huic operi—*A Comparative view of the ancient and preſent ſtate of the Troade.* Sed viator noſter nihil diſtinctè vidit in Troade: nam, cum ibi totâ vitâ erraſſet, omnia in deſcriptione ſua mirè perturbavit; ut videre erit cum eâ conferendo inclytae iſtius regionis deſcriptionem, quae auctorem habet Chevalierium, virum ingenioſum, nuper editam Gallicè in Actorum Reg. Societ. Edin. Vol. iii. vel ſeorſum Anglicè noſtris annotationibus illuſtratam. [Vide parergum ad init. Lib. iii. Virg. Æneid. in Heynii edit. 3tiâ. Lipſ. 1800.] Non tamen, propter hanc in Troade infelicitatem, juſtâ ſuâ laude fraudandus eſt Woodius, quippe qui de ſummi poetae lectoribus in multis locis, etſi non in omnibus, tentaminis ſupra laudati, optimè meritus ſit.

3. rantur unum eſt de quo nullus omninò dubitationi locus eſſe poſſit, eum nempè egregium fuiſſe peregrinatorem. Ipſe, tanquam ſuus Ulyſſes,

> ———*multorum providus urbes ;*
> *Et mores hominum inſpexit.*

Hoc quoque ex carminibus ejus paſſim, et præſertim e parte poſteriore libri ſecundi Iliadis, qui *Catalogus* vulgò vocatur, manifeſtiſſimum eſt. Hæc enim, eâ qua Homerus vixit ætate, à nemine componi potuiſſet, niſi ab illo qui regiones ibi deſcriptas ipſe viſiſſet. Volunt nonnulli eum fuiſſe Ægyptium genere, ex domo illuſtri et regiâ, liberaliſſimis ſtudiis educatum ; eumque divitiis omnibuſque copiis inſtructum itinere ſua confeciſſe. Sed hæc opinio nullis idoneis argumentis confirmatur. Veriſimilius videtur, quod affirmant alii, eam ΑΟΙΔΟΝ, ſive *Vatem errantem*, fuiſſe, et varias regiones ſub hæc perſonâ peragrâſſe, domos principum aliorumque divitum frequentantem, et omnes ad quos adierit divinis ſuis cantilenis mirè delectantem. [*Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer*, *Sect.* viii.] Fertur præterea Homerum fuiſſe cæcum ; et multi credidere eum ſub perſonâ Demodoci, cæci vitas regis Alcinoi, ſemet ipſum adumbratum voluiſſe :

> *Τον περι Μουσ᾽ εφιλησε, διδου δ᾽ αγαθον τε, κακον τε,*
> *Οφθαλμων μεν αμερσε, διδου δ᾽ ηδειαν αοιδην.*

Odyſſ. ϑ, 63.

Sed et ipſa ejus cæcitas à nonnullis negatur. "Traditum "eſt," inquit Cicero, "Homerum cæcum fuiſſe. At ejus "picturam, non poëſin videmus. Quæ regio, quæ ora, qui "locus Græciæ, quæ ſpecies formaque pugnæ, quæ acies, "quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita "expectus eſt, ut quæ ipſe non viderit, nos ut videremus, "effecerit ?" [Tuſcul. Diſp. v. 39.] "Homerum," inquit Velleius Paterculus, "ſi quis cæcum genitum putat, "omnibus ſenſibus orbus eſt." [Lib. i. c. v.] Potuiſſet tamen ille captus eſſe oculis in ſenectute ; rem enim tam late divulgatam omni veritate carere vix veriſimile eſt. Quum, inter varias regiones ad quas iter faciebat, Samum, Athenas et Ion adiiſſet ; in Io tandem mortuus fuiſſe ac ſepultus dicitur. Incolæ ejus loci, multos poſt annos, monumentum quoddam in littore ſitum pro Homeri ſepulchro monſtrare ſolebant.*

Duo

* Hodiè aſſervatur Petropoli in hortis Comitis Stroganoff, Sarcophagus marmoreus, variis figuris pulchrè ornatus, qui e mari Ægæo à claſſe Ruſſicâ,

Duo maxima summi Poëtæ opera, quæ ad nostra tempora pervenere, sunt Ilias et Odyssea. In illâ de irâ Achillis, atque adeò de bello Græcorum ad Trojam gesto; in hac de erroribus et peregrinatione Ulyssis, post bellum Trojanum patriam Ithacam repetentis, cecinit. Præter hæc duo poëmata, extant etiam Batrachomyomachia, Hymni et quædam Epigrammata, Homero vulgò adscripta. Sed utrum hæc sint carmina genuina summi Poëtæ non convenit inter eruditos. 3.

Cæterùm apud antiquos nihil unquam fuit celebrius Iliade et Odysseâ. Maximis principibus et heroibus semper fuerunt in deliciis. "Quam multos," inquit Cicero, "scriptores rerum suarum magnus ille Alexander secum habuisse dicitur? Atque is tamen, cum in Sigeo ad Achillis tumulum adstitisset, *O fortunate adolescens, qui tuæ virtutis Homerum præconem inveneris.* Et verè; nam nisi Ilias illa extitisset, idem tumulus qui corpus ejus contexerat, nomen etiam obruisset." [Pro Archiâ Poët.] Neque veteres magistri ullum scriptorem, in erudiendâ juventute, priorem potioremve Homero habuerunt. "Igitur," inquit Quinctilianus, "ut Aratus *ab Jove incipiendum* putat, ita nos ritè cœpturi ab Homero videmur. Hic enim (quemadmodum *ex oceano* dicit ipse *amnium vim fontiumque cursus initium capere*) omnibus eloquentiæ partibus exemplum et ortum dedit." [Inst. Orator. x. 1.] Atque scripta Homeri, diù ante tempora Quinctiliani, juventuti solere prælegi ex eo apparet, quod refert Plutarchus de celeberrimo Alcibiade; qui, quum ex pueris excessisset, adiit quendam ludimagistrum; quumque librum aliquem Homeri ab eo petiisset, atque ab homine tulisset hoc responsum, *Se nihil Homeri habere*; eum, colapho impacto, statim reliquit. [In Alcibiad. c. 7.]

Sed inter tot tantasque laudes quibus Homerus in omni ævo ad cœlum sublatus fuerit, non mirum est eum quosdam quoque nactum fuisse vituperatores. In hoc genere apud veteres palmam omnibus præripuit famosus Zoilus; qui vixit sub rege Ptolemæo Philadelpho, et propter convicia, quæ in summum poëtam profuderit, cognomen Ὁμηρομάστιγος meruit, regisque indignationem excitavit. Dicitur tandem violentâ morte periisse; illud tantùm malevolentiæ præmium consequutus,

Russicâ, ante paucos hos annos, illùc adductus erat. Monumentum Homeri dicitur ex insulâ Io. Hujus notitia nuper vulgata fuit Germanicè, item Anglicè, sub hoc titulo: *The pretended Tomb of Homer; drawn by Dominic Fiorillo, from a sketch of M. Chevalier, with illustrations and notes by C. G. Heyne.* Lond. 1795, in 4to. pp. 20. cum tabb. æneis.

3. ſequutus, quòd nomen ſuum nobilium apud poſteros ſcriptorum caſtigatoribus legaverit. [Ovid. Rem. Amor. 365.] Fuerunt etiam haud ita pridem apud Gallos nonnulli recentiores Zoili, qui famam quoque Homeri obſcurare conabantur. Sed, eorum operibus in oblivionem jam properantibus, carmina divini Vatis redintegrato ſplendore fulgent.

Verùm hoc argumento diutius forſan immorati ſumus quàm inſtituti noſtri ratio poſtulabat. Sed de Homero loqui orſus quis facilè poteſt ſilere? Hactenùs proceſſiſſe non tamen pœnitebit, ſi modò juvenilis indè animus Iliadis et Odyſſeæ penitùs cognoſcendæ cupidine incendatur. Quicunque plura ſcire cupit de Homero ejuſque ſcriptis, eum relegamus ad libros quorum plenam enarrationem inveniet in novâ Fabricii Bib. Gr. editione, quam procuravit doctiſſimus et diligentiſſimus Harleſius, Vol. i. p. 317, ſqq.

HOMERI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

[Omninò abhorreret ab inſtituti noſtri brevitate hîc recenſere vel majorem numerum Homericarum editionum. Ex iis tantùm paucas notabimus; illum qui pleniorem enumerationem deſideret remittentes ad edit. Fab. Bib. Gr. jam indicatam; item ad Harleſ. Introd. in hiſt. L. Gr. p. 25, ſqq.]

1. Homeri Opera (ſcil. Ilias, Odyſſea, Batrachomyomachia, et Hymni) Græcè, recenſita ad MSS. codices et Euſtathii ineditos tunc commentarios, labore et induſtriâ Demetrii Chalcondylæ, &c. *Florentiæ*, 1488. 2 vol. *in fol.* [Quæ eſt Editio princeps.]

2. ——————Græcè. *Venetiis* in ædibus *Aldi*, 1524. 2 vol. *in* 8*vo*. [Hanc vocat Erneſtius in præf. Aldinam tertiam.]

3. —————— ab Antonio Francino, *Venetiis* apud *Luc. Anton. Juntam*, 1537. 2 tom *in* 8*vo*. [Hæc eſt Claſſica editio, cum Venetis codd. collata et caſtigata, ita ut Francinus in epiſt. ad lectores gloriaretur, poëtæ textum neque purgatiorem neque emendatiorem antehac fuiſſe. Hæc eſt editio quam Dorvillius in vanno criticâ, p. 390, vocat accuratiſſimam; quod judicium Erneſtius in præf. Hom. p. x. de Florentinâ an. 1519, intelligens, haud rectè vituperavit. HARLES.]

4. —————— Ilias et Odyſſea, cum commentariis Euſtathii. Titulus libri eſt: Ευςαθιυ αρχιεπισκοπυ Θεσσαλονικης παρεκβολαι εις την Ὁμηρυ Ιλιαδα,—και εις την Οδυσσειαν, μετα ευπορωτατυ και πανυ ωφελιμου πινακος. *Romæ, apud Antonium Bladum,*

Bladum; &c. 1550. IV tom. *in fol.* [Prodiere iterùm, *Basileæ*, apud *Frobenium*, 1560. Edita sunt etiam III volumina novæ Eustathii editionis ab Alexandro Polito, cum versione Latinâ, notisque perpetuis, quæ quinque priores libros Iliados tantùm continent. *Florent.* 1730,—33. *in fol.*.] 3.

5. Homeri Opera. Extant apud Poëtas Græcos principes heroici carminis, &c. Excudebat *Hen. Stephanus*, anno 1566, *in fol.* [Opus pulcherrimum.]

6. ———— Ilias et Odyssea, et in easdem Scholia, sive interpretatio, veterum, &c. operâ, studio et impensis Josuæ Barnes, S.T.B. *Cantabrigiæ*, 1711. 2 vol. *in 4to.*

7. ———— Ilias et Odyssea Gr. Oxon. 1714. 2 vol. *in 8vo.*

8. ———— Ilias, Græcè et Latinè. Annotationes —scripsit atque edidit Samuel Clarke, S. T. P. *Londini*, 1729. 2 vol. *in 4to.* [et iterùm, 1754, eadem formâ, typis nitidioribus, sed minus emendatè.]—Odyssea, Gr. et Lat. Item Batrachomachia, Hymni et Epigrammata, Homero vulgò adscripta. Edidit, Annotationesque, ex notis nonnullis MStis a Sam. Clarke, S.T.P. defuncto relictis partim collectas, adjecit Sam. Clarke, S.R.S. *Lond.* 1740. 2 vol. *in 4to.* [Ilias et Odyssea Clarkiana, præsertim Ilias, sæpè prodiere in formâ 8*vâ*. et multos invenerunt lectores. Variæ item editiones textûs et versionis sine notis in locis diversis prodierunt.]

9. ΤΗΣ ΤΟΥ ʻΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΟΣ ʻΟ ΤΟΜΟΣ ΠΡΟΤΕΡΟΣ—ʻΟ ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ. *Glasguæ*, *in* 1756. *fol.*—ΤΗΣ ʻΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ʻΟ ΤΟΜΟΣ ΠΡΟΤΕΡΟΣ—ʻΟ ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ, cui subjuncta sunt reliqua Homero vulgò adscripta. *Ibid.* 1758. 4 vol. *in fol.* [Opus splendidissimum atque emendatissimum.]

10. Opera omnia, ex recensione et cum notis Sam Clarkii. Accessit varietas lectionum, &c. cura J. Aug. Ernesti, qui et suas notas adspersit. *Lipsiæ*, 1759. 5 vol. *in 8vo.*

11. Homeri Ilias ad veteris codicis Veneti fidem recensita. Scholia in eam antiquissima, &c.—nunc primum edidit cum asteriscis, &c. Jo. Baptista Casper d'Ansse de Villoison——*Venetiis*, 1788, *in fol.* [Præmisit editor doctissima prolegomena.]

12. ʻΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΣ ΚΑΙ ΟΔΥΣΣΕΙΑ. [Ἐν δ' Τόμοις] ΕΚ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΤΗΣ ΕΝ ΟΞΟΝΙᾼ. Ἔτει ᾳ ω. *in 4to.* [Edit. vulgo vocata Grenvilliana, quæ est pulcherrima et emendatissima.]

13. HOMERI ILIAS CUM BREVI ANNOTATIONE CURANTE C. G. HEYNE. VIII vols. in 8vo. Lipsiæ et Londini, 1802. [Opus immensæ eruditionis.]

Verum

3. Verum Studiosæ juventuti plurimùm commendari debet libellus cui titulus: INITIA HOMERICA; sive Excerpta ex Iliade Homeri; cum locorum omnium Græcâ Metaphrasi ex Codd. Bodleianis et novi Coll. MSS. &c. Edidit THOMAS BURGESS, A. M. Coll. Corporis Christi socius. *Oxon.* 1788. pp. 76. *in* 8*vo*. [Magna autem exemplarium penuria novam hujus utilissimi libelli editionem nunc flagitat; qua Editor doctissimus, de Græcis literis optimè meritus et à me nunquam sine laude nominandus, Juventutem Φιλέλληνα egregiè demereret.]

† ΤΗΣ ΤΟΥ ʽΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ʽΡΑΨΩΔΙΑ, ἢ ΓΡΑΜΜΑ, Α.] i. e. HOMERI ODYSSEÆ *Rhapsodia, sive Litera prima.* ʽΡαψῳδία, *Contextura carminum* et quasi *consarcinatio*. Ego existimo ῥαψῳδίας initio dictas fuisse poëmata longiuscula, et quidem hexametris versibus scripta, quod multis versus veluti consutos haberent: postea verò latiorem fuisse datam huic verbo significationem; sic tamen ut de descriptione versuum heroicorum potiùs dictum sit, et quidem de Homericis etiam interdum peculiariter: unde etiam peculiariter singuli ejus Iliadis et Odysseæ libri ῥαψῳδίαι appellantur. H. STEPHANUS. Homeri poëmata ex Asiâ in Græciam primum transvexisse Lycurgum refert Plutarchus, item Ælianus. In Græciâ diù circumferebantur, non, ut nunc habemus, in duos libros dispositâ, sed tanquam cantilenæ quædam disjunctæ.—Libellos istos primus ordine disposuit, contexuit et quasi consuit, [ἐῤῥαψῴδησε] Pisistratus, "Qui primus Homeri libros, "confusos antea, sic disposuisse dicitur ut nunc habemus." Cicero de Orat. iii. 34. CLARKE. Hoc autem munus colligendi ac disponendi scripta Homerica quidam eidem Cynætho attribuunt, quem auctorem volunt hymni ad Apollinem. [Vide Leon. Allat. de Patr. Hom. c. v. et Villoisoni Prolegg. ad Hom. edit. Ven. p. 35.] Libros autem singulos et Iliadis et Odysseæ singulis literis alphabeti, diu post ætatem Homeri, designatos esse notissimum est. Verùm ut studiosa juventus faciliùs videat quibus ex locis poëmatis desumta fuerint sequentia Excerpta, atque ita eorum relationem ad totum opus intelligat, visum est ut hic exhiberetur brevis

CONSPECTUS TOTIUS ODYSSEÆ.

Poëma initium capit ab invocatione Musæ et propositione universæ materiæ; ut postea fieri solebat, ad exemplum Homeri, in cæteris hujusmodi carminibus heroicis. Celebraturus summus Poëta varios Ulyssis, post captam Trojam, errores, varios

varios casus, variaque discrimina ab eo priùs exantlanda quàm 3.
in patriam Ithacam reditûs diem posset videre, victoriamque reportare de procis uxoris Penelopes, qui regiam ejus infestabant ibique omne genus molestiæ, illo absente, ciebant; narrationem suam non, ut historicus, secundum rerum ordinem aggreditur; sed, primum omnium, heroem suum exhibet detentum, anno jam octavo, in insulâ Ogygiâ à Calypso, postquam illuc tempestate delatus esset. Decreto autem à diis reditu ejus in patriam; Minerva in Ithacam profecta, speciem induta Mentæ Taphiorum ducis, Telemacho Ulyssis filio persuadet, ut adeat Pylum et Spartam, Nestorem et Menelaum de patre sciscitaturus. Interea Mercurius ad Calypso à Jove missus, eam jubet dimittere Ulyssem. Calypso, quanquam invita, Jovis imperio paret. Profectus igitur Ulysses rate quam ipse fabricaverat, à tempestate obruitur, quam immiserat Neptunus ei infestissimus. Naufragium passus, ipse in Scheriam, insulam Phæacum, nudus enatat; ibique, quum, valdè fatigatus, ad dormiendum in sylvâ se recepisset coopertus foliis, postridie, strepitu Nausicaæ, regis Alcinoi filiæ, ejusque virginum, quæ ad flumen propinquum ut vestes lavarent pervenerant, somno experrectus est. Ad regiam Alcinoi deductus, ibi benignè excipitur; conviviisque, ludis, donis, liberaliter tractatur. Interrogatus ut de seipso, deque erroribus suis verba faceret, multa narrat, quæ ipse viderat, quæque passus erat. Loquitur præsertim de Ciconibus, Lotophagis, Polyphemo Cyclope, Æolo, Læstrigonibus, Circe, descensu ad Inferos, Sirenibus, bobus Solis cæsis a sociis suis, tempestate propterea immissâ, quæ illis omnibus exitio erat; quo modo autem ipse solus, fractâ nave, ad Ogygiam Calypsûs insulam evaserat. Aliquandiu apud Phæaces commoratus, Ithacam redire vehementer cupit. Suppeditante navem Alcinoo, in patriam tandem navigat; ibique primùm, Minervæ monitu, adit Eumæum subulcum, à quo de rerum suarum statu, de Penelopes fide, de procorum injuriis et insolentiâ, de Telemachi profectione, atque de patre et matre certior factus est. Interea Telemachus, jussu Minervæ, in patriam redire parat; ipsaque adjutrice, insidias fugit quas ei proci struxissent. Is quoque, monente deâ, eundem Eumæum adit; quem ad Penelopen mittit, ut de reditu suo nunciat. Absente Eumæo, Ulysses se notum facit Telemacho; eumque domum mittit, postquam quid et quomodò acturus esset admonuisset. Ipse Ulysses postea ab Eumæo in urbem atque regiam, pannis obsitus baculoque innixus, deductus, primùm ab Argo cane agnoscitur, post absentiam viginti annorum; à procis autem atque servis suis et ancillis contumeliosè exceptus et multa indigna

passus,

3. passus, tandem noctu, postquam proci cubitum ivissent, armis omnibus, auxilio Telemachi, remotis, eos aggredi parat; et cunctos, servato Phemio cantore et Medonte præcone, interficit; dum Euryclea, quæ eum inter lavandum è cicatrice agnoverat, servique fideles, quibus se aperuerat, fores custodiendas curabant. Procis interfectis, ancillis impudicis à Telemacho suspensis, et scelerato caprario Melanthio crudeli supplicio affecto, tandum à Penelope agnoscitur; deinde patri suo Laërti se notum reddit. Ithacenses autem, duce Eupithe, patre Antinoi, accenso propter interfectum inter procos filium, ad arma concurrunt, et cum Ulysse ac Telemacho prælium committunt: sed citò placantur à Minervâ, quæ fœdera inter utrosque facit,—

> Μεντορι ειδομενη, ημεν δεμας, ηδε και αυδην.
> *Mentori assimilata, tum corpore, tam etiam voce.*

PER totum hoc opus egregium,—hoc alterum Homerici ingenii ac mentis divinioris monumentum, mira atque suavissima regnat simplicitas. In Odysseâ quidem summus poëta minus sublimis est, minus "afflatus numine jam propiore dei," quàm in Iliade. Quod si illa hujus majestatem non æquet, exemplis tamen ethicis, ad vitam humanam dirigendam utilissimis, multò magis abundat. Ilias quidem exhibet heroum pugnas, deorum rixas, discordiam, cædemque ferè perpetuam; Odyssea verò rerum seriem amæniorem, vetus hospitium, naturæ simplicis imagines, vitæ privatæ sollicitudines et oblectamenta, atque multa id genus alia, ob oculos ponit. Illa, ut verbis utar Horatii ad Lollium.

> *Stultorum regum ac populorum continet æstus:*

Hæc autem—

> ——— *quid virtus et quid sapientia possit,*
> *Utile proposuit nobis exemplar Ulyssem.*

Longinus quidem, magni nominis criticus, censuisse videtur Iliada ingenii palmam Odysseæ facilè præripere; quia argumentum ac stylus in illâ quàm in hac multò plerumque sublimior. Undè etiam colligit Poëtam composuisse Odysseam in senectute, quando vigor ingenii jam declinaret. [De Subl. § ix.] "E contrario" (ut observavit vir doctissimus Sam. Clarke F.) "contendit Dna. *Dacier*, in præfatione ad "Odysseam, hoc non Poëtæ ingenio deficienti, sed rei utique "ipsius diversitati tribuendum; Homerumque, etiam si O-"dysseam priorem, Iliadem posteriorem composuisset; u-

"tramque

"tramque tamen eandem ac nunc habemus, compositurum 3.
"fuisse. Similiter et Duportus; *Par* inquit *in utroque opere* "*vis et vigor et splendore ingenii*, [Præf. in Gnomonologiam "Homericam.] Ac quamvis fatendum quidem in Iliade, "cujus materia grandior, stylum multo magis sublimem esse "quàm in Odysseâ, ubi materia plerumque tenuior; notan- "dum tamen et in Odysseâ omnia ubique tam aptè et vividè "depicta esse, ut dubitari possit annon arti potius quam in- "genii defectui ascribenda sit ista diversitas. Homerum enim "*nemo* (ut rectè observavit Quinctilianus, lib. x. cap. 1.) *in* "*Magnis sublimitate, in Parvis proprietate superaverit.*" [Ad ver. 1. Odyss.] Operæ pretium erit etiam inspicere quæ de hac se disseruit Popius, in Postscripto suo ad Versionem Anglicam Odysseæ.

ARGUMENTUM LIBRI I. ODYSSEÆ.

Deorum concilium fit de Ulyssis in Ithacam è Calypsûs insulâ dimissione. Minerva descendit ad Telemachum; et, formam induta Mentæ regis Taphiorum, eum in Pylum ad Nestorem et in Spartam ad Menelaum, ut de patre absente eos interrogaret, proficisci hortatur. Dea discedens numen suum Telemacho admiranti prodit. Mox ille adit procos matris suæ, qui sedent auscultantes Phemium inclytum cantorem. Ipsa Penelope apparet; cujus adventus pulchrè describitur. Cantorem, qui reditum Græcorum à Trojâ canebat, illa lachrymans reprehendit; sed, hortante filio, ad cubiculum redit. Proci per ædes tumultuantur, quorum strepitum et audaciam Telemachus reprimere conatur. Illi saltatione et cantu se oblectant. Tandem dormituri adeunt quisque suam domum. Telemachus quoque lectum in thalamo adit, et totâ nocte secum de suo itinere reputat.

Ver. 1. Ἄνδρα—ἔννεπε—πολύτροπον,] *Virum—dic—versutum,*—Epitheton πολυτρόπος indicat (non, ut quidam putant virum vexatum et "actum fatis maria omnia circum," quod, Poëta exprimit per—ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη, sed) animi, ingeniique versutiam ac solertiam variam, quibus egregie prædĭtus erat Ulysses, et quæ personam ejus ubique designant. Quum enim plerisque heroum personis, tum in Iliade, tum in Odysseâ, communis insit fortitudinis, vel magnanimitatis, longè supra fortem vulgi mortalium, qualitas, qua lectorum admiratio magnoperè excitetur, in eo tamen elucet Homeri ingenium, quod eorum unumquemque ita ubique repræsenta-

3. verit, ut eum a cæteris omnibus facilè possis distinguere; neque ullus est poëta dramaticus, si Shakespeium forsan excipias, nedum epicus, qui in hac parte cum Homero conferri possit. Quod autem ad Ulyssem attinet, hunc Poëta prudentem, callidum, versutum, per varios illos casus, perque tot discrimina quibus conflictatur, modo planè admirando, ubique exhibet; et non solùm epitheton πολυτροπος, quo hic et alibi [vide Odyss. κ, 330.] utitur; sed aliæ voces et locutiones, in utroque poëmate passim occurrentes, hujusmodi personam egregiam optimè depingunt; e. g. πολυμητις Οδυσσευς, *plenus consilii Ulysses*, [Iliad. α, 138, 311. γ, 200, 216. ψ. 274, &c.—Od. β, 173. δ, 763,—&c.] δαϊφρων, ποικιλομητης, *bellicosus, versutus*. [Iliad. λ, 482. Od. γ, 163. η, 168, &c.] πολυμηχανος, *qui multa et bona novit consilia*. [Iliad. β, 173. δ, 358, &c. Od. α, 205. ι, 203, &c.] πολυτλας διος Οδυσσευς, *patiens nobilis Ulysses*, ob multa adversa quæ sapienter tulit. [Iliad. θ, 97. ι, 672, &c. Od. ε, 171. ρ, 280, &c.] πολυαινος, *de quo multa ad laudem narrantur*. [Iliad, ι, 679. κ, 544. Od. μ, 184. atque Iliad. λ, 430.] Ω Οδυσευ πολυαινε, δολων ατ', ηδε πονοιο· *O Ulysse laudatissime, dolorum insatiabilis, atque laboris*. τλημων, *fortis, patiens*. [Iliad. α, 231, 498.] ταλασιφρων, *magnanimus*. Οδυσσηος ταλασιφρονος—αϋτη, *Ulyssis magnanimi clamor*. [Iliad. λ, 466. Od. α, 87, 129. γ, 84, &c.] Dicitur etiam ατᾶλαντος Διϊ μητιν, *æqualis Jovi consilio*. [Iliad. β, 169, 407, 636. κ, 137, &c.] Ab Helenâ dicitur—πολυμητις Οδυσσευς, Ὁς τραφη εν δημῳ Ιθακης, κραναης περ εουσης, Ειδως παντοιους τε δολους και μηδεα πυκνα.—*Solers Ulysses, Qui nutritus est in populo Ithacæ, aspera licet existentis, Sciens omnimodosque dolos et consilia prudentia*. [Iliad. γ, 200.] A Diomede autem sic describitur,—Ει μεν δη ἑταρον γε κελευετε μ' αυτον ἑλεσθαι, Πως αν επειτ' Οδυσηος εγω θειοιο λαθοιμην, Οὗ περι μεν προφρων κραδιη και θυμος αγηνωρ. Εν παντεσσι πονοισι, φιλει δε ἑ Παλλας Αθηνη; Τουτου δ' ἑσπομενοιο, και εκ πυρος αιθομενοιο Αμφω νοστησαιμεν, επει περι οιδε νοησαι. *Si quidem revera socium jubetis me ipsum eligere, Quomodo tunc Ulyssis ego divini oblivisci potero, Cujus eximiè quidem propensum cor, et animus fortis. In omnibus laboribus; amatque ipsum Pallas Minerva? Eo certè comitante, etiam ex igne ardenti Ambo redierimus, quoniam est admodum peritus consilii*. [Iliad. κ, 242.] Cæterùm de próprio nomine herois hic, in operis exordio, suppresso, ita Eustathius:—Σημειωσαι δε ὁτι σιωπᾳ το του Οδυσσεως εξ αρχης ονομα ὁ Ποιητης, εξαιρων αυτον σεμνοις επιθετοις και εγκωμιοις, και αναρτων τον ακροατην. *Nota autem quòd ab initio nomen Ulyssis Poëta reticeat, efferens eum honestis epithetis atque encomiis, et alliciens auditorem*.

2. Πλαγχθη,]

2. Πλάγχθη,] *errare factus est, erravit.* Nam verbum πλά- 3.
ζω [f. -αγξω, pro -αξω, (Vide Frag. Gram. Gr. p. 26.) undè πλάγχθη. fine augm. pro ἐπλάγχθη, aor. 1. paff.] fignificat in voce act. *errare facio*, in voce paff. *errare fio*, in voce med. *errare facio meipfum, erro.* Et quoniam in multorum verborum quibufdam temporibus haud multum difcriminis eft utrum medium vel paffivum fenfum ufurpaveris, idcirco uterque aoriftus paff. nec non perf. et plufq. paff. fumi fæpiffimè videntur in fenfu medio. [Vide Coll. Gr. Min. ad Anacr. Od. iii. ver. 12, 13.] Verùm folenne eft Homero augmentum omittere, more Ionico. Nâm Linguæ Græcæ forma, quâ utebatur fummus poëta, ea eft quæ ex dialectis Ionicâ et Æolicâ præcipuè conftabat; inter quas magna erat affinitas, et quas ufurpâffe videtur fine ullo difcrimine. Has tamen locupletavit aliis interdum vocibus immixtis, quas verifimile eft eum peregrinantem collegiffe; quum tamen illæ differentiæ inter varias Gr. Linguæ dialectos, de quibus nunc loquuntur grammatici, adhuc effent ignotæ. [Sed de hoc argumento vide quæ doctiffimè differuit vir clariffimus, mihique amiciffimus, Th. Burgefs, in annot. fuâ ad Dawes. Mifc. Crit. p. 397, itemque in præf. fuâ, p. 17. quibus calculum appofuit celeberr. Villoifonus, in Addend. ad fua prolegom. in Hom. edit. Ven. p. 58.]—ἐπεὶ Τροίης ἱερ. πτολ. ἐπερ. *poftquam Trojæ facram urbem evertiffet.* Undè Ulyffes ab Horatio [Epift. lib. I. ii. 18.] vocatur *domitor Trojæ;* quia fcil. plus protest, quo maximè pollebat Ulyffes, confilium quam vis. Nam uti loquitur idem Horatius. [Carm. lib. iii. Od. iv. 65.] *Vis confilî expers mole ruit fuâ.* Cæterùm Troja vocatur *facra*, tum quia hoc omnium munitarum urbium commune fuerit epitheton, tum præfertim quod Trojæ mœnia ftructa dicerentur ab Apolline et Neptuno. [Δια το τετειχισθαι ὑπο Θεων. *Schol.*] "Vel fimpliciter ob magnitu- "dinem et nobilitatem. Hefych. ἱερη, μεγαλη, αγαθη." T. YOUNG.

3. Πολλων δ' ανθρωπων—] *Qui mores hominum multorum vidit et urbes.* Hor. Art. Poëtic. 141. Vide etiam Epift. lib. I, ii, 184.

3. Πολλα δ' ὁγ' εν ποντῳ—] *—multum ille et terris jactatus et alto.* Æn. i, 3.

5. Αρνυμενος ἡν τε ψυχην και ν. ἑ.] *Anxiè cupiens vitam fuam fervare, et reditum fociorum comparare.* Αρνυμαι verb. defect. *fervare, comparare, perficere cupio; expecto tanquam præmium laboris.*

6. —ἐῤῥυσατο,] *fervavit.* Ῥυω *trabo, libero, eripio;* in form. med. quæ fæpiffimè occurrit apud Hom. *fervo quod*

meum

3. *meum est, ferme pro me ipso*, et simpliciter *fermo*. ἱμειρων τις, *cupiens licet*. ἱημι mitto; ἱεμαι in med. *mitto ipse me, cupio*.

7. σφετερησιν ατασθαλιῃσιν—] *suâ temeritate*. ατασθαλος, [unde ατασθαλια,] *stultus, amens*, quasi ex ατη *damnum, noxa*, et θαλλω, *vireo*. σφετερῃσιν ατασθαλιῃσιν, Ion. pro σφετεραις, &c.

8, 9. —οἱ κατα βους—Ηελιοιο] i. e. κατεφαγον βους, *comederunt boves*; ὑπεριονος—ὑπεριων, απο τυ ὑπερ ἡμας ιεναι. *Schol.* Sic *T. Gray*, poëta lyricus celeberrimus:—*Hyperion's march they spy*—[*Progr. of Poesy, an Ode.*] Cæterùm de sociis Ulyssis boves solis comedentibus narrat Poëta infrà in lib. xii. Hic autem, in exordio poëmatis, "non erat his locus."

10. —αμοθεν γε,] *ex aliquâ saltem parte*. αμος, Ion. et Dor. pro εἱς vel τις, *unus, aliquis*. unde αμοθεν, adv.

11. Ενθ' αλλοι μεν παντες—] Omnes scil. alii Græcorum duces. Nam incipit narrationem suam Poëta non statim ab Ulyssis erroribus, sed ab illo tempore quo Dii deliberant de profectione ejus ab insulâ Calypsûs, ubi septem jam annos detentus fuerat. Postea, more aliis indè poëtis epicis solenni, Ulyssem ipsum inducit narrantem res præcipuas, quæ sibi ante id tempus acciderant. Scriptor enim ejusmodi, ut observavit Horatius; *Semper ad eventum festinat; et in medias res, Non secus ac notas, auditorem rapit*. [Art. P. 148.] Quanquam igitur inter Ulyssis à Troade discessum et reditum in patriam Ithacam intercesserant amplius novem anni, argumentum tamen Odysseæ non ultra triginta novem dies extenditur. Vide viri eruditissimi, Heynii Excurs. ii. ad lib. iii. Æn. item ejusdem Disquisit. i. de Carmine Epico Virgilii.

12. —πεφευγοτες—] Non est perf. part. med. uti putâsse videtur vir doctus Sam. Clarke F. sed act. πεφευγα pro πεφυγα, ad vitandam repetitionem soni asperi. πεφυγα est perf. med. Vide Moor. Element. L. Gr. p. 133.

13. —κεχρημενον] *desiderantem*—non à χραομαι, *utor*, sed, auctore Eustathio, à χρηΐζω, χρηζω, *indigeo*, per ellipsin literæ ι. Nimirum κεχρημενον hìc idem sonat ac χρηζοντα, et H. Steph. vertendum potiùs censet *carentem*.

4. 15. Εν σπεσσι γλαφυροισι,—] Pro σπεσσι γλαφυροις, *in specubus cavis*, λιλαιομενη ποσιν ειναι, *quæ cupiebat ut is maritus sibi esset*.

16. —περιπλομενων ενιαυτων,] *volventibus annis*. Æn. i, 234. ad quem locum ita celeberr. Heyne: "Volventibus annis sc. "se, nota poëtica ratio, quoniam annus in orbem redit."

17, 18. —επεκλωσαντο] *sibi destinârunt*. à κλωθω, *neo, glomero*. Est autem ἡ Κλωθω nomen propr. unius Parcarum.—πεφυγμενος ην [ην] *evaserat*.

21. —παρος ἱν γαιαν ἱκεσθαι,] i. e. εις ἱν γαιαν, *antequam is suam in terram venisset*. παρος, adv. loci et temp. cum inf.

22.

22. —Αἰθιοπας—] Æthiopes incolæ erant regionis ultra Ægyptum, meridiem versus, sitæ. Olim erant valdè δεισιδαιμονες, ut hinc dii certis temporibus epulari dicantur. Vide Iliad. α, 423. ψ, 206. 4.

23. —δεδαιαται,] Ion. pro δεδαιονται. τοι [οἱ] διχθα δεδ. *qui bifariam divisi sunt.* Ægyptum superiorem videtur intelligere, per quam mediam fluit Nilus, eamque in partem Orientalem et Occidentalem dividit: et dicuntur εσχατοι ἀνδρων, nam habitatores Ægypti inferioris putabant hos superioris Ægypti incolas esse ultimos hominum meridiem versus. DAMM. *Lex.*

24. —δυσομενου—] præs. part. à δυσομαι. verb. nov. a fut. med. verbi δυω, *subeo.* Οἱ μεν δυσ. ὑπεριον. οἱ δ' ανιοντ. *alii quidem ad occidentem solem, alii verò ad orientem.* Putat amicissimus T. Young, δυσομενου ideo fortasse in forma futuri dici potuisse, quia Sol occasurus tantum conspicitur, vix in occasu ipso.

25. Αντιοων—] *ut adesset.* Verbum est αντιαω, contr. αντιω, unde Homericum αντιοω, reduplicato scil. dimidio τυ ω, quod est ο· quæ mutatio sæpissimè occurrit apud nobilissimum poëtam. Vide infrà ver. 32. cf. Iliad. α, 31. φ, 431. β, 323, 472, &c.

29. —αμυμονος Αιγισθοιο,] *nobilis Ægisthi,*—Refertur hoc epitheton αμυμων non ad præstantiam animi, qui in hoc homine turpissimus erat, sed ad natalium splendorem; fuit enim regio genere Atridarum. De pulchritudine intelligit Ernestius; nam et mulieres, nullâ aliâ magis de causâ quam propter pulchritudinem, αμυμονες apud Homerum appellantur.

32. —αιτιοωνται·] *culpant.* Vide suprà ad v. 25.

33. Εξ ἡμεων—εμμεναι·] i. e. εξ ἡμων—ειναι.

35. —ὑπερ μορον] *præter fatum,* contra quam destinatum est fatis. Sic ὑπερ αισαν, Iliad. π, 780. Confer Iliad. ρ, 321. φ, 517. Od. ι, 436.

35. —Ατρειδαο] Ατρειδης,—ου. Ionicus genitiv. est Ατρειδεω, Poeticè Ατρεΐαδαο. Æol. Ατρειδαο.

37. Ειδως αιπυν ολεθρον] *quanquam gnarus esset gravis exitii* cui ipse foret obnoxius, επει προ οἱ ειπομεν ἡμεις, i. e. προειπομεν οἱ, *quoniam illi nos prædixeramus.*

39. —μνααασθαι] μνασθαι contr. μνασθαι, et apud Hom. reduplicato α, μναασθαι, μνησμνασθαι ακοιτιν, *neque ambiret ejus uxorem.* μναω, *in memoriam revoco, facio ut aliquid in mente hæreat et maneat.* μναομαι, in med. *in memoriam mibi ipse revoco,* unde *recordor*; et ita usurpatur ut verbum deponens; atque significat etiam *ambio,* quasi *mentem meam in sponsam defigo, ambio constanter sponsam*; in quo sensu sæpissimè occurrit in Odysseâ. Conf. α, 248. ζ, 34, 284. λ, 116. ν, 378. &c.

40.

40. —τισις εσσεται—] *ultio foret*, vel *ultionem fore*—prædiximus scil. non *ultio erit*. Vide Vol. I. ad p. 122. n. 6.

41. —ης ιμειρεται αιης.] *suam desideraret patriam, cuperet in patriam suam redire*. Latuit enim Orestes apud Strophium regem Phocidis per complures annos.

43. —αθροα παντ' απετισε.] *cumulatè omnia luit.*

46. —λιην—εοικοτι—ολεθρῳ.] *meritissimâ pernicie.*

5. 50. —ομφαλος—θαλασσης,] *umbilicus maris*. Eodem modo Græcis antiquissimis, geographiam minus scientibus, Delphi umbilicus terræ esse dicebantur. Conf. Eur. Med. 673.

52. Ατλαντος—] Conf. Æn. iv, 247, sqq. et celeberr. Heyne ad locum. De Atlante vide etiam propriorum nominum lexica. Ejus filia fingitur fuisse Calypso, "insulam Ogy-"giam possidens, quam Melitam infra Siciliam autumant, qui "rem verè factam Homerum narrare opinantur. Poëta eam "insulam suo more μετοπιζει (in alium locum transponit) et in "Atlanticum mare transferre videtur. Hinc frustra est quæ-"rere, cur dicatur hæc insula media maris? nam est in vasto "Oceano ex fictione poëtæ." DAMM.

55. Τυ θυγατηρ—] *Hunc Phœnissa tenet Dido, blandisque moratur Vocibus*—Æn. i, 670.

57—60. —αυλας Οδυσσευ;—] Sensu est :—Ulysses cupit fumum exilientem videre suæ terræ, etsi mortem extemplò subiturus; [ut rectè Dio Chrysostomus, Orat. xiii. notante Sam. Clarke F.] imago ad commovendos affectus quam aptissima! [Conf. Ovid. ex Ponto, Lib. i. Epist, iii, 33. et Apul. Apol. i.] —ουδε νυ σοι περ Εντρεπεται φιλον ητορ, *neque sanè tibi commovetur tuum cor.*

62. —τι νυ οἱ τοσον ωδυσαο,] *quid tandem illi tantùm irascaris?* οδυσσομαι, *succenseo*, f. οδυσομαι. aor. 1. ωδυσαμην, ωδυσασο, elisi σ, ωδυσαο, Atticè contractè ωδυσω· et sic vulgò flectitur in grammaticis.

63. —νεφεληγερετα—] *nubium coactor*, Homericus nominativ. idem ac νεφεληγερετης. Epitheton est Jovis, quia Jupiter est aër superior ubi nubes colliguntur et pendent. Cf. Iliad. α, 511, 560. δ, 30, &c.

64. —ἑρκος οδοντων—] *Septum dentium*, i. e. τα χειλη, *labra.*

66. Ὁς περι μεν νοον εστι βροτων, &c.] Notandum præp. περι in compos. sæpè denotare *eminentiam*, item *abundantiam*. Hic, per tmesin, distrahitur à suis verbis; et constructio est, Ὁς μεν περιεστι βροτων [κατα] νοον, περιεδωκε δε ἱρα αθανατοισι θεοισι, *qui quidem mente superat alios mortales, affatim verò dedit sacra immortalibus diis.*

69. Κυκλωπος κεχολωται,—] subauditur ενεκα. Angl. *is enraged on account of the Cyclops.* Tempus est scil, quod ritè vocatur *præs. perf.* οφθαλμου αλαωσεν [sine augm. pro ηλαωσεν, ab

απὸ αλαοω, *cæcum reddo.*] Angl. *made him blind of his eye, put out his eye.* De Cyclope vide infrà Od. ι.

74. —Ποσειδαων ενοσιχθων—] *Neptunus terræ quassator.* Ita dicitur quia mare causa motuum terræ credebatur.

75. —πλαζει—] *errare facit.* Vide suprà ad v. 2.

76. —ημεις οιδε περιφραζωμεθα παντες Νοστον,] *nos ipsi deliberamus de reditu ipsius.* φραζω, in voc. med. sæpè sign. *delibero.*

79. —ερίδαινεμεν—] Pro εριδαινειν. 6.

84. —διακτορον Αργειφοντην,] *internuncium Argicidam.* Ita dicitur Mercurius quia nuncius erat deorum, et jubente Jove, Argum multioculum, quem Juno custodem Iûs designâsset, interfecerat. Quæ Eustathius aliique commenti sunt de etymologiâ vocis Αργειφοντης ad rem esse minime videntur.

85. Νησον ες Ωγυγιην—] Vide suprà ad v. 52. οτρυνομεν, pro οτρυνωμεν, *celeriter mittamus.*

90. —καρηκομοωντας] Vide suprà ad v. 25.

91. —μνηστηρεσσιν απειπεμεν,] Poët. pro μνηστηρσιν απειπειν, *omnibus procis interdicere.*

92. —αδινα—] neutr. plur. adverbialiter. —ειλιποδας ελικας βους, *flexipedes camuris cornibus boves.* ειλιπους, -οδος, ὁ, ἡ, Angl. *crooked or bent-footed;* ελιξ, -ικος, ὁ, ἡ, Angl. *crankle horned.* ελιξ, ἡ, est etiam substantivum, et signif. *res torquens se.*

94. —ην που—] *sicubi.* Cf. Coll. Gr. Min. ad p. 35. n. 2.

95. —μιν κλεος εσθλον—εχησιν.] i. e. εχη. *ipsum,* scil. Telemachum, *gloria insignis habeat.*

96. —ὑπο ποσσιν εδησατο—πεδιλα,] Observa vim med. voc. [item infrà in ειλετο] *ligavit sua talaria,—τα, quæ,* pro relativ. vel. articul. postpos. [conf. Vol. I. ad p. 3, n. 4.] ημεν—ηδ'—*tam—quam.* ὑγρην, supple θαλασσαν, uti ἡ γη, *terra,* vocatur ξηρα. Cf. Il. α, 339, et infrà Od. ι, 44. item Æn. iv. 239.

98. —ἁμα πνοιης ανεμοιο·] ἁμα συν πνοιαις ανεμου, *simul cum flatibus venti.*

99. —ακαχμενον—] *acuminatam.* Ab ακη, *cuspis,* venit ακαζω, *acuo,* f. -ασω vel -αξω, unde in perf. pass. ηκασμαι, vel ηκαχμαι, et in particip. ηκασμενος, vel ηκαχμενος, et sine augm. Ion. ακαχμενος.

100. Βριθυ. μεγα, &c.] Pulcherrima descriptio! δαμνησι, Ion. pro δαμνη.

101. —τοισιντε κοτεσσεται] i. e. οις κοτεσεται, *contra quos irata erit.*

102. Βη δε κατ' Ουλυμποιο καρηνων] i. e. δε κατεβη [απο] καρηνων Ολυμπου. conf. Il. α, 44.

103. Στη—] Pro εστη. *Stetit.* Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

106. —μνηστηρας αγηνορας·] *procos superbos.* Erant nimirum nobilissimi ex circumjacentibus insulis.

107.

107. Πεσσοισι—θυμον ετερπον,] Vide Athenæum, lib. i. cap. 14. ubi lusus his procorum particulatim describitur. CLARKE.

7. 114. Ἡτο—τετιημενος ητορ,] i. e. κατ' ητορ, *mæstus corde*. τιω, *punio, crucio*. cf. Od. β, 298, &c.

115. Οσσομενος πατερ' εσθλον ενι φρεσιν] pulcherrima quidem phantasia!

116. —σκεδασιν—θειη,] *dispersionem faceret*.

120. Ξεινον δηθα θυρῃσιν εφεσταμεν·] Ion. pro Ξενον δηθα θυραις εφεσταναι, *Hospitem diu ad januam stare*.

123. —παρ' αμμι φιλησεαι,] i. e. παρ' ἡμιν φιλησῃ, *à nobis amicè excipiêris*. φιλησομαι, φιλησεσαι, eliso σ, φιλησεαι, contractè φιλησῃ. Vide Vol. I. ad p. 9. n. 8.

124. —πασσαμενος] pro πασαμενος, à πασμαι *possideo*, et sæpè, apud Homerum, *gusto*. ὁττεο σε χρη, *quo opus est tibi*, ὁττεο, Ion. et poet. pro οὑτινος.

130. —ὑπο λιτα πετασσας,] i. e. ὑποπετασας λιτα, *tegumento molli substrato*, λιτος, η, ον, *tenuis*, *tenui filo textus*. [cf. Iliad. θ, 441.] Sed λιτα est hìc accus. à λις, quod in hoc sensu in usu est tantùm in dat. et accus. Λις, -ιος vel λιν, λινος, ὁ, est *leo*. Vide Il. λ, 239. cf. Il. θ, 441, ubi λιτα potest esse accus. plur. à λιτον.

134. —αδησειεν] opt. aor. 1. idem quod αδησαι. [vide Vol. I. ad. p. 27. n. 11.] ab αδεω, *tædio afficior*, &c. quasi pro αηδεω, ex α priv. et ἡδυς, *suavis*. ὑπερφιαλοισι μετελθων, i. e. ελθων μεθ' ὑπερφιαλοις, *veniens inter superbos*. Cæterùm ὑπερφιαλος est ὁ ὑπερ την ἱεραν φιαλην ποιων, *fœdifragus*; indè *insolens*, *superbus*. Vide infrà ad ι, 106.

7. 149. Κουροι—επεστεψαντο,] *juvenes coronabant*, i. e. *implebant usque ad summam*, &c. Hinc Virg. *Crateras magnos statuunt et vina coronant*. Æn. i, 724. ubi uide quæ annotavit doctissimus Heynius.

150. —εξ ερον ἑντο—] i. e. εξεντο ερον, *exemerant desiderium*— cf. Il. α, 469. et quæ ibi protulit acutissimus Clarkius,

151. —αλλα μεμηλει,] *alia curæ erant*. μεμηλει, per Sync. et sine augm. pro εμεμηλεκει.

155. —ανεβαλλετο—] *præludebat*, in quo sensu sæpissimè sumitur αναβαλλεσθαι. Vide Theocr. Idyll. viii, 71, &c.

157. —πευθοιαθ'] Ante vocal. aspir. pro πευθοιατο, et hoc Ion. pro πευθοιντο.

158. —η και μοι νεμεσησεαι ὁ, ττι κεν ειπω;] *num etiam mihi* [νεμεσησῃ] *irascêris* [ὁ ττι i. e. δι' ὁ, τι] *ob id quod dixero?* "Interrogationis nota hìc et infrà v. 389, mihi potius omit- "tenda videtur; η interrogativum vix extra Septuaginta et "Novum Test. occurrit. Locus Platonis ab Hoogeveen al- "latus Serrano jamdudum displicuerat. Facilis autem est "ellipsis vocum *dicam tamen*." T. YOUNG.

163, 164. —ιδωμεν—αμειψαιατ'] Pro ιδωντο, αμειψαιντο. Vide supra v. 157.

166. —κακον μορον,] i. e. δια κακον μ. *malo fato.*

169. —ατρεκεως] non *verè* sed *accuratè, particulatim.*

171. —αφικεο—] αφικομενη, αφικεσο, eliso σ, αφικεο, Atticè αφικου.

172. —τινες εμμεναι ευχετοωνται;] *quosnam se esse prædicant?* Vide suprà ad v. 25. item Coll. Gr. Min. ad p. 32. n. 17.

184. μετα χαλκον'] Angl. *in quest of brass.* 9.

188. —ειρηαι—] ερομαι vel ειρομαι, *interrogo,* in subj. ειρωμαι, ειρηεαι, eliso σ, ειρηαι. post contractè ειρη.

192. Πατρωεσ,] per sync. pro πατρωιοι. τιθω, idem quod τιθημι, interdum in usu est.

193. —κατα γουνον αλωης οινοπεδοιο.] *per fertile solum areæ vitibus consita.*

195. —βλαπτουσι κελευθου.] *impediunt a viâ.* απο κελευθου scil.

199. —ερυκανοωσ'] *detinent.* Vide suprà ad v. 25.

201. —και ως τελεεσθαι οιω,] Angl. *and as I think it will turn out,* nam τελεεσθαι idem quod τελεσεσθαι, est inf. fut. 2. med. vel potius fut. 1. pro τελεσθαι. Vide Villoisoni Animadversiones ad Longi Past. p. 248.

204. —εχησι'] Ion. pro εχη.

205. Φρασσεται,] Poeticè pro φρασεται, Angl. *He will contrive,*—πολυμηχανος, vide suprà ad v. 1.

209. —τοιον εμισγομεθ' αλληλοισι,] *ad hunc modum nos invisebamus invicem.*

210. —αναβημεναι.] pro αναβηναι.

212. Εκ τοῦ,] scil. του χρονου. 10.

213. —πεπνυμενος] Angl. *discreet.* a πνεω, *spiro;* πνεομαι, apud Hom. *sapio.* Vide infrà ad Ϡ, 586.

216. —ου γαρ πω τις εον γονον αυτος ανεγνω.] *nunquam quis suam stirpem undè ortus sit, ipse per se cognovit, sed ex parentibus suis audivit—nunquam quis genituram suam ipse per se scivit,* nam non cavillatur Telemachus, quasi nullus filius certum habeat patrem, sed matri tantùm de patre credendum esset: sed simpliciter loquitur, maximè cum is nunquam patrem suum ipse adhuc vidisset, et ex eo de ea re certior fieri nondum potuisset. Est ergo h. l. γονος abstractum, loco concreti πατηρ. DAMMII *Lexicon.* Nam vulgaris significatio του γονος est *natus, soboles.*

217. Ὡς δη εγωγ' οφελον—εμμεναι] *Utinam sanè ego fuissem,*— [Vide inf. ad Eur. Med. ver. 1.] τεω, i. e. του, quod pro τινος.

218. —κτεατεσσιν εοις επι—] i. e. εφ' οις κτεασιν, *in bonorum suorum possessione*—κτεαρ -ατος, το, *possessio.*

222. —νωνυμνον—] Nulla ex analogiâ produci potest media

hujus vocis. Pronuntiabatur fortasse hic νωνυμνον. Clarke. Vide tamen infrà, ad p. 72. v. 154.

225. —επλετο;—] i. e. επελετο, quod quanquam sit imperf. temp. omninò hîc, et alibi sæpissimè apud. Hom. reddendum per *est*. [cf. Iliad. α, 418. ϛ, 480. ζ, 434, &c. Od. ϛ, 364. δ, 441, &c.] τιπτε δε σε χρεω; scil. ικανει εις σε. *quæ necessitas urget te?* χρεω vel χρειω, -οος, contr. -ως, ἡ, vox Ionica idem notans quod ἡ χρεια. Dammii *Lex.*

226. Ειλαπιν', ηε γαμος;—ερανος—] Ειλαπινη, ἡ μεγαλη ευωχια, εν ᾗ κατα ιλας και συντροφας ευωχουνται.—Ερανος, το απο συμβολης δειπνον. *Schol.* Ειλαπιν'—rarissimè eliditur longa vocalis, vel diphthongus ι. Vide Morelli Prosod. p. 5.

227. —υπερφιαλως—] Vide suprà ad v. 134.

229. —ορεων,] Vide suprà ad v. 25.

231. —ανειρεαι] Vide suprà ad v. 123.

232. Μελλεν μεν ποτε, &c.] Constructio est: ποτε μεν ὅδ' οικος εμελλεν εμμεναι αφνειος και αμυμων, Angl. *Formerly indeed this house used to be opulent and flourishing*, &c.

234. Νυν δ' ἑτερως εβαλοντο θεοι,] Angl. *But now the gods otherwise ordain*; μητιοωντες, vide suprà ad v. 25.

241. —Ἁρπυιαι ανηρειψαντο·] *Harpyiæ abripuerunt*, proverbium de iis qui nobis sunt erepti, nec scimus qua delati sint. cf. ξ, 371. et υ, 77. item Æn. iii, 210, 214. ibique Excurs. eruditissimi Heynii; nec non *The Epigoniad*, eximium poëma epicum Anglicum, prope init.

243. Καλλιπεν] pro καταλιπεν.

11. 246. Δουλιχιῳ τε, Σαμῃ τε, &c.] *Nemorosa Zacynthus Dulichiumque Sameque*. Æn. iii, 270. Δουλιχιον τε Σαμη τε και ὑληεσσα Ζακυνθος. Od. ι, 24. εν ὑληεντι Ζακυνθῳ occurrit et alibi. At Σαμη lectum fuit etiam a Virgilio, contra atque Appollodorus volebat ap. Strab. x, p. 453. D. Sanè communius nomen *Samos* etiam apud Homerum, quæ deinceps Cephalenia. *Dulichium* est prope Cephaleniam, undè etiam nunc *parva Cephalenia* vel *Teaki* appellatur. cf. *Wheeler* p. 35. sqq. Heyne.

247. —κραναην Ιθακην] *Scopulos Ithacæ, Laërtia regna*. Æn. iii, 272.

262. Ιους χρεισθαι—] non nisi admodum barbarorum populorum mos, in Il. vix occurrit, sed in Od. α, 260. Heyne. ad Æn. ix, 773.

264—274. —φιλεεσκε—] Ion. 3. sing. imperf. ind. pro εφιλει—ὁμιλησειεν subauditur οι. [Vide Vol. I. ad p. 27. n. 11.] —γενοιατο— Ion. pro γενοιντο,—θεων εν γουνασι κειται· Εν τῃ των θεων εξουσιᾳ εστι. *Schol.*—ανωγα· *jubeo*. Est præs. scil. perf.—απωσεσθαι—pro commun. απωσῃ. Vide suprà ad v. 123.—ξυνιει, contr. pro ξυνιεε, præs. imperat. verbi ξυνιεω, id. quod συνιημι,

committo;.

committo; item *intelligo, attendo*; ab eodem ξυνιω, in usu est 11.
imperf. ξυνιεν, contr. ξυνιεν, et ξυνιον, quasi a ξυνιω.—ιμαζω ex ιμαζετο, quod vulgò ιμαζω. Sic ιεχω, infrà 281; et ειρω, 284.—πιφραδε, non perf. med. à φραζω, sed præs. imperat. à verbo poëtico πιφραδω, *dico, edissero*. [cf. Il. ξ, 500. σ, 9. et υ, 340.] —ανωχθι pro ανωγθι, ab ανωγημι, id. quod ανωγω, *jubeo, hortor*.

275. Μητερα δ',] Schol. legendum conjicit Μητηρ δ', sed nihil opus; nam hujusmodi syntaxis ανακολουθος sæpè occurrit apud Homerum. Vide Il. ζ, 353. γ, 211. ζ, 710, κ, 224. annotante Clarkio.

277, Οἱ δε—] Eustathius de patre, Scholiastes de procis explicat: certè εεδνα propriè à procis vel nuptæ vel nupturæ, vel patri dabantur. [Vide Eurip. Med. 236, et lexica in voce.] Dabantur sæpius utrinque dona, quæ hinc μειλια et επιμειλια, indè εεδνα dicebantur. Vult autem aliquando εεδνα idem ac μειλια; undè in utroque sensu sponsæ dicebantur ανεεδνοι, cum secundum varias facultates, corporisque atque animi dotes vel nihil marito afferebant, vel nihil ab eo accipiebant. Φερναι pro donis quibuslibet sponsæ datis occurrit apud Eur. Med. 961. Hic autem probabilius videtur procos munera dare pro Penelope juberi, quàm cum eà accipere. T. YOUNG.

279. —πιθηαι·] subj. aor. 2. m. πιθωμαι, πιθησαι, eliso σ πιθηαι, undè contractè πιθῃ. 12.

282. οσσαν—] οσσα εκ Διος est fortuito audita quædam vox, index veri; vel et oraculi et vatis alicujus vox. Sic Od, ζ, 216. DAMM.

286. Ὁς γαρ δευτατος ηλθεν] Τυτισιν υστατος επανηλθε. EUSTATHIUS.

288. Η τ' αν,—] Η τ' αν τλαιης ενιαυτον, Angl. *Thou mightest surely endure even for a year*, περ τρυχομενος, *though distressed*.

291. Σημα τε οἱ χευαι,] *Tumulum ei erige*, και επι κτερεα κτερεϊξαι Πολλα μαλ', *et infer ei inferias multas*. Hùc scil. pertinebat sepulchri et monumenti honor, ludi funebres, dona mortuo congesta. DAMM. Cæterum de hujusmodi σημασι, τυμβοις, &c. vide quæ nos notavimus ad *Troadis Descript.* auctore *Chevalierio*. [p. 89, Version Angl. in 4to.] χευαι, κτερεϊξαι, sunt aor. 1. inf. act. subauditur scil. ορα, vel tale aliquid; uti in φραζεσθαι, ver. 295. et alibi sæpissimè.

297. Νηπιας οχειν] τυπεττιν αφρονα ειναι. *Schol. puerilia perferre, consectari*. οχεω, est propriè *porto, habeo in dorso*,

298. Η εκ αΐης] Pronuntiabatur ηυκ αΐης. Vide quæ acutissimus Sam. Clarke annotavit ad Il. ε, 349. et ad υ, 188.

304, 305. —ασχαλοωντι] vide suprà ad v. 25. —ιμαζω, vide suprà ad v. 264.

309.

309. —σπερχομενος περ ὁδοιο,] *festinans de itinere.* ὁδοιο regitur à περι subauditâ: præposit. exprimitur Il. ψ, 437. σπερχομενοι περι νικης. σπερχω, *impello,* σπερχομαι, in med. *festino.*

13. 317, 318. —δομεναι] pro δουναι.—Και μαλα καλον ἑλων· *Etiamsi donum pulcherrimum (mihi dandum) sumas,* σοι δ' αξιον εσται αμοιβης. *tibi etiam erit (donum aliud) quod permutatione dignum sit.* T. YOUNG.

320. Ορνις δ' ὡς ανοπαια διεπτατο.] *Tanquam avis autem è conspectu avolavit.* ανοπαια sumitur adverbialiter; nominat. scil. plur. neut. ab ανοπαιος, -α, -ον, quasi ex α priv. et οπτομαι, *video.*

323. —οισατο] *suspicatus est.* aor. 1. med. sine augm. reduplicato σ ab οιω, *puto.*

326. Ειατ'] pro ἡντο.

340. —πινοντων'] pro πινοντωσαν. Vide Vol. I. ad p. 99. n. 3.

343. Τοιην γαρ κεφαλην ποθεω,] *tale enim caput,* i. e. tale virum, *desidero.* Sic Hor.—*desiderio tam chari capitis.* L. i. c. 24.

14. 344. —καθ' Ἑλλαδα—] Κατα την Θετταλιαν, απο μιας πολεως, ονοματι Ἑλλαδος. *Schol.* rectè; nam Homerus nusquam utitur voce Ἑλλας, pro universâ Græciâ, nec Ἑλληνες pro omnibus Græcis.

349. Ανδρασιν αλφηστησιν,] αλφηστησιν, dat. plur. Ion. pro αλφησταις, ab αλφηστης, ου, ὁ, *inventor,* ab αλφεω, *invenio.* ανδρες αλφησται in genere sunt ανθρωποι. DAMM.

352, 353. Ἡτις ακουοντεσσι, &c.] *quæ audientibus recentissima obversetur auribus. Idem.* ακουοντεσσι, pro ακουουσι·—επιτολμάτω —*sustineat.*

361. —πεπνυμενον—] Vide suprà ad v. 213.

373. —ιν' ὑμιν μυθον απηλεγεως αποειπω,] ut *vobis sermonem sine curâ* [i. e. audenter] *edicam.* απηλεγεως, adv. ab απηλεγης, *non curans,* quod ex απο et αλεγω, *curo.*

15. 379. —παλιντιτα εργα γενεσθαι.] *facta retributa fieri.*

381. —οδαξ εν χειλεσι φυντες,] i. e. εμφυντες χειλεσιν οδαξ, *adhærentes labris mordicùs,* i. e. dentibus, Angl. *making their teeth adhere to their lips.* i. e. *gnawing their lips.* Nam, ut observat Dammius, εμφυναι est ἀψασθαι γενναιως και εμπλακηναι και οιον ὡς εν γενεσθαι. Vide Il. α, 513.—ὡς εχετο εμπεφυυια, *Sic tenebat adhærescens,* Angl. *thus she held fast, clinging;* sermo est de Thetide suppliciter adhærescente genibus Jovis.

383. Αντινοος—] Inter procos Penelopes admodum conspicuus. Nobilis erat Ithacensis, superbus, audax, et imprimis Telemacho infestus.

386. 387. Μη σε γ'—βασιληα Κρονιων Ποιησειεν.] Angl. *O may Jupiter never make thee king,* εν αμφιαλῳ Ἰθακῃ, *in the sea-begirt Ithaca.* Hæc loquitur deridens Telemachum.

391—393. —τετυχθαι;—] *esse.* præs. perf. pass. à τευχω.

Hic

Hic et interdum alibi reddi poteſt *eſſe*; quanquam revera fit 15.
a verbo τευχω, τευξω, τετυχα, τυχθησομαι, τετυγμαι, *affabre facio, extruo, effingo*, &c. quod verbum, quamvis in *operibus*, navibus ſcil. ædibus, poculis, ſcutis, adhibeatur proprie; latius de *diis* tamen et *hominibus* uſurpatur, quorum vel *natura*, vel *officium* vel *ſtatus* deſcribendus eſt. Hoc in loco τετυχθαι id fere ſignificat, quod Lat. dicitur, *naturâ comparatum eſſe*; ſeu mavis, hic et alibi, cum minimo ſententiæ damno, ſæpe poteris hoc verbo *eſſe* rem totam conficere. I. T. Ου μεν γαρ, "refertur "iſtud γαρ ad id quod eleganter reticetur: *Miror te ita dix-* "*iſſe*: vel, *Tibi hac in re non aſſentior; non* ENIM, &c." [Vide ad Il. ε, 22.] CLARKE. τι κακον βασιλευεμεν, *aliquid malum* eſt *regem eſſe*: αιψα τε οἱ δω ἀφνειον πελεται, *ſtatimque* ei [i. e. regi, quod βασιλευεμεν, *regnare, regem eſſe*, indicat.] *domus dives fit*.

394. Αλλ' ητοι βασιληες Αχαιων, &c.] Principes Achæorum juvenes et ſenes, ex quibus poteſt rex eligi: ergo ſoli vos juvenes proci non eſtis iis ad quos ſolos ſpectat regia dignitas, —ineſt præterea his verbis lenis quidam μυκτηρ in Antinoum. DAMM.

398. —δμωων, οὑς μοι ληΐσσατο, &c.] *ſervorum quos mihi* (filio et heredi ſuo) *prædando peperit Ulyſſes*. Ergo bellicoſum patrem innuit fuiſſe, qui ſervos ex bellicâ prædâ ceperit. *Idem*.

399. —Ευρυμαχος] Nobilis quoque Ithacenſis, unus ex procis Penelopes, mitior aliis ingenio, ſed callidior. Hic blanditur Telemacho decipiendi cauſa. *Idem*.

402. —δωμασιν οἱσιν] *ædibus tuis*; nam οἱσιν, quod idem eſt ac οἱς, videtur hic poni pro σοις.

403. Μη γαρ ὁγ' ελθοι ανηρ—] Angl. *For never may the man come*, ὁστις απορραισει κτηματα σε ακοντα βιηφι, *who ſhall violently deſtroy thy poſſeſſions againſt thy will!* Ubi obſerva, verbum απορραιω habere duplicem accuſativum; et βιηφι, quod eſt pro βιη, Ion. pro βια, hic ſumi adverbialiter.

409. —τοδ' ἱκανει;] *huc venit?* nam τοδε ſæpè ſignificat idem ac ενταυθα, δευρο, *hic, huc*.

410, 411. Οἱον αναΐξας αφαρ οιχεται,] *Quam exſurgens ſtatim abit!* ουδ' υπεμεινε γνωμεναι· *neque toleravit ut cognoſceremus*, γαρ ου μεν ωκει κακω [κατα] τι εις ωπα, *non enim vultu ſimilis eſt vili homini*. γνωμεναι, pro γνωναι. 16.

414. —αγγελιης] Hæc vox hic vulgò putatur eſſe dat. pl. Ion. pro αγγελιαις· ſed quia verbum ελθοι ſequitur in ſing. num. quod conſtructionem efficit valde durum, mallem Euſtathio adſtipulare, qui legendum proponit αγγελιης in gen. ſing. adeo ut regatur ab υπο ſubintellecta. Nam quod a Sam. Clarke F. obſervatur, verbum ſcil. πειθομαι cum *Genitivo* conſtructum apud poëtam nuſquam occurri, id quidem minimè ad rem eſſe videtur. Nam πειθομαι, in voce paſſivâ ſignificans *perſuadeor*, neceſſariò

neceſſariò habet poſt ſe gen. cum præp. ὑπο. Sed πειθομαι, in voce med. ſignificans *pareo, obtempero, obedio*, &c. habet poſt ſe dativum.

433. —ουποτ'—] *nunquam*, cum eâ, ſcil.

441. Βη ῥ' ιμεν—] Vel βη ῥ' ιεναι, vel βη δ' ιεναι, locutio frequens apud Homerum, *gradiebatur ire, perrexit ire*. [cf. Il. δ, 199, et 209. ι, 167. θ, 220, &c.] ſic etiam βασκ' ιθι, *vade, age*. Il. β, 8.

442. —επι δε κληϊδ' ετανυσσεν ιμαντι.] Conſtructio eſt: επετανυσσεν δε κλ. ιμαντ. *peſſulumque obtendit loro*.

17 443. —οιος αωτῳ,] *ovis floridâ lanâ*. αωτος vel -ον, *flos, præſtantiſſimum cujuſvis rei*.

444. —πιφραδ'] Vide ſuprà ad v. 273.

---

* Εκ της ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.] *Ex* HOMERI ODYSS. LIB. V, 43—269. Jupiter Mercurium mittit ad Calypſo ut eam jubeat dimittere Ulyſſem. Calypſo ægrè paret imperio Jovis; et Ulyſſi materiem et inſtrumenta ad ratem fabricandem ſubminiſtrat. Ulyſſes, rate fabricatâ, ab inſulâ Calypsûs ſolvit.

43. —διακτορος—] Vide ſuprà ad α, 84.

44. Αυτικ' επειθ'—] Conf. ſuprà α, 96; et Æn. iv, 238. *Dixerat*, &c.

47. Ειλετο δε ῥαβδον,—] *Tum virgam capit*, &c. Æn. iv, 242. Conf. Statii Thebaid. i, 306. Hor. Carm. L. i. Od. x, 17.

48. —ὑπνωοντας—] *dormientes*, pro ὑπνοοντας, ab ὑπνοω, *dormio*.

50. Πιεριην—] Πιερια, ορος Μακεδονιας ιερον Μουσων. *Schol.*

51. —Λαρῳ ορνιθι εοικως,] Την ορμην, ου το σωμα. Λαρος δε, ορνεον θαλασσιον. *Schol.* Angl. *a gull*; or, *ſea-mew*. Vide Æn. iv, 254.

54. Τῳ—] i. e. τουτῳ· λαρῳ ſcil.

56. —ποντου—ιοειδεος,] ιοειδης, -εος, ὁ, ἡ, *nigricans*, ὁ μελας, ὁ ανθος ιου (*floris violæ*) ειδος εχων. *ſpeciem et formam habens*. DAMM.

59. —επ' εσχαροφιν—] *ad focum*. εσχαροφιν, Poëticè pro εσχαρα.

60. —θυοιο,] θυον, ου, ὁ, ἡ. *quod facilè finditur*; ex εν et κεαζω, *findo*. θυα, ἡ· vel, ut hic, θυον το. *thya arbor*. " Eſt " δενδρον ευωδες," inquit Dammius, " maximè ſi ligna ejus " uruntur."

62. Ιστον εποιχομενη,] Angl. *playing the loom*. Vide Il. α, 31.

63. Ὑλη δε σπεος—] Ordo eſt: Ὑλη δε τηλεθοωσα πεφυκει αμφι σπεος, *Sylva autem vireſcens circumcreverat ſpecum*. τηλεθαω, verbum poëticum, idem quod θαλλω. præſ. part. τηλεθαων, contractè τηλεθων, undè Homericum τηλεθοων, reduplicato ſcil. dimidio του ω, quod eſt ομικρον.

66.

66. —ιρηκες—] Ιωνικως ψιλωται. Κορωναι δε εινολιαι, κατα της Παλαιας, αι αιθυιαι. EUSTATHIUS. Angl, *cormorants.* 18.

69. ʽΗμερις ηϐωωσα,] *Vitis pubescens.* Angl. *a young luxuriant vine.* “*On arriva à la porte de la grotte de Calypso,—* “*elle étoit tapissée d'une jeune vigne, qui étendoit également ses* “*branches souples de tous côtés.*” *Les Avntures de Télemaque, par Fenelon, Liv.* i. Αμπελος, εις διαστολην της αζειαδος. *Schol.* ηϐωω, verbum poëticum, idem quod ηϐαω. τεθηλει, plusquamperf. med. verbi θαλλω, *floreo, vireo.* τεθηλα, quod est præs. perf. signif. Angl. *I flourish*, vel *I am become luxuriant*, ετεθηλειν, vel Ionicè τεθηλειν, in plusq. *I flourished.* Vide notas S. Clarke ad Iliada, passim; et *Origin and Progress of Language*, vol. ii. Vide etiam horum Coll. Vol. I. p. 151. n. 4.

74. Θηησαιτο—] Pro θεαομαι dicunt interdum Iones θηεομαι, f. θηησομαι. Sic v. 75. θηειτο, pro εθηειτο. item v. 76.

84. —δερκεσκετο,] More Ionico, pro εδερκετο, imperf. à δερκω, vel δερκομαι, *aspicio.*

86. —σιγαλοεντι·] σιγαλοεις vulgò redditur *admirabilis, admirandus; cum admiratione et silentio spectatus;* quasi à σιγη, *silentium.* Vir doctissimus Johannes Taylor, in Lection. Lysiac. 703. legendum conjicit hìc et alibi passim apud Homerum, (ope Æolicæ literæ F. quam *Digamma* vocant,) σιFαλοFεις. “Vexatissima,” inquit, “ista ῥηγεα vel ηνια, ειματα, δεσματα “ΣΙΓΑΛΟΕΝΤΑ, quæ passim apud Homerum leguntur, “emendari jubeo semper σιFαλοFεντα. Qui a σιγη dedu- “cunt, vel potius cogunt, operam ludunt. Σιαλῶσαι apud “Hesychium est ποικιλαι. Rectè igitur Σιγαλον (corruptè “Γ pro F exponitur ab eodem ποικιλον τη γραφη, λαμπρον, &c. “Σιγαλοεντα. λαμπρα, ποικιλα, και τα ὁμοια.” Cæterùm de *Digamma* Æolico. deque ejus usu multiplici, vide *Foster on Accent and Quantity*, p. 122. Dawes Miscell. Crit. Edit. Burgess, p. 113. et quæ ibi annotavit editor doctissimus, p. 336. cæterósque de hac materiâ scriptores ab eo indicatos.

87. —ʽΕρμεια χρυσοῤῥαπι,] *Mercuri aureâ virgâ.* ʽΕρμεας, vel ʽΕρμειας, vel contractè ʽΕρμης. *Mercurius.* ειληλουθας, Poëticè pro εληλυθας, vel ηλυθας. Sic Iliad α, 202. et alibi.

88. —παρος γε μεν ουτι θαμιζεις.] Quum παρος, *antea*, cum tempore præterito conjungi postulet, Barnesius hìc legendum proponit θαμιζες, in imperfecto, sine augm. pro εθαμιζες, ut sensus sit, *antea quidem neutiquam frequens hic adesse solebas;* quod non improbat Sam. Clarke F. Sed nihil mutatione opus est; nam alibi Homerus hoc adverbium cum tempore præsenti conjungit; tumque reddi possit, *alias.* Sic, [Iliad α, 353.] Και λιην σε παρος γ' ουτ' ειρομαι, ουτε μεταλλω. *Et omninò te alias neque interrogo neque perscrutor.* Juno scil. alloquitur Jovem. [Od. θ, 36.] —ὁσσοι παρος εισιν αριστοι. *quicunque*

quicunque alias sunt præstantissimi. Et hic,—*alias quidem tu non frequens ades* hic. Vide Iliad, σ, 386, 425.

90. —ει τετελεσμενον εστιν.] ει φυσιν εχει το δυνασθαι τελειωθηναι; η δυνατον εστι γενεσθαι. *Schol.*

93. —κερασσε—] Pro εκερασε, à κεραννυμι.

94. —ησθε] *comedebat;* ab εσθω, quod idem est cum εσθιω.

95. —ηραρε—] pro ηρε, *refecerat;* non à præterito med. αραρα, sed ab aoristo ηραρον. CLARKE, ad Iliad. δ, 110.

19. 103. —Διος—αιγιοχοιο] *Ægidem habentis Jovis.* Sunt qui vertunt, *à caprâ nutriti.* Vera autem prior interpretatio. *Idem*, ad α, 202.

108. —Αθηναιην αλιτοντο,] *peccârunt graviter in Minervam.* [αλιτεω, in aor. 2. m. ηλιτομην.] Cf. Æn. i, 39. *Pallasne exurere classem*, &c. et quæ ibi annotavit celeberr. Heynius.

110. —απεφθιθεν] *perierunt.* απεφθιθω, est Ionicè pro αποφθινομαι, *pereo.*

111. πελασσεν.] *appropinquare fecit, appulit.* Scriptum est cum duplice σ, quia fut. et aor. 1. πελασω, penult. corripiunt.

118. —ζηλημονες] Angl. *jealous.* à ζηλεω, f. ησω. Scribitur et, teste Eustathio, δηλημονες, ὁ εστι βλαπτικοι. Sed hoc frigidum.

119, 120. —αγασθε,] *invidetis.* Occurrit αγαω tantùm in formâ med. αγαεσθε, contractè αγᾶσθε, et duplicato α, αγααασθε, more Homerico. Sic infrà, 122. ηγασθε in imperf. ποιησετ', i. e. ποιησεται.

123, 124. 'Εως μεν] pronuntiabatur ὡς μεν. CLARKE. Ορτυγιη, τη Δηλῳ· νησος δε ἡ Δηλος εστιν ανα μεσον των Κυκλαδων. *Schol.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 46. n. 2.] —Αρτεμις άγνη, Hor. Carm. Lib. iii. Od. iv. *Et integræ Tentator Orion Dianæ, Virgineâ domitus sagittâ*, κατεπεφνεν. à perf. med. verbi φενω, *occido*, oritur novum verbum πεφονω, per sync. πεφνω, undè in imperf. επεφνον.

125, 127. 'Ως δ' οποτ' Ιασιωνι—] Δημητηρ μεν Πλουτον εγεινατο, δια θεαων, Ιασιῳ 'Ηρωϊ μιγεισ' ερατη φιλοτητι. Hesiod. Theogon. 969.—'Ω θυμῳ εικασα,, *suo animo obsecuta*,—Νειῳ ενι τριπολῳ· Angl. *in a thrice tilled fallow.* Cæterùm apud Jasionem, post diluvium, inventa sunt semina frugum. Undè Ceres eum adamâsse dicitur.

129. αγασθε,] *invidetis;* ab αγαμαι. Aliter αγασθε, quod contr. pro αγαεσθαι. Vide suprà ad v. 119.

130. —περι τροπιος βεβαωτα—] Angl. *riding on his keel.* Ab obsoleto βαω, venit in perf. med. βεβαα, in particip. βεβαως, in gen. βεβαοτος, et βεβαωτος. Vide Sam. Clarke, ad Il. ν, 46. etiam Fragm. Gram. Gr. p. 18.

20. 132. —ελσας—] Per sync. pro ελασας. Ita vulgò; sed amicus meus doctissimus Tho. Burgess, Ελσας inquit (quod Grammatici

Grammatici contractum esse aiunt ab ἐλαυνω) idem esse putem ac ἐλαω, sed antiquioris formæ. Ab ἐλω sive ἐλλω, ἐλσω, ἐλσαι, ut à κελλω, κελσαι, &c. Index iv, ad Dawes. Misc. Crit. κεαζω, *findo*, f. κεασω; et apud Hom. κεασσω, ut sit penultima longa. Vide suprà ad v. 111. 20.

133. Ενθ' αλλοι—] Hi duo versus, qui rem jam satis notam ex superioribus exprimunt, meritò suspecti sunt Ernestio; nec sunt in Comment. Eustathii.

139. Ερρετω,] Angl. *Let him begone;* Ulysses scil. Mirum hoc cuiquam unquam ambiguum fuisse; uti Scholiastæ apud Barnesium.

140. —πεμψω δε μιν—] Non: *dimittam ipsum nusquam ego:* Immò dimissura erat: sed, *nusquam eum deducere—prosequi potero*, ut mox, et alibi. Ernesti.

144. —ασκηθης—] α-σκηθης. Idem ferè sensus atque sonus vocis Gothicæ *scathe*. T. Young. Eadem vox benè nota apud Scotos.

150. Ηϊ'] i. e. ηϊε, *ibat*. Ab ει, et ιω, pro quo ειμι, *eo, vado;* est imperf. in usu apud Hom. ηϊον, -ες, -ε· et perf. med. ηϊα, -ας, -ε'. quæ formæ sæpissimè occurrunt.

152. Δακρυοφιν τερσοντο·] *A lacbrymis siccabantur*. δακρυοφιν, i. e. απο δακρυων. κατειβετο δε γλυκυς αιων—Εν δακρυσιν ην αυτῳ ὁ του βιου χρονος και κατετηκετο. *Schol.*

154. —ιαυεσκεν—] Ionicè pro ιαυε, ab ιαυω, *respiro, dormio:* sic paulò infrà δερκεσκετο pro εδερκετο.

163, 164. —αταρ ικρια πηξαι—] Angl. *but make a close-compacted deck*—τα ικρια sunt *tabulata quibus navis contegitur supernè;* πηξαι propriè significat *compinge tibimet ipsi*, vel *tuo commodo;* ut planè indicat vox med. [Vide Vol. I. ad p. 37. n. 6.] ηεροειδεα ποντον, *obscurum pontum*. Notandum: αηρ, αερος, ὁ, *aër:* sed αηρ, vel Ion. -ηηρ, -ερος, -ἡ; [unde ηεροειδης,] *caligo, nebula.*

171. —πολυτλας—Vide suprà ad α, 1. 21.

174. —κελεαι—] Iambus est. Eadem synalæpha sæpè occurrit. Sic infrà p. 22. v. 215. θεα, p. 23. v. 231. ιξυϊ, quod potius sine diæresi scribendum, p. 37. v. 283. Νεω, p. 39, v. 347. χρεω. T. Young. Idem sæpe notatum à Sam. Clarke. Vide ad Iliad. α, 18. β, 268. &c.

175. —νηες ἐϊσαι] sunt *naves utrinque æquales*, vel *æquales sibi ab utroque latere*, atque ita ad navigandum aptissimæ. Sic Schol. ισαι κατα τας τοιχας. De—περοωσι, vide suprà ad α, 25.

181. Χειρι τε μιν κατερεξεν,] Angl. *and she stroked him with her hand.* Idem versus sæpè occurrit apud Homerum. καταρεζω, *blandè mulceo*. Vide Il. α, 361. Od. δ, 610, &c.

182. Η δη αλιτρος γ' εσσι,] το—αλιτρος εστι, και ουκ αποφωλια

αιδως, αυτε τε ηλιτες και επ ουτας το αληθες, και ταυτα μη απαιδευτες ων· απειφαλιες γαρ ὁ απαιδευτος και αδιδακτος. EUSTATH.

183, 184. —επιφρασθης αγορευσαι;] induxisti in animum proloqui? φραζω, dico. φραζομαι, in voce med. delibero. επιφραζομαι, cogito, molior, induco in animum; επιφρασθης, aor. 1. paff. in fenfu med. [Vide fuprà ad α, 2. item Vol. ad p. 7. n. 10.] Ιστω νυν τοδε Γαια—Conf. Æn. xii, 176. Efto nunc Sol teftis, &c. Ibid. 181, 197, 816, ix, 104. x, 113. vi, 323.

195. —καθιζεν] refedit; fubaudito fcil. pron. recipr. nam ἱζω, vel καθιζω, eft federe facio. ἱζεν paulò infrà, fedit. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

22. 205. —συ δε χαιρε και εμπης.] Το εμπης, ὁ και εμπα λεγεται, εν τουτῳ τῳ τοπῳ ὁμως σημαινει. Schol. Quæ fi vera fit interpretatio, fententia erit; Quamvis difcedere et me linquere paras, opto tibi nihilominùs omnia benè cedant. CLARKE F.

209. —ἱμειρομενος περ—] quantumvis cupidus—

224. —μετα και τοδε τοισι γενεσθω.] Ordo eft: και τοδε γενεσθω μετα τουτοις. Angl. let this difafter happen among the reft.

228. Ημος δ' ηριγενεια, &c.] Ημος, quando, cùm; conj. poëtica, cui refpondet, τημος tum, tunc. ηριγενεια, epith. Auroræ; eft ex ηρ, ηρος το, tempus matutinum, lux matutina; et γινομαι et fign. vel tempore matutino nata, vel lucem matutinam gignens, Occurrit hic verf. Il. α, 477. et alibi apud Hom. ῥοδοδακτυλος, rofea-digitos; epith. laudatiffimum Ariftoteli. Virg. paffim imitatus eft verfum huncce pulcherrimum. Vide Sam. Clarke ad Il. α, 477.

23. 244. Εικοσι δ' εκβαλε παντα,] δενδρα fcil. viginti arbores ipfas dejecit. Angl. He felled full twenty trees. "De fabricâ navis "Ulyffeæ et navigatione lege Cl. Riccii Difp. Homer. xlix." ERNESTI. Conf. Popii annotationem ad v. 311. lib. v. fuæ Verfionis.

246. —ενεικε τερετρα—Angl. brought wimbles,—

248. Γομφοισιν—και ἁρμονιησιν—] Angl. with large nails and feams; αρηρεν, aptavit, pro ηρεν, vel ηρε, aor. 2. verbi αρω, apto.

249. Ὁσσον τις τ' εδαφος—] Quantumque quis faciet ventrem imum navis onerariæ capacis benè peritus fabrilis artis vir, in tantum latam ratem confecit Ulyffes. εδαφος νηος, Angl. the hold of a fhip.

252. Ικρια δε στησας,] Vide fuprà ad v. 163.

253—255. —αταρ μακρῃσιν επηγκενιδεσσι τελευτα.] cæterùm longis afferibus perficiebat. επηγκενις, ιδος, ἡ, [unde επηγκενιδεσσι, dat. pl. Poëtice pro επηγκενισι,] effe videtur id quod vocant Angl. the gunnel. Επηγκενιδες, inquit Euftathius, σανιδες αι πρωρας εις πρυμναν τεταμεναι και επιπεπηγμεναι.—επικριον, antenna; πηδαλιον, gubernaculum.

256, 257. Φραξε δε μιν ῥιπεσσι—] Angl. He fenced her with

a

a border of wicker-work all around. οισυΐνῃσι, dat. pl. Ion. pro οισυΐναις, ab οισυΐνος, η, ον. *Salignus, ex salice.* Th. οισυα, *salix.* Κυματος ειλαρ εμεν. [i.e. ειναι.] Angl. *to ward off the waves.* πολλην επεχευατο ὑλην· *he stowed in her abundance of ballast.*

260. —ὑπερας] Ὑπεραι sunt funes, quibus antennæ ad malum adligantur; vel, ut Cæsar loquitur B. G. iii, 14. destinantur. ERNESTI. καλως, Τα σχοινια, δι' ὡν αναγεται και καταγεται ἡ κεραια. *Schol.* Ποδες sunt funes quibus anguli extremi velorum puppim versus ducuntur. ERNESTI. Ὑπερα, Angl. *the rope at the upper extremity of the sail; ὁ πους, the rope at the lower extremity:* illa scil. extendit sursùm à cornu antennæ obliquè ad malum; hic deorsùm ab angulo veli ad latus navis puppim versus.

262. —τῳ τετελεστο—] *ei* [i. e. *ab eo*] *finita sunt—*

266. —ἠια] —ον. τα *viatica.* Hic pronuntiatur ηια, uti 24.
notavit Barnesius et Clarkius F.

---

* Εκ της ὉΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.] *Ex* HOMERI ODYSS. LIB. VIII, 24—71. 485—563. 572—586. Alcinous Phæacum rex ignoto hospiti suo amicissimus, de ejus deductione concionatur. Jussu regis, nautæ navem in profundum deducunt. Interea instruitur convivium; introducitur Demodocus cantor amabilis; epulantur. Rogatu Ulyssis, Demodocus *Equum ligneum* canit; et, mentione inductâ ipsius Ulyssis, lachrymæ heroi oboriuntur. Quibus observatis Alcinous cantilenæ finem imponit, atque Ulyssem interrogat quisnam et unde gentium sit.

24. Αυταρ επει ῥ' ηγερθεν,—] *Cæterùm postquam convenerant, —ῥ' ut dictum est suprà.* CLARKE F. [ηγερθεν, pro ηγερθησαν, ut sæpissimè:] Phæaces scil. in cujus insulam, post tempestatem à Neptuno ei immissam, Ulysses, relictâ Calypso, vix tandem pervenerat.

30. Πομπην δ' οτρυνει,—] Angl. *He implores a safe conduct; and begs that his request may be ratified.*

35. Πρωτοπλοον·] Angl. *of first rate speed.* —κουρω δε δυω, και πεντηκοντα, i. e. secundum Sam. Clarke, [ad Il. ι, 182.] κουρω δυω, και κουροι πεντηκοντα, et κουρω δυω κρινασθων, και κουροι πεντηκοντα κρινασθωσαν, Angl. *let two and fifty youths set themselves apart,* ὁσσοι αριστοι παρος, *who on other occasions distinguish themseves.* [De παρος cum præs. temp. vide suprà ad ι, 88.] Cæterùm eorum opinionem, qui putant optimos Scriptores Græcos duali numero pro plurali interdum usurpâsse, vide eundem virum doctissimum Sam. Clarkium more suo, i. e. acutissimè, refellentem, ubi suprà, [item ad Iliad. α, 566. β, 288.]

24. β, 288.] et alibi passim. Contra Clarkium tamen affirmat Ernestius [ad Il. α, 566.] exempla ita perspicua esse, ut nullo modo eludi possint. Verùm unum tantùm protulit è scriptis Homeri, ex Iliad. scil. δ, 452. ποταμοι—συμβαλλετον·—infeliciter! Nam sermo est ibi de *duobus* fluminibus. Duo quidem alia citavit, alterum ex Arato v, 1004, [rectius 1025.] βοωῖε κολοιοι· alterum è poëmate περι λιθων, Orpheo, vulgò sed falsò, adscripto, v. 77. ubi φυγετην ponitur pro φυγον vel εφυγον· ad quem locum ita annotavit vir eruditissimus Gesnerus, Ernestii amicus: "Hìc quidem apertè dualis numerus pro "plurali ponitur, quod cupidè nimis negâsse Clarkium ab "Homero fieri, pulchrè jam monuit vir summus Ernestius, "qui ad Il. α, 566. et hoc loco Orphico et Homeri ipsius "pluribus prolatis ostendit, omninò etiam duali usos esse, ubi "de pluribus ageretur." Nihil tamen ejusmodi, nisi jam supra dicta, ex Homero, vel ullo alio auctore, protulit Ernestius. Addit quidem "se talia exempla plura reperisse, quæ "notare omnia supersedit." Nescio an hoc sit quod Gesnerus vocat *pulchrè monuisse*. Ad istud autem Pseudo-Orphei quod attinet, ita annotavit vir egregius Thomas Tyrwhitt: "Numerum dualem pro plurali hìc poni non inficiandum est; "sed nolim ex hoc scriptore canonas grammaticos conficere." [Vide edit. Th. Tyrwhitt. Lond. 1781.] Quæ igitur de hac re protulit Ernestius non sunt magni momenti, nisi forsan excipias exemplum ex Arato; quod notavit quoque Scholiastes his verbis: τῳ δε βοωῖε, δυικῳ αριθμῳ εχρησατο αντι πληθυντικῳ· τουτο γαρ εθος αυτῳ· ὁ και Ὁμηρος οιδε. Sed quod ad Homerum attinet hoc nimis temerè dictum videtur. Hujusmodi syntaxeos usum confirmare quoque conatur vir magno ingenii acumine Gilbertus Wakefield, [Sylv. Crit. par. i. p. 59.] exemplis nonnullis allatis: 1. Ex Pind. Ol. ii, 154. γαρυετον—de quo vide infrà ad locum. 2. Ex Orph. Arg. 818. Φραζετον οἵτινες εστ—Sed Æëtes hìc alloquitur Jasonem, qui —εν παντεσσι μετηγορεοντε,—et comites Jasonis in uno sodalitio, 3. Ex Hesiod. Op. et D. 183. [al. 186.] —βαζοντ' επεεσι. Ibi sana lectio est βαζοντες επεεσι. Vide inf. ad loc. 4. Arat, 968. —κρωξαντε βαρειῃ δισσαισι φωνῃ—quod ad rem facere videtur, nisi forsan sermo sit de duobus generibus, corvis scil. et graculis. Ad summam: major exemplorum copia adhuc desiderari videtur ad infirmandam differentiam inter dualem et pluralem numerum.

37. Δησαμενοι—] Ordo est: συ δε δησαμενοι ερετμα επι κληισι παντες εκβητε· *Quum autem benè ligaveritis remos ad transtra omnes exite:* —αλεγυνετε θοην δαιτα, *subitum parate convivium.*

25. 45. —ὁππη θυμος εποτρυνῃσιν—] i. e. ὁππη θυμος εποτρυνῃ—*ubicunque animus* ipsum *impellat.*

48. —παρεόντι—] Ita rectè edidit Barnesius. Vulgati habent παρεόντι, quod primam necessariò corripit. Vide ad Il. α, 309; et ν, 129. Clarke. De duali numero vide suprà ad v. 35. 25.

53. Ηρτυναντο δ' ερετμα—] Aptârunt que remos εν τροποις δερματινοισι, strophis pelliceis. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 37. n. 15.] παντα κατα μοιραν, omnia ritè. ανα δ' ιστια, κ. τ. λ. i. e, ανεπετασαν δε λευκα ιστια. Vide Il. α, 480.

55. Ὑψε δ' εν νοτιῳ] Ὁρμιζειν ὑψι εν νοτιῳ, scil. ὑδρῳ, est solventium è portu vel à littore, cùm navis deducta stat in aquâ altâ: at ὁρμιζειν ὑψι εν ξηρῳ est appellentium, cùm navis, finito cursu, subducitur. Ernesti.

56. Βαν ρ' ιμεν—] i. e. ωρμησαν ιεναι. Vide suprà ad α, 441.

57. —αιθουσαι] Αι προς ἡλιον τετραμμεναι στοαι. Schol. ἕρκεα septa; Angl. the courts. δομοι, triclinia, diætæ, æci. Ernesti.

59. —δυωκαιδεκα μηλ' ιερευσεν.] Conf. Æn. i. 633. Nec minùs intereà, &c. Ubi ita notavit Heynius: "ex toto Homero satis constat, heroicis temporibus hospitis adventu in domo statim sacrum fit, cæditur victima, et ex eâ epulo sacro hospes excipitur."

60. —δυω δ' ειλιποδας βους·] Vide suprà ad α, 92.

61. —αμφι δ' επον,] i. e. τι αμφιεπον, et curarunt, τετυκοντο τε δαιτ' ερατεινην. apparârunt que convivium amœnum, τετυκοντο, pro ετυχοντο. Vide Il. α, 466.

62. —εριηρον αοιδον·] Heroicis temporibus semper αοιδος conviviis, quæ ferè cum re divinâ erant conjuncta, aderat. Heyne, ad Æn. i, 740. Vide *Blackwell's Enquiry into the Life and Writings of Homer*, p. 112.

63. Τον περι Μουσ' εφιλησε,—] Duo versus exquisitissimi. Sub personâ cantoris Demodoci quidam putârunt Homerum seipsum depictum voluisse; sed talis opinio nullis satis idoneis argumentis nititur.—περιεφιλησε, *valdè dilexit*.

67. Καδ δ' εκ πασσαλοφιν κρεμασεν—] i. e. κατακρεμασε δε φορμιγγα—εκ πασσαλου.

68. —επεφραδε χερσιν ἑλεσθαι Κηρυξ·] Ηγουν εσημανεν, ινα αναλαβοι ταις χερσιν. η ταις χερσιν επεδειξεν, ινα γνω ενθα κειται. *Schol.* επεφραδε, aor. 2. ab επιφραζω, *indico, admoveo*.

485. —εξ ερον ἑντο,] i. e. εξεντο ερον—*exemissent desiderium*—Vide suprà ad Odyss. α, 150. [Conf. Æn. i, 220. 727. viii, 184.] ερος, ου, ὁ· *amor, desiderium*; pro quo postea dixerunt ερως, ωτος. 26.

488. Η σε γε Μουσ'—] *Aut te Musa docuit*,—Vide Vol. I. ad p. 25. n. 4.

489. —Αχαιων οιτον αειδεις,] *Achivorum fatum canis*,—Alludit ad priorem Demodoci cantilenam—Νεικος Οδυσσηος—κ.τ.λ. hujus Libri ver. 75, sqq.

493. —τον Επειος εποιησεν συν Αθηνη,] *Instar montis equum, divinâ Palladis arte, Ædificant*,—Æn. ii, 15. et alibi passim. Vide celeberrimi Heynii Excurs. iii. et vii. ad Lib. ii, Æn.

508. Η κατα πετρων βαλειν—] Vide *Description of the Plain of Troy, by M. Chevalier*, p. 117. et Æn. ii, 31.

510. Τη περ δη—] *Quâ utique demùm* sententiâ *etiam posteà peragendum esset*. CLARKE F.

511. Αισα γαρ ην απολεσθαι.] *Jam Troja sic fata ferebant*. Æn. ii, 34. επην πολις, κ. τ. λ. *postquam urbs intra se conclusisset*—

27. 519. Κειθι δη—] Ordo est: φατο δη [κεινον—Οδυσσηα nempè] τολμησαντα αινοτατον πολεμον κειθι—Angl. *He sang that Ulysses having there risked a dreadful engagement, then too proved victorious*,—

523. —φιλον ποσιν αμφιπεσουσα,] *suum maritum amplexata*,—

527. Αμφ' αυτω χυμενη—] *Ipsi circumfusa*, λιγα κωκυει· *stridulè ejulat*:—Vide Il. τ. 284,] Nihil amplius vult hæc similitudo quam quod Ulysses ελεεινα εκλαιεν: —οἱ δε τ' οπισθεν κοπτοντες δουρεσσι μεταφρενον, κ. τ. λ. *illi verò ponè* [i. e. hostes] *cædentes hastis tergum, atque humeros* [fœminæ scil.] ειρερον εισαναγουσι *ducunt* eam *in servitutem*,—Ειρερος, ου, ὁ, *servitus*; ab ειρω, *necto*.

539. —ωρορε] *se excitavit, exorsus est*,—aor. 2. act. pro ορει· et hic subauditur ἑαυτον. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

544. τετυκται,] *parata sunt*, et paulò infrà, *est*: præs. scil. perf. Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.

547. —ὁς τ' ολιγον περ επιψαυει πραπιδεσσι.] *qui scilicet vel minimum attingit mente*. Angl. *who possesses the smallest intelligence*. Απτεται ταις φρεσιν· ὁ εστι φρονιμος εστι. *Schol.*

28. 556. —τιτυσκομεναι φρεσι νηες.] *naves quæ dirigunt se et contendunt ad propositum locum mentibus propriis*,—quasi rationales. DAMM. Hæc et quæ sequuntur de navibus Phæacum, ad verbum sumta, planè sunt fabulosa et incredibilia. Sed ex portentosâ hac descriptione hoc, in genere, colligendum est, Phæaces præstantissimos fuisse remiges, ut possent gubernaculo carere; eosque portentosis narrationibus delectatos fuisse.

563. —επι—] hic, ut alibi passim, pro επεστι.

572. —απεπλαγχθης] Vide suprà ad α, 1.

586. —πεπνυμενα ειδη.] *res prudentes intelligat*. πνεω, f. πνευσω, *spiro, spirare facio*; it. *sapere facio*;—hinc pass. πνεομαι, *sapio, habeo spiritus egregios*: hujus verbi solùm perfectum pass. per omnes modos, apud poëtam occurrit, πεπνυμαι, *sapiens factus sum, valdè sapio*, &c. DAMM. Vide suprà ad α, 213.

ΤΗΣ

* ΤΗΣ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ῬΑΨΩΙΑ, η ΓΡΑΜΜΑ, I.] HOMERI ODYSS. LIB. IX. [Vide ſuprà ad p. 3. n. †.] 29.
Ulyſſes ſe notum facit Phæacibus; et hiſtoriam ſuorum errorum incipit. Narrat pugnam ſuam cum Ciconibus, quorum urbem Iſmarum evertit; adventum ad Lotophagos; deindè ad terram Cyclopum; ibique incluſionem in antro Polyphemi, undè non prius egreditur quam, ſex ſociorum ejus à Cyclope devoratis, ipſum Polyphemum vino ſomnoque gravatum excæcet.

Ver. 5. —τιλος χαριιστερον—] *rem gratiorem*—" Eſt—familiaris Ionicè ſcribentibus dictio τιλος, quæ ſæpè nihil ſonat aliud quam χρημα, *res*." CASAUBONUS, ad Athen. lib. ii. cap. 3.—εχη κατα δημον—i. e κατεχη δημον—

12. —θυμος επετραπετο—] Angl. *thy mind has a deſire*—Sic. Virg. *Sed ſi tantus amor*, &c. Æn. ii. ad init.

17. —εγω δ' αυ επειτα,—] ειω δε επειτα, υπεκφυγων νηλεες ημαρ, και ναιων δωματα αποπροθι, αν εω ξεινος υμιν. Angl. *And that I afterwards, when I have eſcaped the fatal day, and dwelling in my own habitation afar, may have a mutual intercourſe of hoſpitality with you.*

19. Ειμ' Οδυσευς—] Sic Virg. *Sum pius Æneas—famâ ſuper æthera notus.* [Æn. i, 378, 379.] Notati hi verſus, quod Æneas egregie ſe ipſum commendat. Rectè, noſtris moribus ſi rem æſtimes; ſecùs, ſi heroicis, ut ex toto Homero ſatis conſtat. Exempla aliorum v. ap. Pierſon. Veriſim. p. 206: adde Spencium (in *Eſſay on Pope's Odyſſey*, P. i. p. 52.) Hic ipſe verſus ex Homero adumbratus Odyſſ. ι, 10. Ulyſſes apud Alcinoum: Ειμ' Οδυσευς Λαερτιαδης, ος πασι δολοισιν Ανθρωποισι μελω (*carus et honoratus ſum propter ſagacitatem conſiliorum in re bellicâ*) και μευ κλεος ουρανον ικει. *famâ ſuper æthera notus*, ex poëticæ orationis genio, nihil aliud quam ſimpliciter, celeber et inclytus. Inclytum autem ac notum ſe calamitatibus ſuis dicere, minus habet offenſionis etiam noſtris moribus, &c. HEYNE, Excurſ. ad locum.

21. —ευδειελον·] *conſpicuam.* ευδηλος, reſoluto η, ευδειελος, inſerto ι, ευδειελος.

23—25. —ναιεταουσι] *habitantur.* ναιεταω, *habito, frequento*; ſignif. etiam, *ſum frequens, habitor.*—Δουλιχιον τε,—Vide ſuprà ad α, 246.—χθαμαλη—vulgò redditur *humilis, depreſſa*; et πανυπερτατη, *omnium ſuprema.* Locum ab interpretibus minùs rectè acceptum ita interpretatur vir ornatiſſimus Sam. Clarke, [ad Iliad. γ, 201.] ac ſi poëta dixiſſet " non modo " montem iſtum, ver. 21, ſed totam inſulam. etiam χθαμα-" λην, etiam quibus in partibus *depreſſior* eſſet, comparatè ta-

" men

"meri cum circumjacentibus insulis, πανυπερτατην ειν αλι κειται "ειναι." Cf. Cicer. de Orat. Lib. i. Hor. Epist. i. vii. 42. "Πανυπερτατη reddi potest *extrema*, nempè occidentem versùs, "quod voluisse videtur poëta." T. YOUNG.

30. 28. Ἡς γαιης—] i. e. ιδιας γης, Angl. *than one's native land.*

30. Εν σπεσσι—] Vide suprà ad α, 15.

32. Αιαιη—] *Ææa.* Ita dicitur Circe ab Αια, quæ urbs erat Colchidis. Erat nimirum Circe soror Colchici regis; et insula ejus dicitur νησος αιαιη.

39, 40. Κικονεσσι πελασσεν Ισμαρῳ·] idem valet ac επελασε με Κικονοις, πολει Ισμαρῳ. Erant autem Κικονες Thraciæ populus. Trojanis auxilia tulerant; hinc Ulysses eos pro hostibus habuit. Vide Il. ρ. 73.

42. —ατεμβομενος—ισης.] Supple μοιρας, *fraudatus æquali portione.* ατεμβω, est, uti Dammius interpretatur, εις ατην εμβιβαζω, *in labem et offensionem induco.* ατεμβομαι est, εις ατην εμβαινω, hinc ατεμβομενος, *fraudatus.*

43. —διερῳ ποδι—] *celeri pede*—διερος propriè significat *qui humerum habet, qui rigatus est, recens:* inde metaphoricè *vegetus, vivus;* a διαινω, *rigo.* Sunt qui putant διερῳ ποδι hic de navi intelligi: sed hoc simplicitatem Homer. minùs redolet.

46. —και ειλιποδας ἑλικας βους.] Vide suprà ad α, 92.

49, 50. αφ' ιππων—μαρνασθαι,] non *ex ipsis equis,* sed *è curribus* pugnare, uti ex innumeris Iliados locis liquet. SAM. CLARKE F. και ὁθι χρη πεζον εοντα, *et, ubi opus est, pedibus;* nam πεζον εοντα idem sonat ac πεζος εοντας.

54. Στησαμενοι δ' εμαχοντο] Στησάμενοι est *instructâ acie.* ERNESTI.

31. 58. Ημος δ' ηελιος μετενισσετο βουλυτονδε,] Μετενισσετο μετα την της ἡμερας αυξησιν ὁ Ἡλιος κατα ὡραν βουλυτου· ὁ η μεσημβρια εστιν, η ολιγον τι μετα μεσημβριαν, ὁτε βοες λυονται του καματου. EUSTATHIUS. *Cum sol transiret ad eum locum cæli, in quo cum est, boves solvi solent ab opere.* DAMM. Conf. Virg. Eclog. ii, 65. et *Gray's Elegy,* ad init.

59. —κλιναν—] i. e. εκλιναν Αχαιους· *inclinârunt Achivos,* sensu transitivo; *pepulerunt Achivos.*

60. Ἑξ δ' αφ' ἑκαστης—] i. e. Numerus occisorum erat 72; sex scil. *pro* unaquaque nave, non sex *ex* unaquaque nave. Numerus navium Ulyssis erat 12. Vide infrà ver. 159.

64. Ουδ' αρα μοι—] Non hic supervacaneum est istud αρα· sed vim habet hujusmodi: *Neque, uti tam properè fugientibus verisimillimum erat,*—Vel, *Neque impediit trepida nostra fuga quin, priusquam ulteriùs progrederemur,* &c. CLARKE F. πριν τρις αυσαι τινα ἑκαστον—*priusquam ter vocâssemus unumquemque,* &c. Αρχαιον εθος (inquit Schol.) των επι ξενης απολλυμενων τας ψυχας ανακαλειν τριτον τους περιλειφθεντας, επαν αποπλεειν

νιν οικαδε· η ινα και ει τις ετι απολιποιτο εν τῳ πεδιῳ, περιελθοι. Conf. Virg. Æn. vi, 505.

66. —διωλοντες.] *trucidati.* Pronuntiabatur δηωθεντες, uti observârunt Barnesius et Clarkius F.

68. —εννεα νεφελη—] Conf. Æn. i, 92. iii, 198. v, 11.

70, 71. —επικαρσιαι,] Vulgò redditur *obliquæ:* Eustathius autem, Επικαρσιαι δε, (inquit) ε πλαγιαι νυν ὁμοιως τῳ εγκαρσιαι, αλλ' επι κεφαλην, δια την εκ τε σφοδρε πνευματος των ιστιων πολλην εντασιν.—εφερεντ' επικαρσιαι, Angl. *plunged as it were headlong:* cui interpretationi favet vocis etymon; est scil. ex επι et καρ.—ιστια δε σφιν—*Vela autem ipsis*—ις ανεμοιο διεσχισε τριχθα τε και τετραχθα, *vis venti discidit in tres quatuorque partes.* Versus notissimus, cujus numeri optimè repræsentant vim ejus rei quam poëta vult exprimere. Conf. Il. γ, 363. et quæ ibi annotavit vir ornatissimus Sam. Clarke.

73. Αυτας δ' εσσυμενως—] *Ipsas vero* [naves scil.] *festinanter*—προερυσσαμεν [ερετμοις] ηπειρονδε, *protrusimus remis ad* terram *continentem.* Vide Il. α, 435.

80. —Μαλειαν] Ακρωτηριον της Λακωνικης. Κυθηρα, -ων, τα· νησος της Λακωνικης. *Schol.*

83, 84. —επεβημεν Γαιης Λωτοφαγων,] *conscendimus terram Lotophagorum,*—[quæ scil. sita erat, non in Siciliâ, ut quidam putârunt, sed in Libyâ.] οιτ' ανθινον ειδαρ εδουσιν, *qui florentem cibum edunt.*

106. Κυκλωπων—] In singulari Polyphemus κατ' εξοχην vocatur Κυκλωψ. In plurali Κυκλωπες sunt populus Siciliæ, in regione valdè fertili, οἱ Λεοντινοι postea dicti. Ulyssis ævo habitabant sparsim, quisque in agro suo: hinc credibile fit, potuisse Polyphemum pati ea quæ passus est, utpote solus, extra societatem aliorum, et detestabilis sine dubio omnibus. Cave vero putes, poëtam Cyclopes omnes fingere μονοφθαλμους· nescit omninò hunc monstrosum μυθον recentiorum, ineptè et immoderatè fingentium. Imo ipse Polyphemus fuit quidem unoculus; sed casu fortasse amiserat alterum; poëta enim dat ei βλεφαρα και οφρυας, nec certè siluisset hanc ιδιοτητα, si in mediâ fronte oculum unum habuisset. DAMM. Vide Eustath. ad ver. 187. qui hujus quoque sententiæ est. ὑπερφιαλος vulgò redditur *fœdifragus, perfidus; item superbus, arrogans; interdùm vinosus;* quasi ex ὑπερ et φιαλη, quia fœdera per φιαλας fiebant. Alii deducunt ab ὑπερφυης, *qui nimis excrevit,* indè *excellens.* Potest igitur hìc reddi *ingens,* ut ad *staturam* Cyclopum referatur. [Vide suprà ad α, 134.] Cæterùm in hujus vocis consonante φ latere Æolicum digamma putat amicus meus doctissimus T. Burgess, quasi olim scriptum esset ὑπερFιαλος; atque adeò vocem ipsam deducendam ab 32.

υπερFιω, *super eo, supero*, ut cognatum sit verbi υπερβαω, υπερβασια, unde Latinum SUPERBUS.

111. —περισταφυλον] εκ τελεια καρπε της σταφυλης γινομενον. *Schol.*

116. —λαχμα] ας, η. *mollis, molli solo.* à λαχαινω, *terram fodiendo mollio.*

120. —μιν αποιχνευσι] *ipsam ingrediuntur*,—pro εισοιχνευσι· ab οιχνεω.

33. 125. —μιλτοπαρηοι] Μιλτω τας παρειας κεχρισμενας, τυλεσι τας πρωρας, Μιλτος δε, πηλος ερυθρος. *Schol.*

128. —οια τε πολλα] Adverbialiter, *veluti crebrò*—

130, 131. Οἵ κε σφιν—] Construe: Οἵ και κε εκαμοντο σφιν ευκτιμενην νησον, Angl. *and who might cultivate for themselves the populous island*, Ου μεν γαρ [εστι] γε τι κακη, *for it is not by any means unfruitful.*

134, 135. —μαλα κεν βαθυ—] Ordo est: κεν αμωεν μαλα βαθυ λη̈ιον αιεν εις ὡρας, Angl. *they might reap a very tall crop constantly at the stated season*, επει υδας υπο [εστι] μαλα πιαρ, *since the soil underneath is very rich.* υδας, το, *solum*; in usu tantùm in nominat. et accus. πιαρ, το, idem quod πιον, *pingue*.

136. —ιν' ε χρεω πεισματος εστιν,] *ut non opus sit fune*,— Conf. Virg. Æn. i, 168. *Hic fessas non vincula naves Ulla tenent*,—&c.

138. Αλλ' επικελσαντας μειναι χρονον.] Angl. *but for those who arrive, only to remain a-while*, επικελλω, f. Æolicè, ελσω. *appello navem in littus*, &c.

152. Ημος δ' ηριγενεια—] Vide suprà p. 33. ad ver. 228.

34. 159. —ες δε εκαστην] Conf. Æn. i, 194, &c.

162. —δαινυμενοι κρεα—και μεθυ—] Vide infrà ad Soph. Œd. Tyr. ver. 269. λαρχμαω, *fortior.* sonat etiam *forte contingere.*

185. —κατωρυχεεσσι λιθοισι,] Τοις εν τη γη εναρυσμενοις, ὁ εστι τεθεμελιωμενοις, *Schol.* κατωρυχης, -εος. ὁ, η, reddit Dammius, *infrà infossus, sic ut inferior pars sit defossa, superior emineat.*

187. —ανηρ ενιαυε πελωριος,] Conf. Theocr. Idyll. xi.

35. 190. —επετυκτο] *erat.* τετυγμαι, *sum*; ετετυγμην, *eram*, in hoc sensu sæpè occurrunt apud Homerum. Sic, Ωκεανος γενεσις παντεσσι τετυκται, *Oceanus nativitas omnibus est.* Il. ξ, 246. αριστος ενι Θρηκεσσι τετυκτο, *erat præstantissimus inter Thraces.* Il. ζ, 7. et alibi passim.

198. —ὁς Ισμαρον αμφιβεβηκει·] Angl. *who was the guardian of Ismarus?* αμφιβεβηκα, *I am the guardian*, &c. Vide Il. α, 37. et quæ ibi acutè annotavit vir ornatissimus S. Clarke.

199. Οὕνεκα μιν—περισχομεθ'—] *Quoniam ipsum conservaveramus*—περισχομαι est, quasi dicas, Angl. *I hold myself round*; i. e. *I protect.*

202. Χρυσου—ευεργεος—] *Auri bene elaborati* et puri—

204. —αμφιφορευσι δυωδεκα πασιν—] *amphoris duodecim ipsis*;

ἀρ.;—*non paucioribus quam duodecim.* Vide Il. κ, 560. et ibi Sam. Clarke.

209. Ἐν δεπας εμπλησας,—] *Unum poculum qui impleverat,* εχευε ανα εικοσι μετρα ὑδατος, *infundebat vicenas mensuras aquæ:* nam ανα est hic distributivum.

210. —οδμη—οδωδει] *odor spirabat.* οζω, est *oleo, odorem emitto:* in perf. med. ωδα, et οδωδα, unde in plusq. οδωδειν. "Ista præterita med. (inquit Dammius) sæpè in notione "præsentis et imperfecti ponuntur." Vide suprà ad v. 198.

212. —ηια] αι. τα. *viatica:* hic enuntiatur ηα.

213. αυτικα γαρ—] *statim enim mihi suspicatus est animus generosus virum superventurum ingenti præditum robore.*—— CLARKE F.

219. Ταρσοι] Οι καλαθισκοι, εν οἱς τυροκομουσι, και εκτυπουνται οἱ τυροι. *Schol.* Angl. *the strainers.* σηκοι—Αἱ μανδραι και περιβολαι, εν οἱς συγκλειονται τα θρεμματα. Angl. *the penns.*

221. Εερχατο·] *inclusæ erant:* Ionicè pro ειργμεναι ησαν· ab εργω, vel εεργω, *includo.*

222. —ερσαι·] Αἱ νεογναι και ἁπαλαι και δροσωδεις, απο της ερσης· η ενδειας τη ἡλικια. *Schol.* Quia ros est ασθενης και αδρανης ουδερος, ideo rori comparantur quæ sunt tenera et mollia.— 36.
Æschylus quoque, in Agamemnone δροσους nominat teneros avium pullos.—Sed primus omnium pater elegantiarum Homerus ερσην, id est, *rorem,* tenellos agniculos vocavit:—χωρις μεν προγονοι, χωρις δε μετασσαι, Χωρις δ' αυτ' ερσαι, quasi dicat, τα ερσωδη sive δροσωδη προβατα. CASAUBONUS, ad Athenæum ix, 8. citante Clarkio F. —ορος—λεγεται, ἡ του γαλακτος ὑδατωδης ὑποστασις. *Schol.* Angl. *whey.*

225. Τυρων αινυμενους] *Sumtis caseorum nonnullis*—Vide Vol. I. ad p. 53. n. 3.

231. —κηαντες] Aliter κηαντες.—εθυσαμεν. ηδε και αυτοι Τυρων αινυμενοι φαγομεν· Ex parte nimirùm sacra faciebant, partem ipsi comedebant. CLARKE F.

245. —ὑπ' ημελξεν ηκεν—] Ὑπεθηκεν εμβρυον. Ὁμηρος γαρ, ὑπεναντιον της συνηθειας, βρεφος μεν λεγει κατα γαστρος· εμβρυον δε, νεογνον, η το τεκνον. *Schol.*

246. —θρεψας] *quum coaguláſſet*—Nam τρεφω, est *coagulo;* etiam *alo, nutrio.* λευκοιο—Conf. Theocr. Idyll. i, 58.

252. Ω ξεινοι, τινες εστε;] Conf. Eur. Cyclops, 89, 274. Æn. i, 373. item Od γ, 71.

254. —αλαωνται] *errant.* Vide suprà ad α, 25.

256, 257. —ἡμιν δ' αυτε κατεκλασθη φιλον ητορ Δεισαντων—] 37.
Syntaxis postulat Δεισασι, ut concordet cum ἡμιν. Sed hujusmodi structura non infrequens est apud Homerum; [Vide Il. κ, 187. ξ, 139. et alibi passim;] nam ut æquè dici potest φιλον ητορ ἡμων δεισαντων, et φιλον ητορ ἡμιν δεισασι, Poëta, sine

scrupulo,

[illegible] Sin autem hoc
[illegible] in genit. absoluto.
[illegible] Angl. *to ordain* ; pro μη-
[illegible]
[illegible]—] *nos venimus supplices acci-*
[illegible], vel κιχανομαι, *invenio, assequor.*
[illegible] η και σχεδον,] Verte : *utrum in remo-*
3 [illegible] *utrum longè hinc, an propè,* ut ver. 117.
Ernesti.

[illegible] δε δυο μαρψας,—] i. e. συμμαρψας δε δυο—Conf. Virg. Æn. iii. 623, sqq. *Vidi egomet*, &c. ad quem locum vide celeberrimum Heynium, in Excurs. xvi, poëtam tuentem contra reprehensionem Homii, viri ill. [*Elem. of Crit.* ch. xxi. sub. fin.] Cæterùm hujusmodi descriptiones gigantum crudelium nauseam et aversionem fœditate suâ non facere, probant, inter cætera, quæ Shakesperius, peritissimus ille judex humanæ naturæ, Maurum suum narrantem inducit de modo quo is Desdemonæ, pulcherrimæ ac nobilissimæ puellæ, amorem conciliâsset. [Vide *Othello*, Act i. Sc. 8. *Her father loved me*, &c.] Nec dubitavi hanc totam de Polyphemo historiam ex Odysseâ hic exhibere ; quia tales summi poëtæ miras narrationes non solùm ingenuæ juventutis nauseam et aversionem non excitare, sed animum juvenilem valdè oblectare animadverti. Res ipsæ quæ describuntur utcunque fœdæ sint et horrendæ, earum tamen à summis poëtis descriptiones animos audientium mirè allicere et attrahere solent.

301. Ουταμεναι—] Non ex ουταω, indè enim fit ουτησεναι, vel ουταμεναι quod antepenultimam necessariò producit : sed quâ analogiâ ex τιθημι fit τιθεναι, ex διδωμι, διδοναι· eâdem ex ουτημι fit ουτεναι, indeque ουταμεναι, quod antepenultimam necessariò corripit. Clarke, ad Il. φ, 68.

319. Cf. Cowper's transl. Virg. de Polyphemo. Ovid. Metam. xiii. 782. 3. Cowley de Goliath. Milton de Satano. Pope's Version. Johnson's works Vol. ix. p. 64. indicante J. T.

39. 325. —οσον τ' οργυιαν—] Εκτεταμενων των χειρων το διαστημα οργυια εστι. *Schol.* Angl. *a fathom*. Vide Vol. I. ad p. 88. n. 7.

327. —εθοωσα] idem quod απωξυνα, *acui*.

335. —λελεγμην] Per sync. pro ελεγομην, vel ελελεγμην.

347. —τη,] Ionicè pro τα, quod contractè pro ταε, *accipe* ; à ταω, f. αω, *capio*, *accipio*.

40. 359. —απορρωξ.] ὁ, ἡ, *avulsus*, &c. item substant. *portio*, *pars*, &c. à ῥησσω. *frango*.

366. Ουτις εμοι γ' ονομ' εσ'· Ουτιν—] Ουτις, *nemo*, habet in accus. ουτινα, non ουτιν. Nec est ουτιν hìc per apocopen pro ουτινα, ut esse potuisset ante vocalem ; sed exquisito artificio hìc ponitur ante consonantem, quò meliùs Cyclops, jam penè ebrius,

ebrius, nomen id Ulyssis fuisse proprium crederet. Post autem ipse Polyphemus [ver. 266.] Ουτιν εγω πυματον εδομαι— inquit, id tanquam nomen proprium hospitis intelligens, quod lector interpretari possit ουτινα, *neminem*. [ουτιν scil. pro ουτιν' ante vocalem,] atque exindè, cognito jam Ulyssis consilio, Cyclopem irrideat, utpote re verâ *neminem* postea devoraturum. Cæterùm se ita appellari ideò præsertim finxit Ulysses, quod providisset ambiguitatem indè oriri, Polyphemo exitio mox futurum. Vide infrà ver. 408, sqq.

372, 373. —αποδοχμωσας—] Πλαγιωσας· δοχμος γαρ το πλαγιον. *Schol. Inflexâ crassâ cervice.* [Conf. Æn. iii, 631. sqq. *Cervicem inflexam posuit*, &c. καδδε μιν—Ηρει— i. e. καθηρει δε μιν—φαρυγος δ' εξεσσυτο οινος, i. e. οινος δε εσσυτο εκ φαρυγος, *vinum è guttere erumpebat.* Conf. Ovid. Metam. xiv, 211.

377. αναδυη.] Angl. *should flinch.* αναδυω, *emergo ex aliqua re: refugere et detrectare aliquid.*

384. Δινεον.] Angl. *I twirled it round.* —τρυπω contractè pro τρυπαοι, à τρυπαω, *terebro.*

386. —το δε τρεχει εμμενες αιει] Angl. *and it spins incessantly.*

389. ευσεν αυτμη,] Angl. *the steam singed*, &c. ευω. f. ευσω, *amburo.* αυτμη, *spiritus, vapor.* 41.

390. —σφαραγευντο] Ionicè pro εσφαραγευντο, à σφαραγεω, f. ησω, *sonum edo.* ριζαι δε [οφθαλμου] οι σφαραγευντο πυρι, Angl. *and the roots of his eye crackled with the fire.*

394. Ὡς τε σιζ' οφθαλμος—] De vi vocis hujus, σιζε, ita Quinctilianus: "Minimè," inquit, "Nobis concessa est ονοματοποιια. Quis enim ferat, siquid illis meritò laudatis, λιγξε "βιος, et σιζε οφθαλμος, fingere audeamus?" Lib. i. cap. 5. sub finem, citante Clarkio F.

403. Τιπτε τοσον—βοησας,] Τιπτε τοσον referendum ad αρημενος, vertendumque non *cur*, sed *quid tantum læsus, tantoperè vociferatus es*: quid tibi mali tanti accidit, ut tantoperè vociferarère. ERNESTI.

404. —αμμι] Non est, ut quidam putant, dualis pro plurali; sed, ut Scholiastes, Αμμι, ημας, Αιολικως. ad Il. α, 59. τιθησθα, etiam Æolicè, pro τιθης.

408. —Ουτις με κτεινει—] Vide suprà ad v. 366.

416. Χερσι ψηλαφοων,] Angl. *groping with his hands*,—ψηλαφοων, pro ψηλαφων. Vide suprà ad α, 25.

425. —οϊες—] Dactylus esse videtur, eadem ratione qua αθανατοι choriambus, ERNESTI. Ita αποπεσθαι infrà v. 451; in οϊς autem quibusdam viris doctissimis digamma non otiosum videri potest; id enim in οϊς affuisse è voce Latinâ *ovis*, colligitur. T. YOUNG.

426. —ιοδνεφες ειρος] Ὁ εστι μελαν, ως και εν αλλοις κειται. 42.
EUSTATHIUS,

427.

427. Τους ακεων συνεεργον—] Angl. *These I silently bound together with well twisted twigs*— Συντρεις αινυμενος, *taking three of them together.*

433. —λασιου υπο γαστερ' ελυσθεις] *villosum sub ventrem involutus*—ελυω, f. υσω. *involvo, curvo*, &c.

434. —αωτου θεσπεσιοιο] *lana egregiæ.* Vide suprà, ad α, 443.

435. Νωλεμεως στρεφθεις] *Firmiter implicitus*—εχομην τετληοτι [pro τετληκοτι] θυμω, *hærebam constanti animo.*

438. —νομονδ' εξεσσυτο—] *ad pascua ruebant*—σευω, *exagito*, σευομαι, in med. *ruo*, perf. pass. εσσευμαι. per metath. εξεσσυμαι, undè in plusq. εξεσσυμην, in med. sensu, *ruebam.*

440. —σφαραγευντο.] *distendebantur*; pro σφαραγεοντο. σφαραγεω, f. ησω, *sonum edo*; item, ut hic, *extendo*, &c.

441. —επεμαιετο—] *contrectabat*—

442. Ορθων εσταοτων.] *Rectè stantium*:—εσταως, [in gen. εσταωτος vel εσταοτος.] id. quod εστηκως, subintell. pron recipr. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 2.

445. Λαχνω στεινομενος,—] *Vellere denso gravatus,—et me multa cogitante.*

447. —εσσυο—] Per metath. pro σευσο, et hoc pro εσευσο, 2. sing. plusquam. pass. à σευω.

43. 459, 460. —καδδε κ' εμον κηρ Λωφησειε—] i. e, δε εμον κηρ καταλωφησειε—quod est καταλωφησαι, ut notum tironibus. Conf. Ovid. Met. xiv, 192, 197.

467. —γοωντες,] Vide suprâ ad α, 25.

468. —ανα δ' οφρυσι νευον—] i. e. δε ανενευον οφρυσι, *superciliorum nutu prohibebam flere*—

473. —οσσον τε γεγωνε βοησας,] i. e. *quantum quis magnâ voce clamans audiri posset.* γεγωνεω et γεγωνεω, *ita clamo*, vel *loquor, ut audiar procul.* γεγωνε, sine augm. pro εγεγωνε.

475, 476. —ουκ αρ' εμελλες αναλκιδος ανδρος—] Angl. *thou wast not, it seems, to eat the companions of a timid chief*—Εδμεναι, per sync. pro εδεμεναι et hoc pro εδειν.

477, 478. Και λιην σε γε—] Ordo est: Και λιην κακα εργα γε εμελλε κιχησεσθαι σε, *Et omninò mala tua facta assecutura erant te.* Σχετλι', *execrande*; επει ουχ αζεο εσθιειν ξεινους ενι σω οικω' *quoniàm non verebaris comedere hospites in tuâ domo.*

485. —παλιρροθιον—κυμα,] Angl. *the refluent wave.* Pulcherrimè Miltonus: *Me tenet urbs refluâ quam Thamesis alluit undâ.* Eleg. i.

44. 486. Πλημμυρις εκ ποντοιο,] *Uti inundatio ex mare*, θεμωσε δε χερσον ικεσθαι. *adegitque ut veniret prope terram.* Ad verbum, *legem quasi injungebat navi, terram versus ire.* Nam, uti notavit Dammius, θεμοω, f. ωσω. est *cogo, legem præscribo et impono.*

498. Συν κεν αραξ'] i. e. κεν συναραξε—

499. Μαρμαρω οκρυοεντι βαλων·] *saxo aspero conjecto,*

502.

501. —κεκοτηοτι θυμῳ] *irato animo.* Pro κεκοτηκοτι, à κοτεω, *simultatem foveo*, Angl. *I bear a grudge.*

507. —μι—ικανει] εις με scil.

508. Εσκε—] Ion. imperf. pro ην.

313. —εδεγμην] *expectaveram*—Pro εδεδεγμην, à δεχομαι, *capio, expecto*, &c.

523. Αι γαρ δη—] Ει [Poët. αι] per se solum, aliquandò 45.
sumitur pro ειθε, id est *utinam*. VIGERUS. Nunquam, quod sciam, per se solum, sed conjunctum cum particulâ γαρ. HOOGEVEEN, ad locum: quem virum* doctissimum vide de hac locutione pleniùs disserentem, in libro suo de Particulis Ling. Gr. p. 334. Vide etiam Vol. I. ad p. 70. n. 4.

532. Αλλ' ει οι μοιρ' εστι—] Conf. Æn. iv, 612. *Si tangere portus*, &c.

538. —επερεισε δε ιν' απελεθρον] Angl. *he exerted his immense strength.* επερειδω, *nitor, innitor*, &c. ις, ινος, η, *nervus in corpore, vis.* απελεθρος, ου, ο, η. *cujus magnitudo certâ mensurâ determinari nequit*; inde, *immensus*; ex α privat. et πλεθρον, *jugerum.*

540. οιηιον ακρον ικεσθαι] supple εις. οιηιον, ου, το, *gubernaculum*: idem quod πηδαλιον. Vide suprà ver. 483.

558. —και επι κνεφας ηλθε,] i. e. και κνεφας επηλθε. Angl. 46.
and darkness came on. Vide Il. α, 475.

*** In Polyphemi formâ ac robore—sunt multa, quæ sibi repugnant, multa absurda, si subtilius judicium adhibeas; sed phantasiæ sensusque voluptati ista scripta, non philosophico acumini.—Homerus multò atrocius spectaculum, et carnificinam verius, exhibuerat; sed alios homines, aliud seculum, quod respiceret, habebat. Ovidius ab omni atrocitate alienissimus non tamen horrendum hoc Polyphemi spectaculum, Metamorph. Lib. xiv, iterùm exhibere dubitavit. Euripides autem in Cyclope Satyrici dramatis naturâ tueri se potest.—Sanè Theocriteus Cyclops paullò humaniore cultu exhibetur Idyll. xi. HEYNE, Excurs. xvi. ad Æn. Lib. iii. ubi vide plura.

---

* Εκ της 'ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Λ.] *Ex* HOMERI ODYSS. LIB. XI, 1—43, 386—638. Hic Liber Odysseæ vulgò inscribitur Νεκυια, [interdum Νεκυομαντεια,] i. e. πραγματεια κατα τους νεκυας, quandò de mortuis agitur, vel mortui agentes inducuntur; vel quandò manes evocantur ut respondeant de futuris. Ulysses apud Circem integrum annum moratus, illâ monente, ad domum Plutonis proficiscitur, consulturus animam Tiresiæ, vatis cæci, de iis quæ sibi ampliùs eventura essent, antequam in patriam redire posset. Manè igitur cum sociis profectus, venit, cum sole occidente, εις αδου, ubi unâ nocte

401. Βους περιταμνομενον,] *Boves tuo commodo intercipientem et abigentem,*—Επειδη αυτος ελθων εις Κικονας και άρπαγης εκει επιχειρησας, ουκ εν απηλλαξεν, εικοτως τα όμοια ύποπτευει πεπονθεναι τον Αγαμεμνονα. *Schol.* Vide Il. ι, 45, et Vol. I. ad p. 31. n. 10.

409. Εκτα,] κτημι, *occido*, idemque quod κτεινω, habet in aor. 2. εκτην, εκτης, εκτη, pro quo έκτα.

413. Οἱ μεν—] Supple κτεινονται· —ειλαπινη τεθαλυιη, *epulis lautis*, Vide suprà ad α, 226.

49. 417. Αλλα κε—ολοφυραο—] *Sed misertus esset*—Vide suprà ad α, 62.

419. —θυεν—] *undabat*—θυω, *furo, cum impetu feror;* undè metaphoricè, ut hìc.

422. —αυταρ εγω—] Ordo est: αυταρ εγω προς γαιη αειρων χειρας βαλλον περι φασγανω αποθνησκων· Angl. *But I, while extended on the earth, raising up my hands, grasped my sword, dying as I was:* ἡ δε κυνωπις Νοσφισατο, *but the abandoned woman retired,* ουδε ετλη καθελων χερσι οφθαλμους μοι ιοντι περ εις [δωμα] Αΐδου, συνερεισαι τε στομα. *nor did she take the trouble to close my dying eyes, or my mouth, with her hands,* &c.

426, Ὡς ουκ αινοτερον—] Vide infrà ad Eur. Med. 270. 412.

429. Κουριδιῳ—ποσει] *Marito cui virgo nupserat*—κουριδιος est, ut interpretatur Dammius, [Lex. ad vocem,] epitheton quod datur uxori, quæ virgo primùm nupsit alicui; vel marito, qui conjugem virginem duxit. Quod autem tradit Euripides, Tantalum fuisse primum Clytæmnestræ maritum, eumque ab Agamemnone interfectum, de eo nihil noverat Homerus.

432. Ηγε κατ' αισχος εχευε,] i. e. Ηγε κατεχευε αισχος, *Sibique offudit ignominiam, et futuris in posterum Fæmineis mulieribus,*—και [εκεινη] ἡ κεν ευεργος [i. e. η] ευεργος, *etiam ei quæ proba fuerit.*

435. —ευρυοπα] *Altitonans:* nominat. pro ευρυοπης, ut νεφεληγερετα, μητιετα, κ. τ. λ.

436. —γυναικειας δια βουλας,] Ενθα συνεπλεον και την τε Ατρεως γυναικα Αεροπην, δι' ἡν και αυτην μοιχευθεισαν ύπο Θυεστου πολλα εγενετο δεινα. EUSTATHIUS.

440. Τῳ νυν μη ποτε—] ειναι est, ut loquuntur Grammatici, inf. pro imperat. vel subaudiri potest θελης. Sic infrà πιφαυσκεμεν, quod pro πιφαυσκειν, et φασθαι, et iterùm ειναι. Pro φημι, dicunt poëtæ, φασκω, φαυσκω, et πιφαυσκω.

448. —μετ' ανδρων ιζει αριθμω,] Τουτεστι, συντιμᾶται τοις ανδρασι, η εν ανδρασι τελειοις τετακται αυξηθεις. EUSTATHIUS.

50. 445. Νηα κατισχεμεναι·] *Navem appelle.* κατισχεμεναι, i. e. κατισχειν, infinit. uti suprà, pro imperat.

457. —ζωοντος] Vide suprà ad α, 25.

465. Ἑσταμεν αχνυμενοι,—] *stamus dolentes,*—Nam ἑσταμεν, cum spiritu aspero, est pro ἑστηκαμεν· et ἑστακα, quod est præf. perf.

perf. ſæpè ſignificat *ſto*: et ἑστήκειν, *ſtabam*. Alii malunt ſpi- 50.
ritum lenem, ut ſit ἔστημεν pro ἑστήκειν, aor. 2. *ſletimus*. In hiſce autem omnibus ſubauditur pronomen reciprocum. Vide ſuprà ad ι, 442. p. 42.

466. —Πηληϊάδεω] Πηλεΐδης, ου. Ionicè Πηληΐδης, Πηληΐδεω, et Πηληϊάδεω· et -δεω pronuntiatur tanquam una ſyllaba. [Vide Iliad. α, 1.] Æol. Gen. Πηληϊάδαο. Cæterùm Achilles ita dictus, ut et Πηλείων, à patre Peleo; atque Αἰακίδης, ab avo Æaco.

473. —μήσεαι—] *molieris*— Μήδομαι, f. μήσομαι, μήσεσαι, eliſo σ, μήσεαι, poſt, contractè, μήσῃ.

474. —Ἄϊδόσδε κατελθέμεν,—] *ad inferos deſcendere*,—Non liquidò conſtat utrùm Ulyſſes, ſacris factis ad fauces Averni, uti mandaverat Circe, manes tantùm ad ſe evocârit; an intra oſtium ipſe ingreſſus eſſet. Quæ hic dicta ſunt ab animâ Achillis, et quæ poſteà viſa ſunt ab Ulyſſe, poſteriori opinioni; quæ autem deſcribuntur ab eo facta, initio hujus libri, manium que turba quæ evocata ad eum confluit, priori favere videntur. Sed de induſtriâ forſan a ſummo poëtâ hæc obſcuritate ſunt involuta, quo magis ſublimem ſuam narrationem redderet. Vide *Burke on the ſublime*, &c.

475. —βροτῶν—καμόντων;] *hominum defunctorum?*

477. —Πηλῆος—] Pronuntiatur, duobus ſyllabis, *Pelyos*.

478. Τειρεσίαο κατὰ χρέος,] χρέος, χρέεος, τό. *debitum, officium*; item *oraculum, vaticinium*, &c. ut hìc.

380. —ἄμμες] Æol. pro ἡμεῖς quod per ſyncopen pro ἡμέτεροι. Vide Il. κ, 448. π, 830, &c.

482. —μακάρτατος] μακαριώτερος, εὐδαιμονέστερος. *Schol.* Su- 51.
perlativus ſcil. comparativè poſitus. Nec inſolita eſt apud Græcos talis graduum permutatio. Sic apud Anacr. Od. xlvi, 3. χαλεπώτερον, pro χαλεπώτατον.

485. —τῷ μή τι θανὼν ἀκαχίζευ,] *quare neutiquam luge quod mortuus ſis*,—ἀκαχίζευ, Ion. pro ἀκαχίζου.

488. Βουλοίμην—] Ordo eſt: κε βουλοίμην ἐὼν ἐπάρουρος θητευέμεν παρ' ἄλλῳ ἀκλήρῳ ἀνδρί, ᾧ, κ. τ. λ. *mallem ruſticus exiſtens mercede ſervire alii inopi viro, cui*, &c. Quam ſententiam vituperat Plato, de Republ. lib, iii. Et Lucianus ex eodem loco argumentum ſumſit Dialogi inter Antilochum et Achillem.

493. —εἴ τι πέπυσσαι,] *ſi quid audiveris*, —πέπυσμαι, πέπυσσαι, πέπυσαι, perf. paſſ. à πυνθάνομαι, f. πεύσομαι, perf. πέπυσμαι.

501. Τῷ κε τεῷ στύξαιμι μένος—] Sic conſtrue: Τῷ *tunc* [i. e. ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ] κε στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους, *facerem robur et invictas manus* meas *horrendas*— [nam στυγέω, quod vulgò ſignificat *horreo aliquid*, vel *odi*, hìc tranſitivè ſonat *horrendum* vel *odioſum reddo*] τεῷ [i. e. τῷ, quod pro

τινι]

τινι] *cuivis* [eorum scil.] οἱ κεινον βιοωνται [pro βιωνται, et hoc contractè pro βιαονται] *qui illum violant,* ειργουσι τ' απο τιμης, *arcentque ab honore.* Ubi notandum quàm pulcherrimè depingatur pietas Achillis in senem patrem Peleum.

508. —εκ Σκυρου] Σκυρος δε, πολις Δολοπιας. *Schol.*

52. 518. —οιον τον Τηλεφιδην—] i. e. ονομηνω τον Τηλεφιδην οιος ην ὁν κατηναρατο—*tantum nominabo qualis erat Telephides quem interfecit,* &c. —γυναιων εινεκα δωρων· *muliebria propter dona.* Obscurus habetur hic locus ob defectum historiæ. Alii aliter interpretantur. Κητειος à quibusdam redditur *ad magna marina animalia pertinens,* undè *valdè magnus.* Aliis est nomen populi in Mysiâ. γυναια δωρα vulgò putantur *dona data à Priamo matri et uxori Eurypyli,* ut ei persuaderent ut cum multis auxiliis Trojanos juvaret. Dicitur et Priamus unam suarum filiarum Eurypylo promisisse.

522. —ἱν καμ' Επειος,] Vide supra ad θ, 493. p. 26.

534, 535. —ουτ' αρ βεβλημενος—] *neque eminùs ictus acuto, ære, neque cominùs vulneratus.*

541. —ειροντο δε κηδε' ἑκαστη.] *narrabant singulæ ærumnas suas.* ειροντο imperf. med. ab ερω vel ειρω, quod est idem ac ρεω, *dico.*

543. —αφεστηκει,] *absistebat.* Vide Vol. I. ad p. 98. n. 3.

546. Παιδες δε Τρωων δικασαν] Multò minore invidiâ ad Trojanos refertur hoc judicium, quàm ad Græcorum duces et proceres, uti apud recentiores: *Consedere duces.* &c. Ovid. Met. l. xiii. ver. 1. CLARKE F.

547. Ὡς δη μη οφελον νικαν—] *Utinam sanè non vicissem,* &c. Vide infrà ad Eur. Med. ver. 1.

53. 548. —γαια κατεσχεν,] Vide *Chevalier's Description of the Plain of Troy,* quam nos Angl. fecimus; Index, voce *Ajax.*

549. —ὁς περι μεν ειδος—] i. e. ὁς μεν περιετετυκτο [κατ'] ειδος, δε περιετετυκτο [κατ'] εργα, *qui quidem formâ præstantissimus erat et rebus gestis.* περι in comp. cum gen. sæpè excellentiam denotat. [Vide Il. α, 258.] De τετυκτο vide suprà ad ι, 190.

555. —σειο] Supple ἑνεκα.

559. —τειν] Ion. et Poët. pro σοι. επι μοιραν θηκεν, i. e. επεθηκε μοιραν.

562. —ὁ δε μ' ουδεν αμειβετο,—] Exquisitissimè, ut benè notum est, imitatus est hunc locum elegantissimus Virgilius; Æn. vi, 469. *Illa solo fixos oculos,* &c. Vide Longin. § ix.

564. —χ' ὁμως προσεφη—] i. e. ὁμως κε [quod est αν] προσεφη, *tamen ille me allocutus fuisset,* &c.

569. —δικας ειροντο—] *causas dicebant*—Cf. Æn. vi, 431. et Heynii Excurs. xi.

572. Θηρας ὁμου ειλευντα,] *feras una cogentem et includentem,* ειλευντα pro ειλουντα, ab ειλεω [et ειλεω] *volvo, includo.* De Orione vide Diodor. Siculum, Hist. Lib. iv.

574.

574. —αααγες.] ααγες, εος, ὁ, ἡ. *non fractus, non frangendus*, ex α priv. et αγω, *frango*.

575. Και Τιτυον ειδον—] Conf. Æn. vi, 595. *Nec non et Tityon*, &c. [Heyn. ad loc.] et Lucret. ii, 997.

576. —ὁ δ' επ' εννεα κειτο πελεθρα.] Antiquo sermone ad corporis vasti speciem declarandam hoc valere potuit. HEYNE.

578. Δερτρον εσω δυνοντες·] *In viscera penetrantes.*

579. —ἡλκησε,] Propriè est *rapuit*, quod et Latini de eo dicunt, qui vim fœminæ facit. Unde Horatio dictus *Tityos raptor*. ERNESTI.

583. Στευτο δε διψαων,] Angl. *He shewed signs of extreme thirst*,—Nam, ut observavit Mericus Casaubonus, "est in isto "verbo [στευτο scil. quod pro ιστατο] (ut alibi pluribus) ani- "mi gestientis et aliquid cupidè molientis, per externos ges- "tus indicatio.—Hoc igitur vult Poëta his verbis, eam fuisse "Tantali, seu in pedes erecti, sive alio quocunque gestu, (ut "de pugilibus olim loqui soliti,) προβολην, et ardentissimam "sitim præ se ferret." Conf. Il. γ, 83. β, 597. ι, 241, &c. 54.
Πιεειν δ' ουκ ειχεν ελεσθαι. *but could get hold of nothing to drink.* Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38, n. 2.

585. Τοσσαχ' ὑδωρ απολεσκετ' αναβροχεν·] *toties aqua peribat absorpta.* απολεσκετο, Ionicè pro απωλετο, αναβροχεν, aor. 1. part pass. verbi αναβροχω, *deglutio, absorbeo.* Vide Od. μ, 240.

586. —καταζηνασκε—] Ionicè pro κατηζαινε, à καταζαινω, *arefacio.* ex κατα et αζαινω, *sicco;* quod ab αζω, idem sign.

593. Λααν βασταζοντα π. α.] *protrudentem ante se in sublime lapidem ingentem ambabus* manibus. βασταζω, *in altum procedere facio, extollo;* nam est à βαω, *ire facio.* DAMM. Cæterùm hæc laboris Sisyphæi descriptio inter Criticos celeberrima est, ubi Poëta scil. versûs sui numeros, verborumque ipsorum sonum ad rei dicendæ naturam miro artificio accommodavit. [Vide Sam. Clarke ad Il. c, 363.] Dionys. Halicarn. Πως εν δηλωσει ταυτα [τα περι τον Σισυφον] μιμητικως, και κατ' αυτην την συνθεσιν των ονοματων, αξιον ιδειν. Και μην Σισυφον εισειδον,—Λααν ανω ωθεσκε ποτι λοφον. Ενταυθα ἡ συνθεσις εστιν ἡ δηλουσα των γινομενων ἑκαστον, το βαρος του πετρου, την επιπονον εκ της γης κινησιν, τον διερειδομενον τοις κωλοις, τον αναβαινοντα προς τον οχθον, την μογις αναθυμενην πετραν. Περι συνθ'. § 20. Conf. Demetr. Phal. περι Ερμ. § 27. *Pope* hujus loci vers. cum ejus annot. item *Campbell's Philosophy of Rhet.* Vol. ii. p. 238.

596. —κραταιϊς] Ἡ ισχυρα δυναμις. *Schol.* επιρρημα εστιν, αντι του κραταιως.—Γραφεται δε και εν δυσι λεξεσι, κραται' ις, ηγουν ἡ κραταια ισχυς του λιθου. EUSTATHIUS. τοτ' αποστρεψασκε [αποστρεψε] κραταιϊς, Angl. *then the impetuous force of the stone recoiled upon him.* Est et Κραταιϊς nomen proprium. Vide Od. μ, 124.

597.

597. —λααs αναιδης.] *lapis impudens*, i. e. *impetuosus*, *immanis*. Mirâ felicitate in hoc versu summus poëta venustatem suprà notatam assequutus est.

599. —κονιη] *vapor* pulveri similis. Angl. *a steam*.

600. —βιην Ἡρακληειην,] *vim Herculeam*; i. e. simpliciter *Herculem*. [Cf. Il. ε, 117. γ, 105. et multa alia loca.] Sic Hor. *Perrupit Acheronta Herculeus labor*. Lib. i. Od. iii. 36.

612. Μη τεχνησαμενος,] Ordo est. ὁς εγκατθετο κεινον τελαμωνα ἑη τεχνη μη τεχνησαμενος [τι αλλο,] μηδε τεχνησαιτο τι αλλο. Angl. *He who had designed that thong by his art, never having executed, nor ever would he execute, such another.* Erat nimirùm unicum in suo genere.

55. 617. —ηγηλαζεις,] ηγηλαζω, verb. Homericum, idem quod αγω, *duco*, *fero*, &c.

633. —Γοργειην κεφαλην δεινοιο πελωρου] idem quod Γοργονος κεφαλην δ. π. *Gorgonis caput horrendi monstri*.

---

56. * Εκ της ʽΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ψ.] *Ex* HOMERI ODYSS. LIB XXIII. 205—230. Penelope tandèm agnoscit Ulyssem,

205. Ὡς φατο·] *Sic dixit*—Ulysses scil. qui Penelopæ, antea dubitanti, certis indiciis se reverâ Ulyssem esse jam demostraverat.

210—212. —πεπνυσο.] *prudens eras*. Plusq. pro επεπνυσο, [Vide suprà ad Θ, 586.] Θεοι δ' ωπαζον οιζυν, *dii autem dabant ærumnam*, Οἱ νωϊν αγασαντο, *qui nobis inviderunt*. [νωϊ] μενοντε παρ' αλληλοις ταρπηναι ηβης, *nos unà invicèm manentes delectari juventute*, και ικεσθαι [εις] ουδον γηραος *et pervenire* ad *limen senectutis*.

216. —απαφοιτ'] Aor. 2, opt. med. ab απαφαω, pro απαταω, *decipio*.

220. —Ει ηδη—] Dicit nimirùm Penelope, "*Nequaquàm* "*Helenam viro se dedisse alieno, si prævidisset tot ac tanta mala in-* "*de esse oritura*." CLARKE F.

225. Νυν δ', επει ηδη σηματ'] Signa scil. per quæ Ulyssem suum Penelope agnoverat: uti in hoc libro suprà expositum est, ver. 183 et sqq.

---

57. * Εκ της ʽΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ—] *Ex* HOMERI ODYSS. *Quædam* COMPARATIONES *ac* DESCRIPTIONES *Selectæ*.

† 1. Δ,—] 1. LIB. IV, 333—340. Proci in domo Ulyssis comparantur à Menelao hinnulis in specu leonis à matre cervâ depositis.

333.

333. Ω ποποι,] Occurrit hæc exclamatio sæpissimè apud 57.
Homerum; et notat vel luctum, vel indignationem, &c. quasi à particulâ οι, gementis voce, cum repetitione τι π. "η "verè, adjicitur et μαλα confirmationem adjuvans, quare "Hesych. η μαλα explicat οντως λιαν. Confirmationi cumu-"lus additur, quandò tria hæc junguntur, η μαλα δη, quorum "usus est in summâ admiratione. HOOGEVEEN.

334. Ηθελον ευνηθηναι,] Angl. *they wish to lie*, &c. nam præs. tempore nos utimur ubi Græci interdum imperfecto; ut ην pro εστι, et επλετο, i. e. επελετο, pro πελεται, ut notum. Latini quoque usurpant interdum *erat* pro *est*,

335. —ξυλοχῳ] Συνδενδρῳ τοπῳ, κοιτη θηρων. *Schol.* Ενταυθα δε, λεοντος ξυλοχος, ως εστιν ειπειν, κοιτη, τοπος ορεινη καταδυσις. EUSTATHIUS. Angl. *in the den.*

337. Κνημους εξερεησι] Angl. *she roams the mountain sides*—εξερεησι, pro εξερεη. Εξειρω, εξερεω, et εξερεω, *eloquor*, *interrogo*, item *exquiro*, *investigo.*

338, 339. —ἑην εισηλυθεν ευνην,] Angl. *enters his lair*—ut redditur aor. in sensu maximè indeterminato. Αμφοτεροισι δε τοισιν, *et cervæ* scil. *et hinnulis.* κεινοισι, i. e. εκεινοις, *procis* scil. Penelopes.

*** Occurrit eadem comparatio ρ, 124.

‡ 2. Ε,—] 2. LIB. V, 391—398. Ulysses, quum diu in fluctibus natâsset, tandem conspicatus terram, comparatur liberis lætis ob bonam patris restitutam valetudinem.

396, 397. —στυγερος δε οἱ εχραε δαιμων,] εχραε, επεπηδησεν, η επεφερετο, η μετα βλαβης επηλθεν. *Schol.* χραω, propriè est *ingruo, adorior* et *invado violenter.* Tandem significabat *utendum do*—et *oraculum edo.* χραομαι est *utor*, ut notum tironibus. —κακοτητος ελυσαν, *à morbo liberant.*

398. —Οδυση' ασπαστον εεισατο γαια και ὑλη.] *Ulyssi dulce apparuit terra et sylva.* Sic Virg. *Triste lupus stabulis*, Ecl. iii, 60. "Legitur et Οδυσει, quod malo." T. Y.

* 3. Ζ,—] 3. LIB. VI, 102—109. Nausicaa inter ancillas comparatur Dianæ inter Nymphas.

102. Οἱη δ' Αρτεμις εισι—] *Qualis autem Diana incedit de monte sagittis gaudens*,—Conf. omninò hanc exquisitissimam similitudinem cum ejus admirandâ imitatione Virgilianâ, Æn. i, 409—503. *Qualis in Eurotæ ripis*, &c. et vide præstantissimi Heynii Excurs. xx. ad locum. suprà [δ, 121, 122.] Helena quoque comparatur Dianæ: Εκ δ' Ἑλενη θαλαμοιο θυωδεος ὑψοροφοιο Ηλυθεν, Αρτεμιδι χρυσηλακατῳ εικυια.

106, 107. —γεγηθε δε τε φρενα Λητω·] *gaudet verò mente Latona*, intuens filiam Dianam.—ἡγε εχει καρη ηδε μετωπα ὑπερ 58.
παντων,

58. πασαων, ipsa tenet caput et frontem super omnes, καρη, τὸ, indecl. μετωπον, ν το. Sed poëtæ sæpè utuntur pl. num. γεγηθε est præs. perf. med.

108. —καλαι δε τε πασαι.] pulchra vero et omnes, i. e. tametsi omnes suæ Nymphæ sunt pulchræ.—παρθενος αδμης, Virgo intacta, seu innupta; ut rectè Ernestius.

† 4. Z,] 4. LIB. VI, 229—235. Ulysses, lotus et unctus, vestes indutus et pulcherrimus à Minervâ factus, comparatur argento auro incluso.

230. —καδ' δε καρητος] Ordo est: καθηκε δε ουλας κομας [απο] καρητος, demisit crispas comas à capite.

232. Ὡς δ' ὁτε τις, &c.] Apparet ex his ipsis locis talem argenti aurique in uno opere consociandi usum ac morem viguisse, et placuisse Homeri saltem ætate: Talis erat calathus Helenæ ex Ægypto apportatus Odyss. δ, 132. ταλαρον Αργυρεον· χρυσῳ δ' επι χειλεα κεκρααντο. Talis erat crater ibid. ν, 615. Omninò variis metallis vas vel utensile exornandi morem fuisse declarat v. c. lectus Ulyssis Od. ψ, 200. HEYNE. Excurs. xxii, ad Æn. Lib. i. ubi vide plura. Conf. quæ nos annotavimus ad *Chevalier's Description of the Plain of Troy*, p. 150. sqq.

235. Ὡς αρα τῳ—] Ulyssi scil. Conf. hujus loci imitationem Virgilianam, Æn. i. 588. *Restitit Æneas*, &c.

‡ 5. K,—] 5. LIB. X, 407—417. Ulyssis Socii, eum læti excipientes redeuntem à Circes domicilio, comparantur vitulis excipientibus Matres.

407. Βην δ' ιεναι—] *Perrexi autem ire*—vel *Statim profectus sum*. βην, pro εβην, sæpè autem invenitur hoc modo constructum apud Hom. Vide Il. κ, 73, et 273, ubi βαν ῥ' ιεναι est pro εβησαν αρ' ιεναι. ν, 160. βη ῥ' ιμεν quod est εβη ῥ' ιεναι. et alibi sæpissimè. Vide suprà ad α, 441.

410. —περι βους αγελαιας] *circum vaccas armentales*—πασαι, &c. *omnes simul saliunt obviam facta*.—πορτιες enuntiatur tanquam duæ syllabæ.

415. Δακρυοεντες εχυντο·] Dammius reddit: *effundebantur mihi obviam lacrimabundi*, præ gaudio tristitiæ commixto.

416, 417. —ιμεν] pro ιεναι ικοιντο, pro ικοιντο.—ετραφεν, pro ετραφησαν.

* 6. Π,—] 6. LIB. XVI, 15—21. Eumæus fidelis subulcus excipiens Telemachum reducem comparatur patri excipienti filium dilectum post diuturnam absentiam.

15. Κυσσε δε μιν κεφαλην τε,] *Osculatus est eum caput*—Eumæus scil. Telemachum reducem à peregrinatione. [κεφαλην τε—supple κατα.] και αμφω φαεα καλα, *et ambo lumina pulchra*.

18.

18. —εξ απιης γαιης] *è longinquâ terrâ*, secundum Hesychium; sed Etymol. Magnum exponit: απο της Πελοποννησου. 59.

19. Μουνον, τηλυγετον,] *Unicum, dilectissimum*, [τηλυγετος propriè est *natus cùm pater jam senex est*, Angl. *a Son born to one in his old age;* unde, *a favorite Son*. [Vide plura in Lexicis.] επι τῳ, *upon whose account*, &c.

20. —διος υφορβος] Quem paulò suprà συβωτην appellaverat eundem hîc vocat υφορβον, quod eodem redit. In antiquissimis nimirùm temporibus neutiquam erat inhonestum negotium pascere et curare sues. Eumæum autem διον appellat ob egregiam ejus in dominos fidem et pietatem.

21. Παντα κυσεν περιφυς,] *Totum osculatus est circumplexus*,— Mos erat oscula figere in caput, oculos, manus, &c. ut suprà potuisset notari ad v. 15.

† 7. T,—] 7. LIB. XIX, 515—524. Penelope comparatur lusciniæ. Ipsa Penelope loquitur.

516, 517. —πυκιναι δε μοι] Ordo est: πυκιναι δε οξειαι μελεδωναι αμφ' αδινον κηρ μοι ερεθουσιν [εμε] οδυρομενην, *crebræ autem acutæ curæ circa intimum meum cor lacessunt me lugentem.*

518. —Πανδαρεω κουρη,] Aëdon filia Pandarei Milesii nupsit Zetho fratri Amphionis, atque ex eo peperit filium Itylum, quem insipiens interfecit. In lusciniam, vel, secundum alios, in carduelem, mutata, casum filii deplorat, eumque lugens sæpè nomine vocat. —εαρος νεον ισταμενοιο, *vere recens orto.*

*** Conf. Virg. Geor. iv, 511. *Qualis populea mærens Philomela*, &c. et quæ ibi notavit præstantissimus Heynius.

‡ 8. X,—] 8. LIB. XXII, 299—309. Duplex comparatio: priore, Proci trepidi et confusi assimilantur bobus armentalibus agitatis asilo: posteriore, Ulysses et socii vulturibus, qui minoribus avibus insiliunt.

299. Οἱ δ' εφεβοντο—] *Ii vero trepidabant*,—Proci scil.

300. —αιολος οιστρος] *celer asilus*—Virg. —*cui nomen Asilo Romanum est, astron Graii vertêre vocantes*, Geor. iii, 146. ubi vide quæ annotavit Heynius.

302. Οἱ δ',] Ulysses scil. cum sociis—

304. Ται μεν, &c.] *Hæ quidem in campo*, αιται [εις] νεφεα πτωσσουσαι, *volant ad nubes perterritæ*,—

306. —χαιρουσι δε τ' ανερες αγρῃ·] Viri intelligendi pastores vel rustici, spectantes illam quasi venationem et capturam, delectantur hoc spectaculo. ERNESTI. Melius Popius, qui αγρη de prædâ intelligit. T. YOUNG.

309. —αιματι θυεν.] *sanguine undabat*. θυω est *furo; cum impetu feror*, &c. θυεν, i. e. φερταστον ειχε τε θυειν. Vide ad Il. λ, 419.

60. * 9. Χ,—] LIB. XXII, 381—389. Proci jacentes trucidati comparantur piscibus extractis reti et in littore jacentibus.

381. Παπτηνεν δ' Οδυσευς] *Circumspectavit autem Ulysses*—παπτηνε pro επαπτηνε, à παπταινω.

384. Πεπτεωτας] *Collapsos*—πεπτεωτας enuntiatur tribus syllabis.

385, 386. —πολιης εκτοσθε θαλασσης, &c.] *canum extra mare* [i. e. ad littus—] *reti extrahunt multiforo.*

388. Των μεν—] *Et horum quidem sol lucens aufert animam.*

† 10. Χ,—] LIB. XXII, 401—306. Ulysses, procis interfectis, comparatur leoni qui pastus venit de bove agresti.

401. Ευρεν δ' επειτ'—] *Invenit deindè Ulyssem*—Euryclea scil.

‡ 11. Ψ,—] LIB. XXIII, 233—239. Ulysses venit optatus Penelopæ tanquam terra naufragis.

237. —πολλη δε περι χροϊ τετροφεν αλμη·] *multa vero circa corpus accrescit salsugo.* τετροφεν, perf. med. [et est præf. perf.] à τρεφω, quod propriè est *coagulo, condenso.* Ασπασιοι δ' επεβαν γαιης, *Læti verò conscendunt terram;* επεβαν pro επεβησαν, *conscendunt;* et, paulò suprà, εξεφυγον, *effugiunt.* De aor. in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.

---

61. * 1. Β,—] 1. LIB. II, 1—13. Telemachus manè surgens et ad concionem proficiscens.

1. Ημος δ' ηριγενεια—] Vide suprà ad p. 22. v, 228.

2. —ευνηφιν] pro ευνης poëticè.

5. Βη δ' ιμεν—] pro εβη δ' ιεναι. *perrexitque ire,* vel *extemplò ivit.* Vide suprà ad α, 441.

13. Θηευντο,] pro εθηευντο, imperf. ab Ion. verbo θηεομαι, quod idem est ac θεαομαι.

† 2. Β,—] 2. LIB. II. 420—434. Initium navigationis prosperæ.

420, 421. Τοισιν—] Telemacho scil. cum sociis. ιει, imperf. ιεον, ιεες, ιεε, contract. ιειν, ιεις, ιει, ab ιεω, quod id. ac ιημι, *mitto,*—Ακραη, *opportunum*—ακραης, εος, ὁ, ἡ. *purè spirans;* quasi ex α priv. et κεραω, *misceo.* Eustathius tamen; Ακραη δε λεγει, τον ακρως αεντα, ητοι πνεοντα. agnoscit et priorem etym.

424. —μεσοδμης] Μεσοδμη δε, η οπη δι' ης ὁ ιστος υπερεται. λεχθεισα ούτω, παρα το μεσον της νηος δεδομησθαι. *Schol.*

426. —ἐϋστρεπτοισι βοευσιν.] *benè-tortis loris.* Βοεας και βοεις λεγει τους εκ βοειων ιμαντας καλωας. *Schol.*

428. —νηος ιουσης.] Angl. *while the ship was on her way.* Occurrunt hi tres versus Il. α, 481.

429. —διαπρησσουσα κελευθον.] Angl. *performing her voyage.* διαπρησσω, Ion. διαπρασσω, *conficio,*

431. —επιστεφεας οινοιο·] *plenos vini,* επιστεφης, -εος, ὁ, ἡ· *plenus usque ad labra.* Angl. *brim-full.* επιστεφειν κρητηρας, *coronare pocula; implere summo tenus.*

* 3. Δ,—] 3. LIB. IV, 71—75. Menelai Regia. 62.

71. Φραζεο, Νεστοριδη,] *Observa, Nestoride,*—Alloquitur Telemachus Pisistratum Nestoris filium comitem itineris sui à Pylo ad Spartam.—καδδωματα pro κατα δωματα, ηχηεντα, Angl. *resounding;* indè, *grand, magnificent.*

75. Ὁσσα ταδ' ασπετα πολλα.] Angl. *What immense variety there is!* ασπετος, ex α, priv. et poëtico εσπω, *dico.*

† 4. Ε,—[4. LIB. V, 291—296. Tempestas.

291. Ὡς ειπων,] Neptunus scil. infestus Ulyssi. Conf. Æn. i, 81. *Hæc ubi dicta,——ac venti, velut agmine facto, Qua data porta, ruunt,* &c. Ubi Heynius, "simplicior" inquit "Homerus Od. ε, 291, sq. nec tamen minùs sublimis."

294. ορωρει δ' ουρανοθεν νυξ.] *ingruit autem à cœlo nox.* ορω, in perf. med. ορα et ορωρα, unde nov, verb. poët. in præs. ορωρω. Συν δ' Ευρος, &c. Sic Virg. *Unà Eurusque Notusque ruunt,* &c. Ad quem locum—"Sequitur," inquit Heynius, "tempestatis descriptio omnium ferè post Virgilium poëtarum imitatione nobilitata, in qua observandum, quomodo omnia sint ad terrorem et admirationem narrata." Ubi vide plura: et conf. ejusdem Excurs. iii. ad Æn. Lib, i. ubi vir eruditus miratur absentiam Aquilonis: eóque magis, quod cum cæteris ventis Βορεης αιθρηγενετης ab Homero memoratus sit. Cæterùm Homerica hæc procellæ descriptio magnoperè laudatur à Dionys. Halicarn. Περι της Ὁμηρου ποιη. § 9. Virgilium autem in hac Homero longè superiorem contendit Scaliger; qui, iniquo et absurdo judicio, merita Homeri ubique ferè extenuare conatur. Poëtic. passim.

‡ 5. Ζ,—] 5. LIB. VI, 41—46, Deorùm sedes.

42. —οθι φασι θεων εδος—] Hunc locum feliciſſimè imitatus est Lucretius: *Apparet Divum numen sedesque quietæ; Quas neque concutiunt venti, neque nubila nimbis Adspergunt; neque nix acri concreta pruinâ Cana cadens violat; semperque innubilus æther Integit, et largè diffuso lumine ridet.* Lib. iii. 18, sqq. quos versus exquisitissimos ideò apposuimus, quòd *Poëma de rerum Naturâ* Studiosæ Juventuti vix unquam præstò adsit.

44. —ουτε χιων επιπιλναται·] *neque nix eò pertingit.* αλλα μαλ' αιθρη πεπταται ανεφελος, *sed omninò cœli serenitas expan-*

ditur

ditur immunis nubium. [Conf. Æn. vi, 640. *Largior hic campos æther*, &c.] λευκη δ' επιδεδρομεν αιγλη. *candidúsque ambit splendor.* δεδρομα, perf. med. et est præf. perf.

|| 6. Ζ,—] 6. LIB. VI, 149—161. Ulysses in ignotâ terrâ alloquitur Nausicaam.

149. Γουνουμαι σε, ανασσα·] *Supplex te oro, ô regina!* γουνουμαι, à γονυ, est propriè *supplex oro tangens genua*; quod facere, apud veteres, solebant supplices. Sed γουνουμαι quoque significabat simpliciter *supplex oro*; et ferè idem erat quod λισσομαι, ut hic. θεος νυ τις, &c. Conf. Æn. i, 326. *O, quam te memorem?* &c et vide Heynium ad locum.

63. 157. —χορον εισοιχνευσαν.] *choream ingredientem*: ubi ponitur particip. in gen. fem. quia sermo fit de Nausicaâ. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 77. n. 6.] εισοιχνευσαν, pro εισοιχνευουσαν, ab εισοιχνεω, *ingredior*. Pro λευσσοντων syntaxis postulat λευσσουσι, uti observavit Eustathius. Sed ejusmodi constructio non infrequens est apud Hom. Hîc genitiv. absolutus est.

158. Κεινος δ' αυ, &c.] Ordo est. Ὁς βρισας εεδνοισι αγαγηται σε οικονδε. *Qui, præpotentior* aliis procis *sponsalibus, duxerit te domum*. βριθω, *gravis sum*; item *prepondero, sum potentior*. αγαγηται, vocis med. *duxerit* tanquam *sibi propriam*.

* 7. Η,—] 7. LIB. VII, 81—132. Regis Alcinoi regia et hortus.

86. —εληλαδατ'—] pro εληλαμενοι ησαν, vel, sine circumlocutione, εληλαντο, plusq. pass. ab ελαυνω, vel ελαω. Hanc lectionem Barnesius restituit ex Scholiaste, pro vulgari ερηρεδατ', quod pro ερηρεισμενοι ησαν, et quod occurrit infrà v. 95.

87. —περι δε θριγκος κυανοιο·] Angl. *and an azure-coloured cornice went round them.*

89. Αργυρεοι, &c.] *Argentei autem postes in æreo stabant limine*, αργυρεον δ' υπερθυριον επι— Angl. *and a golden lintel upon them*, χρυσεη δε κορωνη, *and a golden architrave*. κορωνη, *cornix*; sumitur etiam pro *curvo manubrio vel annulo, quo janua attrahitur*; ut α, 441. Sed, ut H. Steph. observat, pro quavis summitate poni quoque videtur.

89. Αργυρεοι δε σταθμοι—] In hac lectione prima in σταθμοι est corripienda. ERNESTI. Malè; nam δε ante στ corripi non potest: potius ejiciendum ι, σταθμοί'ν. Neque hoc numerosum. Nimis autem audax σταθμοι δ' αργ — Barnesii. T. YOUNG. Sed qua ratione per synalœpham, effertur χρυσειοι dissyllaba, et θεα vel χρεα monosyllaba, eadem ferè—pronuntiari possit—μοι εν. Vide suprà ad p. 20, v. 174.

92. —ιδυιῃσι πραπιδεσσι,—] Angl. *with exquisite skill*; ιδυιῃσι vel ειδυιῃσι pro ειδυιαις· πραπιδεσσι, pro πραπισι, à

πραπις,

πραπις, ἡ, *pectus*, in pl. *αἱ πραπιδες*, *pracordia*. Eadem locutio occurrit alibi sæpè, et de Vulcano.

95—97. Εν δε θρονοι, &c.] *Intùs verò folia ad parietam acclinata erant utrinque*, [Vide ad v. 86.] *in loco interiora à limine usque: ενθα πεπλοι λεπτοι ευνητοι ἐμβεβληατο* [Ion. pro ἐνεβεβληντο] *ibi pepli* [forsan *tapetes* vel *pulvinaria*] *tenues benè neti instrati erant*,—

99. —επηετανον γαρ εχεσκον.] *assiduè enim epulabantur*; i. e. epulis delectabantur.

100. Χρυσειοι—κουροι] i. e *Aurata statua juvenum*— 64.

106. —οἱα τε φυλλα μακεδνης αιγειροιο.] tales *qualia folia procera populi*; quæ scil. perpetuò moventur.

107. Καιροσεων δ' οθονεων, &c.] *Benè-textis autem à linteis distillat humidum oleum*; i. e. tam benè texta erant lintea ut liquidum oleum texturam penetrare nequiret, sed deflueret. Alii aliter interpretantur; has interpretationes ita enumerat Schol. Ητοι οὑτως πυκνων ως μηδε ελαιον δι' αυτων διελθειν· η εξωθεν ως ελαιον εστιλβον, δια την λευκοτητα· η τρυφεραι ησαν, ως δοκειν ελαιον απορρειν· η οὑτως απεστιλβειν τον μιτον, ως δοκειν ελαιον αποβαλλειν. Cæterùm καιροσεων est pro καιροεσσων, à nominat. καιροεις, &c. *benè contextus licio*; à καιρος, *licium*.

109. —ὡς δε γυναικες,—] Intellige ex superioribus, ειση ιδριες, &c. *perita sunt in telâ texendâ*.

113. Τετραγυος·] *Quatuor jugerum*. τεσσαρων γυων· γυη δε μετρον γης γεωργικον. *Schol.*

114. —πεφυκει] *crescunt* [πεφυκα verbum nov. poët. a perf. verbi φυω.] τηλεθοωντα, *virentes*. τηλεθαω, idem quod θαλλω. τηλεθοων, τηλεθοωσα, &c. pro τηλεθαων, τηλεθαουσα, &c. Vide suprà ad α, 25.

117. Ταων] Æol. pro των, i. e. εκ τῶν.

122—126. —αλωη ερριζωται·] *vinea plantata est*. Της μεν ετερον [μερος εν] θειλοπεδον ενι λευρῳ χωρῳ τερσεται ηελιῳ. *Hujus quidem altera pars, quæ est apricum solum in lato loco, siccatur sole*: δ' αρα τε τρυγωσιν ἑτερας [σταφυλας] δε τραπεουσιν αλλας, *et quidem vindemiant alias uvas, alias vero calcant*: παροιθε δε τε, &c. *et coram iis in conspectu sunt uva immatura, florem deponentes, alia verò submaturescunt*.

127, 128. Ενθα δε, &c.] *Ibi verò exculta areola ad extremum ordinem omnis generis consita sunt, perennè florentes*.

131. —οθεν, &c.] *undè aquabantur cives*. Τοιαρ' εν Αλκινοοιο [οικῳ] εσαν pro ησαν, &c. Notandum neut. plurale hic construi cum verbo quoque plur. Cæterùm âd hanc poëticam descriptionem alludit Miltonus, doctissimus poëta, de suo Pardiso loquens: *Spot more delicious! than those gardens feign'd Or of reviv'd* ADONIS; *or renowned* ALCINOUS, *host of old* LAERTES' *son*. Lib. ix, 439.

65. * 8. M,—] 8. LIB. XII, 39—52. Sirenes. Circe Ulyssem alloquitur.

39. Σειρηνας μεν πρωτον αφιξεαι,] subauditur εις. *Sirenum voces et Circes pocula nosti.* Hor. Epist. ad Loll.

42. —τῳ δ' ουτι γυνη, &c.] *huic neutiquam uxor*, &c. Conf. *Gray's Elegy: For them no more the blazing hearth shall burn*, &c.

45. —αντιοφιν] hic pro αντιων.

47. παρεξ ελααν·] *praternavigato.* ελααν pro ελαειν. subauditur ορα, vel tale aliquid; ut alibi, quandò infinitivus pro imperat. poni dicitur.

† 9. M,—] 9. LIB. XII, 85—107. Scylla et Charybdis. Circe Ulyssem alloquitur.

85. Ενθα δ'—] Σκυλλη ναιει, &c. *Hic autem Scylla inhabitat, horrendum vociferans.* "Apud Homerum, à quo primùm Scyllæ speciem declaratam habemus, mythum omninò simpliciorem et rei declarandæ magis consentaneum videmus Odyss. μ, 85—100. Scopulus est, cum antro, cujus fundo illa pedibus suis adnata adhæreſcit; undè ποδες δυωδεκα παντες αωροι ei tribuuntur v. 89, saltèm illa pedibus suis insistere nequit; itaque medio tantùm corpore ex antro prominet et sex sua capita latè exerit, ut piscetur, undè vivat, belluas marinas Δελφινας τε κυνας τε και ει ποθι μειζον ἑλῃσι Κητος. Vox porrò ejus est qualis catuli v, 86. της ητοι φωνη μεν, ὁση σκυλακος νεογιλης, Γινεται." HEYNE, ad Virg. Bucol Excurs. iv. Conf. Æn. iii, 420. sqq. et quæ ibi notavit idem vir egregius.

89. —αωροι·] *inutiles ad movendum*, quasi ex α priv. et ορω, *excito.* Alii aliter interpretantur.

95. Αυτε δ' ιχθυαᾳ—] *Illic autem piscatur, scopulum circumlustrans.* ιχθυαω, *piscor.* in 3. pers. ιχθυαει, contr. ιχθυᾳ, Poët. ιχθυαα. περιμαιμωωσα, idem quod περιμαιμωσα, *cupidè quærens.*

66. 100. —νεως κυανοπρωροιο.] Subauditur εκ vel απο. *è nave caruleam habente proram.*

101. —χθαμαλωτερον] *humiliorem.* πλησιον, supple αυτ.—και κεν διοϊστευσειας, *et* inter hos *jaculum posses transmittere*, i.e. distantia ejus a Scyllâ non major est jactu sagittæ.

* 10. N,—] 10. LIB. XIII, 96—112. Portus Phorcynis.

96—98. Φορκυνος δε τις λιμην,] Λιμην Ιθακης, εφ' ῳ λιμενι Φορκυνος εστι ἱερον τε θαλασσιε δαιμονος. *Schol.* —εν δημῳ Ιθακης, i. e. εν Ιθακῃ. δυο δε προβλητες εν αυτῳ Ακται αποῤῥωγες, *duo verò projecta in ipso Littora abrupta*, λιμενος ποτιπεπτηυιαι [idem quod προσπεπτωκυιαι] *portui adjacentia et cum versus inclinantia*

tia se. Προσπιπτωκυιαι προ του λιμενος, και εις σκεπην ιουσι των ανεμων. EUSTATH. Conf. omninò amænissimam illam descriptionem hujusmodi portûs, Æn. i, 159. *Est in secessu longo locus*, &c. [quæ me puerum, benè memini, mirè delinivit.] Primæ ejus lineæ, ut observavit ad locum Heynius, petitæ sunt partim ex Odyss. ε, 404, et 411, sqq. ubi Ulysses enatat naufragio in Phæaciam, partim Odyss. ν, 95, sqq. ubi in Ithacam escendit. De toto loco vide ejusdem eximii viri Excurs. vi. ad Lib. i. Æn.

99. Αἵτ᾽ ανεμων, &c. *Quæ à ventis raucis defendunt magnum fluctum ab alto.*

101. —ὁταν ὁρμου μετρον ικωνται.] *cùm portus spatium intraverint.* Vel, ut Schol. ὁταν προς το ὁρμισθηναι αφικωνται.

106. —τιθαιϐωσσουσι—] αποτιθενται την βοσιν, ὁ εστι το μελι. *Schol.*

107. Εν δ᾽ ιστοι λιθεοι περιμηκεες, &c.] Angl. *And within likewise were long extended beams made of rock; and there the Nymphs weave* their *purple vestments,—*

109. Εν δ᾽ ὑδατ᾽] Ὑδωρ primam ancipitem habet. T. YOUNG.

110. —καταιϐαται ανθρωποισιν,] *permeabiles hominibus.*

II. NOTÆ IN HESIODUM.

* EX HESIODO.] Hesiodus poëta fuit antiquissimus et celeberrimus, Ascræus vulgò dictus [Vide Virg. Geor. ii, 176. et Ecl. vi, 70.] ab Ascrâ Bœotiæ vico, ad radices montis Heliconis; sive ibi natus, seu educatus tantùm postquam pater è Cumâ, Æolicarum urbium unâ, quæ hujus patria erat, Ascram migrâsset: de qua migratione Hesiodus ipse nobis narrat. [Εργ. και Ἡμερ. v. 633, sqq.] Patris autem nomen Dius, Matris Pycimede fuisse dicitur. Scripta ejus remotissimam redolent antiquitatem; sed incertum adhùc est quo tempore potissimùm vixerit. Auctor Marmoris Arundeliani eum 37 annis facit antiquiorem Homero; alii eos æquales fuisse, alii Homerum Hesiodo longè vetustiorem affirmant. Ην δε Ὁμηρου, inquit Suidas, κατα τινας, πρεσϐυτερος· κατα δε αλλους, συγχρονος. Πορφυριος και αλλοι πλειστοι νεωτερον εκατον ενιαυτων ορiζουσι. Non nostrum est hic loci tantas lites componere conari. Eorum opinioni, qui Homerum seniorum Hesiodo statuunt, quæ, teste Joan. Ger. Vossio, [De Poëtis Gr. cap. ii.] plurium est, potiùs acquiescamus; ita tamen ut hujus juventus in illius senectutem incidere potuisset. Vide suprà ad p. 3. et Fab. Bib. Gr. 67.

Vol.

67. Vol. i. p. 96. edit. Harles.] Ad hanc tamen rem tuendam nullum argumentum derivari debet à quonam libello, qui hodiè extat, cui titulus, Ὁμηρου και Ἡσιοδου αγων, quem Græcè primus edidit celeberrimus Henr. Stephanus, [an 1573, in 8vo.] et qui continet narrationem certaminis, quod Hesiodus cum Homero iniisse dicitur, in Chalcide coram Panide rege, qui primas Hesiodo detulit. Verisimile enim est universam hujus contentionis historiam à priscis Grammaticis fuisse confictam. Nec majorem fidem meretur istud de hac re epigramma in Anthologiâ: [edit. Wechel. p. 390. et Brunck. Analect. Vol. iii. p. 180.]

Ἡσιοδος Μυσαις Ἑλικωνισι τονδ' ανεθηκεν,
Ὑμνῳ νικησας εν Χαλκιδι θειον Ὁμηρον.

Cujusdam quidem non absimilis certaminis mentionem facit ipse Hesiodus; [Εργ. και Ἡμερ. v. 652.] sed de Homero à se victo ne vel unum verbum profert: nec quidem credibile est Hesiodum unquàm in tali contentione ab incomparabili Homero victoriam reportâsse. Quanquam autem Hesiodus, in omnibus virtutibus quæ summum poëtam constituunt, Homero longè sit inferior, non tamen desunt et sua merita Ascræo vati; de quo Quinctilianus, "Rarò," inquit, "assurgit Hesiodus, magnaque pars ejus in nominibus est occupata. Tamen utiles circa præcepta sententiæ lenitasque verborum, et compositionis probabilis: daturque ei palma in illo medio genere dicendi." [Lib. x. cap. 1.] Jucundâ dictionis simplicitate præcipuè commendabilis est Hesiodus: sin autem Fabius cum nunquàm assurgere affirmâsset, ad lectores *Titanomachiæ*, quæ tantâ sublimitate in Theogoniâ describitur, potuissemus provocare. Quæ extant Hesiodi sunt Εργα και Ἡμεραι, Θεογονια, et Ασπις Ἡρακλεους. Nonnulli tamen dubitant an *Scutum Herculis* re verâ sit è manu Hesiodi; atque id multi ab eo prorsùs abjudicant. *Opera et Dies* vulgò putantur primam exhibuisse adumbrationem ejus generis poëmatis, quod nos hodiè nuncupamus *didacticum*; cujus perfectionem videmus in carmine illo *faceto* ac *molli*,—Georgicis elegantissimi Virgilii. Negat autem præstantissimus Heynius *Hesiodi de opere rustico* carmen à Virgilio imitatione esse expressum; cui opinioni ipse Virgilius ansam dedisse videtur, dum se *Ascræum carmen* Romana per oppida canere ait. [Georg. ii. 176.] "Vix enim," ut affirmat idem vir egregius, "in tribus aut quatuor locis Georgicôn Hesiodeæ sententiæ sunt expressæ.——Quod autem Ascræum carmen appellat suum opus Virgilius id eò pertinet," eodem Heynio judice, "quòd in simili ferè genere versatur, non quòd ex Hesiodeo petitum aut transcriptum aut ad ejus formam

"est

"est compositum." [Proœm. in Geor. sub fin. ubi vide 67.
plura.] Cæterùm quod ibidem observatur, "comparatione "Virgilii ad Hesiodum instituta, nihil exilius, jejunius et "aridius Hesiodo, nihil copiosius et plenius esse Virgilio," in eo eximius criticus quibusdam forsan videri posset Ascræo seni paulò iniquior, si nescirent quæ ab eodem observata fuerint de loco sublimi in Theogoniâ. "Ex his," inquit, "et similibus locis poëtarum antiquissimorum character constituendus est, quo assurgere illis licuerit; nam simile quid "seriorum poëtarum ingenia non protulere; et piget, He-"siodeum ingenium non tam ex hoc ac similibus in Her-"culis Clipeo, sed ex iis partibus æstimari, quæ tenuiora "sunt et ex placido ac mediocri genere." [De Theog. ab Hesiod. conditâ, Commentat. Soc. R. Gotting. Tom. ii. 1779. p. 151.] Ubi obiter notandum *Clipeum Herculis* Heynio videri opus genuinum Hesiodi. In *Theogoniâ*, carmine apud veteres longè celeberrimo, nullum traditur systema religionis Græcorum; sed fabulosa deorum generatio exponitur, ita ut narrationibus alioquin jejunis poëtica subindè accedant ornamenta. Quod ad morem vitæ attinebat, traditum est Hesiodum ruris et otii fuisse amantissimum. "Vir "fuit," inquit Velleius Paterculus, "perelegantis ingenii, "et mollissimâ dulcedine carminum memorabilis, otii quie-"tisque cupidissimus." [Hist. Lib. i.] Musarum alumnum, quod poëtis solenne est, se fuisse, agnos pascentem sub Helicone divino, ipse testatur. [Theog. 22. Oper. et D. 660.] Ad provectam senectutem pervenisse, atque morte violentâ tandem periisse perhibetur. Sed de hac auctores minùs consentiunt, nec ullius eorum narratio præ se fert vel speciem veritatis. De vitâ Hesiodi scripsere Suidas, aliique veteres; atque è recentioribus Fulvius Ursinus, Lilius Gyraldus, Ger. Jo. Vossiùs, et omnium copiosissimè Operum ejus Oxoniensis editor Th. Robinson, qui Dissertationi suæ inserendum curavit calculum Astronomicum de ætate Hesiodi, qui auctorem habet Josephum Atwell, S. T. P. Vide Fab. Bib. Gr. ubi suprà; item Vol. I. p. 556, sqq. edit. Harles.

Hesiodi Editiones Præcipuæ.

1. Hesiodi Opera et Dies; unà cum Orationibus Isocratis 18, et Eidylliis Theocriti. *Mediolani*, 1493. *in fol.* [Quæ est Edit. princeps.]

2. Hesiodi Theogonia. Ejusdem Scutum Herculis. Ejusdem Georgicôn libri duo; unâ cum Theocriti Eclogis 30, &c. &c. *Venetiis apud Aldum*, 1495. *in fol.*

 3. Hesiodi

67. 3. Hesiodi Ascræi Opera et Dies. Theogonia. Scutum Herculis. *Venetiis, anno à partu virginis* 1537. *in* 4*to*. [Hæc est edit. Fr. Trincavilli.]

4. Hesiodi Ascræi quæ extant, cum Scholiis Græcis, &c. cum Indice copiosissimo. Operâ et Studio Dan. Heinsii. *Ex Officinâ Plantinianâ Raphelingii*, 1603. *in* 4*to*.

5. Poëtæ minores Græci. Hesiodus, &c. Edit. Radulphi Wintertoni, Gr. et Lat. *Cantabr.* 1635. *in* 8*vo*. [*Ibidem et Londini* sæpiùs repetita.] Optima est Lond. 1739.

6. Hesiodi Opera omnia ex recensione Jo. Georgii Grævii, &c. *Amstel.* 1667. *in* 8*vo*.

7. Hesiodi Ascræi quæcunque extant. Gr. et Lat. ex recensione Joannis Clerici, &c. cum Indice Geor. Pasoris. *Amsteled.* 1701, *in* 8*vo*. [Clerici animadversiones, quæ sunt copiosissimæ, non magni æstimantur ab eruditis. Tam absurdis somniis refertas esse putat Heynius, ut eas in recentioribus editionibus repetitas videre molestum sit.]

8. Hesiodi Ascræi quæ supersunt, cum notis variorum. Edidit Thomas Robinson, S. T. P. *Oxon.* 1737. *in* 4*to*.

9. Hesiodi Ascræi, quæ extant Opera, cum notis selectis, accedit Pasoris Index Studio Schrevelii, ad editionem Robinsonii recensuit notasque suas adjecit Jo. Tob. Krebsius. *Lipsiæ*, 1746. *in* 8*vo*. *et* 1778.

10. Hesiodi Ascræi quæ extant cum notis variorum, &c. curante Chr. Frid. Loësnero. *Lipsiæ*, 1778. *in* 8*vo*.

11. Theogonia Hesiodea, textu subinde refictio, in usum prælectionum seorsum edita à Frid. Aug. Wolf. *Halæ Saxon.* 1783. [Huic edit. accedunt quædam præstantissimi Heynii.]

*** Plenam editt. enumerationem vide apud Fab. Bib. Gr. Vol. i. p. 396. sqq. edit. Harles.

† Εκ των ʽΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ Εργων και ʽΗμερων.] i. e. *Ex* Hesiodi Ascræi *Operibus et Diebus*. [1—201.] Εργα και ʽΗμεραι, *Opera et Dies*, est poëma didacticum, in quo cùm agri colendi rationem tradit, tùm in primis fratrem Persen ab ignaviâ et voluptate ad virtutem et diligentiam revocare studuit. Harles.

Ver. 1—10. Μουσαι, &c.] Decem primos versus, qui continent invocationem Jovis et Musarum, auctorem non habere Hesiodum affirmant Pausanias, Tzetzes aliique: et doctissimus Brunckius, in suâ Gnomicorum Poëtarum editione, eos omisit. [Vide Fab. Bib. Gr. Lib. ii. c. 8.] Πιεριηθεν—εκ της Πιεριας. αοιδησι—ταις ὑμετεραις μελωδιαις. κλειουσαι—δοξαζουσαι τους ανθρωπους. *Schol.* κλειω, est *celebro, alicui gloriam concilio*. Post κλειουσαι rectè intelligit Moschopulus οὑς αν εθελητε. ʽΔευτε

δη—

δη—*Agite quæso.* εννεπετε ὑμνειουσαι rectè exponit Grævius *ὑμνειδε*, ut ἁρπαζων φερεις pro ἡρπαζες, κρυψαντες εχουσι pro εκρυψαν, &c. 3. Ὁν τε δια, &c. Sic construe et distingue, ut bene vidit Gronovius: τε δι' ὁν βροτοι ανδρες [εισιν] αφατοι τε φατοι τε [εισι] τε ρητοι τ' αρρητοι ἑκητι μεγαλοιο Διος. Angl. *through whom mortal men are obscure or renowned: and they are noble or ignoble, according to the will of mighty Jove.* Simplicitatem quandam habent hæ repetiones, quæ antiquitatem redolet. ἑκητι, est *volente aliquo.* Ἑρμειαο ἑκητι, *Mercurii voluntate*— Odyss. ο, 318, &c. 5. Ῥεια μεν γαρ βριαει, *facilè enim extollit*, ῥεια δε χαλεπτει βριαοντα, [supple ἑαυτον,] *et facilè deprimit extollentem se.* 6. αδηλον αεξει, *obscurum auget*, h. e. evehit, ornat. 7. καρφει, *attenuat.* 9. Κλυθι, &c. ad Jovem refertur. Τυνη δε ιθυνε θεμιστας [συν] δικη, &c. *Tu autem* Jupiter *rege judicia justè; ego verò Persæ vera dicam.*

11—13. Ουκ αρα μουνον εην εριδων γενος,] *Non sanè unum est contentionum genus*, i. e. duo sunt contentionum genera. εην pro ην, quod hic idem ac εστι. Nec insolitum est *erat* pro *est* apud Latinos. [Vide Viger. de Idiotismis, p. 210, edit. Zeunii.] 12. νοησας est hic *prudens, sapiens, vir intelligens.* δια δ' ανδιχα, &c. et διανδιχα δ' αμφιν θυμον, Angl. *and they are of a different disposition.* "Quid verò miri," inquit Grævius, "Poëtam εριστι "tribuere animum, quum inter deos referantur et hic et in "Theogonia?"

14—16. —οφελλει,] αυξανει. σχετλιη—χαλεπη· βιαρα. ητις 68.
—ειδως. την γε—ταυτην. *Schol.* αλλ' ὑπ' αναγκης, &c. *sed necessariò immortalium consiliis litem colunt gravem.*

17—19. Την δ' ἑτερην,] την καλην. προτερην—τω χρονω· εγεινατο—εγεννησε. νυξ—ἡ. ερεβεννη—σκοτεινη· θηκε—εθηκε· εποιησε μεν—αυτην. —ὑψιζυγος—ὁ εν τω ὑψει εχων την καθεδραν αιθερι—εν τω ναιων—οικων. *Schol.* Θηκε δε μιν πολλον αμεινω, scilicet εριν Κρονιδης εν γαιης ῥιζησιν και ανδρασι. *Posuit illam longè meliorem in terra radicibus*, [hoc est, in terrâ,] *et inter homines.* Εν απο κοινου repetendum. GRÆVIUS. Cæterùm hæc Ερις bona nihil aliud videtur quam æmulatio.

22. —ἑς] εθνος, πτωχος. Iners, inquit, videns alium labore divitias invenisse, et ipse eâdem ratione opes quærere studet. GRÆVIUS. αρομμεναι—αρουν. ηδε—και. *Schol.*

27. Ω Περση,] Alloquitur fratrem, et jam traditam doctrinam ad ejus emendationem accommodat: eúmque dehortatur à contentionibus forensibus, quia infeliciter circa eas versatur, cui singulis temporibus sui proventus non adfuerint. SYLBURGIUS. τεω—τω σω. ενικατθεο—εγκαταθου. κακοχαρτος —ἡ επι τοις κακοις χαιρουσα. νεικε' οπιπτευοντ'—προς μονας φιλονεικιας θεωρουντα. *Schol.* αγορης επακουον εοντα, *concionum auditorem factum*,

68. *factum.* Αγορης επακουον εοντα Plauto est *foro operam dare*; Terent. *lites sequi*; ut observavit eruditissimus Grævius.

30—36. Ωρη γαρ τ' ολιγη πελεται—] *Cura enim parva esse debet*, &c. Nam πελεται est hic pro πελεσθαι δει, ut videt Grævius. ωτινι μη βιος, &c. ei *cuicunque non est victus domi in annum repositus*; ωραιος, *æstate collectus*, uti interpretatur idem vir magnus. Δημητερος ακτην, *Cereris munus*; του κε κορεσσαμενος, i. e. σὺ κορεσσαμενος, Angl. *with which when thou hast amply supplied thyself*, οφελλοις νεικεα και δηριν επ' αλλοτριοις κτημασι, then *deal as much as thou hast a mind in strife and contention about the goods of other people.* Est scil. concessio ironica. σοι δ' ουκετι δευτερον εσται ερδειν ωδε, *however it shall not any longer be in thy option to do so* to me. αλλ' αυθι, &c. *but afterwards let us decide any controversy* that may be between us *by fair trials, which proceed best from Jove.* [Vide Iliad. α, 339.] Ιθειησι Ionicè pro ιθειαις, quod idem ac ευθειαις.

37—39. Ηδη—εδασσαμεθα] *Jam—divisimus inter nos*: αλλα τε πολλα— Lege, cum Guieto, probante Robinson, αλλα τα πολλα, *sed plurima.* Hæreditatem, inquit poëta, divisimus, (æqualiter scil.) tu vero ambitu et donis τα πολλα majorem partem rapuisti.—βασιληας δωροφαγους,— erant hi judices ac senatores, potiùs quam reges, qui, ut videtur, adeo corrupti erant ut non solum publice exigerent aliquod donum mercedis loco, sed et privatim à litigantibus munera acciperent. [Vide Herodotum de Dejoce, Lib. i. et Odyss. θ, 40, 41.] οι τηνδε δικην εθελουσι δικασσαι, *qui hanc litem volebant judicare.* Scaliger notavit εθελουσι hic positum pro ηθελον. Sed simul notâsse debuit auctores Græcos hoc modo tempore præs. uti solere, quippe qui tempus respiciant quo res narratur. [Vide Vol. I. ad p. 122. n. 6.] δικασσαι, reduplicato σ, pro δικασαι, quod à δικαζω veniens, necessariò penultimam corripit: ut εδασσαμεθ' suprà, pro εδασαμεθα, à δαζω.

40—43. —οσω πλεον ημισυ παντος,] Hic propriè docet fratrem poëta, omissis litibus, præstare quietam possessionem dimidii, quàm totius litibus quærendam, præsertim si parce vivas. GRÆVIUS. Simul quoque, sine dubio, perstringit judices, τους βασιληας suprà dictos, qui suis indulgent cupiditatibus, et à vitæ frugalitate transeunt ad πλεονεξιαν injustam. Ουδ' οσον, &c. victûs frugalitas hic commendatur. Sic Hor. *Me pascant olivæ, Me cichorea, levesque malvæ.* [Lib. i. Od. 31.] Κρυψαντες—εχουσι— i. e. κεκρυφασι—βιον, *vitam*, i. e. *vitæ methodum.* Ῥηϊδιως γαρ κεν—εργασσαιο, Verte, cum Grævio; *Facilè enim uno die tantum quæsivisses*, nam εργαζεσθαι hic est, *labore parari, acquirere*, subintellecto βιον.

45, 46. Αιψα κε πηδαλιον, &c.] *Statim gubernaculum quidem, in fumo poneres*; i. e. Statim ad finem laborem perduceres

ceres: Est nempè metaphora desumta ab eo quod facere solebant veteres quum hyeme, post navigationem, naves erant subductæ. Suspendebant nimirùm clavos in fumo, quo credebantur indurari atque à putredine servari. Sunt qui πηδαλιον pro *stivâ* accipiunt, stivamque pro aratro, quod rustici, finito opere, solebant super fumosa laquearia itidem collocare. Undè hunc versum ita exponit Scaliger: *non cures neque navigationem neque agriculturam*. In hunc locum multus est eruditissimus Grævius, quem videte.

47, 48. Αλλα Ζευς εκρυψε—] βιον scil. veram atque rectam 69.
optimamque vivendi methodum.—Προμηθευς αγκυλομητης, *Prometheus versutus*, qui filius erat Japeti et Asiæ vel Clymenes Nymphæ, frater autem Epimethei. Is, post hominem à se è luto formatum, Minervæ auxilio in cœlum ascendisse dicitur, ignemque, admotâ ferulâ ad rotam solis, furatum esse, atque ex hoc igne cœlesti hominem suum animâsse.

50—52. Κρυψε δε πυρ—] Locus obscurus, quem intactum et sub silentio præterierunt interpretes. Ordo, interpunctione mutatâ, videtur esse: ευς δε παις Ιαπετοιο εκρυψε εν κοιλῳ ναρθηκι πυρ, το μεν εκλεψε αυθις ανθρωποισι παρα μητιοεντος Διος, λαθων τερπικεραυνον Δια. *Filius autem egregius Japeti abscondidit in cavâ ferulâ ignem, quem quidem furtim abstulit, hominum gratiâ, à prudente Jove, clam Jovem fulminibus gaudentem.* κλεπτω αυθις est *furtim retrò fero, furtim aufero*, vel *asporto*. Adpositè Horatius: *Audax Japeti genus Ignem fraude malâ gentibus intulit.* [Lib. i. Od. 2.] Cæterùm ignem in ferulæ medullâ asservare, inventum Promethei fuisse tradit Plinius, Lib. vii. c. 56.

54. —περ] περισσοτερον. μηδεα—βουλευματα. ειδως—γινωσκων. *Schol.*

60. Ἡφαιστον δ' εκελευσε—] Sequitur jam descriptio formationis Pandoræ primæ mulieris, quam dii deæque, collatâ operâ, amabilem finxere.

65. —αμφιχεαι] Idem quod αμφιχευσαι. [Vide Vol. I. ad p. 54. n. 4.] Conf. Il. γ, 54, sqq. —και ποθον αργαλεον, *et desiderium vehemens*, και γυιοκορους μελεδωνας. κορειν, inquit Grævius, est κοσμειν, καλλωπιζειν. Hesych. κορειν, κοσμειν, καθαιρειν. undè et νεωκορος, *qui templum ornat et tuetur, æditus*. Γυιοκοροι μελεδωνες sunt *curæ, quæ tota in ornando corpore sunt occupatæ*. Mulieres verò quo studio magis tenentur quàm comendi et excolendi corporis, quibus, ut Plautus ait, *nulla satis ornandi satietas est?* Hanc tamen interpretationem respuit vir doctissimus Dav. Ruhnkenius, qui pro γυιοκορους legit γυιοβορους. μελεδωνας γυιοβορους, *curas quæ membra consumunt*: et hanc lectionem exemplis confirmat: quam et Proclus et Tzetzes

Tzetzes vidisse videntur, hoc modo interpretantes : φροντιδας ανθεους τα μαλα.

67. Εν δε θεμεν κυνεον τε νοον] i. e. ενθειναι δε τε κυνεον νοον, *indere vero et impudentem mentem*, και επικλοπον ηθος *et fallaces mores* :—διακτορον Αργειφοντην, *internuncium Argicidam* ; notum Mercurii epitheton. Sic Il. β, 203, φ, 496, &c.

70. 71. —Αμφιγυηεις] Est ὁ αμφοτερους τους ποδας γυιος. χωλος *utroque crure*. et est epitheton Vulcani, non ψεκτως seu sensu vituperatorio, sed χαρακτηριστικως κατα τινα ιδιοτητα : hinc et addi solet κλυτος, περικλυτος, ut apparet non ignominiæ causâ positum, sed ob personalem Vulcani characterem. Damm. Lex Hom. Παρθενω αιδοιη ικελον,— Subintellige ποιημα, πλασμα. ικελον τι πλασμα, ινδαλμα, ειδωλον. Guietus. Κρονιδεω δια βουλας, *Saturni filii consiliis*. -δεω, δια, dactylus. Cf. Il. α, 1. et Clarkium ad locum.

79. —Εν δ' αρα φωνην] φωνη, hîc est ονομα. ut apud Il. γ, 161. ubi φωνη perperàm παρελκειν docent, et exponunt *voce*. Grævius. Φωνη si idem valeret ac ονομα, dicendum fuisset ονομαζε· neque in loco Homeri citato eum sensum habere videtur : distinguendum levius post βαρυντονα, plenius post κηρυξ. T. Young.

70. 82. —πημ' ανδρασιν αλφηστησιν,] *detrimentum hominibus industriis*. αλφηστησι, Ion. pro αλφησταις, ab αλφω, *invenio*.

96—98. —εν αρρηκτοισι δομοισι] *in non fractâ pyxide*—Δομος enim, ut notavit Grævius, quodvis receptaculum, et vas notat. —προσθεν γαρ επεμβαλε πωμα πιθοιο, *priùs enim ejecit operculum vasis*— Pandora scil.

102. —εφ' ημερη—] Legendum censet Grævius εφημεροι. Hor. *Post ignem ætheriâ domo Subductum, Macies et nova Febrium Terris incubuit cohors*, &c. Lib. i. Od. 3.

106, 107. —εκκορυφωσω] εξ αρχης λεξω. *Schol.* εκτελεσω. an συντομως ερω, λεξω ; Guietus. —συ δ' ενι φρεσι βαλλεο σῃσιν. *tu vero in præcordiis tuis conde*. Locutio quæ sæpè occurrit apud Homerum.

108. Ὡς—] ισθι, οτι. ομοθεν—εκ του αυτου γενους. γεγαασι—εγενοντο. *Schol.* Hîc incipit celeberrima enarratio diversarum hominum ætatum.

111—116. Οἱ μεν επι Κρονου ησαν,] *Ii quidem qui temporibus Saturni erant*, ὁτ' ουρανῳ εμβασιλευεν, *cum in cælo regnaret*, ὡς τε θεοι δ' εζωον [dele δ' et lege simpliciter εζωον, vel cum Grævio ζωεσκον,] *et ut dei vivebant, securo animo præditi*, τε νοσφιν ατερ πονων και οϊζυος, *et seorsùm sine laboribus et ærumnâ*. [τε nullo modo deleri debet, ut censet Grævius ; respondet enim alteri τε suprà.] —αιει δε [κατα] ποδας και χειρας ὁμοιοι, *semper autem similibus* [i. e. sine mutatione] *pedibus et manibus gaudentes*. [Hoc est, ut rectè Guietus, semper integris membris, non

non senescentibus,] τερποντ' [pro ετερποντο] εν θαλιῃσι— delectabant se in conviviis, &c. Αφνειοι μηλοισι, abundantes pomis, vel fructibus, &c. Hunc versum ex Diodoro Siculo restituit Grævius.

119. —πολλον] à nominativo regulari πολλος, πολλη, πολλον. πολυς flectitur etiam regulariter, [apud Homerum et nostrum; gen. πολεος, in dat. pl. πολεσσι, pro πολεσι, ut in versu 120. 71.

121. —και—] Legendum videtur δ' επει- δη, nam και hic locum non habet. T. YOUNG.

125, 126. Ηερα εσσαμενοι,] Aëra induti,—εσσαμενοι, reduplicato σ, poëtice pro εσαμενοι, part. aor. 1. med. verbi εω, εννυω, vel. εννυμι, induo.—Πλουτοδοται—πλουτιζοντες τους ανθρωπους. Schol. —γερας βασιληιον— Cur autem dæmonibus tribuatur regius honor hanc rationem affert Plutarchus, libro de defectu oraculorum: quia βασιλικον το ευ ποιειν. GRÆVIUS.

129. —ουτε φυην εναλιγκιον, ουτε νοημα.] Verte: Neque corporis habitu simile, neque ingenio. φυη hic non est statura et proceritas corporis sed conjuncta cum dignitate formæ, ut rectè Græci magistri docent. Νοημα est ingenium. Glossæ MS. Vossianæ: νοημα, φρονησις. Hom. φρενες, Il. α, 115 Id.

130, 131. Αλλ' εκατον μεν, &c.] Sed centum annis puer apud matrem sedulam nutriebatur—Increpat Hesiodus mollem illam et effæminatam educationem, quæ, ut ait Quinctilianus, nervos omnes et mentis et corporis frangit. ROBINSON. ατααλλων μεγα νηπιος ῳ ενι οικῳ. crescens valdè rudis in domo suâ.

132. —και ηβης μετρον ικοιτο,] et ad pubertatem ikoito, Poëtis ηβης μετρον nihil aliud est quam ipsa ηβη. GRÆVIUS. Haud absimile est istud Homeri: τελος θανατοιο, quod est ipsa mors.

136—138. —ερδειν—] est hic sacrificare. Sic Virg. Cum faciam vitulâ. [Ecl. iii, 77.] et Princeps poëtarum: ρεξαι υπερ Δαναων. [Iliad. α, 445.] Η θεμις ανθρωποισι κατ' ηθεα. Ut justum est hominibus in sedibus eorum consuetis; nam ηθος interdùm significat locus consuetus ad commorandum. Cf. infrà, v. 167. item Il. ζ, 511.—Ζευς Κρονιδης εκρυψε—supple τῃ γῃ.

141, 142. Τοι μεν επιχθονιοι—] Hæc est verborum συνταξις· Τοι μεν μακαρες θνητοι καλεονται δευτεροι επιχθονιοι. Hi beati mortales secundi sunt terrestres, scilicet dæmones: hoc est secundi gradûs, inferiores illis dæmonibus, qui ex aurei sæculi θνητοις sunt orti. Qui quidem non regium honorem sunt adepti, αλλ' εμπης τιμη και τοισιν οπηδει. sunt tamen et hi in dignitate constituti.—Καλεονται verò hic est εισι. GRÆVIUS.

145. Εκ μελιᾶν,] Has voces interpretes reddunt, de fraxinis, quasi innuisset poëta hoc genus hominum duræ, firmæque texturæ fuisse. Eadémne autem generatio et ænea fuit et fraxinea? Εκ μελιαν δεινον τε και οβριμον, Hastis terribile et validum. Το μελιαν est genit. plur. Dor. pro των μελιων. Μελιαι

λια autem non solùm pro *fraxino* usurpatur, sed metaphoricè etiam ab Homero, cæterisque poëtis pro *hastâ*. [Vide Il. β, 542.] —Obiter notari potest Ovidium, qui in quatuor ætatum descriptione ad Hesiodum respexit, æneum seculum per armorum studium ab aliis distinguere, *Tertia post illas successit aënea proles, Sævior ingeniis, et ad horrida promtior arma*, THEOBALD, apud *Robinson*.

72. 148, 149. Απλαστοι·] Latinis sunt *inconditi*, qui moribus sunt inculti. Tzetzes αγριοι. Cic. *vasti et agrestes*. GRÆVIUS. μεγαλη δε βιη—supple ην αυτοις, erat *autem* illis *magna vis; και χειρες αaπτοι επιφυκον εξ ωμων επι στιβαροις μελεεσσι, et manus invictæ super valida membra nascebantur ex humeris.*

153. —ες ευρωεντα δομον κρυερου Αϊδαο,] ευρωεις hic est *squalidus*, [ab ευρως *situs. squalor.* ut Virg. *loca senta situ* dicit,] aut *tenebricosus*. Glossa MS. Vossi: ευρωεντα, σκοτεινον. Suidas: ευρωεντα, σκοτεινα, ζοφωδη. Sic et Hesych. et Etymologicum Magnum.—Κρυερος verò non est meo judicio *frigidus*, sed *dirus, illætabilis, horrendus*. Hesych. Κρυερον, φρικτον, μισητον, αναιδες, φοβερον, ελεεινον, οικτρον, δεινον, χαλεπον, πονηρον, κακον, δυσχερες. GRÆVIUS.

145. Νωνυμνοι] Vide suprà ad Odyss. α, 222.

160. —προτερη γενεη,] Verte: *priori ætate*, non *generatione*, ut vulgò. *Idem.*

162. Τους μεν εφ' επταπυλῳ] Intelligit non tantum τους επτα επι Θηβαις dictos, sed etiam eos qui Επιγονοι dicebantur, i. e. των επτα των επι Θηβαις filios. Utrique Thebas adorti sunt. HEINSIUS. Priores quidem argumentum subministrârunt Æschylo nobilissimæ tragœdiæ ejus nominis: posteriores verò pulcherrimi poëmatis Epici, cut titulus: *The Epigoniad;* quod auctorem habuit summi ingenii et eruditionis virum, Gul. Wilkie, S. T. P.

167. —και ηθε' οπασσας] *et sedes tribuens.* Vide suprà ad v. 37—38.

269. Τηλε απ' αθανατων·] Hunc versum ex MS. reposuit Grævius.

171. Εν μακαρων νησοισι,] Hæ νησοι μακαρων decantatæ erant apud veteres poëtas. Cf. Odyss. δ, 563, sqq. Pind. Olymp. ii, 108—149. Scolion Callistrati: Εν μυρτου κλαδι, κ. τ. λ. Æneid. vi, 638, sqq. et quæ ibi annotavit doctissimus Heynius: item Plin. lib. vi. c. 23.

174. Μηκετ' επειτ' ωφελον, &c.] *O utinam ego quinta non interessem Hominum generi.* Vide infra ad Eur. Med. v. 1.

73. 181, 182. Ευτ' αν, &c.] γεινομενοι sunt τεχθεντες. Sic autem verte: *Quum vix nati canescant*, hoc est, senescant, quum vix postquam lucem aspexerunt senio conficiantur.—Ουδε πατηρ και δεττυ ὁμοιϊος. Non hæc referanda sunt ad ιδεας ὁμοιοτητα,

sed

sed ad γνωμην. Loquitur de discordiâ et dissentione animorum. GRÆVIUS. 73.

185—188. ατιμωσουσι] est ατιμαν φιλουσι, *contumeliâ afficere solent*. et μεμψονται est μεμφεσθαι φιλουσι, et v. 189. ετερος δ' ετερου πολιν εξαλαπαξει, est εξαλαπαζειν ειωθε, *solet expugnare*, &c. Iliad. α 80. οτι χωσεται ανδρι χερηι, *quando irasci solet viro inferiori*, et sic sæpè. *Idem*. Angli interdum utuntur futuro eodem ferè modo: *when he shall be enraged against a man of inferior degree*. [Conf. Viger. de Idiotism. p. 207. edit. prim. Zeunii] βαζοντ' quod pro βαζοντι, est hîc, ut docent nonnulli, dualis pro plurali βαζοντες. [Vide quæ vir ornatissimus Sam. Clarke annotavit, ad Iliad. α, 566. et vide suprà ad Odyss. θ, 35.] Vera lectio hic est: βαζοντες επεσσι, atque ita legisse videtur Moschopulus. ουδε θεων οπιν ειδοτες, *neque deorum vindictam veriti*: Nam οπις nòn est *oculus*, ut quidam putant, sed *pœna*, *vindicta divina*, &c. Sic Iliad. π, 388. θεων οπιν ουκ αλεγοντες, *deorum ultionem nihil verentes*. [conf. Odyss. φ, 29.] ουδε μεν οι γε αποδοιεν [αποδοιησαν] θρεπτηρια γηραντεσσι [γηρασι] τοκευσιν, *neque hi sanè senibus parentibus educationis præmia reddere volunt*.

191. —υβριν] υβριστην. *Schol.* abstractum scil. pro concreto.

194. —επι δ' ορκον ομειται] i. e. per tmesin pro δ' επομειται ορκον.

199, 200. Αθανατων μετα φυλ' ιτην,] Αθανατων φυλα sunt *Dii*. Sic superiùs φυλ' ανθρωπων sunt *homines*, φυλα γυναικων *mulieres*. GRÆVIUS. προλιποντ' pro προλιπουσα nominativo dual. feminino. Ostendit Brunckius, [ad Soph. Antigon. v. 926. et 986. atque ad Œdip. Col. 1676. item ad electr. 977.] pronomen seu participium plurale masculini generis de feminâ adhiberi posse; ita etiam masculinum duale: sed in singulari numero id nunquam obtinere. Ιδιωθη τωδε, αντι του τασδε, inquit Schol. [ad Electr. 977.] επι των θηλυκων τοις αρσενικοις αρθροις κεχρηται, οπερ συνηθες Αττικοις. τω χειρε γαρ φασι. και Ὁμηρος· (Il. ι, 778.) τω δε βατην τρηρωσι πελειασιν ιθμαθ' ὁμοιαι. Ad quem locum Iliadis quæ annotavit Clarkius Brunckio valdè sunt improbata. —τα δε λειψεται αλγεα λυγρα—*relinquentur autem dolores graves*— λειψεται—καταλειφθησεται. *Schol.* Vide Vol. I. ad p. 99. n. 1.

---

* Εκ της 'ΗΣΙΟΔΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΘΕΟΓΟΝΙΑΣ.] h. e. *Ex* HESIODI ASCRÆI THEOGONIA, sive *Deorum Generatione*. [617—807.] Qui in hoc poëmate aliquod systema religionis Græcorum traditum putant, næ illi vehementer errant. " Constat enim Hesiodum non id egisse ut fabulas à se con-" gestas ad philosophicam rationem aut excuteret aut argu- 74.

"tè componeret, sed spectâsse hoc, ut pro poëtici ingenii "modulo qualicunque ordine diversas fabulas in unum car-"men contexeret easque poëticis ornamentis commendaret:" —uti ostendit celeberrimus Chr. G. Heyne, in Dissert. suâ de Theogoniâ ab Hesiodo conditâ, [in Commentat. Soc. Reg. Scient. Gott. 1779. Vol. ii. p. 125, sqq.] ubi totam Theogoniam Hesiodeam enucleatè enarravit vir ille præstantissimus, cui alias multas debemus veterum Scriptorum explanationes, judicio tam subacto cum summâ doctrinâ conjuncto prolatas, ut inter primarios, qui in hac palæstrâ sudârunt à renatis usque literis meritò censendus sit. Ad dissertationem igitur quam indicavimus lectorem relegare visum est; nam instituti nostri brevitas partem aliquam Theogoniæ hic tantùm exhiberi patitur: atque *Titanum pugnam Tartarorumque descriptionem* eo consilio selegimus, ut non solùm simplicitatis Hesiodeæ exemplum, quod ex Operibus et Diebus jam dedimus, sed etiam sublimitatis, quâ Hesiodus excelluisse non vulgò creditur, cum ingenuâ Juventute communicaremus.

74. *Ver.* 617. Ὡς Βριαρεῳ τε πρωτα—] Hesiodum consarcinâsse sua è pluribus carminibus, iterùm intelligitur ex his, quibus Titanum pugnam persequitur, multò copiosius et ornatius quam reliqua tractatis. Redit primùm ad id quod suprà jam [v. 501.] attigerat, tres Centimanos, Briareum, Cottum et Gygen, fuisse a Jove vinculis solutos, quibus, virium vastarum metu à Crono in Tartara tenebantur; tum narratur bellum, nullâ expositâ causâ qua esset conflatum, nec disertâ satis commemoratione eorum qui illud gesserunt: pugna autem magnâ cum poëticâ vi et gravitate memoratur, ut habenda sit hæc particula, unà cum sequente loco de Tartaro, inter potiora vetustioris poëseos specimina. HEYNE. Ὡς Βριαρεῳ τα πρωτα— Πατηρ Κρονος hic intelligitur. Lectio vulgata est: Βριαρεῳ δ' ὡς πρωτα— Sed cum omnibus aliis locis poëtarum utriusque Linguæ Βριαρεως duabus primis brevibus sit, doctissimus Editor Wolfius levem hic mutationem fecit metri causâ.

626. Γαιης φραδμοσυνῃσιν—] *Terra consiliis*, &c. —αυτη γαρ κατελεξε σφιν ἁπαντα διηνεκεως, *ipsa enim narravit illis omnia disertè*, αρεσθαι συν κεινοις νικην, &c. *se cum illis victoriamque et splendidam gloriam reportaturum.*

630. Τιτηνες τε θεοι,—] Titanes intelligendi sunt veteres illi Uranidæ, inter quos minor natu Cronos ipse: cui deorum et mythorum ordine antiquiori successit recentior ille. HEYNE. Sunt igitur Τιτηνες θεοι Cronus unà cum fratribus, qui et dii prioris ætatis; Dii vero posterioris sunt orti Saturno. "Croni autem ipsius," ut observavit Heynius, "nulla sit men-"tio;

"tio; ut ex poëtæ mente bellum hoc factum videri debeat "post Cronum jam regno à Jove dejectum, cum Titanes ad-"versus novum principem seditionem movissent. Infrà ta-"men [v. 851.] cum Titanibus in Tartarum dejectis Cronus "memoratur."

633. —δωτῆρες ἐάων.] *datores bonorum.* ἐΰς, ἐεῖα, ἐΰ. Ion. ἠΰς genit. ἐῆος et ἠέος. *bonus, pulcher.* genit. pl. ἐάων, Æol. ἐάων. [cf. Odyss. θ, 325, 335.] Versum sequentem uncis circumscripsit Wolfius, quia repetitus videri potest ex v. 725.

636. Συνεχέως ἐμάχοντο, &c.] Quod decem annos continuatum est bellum, donec pugnâ illâ memorabili, quæ narrata est, finiretur; potest id ornatui poëtico tribui; potest tamen tempus fortè continuorum terræ motuum designari, donec erumperet intestina elementorum discordia. HEYNE. Idem tamen vir egregius censet orationem hîc fore expeditiorem si cum v. 634, abessent quoque 635-6. 75.

638. —ἶσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο.] *æquali adhuc fortunâ in pugnis usi fuerant.* τέλος πολέμοιο pro πόλεμος notum est ex Hom. qui et ipse sæpè sic loquitur. Alias est: θεὸς ἴσον πάντα πολέμου τέλος, vel, μάχη ἐπὶ ἶσα τέτατο. Rationem translationis optimè disces ex Il. ο, 410, sqq. coll. simili loco μ, 433. V. sq. κείνοις Centimanos designat, quos ut benevolos sibi et audaces reddat, bona fercula iis apponit Jupiter. Nam hunc ad παρέσχεθε extrinsecùs intelligimus. WOLF.

642. Ὡς νέκταρ—] Additamentum alienæ manus hoc esse putant Guiet. et Heyn. Mihi quidem versus nunc ferendus videtur. *Idem.*

643. Δὴ τότε τοῖς—] Intellige Briareum, Cottum et Gygen s. Gyen: nam v. sqq. eos alloquitur. HEYNE.

651. Μνησάμενοι φιλότητος ἐνηέος,] *Memores placidæ meæ amicitiæ,* ἐξ ἧς scil. ὅσσα παθόντες, &c. *quantis beneficiis affecti in lucem iterùm venistis,* &c. ἐνηέος, à nominat. ἐνηής, ὁ, ἡ. ex ἐν et ἐΰς, uti suprà, v. 633.

656. —ὅτι περὶ μὲν πραπίδες, &c.] Corr. περί. Guiet. emend. περὶ σοὶ πραπίδες. Malui pro ἐπὶ scribere ἐστὶ quod magis Homericum est. WOLF. Si περὶ δ' ἐστὶ νόημα ex judicio correctum legitur, necesse erit refingere quoque πραπίδας. HEYNE.

657. —ἀρῆς—] Vulgò putatur Ion. genit. ab ἀρά, *dira, damnum:* [et sic Scut. Herc. 29, et 128.] in quo, ut observavit Wolfius, prima syllaba ab antiquioribus intenditur, quæ brevis contra est in Ἄρης. Reponendum igitur censet ἀρέων. Vide D'Orvillii Crit. Vannum, p. 390. et Clarkium ad Il. ξ, 485.

658. Σῇσι δ' ἐπιφροσύνῃσιν—] Vulgò Σῆς δ' ἐπιφραδμοσύνῃσιν.

666. —μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν.] *pugnam arduam excitârunt;* ubi Dammius putat ad verbi etymologiam respici, ὡς

μεγα

ἄμοτον μάχην, cum α intensivo. Cæterùm ut rectè observat Robinsonus, "ex hac descriptione prælii deorum et Titanum satis "constat poëtam nostrum non solùm, ut vult Quinctilianus *in* "*mediocri illo dicendi genere* excelluisse, sed etiam ad summum "Poëtices fastigium assurgere potuisse. Nihil certe grandius "occurrit in descriptione illa Homericâ τῆς θεομαχίας, quæ "tantoperè à Longino celebratur.

76. 669. —Ἐρεβεσφιν—] Per paragogen poëticam pro Ἐρέβεος, et hoc pro Ἐρέβους, à nominat. Ἔρεβος, εος, το. Et το ἐξ subintelligitur, ut notavit Guietus.

675. Πετρας ἠλιβατους—] Vide Vol. I. ad p. 98. n. 2.

681, 682. —ποσις—ποδων—] videntur jungenda; ita melius procedunt reliqua, quæ subjiciuntur. HEYNE.

688. Εἶθαρ μεν μενεος, &c.] Εὐθυς, εὐθεως, ἰθυς et ἰθυς cognata, quibus adde το εἶθαρ. Ἐκ δὲ τε πασαν φαινε βιην, i. e. ἐξεφαινε. GUIETUS.

690. —οἱ δὲ κεραυνοι] *fulmina autem* —ἅμα [συν] βροντῃ τε και ἀστεροπῃ ἰκταρ ποτεοντο ἀπο στιβαρης χειρος, τε ταρφεες εἰλυφοωντες ἱερην φλογα, *unà cum tonitru et fulgure extemplò volabant à robustâ manu, et crebra contorquentia sacram flammam.* De ἰκταρ ita Schol. εὐθεως, ἐκ τοῦ συνεγγυς, ὡς ἀπο τοῦ ἱκνουμαι, ἰκταρ, ἰκτικως, ταχεως· ἢ ἀντι τοῦ ἐγγυς, ἐκ τοῦ παρεπομενου, ἐπειδη ὁ ἀφικνουμενος ἐγγυς γινεται· χρωνται δὲ οἱ Τραγικοι ταυτῃ τῃ λεξει. Erit sic idem, quod antè συνωχαδον. Conf. Hesych. h. v. ibique Intpp. WOLF. εἰλυφαω est *contorqueo.* Vide supra ad Od. α, 25.

697. Τιτηνας χθονιους·] Id est Terræ filios. GUIET.

698. —ὀσσε δ' ἀμερδε—] ὀσσε per apocop. pro ὀσσεα. Et in Lex. Homerico ita Dammius: ἀμερδω f. σω notat propriè, ἀποστερεω μεριδος, *privo aliquem portione ei debitâ,* ab α priv. et μειρω, *non attribuo in divisione partem,* in specie est, *privo aliquem facultate videndi,* &c.

700. —Χαος·] Notabile quod in hac particulâ χαος alio modo quam in theogoniis dictum pro immenso aëre; et quod v. 732, Tartaro πυλας ἐπεθηκε Ποσειδων χαλκειας, non Hephæstus. εἰσατο (ἐδοξεν) δ', (ὡς) ἀντα ὀ. ἰδειν ἠδ' ὀ. ο. ἀκουσαι, αὐτως, ὡς ὁτε γαια και οὐρανος εὐρυς ὑπερθεν πιλνατο. τοιος γαρ, &c. *adspectu et auditu, videbatur res ita se habere, ac si cælum et terra miscerentur: talis enim ingens fragor futurus esset, si inter se corruerent.* Ita accipienda hæc; alias γαρ κε vitiosum esset. ὀρωρει κε pro αν, mox μεγας ὑπο in ed. Trincav. et ed. Paris 1544. In hac quoque v. 725, ἰκοι. Versus autem 705. prorsùs ex superioribus confictus et otiosus est. HEYNE.

77. 720 Τοσσον ἐνερθ', &c.] Sic Apollodorus—τοσουτον ἀπο γης ἐχων διαστημα, ὁσον ἀπ' οὐρανου γη. Biblioth. ad init. Sequens versus meritò rejectus est à Ruhnkenio, approbante Wolfio. Conf. Il. θ, 13, sqq. item Æn. vi, 577, sqq.

727. —περὶ δειρήν.] *circumcirca.* Sic intelligo. Loquutio alias mihi nondum obvia fuit. WOLF. Mos Hesiodeus postulat δειρὴν πέρι. Cæterùm quæ indè à 729, ἔνθα θεοὶ ad v, 745, sequuntur, passim à serioribus rhapsodis amplificata esse suspicari licet. Cohærent inter se tantùm illa: quod *Tartarus muro aheneo cinctus est, ejusque pinnacula tenebræ obsident, suprà eum verò terræ et maris fundamenta seu radices sunt:*—728. *eodemque in loco Noctis domus.* 744, 5. Nam mera repetitio è superioribus est in vss. 729—733. 736—744. In ultimis καὶ Νυκτὸς ἐρεμνῆς δεινὰ ἑστήκει parùm commodè dictum est, cum saltem repetitum esse deberet ἔνθα: *eodem quoque in loco* Noctis ædes sunt; ut 758, *eodem in loco* Somnus et Mors domos habent, et 767, Hades et Proserpina et Styx. Cæterùm ex his ad intelligendum in promtu est, *Tartarum* antea locum *Hadæ* obtinuisse, cui mox Pluto successit. Virg. Tartarum ab Elysio sejunctum in locis inferis collocavit, sceleratorum sedem: Æn. vi, 548, sq. et in Excurs. p. 658. HEYNE.

728. —πεφύκασι] scrib. πεφύασι, ut editt. Trincav. Steph. &c. exhibent. Πεφύκασι antepenult. productam haberet. WOLF.

732. —πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδάων] Quòd Neptunus dicitur Tartarum munivisse portis, quæ exitum Titanibus præcluderent, non Vulcanus, rectè mireris. [Vide suprà ad v. 700.] Causam commenti unam hanc video, quod hoc tempore, de quo nunc sermo est, Vulcanus ex Hesiodi mente nondum natus fuerit, quem tum demum, cùm Jovis imperium jam stabilitum erat. prodire videmus v. 927. *Idem.*

736—742. Ἔνθα δὲ—] In sequentibus dubito an omnia ab Hesiodo sint et satis sana. Partim hæc jam antea dicta, partim versus ab Homero mutuati sunt, ut statim v. 739. ex Il. υ, 65. V. 741, malit Guietus ἵκοι' ἀ—γένοιο, 2dâ pers. sed forte τις intelligi debet. Tum constr. θύελλα πρὸ θυέλλῃ φέροι ἂν ἔνθα καὶ ἔνθα. Vide Il. ζ, 346, υ, 63. *Una ex aliâ procella eum modò huc, modò illuc abriperet. Idem.* 78

745. Ἕστηκε,—] *Stat;* et paulo post Ἑστηώς, pro ἑστηκώς, *stans.* Vide Vol. I. ad p. 98. n. 3.

749. —ἀμειβόμεναι μ. ο. χ.] *alternis vicibus subeuntes magnum limen æreum.*

755. —καταβήσεται,] Guietus corr. καταδύεται. Sed futurum a Græcis sæpiùs pro aor. poni solet. WOLF. καταβήσεται potiùs novum videtur esse præs. idem quod ad formam ac fut. 1. med. Vide Clarke ad Hom. Iliad. γ, 109. ubi vir ornatissimus hoc novum præs. καταβήσομαι non agnoscit; quanquam analogiâ non dissimili persæpè usurpare visus est Homerus verbum δύσομαι, δύσεο, ἐδύσετο, &c. Occurrit quoque in vulgatis editt. Hom. κατεβήσετο, quod Clarkius legit κατεβήσατο in aor. Sed et invenitur καταβήσεται [Il. ο, 382.] usurpatum

patum tanquam tempus præſ. quod vir acutiſſimus videtur non obſervâſſe.

754. Μιμνει την, &c.] *Expectat tempus ſui itineris donec venerit*, i. e. per notum Græciſmum. *Manet donec tempus ſui itineris venerit.* Prius quoque benè Latinè dici poteſt. Tres ſequentes verſus Heynio et Wolfio inſerti videntur alienâ manu.

759. —ωδι ποτ' αυτους] Conf. Od. λ, 15. ſqq.

766. —εχθρος δε, &c.] Hoc ita intelligo, ut Θανατος dicatur inviſus eſſe vel illis, quorum tamen vita in ejus poteſtate non eſt, diis immortalibus. WOLF.

767. —θεου χθονιου] χθονιος h. l. eſt pro καταχθονιος. *Idem*, δομοι ηχηεντες. Angl. *reſounding manſions.* —εστασιν, pro εστηκασιν, *ſtant.* Vide Vol. I. ad p. 98. n. 3.

79. 778. —αμφι δ'—] ex more rudis ſermonis pro: κατηρεφεα και εστηριγμενα κιοσιν. HEYNE.

780. Πανρα, &c.] Hi 4 verſus, ſi ſenſum diligentius ſpectes, ita inepti ſunt, ut nihil ſuprà. WOLF.

781. Αγγελιης] ſc. ενεκα, nec mutandum in αγγελιη. *Styx* autem dea fontis et fluvii putanda eſt, eodem modo ut *Nympha aliqua.* Incolit illa antrum, è quo fons ſcaturire putandus eſt, mox loca infera ſubiturus. Primò honor habitus deæ, ut per eam juraretur, poſteà ſolenniùs factum, ut per ejus aquam juraretur: quam adeo afferri ad deos narrat poëta, quoties jurandum ſit. In 783, Trincav. ος κε ψευσηται. Edit. Par. ος κε ψευδηται, melius quam vulgò. HEYNE.

789. Ωκεανοιο κερας,] Κερας fluvii pars eſt vel brachium, quo ſenſu etiam Latini *cornu* dicunt. WOLF.

793. —την—] Intellige δια την Στυγα. In απολλειψας ut conſonam duplicarem non neceſſarium erat. In compoſitione enim, etſi rariùs, particulæ απο, περι, επι præſertim ſequente λ poſtremam producunt vocalem. Pronunciando tum literam geminaſſe videntur. WOLF. Si απολλειψας eſt à λειβω, *libans* ſimpliciter ſignificat. Sin à λειπω, redde, cum Wolfio, *fidem deſerens*: qui επιορκον adverbium putat. Heynius aut επιορκος ſcribendum cenſet cum Guieto, aut επιορκον επομοσῃ jungendum, *qui pejeraverit.*

798. —επι κωμα καλυπτει.] i. ε. κωμα επικαλυπτει αυτον.

80. 801. —απαμειρεται—] Occurrit ſanè et in Εργ. 578; ſed ibi eſt *vindicat ſibi, ſortitur.* At h. l. eſt αποκαχμειρεται, quod eſt απαμειρεται. v. Etymol. et Heſych. h. v. HEYNE.

804. Ειραις] *cœtibus*: idem quod ιεραις. Correctio eſt Ruhnkenii, pro vulgato Ερεαις. Putat Heynius quod ιερας non minùs locum habuiſſet, reſpectu alterius ες βουλην.

806. Ωγυγιον,] *antiquam*—Nam jungitur cum ὑδωρ *aquam*; et non cum ορκον, ut rectè Wolfius.

III.

III. NOTÆ IN APOLLONIUM RHODIUM.

EX APOLLONIO RHODIO.] Apollonius, poëta heroicus, Sillei, vel, ut quidam volunt, Illei filius. Alexandrinus fuit genere: sed quia apud Rhodios per aliquod tempus Rhetoricam professus esset, et ab illis jus civitatis accepisset, *Rhodius* vulgò dicebatur. Floruit circiter A. M. 3770. Olymp. cxxxvi, 3 ante C. N. 234. Rhodo Alexandriam reversus, Eratostheni successit in præfecturâ Bibliothecæ Alexandrinæ, sub rege Ptolemæo Euergetâ. Callimachi discipulus ferat: sed ei postea factus est invisissimus, quia, ut vulgò creditur, scripta ejus sive contempserat seu sibi arrogaverat. 81.

Scripsit IV libris Argonautica, seu de Expeditione Argonautarum, celeberrimâ nave Argo vecti, hortante Peliâ, è Thessaliâ in Colchidem navigabant, *Aureum Vellus* asportaturi. [Anno ante C. N. 1225.] Egregium inter poëtas veteres argumentum, et quod tractavit Apollonius, judice Quinctiliano, *æquali quadam mediocritate.* Idem ferè judicium de Apollonio tulit Longinus, qui eum apellat *ἄπτωτον, vitio carentem;* hoc indicare volens plus studii et curæ in eò fuisse quàm ingenii. Proximus tamen ab Homero fuit in heroico genere Apollonius; quamvis longo quidem intervallo cùm ingenii tùm ætatis. Verùm poëma ejus diligenter legenti judicium illorum criticorum plus justo severum esse interdùm videbitur: nam et non raro assurgit Apollonius, atque in imaginum veritate et efficaciâ ipsi Homero vix impar censeri potest. "Itaque" (inquit Biblioth. Criticæ auctor) "Virgilius, qui solus ex Antiquis proxime accessit ad Homeri præstantiam, quique ejus exemplum, cùm in descriptione argumenti, tum in ornamentis et omni carminis cultu, secutus est, multas tamen easque elegantissimas imagines ex Apollonio assumsit." Vol. ii. Part. ii. p. 27. Amstelod. 1783. Ubi vide plura. Item Fabr. Biblioth. Gr. Vol. iv. p. 262, sqq. Edit Harles.

EDITIONES APOLLONII RHODII.

1. Apollonii Rhodii Argonautica, Græcè, literis quadratis capitalibus, per Laur. Flor. de Alopa. 1496. *in 4to.* (al. 1498.) [*Florentinam* hanc appellant.]

2. Apollonii

81 2. Apollonii Rhodii Argonautica, Græcè, cum Scholiis, in ædibus *Aldi et Andreæ ſoceri, curante Franciſco Aſulano*, 1521, *in* 8*vo*. [*Aldinam* vel *Venetam* appellant.]

3. ———————— Græcè, ſine Scholiis, *Pariſiis* 1541. *in* 8*vo*. [*Pariſina*.]

4. ———————— Græcè, cum indice et Scholiis, ex offic. *Petri Brubachii*, 1546, *in* 8*vo*. [*Francofurtenſis*.]

5. ———————— Græcè, cum Scholiis; item Eadem carmine heroico Lat. tranſlata per Valentinum Rotmarum Saliſburgenſem, cum annotationibus. *Baſileæ*, 1572, *in* 12*mo*, [*Baſilienſis*.]

6. ———————— Græcè, cum Scholiis, et annotat. Henr. Stephani, 1574, *in fol*. [*Genevenſis*.]

7. ———————— Libri iv. ab Jeremia Hoelzlino in Latinum converſi; commentario et notis illuſtrati, &c. *Lugd. Bat*. 1641, *in* 8*vo*.

8. ———————— Edidit, novâ ferè interpretatione illuſtravit, &c. Joannes Shaw. A. M. *Oxon*. 1777, ii. vol. 4*to*. *maj*. [Eadem edit. *ibid*. repet. 1778, *in* 8*vo*.]

9. ———————— è ſcriptis octo veteribus, quorum plerique nondùm collati fuerant nunc primùm emendatè edidit Rich. Fr. Phil. Brunck, *Argentor*. 1780, *in* 8*vo*. *et* 4*to*.

*** E plurimis, qui poſt Homerum Epico carmini ſcribendo ingenium applicuere, ſolius Apollonii integrum ad nos pervenit opus *Argonauticorum*, eo ſaltem nomine, ſed et alias præclaras ob dotes, idonei editoris curà digniſſimum. Neglectum quidem non omninò fuit, quum illius ſeptem prodierint editiones—Sed illotis adeò manibus ſemper contrectatum fuit, ut collecto per longam barbariem ſqualore ad hunc uſque diem infuſcatum remanſerit. Sunt enim editiones illæ omnes mendoſiſſimæ.—Tenebricoſam verſionem adjecit Hoelzlinus, quam nemo intelligere poſſit, niſi ſenſum è Græcis hauriat, *putidoque commentario poëtam oneravit, hominum futiliſſimus*; quod verum judicium de eo tulit *David Ruhnkenius*.—In editionum cenſum referri non meretur Batavæ repetitio, quæ Oxonii prodiit curà Joannis Shaw, A. M—Verum eſt profectò, Homerum Apollonio faciliorem eſſe. Sed quum ſalebræ pleræque, in quibus hærebant lectores complanatæ ſint, futurum confido, ut qui ſemper doctiſſimus habitus eſt poëta, idem deinceps mollior ſuaviorque videatur. BRUNCK.

† ΕΚ ΤΟΥ ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΟΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ Α'.] i. e. *Ex* APOLLONII ARGONAUTICORUM LIB. I, 1—234. Invocatio, Argumenti Propoſitio, Catalogus.

Ver.

Ver. 1. Αρχομενος σεο, Φοιβε.] Solennis hic est poëtis mos 81.
Deum aliquem initio carminis invocandi. Homerus: Μηνιν αειδε θεα— et Ανδρα μοι εννεπε Μουσα— Hesiodus: Μουσαων Ἑλικωνιαδων αρχωμεθ' αειδειν. Aratus: Εκ Διος αρχωμεσθα—Ab Apolline unum è suis poëmatibus exorsus fuerat Megarensis Theogonis:

> Ω ανα, Λητους υιε, Διος τεκος, ουποτε σειο
> Λησομαι αρχομενος, ουδ' αναπαυομενος.
> Αλλ' αιει πρωτον τε, και ὑστατον, εν τε μεσοισιν
> Αεισω. BRUNCK.

Αρχομενος σεο, [i. e. απο σου] *Incipiens à te*, [De αρχω et αρχομαι, vide Vol. I. ad p. 46. n. 1.] —παλαιγενεων κλεα φωτων Μνησομαι, —εις μνημην αξω τα ενδοξα των Αργοναυτικων εργα. *Schol.*

2, 3. —Ποντοιο κατα στομα,] Bosphorum Thracium intelligit, Pontum Euxinum versus. De πετραις Κυανεαις, quæ et Συμπληγαδες vocantur, vide infrà, ad Eurip. Med. init.

4. Χρυσειον μετα κωας—ηλασαν Αργω.] Angl. *in quest of the golden Fleece.* [Cf. Eurip. Med. et Theocr. Idyll. xiii. 16.] Dicitur κωας, ατος. το. vel κωος, εος. το, *vellus*. De Αργω vide infrà ad Eur. Med. init.

6, 7. Μοιρα μενει—] *Fatum maneret*—[De præsenti temp. hoc modo Græcis usurpato, vide Vol. I. ad p. 122. n. 6.] Quæ sequuntur sic construe: —δαμηναι ὑπ' εννεσιησι [εννεσιαις] τουδ' ανερος, ὁντιν' ιδοιτο οιοπεδιλον δημοθεν, Angl. *to be* [i. e. *that he would be*] *overwhelmed by the devices of the man from among the people, whom he should see having only one sandal.*

8. —Θειην] idem quod θειη, hic pro vulgari τιην, est ex felici emendatione Gisberti Cuperi, approbante Brunckio, his verbis: "Invocatio definit in versu 4. tum incipit narratio: "poëta nec Apollinem, nec Peliam alloquitur; proinde το "τιην minimè stare potest." Cæterùm βαξις, à βαζω, *loquor*, hic sumitur pro *oraculo*.

9. —Αναυρου,] Hic, et lib. iii, 67, nomen est perennis fluvii. Apollodorus p. 48. [54. edit. Heyn.] διαβαινων δε ποταμον Αναυρον, εξηλθε μονοσανδαλος, το ἑτερον απολεσας εν τῳ ῥειθρῳ πεδιλον. Vide Th. Munkerum ad Hygini fab. xii. BRUNCK.

10. Αλλο μεν εξεσαωσεν ὑπ' ιλυος,] *Alterum quidem servavit*, postquam esset *sub limo*, i. e. è *limo*.

15—17. —εφρασσατο] cum duplici σ, ad syllabam longam 82.
efficiendam, ut benè notum Homerum legentibus. φραζω, *dico, aliis ostendo, enarro;* sed φραζομαι, in voce med. *mecum reputo, delibero, consilium ineo.* εφρασατο, *secum reputavit*, και οι αεθλον εντυε ναυτιλιης πολυκηδεος, *atque ei certamen instruxit navigationis laboriosissimæ*, i. e. *postquam secum reputâsset, ei certamen*, &c. ως κεν —ολεσσῃ. κεν, quod est αν construitur

82. cum ολεσῃ, εφ' αν ολεσῃ. Pro κεν vulgò και, malè, uti ostendit Brunckius.

18, 19. —επικλειουσιν] Absurdè vulgò legitur ετι κλειουσιν. Illiud è v. 59. reponi debuit, ubi genuinam lectionem ab Homeri Scholiaste confirmatam revocavimus. BRUNCK. Ordo est: *οἱ αοιδοι μεν κν προσθεν* [*γενομενοι*— vide infrà ad init. Soph. Œd. Tyr.] *επικλειουσιν Αργον καμειν νηα ὑποθημοσυνῃσι Αθηναιης*, *Veteres quidem poëtæ perhibent Argum fabricâsse navem consiliis Minervæ.* De fabricatore navis Argûs non consentiunt auctores, neque de etymologiâ nominis. Vide infrà ad init. Eurip. Med. Sed plena sunt omnia Lexica ejusmodi historiis.

25, 26. —σκοπιης Πιμπληϊδος αγχι] *prope speculam Pimplæ*—Πιμπλη, unde Πιμπληις, mons Bœtiæ, Musis sacer.—Αυταρ, &c. cf. Hor. Lib. i. Od. xii. *Unde vocalem temerè insecutæ*, &c. et Od. xxiv. *Quod si Threïcio blandiùs Orpheo*, &c. item *Congreve's Mourning Bride: Music hath charms*, &c.

29. —τηλεθοωσαι] pro τηλεθαουσαι, *florentes*: vide suprà ad Od. α, 25. Sic σιχοωσιν pro σιχαουσι. —ὡς ὁ γ' επικρο, *quas ille longo tractu*, θελγομενας, *delinitas*, ut vulgò reddunt: Sed observandum est verba Latina carere participio præs. temporis in voce passivâ, quod valdè est incommodum; et interpretes Latinos cogit ad participium perf. recurrere, quod interdùm sententiam auctoris prorsùs extinguit. Vide Il. α, 410, ubi κτεινομενους redditur ab interpretibus *cæsos*; quod absurdum est.

39. —αποπροθι εις ἑν ιοντες.] Vulgò legitur αποπροθεν, sensu diverso. Sed illud præstat. *Longo tractu eodem fluentes alveo*, scil. usque in eum locum, ubi a Peneo recipiuntur. Conf. iv, 135. BRUNCK.

40—44. —επι τοισι] i. e. *επι τουτοις*, Angl. *next to them.* *εριοθενεων Λαπιθαων*, supple *επι tempore præpotentium Lapitharum.* Erat scil. hicce Polyphemus non Cyclops ille, de quo suprà in Odysseâ, sed unus è Lapithis. [Vide Iliad. α, 264.] ὁπλοτερος, ab ὁπλον, *telum*, est propriè *armis instructior*, unde *junior*; *ὁπλοτερος γενεῃ, natu minor.* [cf. Il. β, 707. γ, 108.] βαρυθεσκε, Ion. imperf. à βαρυθω, quod idem est ac βαρυνομαι. *molestiâ gravi afficior, ingravesco.* [conf. Iliad. π, 519.] *ὡς τοπαρος περ, sicut antea.* Vide Odyss. β, 305. θ. 31. et alibi.

83. 48. Πηοσυνη και κηδος] Πηοσυνη affinitatem notat, την εξ επιγαμιας συγγενειαν. κηδος autem την επιμελειαν, την φροντιδα, quæ acceptio è lexicis nota. BRUNCK.

49. —εὐρηνεσσιν] Poëticè pro ευρησι, à nominat. ευρην, -ενος. *abundans pecoribus*, ex ευ et αρς, *agnus*; legitur et ευρηνος, -η, -ον. In quibusdam libris scribitur cum duplici ρ, sed perperam, uti ostendit Brunckius.

51, 52. —πολυληϊοι Ἑρμειαο υιες,] *manubiis divites Mercurii filii*, —Ἑρμειαο Æol. genit. ab Ἑρμειας, quod idem ac

Ἑρμεας,

Ἑρμειας, ου, contractè Ἑρμης, ου. ευ διδαωντι δολους, *benè docti dolos.* 83.
Δαω, *disco, intelligo,* &c. in perf. med. διδαα, unde in participio, διδαως, -υια, -ως: quæ methodus flexionis apud poëtas usitatissima est. Sic Odyss. ρ, 519. δεδαως επ' ιμεροεντα, *doctus carmina delectabilia.*

53. —νισσομενοισιν] Vera scriptura hujus verbi est νισσομαι, in f. 1. νισομαι, antepenult. longâ, ut rectè ostendit Brunckius. επι δε τοισι—νισσομενοισι, Angl. *and went to them while they were setting out,* &c.

60. Κενταυροισιν ολεσθαι,] *à Centauris periisse,*—

63, 64. —εδυσατο] Barbaram et Græcitati incognitam verbi formam exhibent editiones, εδυσσατο. Vero propius Homeri Scholiastes, εδυσατο. In hoc verbo litera sibilans geminari non debet, quia υ per se longum est. Vide Clarkium ad Hom. Il. ι, 592. λ, 16. In sup. v. ασκληναι pro vulgato εγκλιναι dedit idem Schol. τω ασκληναι *dejicere* opponitur ακαμπτος, ut αρρηκτος opponitur τω δαιξαι. εγκλιναι notat *inclinare, in fugam vertere.* Facilè hæc composita commutantur. BRUNCK. Conf. Ovid. Metam. xii. —*manet imperfossus ab omni,* &c. εδυσατο νειοθι γαιης, *subiit altus terram.* νειοθι, *in imo,* per sync. pro νειατοθι, à νειατος. —θεινομενος στιβαρῃσιν ελατῃσιν καταϊγδην, *ictus validis abietibus cum impetu corruentibus.* καταϊγδην, adverb. à καταϊσσω, *corruo.*

67, 68. —αγχι δε λιμνης Συνιαδος—] Συνιας λιμνη της Θεσσαλιας. Δολοπηϊδα την Θεσσαλιαν ειπε. Δολοπες γαρ εθνος Θεσσαλιας. Κτιμενη πολις Θεσσαλιας. *Schol.* ναιεταασκε, Ion. pro εναιετα, *habitabat,* à ναιεταω. cf. Il. λ, 672. ρ, 308.

69. —Οπουντος] à nominat. Οποεις, contractè Οπους, ουντος, quæ urbs celebris Λοκρων επικνημιδιων.

75. Εξοχος ηνορεην,] Subauditur κατα. ευ διδαως, vide suprà ad v. 52.

81. Πλαγχθεντας] *vagatos*— Vide ad Odyss. α, 2. δῃωθηναι, *interfici,* à δῃοω, *interficio.* 84.

82, 83. —κακον μηκιστον επαυρειν,] Sic in quatuor codd. quam lectionem agnoscit et exponit Scholiastes: ουκ εστι μεγιστον κακον, ο μη επαυρειν τοις ανθρωποις συμβαινει. E vulgato κακων nullus sensus elici potest. Nihil autem refert, utrum απαυρειν, an επαυρειν legatur. Vide Grævium ad Hesiodi Εργ. 240. et nos ad Æschyli Prom. 28. BRUNCK. In hac autem Scholiastæ interpretatione, quæ Brunckio adeò arridere videtur, nequeo, quæ est mea cæcitas, videre sensum poëtæ: nec ullum accepi lumen à doctissimo Grævio ad locum indicatum; et quæ Brunckius ipse notavit ad Æschyli Prom. mihi videre non contigit. In verbis poëtæ desidero iteratam istam Scholiastæ particulam negativam, et dubito an μηκιστον hîc possit sumi pro μεγιστον, quanquam non ignoro Atticos

poëtas

149, 150. Τηλυγετης] *charos, dilectos*,—[sed significationes hujus vocis, Homero usitatissimæ, dabunt Lexica. Vide ad p. 59. Od. π. 19.] —κδ' ατιθησι νισσομενοις, Angl. *nor was she averse from their going*; γαρ μηδετο επαξια λεκτρων Ζηνος, *for she thought of* their performing *deeds worthy of the progeny of Jove*.

151. —ΑΥΓΚΕυΣ] Vide Coll. Gr. Min. p. 23.

159, 160. —κδ' ὁ, τι κεν αρησαιτο Μαρναμενος,] *et quodcunque cuperet inter pugnandum*, το πελεσθαι, *id fieri*, ενι ξυνοχη πολεμοιο, Angl. *in the brunt of the war*, i. e. ei dedit potestatem sui in quamcunque vellet formam mutandi. Cf. Ovid. Metam. xii. 556.

166. —αμπολιν] i. e. ανα πολιν —οπασσε, pro οπασε, *comitem dedit*.

168. —αρκτω δηρος,] non pendet à sequenti verbo πελλων, sed ab alio suppresso verbo. BRUNCK. Vide hoc schema infrà illustratum ad Soph. Œd. Tyr. v. 269.

172, 173. —εν δη φατις Ηελιοιο Εμμεναι'] i. e. ἐν δη φατις [εστι] ειναι [υιον] 'Ηλιω. —κυδιοων— vide suprà ad v. 29.

176—178. —ΑΜΦΙΩΝ] Hic Amphion diversus fuit ab Amphione, Jovis et Antiopes filio, conditore Thebarum, de quo Horat. Lib. iii. Od. ii. —επ' οφρυσιν αιγιαλοιο, *in oris elatioribus littoris*, nam οφρυς, *supercilium*, significat quoque, *prominentia terræ, littus arduum*.

87. 183, 184. —ουδε θεας βαπτεν ποδας,] Locus notabilis adumbratus ex Il. υ, 226—229. ubi poëta describit equos Erichthonii. cf. Virg. Æn. vii, 808. de Camillâ; *Illa vel intactæ*, &c. et *Pope's Essay on Crit. Not so when swift Camilla*, &c.—αλλ' τεγγομενος ακροις ιχνεσι ὁσον, [i. e. ellipticè, pro κατα τοσουτο ὁσον εστι τεγγεσθαι. *tantum quantùm est madefieri*, vel quantum vocari possit madefieri.] πιφορητο διερη κελευθω. Angl. *But just dipping the soals of his feet, he skimmed along the watery way*. ιχνος, non solùm *vestigium*, sed interdùm, ut hic, *planta pedis*. διερος, *qui humorem habet, humidus*. πιφορητο, pro πεφορητο, perf. pass. in med. sensu. Vide Vol. I. ad p. 58. n. 1. 2. et ad p. 48. n. 7.

188. Παρθενιην,] Perperàm vulgò Παρθενιης. Ordo est: ὁ δ' Αγκαιος νοσφισθεις Παρθενιην, ἑδος Ιμβρασιης 'Ηρης. Hac emendatione nihil certius: nominandus erat locus, unde Ancæus veniebat. Cf. ii, 872. Insulæ Sami antiquum nomen est Παρθενιη. Vide Callimach. Hymn. in Delum 48. BRUNCK.

203. Αιρεα επικλησιν, &c.] i. e. παϊς Αιρεω κατ' επικλησιν, γε μεν παϊς 'Ηφαιστοιο κατα γενεην.

204. —ποδι] Vulgò ποδε. Illud dant codd. quatuor.—Patrem suum referebat, quem utroque pede claudum fuisse fabulantur: ideo Poëtis αμφιγυηεις dicitur.—σιφλος autem hic

πηρος.

πτερος, βεβλημμενος notat : alias significationes apud Hesych. vide, et Eustath. ad Il. ξ, 142. BRUNCK.

219. Τω μεν επ' ακροτατοισι, &c.] Tota hæc descriptio fratrum Ζητη et Καλαϊς est admodùm poëtica; non autem ex- 88.
plicam difficilis. Adi propr. nom. Lexica.

231. —ευχετοωντο Εμμεναι·] i. e. ευχετωντο ειναι, *gloriabantur se esse*. Vide suprà ad v. 29.

492—558.] Orphei Cantilena, Argûs Profectio.

492—495. —προτερω—] Omnibus ad Argûs profectionem paratis, Argonautæ, sole in vespertinam caliginem declinante, super toris foliorum ad littus stratis discumbentes, genio indulgent epulis ac vino. Orta lis est inter duos ex heroibus, Idam Idmonemque, qui conviciis se invicem proscindunt;—προτερω δε κε νεικος ετυχθη, *ulteriùs verò lis processisset*, [Vide Iliad. ψ, 490.] Ει μη εταιροι ομοκλησαντες [κατερητυον] δηριοωντας, αυτος τ' Αισονιδης κατερητυεν. *nisi socii iis certantibus interminati cobibuissent, ipséque Jason cobibuisset* : εν δε και [αυτοις] Ορφευς ανασχομενος κιθαρην λαιῃ [χειρι] πειραζεν αοιδης, *atque inter illos Orpheus, lævâ manu sustollens citharam, tentásset cantilenam.*

496—500. Ηειδε δ' ως γαια, &c.] Cf. Virg. Eclog. vi, 31. *Namque canebat*, &c. —τοπριν συναρηροτα επ' αλληλοισι μιῃ μορφῃ, *priùs conjuncta inter se sub unâ facie* vel formâ, [cf. Ovid. Metam. Fab. 1. *Ante mare et tellus*, &c.] εξ ολοοιο νεικεος διακριθησαν ἑκαστα αμφις, *è perniciosâ lite discreta erant singula à se invicèm.* —ηελιοιο κελευθοι. Sic Virg. Æn. vi, 796. *Extra anni Solisque vias*—

505. —ὁ μεν Κρονῳ εικαθε τιμης,] *hic quidem Saturno cedebat* 89.
honoris causâ, —nam τιμης regitur ab ἑνεκα subaudito.

508. Οφρα Ζευς ετι κουρος,] Sic Juvenalis Sat. vi.—*Jove nondum Barbato*,—sed more Satyrico, diverso scil. ab Epico.

512—14. Η,] Per aphæresin pro φη· ut sæpè apud Homerum, et hoc pro εφη, *dixit.* —αμοτον, *insatiabiliter.* μοτον est *linteum concerptum*, quo vulnera expleri solent à chirurgis; unde αμοτος, ο, ὁ, ἡ. *qui expleri non debet vel potest.* [cf. Iliad. δ, 440.] —ηρεμεοντες ηασιν ορθοισιν επι κηληθμῳ, *quiescentes auribus erectis ad oblectationem.*

515. —τοιην σφιν ενελλιπε θελκτυν αοιδης.] *tale in ipsis blandimentum cantûs relinquebat.* Ita ex MSS. quibusdam restituit Brunckius, pro vulgato θελκτιν αοιδην.

516—518. Ουδ' επι δην μετεπειτα] *Neque diu post*, κερασσαμενοι [reduplicato σ, ut sæpè apud poëtas] λοιβας, *misto libamine*, ἡ [i. e. εν τῃ ὁδῳ ἡ] θεμις εστι, *prout fas est*, τιας τε χευοντο αιθομεναις γλωσσῃσι, *donec quoque profundebant in linguas ardentes.* [Libatio ista postrema, ut observavit Brunckius, super victimarum

victimarum linguas in honorem Mercurii fiebat. Hom. Od. η, 136. γ, 332.] δε μνωοντο [pro εμνωοντο] υπνε δια κνεφας, *et somni recordabantur per noctem.* Optimo verò jure suspicatur H. Stephanus, ut notavit T. Young, particulam δη pro Δι irrepsisse.

523. Βαινεμεναι] et βαινεμεν, idem quod βαινειν· επιβαινειν νηα, Angl. *to go on board*, &c.

525. Πηλιας—Αργω,] *Peliaca Argo*, Vide infrà ad Eur. Med. 3.

526, 527. Εν γαρ οι δορυ θειον ελ̓ηλατο,] *In eâ enim trabs divina impacta erat*, [δορυ, *hastile*, item *tota hasta*; propriè est, ut hîc, *lignum longum, cortice spoliatum, trabs*,]το ρα [εκ] Δωδωνιδος φηγε Αθηναιη ηρμοσε ανα μεσην στειρην, *quam è Dodonæâ quercu Minerva adaptaverat media carina.* φηγος, *fagus*, item *quercus*: Dodonææ quercus scil. vocales erant.

528. —επισχερω] *continuâ serie*, à σχερος, vel σχερον, *series, coharentia.*—ωμοσμας— εδριοωντο, *ordine sedebant.* Vide suprà ad v. 29.

90. 531. —μεγα τε σθενος Ἡρακληος] Vide suprà ad v. 122. αγχι δε οι ροπαλον θετο, *prope se autem posuit suam clavam*— Hercules scil.

532. —και οι υπεθι—] *Atque ei sub pedibus* (altius) *immersa navis carina.* T. Young.

538, 539. —ομαρτη—πεδον ρησσωσι ποδεσσιν·] Ex Homero Il. σ, 571. —τοι δε ρησσοντες ομαρτη Μολπη τ' ιυγμω τε, ποσι σκαιροντες εποντο. Brunck.

540, 541. Ὡς οι υπ' Ορφηος] Ita, monente Dorvillio, [Miscell. Observ. iv, p. 194.] reposuit Brunckius, pro vulgato Ὡς υπ' Ορφηος, claudicante versu. Cæterùm quisnam est qui non admiratur hanc imaginem? Argonautas plangentes undam remis ad citharam Orphei! —ροθια δ' επικλυζοντο, *fluctus autem fremebant*: apud Homerum invenitur ροθιος, ια, ιον, *fremens, strepens*, &c. sed το ροθιον, *fluxus*, est recentiorum poëtarum.

542. Αφρω δ' ενθα και ενθα, &c.] Talis qualis hic et sequens versus ab Homericâ sublimitate non multùm distare videtur. Tantùm non sunt: Οιοι Τρωιοι ιπποι, επισταμενοι πεδιοιο, Κραιπνα μαλ' ενθα και ενθα διωκεμεν, ηδε φεβεσθαι. Il. ε, 221. Sed qui sequuntur, ad v. 561. ipso principe poëtarum non sunt indigni. Eorum autem pulchritudines discipulis suis particulatim ennarrare periti est Magistri inter prælegendum.

545. Τευχεα·] Scholiastes: αντι αι ωπλων τιθεται περι την ναυν κοσμουντες αυτην. Virg. Æn. viii, 91. *Labitur uncta vadis abies: mirantur et undæ, Miratur nemus insuetum* Fulgentia *longè* Scuta *virûm.* Brunck. Scholiastes verò sensum poëtæ hîc minus rectè cepisse videtur: nam νηος ιουσης [Angl. *while the*

the ship was on her way. cf. Iliad. α, 482.] est genit. abs. et τευχεα non sunt *ornamenta navis, sed arma Argonautarum*. Reddas igitur sic: Eorum *autem arma, nave progrediente, fulgebant sub sole, tanquam flamma*. Sedebant nimirum, [ut suprà v. 530.] armis juxta positis.

546—552. Ατραπος] est *semita directa, via* ex qua non est declinandum, ex α priv. et τρεπω —ειδομενη δια, &c. —θαμβεον εισορωωντες— [pro εισορωντες, ut sæpissimè suprà.] *admirabantur intuentes opus Minervæ Itoniæ,*— Ιτων, ωνος, ἡ. et Ιτωνη, urbs Molossiæ, ubi Minerva colebatur, indè dicta, ut hic, Ιτωνις. επικραδαοντας ερετμα, *vibrantes* vel *impellentes remos*.

554. Χειρων—] Φιλυρας και Κρονου υιος, εις των Κενταυρων, magnus inventor in arte Medicâ: magister Æsculapii et Achillis. —αγη est *littus*, ab αγω, *frango*, quia ibi franguntur fluctus, και πολλα βαρειη χειρι κελευων, Angl. *and giving them many exhortations, accompanied with the motion of his huge hand;* επευφημησεν ακηδεα νοστον ιουσιν, *he prayed for a safe return to them as they were setting off.* —παρακοιτις, *uxor* scil. Chironis, cui nomen erat Chariclo. —φιλῳ δειδισκετο πατρι. *porrigebat eum suo patri,* Peleo scil. jam proficiscenti cum cæteris Argonautis. δειδισκομαι, interdùm redditur *propino*: vide Odyss. γ, 41. σ, 120. Pulcherrimè excogitata—hæc de centauro Chirone et infante Achille.

---

* Εκ του ΒΙΒΛΙΟΥ Β'.] *E* LIB. II, 178—310. Phinei 91.
Historia—Post varios casus et discrimina Argonautæ tandem appellunt ad oram Bithyniæ; ibique, Amyco rege Bebryciorum à Polluce in certamine cæstûs interfecto, cum Bebryciis pugnant, victoriamque reportant. Indè profecti ad oram adversam, Bosphorum ingrediuntur, et ad terram Phinei perveniunt.

178. Ενθαδ' επακτιον οικον, &c.] *Ibi ad littus domum habuit, &c.*

181—185. —ουδ' οσσον οπιζετο,] *neque ullam reverentiam observabat*—[οσσον, i. e. κατα τοσουτ' οσον επι τι. vide infrà v. 190.] και χρειων ατρεκεως ανθρωποισιν ιερον νοον Διος αυτου, *et exponens intrepidè hominibus sacram mentem ipsius Jovis,* [χρεω, vel χρειω, idem quod χραω, *oraculum edo, vaticinor.*] τῳ και επιαλλεν οι δηναιον μεν γηρας. *quapropter ei immisit* [Jupiter nempè] *perpetuam quidem senectutem.* —ουδε εα γανυσθαι απειρεσιων ονειατων, *neque gaudere patiebatur copioso victu.* απειρεσιος, strictè signif. *infinitus, immensus,* &c. ονειαρ, ατος, το, in genere, inquit Dammius in Lexico, notat παν εις ονησιν επιτηδειον, *omne quod juvat et prodest, et quo frui possumus;* in specie est *cibus*.

188—190. Ἁρπυιαι—] Vide suprà ad Odyss. α, 241. —ἵνα ζωὸν ακαχοιτο, *ut vivens cruciatus subiret.*

191—193. —ουδε τις ετλη] *Nec quisquam* hunc [fœtidum odorem scil.] *sustinere posset,* μη ὅτι φορευμενος λευκανιηθεν, *nedum* reliquias illas *gutturi admovens.* αλλα μηδ' ἑστως απο τηλοθεν, *sed ne quidem stans procul.* Quæ ferè est interpretatio Brunckii; qui pro vulgato μη και reposuit μη οτι, *non solum non, nedum,* quibus particulis, ut hic, negantibus, subjungitur semper in altero membro, αλλ' ουκ, αλλ' ουδε, ut benè ostendit doctissimus Hoogeveen, [Doctr. particul. Ling. Gr. p. 741. sqq. ἑστως participium est, inquit Brunckius, formæ Ionicæ, dissyllabum. τοιον οἱ απεπνει λειψανα δαιτος, *adeo ei exhalabant reliquiæ epularum.* De hac fœdà imagine vide præstantissimi Heynii Excurs. vii. ad lib. iii. Æn. sub. fin. et Excurs. xvi.

195, 196. Τουσδ' αυτους παρεοντας επαϊων,] *Illos ipsos* [Argonautas scil.] *adesse sensit,* ὧν ιοντων, *quibus venientibus,* θεσφατον οἱ ηεν εκ Διος, *consilio Jovis ei constitutum erat,* απονασθαι [per sync. pro απονησασθαι] ἡς εδωδης, *se suo cibo fruiturum.*

197—199. —ακηριον ηΰτ' ονειρον,] *vanum tanquam somnium,* ακηριος est *non animosus, animâ privatus, mortuus.* —αμφαφοων, idem quod αμφαφαων, *contrectans,* vox Homerica—ἁψεα, *membra.* ἁψος, εος, το. *junctura membrorum:* deinde *membrum quodvis.*

201. —ῥινοι δε, &c.] Ordo est: ῥινοι δε μουνον συνεεργον οστεα, *pellis vix continebat ossa.*

92. 105. —αβληχρῳ δ' επι κωματι κεκλιτ' αναυδος.] Angl. *and without speaking, he was disposed to languid sleep,* i. e. *in silence he exhibited a drowsy languor.*

220—222. ου γαρ μουνον, &c.] *nam non solum Erinnys extremo pede invasit oculos* mihi; quod nihil aliud esse videtur quàm quod *violenter eum privâsset lumine,*—και γηρας αμηρυτον ες τελος ἑλκω, i. e. secundum Brunckium, και ἑλκω γηρας, ὁ ου ποτε μελλω ες τελος μηρυσασθαι. Scilicet voces ες τελος, ut notavit idem vir acutissimus, non cum verbo ἑλκω, sed cum nomine αμηρυτον connectendæ.

131. Ουδ' ει οἱ αδαμαντος εληλαμενον χεαρ ειη.] *Ne si ei ex adamante ductum esset cor.* ελαυνω, quod varias habet significationes, redditur interdum, *duco, ductile opus facio:* αδαμας pro *ferro* vel *chalybe* interdum sumitur: atque ita Schol. αδαμας και στερεου σιδηρου ειδος. Homini autem audacissimo, durissimo et planè effero ascribere solebant veteres σιδηρειον ητορ vel θυμον, &c. Vide Il. χ, 357. ω, 205, &c. Hor. Lib. i. Od. 3. *Illi robur et æs triplex Circa pectus erat,*—Ubi vide quæ notavit doctissimus Jani.

232. Αλλα με πικρη δηθα καλισχει δαιτος αναγκη] Ita demùm, ut dedimus, restituit hunc versum Brunckius, qui affirmat alium

am non esse in hoc toto poëmate, qui pejùs à librariis vexatus fuerit. Sed non operæ pretium foret nobis hanc rem hìc loci recoquere.

234. Τας μεν—] *Quas verò*, vel *has verò*— Harpyias scil.

230. Ει δη εγων ὁ πριν, &c.] *Siquidem ego olim aliquandò*, &c.

240. Ισκεν Αγηνοριδης·] Sic *dicebat filius Agenoris* :—apud 93.
Hom. ισκω, est *scio*, *fingo*, *assimilo* : poëtis recentioribus *dico*.

244. —σμυγερωτερον—] Sic rectè emendavit Ruhnkenius, Epist. Crit. ii. p. 58. Vulgò συγερωτερον. —τι νυ τοι τοσα κηδε' κιχηται; Hom. habet Τρωεσσι δε κηδε' εφηπται. Il. β, 15.

260. —οἱ μηδ' ωδε θανοντι—Subauditur.

263. —πιπονηατο] Ion. pro επεπονηντο, *instruxerunt*—

281. Ακρης εν γενυεσσι—] *extremis maxillis frustrà frendent* 94.
dentibus. [De aor. vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.] conf. Æn. xii. 753, et Ovid. Met. i. 533. item Statii Theb. v. 165.

283. Ταων, &c.] i. e. ηλιθα επεχραον των ακροτατοις χερσι. *frustrà invadebant eas extremis manibus*. Ubi notanda vis temporis imperf. ηλιθα invenitur apud Homerum et signif. *satis*, *abundè*, *effusè*, *valdè* ; quasi ab ἁλις. Ab Hesychio exponitur [ut observat H. Steph. in voce] non solum ματην, εικη, sed etiam χυδην, αθροως, δαψιλως. επιχραω, *cum impetu hostili invado*, *ingruo*, ut sæpè apud Homerum.

288. —Βορεω,] Βορεας, ε, ὁ. Ion. genitiv. est βορεω, à nominat. βορεας, Ion. βορης, contractè pro βορεας. Æol. genit. est βορεαο, uti suprà.

291, 292. —λειβην Στυγος υδατος,] cf. Il. ο, 37. Æn. xii, 816. —τετυκται, *est*. Vide suprà ad Od. θ, 544. p. 27.

296. —Στροφαδας] Vide Æn. iii, 2—9, sqq. et quæ ibi notavit præstantissimus Heynius.

300. —μεταχθονιη] Probant hoc pro vulgato μεταχρονιη H. Steph. et Brunck. μεταχθονιος significare videtur *qui posthabet terram*, *qui reliquit terram*. μεταχθονιη hìc sonat *posthabitâ*, vel *relictâ* terrâ.

318. —εγρησσοντες.] Verbum poëticum, *vigilantes*. Sic Il. 95.
λ, 550. ρ, 660.

---

* Εκ του ΒΙΒΛΙΟΥ Γ'] *E* LIB. III, 1—5. Invocatio ad Erato.—In fine libri secundi narratur quomodo Argonautæ in terram Colchicam et fluenta Phasidis tandem pervenerunt. Novam rerum seriem ingressurus poëta, librum tertium orditur ab invocatione ad Erato, Musam nempè quæ præest amoribus. In sequentibus enim exponitur amor Medeæ, cujus opè Jason aureo vellere potiturus erat.

3. —συ γαρ και Κυπριδος, &c.] *tu enim et Veneris officium sortita es*, —αδμητας—παρθενικας, *innuptas puellas*— Apposite Ovidius,

Ovidius, *Nunc mihi, si quando, Puer et Cytherea, favete: Nunc Erato; nam tu nomen amoris habes.* De Arte amandi, ii, 15.

299—339. 367—471.] Conditiones obtinendi Aurei Velleris. Medea Jasonem deperit.—Inter heroas convenerat oratores mittere ad aulam Æetæ regis Colchorum. Eò proficiscuntur ipse Jason, Augeas et Telamon, comitantibus quatuor Phrixi filiis. Nam post interitum Phrixi, à quo vellus illud aureum advectum fuerat Colchida, et qui à rege in matrimonium acceperat ejus filiam Chalciopen, hi filii Phrixi et Chalciopes, ut patris fatum, qui jussu Æetæ tandèm interfectus fuerat, vitarent, Colchidem reliquerant, et in Græciam navigantes naufragium fecerant ad insulam Martis. Ibi Argonautis obviam facti, cum his revecti fuerant Colchida. Eorùm nomina erant Argus, Melas, Phrontes et Cytisorus. Tenendum tamen est Argum Phrixi filium non illum esse Argum, navis Argûs fabricatorem, sed alterum ejusdem nominis. Hi, ut jam dictum, Jasonem, Augeam et Telamonem, ad aulam regis comitantur. Ibi primum visus est Jason Medeæ, regis alteri filiæ. quæ eum statim, sic volentibus Junone et Minervâ, auxiliantibus Venere et Cupidine, amore deperit. Oratores, à rege hospitio excepti, laute epulantur.

299. —σφιν] pro σφισι, *ipsis*— oratoribus scil. quos jam memoravimus.

302. Εκ δε τευ—] i. e. εκ δε τουτου του χρεως, *dehinc.*

306—308. —η τις ατη] ενιπλεσεν σευομενους μεσσηγυς; *an malum aliquod interpellavit in medio vos servantes vosmet?* Pro vulgato σωομενους prætulerunt H. Steph. et Brunck. σευομενους. activum enim est, inquit hic, verbum πιλαζω significans προσπελαζειν. σευομενους reddi potest *proficiscentes;* nam Hescychio σευοντο est ωρμωντο, ηρχοντο. ου μεν πιθεσθε εμειο προφεροντος, &c. *non quidem mihi paruistis ostendenti,* &c.

96 311. Κιρκην] Vide supra ad Od. λ, 8. p. 46.

321. —αυτους δ' υπο δουρασι πεπτηωτας, &c.] nos *ipsos autem trabibus illapsos insulæ Martis ad oram ejecit unda* &c. πεπτηωτας, pro πεπτηκοτας.

332. Χρειω δ' ην εθελης εξιδμεναι,] *Rationem autem si vis cognoscere,* χρειω et χρεω, εος, contractè ους, ω. idem quod χρεια, *utilitas, usus, necessitas,* &c. —ιδμεναι, est ab ειδεω, in infin. ειδεναι, Ionicè ειδημεν, per sync. ιδμεν et ιδμεν, unde ιδμεναι.

333. Τονδε—] *Hunc*— Jasonem scil. τις βασιλευς περιωσιον ιεμενος ελασσαι απανευθεν πατρης και κτεανων, *quidam rex impensè cupiens abigere longè à patriâ et possessionibus*, περιωσιος, *qui circum auditur;* quasi a περιαυω, *circumsono*, indè περιωσιον, adverbialiter, *valdè, impensè.*

335. Σφωϊτερης] hic signif. *suâ*, etsi σφωιτερος, à σφωι, pro-

priè

priè sonat *vester*, de duobus: [atque ita Hom. Il. α, 226.] —πεμπει νεεσθαι δευρο, *mittit huc ire*, αμηχανον, *sine consilio*.

336. —ουδ' υπαλυξειν] Ordo est: δε γινεται γιγνων Αιολιδεων ου υπαλυξειν θυμαλγεα μηνιν και χολον αμειλικτοιο Διος, ουδ' ατλητον αγος τε ποινας Φριξοιο, πριν κωας ικεσθαι ες Ἑλλαδα. στευται, per sync. pro στευεται, *promittit*. Vide suprà ad Od. λ, 583. p. 54.

375. —ιμαρτησαντι εφ' Ἑλλαδα;] Ordo est: πριν τινα ὑμεων λευγαλεον δερος και λευγαλεον Φριξον ιδειν, αυτιχ' ὁμαρτησαντι εφ' Ἑλλαδα, sensu perspicuo. Est autem formula iratis et minitabundis apta, hodiéque vulgi sermone satis trita. *Maturate fugam, ni quis vestrum vellus et Phrixum in Græciam reportare velit, qua nunquam vidisse optaverit.* Scilicet his verbis significat Æetes, eos, ni properè abeant, subitò iisdem suppliciis plectum iri, quæ mox dicit se de illis statim sumturum fuisse, ni hospitali mensá fuissent à se excepti: et sic exsectis linguis et amputatis manibus vellus in Græciam, et Phrixum reportâssent satis tristificum. BRUNCK. ὁμαρτησαντι, pro vulgari ὁμαρτησαντες, è duobus codd. extractum fuit a Brunckio. Refertur autem iste dualis ad δερος et Φριξον. Sed dubito an vir acutissimus sensum poëtæ rectè ceperit. In vulgatis pro εφ' Ἑλλαδα scribitur αφ' Ἑλλαδος· ponatur igitur punctum interrogationis post ιδεσθαι, et comma post Ἑλλαδος, atque retineatur participium in nominat. plur. ut ad Phrixi filios referatur. Reddas jam Angl. *Won't you begone, before any one behold a woful fleece* [*a fleece to his cost*]*—and a Phrixus too?—You! who joined them on their way from Greece, not on account of the fleece, but*, &c. Judicent periti. Locus est difficilis. 97.

386. —σχεο μοι τηδε στολφ.] μοι, ut sæpè, redundat; et ante τηδε subauditur περι. *moderare teipsum de hac expeditione.* σχεο, idem quod σχεσο, vel σχε, ut tironibus notum.

388. —τις δ' αν τοσον—] Conf. Od. ι, 99.

397. Διχθαδιην] Conf. Il. α. 189, sqq. 98.

399. Η εγε] Vide Clarkium ad Il. γ, 409, *aut ille periculum faceret vis eorum.*

406. Ὡς αυτοι, &c.] Hic alludere videtur ad Peliam, de quo suprà, ad v. 333.

408—410. Τον ῥ' αυτος περιειμι χερσιν,] i. e. κατα ῥ' αυτος, &c. *quo ipse supero manibus*, ολοον περ εοντα, *periculosum quanquam sit*, δοιω ταυρω χαλκοποδε μοι νεμονται αμφι, &c.

411—416. Τως ελαω, &c.] *quos jugatos impello per novale Martis quatuor jugerum*, την αιψα ταμων επι τελσον αροτρῳ, &c. *quod cùm statim ad finem exaraverim*, ου βαλλομαι αυτην Δηους εν αλκεσι σπορον, *non injicio fruges Cereris sulcis tanquam semen*, αλλ' οδοντας δεινοιο οφιος μεταλδησκοντας ανδρασι τευχεσιν [κατα] δεμας. *sed dentes horrendi serpentis generantes hominibus*

bus armatis corpus: seu *hominum armatorum corpora:* τους δ' αυθι δαΐζων χειρι υπ' εμη δουρι περισταδον αντιαοντας, *quos ibi dissecans interficio circumcirca meâ hastâ obviam euntes.*

419. —αποισεαι ες βασιληος] οικον scil. *ad* domum *regis* Peliæ.

426. —κερδαλεοισιν.] επεσι scil. *astutis verbis.*

427. —μαλα τοι με δικη, &c.] *valdè admodùm circumcludis me,* sed *meritò.*

99. 430. Ῥιγιον ανθρωπος γε, &c.] Hanc lectionem ex MSS. restituit Brunckius, pro vulgari Ῥιγιον ανθρωποισι κακης επιβησετ' αναγκης, atque ita reddidit: *Non enim alio magis horrendo commutabit homo duram necessitatem, quæ me huc adegit.* Id est: nihil mihi gravius accidere poterit ipsâ necessitate, quæ me hùc adegit. Mavult T. Young vulgatam lectionem.

453. Προτερω δ' αρ', &c.] Εμφατικως αι προθεσεις την συνεχως ανειδωλοποιησιν τω νω εμφαινουσι. Και παρ' Ὁμηρω, προπροκυλινδομενος. *Schol.* Conf. Æn. iv, init. et v. 83.

100. 466, 467. —η μεν οφελλεν ακηριος εξαλεασθαι.] *utinam sanè sine damno effugiat!* [Vide infrà ad Eur. Med. init.] —ποτνια θεα Περσηι. Περσηΐδα την Ἑκατην λεγει, ὡς τε Περσεως θυγατερα. τινος δε αυτην φασι Διος ειναι παιδα. *Schol.*

471. —ιολητο] In uno cod. Reg. Brunckius scriptum reperit αιολητο, reclamante metro. Etymol. M. p. 351. ιολητο, εκεκινητο, και εντεταρακτο. γραφεται και δια της αι διφθογγου. Hesych. Εολητται, τεταρακται, επτοηται, αδυνηται.

744—765, 828—843.] Statûs Medeæ descriptio.

744—751. Νυξ μεν επειτ'—] Omninò cum hac descriptione conferatur Virgiliana illa ejusdem generis, [Æn. iv, 522.] *Nox erat,* &c. quæ, ut pulchrè memini, dulcedine suâ me puerum mirè captabat. Inventorem tamen Græcum, Brunckio judice, non assecutus est imitator Romanus. Vim somni quantò meliùs exprimunt ista Apollonii,

———και τινα παιδων
Μητερα τεθνειωτων αδινον περι κωμ' εκαλυπτεν.

quem Virgilii *pecudes,* frigidaque, licet verbis ornatissima, *volucrum* enumeratio! Hæc ille: nec temerè quis inficias iret totam descriptionem Græcum quidem simpliciorem esse ac sublimiorem, Romanam verò suaviorem atque ornatiorem. Verùm και τινα, &c, sic construe: και αδινον κωμα περιεκαλυπτε τινα μητερα τεθνειωτων παιδων, et *altissima quies circumtegebat aliquam matrem mortuorum liberorum.* σιγη δε εχεν μελαινομενην ορφνην, *silentium autem tenebat nigrescentes tenebras.* cf. infrà Theocr. Idyll. ii.

756. Ηελιου ὡς—] Vide comparationem in Æneide, hinc desumt. viii, 22. et quæ ibi notavit præstantiss. Heynius.

761—765. —ωδινε δ' αιει] Ordo est: δ' οδυνη σμυχουσα δια χροος

χροος αιει ετειρ' ενδοθι, et dolor exurens per corpus semper conficiebat eam *intus*, τι αμφι αραιας ινας και ὑπο νειατον ινιον κεφαλης αχρις, ενθ' αλγεινοτατον αχος δυνει, ὁπποτ' ακαματοι Ερωτες ενισκιμψωσιν ανιας πραπιδεσσιν. *et circa teneros nervos atque sub imum occipitium capitis penitùs, ubi accerrimus dolor subit, quandò invicti amores infigunt molestias præcordiis.*

830. Αι οἱ ατημελεῃ, &c.] *quæ ei negligenter demissæ pendebant.* 101.
—κατεειμεναι, idem quod καθειμεναι, à καθιημι, *demitto*: ηερεθοντο, imperf. ab αερεθομαι, quod interdùm, ut hîc, significat *pendeo*. Vide H. Steph. Thes. in voce αειρω.

835. Αργυφεην.] *albam.* Ita, pro vulgari αργυρεην è sex codd. et Florent. edit. reposuit Brunckius.

837. —αλλα τ' εμελλεν αεξησεσθαι οπισσω.] *et alia* vel *nova oritura erant in posterum.*

837. —δυωκαιδεκα πασαι] *non pauciores quam duodecim, duodecim ipsæ.* Vide Clarkium ad Il. κ, 261.

919. Ευθ' ιππω—] Paratis medicamentis Medea ad templum Hecates, comitantibus ancillis, curru vehitur. Eò quum pervenisset, dimissis ancillis, ingreditur. Interim Jason, hortantibus Argo et Mopso, iliam sequitur. Ad colloquium venit in templo solus cum solâ.

923. Ημεν εσαντα ιδειν, &c.] *seu coram spectandus, seu compellandus feret.*

926. Αμπυκιδης,] *Filius Ampycis*, Mopsus scil.

948. Ουδ' αρα, &c.] *Nec animus quidem Medeæ convertebat* 102.
sese ad alia consideranda, quantumvis canentis; [ὁμως, *tamen*, eam hîc, ut opinor, habet vim ac si dixeris—*tamen*, inquam, non convertebat sese, &c.] πασαι δε [μολπαι] ην τινα μολπην αθυροι, ου επι δηρον εφηνδανον οἱ εψιαασθαι. *et omnes cantilenæ quamcunque modularetur non diù placebant ei, adeo ut delectarent.* Hujusmodi autem constructio ubi relativum ὁστις ponitur in numero sing. post antecedens in plur. non insolita est. Sic, Xenoph. de Cyr. Inst. Lib. iii, sub fin. παντας ὁτῳ—ubi vide quæ annotavit Th. Hutchinson; qui alia exempla indicavit.

954. Η θαμα δη στηθεων εαγη κεαρ,] *Certè crebrò in præcordiis cor agitatum est.* εαγη, pro ηγη, aor. 2. pass. ab αγω, *frango.*

959. —μηλοισι, &c.] Sic construe: δ' ενηκεν ασπετον οἰζυν μηλοισι, *et immitit ingentem ærumnam pecori.* Aor. in hoc sensu studiosis jam notus. Vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.

962. Εκ δ' αρα, &c,] Descriptio quàm vigore plena!

973. Γνω δε μιν Αισονιδης, &c.] *Sensit autem Æsonides ipsam implicitam esse malo divinitùs immisso,* —ενιπεπτυιαν, pro εμπεπτωκυιαν, perf. part. verbi εμπιπτω. Vide suprà, ad Od ν, 96—98. p. 66.

977—979. —ενναιεταασκον,] In quibusdam libris legitur disjunctim

disjunctim *ως καιστυασομαι.* ως est Ion. pro *ω*. τφ—*quare ne coram me nimis erubescas* —*η τι παρεξερεσθαι ὁ του φιλον, ως τι φασθαι.* *quo minus percontaris quodcunque placet, aut dicas.*

103. 983, 984. —*επει τοπρωτον ὑπεστης*] *quoniam ab initio pollicita es sorori, te* mihi *grata medicamenta daturam.* Chalciopæ enim id promiserat Medea.

986. —*ὡς ξεινους*, &c.] Vide Vol. I. ad p. 10. n. 3.

990—993. *Σοι δ' αν εγω*, &c.] *Tibi vero ego referam gratiam posteà ob auxilium, qua fas sit sicut decet seorsum habitantes*, tibi scil. *nomen et pulchrum comparans decus: sic et alii quoque heroes celebrabunt te*, &c.

995. Ἡρωας *νοστησαι σφιζομενας γοωσι*,] Sic Poëta eximius, mihique amicissimus, in exquisitissimâ suâ Tragœdiâ, cui titulus *Douglas*: *Ye Dames of Denmark! even for you I feel, Who sadly sitting on the sea-beat shore, Long look for lords that never shall return.*

1002—1004. —*φιλατο*,] pro *εφιλατο*, imperf. med. à *φιλεω*. vel, ut alii volunt, pro *εφιλησατο*, à *φιλεω*. *μεσσω δε οἱ αιθερι τειρεας αστεροεις στεφανος, τον τε κλειουσ' Αριαδνης, ἑλισσεται παννυχιος ουρανιοισιν ειδωλοισιν*· *eique in medio æthere signum*, scil. *siderea corona, quam et vocant* coronam *Ariadnes, volvitur per noctem inter cælestia simulacbra.* Alludit ad coronam septem stellis ornatam, quam Ariadne, à Theseo destituta, dicitur à Baccho amatore accepisse, qui istam coronam postea in astra retulit. Notandum est Jasonem de industriâ silere de Thesei in Ariadnen crudelitate.

1006. —*ἡ γαρ εοικας*, &c.] *et enim certè videris*, quantum judicare liceat *à formâ, blandis moribus ornata esse.*

104. 1013—1016. Προπρο *δ' αφειδησασα*] *et statim manu non parcâ* —&c. *και νυ και αργυρεα πασαν ψυχην απο στηθεων, αγαλλομενη κεν εγγυαλιξεν οἱ χατεοντι.*

1018—1021. Στραπτεν] *στραπτε* hic transitivum est, cujus neutralis tantum significatio lexicographis observata fuit. BRUNCK. Ordo est: *τοιης Ερως απεστραπτεν ἡδειαν φλογα απο ξανθοιο καρηατος Αισονιδαο*, &c. *talis amor emittebat dulcem flammam*— i. e. *talem dulcem flammam amor emittebat à flavo capite Æsonidis, et oculorum Medeæ splendorem auferebat.* [Conf. Ovid. Am. iii, 12. et ii, 19.] *οἱον τε περι ῥοδεοισιν ιαινομενη ηωοισι φαεεσσιν. veluti quum ros dissolvitur circa germina rosarum calefactus matutinis radiis.* Pro vulgato *ῥοδεοισι*, Brunckius è quatuor codd. protulit *ῥοδεεσσιν*, quod positum putat pro *ῥοδεσι* è dialecto; quia Dores *η* in *ε* mutant. Idem tamen addit quæ sequuntur: "Hanc lectionem qui non probârit, per "me licet reponat *ῥοδεεσιν*. Est autem *ῥοδεη* seu *ῥοδη*, *το φυτον*, *frutex* rosas producens." Conf. Il. ψ, 597.

1025. Οψε δε δη τοιοισι—] Supple επεσι. *Vix tandem verò talibus verbis eum blandè compellavit virgo.*

1026. Φραζεο νυν,] *Attende animum nunc.*—Vide infrà ad Theocr. Idyll. ii. v. 69.

1029—1034. Δη τοτε—] *tunc sanè observatâ mediâ nocte æquis portionibus divisâ; postquam te laveris undis perennis fluvii, solus seorsùm ab aliis, in vestibus atris, fossam effodias rotundam, inque eâ mactes agnam, et integram crudam* pyræ *imponas, quum ritè aggresseris pyram ad ipsam fossam.* Conf. Æn. vi, 253. ubi præstantissimus Heynius observat, diis inferis fieri *holocausta.*

1035. Μουνογενη, &c.] Ordo est: δε μειλισσεο [pro Ion. μειλισσου,] Ἑκατην μουνογενη Περσηΐδα, *et places Hecaten unigenam Persei filiam,*—

1039. —ορσησι μεταστρεφθηναι οπισσω,] *impellat te retrò everti.* ορω, *excito, impello,* fut. Æol. ορσω, undè aor. 1. ind. ωρσα, subj. ορσω, ορσης, ορση, Ion. ορσησι.

1040, —μη πως τα ἑκαστα κολουσης] *ne quo modo singulis imperfectis relictis,*—

1042. Ηρι] *Manè:* ab ηρ, ερος, το. ὁ ορθρος, *tempus matutinum.*

1046. Προς δε—] Supple τουτοις. *præterea,* και αυτῳ δουρι— 105.
supple συν.

1056—1060. —νειοιο] i. e. δια νειοιο, *per novale.* λαθρη αφες στιβαρωτερον λααν, Angl. *secretly throw among them a heavy stone:* οἱ δε επ' αυτῳ, *and they on account of this,* αν ολεκοιεν, &c. και δ' αυτος επειγε ιθυσαι [δια] δηϊοτητος, *et tu ipse festina ruere* per *ardentem pugnam.*

1061. —νισσεο δ' εμπης,] *attamen abi*—ᾗ [i. e. εν τη ὁδῳ εν ᾗ] φιλον [εστι σοι] *quo libeat,* ᾗ ἑαδεν σοι αφορμηθεντι νεεσθαι, *quocunque placuerit tibi, quum profectus fueris, ire.*

1065. —ὁτ' εμελλεν] πλαγξασθαι επι ποντον πολλον αποπροθι ἑοιο [i. e. οὑ] *quod erraturus erat per pontum longissimè à se.*

1069. —Μνωεο] Ion. imperat. à μνωομαι, quod idem ac μναομαι, *recordor,* &c.

1083. —ευαδε] et suprà. v. 1062. ἑαδε, pro ηδε, perf. med. 106.
verbi ηδω, *delecto.*

1086. εὐρειτος] Vulgò εὐρρηνος, *dives ovium.* εὐρειτος, quod prætulit Brunckius, est vox insolita, significans hîc, ut ille putat, πολλους εχουσα ρειτους. Hi autem ρειτοι fuisse videntur *alvei* quidam [Angl. *canals*] ex aquâ salsâ; æstuaria interdùm vocant, quæ scil. aquâ implentur accessu maris æstuantis, ejusdemque recessu vacuantur; unde videntur cursu fluviis similia. Quod innuit Pausanias, in Atticâ, cap. 38. Vide etiam Thucyd. Lib. ii. c. 19. Hesych. in voce ρειτοι, et Etymol. Magnum p. 703. Sed nimis " insolita " est vox εὐρει-

 τος

τος, ſolenne autem πολυῤῥηνες πολυϐοται: quare mavult T. Young εὐῤῥηνες τε και ευϐοτες.

1100. Αιθε γαρ—] Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4. *Utinam, ut tunc Minos amicitiam iniit cum Theſeo* de illâ, ſic nobis pater tuus *eſſet amicus.*

1109. Αλλ' οιον—] *Sed tantum—*

107. 1115. Οφρα σ',] Ordo eſt: οφρα, προφερουσα ελεγχειας εν οφθαλμοισιν, μνησαι σε πεφυγμενον εμη ιοτητι.

1127. —αδην σεσαωσθε] *planè ſervati fuerint* —σεσαωσθε, pro σεσαωθησαν. —δε πορσανεεις ημετερον λεχος εν κουριδιοισι θαλαμοις, *ornabis autem noſtrum lectum in thalamis, ubi te virginem uxorem duxero.* πορσανεεις pro πορσανεις, fut. 1. à πορσαινω, *augeo, orno,* &c. ſic ſuprà [v. 1124.] πορσανεουσιν.

108. 1157, 1158. Ἡ δε παλιντροπιησιν αμηχανος] *illa verò animi agitationibus perplexa*— λελιητο, pro ελελιητο, perf. paſſ. à λιεω vel λιαω, quod idem ac λιλαιω, atque, ut deponens, λιλαιομαι, *cupio.*

1161. —πορφυρουσα] *anxiè cogitans qualis mali facinoris particeps eſſet ſuo conſilio.* ξυνωσατο, idem quod κοινωσατο, à ξυνος, quod idem ac κοινος, *communis.*

*** Atque ex Apollonii Rhodii Argonauticis hæc, in præſentiâ, ſatis ſunto; quibus ſedulò excuſſis, ſtudioſus diligens, ſine dubio, totius poëmatis perlegendi cupidine flagrabit. In ſequentibus Jaſon pugnat, vincit, aureum vellus auſert; et cum ſociis, conſcensâ iterùm Argo nave, itineris comite Medeâ, Theſſaliam tandèm, multis exantlatis laboribus, per novam quidem ignotamque viam, revehitur.

NOTÆ

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA EX POETIS TRAGICIS.

APUD Græcos antiquiſſimos mos erat laudes Bacchi vindemiæ tempore celebrare. His feſtis, cantores in choris dithyrambos, ſive hymnos in Bacchi honorem, canere ſolebant, perunćti ora minio vel vini rubri fæcibus. [Tibull. Eleg. ii, 1, 55. Horat. Art. P. 275, ſqq.] De tenui hâc origine crevit Tragœdia; ſic dićta απο τυ τραγυ και της ωδης, quaſi *hirci cantilena;* ſive iſtud animal daretur in præmium cantoribus, ſeu tanquam hoſtis vinearum Baccho vindemiæ tempore immolaretur. Ut verò cantores in hiſce choris tempus aliquod interquieſcendi haberent, vir quidam, Theſpis nomine, unicum aućtorem vel hiſtrionem introduxit, qui fabulam auditoribus interim narraret. Ex fabulis Theſpidis, qui hiſtriones ſuos plauſtro circumvexiſſe dicitur, nihil nunc extat. Poſt hunc venit Æſchylus, poëta longè nobilior. Is, pro uno Theſpidis interlocutore, duos ſubſtituit, dialogum et aćtionem dramaticam invenit, cantus chori breviores reddidit, hiſtriones larvis et ſyrmate inſtruxit, atque cothurno elevavit, formámque veram Tragœdiæ dedit, qualem videmus in ipſius ſeptem dramatibus quæ adhuc ſuperſunt. "Tragœdias," [verba ſunt Quinćtiliani] "primus in lucem *Æſchylus* protulit, ſublimis et gravis, et grandiloquus ſæpè uſque ad vitium, "ſed rudis in pleriſque et incompoſitus.—Sed longè clarius "illuſtraverunt hoc opus *Sophocles* et *Euripides:* quorum in "diſpari dicendi viâ uter ſit poëta melior, inter plurimos "quæritur." [Lib. x. 1.] Æſchylus clarus virtute bellicâ, clarior ingenio, natus eſt Olymp. LXIII. 4. ante Chr. N. 525.

Tragœdiarum

Tragœdiarum ejus specimen hic dare prohibet instituti nostri brevitas, quæ nos non sinit, nisi unam Sophoclis, alteramque Euripidis proferre. Eandem ob causam non possumus hic longiùs excurrere in historiam Poëseos dramaticæ Græcorum; neque disserere de naturâ Tragœdiæ, deque Theatro Atheniensium. Multi auctores multa super hac materiâ scripsere. Præceptoris diligentis est talia perscrutari, eorumque summam discipulis suis vivâ voce enucleatè tradere. Ad hanc rem auxilium derivare potest ab Aristotelis de Poëticâ Libro, iisque qui in hunc annotationes et commentarios composuere. [Vide Vol. I. ad p. 277. n. 1.] Adeat præsertim *Aristotle's Treatise on Poetry, translated with Notes by Thomas Twining, M. A. Lond.* 1789, in 4to. ubi multa doctissimè sanòque admodum judicio prolato inveniet: et *Mason's Elfrida and Caractacus, Dramatic poems written on the model of the Ancient Greek Tragedy; with Letters to Dr. Hurd.* Extant cum *Poems by W. Mason, M. A.* 1764. 8vo item *Le Theatre des Grecs, par Brumoy, nouvelle edition, Paris*, 1785, in 13 voll. 12mo. *Voyage du Jeune Anacharsis en Grece*, ch. lxix. Alios indicatos videbit in Fab. Bib. Græc. p. 162. Edit. Harles.

I. NOTÆ IN SOPHOCLEM.

111. * E SOPHOCLE.] Sophocles Sophili filius, Atheniensis, poëta tragicus sublimis, natus est Olymp. LXXI, 2, ante Chr. 495; post Æschylum 30; ante Euripidem 15; cum quorum utroque tragœdiis postea certavit. Studiis liberalibus eum pater diligenter instituendum curavit. Musicam et saltandi artem, Lampro præceptore, didicit; atque Poëticam ab Æschylo edoctus, ingenio suo tragœdiæ provinciam magnoperè auxit et ornavit. Formâ corporis pulcherrimâ fuisse prædicatur, quod nonnihil decoris addidit excellenti ejus ingenio, cujus maturè dedit documenta. Nam post victoriam Salaminiam, vix annos 16 natus, epinicium pæana prælusit citharâ et desaltavit Atheniensibus. Viginti tantùm annorum fuit, quum tragœdiam suam primam edidit, magistrumque suum Æschylum in tragico certamine vicit. Viginti ferè victorias ejus generis peperisse dicitur. Ex multis, quas scripsit, tragœdiis septem tantùm supersunt, quæ omnes in

suo

ſuo genere ſunt exquiſitiſſimæ. Formam theatri mutavit, 111.
ſcenæ ornamentum et picturas adjecit, atque tres hiſtriones colloquentes induxit. Ingenii quidem ſublimitate Æſchylo par erat; judicio autem et accuratione longè ſuperior. Princeps Græcorum poëtarum tragicorum ab aliis habitus eſt; alii palmam tantùm cum Euripide participare, vel eo etiam inferiorem eſſe, contendunt. Majorem laudem gravitatis ac ſublimitatis, fabularumque ſtructuræ artificioſæ, certe meretur Sophocles; in affectibus mœroris et miſericordiæ commovendis Euripides, ſine dubio, primas obtinere debet. Sophocles quidem perſonas quales eſſe oportet finxit; Euripides verò quales ſunt. [Ariſtot. de Poët. p. 98. Edit. Tyrwhitt.] Sed uter in univerſum alteri anteponendus ſit unicuique pro ſenſu ſuo liceat determinare. Sophocles, ut refert Cicero, in libello ſuo de ſenectute, ad ſummam ſenectutem tragœdias fecit. Nonaginta quidem annos natus obiiſſe dicitur; ſcilicet Olymp. XCIII. 3. ante Chr. N. 406. eodem quo obiit Euripides anno, qui tamen ſuum ſeptuageſimum quintum vix attigerat. Non tamen omnem ſuam operam in ſtudio poëſeos poſuerat: Reipublicæ quoque conſuluerat. Annos enim 55 natus, ſeptimo ante bellum Peloponneſiacum, unà cum celeberrimo Pericle, adverſum Anæum Samiorum civitatem dux miſſus fuerat. [Vide Brunckii notas in Vitam Sophoclis: ubi pro Ol. LXXXIV. lege LXXIV.] De iis, qui plura de Sophocle ſcripſerunt, vide apud Fab. Bib. Gr. Vol. ii. p. 193, ſqq. edit. Harles.

SOPHOCLIS EDITIONES PRÆCIPUÆ.

1. Sophoclis Tragœdiæ ſeptem cum commentariis. *Venetiis in ædibus Aldi Romani,* menſe Aug. 1502. in 8vo. [Præſtantiſſima (inquit Brunckius) omnium hæc editio eſt, quæ majorem quam ceteræ omnes auctoritatem habet.]

2. ———————— cum interpretationibus vetuſtis et valdè utilibus. Gr. *Florent. per hæredes Phil. Juntæ.* 1522, in 4to. [Quæ repetita eſt, 1547.]

3. ———————— Gr. cum Græcis Demetrii Triclinii Scholiis ſeorſim; apud *Adrianum Turnebum, typis regiis. Paris.* 1552. in 4to. [Hæc edit. maximi habita eſt ab omnibus editoribus uſque ad Brunckium, à quo valde vituperatur, et præ Aldinâ principe nihil æſtimata.]

4. ———————— una cum omnibus Græcis Scholiis et cum Latinis Joach. Camerarii. Annotationes H. Stephani

111. Stephani in Sophoclem et Euripidem, seorsùm excusæ simul prodeunt. *Anno* 1568. in 4to. [Edit. rara.]

5. ———————— Gr. in quibus præter multa menda sublata, carminum omnium ratio hactenus obscurior, nunc apertior proditur: opera Guil. Canteri. *Antwerp* ex offic. *Christ. Plantini.* 1597. in 12mo. [Edit. rarissima.]

6. ———————— cum vers. Lat. additæ sunt lect. variantes, et notæ viri doct. Thom. Johnson in 4 tragœdias. *Glasguæ*, 1745. II tom. in 8vo.

7. ———————— Gr. et Lat. novâ versione donatæ, scholiis veteribus, &c. notisque perpetuis et variis lect. illustrate, operâ Thomæ Johnson. *Londini*, 1746. III tom. in 8vo.

8. ———————— cum interpretatione Latinâ et Scholiis veteribus ac novis. Editionem curavit Joannes Capperonnier, regiæ Bibliothecæ custos, &c. Eo defuncto edidit, notas, &c. adjecit Jo. Franciscus Vauvilliers, regius lector et Gr. L. Professor. *Parisiis*, 1781. II tom. in 4to. [Hæc editio quæ complures annos sub prelo erat, et nimiam expectationem excitaverat, votis eruditorum non satisfecit. Atque hoc ipse eò magis dolebam, quòd Capperonnerium olim noveram, virum certè doctissimum, benevolentissimum atque optimum, et in exteros Bibliothecam regiam Lut. Parisiorum visitantes officiosissimum. Quod equidem lubens agnosco, quippe qui beneficentiæ ejus particeps essem. Hujus editionis merita rectè æstimari videntur in Bib. Crit. Amstel. Vol. ii. Par. ii. p. 38, sqq. Vauvillierius, qui, etsi inter primarios criticos non numerandus sit, non tamen contemnendus erat, in nimis acrem reprehensionem acutissimi Brunckii incurrit.]

9.* Sophoclis quæ extant omnia cum veterum Grammaticorum Scholiis, &c. ad optimorum exemplarium fidem recensuit, &c. Rich. Franc. Phil. Brunck.—*Argentorati*, 1786. II Voll. in 4to. [Edit. pulcherrima, et omnium longè optima. Prodiit quoque, 1786, II tom. in 8vo; et 1778, Scholia in tertio Vol.] Pleniorem vide enumerationem editt. inter alia multa de Soph. Fab. Bib. Gr. Vol. ii. p. 219. edit. Harles.

113. *** Has anotationes in Sophoclis Œdipum Tyrannum, et Euripidis Medeam, visum est exordiri a brevi expositione metrorum præcipuorum, quibus usi sunt Poëtæ Græci Tragici; metrorum

metrorum scilicet Iambici, Trochaici, et Anapæstici, quam 113.
expositionem Tatius meus iterum a se accuratius descriptam mecum amicissime communicavit.

In conficiendis quæ intra traduntur in usum tironum rei metricæ regulis, ex Porsoni ad suam Hecubæ Præfationem Supplemento, thesauro vere aureo, quodcunque ad nostrum propositum pertineret, libere sumebatur; quod factum vir ille egregius plane et Græcis literis adornandis natus lubenter condonabit duabus causis quibus id impulsi fecimus.

Primum ergo neque Hecubæ iterum editæ neque Supplementi seorsum impressi datur ulla optantibus copia; nec auditur quicquam de novæ editionis consilio. Deinde, si vel maxima exemplarium facultas suppeditaret, aliunde statim oporteret quam ex chartis tam singulariter eruditis novos et imperitos discipulos primis elementis imbui; quos tamen cum solos tutelæ nostræ duximus, fieri certe nolumus ut post inventas fruges glande vescantur. Propterea, ex acervo Porsoniano veniæ securi tantum hausimus quantum sit necessarium ad alumnos in præsens sustentandos qui mox in ipsius disciplinam fidemque se tradituri sunt. Porsono autem a nobis quicquid eo nomine debetur, id quantum quantum est, summâ religione notis appositis acceptum referimus; quod si qui volent ita moniti Supplementum consulere, invenient ex regulis inde sumptis unum et alienam totas cum ipsis verbis usurpatas, cæteras partim verbis leviter immutatis, partim denique ad sententiam Porsoni et auctoritatem non ad verbum exactas. De reliquis quæ dantur præceptis, nihil hic attinet curiose loqui: docti ultro intelligent.

[R. P. cum numeralibus monstravit loca SUPPLEMENTI PORSONI.]

I

DE METRO IAMBICO.

1. Versus Iambicus trimeter, sex constans pedibus, apud Tragicos Scriptores, in locis omnibus Iambum amat; qui pes

113. pes in omni præter ultimum loco poteſt in Tribrachyn diſſecari.

'Ο πασι κλεινος Οιδιπους καλουμενος.

2. Idem verſus in locis imparibus, primo, tertio, quinto, etiam Spondæum admittit; qui pes in primo loco vel in Dactylum vel in Anapæſtum, in tertio tantum in Dactylum, in quinto neque in Anapæſtum neque in Dactylum, diſſecatur. [R. Porſon. Supplem. ad Hec. Præf. xix.]

Αλλ', ω κρατυνων, Οιδιπους, χωρας εμης.

3. Tum in primum, tum in omnes præter ultimum locos, licet Anapæſtum proprii nominis recipere, iſtâ lege tamen, ut Anapæſtus in eâdem voce totus contineatur. [R. P. xxi.]

4. Cæſuræ quâ verſus in medio pede dividitur, duo ſunt præcipua genera; alterum poſt penthemimerim, quod uſitatius, alterum poſt hepthemimerim reperitur. [vide R. P. xxiv. xxv.]

5. Eſt et aliud certâ lege Cæſuræ genus quæ *pauſa* nominatur, nempe, ſi verſum concludit pes creticus orationis intervallo quamvis brevi diſtinctus, locum penultimum rariſſime Spondæus obtinet: Sin verba aliter cum verbis conjuncta incedunt, paulum intereſt qui pes ſit in quinto.

Σταντες τ' ες ορθον και πεσοντες | ύστερον,
'Ως ουδεν εστιν ουτε πυργος | ουτε ναυς.

Εδωκ'· ολεσθαι δ' ωφελον | τηδ' ἡμερα.
'Ημεις τοιοιδ' εφυμεν, ὡς μεν σοι | δοκει.

[R P. xxxix.]

6. Eſt et alia ſenarii diviſio, quam ſi non cæſuram *quaſi-cæſuram* liceat nominare. Ea eſt cum tertius pes eliſionem patitur ſive in eâdem voce, ſive additis γ', δ', μ', σ', τ'.

Οιμοι ταλας· εοικ' εμαυτον εις αρας.
Μη προς θεων φρονων γ' αποστραφης επει.
Ανηρ γαρ εν δειπνοις μ' ὑπερπλησθεις μεθης.

[R P. xxv.]

Iambici Tetrametri apud Tragicos Tabula. 113.

1.	2.	3.		4.		5.	6.
v –	v –	v	–	v	–	v –	v –
v v v	v v v	v	v v	v	v v	v v v	
– –		–	–			—	
– v v		–	v v				
v v –							
N. P.	v v –	v v	–	v v	–	v v –	

Uterque cæſuræ locus denotatur lineâ ſimplici.

II.

De Metro Trochaico.

1. Verſus Trochaicus Tetrameter Catalecticus, ſeptem pedibus ut unâ conſtans ſyllabâ, apud Tragicos ſcriptores, in locis omnibus Trochæum amat, qui pes poteſt ubique in Tribrachyn diſſecari.

> Αντιπαξομαι κτανων σε. Κάμε τυδ᾽ ερως εχει.

2. Idem verſus in locis paribus, hoc eſt, in 2do, 4to, 6to, etiam Spondæum patitur; qui pes ubique in Anapæſtum diſſecatur.

> Κομπος ει, σπονδαις πεποιθως, αἱ σε σωζουσιν θανειν.

3. In omnes ſedes præter 4tam, et 7mam, licet Dactylum recipere proprii nominis; qui tamen vel in eâdem voce ante ultimam ſyllabam totus continendus eſt, vel ita certe diſtribuendus, ut duæ breves ſyllabæ priorem nominis partem efficiant.

> Παντες Ἑλληνες. στρατος δε Μυρμιδονων ου σοι παρην;
> Συγγονον τ᾽ εμην Πυλαδην τε τον ταδε ξυνδρωντα μοι.
>
> [R P. xxiii.]

4. Trochaici Tragic cæſura una eſt, quâ verſus poſt qua-

113. tuor pedes absolutos dividitur, ad finem integræ vocis, quæ nec articulus nec præpositio sit oportet. [R P. xliii.]

5. Quicquid de *pausâ* ante finalem Creticum in Iambico Senario dictum est, idem nominibus modo mutatis de Trochaico tetrametro dictum puta; quippe et res ipsa et ratio rei in utroque est eadem.

6. In pedibus dissolutis, illud unum cavetur, ne Spondæo (sive Anapæsto) in 6ta sede Tribrachys in 7ma subjiciatur; cujus rei vel apud Comicos rarissimæ hoc est exemplum,

Οντι γαρ πανουργος, αν μη γης λαβηται φερομενος. [R P. xliv.]

Trochaici Tetrametri apud Tragicos Tabula.

	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.
	– υ	– υ	– υ	– υ	– υ	– υ	– υ
	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ	υ υ υ
		– –		– –		– –	
		υ υ –		υ υ –		υ υ –	
N.P.	– υ υ	– υ υ	– υ υ		– υ υ	– υ υ	

III.

DE METRO ANAPÆSTICO.

1. Legitimum Anapæstorum systema ex dimetris constat quibus interponitur aliquando monometer: et versu catalectico qui Parœmiacus dicitur, ex tribus pedibus et syllabâ composito, claudatur necesse est.

2. Vel Dactylus vel Spondæus creberrime pro Anapæsto adhibetur, nullo fere discrimine, nisi quod rarissime Dactylo Anapæstus subjicitur. [R P. xlvi.]

3. Sicubi hiatum Tragici relinquunt, in fere est vel in vocali longâ vel in dipthongo, quæ tum necessario corripitur, ut, μονοῖ καὶ ἡμιν, λειπεταὶ ὑμων. [R P. xlvi.]

4. Systematis

4. Syſtematis Anapæſtici ea lex eſt quæ συναφεια dicitur, ut nulla ſit ad finem ſingulorum verſuum communis ſyllaba, ſed totum ſyſtema ſcanſione continuâ cohæreat. 113.

Nempe, hic verſus

Εις αρθμον ημιν και φιλοτητα.

non eſſet probus, ni ad ſyllabam maturâ brevem poſitione producendam ſequeretur ſtatim

Σπουδαν σπευδοντι ποθ' ἥξει.

nec hunc verſum

Ω μεγαλα Θεμι και ποτνι' Αρτεμι,

recte exciperet vel voculis propter hiatum, vel duæ conſonantes quæ quidem ſyllabam naturâ brevem non manere paterentur.

Verum ſequitur Λευσσω δ' ὁ πασχω, κ. τ. λ.

5. Metra ſive diſpodiæ tum maxime numeroſos verſus efficiunt, cum in integras voces deſinunt; præterquam in verſu catalectico, qui cum maxime auribus placebit, cum hexametri dactylici finem conſtituet. Nonnunquam vero et is Dactylum admittit in primo loco, ut,

Ουκ ακομιστον το γυναικων.

[R P. xlvi.]

6. Eorum qui cæſurâ carent verſuum, gratiſſimus hic ad aures accidit, cujus altera dipodia poſt Anapæſtum brevi ſyllabâ in alteram abundat.

Πτερυγων ερετμοισιν ερεσσομενοι.

IV.

IV.

DE ICTU METRICO.

113. [Qui in singulis dipodiis prior duplici, posterior simplici notâ accentûs acuti hic indicatur.]

In versu Trochaico et Iambico.

1. Cum Trimeter Iambicus, primo semipede subducto, numeros præterquam in cæsurâ, [vide supra. i. 4. 6. ii. 4.] eosdem habeat ac Tetrameter Trochaicus, cui prima sit subducta dipodia; qui leges ictûs in hoc versu tenebit, idem in utroque intelliget. Vide Hareim et Bentleium, utrumque in suis ad Terentium προλεγομενοις.

ὡστε θνητον | οντ' εκεινην | την τελευταιαν | αν ιδειν.
ὡς | οιπερ αρξεις | της δε γης ας | περ κρατεις.

2. In metro Trochaico, Tribrachys Trochæi, Anapæstus Spondæi temporibus par est; quorum quatuor pedum in primas omnium syllabas ictus pariter cadit.

Κά'ι συ, μητερ; Οὔ" θεμις σοι μή"τρος ονομαζέι'ν καρα.
Ω" πολις. Μολώ'ν ες Αργος ά" νακαλει Λερνή"ς ὑδωρ.

3. Sin Iambicâ quis scansione uti malit, sciat Iambum et Spondæum in ultimâ, Dactylum et Tribrachyn in mediâ percuti,

Πρωτό"ν μεν αρφό πτέ"ρυγα περιβαλλέ"ι πεπλον.

In versu Anapæstico.

1. Ut spondæus proxime cum anapæsto conjunctus duos pedes anapæsticos, ita cum Dactylo dactylicos efficit.
2. Proinde in singulis dipodiis metri quod Anapæsticum vocatur, anapæsti in ultimam, dactyli in primam, spondæi prout

prout anapæſti vel dactyli vicem ſuſtinet, nunc in primam, 113.
nunc in ultimam ictus cadit.

Α″λλα σ' ὁ Μαιας * πομπαι″ος αναξ
πελασει″ε δομοις *
ὧ″ν τ' επινοιαν * σπευδει″ς κατεχων
πραξει″ας, επει γεννα″ιος ανηρ
Αιγευ″ παρ' εμοι γεγενη″σαι.

[Hæc nota * in tironum uſum ideo apponitur, ut numerorum ex Anapæſticis in dactylicos et verſâ vice ex his in illos converſio manifeſtius appareat.]

---

* ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.] ŒDIPUS TYRANNUS ſeu REX inſcribitur hæc Tragœdia, ad differentiam *Oedipi Colonei*. Cæterùm, (ut notavit Dammius, Lex. Hom. voce Εχετος,) "vox Τυραννος Homeri ævo omninò nondum in uſu "erat: pòſt recepta hæc vox, in *bono* ſenſu deſignabat prin"cipem; donec *malis* tantùm principibus tribueretur το τυ"ραννειν, relictâ juſtis principibus appellatione, βασιλευς, "αναξ." Erat autem Œdipus filius Laii Thebanorum regis, et Jocaſtæ; quem pater, quum ex Apollinis oraculo à ſe de prole conſulto, intellexiſſet fore ut à filio ſuo interficeretur, recens natum paſtori armentorum ſuorum occidendum tradidit; qui miſericordiâ commotus, ne ſpem omnem vitæ auferret, parvuli pedibus gladio perforatis et vimine trajecto, eum ex arbore ſuſpendit, tanquam inediâ moriturum. Sed Phorbas Polybi Corinthiorum regis paſtor, illac iter faciens, quum vagitum audiviſſet, ad locum accurrit, puellum ſervavit, lætúſque ad Meropem uxorem Polybi, liberis carentem, detulit; à quâ, tanquam filius de cœlo miſſus, ſummâ curâ ſuſceptus eſt, atque à pedum tumore, *Oedipus* nominatus. Adoleſcens factus fortè audivit ſe filium Polybi et Meropes non eſſe. Statuit igitur Delphos clâm adire, ut oraculum conſultaret de veris parentibus. Ibi ei conſulenti hoc tantùm reſponſum Apollo dedit: "Fore ut ille cum matre concum"beret, patrémque, qui eum genuiſſet, occideret." His auditis,

113. auditis, fugere decrevit, donec eò perveniret, ubi scelera tam infanda nunquam admittere posset. Per Phocidem iter faciens Laio ignoto rhedâ vecto, cum aurigâ, fortè obviam factus, orto de viâ certamine, utrumque interfecit. Sede regiâ hoc modo vacuâ factâ, Thebani interea valde vexabantur à Sphinge, monstro quodam horrendo, quód, ex virgine, leone et aquilâ compositum, scopulo viæ imminenti insidebat, et ænigmata suo difficillima transeuntibus proponebat; quæ quum solvere non possent, ex improviso veniens, alis et unguibus ad se in rupem trahebat. Œdipo quoque, qui hâc proficiscebatur, hoc ænigma proponebat: "Quodnam animal "manè quadrupes, meridie bipes, vesperi tripes esset?" Cujus locutionis nodum Œdipus dissolvit, respondendo,—"Hominem esse,—qui nimirùm in infantiâ manibus et pedi-"bus repens, quadrupes est; factus vir, ut qui nullo alio "quam pedum adminiculo nititur, bipes; et in senectute, "viribus deficientibus, assumto scipione, tripes." Quam solutionem Sphinx tam ægrè tulit ut statim se de saxo præcipitaverit. Œdipus verò, qui filius Polybi regis Corinthiorum habitus est, acuminis ingenii mercedem regnum Thebarum et Jocastam reginam in matrimonium obtinebat; secundum fidem publicam ei datam qui hoc modo civitatem Sphinge liberaret. [Vide Eur. Phœn. ad init.] Thebis igitur per aliquot annos jam regnaverat, liberosque ex matre suâ Jocastâ susceperat, quum Thebani, gravissimâ pestilentiâ oppressi, oraculum Apollinis consultum miserunt, quid potissimùm facerent. Respondit deus, necesse esse ut de auctore cædis Laii supplicium sumerent. Œdipus ipse, tale facinus à seipso posse admitti nunquam suspicatus, summâ ope nititur ne sceleris patrator diutiùs lateret. Ad agnitionem, sive, ut vocat Aristoteles, αναγνωρισιν, progressum; et quæ indè evenerunt, Tragœdia ipsa nobilissima docebit.

Ver. 1. Καδμου του παλαι νεα τροφη,] τροφη, à perf. med. verbi τρεφω, *alo*, vulgò sign. *vivendo ratio*, *victus*: sed hic *proles*, *progenies*. Καδμου του παλαι, scil. γενομενου· frequens est hujusmodi dictio elliptica; ut observavit Burtonus. Vide inf. v. 268.

2. Τινας ποθ' εδρας τασδ' εμοι θοαζετε,] Ad verbum, *Quasnam tandem sessiones has mihi sedetis?* h. e. *Quamobrem quæso hîc ita sedetis?* Hujusmodi locutio solennis est apud Græcos scriptores, ubi scil. vox cognata sequitur suum verbum; sic λεγω λογον, γραφω γραφην, et similia. [Vide Vol. I. ad p. 31. n. 11.] Nec insolita est eadem phrasis apud Latinos: Nam etsi vix benè Latinè sit *sedere sessionem*; dici tamen potest *pugnare pugnam*, *dormire somnum*, et similia.

Cæterùm

Cæterùm θοαζω est idem ac Homericum θαασσω, vel θασσω, 113.
pono me in sedem, sedeo. Utraque vox derivari videtur à θεω, undè τιθημι, *pono.* Omninò displicet opinio viri doctissimi H. Stephani, verbum θοαζειν, à θοος deducentis, et conjicientis posse θοαζειν exponi *celeriter* (i. e. θοως) *in sedile insilire;* quod nullo modo convenit cum hoc Sophoclis loco. Occurrit θασσει infrà v. 161.

3. —εξεστεμμενοι;] αντι του κατεστεμμενοι. *Schol.*

8. 'Ο πασι κλεινος, &c.] Confer Hom. Odyss. ι, 20, et Virg. Æn. i, 382.

9. —επει πρεπων εφυς—] εφυν, aor. 2. a φυμι, sæpè reddi postulat *sum*. πρεπων εφυς, idem hìc est ac πρεπεις συ. Sic infrà, v. 587. ουτ' αυτος ιμειρων εφυν, *neque ipse cupiens sum*, i. e. *neque ipse cupio:* et Eur. Phœniss. 135. —παις μεν Οινεως εφυ, *filius quidem Oenei est.* Vide etiam Eur. Suppl. 292. et quæ ibi notavit vir doctus Jer. Markland. Item Viger. de præc. Gr. dict. idiotism. p. 204. edit. Zeunii.

10. —τινι τροπῳ καθεστατε;] τινι τροπῳ, *quo modo*, est, *quare, quamobrem:* ut Sophocl. Œd. Tyran. ver. 10. Markland, ad Eur. Suppl. 147. καθεστατε, per sync. pro καθεστηκατε. *quare ita estis?*

11. —στερξαντες;] Sic, pro vulgari στεξαντες, restituit Brunckius ex uno MS. Reg. quam lectionem agnoscit Scholiastes, malè expositam per παθοντες. Στεργειν, inquit Brunckius, hic valet *petere, cupere, orare;* ut Œd. Col. 1094. et reddit δεισαντες, η στερξαντες; *nunquid metuentes, cupientesve?* Eandem lectionem ante Brunckium probaverat Burtonus.—ὡς θελοντος αν εμου— more Attico, pro ὡς εγω αν θελοιμι, Angl. *Since I should choose*— [Vide Vol. I. ad p. 86. n. 6. et ibid. ad p. 87. n. 2.] προσαρκειν [κατα] παν, *to assist* you, *by all means.*—δυσαλγητος, Angl. *unfeeling, hard-hearted.*

16. Βωμοισι τοις σοις.] Non *aris tibi dicatis;* sed *aris præ foribus tuarum ædium positis.* Veterum hic mos notus. Brunck.

18. 'Ιερης,—] Brunckius restituit Atticismum ἱερης, pro vulgari ἱερευς,—Idemque rescripsit ηθεων pro ηϊθεων. Quam lectionem suffulsit auctoritate Valckenarii, qui in Eur. Phæn. 952, edidit ηθεος. Eustathium quoque in partes suas traxit, ad Iliad. σ. p. 1166.

20—21. —προς τε Παλλαδος διπλοις ναοις,] Δυο ἱερα εν ταις Θηβαις ἱδρυται τῃ Αθηνᾳ, το μεν Ογκαιας, το δε Ισμηνιας. *Schol.* μαντεια σποδῳ. Dictio poëtica: σποδῳ, pro βωμῳ per Metonymiam. Juxta Ismeni flumen stetit Apollinis ara, ubi per cineres et flammam fiebant vaticinia. Vide Pausan. Bœotic. p. 730. edit. Kuhnii. Burton. το δ' αλλο φυλον, *cætera*

autem

autem multitudo, εξεστεμμενον, ramis supplicibus *ornata*, θακει [ευ] αγοραισι, *sedet in foro*, προς τε Π. δ. ν. *Palladisque ad gemina delubra* τε επι μαντεια σποδω Ισμηνε, *et ad fatidicum focum* vel aram *Ismeni*; Ismenii Apollinis, i e. Apollinis qui apud Thebanos juxta flumen Ismenum colebatur. Cæterùm de μαντεια σποδω ita Krebsius: "Usitatissimum Græcis est duo substantiva ponere, ita ut alterum munus adjectivi sustineat.—Œd. Tyr. 21. μαντεια σποδω pro μαντειω." Ad Hesiod. Oper. et Di. 191.

22, 23. ασαν ηδη σαλευει—] Angl. *now fluctuates exceedingly*; και ουκ ετι οια τε [εστι] ανακουφισαι καρα [εκ] βυθων φοινιε σαλε, *and is no longer able to raise its head from the depths of a bloody tide*. Genus nempè locutionis metaphoricum, à rebus marinis desumtum. Cæterùm quod ad οια τε attinet, vide Vol. I. ad p. 5. n. 6.

114. 25—28. Φθινεσα μεν καλυξιν εγκαρποις χθονος,] Angl. *wasting away with the fruits of the earth, unripe*; [καλυξ est propriè, *flos rosæ nondum opertus*; indè *folliculus quivis*, Angl. *the husk of any fruit*; καλυξ εγκαρπος, *an husk with fruit in it*; βενομος, est *à bobus depastus*; sed βενομος, cum accent. in penult. (ut observ. H. Stephanus ad vocem) est βοων θρεπτικος, *bobus pascendis accommodatus*; at αγελαις βενομοις, hic tantùm significat, (notante eodem Stephano,) *bonum gregibus*, vel *bonum more pascentibus gregibus*.] —τοκοισι τε αγονοις γυναικων, Angl. *and with the productions of women abortive*; nam αγονοις est, secundum Scholiasten, κακογονοις, *male natis*: —εν δ' ο πυρφορος, &c. constructio est: ο δε πυρφορος θεος, εχθιστος λοιμος, σκηψας, ελαυνει πολιν. *Ignifer autem Deus*, *pestis* scilicet *teterrima*, *ingruens exagitat urbem*.

31—34. Θεοισι μεν νυν, &c.] νυν sine accent idem quod ουν. *igitur*. Sic autum construe: εγω νυν, ουδ' οιδε παιδες ιζομεσθ' εφεστιοι, κρινοντες σε ουκ ισεμενον μεν θεοισι, πρωτον δ' ανδρων εν τε συμφοραις βιε, εν τε ξυλλαγαις δαιμονων,— *Ego igitur hique pueri consedimus ad fores tuas, te censentes non quidem diis parem*; *primum autem inter homines*, *et in vitæ calamitatibus et in deorum interventibus*. Nam, "in συμφοραις βιε" [verba sunt Brunckii] "intellige quicquid sponte suá hominibus in "vitâ evenire solet: ταις συντυχιαις, τοις συναντημασι in δαιμονων "ξυναλλαγαις, quicquid numen deorum invehit præter soli-"tum, quicquid fit deorum interventu.—Infra, 960. Œdipus "quærit num Polybus mortuus fuerit νοσε ξυναλλαγη, *morbi* "*interventu*. In Œd. Col. 410. ποιας φανεισης ξυναλλαγης; "*cujusnam interventu?*" Porro observandum idioma Græcum duplicem negationem [ουδ' ουκ] postulare, quarum alteram respuit Linguæ Latinæ ratio.

35. 'Ος

35. Ὁς γ' εξελυσας, αστυ—] Non est quod constructio difficilior exquiratur, sc. εξελυσας τε δασμον ὃν δασμον παρειχομεν,— cum sententia simplicior rectè interpuncta satis pateat: sc. *adveniens urbem Cadmeam exsolvisti illud Sphingis vectigal;*— nempè *Sphingem interficiendo.* BURTON. Non immeritò tamen priorem istam Syntaxin, quam difficiliorem vocat Burtonus, tanquam unicè veram calculo suo comprobavit Jacobus Tate, A. M. in literis ad me datis; ut sit: μολων [ὃς] αστυ Καδμειον ελυσας [ἡμας] εκ [του δασμου] σκληρας αοιδου, ὃν δασμον παρειχομεν. et observat constructionem ejusmodi apud Eur. Med. 12. ubi vide quæ et ipse annotâram. Vide etiam Vol. I. ad p. 86. n. 4. et Porson ad Eurip. Orest. 1645. 114.

37. Και ταυθ'—] Angl. *And that too*—Phrasis quæ effertur Græcè plurali numero.

40. —Οιδιπου καρα,] *Oedipi caput,* pro ipso Œdipo. Loquendi modus Poëtis familiaris. Similiter Æneas de Ascanio. Æn. iv, 354. *Capitisque injuria chari.* BURTON.

42. —ουτε του θεων—] του pro τινος. οισθα που, *nosti quoquomodo.* Vide Coll. Gr. Min. ad p. 35. n. 2.

44. Ὡς τοισιν εμπειροισι—] *Usu enim peritis video felici quoque eventu consilia maximè vigere.* BRUNCK. Ita interpretes: sed συμφορας pro *eventu consilii* sumi posse non credo; ea enim vox fortuitum aliquid semper innuere videtur; hic autem potius in primitivo sensu sumi, locúsque adeo totus ita reddi potest: *Sicubi alicujus deorum vocem audisti, vel etiam à mortalium quocunque quicquam acceperis; video enim apud prudentes expertósque viros etiam collationes consilii maximè in usu esse.* Ipsius sapientiam supra laudaverat; jam etiam calios onsultâsse posse addit: qui sensus vulgato multò melior videtur; otiosum enim alias foret και, neque tota sententia loco suo digna. T. Y. Esto ut ξυμφορα aliquid fortuiti semper innuit. Hoc ipsum est quod quærimus. Sensus loci esse videtur, *Sapientes* Fortuna juvat. *Cantab. Anon.*

48. —της παρος προθυμιας·] ἑνεκα scil.

49. —μεμνωμεθα,] Vide Vol. I. ad p. 27. n. 7. et ad p. 108. n. 4. Sententiam autem sic reddidit Burtonus: *Salutis olim tuis sub auspiciis partæ recordatio parùm proderit, siquidem ad breve tempus erecti posmodo demùm excidamus.*

51—53. Αλλ' ασφαλειᾳ τηνδ' ανορθωσον πολιν.] *Itaque restauratam urbem in tuto colloca.* BRUNCK. γαρ τοτε παρεσχες την τυχην ἡμιν, *tum enim fortunâm exhibuisti nobis,* αισιῳ ορνιθι, *secundo omine;* και τανυν ισος γενου, *et nunc sis similis* tui. τανυν, i. e. κατα τα πραγματα νυν οντα.

54. —ειπερ αρξεις τησδε γης,] Vide Vol. I. ad p. 3. n. 3.

58. —γνωτα, κουκ αγνωτα—] Pleonasmus frequens apud Homerum. Vide Iliad. ζ, 333. 115.

115. 60. —νοσουντες—] Nominativ. absolutè usurpatus, ut sæpè fit. Angl. *distressed though you be.*

66, 67. Αλλ' ιστε πολλα—] Angl. *but be assured that I have indeed shed many tears.* δακρυσαντα, participium ubi Latini utuntur infinitivo. ελθοντα δε [εις] πολλας οδους [εν] πλανοις φροντιδος, *and have wandered many ways in a labyrinth of care.* Pro πλανοις, vulgares Editt. habent πλαναις, quod eodem redit.

70. —εμαυτου γαμβρον,] Græcis γαμβροι appellantur quicunque per nuptias adfinitate juncti sunt; generi, soceri, uxoris fratres, sororum mariti. BRUNCK. εμ. γαμβ. Angl. *my kinsman.*

73. Και μ' ημαρ ηδη ξυμμετρουμενον χρονῳ—] Constructio videtur esse: και ημαρ ξυμμετρουμενον χρονῳ ηδη λυπει με τι πρασσει. Angl. *And the present day when calculated by the time of his departure, already begins* to make *me uneasy about what he is doing.* του γαρ εικοτος περα, *for unreasonably,* &c.

78. Αλλ' εις καλον—] Nempe juvenes, ex scenæ parte exteriori prospicientes, opportunum Creontis adventum Sacerdotibus significant. BURTON.

80. Ω 'ναξ Απολλον, ει γαρ—] ει γαρ, *utinam.* [Vide Vol. I ad p. 70. n. 4.] gl. ειθε δη. Librorum omnium lectio est εν τυχῃ γε τῳ, quam agnoscit Eustathius p. 1145. et alibi: et retineri poterat. Nihilominùs certissima mihi videtur, ut elegantissima est, Marklandi emendatio in notâ ad Eurip. Suppl. 1145. τῳ, cui respondet in proximo versu ωσπερ. BRUNCK; qui ita reddidit; *O rex Apollo, utinam ille ita felici sorte veniat, ut hilari vultu adest.* σωτηρι, vicem supplet adjectivi. Sed respuit istud τῳ Jac. Tate, tanquam Ionismum ignotum Iambicis Euripidis.

82. Αλλ' εικασαι μεν,] Sub. ὡς εστιν εικασαι·—ου γαρ αν— elliptice; si enim aliter res se haberet non utique —[κατα] καρα πολυστεφης— BURTON. ου γαρ αν καρα. Coronati enim soli domum redibant, quibus lætæ sortes obtigerant. Quocirca benè in Scholio additum επι τινι αισιῳ. Quibus verò vel tristia nuntiata fuerant, vel domum repetentibus adversi aliquid acciderat, ii coronas deponebant. BRUNCK; apud quem vide plura.

84, 85. —ξυμμετρος γαρ ὡς κλυειν.] *propè enim satis adest audire ut nos possit.* —εμον κηδευμα, pro εμος κηδεστης. Sic Eur. Orest. 479. Ω χαιρε και συ, Μενελεως, κηδευμ' εμον. 1237. Ω ξυγγενεια πατρος εμου. et Phœniss. 298. Ω ξυγγενεια των Αγηνορος τεκνων. pro ω ξυγγενεις. Et sic sæpè res pro personâ, seu, ut barbarè loquuntur, abstractum pro concreto ponitur. Infrà, 128. τυραννιδος ούτω πεσουσης, pro τυραννου ούτω πεσοντος. Hoc schema Latinis etiam usitatum. Cicero de Oratore iii, 42. *Quo item in genere et virtutes et vitia pro ipsis, in quibus illa sunt, appellantur.* BRUNCK.

89.

87. —λεγω γαρ και τα δυσφορ'—] Ænigmatica responsio dubiam injiciens sollicitudinem, obscurè innuens quod postea disertè indicat, videlicet salutem publicam per homicidæ pœnam esse restituendam. —κατ' ορθον εξελθοντα,— sub τελος, vel simile quiddam: ut interpretatio sit hæc —*etiam adversa, modò viâ rectâ ad exitum perducantur, et à proposito non aberrent, in fortunam bonam cedere*— nempè ει τα αγνωστα γνωσθειη—τις ὁ Λαΐου φονευς. BURTON.

92. Ἑτοιμος—] Sub ειμι. *Id.* 116

99. Ποιω καθαρμω—] Cum nominatim designaretur nemo, nec adhuc certa expiationis methodus præciperetur, plures impatiens subdit interrogationes. *Id.*

100. Ανδρηλατουντας—] *extra fines abigentes*—respondet scil. Creon ad priorem Œdipi interrogationem.

101. —ὡς αἱμα χειμαζον—] Accusativus absolutè positus pro genitivo, schema est Atticis scriptoribus perquam familiare. BRUNCK.

114, 115. Θεωρος,—] Est qui ad oraculum consulendum peregre proficiscitur. BURTON. Θεωροι λεγονται ου μονον οἱ θεαται, αλλα και οἱ εις θεους πεμπομενοι. HARP. SUID. Απεδημει—ὁ Λαΐος εις Απολλω, χρησομενος περι του εκτεθεντος παιδος, ει ουκ ετι ζωη. *Schol.* ὡς απεσταλη— nempè *non rediit domum salvus, unde exierat salvus*. BURTON. Cæterùm αποστελλω, in voc. med. est quasi dicas *mitto meipsum*, i. e. *eo, proficiscor*; et aor. 2. pass. sæpè sumitur in sensu medio. Sic Eurip. Med. 673. τι δ'—εσταλης; *quare verò ivisti—?* Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10.

117. —ὁτου τις εκμαθων εχρησατ' αν;] Constructio est: εξ ὁτου [Atticè pro οὑτινος] τις μαθων αν εχρησατο, Angl. *from whom one having learned* the fact, *might make the* proper *use* of his knowledge.

118. Θνησκουσι γαρ,] γαρ refertur ad aliquid subauditum—Nullus est nuncius, &c. —*moriuntur enim* omnes *præter*, &c. ubi observandum præterea tempus, quod est præsens imperfectum indefinitum, [θνησκουσι, *they die*,] poni pro præsenti perfecto definito [τεθνηκασι, *they are dead*.] Sed scriptores Græci Præsens illud sæpissimè usurpant de re præteritâ indefinitâ loquentes, i. e. pro aoristo. [Vide Vol. I. ad p. 85. n. 2.] et interdùm, ut videtur, pro hoc præsenti definito, i. e. pro præsenti perfecto.

120. Το ποιον;—] i. e. ποιον εστι το καινο ἑν; Angl. *of what sort is that one circumstance?* γαρ μαθειν ἑν αν εξευροι πολλα, *for the knowledge of one circumstance might lead to the discovery of many*, ει λαβοιμεν, κ. τ. λ. *if we could obtain*, &c.

122. —μιᾳ ῥωμῃ—] idem quod το ἑνος ανδρος ῥωμη. BURTON.

124. πως ουν ὁ ληστης,] Sic construe: πως ουν ὁ ληστης αν 117
εβη ες τοδε τολμης, ει μη [κατα] τι επρασσετο ενθενδε ξυν αργυρῳ; Angl.

117. Angl. *How could the robber have proceeded to such a pitch of audacity, if he had not been tampered with [bribed] from hence?* i. e. by some citizen here. Quomodo et Brunckium locum exposuisse video, [*nisi oblato ab aliquo cive præmio incitatus fuisset:*] eumque suffultum à Scholiaste: ει μη τις των πολιτων διεφθειρεν αυτον χρημασι πεισας προς τον κατ' εκεινου φονον.

128. Κακον δε ποιον εμποδων,] Sup. ον. —τυραννιδος ούτω πεσουσης, abstractum pro concreto. Vide suprà ad v. 84.

130. 'Η ποικιλωδος Σφιγξ—] Disquisitionis intermissæ causa verisimilis. BURTON. —τα προς ποσι σκοπειν, &c. Sic celeberrimus Drydenus, notante Jac. Tate: *And present cares soon buried the remote.*

134. —τηνδ' εθεσθ' επιστροφην·] *curam hanc suscepistis.* BRUNCK.

138. Αλλ' αυτος αυτου,—] Scil. ὑπερ αὑτου τουτ' αποσκεδω μονος, *sed meapte causâ hoc amovebo scelus.* αποσκεδω, Attica futuri forma pro αποσκεδασω. *Idem.*

142. βαθρων ιστασθε,—] gl. ανιστασθε, αναστητε απο των καθεδρων. Sedebant enim ad aram pro supplicum more. Vide Œd. Col. 1158. *Id.*

146. —η πεπτωκοτες.] Hæc locutus exit è scenâ Œdipus, mox redituros, ingrediente populo Thebano, quem ut statim convocaret modò aliquem jusserat; interea manet senex sacerdos Jovis cum suis, quos quatuor versibus his sequentibus alloquitur.

147. Ω παιδες, ιστωμεσθα·] Cum comitatu consurgit sacerdos quum ea impetraverant quorum gratiâ supplicantes convenerant— ων οδ' εξαγγελλεται, *ea quæ hic palam jam promittit*— το ων eodem casu refertur ad τωνδε. Atticè. BURTON. Non autem è scenâ decedunt, uti quidam putant; exsurgunt tantùm ab aris, mutantque suam positionem, quo partibus Chori meliùs fungantur; quas quidem per totum drama sustinere videntur, incipientes à sequente cantilenâ, seu interludio pulcherrimo, quo quidem cantando tempus occupatur, donec populus in scenam ingrediatur, redeatque Œdipus. Quare nodum in scirpo quærere videntur viri docti qui de chori personis in hac Tragœdiâ disputant. Vide Hist. Acad. Inscrip. Tom. ii. p. 173.

151. Ω Διος αδυεπες φατι,—] *O Jovis dulcisona dictio*— Quæ ab Apolline veniunt oracula, ad Jovem ultimò referuntur; quia ille vaticinantium pater habebatur; quo volente et jubente data erant responsa. BURTON. αδυεπες, vocativus Doricè. Cantiones tragicæ Doricam dialectum solent usurpare. τις ποτε εβας [εις] αγλαας Θηβας, [απο] τας πολυχρυσου Πυθωνος;—εβας, τας, Dor. pro εβης, της. Constituit hanc cantilenam Brunckius ita ut priores sedecim versus efficerent Strophen et Antistrophen; reliqui autem essent monostrophici.

ſtrophici. Cæteræ Editiones hoc carmen totum exhibent monoſtrophicum.

152—166. —εκτεταμαι φοβεραν φρενα,—] Sup. κατα. Angl. *my fearful mind is on the rack*, [Vide Vol. I. ad p. 55. n. 5.] δειματι παλλων *trembling with alarm*, [Obſervat Porſonus, ad Eur. Oreſt. ſimplex παλλω medio ſenſu occurrere Electr. 438.] Ιηιε, Δαλιε Παιαν! *O healing, Delian Apollo!* [Ιηιος cum ſpiritu leni derivatur Heſychio ab ιαομαι, *ſano*, quia ſcilicet Apollo Medicorum deus; cum ſpiritu autem aſpero, ab ιημι, *mitto*, quia ſcilicet mittit ſagittas ex arcu. Alii hanc vocem deducunt ab ιη, quod Apollini Pythonem interficienti acclamabatur.] αζομενος [τα] αμφι σοι, *regarding with profound veneration whatever is connected with thee*. [Non tamen ignoro Triclinium referre αμφι σοι ad παλλων, ſed minus recte ut mihi ſaltem videtur. Vide Iliad. α. 21.] Sit punctum poſt αζομενος· et ... poſt χρεος, idemque poſt Φαμα, ut conſtructio ...ocedat: ω αμβροτε Φαμα, τεκνον χρυσεας Ελπιδος, ... μοι, η νεον, η παλιν περιτελλομεναις ωραις. μοι πρωτα αμβροτ' Αθανα, θυγατερ Διος, τε Αρτεμιν αδελφεαν ... θρονον αγορας,—και Φοιβον εκαβολον ... μοι αλεξιμοροι,—ει ποτε και, προτερας ... πολει, ηνυσατε φλογα πηματος εκτοπιαν, ελθετε ... *Fama immortalis, filia aureæ Spei, dic mihi quam rem ...*, *mibi, vel novam, vel rursus volventibus anni tempeſ... venientem, primùm invocanti te, immortalis Minerva ... Jovis, et Dianam ſororem terricolam, quæ inſidet throno ... rotundo fori, et longè-jaculantem Phœbum,—io! tres ... mibi, malorum depulſores;—ſi quando, priore nonâ ... impendente, exterminâſtis incendium tantæ cladis ex hâc ... etiam nunc venite.* Ubi notandum, Brunckium ex ... pleriſque codicibus, pro vulgari κικλομενος, repo... κικλομενω, ut concordet cum proximo μοι, quod ſine ... ona fuiſſet lectio, ſi punctum poſt χρεος in comma ... Sed et altera lectio ab eodem viro docto non de... contemni, quanquam ſuffulta fuerit ab Euſtathio ... non ſatis idoneis. Eſt re verâ nominativus abſolutè ... ſæpè fit apud Atticos ſcriptores. κικλομενος, Angl. *invoke*. Rectè autem Burtonus explicat, αμβροτε ... *vox oraculum reddens;* idémque notat poëticæ figurativæ elegantiam in χρυσεας τεκνον Ελπιδος· et ... ait, pro ευκλεα, ε puro, more Attico, in α mutato." ... rico potius; et obſervat Porſonus ad Eur. Phœn. ... hîc Doriſmum non obtinere, niſi ubi terminatio vo-"calem ſequitur." Sed ευκλεας in nominativo eſt contractè ευκλεης, undè regulariter in accuſativo ευκλεα, ut Ἡρακλεης, contractè Ἡρακλης, in accuſ. Ἡρακλεα, et ſimilia.

160.

118. 169. —πρόπας στόλος,] στόλος, eſt *exercitus, expeditio*; item *populus*, ut hic.

170. Οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος] ἔνι, cum accentu acuto in penult. eſt pro ἔνεστι, ut πάρι, pro πάρεστι, &c. Angl. *nor is there any forte of mind*, ad verbum, *ſword of thought*; "metaphora," inquit Burtonus, "ab haſtâ quæ in defenſionem corporis ad-"hibetur."

171. —οὔτε γὰρ ἔκγονα, &c.] *neque enim matureſcunt inclytæ terræ fruges*. Nempe arbitrabantur olim Deos hominibus iratos ob aliquod impium facinus, fructibus terræ obeſſe, fetúſque animantium perdere, donec placarentur, expiato ſcelere. BRUNCK. Cæterùm αὔξεται eſt præſ. med. ab αὔξω, vide Frag. Gram. Gr. p. 9.

173. —οὔτε τόκοισιν, &c.] Syntaxis videtur eſſe —οὔτε γυναῖκες [ἐν] τόκοις ἀνέχουσι [ἑαυτὰς ἐξ] ἰηΐων καμάτων, *neque mulieres parturientes exſurgunt ex lacrimoſis doloribus*, Angl. *nor do women in childbirth ſurvive their rueful throes*. ἀνέχω eſt *ſursùm tollo*; et pronomine reciproco ſubintellecto, (quod ſæpè requirunt ejuſmodi verba in ſermone Græco,) ſignificat *ſurgo*. Ἰήϊοι κάματοι ſunt *dolores* ubi *Apollini* Ἰηΐῳ, i. e. *Medico*; vel *Dianæ*, vota fiebant. Vide ſupra ad v. 152.

177. Κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς—] Vulgò reddunt: *ocyùs igne indefeſſo*.— de etymologiâ vocis ἀμαιμάκετος lexicographi non conſentiunt. Secundum quoſdam eſt ex α intenſivo et μαιμάω, *cum impetu cupio et feror in aliquid*: ſed alii aliter. Vide H. Steph. Theſaur. App. in voce.

178, 179. ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ.] τοῦ Ἅδου. *Schol*. Ὧν πόλις—ſcil. δι' ὧν —πόλις pro incolis— ſcil. tanta erat morientium turba ut vix numerari poſſet. BURTON.

180. Νηλέα δὲ γένεθλα—] νηλέα neutrum plurale adverbii vice. BRUNCK. —γένεθλα neut. pl. cum quo concordat νηλέα. Vide infrà v. 1425. J. TATE.

183. Ἐν δ' ἄλοχοι, &c.] i. e. ἄλοχοι δὲ ἐν [τῇ πόλει] τε πολιαὶ ματέρες ἔπ' [αὐταῖς]— *Uxores autem ibi, et juxta illas canæ matres*, ἱκτῆρες ἄλλαι ἄλλοθεν *ſupplices alia alibi*, ἐπιστενάχουσι ἀκτὰν παραβώμιον, *clamorem lamentabilem edunt prope altaria*, [ἕνεκα] λυγρῶν πόνων, *propter triſtia mala*. *Sed* ἀκτὰν eſt ex conjecturâ Muſgravii ad Euripid. Heracl. 44. quam, tanquam egregiam, laudavit Brunckius, et in textum recepit. Neſcio tamen annon vulgaris lectio, ἀκτὰν ſcil. παρὰ βώμιον, ſit potior; quæ ita conſtrui et reddi poteſt ut παρὰ βώμιον ἀκτὰν ſit idem ac παρὰ ἀκτὰν τῶν βωμῶν, *ad littus altarium*, metaphoricè ſcil. pro *prope altaria*: niſi potiùs παρὰ βώμιον ἀκτὰν ſit *ad littus* vel *marginem fluminis*— Iſmeni ſcil. ubi altare Iſmenii Apollinis conſtructum erat. Judicent eruditi, qui benè

bene nôrunt quàm sit difficile genuinum sensum poëtarum Tragicorum ubique in hisce chori cantilenis exprimere.

187. Παιων δε λαμπει—] Elegans à visu ad auditum transi- 119.
tio, Poëtis admodum familiaris. Sic infrà v. 473. Burton. Angl. *The pæan sounds aloud.* Vide Bacchyl. p. 260. —υμνοι φλεγονται. Sic fere ελαμψε, infra v. 473. *Anon Cantab.*

190—197. Αρεα τε τον μαλερον, &c.] Sic construe: τε [supple δος—ut Schol. videtur] νωτισαι [κατα] δραμημα παλισσυτον, τον μαλερον Αρεα ὁς νυν αχαλκος ασπιδων [i. e. ανευ χαλκου εγχεος και ασπιδος] locutio poëtica durior quidem illa et involuta; sed non infrequens. Sic Eur. Phœniss. απεπλος φαρεων, &c. Burton. ου χρωμενος ὁπλοις— *Schol.*] φλεγει με αντιαζων περιβοητος, [δος νωτισαι] απουρον πατρας, ειτ' ες μεγαν θαλαμον Αμφιτριτας, ειτ' ες τον αποξενον ὁρμον—Θρηκιον κλυδωνα. Quæ sic Angl. reddi possunt—*and do thou cause to retire, by a retrograde course, this pernicious God of war, who now, though unarmed with sword or shield, destroys me while he advances with a tremendous noise;* —cause him, I beseech thee, to retire *far away from the bounds of my native country, either into the capacious bed of Amphitrité, or into that inhospitable station for ships—the Thracian sea.* "Παλισσυτον δραμημα νωτισαι. gl. παλινδρομησαι. Supplendum est δος, "quod in glossâ etiam notatum. Est autem hæc ellipsis in "precibus maximè solennis. Vide Comicum Thesmoph. "286. Ran. 886. quo quidem intellecto, liquet copulam τε in "v. 190. neutiquam delendam esse. Πατρας απουρον. gl. της "πατριδος της εμης δηλαδη μακραν. Sic membr. et tres alii co- "dices, cum Aldinâ editione; optime sanè. Altera lectio "επουρον planè mendosa est." Brunck. Αποξενον ὁρμον. Pontum Euxinum scilicet. Æschylo similiter (apud Lycophronis Scholiasten ad Alex. v. 1286.) εχθροξενος, uti et ipsi Lycophroni Æschylum secuto κακοξενος, appellatum propter immanem accolarum feritatem: qui, testè Apollodoro, (apud Strab. p. 458. edit. Amst. 1707.) hospites immolare solebant. Postea, cùm istarum gentium mores Græcorum commercio emolliri cœpissent, Pontus Ευξεινος et Ευξενος dicebatur. Vide Ovid. Trist. l. iv. el. 4. v. 55. Pomp. Mel. l. i. c. 19. Ammian Marcell. l. xxii. c. 8. Αρεα τον μαλερον, catachresticè, pro morbo hostiliter grassante. Burton.

198. Τελει—] Angl. *at its conclusion.*

200. Τον—] *illum,* illum Martem scil. Morbum quem hoc nomine appellat.

203—215. Λυκει' αναξ, &c.] Constructio est: Λυκει' αναξ, αν θελοιμι ενδατεισθαι τε τα σα αδαματα βελεα απο χρυσοστροφων αγκυλων, προσταθεντα αρωγα, τε τας πυρφορους αιγλας Αρτεμιδος, ξυν αις διαστει Λυκει' ορεα· *Lycia rex* Apollo, *utinam possem distri-*

buere

buere tela tua invicta ab aureo arcu, ad opem ferendam directa; et igneos Dianæ splendores [i. e. splendida Dianæ spicula] *cum quibus Lycios montes percurrit.* [Dea scil. venatrix.] τε κικλησκω τον χρυσομιτραν οινωπα Βακχον ευιον, επωνυμον τασδε γας, ὁμοστολον Μαιναδων, φλεγοντα αγλαωπι πευκα, πελασθηναι επι τον θεον αποτιμον εν θεοις· *et invoco aureâ decorum mitrâ purpuream Bacchum Evium cognominem hujus terræ,* [Bacchum Thebanum scil.] *Mænadum comitem, flammantem splendidâ tedâ, ut appropinquet contra hunc deum infamem inter deos.* Θεον, Pestis pro deo habita, ut observavit Burtonus, propter potestatem nocendi, αγκυλαν, genitivus pluralis nominis αγκυλη, notante Brunckio, qui in textum recipit ὁμοστολον ex duobus codd. pro vulgari μονοστολον. Glossæ: ὁμοδιαιτον· συνομιλον, συνοδοιπορον. Cæterùm idem vir acutus, et de Literis Græcis optimè meritus, mihi videtur minus accuratè sensum poëtæ cepisse, qui reddidit αν θελοιμι ενδατεισθαι τα σα αδαμαστα βελεα. *utinam distribueres tela tua invicta*, quod utique debuisset esse— *utinam ego distribuerem, vel distribuere possum, tela tua invicta, utinam mihi præsto essent tua invicta tela,* &c. *quæ distribuerem.* Nam Brunckii interpretatio necessario postulâsset σε ante ενδατεισθαι. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 20. n. 4.] ενδατεομαι est verbum deponens.

216. Αιτεις·—] *Petis adbuc*— Angl. *You are still imploring:* [*καθ'*] *ἁ δ' αιτεις, but with respect to the object of your requests,*— In scenam scil. rediens Œdipus, ita alloquitur chorum, cujus verba proximè prolata jam audierat, præsente nunc populi multitudine.

120. 219. 'Α 'γω ξενος, &c.] *quæ ego, dicti hujus factique* hactenùs *inscius, proferam.* τε λογε τε πραχθεντος reguntur à περι subintellectâ, notante Burtono. ε γαρ αν μακραν ιχνευον αυτος, refertur istud γαρ ad aliquid subintellectum: Quæ cum ita sint opus est mihi vestro auxilio,— *neque enim ipse investigando longè procederem, nullum habens indicium.* μακραν, sc. κατα την μακραν ὁδον, ut observavit Burtonus, μη εκ in unam syllabam coalescunt, notante Brunckio.

222. Νυν δ', ὑστερος, &c.] *Nunc autem,—nuper enim civis censeor apud vos cives,*—αντι τε, inquit Schol. πεπολιτογραφημαι και αρτι αυτος ενενομισθην ξενος ων και ὡμοπολευσα. J. TATE. Eur. Bach. 822. εις γυναικας εξ ανδρος τελῶ Pollux ii. 19. εις εφηβους τελειν. MUSGRAVE.

227. Και μεν φοβειται—] Subaudiendum σημαινετω· ut ita locus vertatur: *Atque etiam si terrore afficiatur, ipse accusationem contra se supprimens,* declaret tamen. Quasi dixisset: Και ει μεν δια φοβον τις το επικλημα καθ' ἑαυτον αυτος ὑπεξαιρει, σημαινετω. Idem enim voluit poëta φοβειται ὑπεξελων dicens, ac si dixisset φοβεμενος ὑπεξελῃ. HEATH. Και ει μεν αυτος ειη ὁ πραξας

ὁ πραξας, και φοβειται λογῳ αυτος καθ' αυτου, τον φοβον ὑπεξελων 120.
λεγετω· ουδεν γαρ δεινον πεισεται, ει μη ὁτι τησδε της γης απαλλαξεται. Ita Schol. sed *Heath* interpungit comma post φοβειται, et refert τουπικλημα ad το ὑπεξελων, non ad φοβειται· ut sententia sit—*atque etiam si terrore afficiatur ipse accusationem contra se subtrahens vel dissimulans*, nihilominus omnia indicare jubeo—repeti enim hoc debet, ut constet ratio hujus clausulæ, πεισεται γαρ αλλο μεν αστεργες ουδεν· *præter exilium nihil omninò atrox et crudele patietur*. BURTON. J. T. hunc locum sic vernaculè reddidit: *And if he hath, from fear of punishment, hitherto kept back a confession of guilt, in which his own secret is involved,*—let him come forward and avow it now without fear—*for this is the only harm he shall suffer—he must quit the country*, but no injury shall be done to his person. De hoc ανανταποδοτῳ notissimo vide Sam. Clarke ad Iliad. α, 135—137. Quin poteris αποδοσιν hic quæsitam ex ipso Sophocle suppeditare, Trachin. v. 457. in oratione tamen dissimili, sic diserte Και μεν δεδοικας, ου καλως ταρβεις.

229. —απεισιν—] gl. απελευσεται. Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.

235. 'Α 'κ τωνδε δρασω,—] Constructio est; χρη κλυειν [ἐκ] εμου ἁ δρασω εκ τωνδε· εκ τωνδε, Angl. *after these things,—next.* Sophocli valdè frequentatum, ut observavit Brunckius.

236. —απαυδω—] refertur ad το τινα infrà: scil. *interdico ne quis Thebanorum hominem istum quicunque fuerit*, &c. BURTON.

240. —χερνιβας νεμειν·] Quid sit χερνιβας νεμειν docebit Athenæus, cujus hæc sunt verba L. ix. p. 409. Εστι δε ΧΕΡΝΙΨ ὑδωρ, εις ὁ απεβαπτον δαλον εκ του βωμου λαμβανοντες, εφ' οὑ την θυσιαν επετελουν· και τουτῳ περιρραινοντες τους παροντας ἡγνιζον. BRUNCK.

246. Κατευχομαι δε τον δεδρακοτ', ειτε τις εἱς ων λεληθεν,] *Exsecror autem cædis auctorem, sive is sit unus ignotus*, &c.

248. Κακον κακως νιν—] Ingravescit jam execrationum violentia. Nihil magis tragicum spirat, quam hæc Œdipi oratio; quid enim horribilius, vel miserabilius hâc dirarum commemoratione, quas in suum ultrò imprudens caput devocat? BURTON. Cæterùm, pro αμοιρον, lubens hic reposui αμορον, jubente viro eruditissimo R. Porson, ut vitetur Anapæstus, quem optimo jure è tertio loco excludit. Vide præf. ejus in Eur. Hec. et vide suprà ad init. harum Nott. in Œd. Tyr.

249. —οικοισιν ει ξυνεστιος—] Sic optimè Marklandus ad Eurip. Suppl. 390. Vulgò legitur prorsus absurdè εν τοις εμοις γενοιτ' εμου συνειδοτος. At nulla causa erat, cur quidquam imprecaretur interfectori, quem ipse comperisset secum domi suæ habitare: illum statim expellere poterat, aut quovis supplicio multare. Quod sequitur παθειν, ad interfectorem spectat, si quis fortè in Œdipi domo nescientis versetur; non ad

ipsum Œdipum, ut ineptè somniârunt interpretes. BRUNCK. Mihi omninò non absurda videtur vulgaris lectio; neque quicquam facilius quàm ut, quæ aliis imprecatus esset Œdipus, eadem in se, si noxius fuisset, imprecaretur. T. Y. Quâ interpretatione et censurâ Brunckii nesciens concurrit J. T; qui dubitat an επευχομαι παθειν aliquid aliud significare possit quàm imprecationem contra loquentem. Certè idioma Græcum omninò postulat ut επευχομαι παθειν significet —*precor ut ego patiar*, επευχη παθειν, *precaris ut tu patiaris*, &c. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 32. n. 17. Exempla tamen occurrunt ubi Latinum idioma usurpatur. I. Vera videtur Brunckii objectio. Neque enim in se imprecaretur Œdipus quasi ipse noxius esset; nam in hoc temporis articulo, quam maxime purum se putat: sed si noxium apud se retinuisset. Quod si voluisset Sophocles, hæc verba versui 272 subjunxisset. II. Εν τοις ΕΜΟΙΣ οικοις ΕΜΟΥ ξυνειδοτος. Tam jejuna repetitione usum esse Sophoclem! III. Ego olim dubitabam utrum subaudiri posset αυτον ante παθειν. Sed vide annon hæc faciat Œd. Tyr. 1178. Eur. Orest. 1055. ουδ' αφ' ὑπερ σου, μη θανειν (σε) σπουδην εχειν Μενελαος; Soph. Antig. 1182. και παντ' επαινεις και δοκεις παρεικαθειν (εμε.) *Cantab. Anon.*

121. 258. —νυν δε γ' επικυρω τ' εγω,] *Nunc vero auctor sum ipse quoque*,—Sic liquidò scriptum est in codice chartaceo regio. BRUNCK.

260. —και γυναιχ' ὁμοσπορον,] *et conjugem* ejus *consortem in procreandâ sobole*, τε κοινα κοιναν παιδων [idem ac κοινοι παιδες] αν —ει γενος κεινῳ μη δυστυχησεν—αν ην εκπεφυκοτα· *et communes cum eo liberi suscepti fuissent mihi, si proles ejus non fuisset infelix*. Ubi notandum voculam αν prænuntiam esse verbi, eandemque cum suo verbo repeti; ut sæpè fit. Vide Vol. I. ad p. 166. n. 2.

264. Ανθ' ων εγω τουδ',—] Verba sic ordinanda sunt: ανθ' ων εγω μαχουμαι ὑπερ τουδε, ὡσπερει [ὑπερ] του εμου πατρος,—In vulgatis, pro τουδ' legitur ταδ', quod et ferri potest. Cæterùm fatalis hæc circumstantia, ut benè observat Burtonus, ab Œdipo insciente sæpè memoratur; et solerter sanè hoc est à Poëtâ consultum, ut subindè vehementior et horror et misericordia audientibus ingeneretur.

267. Τῳ Λαβδακειῳ παιδι,—] idem ac τῳ Λαβδακου παιδι, vel του παιδος Λαβδακου· nam æquè dici potest τον αυτοχειρα του φονου τῳ παιδος, et τῳ παιδι. Atque similiter Homerus Dativo utitur, ubi potuisset esse Genitivus; observante doctissimâ Dacieriâ; Iliad. α, 24. Quod autem ad vocem Λαβδακειῳ attinet, est adjectivum possessivum pro casu possessivo, vel genitivo nominis: veluti quum Latinè dicimus *Epistola Ciceroniana*, pro eo quod est *Epistola Ciceronis*. Sic Iliad. β, 54. Νεστορεῃ παρα νηϊ Πυλοιγενεος βασιληος, ubi Νεστορεῃ, quod est idem

20

ατε Νεστορος, conſtruitur cum βασιληος in genitivo. Vide etiam Iliad. ε, 741. ubi Euſtathius enarrans hoc Syntaxeos genus, citavit hunc locum Sophoclis, uti notavit Burtonus, et poſt eum Brunckius. Verùm ellipſis hîc loci ita ſupplenda eſt—τῳ Λαβδακειῳ παιδι, οντος [nam Λαβδακειῳ eſt idem ac Λαβδακου, ut Νεστορεῃ pro Νεστορος] του παιδος Πολυδωρου, τε Πολυδωρου οντος του παιδος του Καδμου γενομενου προσθε, atque ita porrò. 121.

269—271. —ευχομαι θεοις—] Conſtructio eſt: ευχομαι θεοις μητε γην ανιεναι αυτοις τινα αροτον, μητ' ουν παιδας γυναικων; *precor deos ne terra proferat iis ullum incrementum*,—hactenùs rectè procedit ſententia; ſed quid eſt, μητ' ουν γην ανιεναι αυτοις παιδας γυναικων; nam hæc plena ſyntaxis poſtulat—*neve igitur* terra proferat iis *ſobolem mulierum*, vel *ex mulieribus*. Sine dubio hæc locutio inter eas numeranda eſt, quæ paſſim inveniuntur apud auctores utriuſque linguæ, ubi verbum duobus vel pluribus ſubſtantivis adhibetur, quod eorum tantùm uni proprium eſt. Pro ανιεναι igitur aliud verbum ex analogiâ ſubſtituendum eſt; e. g. τρεφειν, vel tale aliquid; quod et notavit Brunckius: ut ſenſus ſit, *neve igitur nutriat iis ſobolem ex mulieribus*, Angl. *and therefore may not nouriſh any children to them by their wives*. [quippe Terra jure appellatur παμβωτις, et κουροτροφος.] Sic Iliad. α, 532. —ἡ μεν επειτα Εις ἁλα αλτο βαθειαν απ' αιγληεντος Ολυμπου, Ζευς δε ἑον προς δωμα. Ubi Thetis rectè dicitur *deſilire* [ἁλλεσθαι] *in mare profundum*, non itidem Jupiter *in ſuam domum*, ſed *redire*, vel *venire* in ſuam domum. Ad hunc locum ita Euſtathius —ιστεον ὁτι εν τῳ—εξ αναλογου νοητεον εξωθεν ῥημα, ινα ῃ ὡς Θετις μεν ἡλατο εις θαλασσαν, Ζευς δε προς τον ιδιον δομον ηλθε. Atque Iliad, γ, 327. Ἱπποι αερσιποδες, και ποικιλα τευχε' εκειτο. Ubi in Scholiis veterum Grammaticorum ad Iliada, Venetiis nuper editam à doctiſſimo Villoiſono, ita notatur—το εκειντο, ουκ εστι κοινον επι των ἱππων, αλλα προσυπακουομεν το ἑστασιν· ὡς επι του, Που δε οἱ εντεα κειται αρηια, που δε αἱ ἱπποι. Vide etiam Odyſſ. γ, 289. et Euſtath. ad locum: item Soph. Electram, 435. et quæ ibi obſervavit Brunckius: nec non Virg. Æn. vii, 187. annotante Heynio. Verùm de hoc ſchemate omnium pleniſſimè diſſeruit vir eruditiſſimus D'Orvillus, ad Charitonem, p. 394, et ſqq. Operæ pretium erit inſpicere etiam quæ vir admodum Reverendus Richardus Hurd, nunc Vigornienſis Epiſcopus, olim de hâc re ſcripſit, in notis ſuis in Horatii epiſtolam ad Auguſtum, v. 97. ubi eruditiſſimum Batavum acerrimè reprehendit ob quædam ab illo temerè effutita in viros elegantiſſimos Addiſonium et Popium, —αλλα τῳ ποτμῳ τῳ νυν— Peſtem intelligit, quâ tum Thebani affligebantur.

276. Ὡσπερ μ' αραιον ελαβες,—] *Since you have involved me*

in

in this execration, ὡδε—ερω, thus will I speak, γαρ ουτ' εκτανον—particula γαρ referri hic videtur ad aliquid subintellectum—Et possum loqui faciliùs—*ego* ENIM *non interfeci, ουτε εχω* [δυναμιν, i. e. δυναμαι, uti benè notum etiam tironibus] *δειξαι τον κτανοντα, neque possum indicare interfectorem.*

278. —το δε ζητημα—] Nominativus solutus; non verò qui vice genitivi est, et Latinorum ablativo absoluto respondet; sed per *Quod attinet* explicandus.—Aliter hic locus expediri etiam potest, sublatâ distinctione post ζητημα, ut constructio sit: *ην δε του πεμψαντος Φοιβου τοδε το ζητημα, ειπειν, ὁστις ειργασται ποτε.* Vel adhuc, transpositâ sequenti distinctione, *ην δε του πεμψαντος Φοιβου το ζητημα, ειπειν, ὁστις ποτε ειργασται τοδε.* Prima ratio omnium videtur optima. BRUNCK.

282. Τα δευτερ' εκ των δε,—] Hic pulchrè officio fungitur Chorus, quid facto opus sit opportunè suggerens, atque Tiresiæ jam in scenam prodeunti præmuniens viam. —*τα δευτερ' εκ τωνδε αν λεγοιμ' ἁ μοι δοκει* sententia est: *siquidem, quod primum est,* Apollo mentem suam apertè declarare recuset, *at liceat id quod secundas habet partes, suggerere.* BURTON. Angl. reddi potest:—*I might mention what appears to me to be the next resource.* Respondet Œdipus cum animi impetu—*ει και τριτ' εστι, μη παρης το μη ου φρασαι, If you have still a third, by no means omit to mention it.*

284. —ταυθ' ὁρωντ'] Id est τα αυτα, ut rectè scriptum et expositum reperi in uno cod. Perperàm vulgò ταυθ'. BRUNCK. Cæterùm Tiresias vocatur αναξ propter excellentiam artis planè divinam. αναξ est communis appellatio Apollinis.

122. 287. Αλλ' ουκ εν αργοις ουδε τουτ' επραξαμην,] *Neque hoc negligenter faciendum curavi.*—εν αργοις, idem ac αργως· et επραξαμην in sensu remotiore vocis med. *faciendum mihi curavi.*

290. Και μην τα γ' αλλα—] *Enimverò cætera, quæ vulgò feruntur, nihili sunt et inanes rumores.* BRUNCK. Perstringit Chorus rumores, qui de Laii morte jactabantur, incongruos quidem illos et parùm sibi constantes: quo magis necessarium videbatur Tiresiam consulere, ex quo solo veritatem possent exquirere, BURTON. κωφα, gl. ανωφελητα,—παλαια, σαθρα.

295. Τας σας ακουων—] gl. τας σας αρας ακουων τοιασδε καταρας ουχ ὑπομενει σιγη φυλαττειν.

297. Αλλ' ουξελεγξων αυτον εστιν] gl. ὁ φανερωσων αυτον. Chorus nimirùm observat Tiresiam cæcum Vatem appropinquantem, à quibusdam in scenam inductum.

305. —ει και μη 'κλυεις τωνδ' αγγελων,] *si fortè id non jam audiisti ab his nuntiis, qui te huc deduxerunt.* BRUNCK.

310. Συ δ' ουν,] Sic Aldus et codd. omnes. Perperàm Tricliniùs ουν mutavit in ου, putans fortè negationem cum φθονησας requiri, quæ jam adest in geminato μητε. *Idem.* Angl.

Do

* *Do thou then, without being a niggard of thy skill in augury, or of any other mode of divination with which thou art acquainted,—*

314. Εν σοι γαρ εσμεν·] *in te enim sumus.* id, est *in te omnis posita est spes nostra.* BRUNCK.

316—318. Φευ, φευ· φρονειν ὡς δεινον,] Hæc et quæ sequuntur sic possunt reddi Anglice: *Alas! alas! What a baleful thing is wisdom,* ενθα μη λυει τελη [i. e. λυσιτελει] *where it availeth not its possessor!* γαρ εγω, καλως ειδως ταυτα διωλεσα, *for though well acquainted with this maxim, I forgot it—did not recollect it,* ου γαρ αν δευρ' ικομην, *otherwise I would not have come hither.*

328, 329. —εγω δ' ου μη ποτε Ταμ' εξειπω,] Sic reposuit 123
Brunckius pro vulgatâ— ταμ' ὡς αν ειπω. Sensus loci sic exprimatur in glossâ: ου μη ποτε ειπω ταμα, ηγουν την εμην μαντειαν, ὡς αν μη εκφανησω, ηγουν φανερα ποιησω τα σα κακα· qui quidem è vulgatâ quoque lectione deduci posse videtur: εγω δ' ου μηποτε αν ειπω ταμα, [i. e. uti in gl. την εμην μαντειαν] ὡς μη εκφηνω τα σα κακα. Angl. *never will I declare the sentiments which I possess from my skill in divination, that I may not expose thy disasters.*

332. Εγω ουτ' εμαυτον] Ita Brunckius pro vulgatâ, εγω τ' εμαυτον, κ. τ. λ. quam suam lectionem invenit apud *Athenæum* l. x. p. 453. et in duobus codicibus. Nimirùm εγω ουτ' rectiùs respondet sequenti ουτε σ' αλγυνω· et passim occurrit εγὼ ου dissyllabum, uti monstravit idem vir doctissimus ex Œd. Col. 939. Antig. 458. et aliundè.

335. —οργανεις,] gl, εις οργην κινησεις.

336. Αλλ' ὡδ' ατεγκτος κατελευτητος φανει;] Angl. *But wilt thou shew thyself so harsh and obstinate?* ατεγκτος. gl. σκληρος, αμειλικτος· ατελευτητος, απρακτος, ανημερος. Angl. *inflexible*, Ceterùm φανει est Atticè pro φανη. et lectio est Eustathiana. Eodem modo βουλομαι, οιομαι, in 2dâ personâ βουλει, et οιει. et επταμαι, οψομαι, οψει. Sed vide Porson ad Eur. Hec. præf. pp. iv, v.

337. Οργην εμεμψω την εμην·] Angl. *Thou findest fault with my disposition.* Nam οργη hic significat *mores, ingenium;* et refertur ad ea quæ Œdipus proximè dixerat in Tiresiam.

341. Ἡξει γαρ αυτα,] γαρ refertur ad aliquid subauditum,— Nihil opus est ut taceam de his, *apparebunt* [gl. παραγενησονται, φανησονται] *enim ultrò,*— De αυτος in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 204. n. 2. " Observent tirones, in hujusmodi responsio-" nibus Anglicè reddendis, supplendam esse particulam *nay* " vel *yes.* *For* aut exprimi potest, aut non, sicut res postulet " et auris patiatur. Hic autem locus ita reddi potest Angl. " *Nay:* [you need not be so angry at my silence; *for*] *the* " *secret will find its own way to light, let me be ever so silent.* In multis

" multis exemplis (vv. 1003. 1017. 1029. &c.) ubi ex ref-
" ponfione oritur alia interrogatio, idioma Anglicum pof-
" tulare videtur *then*." J. T.

342. Ουκουν ἁ γ' ἡξει—] *Ergo quæ manifesta futura sunt et te mibi par est dicere.* BRUNCK.

343. —προς ταδ',] *Proinde*— θυμου δι' οργης, ἡτις [εστι] αγριωτατη. *sævi iracundiâ atrocissimâ.*

345. —ὡς οργης εχω,] gl. ὡς διακειμαι ενεκα οργης· alia —ὡς δυνατος ειμι οργιζεσθαι. Neutraliter adhiberi εχω cum genitivo ostendi ad Comici Lysistr. 173. BRUNCK. Hoc est post adverbia πως; ουκως, πως, εκας, ευ, καλως, et si quæ similia. (Vide Viger. c. 1. § vii.) Non puto ἑνεκα vocem esse hic supplendam, quæ nunquam in tali locutione exprimitur. Syntaxis potius eadem est ac—εις τοδ' απορειας—που γης —ιν' ει κακου.—Angl. *to this pitch of difficulty—to what place of the earth?—in what a state of evil you are!* So ὡς οργης εχω —*considering the manner* (we should say *the degree) of passion in which I am!* Vel brevius—*such is my present anger!* Τοδε, που, et ἱνα tanquam nomina haberi possunt. J. T.

346. —ισθι γαρ δοκων εμοι—] Constructio potest suppleri hoc modo: ισθι—δοκων εμοι—ειργασθαι τι [κατα τουτο καθ'] ὁσον [τις] μη χερσι καινων [αν λεγηται ειργασθαι τουτο.] *Idem.*

350. Αληθες;] gl. ειρωνικον. *Itane vero?* BRUNCK.

124. 355. —και που—] Sic scribendum. Encliticum hic est που, non adverbium loci *quo*, ut malè vertit Johnson, *Idem.*

360. —η 'κπειρα λογων;] λογων est lectio Brunckiana pro vulgatâ λεγειν, *aut sermonémne meum tentas?* i. e *experirísne an iterum eadem tibi sim dicturus?* Nullus tamen dubitat Brunckius, quin Sophocles scripserit, ουχι ξυνηκας; προς τι μ' εκπειρα παλιν; Forsan tamen vulgata est vera lectio: *an tentas me loqui* ulterius?

361. Ουχ ὡστε γ' ειπειν γνωστον·] Ad priorem partem interrogationis respondet Œdipus, ουχι ξυνηκας; scilicet ξυνηκα μεν, αλλ' ουχ' οὑτως, ὡστε ειπειν εγνωσμενον, ὁπερ ξυνηκα. BRUNCK.

362. Φονεα σε φημι τανδρος, οὑ ζητεις κυρειν·] οὑ relativum refertur ad antecedens φονεα, non ad ανδρος, et regitur in genitivo à κυρειν. Vel forsitan, ut putat T. Young, non minus rectè interpretatio vulgaris, *aio te interfectorem esse ejus viri, cujus interfectorem quæris.*

363. Αλλ' ου τι χαιρων—] χαιρων est *impunè.* uti γεγηθως, infrà v. 368. Sic Longin. sect. xvi. Χαιρων τις αὐτων τιμιον αλγυνει κεαρ. Ubi vide quæ annotavit vir doctus Joan. Toupius. πημονας. gl. λοιδοριας.

365. —ὡς ματην ειρησεται.] ὡς ματην gl. ἑνεκα ανοιας. In usu sunt apud Homerum et alios Poëtas ερω et ειρω, *dico*, undè in

in fut. 2. paff. αιρησομαι. Vide Iliad. ψ, 795. In ufu funt 124.
etiam ρεω, ειρω, et αιρεω, undè in fut. 1. med. αιρησομαι.

366, 367. Λεληθεναι σε φημι—ὁμιλουντ'—] *Aio te non animadvertere te confuefcere*, vel, *aio te infcium confuefcere*. [Vide Vol. I. ad p. 87. n. 1. etiam Vigerum de Gr. Dict. Idiotifm. p. 251. Edit. Zeunii.] "συν τοις φιλτατοις. Plurali numero "unam matrem innuit. Sic infrà 1184. Œdipus ait, ξυν "οις τ' ου χρην μ' ὁμιλων, ουστ' εμ' ουκ εδει κτανειν. quorum hoc ad "folum patrem, fuperiùs ad folam matrem refertur. Eft "hoc fchema Tragicis valdè ufitatum, de quo videndus Ga-"takerus opp. T. I. p. 351." BRUNCK. ιν ει κακου— *quo in ftatu miferiæ pofitus es!* Hìc et paffim το ινα denotat tám ftatum, quàm locum. BURTON.

374. Μιας τρεφη προς νυκτος,] Id eft, μια σε νυξ τρεφει. gl. διολου εν τῳ σκοτει διατριβεις, qui verus eft horum verborum fenfus. Nemo ignorat quantum frequentet Sophocles verbum τρεφειν fenfu τυ εχειν, quâ de re videndi Cafaubonus ad Athen. p. 549. et Valckenarius ad Hippol. 364. ὡστε μητ' εμε, μητ' αλλον ὁστις φως ὁρᾳ βλαψαι ποτ' αν· *ita ut nec me, nec alium qui lucem videat, lædere poffis*. BRUNCK. In vulgatis legitur βλεψαι, errore typographico ortum, ut videtur. In omnibus codd. tefte Brunckio, legitur βλαψαι. Quod autem Tirefias refpondet in vulgatis editionibus, judice eodem Brunckio, planè contrarium eft illius, quod refpondere debuit: ου γαρ με μοιρα προς γε σου πεσειν. Immò, inquit hic, ου γαρ σε μοιρα προς γ' εμου πεσειν. In iftis γαρ refertur ad fuppreffam fententiæ partem, facilè fupplendam: ουδ' αν σε βλαψαιμ'. ου γαρ μοιρα εστι σε προς εμου πεσειν. Facilè, imperitis defcribentibus librariis, pronomina commutari potuerunt. ταδ' εκπραξαι. gl. ταδε τιμωρησαι. Quid vero? *Scelus, cujus auctorem inveftigas, quódque te ipfum patràffe ignoras.* Obfcurè loquitur Tirefias, ita ut quod is cogitet, non ftatim adfequi poffit Œdipus; fed nobis qui legimus, perfpicua eft fententia, modo ulcus lectionis fanetur. Hactenus Brunckius. Sed textum fine neceffitate, imò cum magno fententiæ detrimento, ab eo hic mutatum feliciter oftendit Jacobus Tate, in literis ad me datis: qui hoc modo fenfum poëtæ enarravit: ŒD. *Thy blindnefs alone protects thee from harm, from my hand or from any other's who enjoys the bleffing of fight.* We pity thy wretched ftate, and in that pity thou art fafe. TIR. Nay; pretend not to make me the object of thy pity—and therefore claim credit for not injuring me. *I fear thee not. My fkill in prophecy affures me, thou canft do me no harm.* (v. 448. ου γαρ εσθ' ὁπου συ γε μ' ολεις.) *Apollo is all-fufficient to protect his fervant—or to avenge him.* Thou dareft not harm me. Quod ad ταδ' εκ-

πραξαι—

πραξαι— attinet, τα κατ' εμε αδικηματα— inquit Scholiastes. Eodem modo (vv. 402—3) denunciat ei Œdipus quid ipse facturus esset, nisi Tiresias senex fuisset et cæcus, adeoque tutus ab injuriâ sub præsidio naturalis misericordiæ. In hoc totius dialogi cardo vertitur; (v. 363. Αλλ' ου τι χαιρων—(v. 368.) Η και γεγηθως, &c. deindè sequitur comminatio acerbissimè prolata; (v. 374.) Μιας τρεφη, &c. denique, (v. 402) —ει δε μη 'δοκεις γερων, &c. Acute et eleganter J. T. Sed non video cur in ultimis a Brunckio discesserit. ταδ' α πραξαι. *hæc tua scelera*, de quibus tam diu jurgamur, *punire*. Vide Brunckii notam. *Cantab. Anon.*

380. —και τεχνη τεχνης υπερφερουσα] *et tu ars* [vel sapientia] ista mea, *quæ artem* [sapientiam] aliorum hominum *superat*— [alludit ad artem suam quâ ænigma Sphingis explicâsset] τῳ πολυζηλῳ βιῳ, *cum vitæ genere* conjucta, *quod magno studio expetitur*: subauditur scil. συν [vitam regalem intelligit,] όσος, &c. Angl. *what a store of envy is laid up with you!*

125. 390. Επει—] *alioqui, si secus est.* gl. ει δε μη, ασι εστι. BRUNCK.

391. —ραψῳδος κυων,] *perplexi carminis inventrix canis.* Dirissima quoque monstra *canes* appellant Græci poëtæ. Eurip. Herc. fur. 1277. την τ' αμφικρανον και παλιμβλαστη κυνα 'Υδραν φονευσας. Harpyias Apollonius, ii. 289. appellat μεγαλοιο Διος κυνας. BRUNCK.

402. 'Αγηλατησειν.] Sententia est—*videmini sanè tum et tu, et ille qui hæc unâ consinxit* [nempè Creon] *non sine damno vestro aggressuri me tanquam piaculum regno expellere.* BURTON. αγηλατησειν. gl. εμε διωξετε, ὁν λεγεις φονεα ειναι. Plerisque in codd. ut in Aldinâ edit. tenui spiritu notatur. At meliùs aspiratur. Eustathius ad Odyss. λ, p. 1704. το αγηλατειν παρα Σοφοκλει' ψιλουται μεν τοι και δασυνεται παρα το ἁγος. BRUNCK. Ita Grammatici, et forsitan rectè; sed vulgò etiam αγος cum leni spiritu scribitur. T. Y.

404. 'Ημιν μεν—] Observa hìc Chori opportunè moderantis officium: quale describit Horat. Art. Poëtic. v. 196, *Ille bonis faveátque et consilietur amicis. Et regat iratos.* BURT.

408. —εξισωτεον το γουν] Constructio est: το γουν αντιλεξαι ισα εξισωτεον εστι μοι, quæ Brunckius benè reddidit; *æquum tamen mihi jus dictis tuis paria referre*: τουδε γαρ, κ. τ. λ. *hoc enim ego etiam polleo.*

411. 'Ωστ' ου Κρεοντος προστατου γεγραψομαι.] *quocirca nec Creonte patrono opus mihi erit.* BRUNCK. Nimirùm alludit poëta ad veterem apud Athenienses morem, quo omnes *inquilini*, μετοικοι, sibi sumere debebant *patronum*. Vide Hesychium ad vocem προστατου, p. 1051. edit. Alberti.

415. —και λεληθας εχθρος ων] *Non animadvertis te inimicum*

esse

esse [Vide suprà ad v. 396.] τοις σοισιν αυτου νεκροις, *tuis ipsius apud inferos*, &c.

417. —αμφιπληξ—] ἡ αμφοτερωθεν πλησσουσα εκ του πατρος και μητρος. *Schol.* 126.

418. Ελα.—] Mœris Atticista in *Dictionibus Atticis*: ελα, Αττικως· ελαυνε, Ἑλληνικως. Sic in Œdip. Col. v. 373. βιβων, pro βιβαζων v. 398. κατασκιωσι, pro κατασκιασουσι. BURTON. Vide Dawesii Miscellan. Critic. edit. Burgess. p. 77. et Villoison. ad Longum, p. 248. quem locum integrum protulit Burgessius in suis ad Dawesium doctissimis annotatt.

420—423. Βοης δε της σης ποιος ουκ εσται λιμην;] *tui autem clamoris qualis non erit portus*—vel receptaculum? i. e. uti reddidit Brunckius; *Quò autem non pervenient ejulatus tui?* ποιος Κιθαιρων ουχι ταχα [εσται] συμφωνος [σοι,] όταν καταισθη τον υμεναιον, όν δομοις ανορμον εισεπλευσας [εν] τυχων ευπλοιας; *Quis Citheron questus tuos brevi non recinet, quum conscius factus fueris hymenei, cujus in importunam stationem domi tuæ appulisti secundâ navigatione usus?* Κιθαιρων, inquit Burtonus, pro monte quovis. Hic autem præcipuè nominatur Cithæron, ut præ cæteris maximè conscius malorum quæ Œdipo acciderant.

425. Ὁσ᾽ εξισωσει—] Sic rectè Marklandus Suppl. 594. Vulgò ἁ σ᾽ εξισωσει σοι τε και τοις σοις τεκνοις. Intelligerem quidem ἁ σ᾽ εξισωσει τοις σοις τεκνοις. Verùm ἁ σ᾽ εξισωσει σοι absurdum mihi videtur. εξισωσει hic neutrum est, ut παρισωσει apud Comicum in Vespis 565. BRUNCK.

426. —και τουμον στομα προπηλακιζε] *et mea verba contumeliâ afficias.* Ubi observandum στομα pro *verbis* vel *sermone* sæpè apud Sophoclem usurpari. [Vide inf. 671.] προπηλακιζω est *luto aspergere*, inde *contumeliâ afficio.* Vide Vol. I. ad p. 205. n. 4.

427. Κακιον όστις—] Jac. Tate legendum proponit Ὁστις κακιων—auctoritate munitus Porsoni monentis—"tutissimam "corrigendi rationem esse vocularum, si opus est, transposi-"tionem." Atqui non hic videtur *opus esse*; nam sensus optimè exprimitur per κακιον hic adverbialiter sumptum: nec penultima vocis canonem illum violat, quem, labore tantùm non improbo déque cunctis doctoribus benè merito, nuper stabilivit scriptor quidam doctissimus anonymus, in his rebus apprimè sagax— [εν εικοσι πασι μαθοις νυν.] *Monthly Review, Aug.* 1799. p. 427. "Adjectiva nimirum comparativi gradus in "in ΙΩΝ habere istud I penultimum breve in dialectis Ionicâ "et Doricâ, sed longum in Atticâ."

431. ανει;] ειμι, *eo*, cum suis compositis, in formâ præs. sæpissimè habet fut. signif. [Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5. et

p.

p. 101. n. 1.] Confirmat quidem Dawesius verba ista apud Atticos re verâ futura esse Miscell. Crit. p. 82. edit. Burgess.

433. Ου γαρ τι σ' ηδη μωρα φωνησοντ',] γαρ refertur ad εκαλεσα σε, vel tale aliquid, subauditum :—Vocavi te, *non enim noveram te stulta locuturum*. Cæterùm ηδη, pro vulgari ηδειν, est ex conjecturâ Brunckii, qui hanc formam Atticam ubique retinuit; Nam ηδη est per contractiom ex Ionico ηδεα. Solent enim Attici[verba sunt H. Stephani, Append. p. 138.] plusquamperfecta Ionica desinentia in εα, factâque ex communibus terminatis in ειν, resolutione dipthongi, contrahere, et pro πεποιηκεα dicere πεποιηκη, itidemque ηδη pro ηδεα. Est autem hoc ηδη prima persona singul. præt. plusquamperf. med. ex themate ειδω. Vide Aristoph. Nubes, 329. et qui ibi annotavit idem vir doctus Brunckius, in suâ præstantissimâ poëtæ Comici editione. ηδη etiam Valkenaer ad Eur. Hippol. 792.

434. —επει σχολῃ σ' αν—] *alioquin ægrè te domum meam arcessivissem*. εστειλαμην. gl. μετεστειλαμην. Simplex pro composito.. στελλειν et στελλεσθαι hoc sensu frequentat Sophocles. Vide infrà 860. Œdip. Col. 293. Antig. 165. Phil. 60. 495. BRUNCK.

436. —εμφρονες.] gl. φρονιμοι. Pro ευφρονες Brunckius restituit ex omnibus codd. et Aldinâ edit. εμφρονες.

438. —φυσει σε,] gl. δειξει σε, ὁθεν εγεννηθης.

440. Οιυν συ ταυτ'—] Sarcasmus malignus, per quem alludit ad Œdipi sollertiam in solvendo Sphingis ænigmate. De voce σοφος vid. suprà ad v. 9.

441. Τοιαυτ' ονειδιζ', οις εμ'—] Angl. *Do—reproach me with that in which thou shalt find my greatness consists.*

442. Αὑτη—η τυχη—] gl. αὑτη η ευδοκιμησις.

444. Απειμι—] Vide suprà ad v. 431.

445. —ὡς παρων τα γ' εμποδων οχλεις,] Angl. *Since thy presence disturbs the business in hand*, [τα εμποδων, i. e. τα εν ποσι.] συθεις τ' αν,—ουκ αν αλγυναις πλεον, *And being gone thou wouldst give no further trouble.* οχλεις. gl. ταραττεις. συθεις, πορευθεις. Cæterùm de voculâ αν tanquam verbi prænuntia, ejusdemque cum ipso verbo repetitione, vide Vol. I. ad p. 166. n. 2.

448. —προσωπον.] gl. αξιωμα. Atque ita reddidit Brunckius, *dignitatem* scil. Forsan ου δεισας το σον προσωπον posset reddi Angl. *not afraid of thy look; thy frown*. Ου γαρ εσθ' ὁπου μ' ολεις, *for it is not in thy power to destroy me.*

456. Σκηπτρῳ προδεικνυς,] Intellige τῃ βακτηριᾳ προδεικνυς

127. εαυτῳ την ὁδον. BRUNCK. Angl. *groping his way with a staff.*

459. —και του πατρος ὁμοσπορος] gl. ὁμογαμος. Angl. *both a sharer of his father's bed*, &c.

462. —Φασκειν—] Infinitivus pro imperativo, ut loquuntur,

tur Grammatici. Infin. potiùs per ellipsin τῳ καλῳ σε vel ἐξεστι σοι, vel cujusvis ejusmodi.

463. Τις, ὁντιν'—] Τις ἐστιν ὁν λεγει ὁ Απολλων—τις οὑτος ἐστιν ὁντινα ἐμφανιζει το μαντειον; *Schol.* Pulchrè quidem exprimitur in hâc ode animi anxietas quâ laborat Chorus orta ex præsenti rerum statu dubio ac difficillimo.

465. Αῤῥητ' αῤῥητων—] *maximè nefanda:* ut in El. 849. δειλαια δειλαιων, *miserrima:* et alcubi ἐσχατ' ἐσχατων κακα, *mala plusquam maxima.* BRUNCK.

467. Ὡρα νιν αελλαδων ἱππων] Quum quintus hîc Strophæ versus, qui, omnibus codd. et libris editis pro αελλαδων habet αελλοποδων, neutiquam par esset, uti debuit, quinto sequentis Antistrophæ, qui in Aldinâ editione sic se habet: Φοιτᾳ γαρ ὑπ' αγριαν ὑλαν· cum quo consentiunt omnes codices, excepto chartaceo Regio, qui exhibet ὑπαι, pro ὑπ' et hoc δια το μετρον, secundum Triclinii notam suprascriptam; [Turnebus autem mutavit istud ὑπαι in ὑπερ, ut videtur, sine ullâ auctoritate,] idcircò Brunckius, ut hanc inconcinnitatem tolleret, in textu suæ præstantissimæ editionis versus hosce duos sic constituerat:

Ὡρα νιν αελλοποδων ἱππων.
Φοιτᾳ γαρ ὑπαι τ' αγριαν ὑλαν.

Quum autem idem vir doctus postea incidisset in lectionem Hesychianam prioris horum versuum, quæ exhibet αελλαδων [Vide Hesych. Lex. q. 110. edit. Alberti:] hanc quidem in notis adoptavit, posterioris verò Aldinam et manuscriptorum restituit: et nullus dubitat quin Sophocles reliquerit:

Ὡρα νιν αελλαδων ἱππων.
Φοιτᾳ γαρ ὑπ' αγριαν ὑλαν.

Hanc igitur utriusque versûs lectionem, tanquam viro illi doctissimo unicè probatam, nobis visum est in textum hujus nostræ editionis recipere. Cæterùm αελλαδες ἱπποι sunt *equi velocissimi sicut procella.* Vide Henr. Steph. Thes. t. 1, c. 1129. f.

472. —απλακητοι,] Codd. veteres omnes, ut Aldus, αναμπλακητοι. Triclinius et Scholiastes αναπλακητοι. Ad metri rationem legendum omninò απλακητοι, quæ vox extat Trach. 120. BRUNCK. απλακητον, αναμαρτητον. Σοφοκλης Τραχινιαις. HESYCHIUS.

473. Ελαμψε γαρ—] *Illustris enim nuper emissa est nivoso è Parnaso dictio, latitantem ut quisque virum investiget: namque agrestibus abdit se silvis,—* BRUNCK. χηρευων, *viduus,* i. e. *solitarius, sine vaccarum armento.*

480. Τα μεσομφαλα γας—] *edita terræ ex umbilico oracula ut* 128.
effugiat: BRUNCK. Apollinis intellige oracula è templo ejus, quod Delphis erat, edita; quam urbem in medio orbis terrarum

terrarum sitam esse finxerunt veteres. Burton. Vide Eur. Med. 673.

481, 482. —τα δ' αει ζωντα περιποτωνται.] *illa vero semper vigentia circumvolant.* Brunck.

485. Ουτε δοκουντ', ουτ' αποφασκονθ'] Angl. *while I neither give him credit, nor contradict him:* ὅτι λεξω δ' απορω, *but am at a loss what to say.* πετομαι δ' ελπισιν, *and I flutter on the wings of expectation,* ουτ' ὁρων [τα] ενθαδε, ουτε [τα] οπισω· *seeing nothing clearly either respecting the present or the past.*

489—497. Τι γαρ η Λαβδακιδαις,—] Hæc et quæ sequuntur ad finem Strophæ nonnihil difficultatis habent; quæ hoc modo expediri potest: γαρ εγωγε ουτι πωποτ' εμαθον παροιθεν, ουτε [μανθανω] τανυν τι νεικος εκειτ' η Λαβδακιδαις η τῳ [υιῳ] Πολυβου, Angl. *for never either at any time before did I learn, nor do I learn now, that any difference subsisted between the race of Labdacus* [Laius viz.] *and the son of Polybus,* [Œdipus viz. who was so reputed,] προς ότου χρησαμενος δη βασανῳ, *from which having derived any solid argument,* [βασανος, propriè *lapis Lydius,* quo aurum probatur: sed sensu latiori: pro *quovis indicio,* vel *argumento* quo aliquid probatur. Burton.] ειμ' επι ταν επιδαμον φατιν [κατ'] Οιδιποδα, *I may be thereby induced to give credit to this domestic oracle* [the oracle viz. of Tiresias] *respecting Oedipus, and thus lend my aid in avenging the secret murder for the son of Labdacus.* Ubi observandum, 1. vocem χρησαμενος in versu undecimo hujus Strophæ ibi repositam esse à Brunckio, petitam è veteribus scholiis, versûs integritate sic postulante, ut congrueret cum eodem versu antistrophico; 2. ειμι vel επειμι, futurum esse Atticum. Vide supra ad v. 431. "Locus universus, inquit T. Young, corruptus esse videtur: minùs impeditus foret sensus si v. 493, non χρησαμενος, sed μεμφομενος reponeretur—προς ότου βασανῳ ειμι επι ταν επιδαμον φατιν, μεμφομενος Οιδιποδα, Angl. *on the evidence of which I should agree with this new opinion, in condemning Oedipus.*

500. —ανδρων δ' ότι μαντις] Angl. *but that a prophet among men advances further in knowledge than I,* there is *no certain way of judging.*

129. 506, 507. μεμφομενων αν καταφαιην—] i. e. ουκ αν καταφαιην των μεμφομενων τον μαντιν. *Non contradicerem illis, qui vatem incusârint,—flocci fecerint.* Hesych. καταφαναι, καταινεσαι πριν ιδοιμ' ορθον επος, *priusquam videro dictum eventu comprobatum.* Brunck. Brunckius mihi videtur sensum hujus loci malè cepisse. In proximè sequentibus sermo planè est de Œdipo; undè concludi licet, præsertim quoniam φωτι usurpatur, sermonem in proximè præcedentibus quoque fieri de eodem Œdipo. Atque ita Scholiastes: εγω δε ουκ αν ποτε επαινεσαιμι

τους

τυς μεμφομενους τον βασιλεα, (inter quos vates priorem tenet locum) —ουδ' ορθον αν αυτων το επος φαιην, πριν ιδοιμι σαφη τα εργα και την αποδειξιν. Lego igitur et interpungo hoc modo: 129

Αλλ' ουποτ' εγωγ' αν, πριν ιδοιμ',
Ορθον επος μεμφομενων
αν καταφαιην.

Nec mihi apparet verbum καταφημι unquam, quemadmodum κατηγορεω, construi cum gen. personæ. Apud Aristotelem affirmationem denotat; et derivativum ejus καταφατικος apud Scholasticos planè opponitur τῳ αποφατικος. Simplicior certè hæc interpretatio, et seriei sententiæ convenientior: Angl. *One man may surpass another in attainable,* i. e. in human wisdom: *but till I see, till I have sensible evidence in* the case, *never will I affirm that they are in the right, who accuse the king. For well did he approve himself the friend of this country in a crisis of danger before,* &c. J. TATE.

508. πτερουσσ'—κορα—] Sphingem intelligit.

509. και σοφος ωφθη,] *et sapiens ille* [Œdipus scil.] *visus est.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 14.] τι βασανῳ ἡδυπολις, *certaque probatione civitati dilectus.* τῳ ουποτ' οφλησει κακιαν απ' εμας φρενος. *quare, quantum ego judico, nunquam dignus erit qui malus habeatur.* De verbo οφλισκανειν, vel οφλειν, vide Vigerum de præcip. Gr. Dict. Idiotism. annotante Zeunio, p. 265.

513. δειν' επη πιπυσμενος κατηγορειν, μου—] *ut audivi regem Oedipum contra me atrocia verba loqui.* μου scil. regitur à præp. κατα in compositione.

517. εις βλαβην φερον,] i. e. τι φερον εις βλαβην, Angl. *any thing tending to injure him.*

519. Φεροντι τηνδε βαξιν.] Angl. *while I am charged with this accusation.* γαρ ἡ ζημια τουτου του λογου ου φερει εις ἁπλουν μοι αλλ' ες μεγιστον, *for the injury done me by this language does not lead to what is trivial, but to what is of the utmost importance, if,* viz. *I am at once to be called a traitor in the city,* &c. De phrasi φερει εις ἁπλουν, et φερον εις βλαβην, paulò suprà, vide doctissimum Marklandum, ad Eurip. Suppl. 295.

525. Προς του δ' εφανθη—] *Undenam apparuit,* [Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10.] —του pro τινος.

528. Εξ ομματων ορθων—] *Oculisne rectis, rectaque mente hoc crimen proferebatur contra me?* οἱ γαρ σωφρονες καθεστηκος εχουσι το ομμα· οἱ δε μαινομενοι παρατετραμμενον. *Schol.*

531. Αυτος δ' ὁδ' ηδη—] Chorus cùm Œdipum jam adesse cerneret, nihil ultrà respondet. BURTON.

532. —τοσον δ' εχεις τολμης προσωπον—] ηγουν ὡδε θρασυς και αναιδης ει; BRUNCK.

534. τουδε τανδρος—] id est εμου. *qui palàm me perimis*—Sæpè

ανηρ

ανηρ ὅδε nihil aliud valet quam *ego* δεικτικως, ut apud Latinos Comicos *hic homo*. Sic in Trach. 305. Deianaira se ipsam indicat his verbis. τησδε γε ζωσης ετι, *me adhuc vivente*. BRUNCK. Vide infra 815. et ad Eur. Med. 1348.

538. Η—ὡς ου γνωριουμαι—] Ista non amplius ad verbum ιδων referri possunt, sed aliud ex analogiâ adsumendum est, ὑπολαβων, ελπιζων. *Idem*.

539. —κᾳτ' αλεξοιμην μαθων;] εγω και ει μαθοιμι, ου δυναιμην αποσοβησαι, αμυνασθαι. *Idem*.

130. 543 Οισθ' ὡς ποιησον;] Dedit Brunckius ποιησον, pro vulgari ποιησων, secundum formulam poëtis Atticis familiarem. De quá videndus est idem vir doctus Aristoph. Aves, 54. item Muretus Var. Lect. L. iii. c. 12. et R. Bentleius, qui, in Emendationibus in Menandri et Philemonis Reliquias ex nuperà editione Joannis Clerici, [sub nomine Phileleutheri Lipsiensis] pag. 126. edit. alterius, Cantab. 1713. hæc habet: " Οιδ' ὁτι ποιησον— *Scio to facturum*— Inepta hæc scriptura est, ne Græca quidem. Vera lectio est, Οισθ' ὁτι ποιησον, *Scio* [lege *Scis*] *quid facies*. Ratio autem constructionis est, quia inverso ordine est accipiendum, *Fac scis quid*: ut Latini dicunt *Faciam nescio quid*." Vide etiam *Gisb. Koen*, ad Gregor. de Dialect. p. 8. qui inter alia plura hoc profert: " Constructionis vere Atticæ difficultas quæ primo intuitu subesse videtur, evanescet si οισθ' ὁ, τι ποιησον; οισθ' ὁ δρασον; cum similibus perpaucis posita accipiantur pro ποιησον, δρασον, οισθ' ὁ; *fac, scin' quid?*" Cf. Porsonum ad Eur. Hec. 229.

545. —μανθανειν δ' εγω κακος—] ὁποτε μετ' ευνοιας σου ακουω δια την δυσμενειαν. *Schol.*

547. Τουτ' αυτο νυν—] i. e. κατα τουτ' αυτο— *quod ad hanc ipsam tuam accusationem attinet audi quomodo respondeam.*

555. —ὡς χερειν] Aldus ὡς χερεια. Cod. August. ὡς χερει. Reliqui omnes χερει' ᾗ, quæ omnes scripturæ perinde mendosæ sunt. Vide Dawesii Miscell. Crit. p. 332. BRUNCK. In quo Dawesii loco, hæc inter alia habet vir doctus: " Nempè ab aoristo indicativo εχερην notissimâ fluunt analogiâ χερω, χερειν, χερηναι." p. 324, edit. Tho. Burgess: ubi vide plura, et quæ editor doctissimus mihique amicissimus ibi notavit.

557. —νυν εθ' ὡυτος ειμι τῳ βουλευματι.] i. e. νυν ειμι ὁ αυτος τῳ β. *et nunc idem sum sententiâ.* h. e. *nunc eâdem sum sententiâ*, vel *nunc mea sententia eadem est*. Hæc lectio εθ' ὡυτος pro vulgari επ' αυτος, probata est Valckenario ad Phœn. p. 340. et in textum à Brunckio recepta. Cf. Porson. ad Hec. 299.

566. —ερινυαν—εσχετε—] gl, ζητησιν εποιησατε.

567. —πως δ' ουχι;] Angl. *and why should we not?*

570. Τὸ σον δε γ' οισθα,] *quod ad te attinet*, vel *quod est propriè*

tuum

τουμ.—Innuit vatis subornationem, qui Œdipum accusarat. BURTON. Pro Τε σου δε— Porsonus ad Eurip. Med. 461. legit Τοσονδε —.

572. ᾽Οθ᾽ οὕνεκ᾽—] Sophocles pro οὕνεκα significante *Quia*, dixit ὁθ᾽ οὕνεκα in Ajace [123. edit. Brunckii] H. STEPHANUS. Atque ita in hoc loco. ᾽Ο μαντις, ει μη ελαμβανε σε κοινωνον του βουλευματος, ουκ αν εμε εφη του Λαΐου φονεα. *Schol.*

524, 575. —εγω δε σου μαθειν δικαιω ταυθ᾽—] *Ego autem te percontari cupio itidem ut tu me modò.* ταυθ᾽, i. e. κατα τα αυτα. Vulgò malè rursus exhibetur ταυθ᾽, ut suprà, 284. BRUNCK. 131.

576. ἁλωσομαι] *deprehendar*, fut. 1. med. in sensu pass. ut sæpè observare est, apud Græcos scriptores. Vide Vol. I. ad p. 69. n. 1.

577. —γημας εχεις;] Atticè idem ac εγημας. Angl. *Have you married*— Sic infrà 699. στησας εχεις, pro εστησας. et 701. βεβουλευκως εχει, pro βεβουλευκε. item in Œdip. Colon. 1140. θαυμασας εχω. ubi scholiastes, αντι του εθαυμασα, Αττικως.

578. Αρνησις ουκ ενεστιν ἀν ανιστορεις.] Pro ουκ ενεστιν Toupius [Emend. ad Suidam in not. ad fin. Part. ii.] legendum conjicit—ουκ αν εστιν—*negari non potest.* Ubi vide plura. Hæc autem viri acutissimi conjectura nullo modo admitti potest: nam, ut rectè affirmat eruditissimus auctor *Notarum brevium* ad Toupii Emendat. [Vol. iv. p. 462. edit. Oxon. 1790.] "vocula αν "præsenti indicativo nunquam jungitur."

597. Αρχεις δ᾽ εκεινη ταυτα,—] *et regnas pariter cum eâ*, γης ισον [μερος] νεμων *terræ equalem portionem administrans.* Angl. *And do you reign with the same power, and over the same extent of dominion with her?*

580. ᾽Α᾽ν η θελουσα,—] i. e. ἁ αν ἡ θελουσα, quod idem est ac ἁ αν— [vel ut *Schol.* ἁτινα αν] θελῃ.

581—583. Ουκουν ισουμαι σφων εγω δυοιν τριτος;] *Nonne ego, qui tantùm tertius sum, me equalem arbitror vobis duobus?* Quare hic ita arbitratur infrà enucleatè ostendit. Œdipus interea, qui minus rectè Creontem intelligit, temerè respondet, ενταυθα γαρ δη και κακος φαινῃ φιλος,—subauditur καλως απας, ad quod refertur γαρ. [Vide Hoogeveen Doctrin. Partic. L. Gr. p. 183.] Pulchrè dixisti, *Nam in hoc quidem te etiam planè ostendis malum amicum.* Ουκ αν φαινοιμην κακος φιλος, ει σεαυτῳ λογον διδοιης, ὡς εγω εμαυτῳ διδωμι. [Sic enim ellipsis a Scholiaste suppletur. *Non* [inquit Creon] me malum amicum ostenderem, *si tecum rationem initurus esses, uti ego* mecum. διδοναι λογον ἑαυτῳ est *secum ratiocinari, argumentari.* Locutionem fere ejusmodi videre est Eur. Med. 1089, sqq. Nec multùm absimilis est ista, quam notavimus in Herodoto; Vol. I. ad p. 26. n. 3.

588. —τυραννα δραν,] gl. βασιλικα ποιειν, και μη βασιλευς ειναι,

ειναι, ὁσπερ αυτος εχω νυν. Primitivum pro possessivo ;—*quæ regis sunt facere.* BRUNCK.

592, 593. Πως δητ'—] Constructio est : πως δητα τυραννις εφυ ἡδιων εμοι εχειν—De εφυ in præs. temp. vide suprà ad v. 9.

598. Τα γαρ τυχειν—ἁπαντα—] εν [i. e. ενεστιν] αυτοις ενταυθα, εγων εν εμοι. *Omnia quæ cupiunt ut consequantur in me positum esse intelligunt.* τυγχανειν cum quarto casu construitur. —Exemplo passim obvia. BRUNCK.

600. Ουκ αν γενοιτο νους κακος καλως φρονων,] *qui de felicitate suâ tam rectè sentit non est quod ille tibi invideat vel insidietur.* BURTON.

601. Αλλ' ουτ' εραστης τησδε της γνωμης εφυν,] *Sed neque amator sum hujus consilii,* [de regnandi aucupio loquitur,] ουτ' αν τλαιην [ειναι] μετ' αλλου δρωντος, *neque unquam potui tolerare ut essem particeps talis incepti cum alio agente.*

603. Και τωνδ' ελεγχον, τουτο μεν,—] ελεγχον, supple εστι· τουτο μεν, Angl. *in the first place.* refertur ad τουτ' αλλ', i. e. τουτ' αλλο, *in the next place.* [Vide Vol. I. ad p. 6. n. 4.] Alii aliter legunt et distingunt, sed omnium optima videtur hæc lectio Brunckiana.

132. 608. Γνωμῃ δ' αδηλῳ—] *incertâ autem suspicione ne me privatim accuses.*

616. Καλως ελεξεν—] [σοι] ευλαβουμενῳ πεσειν,—*Pulchrè locutus est, si tu caves ne labaris,*—

624. —οἱον εστι το φθονειν,] Gl. in uno codice regio chartaceo optimè hoc exponit : οἱος εστιν ὁ εμος προς σε φθονος. *quum primum ostenderis, quæ mea sit erga te invidia.* BRUNCK.

626. —το γουν εμον.] Glossa supplet, συμφερον ευ φρονω. Αλλα και το εμον συμφερον εξεστι δει φρονειν σε. *Idem.*

628. Ει δε ξυνιεις μηδεν ;] *quid si rem non intelligas ?* Pro vulgari ξυνιης Brunckius reposuit ξυνιεις, 2. sing. præs. ind. à ξυνιεω· antiqua est forma quâ sæpissimè utitur Homerus : 2. pers. imperf. scribitur ξυνιεις, contractè pro ξυνιεες. [mavult Porsonus, ad Eur. Med. 141. ξυνιης.] αρκτεον γ' ὁμως. *Nihilo tamen minùs imperandum est.*

629. Ου τοι κακως γ' αρχοντος—] Creontis sermonem abrumpit Œdipus: sententiam ille absoluturus erat, ὑπεικτεον, vel simile quid. BRUNCK. Forsan subintelligendum est αρχειν post κακως, ut sensus sit—*non quidem est imperantis imperare malè.*

632, 633. μεθ' ἡς το νυν, κ. τ. λ.] *cujus operâ rixam hanc componi oportet.* BRUNCK.

133. 637. —ει—] gl. πορευου. Vide suprà ad v. 431.

640. —δυοιν αποκρινας κακοιν,] *è duobus malis alterum eligens.* Utrum è duobus malis rex eligeret, non dicit Creon ; sed boni ominis, ut videtur, gratiâ, obscurè significat, quod suprà Œdipus apertè dixit : θνησκειν, ου φυγειν σε βουλομαι.— Cæterùm

Cæterùm obſervanda rara ſynalœphe in θεων, quod hic monoſyllabum eſt. Brunck. 134.

643. Τουμον σωμα,] i. e. με. *Idem.*

644. Μη νυν οναιμην,] Angl. *may I not now proſper.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 30. n. 9.] *νυν, now, in this life.*

647. —τονδ' ὁρκον—θεων,] *hoc jusjurandum, cujus teſtes deos advocat.*

652. Τον ουτε πριν νηπιον,] *hunc neque unquàm antea ſtultum, νυν τε εν ὁρκῳ μεγαν, et nunc ſanctitate juramenti munitum.* "Magna erat apud veteres jusjurandi religio, quique eâ ſe "obſtrinxiſſet, nefas erat illi fidem negare. Vide Eur. Hip- "pol. 1047." Brunck.

656. Τον εναγη φιλον—] Conſtructio eſt: μη ποτε βαλειν εν [vel εμβαλειν] αιτιᾳ τον εναγη φιλον συν αφανει λογῳ ατιμον. Sententia eſt, Anglicè expreſſa: *never to condemn and diſhonour your friend, who is under ſo ſacred an obligation, without clear evidence.*

660. Ου τοι—] pro ου μα τον— Sæpiſſimè μα ſic ſupprimitur, ut infrà 1088. Brunck.

662. Επει αθεος,—] Conſtructio eſt: επει ολοιμαν [καθ'] ὁτι [εστι] πυματον, αθεος, αφιλος, ει κ. τ. λ. *Sed miſerrimè peream, diis hominibuſque inviſus, ſi,* &c.

667. —και ταδ'—] idem ac και ταυτα— Angl. *and that too, —and eſpecially,* ει τα κακα προς σφων προσαψει [male in quibuſdam libris προσαψουσι] *ſi mala a vobis orta accedant,* &c.

669. —ιτω,—] απελθετω, ιτω ελευθερος, απολελυσθω. *Schol.*

671. Το γαρ σον,—] γαρ εποικτειρω το σου ελεινον στομα, ου το τουδε, Angl. *for my pity is excited by your lamentable expreſſions, not by what he has ſaid.* Vide ſuprà ad v. 426.

672. Ελεινον] Nonne ελεεινον ex monitu Porſoni? Hecub. Præf. J. T.

673. Στυγνος μεν εικων δηλος ει·] Fortaſsè vertendum: *Te horum precibus conſtat cedere irato, infenſo etiamnum, animo: hujus autem iræ pœnitebit,* (ita enim accipio βαρυς δ', επη,) *cum ſedatus fueris.* Burgess. δηλος ει αηδως εικων· ὁταν δε επι το περας ελθῃς της οργης, τοτε βαρεως οισεις το πραγμα. *Schol.*

677. Συ μεν τυχων αγνωτος, εν δε τοισδ' ισος,] Ad verbum: *te expertus mei neſcium, quum ſim apud hos æqualis.* i. e. idem ac antea fui eorum exiſtimatione. Benè Scholiaſtes: σου μεν μη επισταμενου την εμην προαιρεσιν, οιον αγνοησαντος με· παρα δε τουτοις της ὁμοιας δοξης, ἡν και προσθεν ειχον περι εμε. "En ſententiam "moderatè ſimul, et ſeverè dictam, et hominis innocentiæ et "dignitatis conſcientiæ conſentaneam!—hæc locutus *Creon* "exit—neque rurſus, niſi in fabulæ Exodo, in ſcenam regre- "ditur." Burton.

680. Μαθουσα γ' ἡτις ἡ τυχη.] Gloſſa: κομισω, γνουσα τις εστιν

ἡ κατειχηκυια αυτους τυχη, ηξω ἡ μαχη. Angl. *I will conduct him in, when I have learned the nature of this calamitous incident.*

681. Δοκησις αγνως λογων] Angl. *a strange suspicion arose from certain things that were said*, και δε το μη ενδικον δαπτει, *and what is unjust is also provoking.* Minùs distinctè in his et quæ proximè sequuntur loquitur Chorus, nolens culpæ arguere vel Œdipum vel Creontem.

686. —ενθ' εληξεν, αυτου μενειν.] *ubi desiit contentio, ibi subsistere.* BRUNCK.

687. Ὁρᾳς ιν' ἡκεις,—] Angl. *Dost thou see to what a length thou art come? honest as thou art in meaning, thus to abate and blunt the edge of my spirit?* Καρδια, non significat *understanding*, sed *courage, spirit.* Sic Med. καρδια γαρ οιχεται, v. 1037. Vide ibid. v 98. de απαμβλυνω vide Valck. ad Hippoly. Επτα επι Θηβ. v. 715. Glasg. ed. J.T. Rex Coryphæum alloquitur propterea stomachatus, quòd hunc nimis favere partibus Creontis suspicatur: quam suspicionem ut à se amoveat Chorus, suam fidem inviolabilem erga regem, in proximè sequentibus obnixè profitetur. Hæc omnia cupidiorem reddunt Jocastam in causam contentionis inter Œdipum et Creontem inquirendi; undè oritur sequens iste dialogus inter Œdipum et Jocastam, in quo poëtæ ars exquisita mirè elucet.

135. 690. ισθι δε—] gl. ισθι δε δεδειχθαι με παραφρονα, απορον επι τα συνετα, εαν σε παραλογιζωμαι, ὁς την εμην φιλην γην εν πονοις αμηχανουσαν ευωδωσας. Burtonus reddit: παραφρονιμον, απορον επι φρονιμα— *omni sapientiâ destitutum, ita ut ad sanam mentem nulla restet via.* Vide Vol. I. ad p. 4. n. 1.

695. Ὁς τ' εμαν φιλαν κ. τ. λ.] *qui caram meam patriam è calamitatis fluctibus emergere non valentem prospero cursu direxisti.* BRUNCK. αλυουσαν εν πονοις est *vagantem in laboribus*, Angl. *when tossing* or *driving on a "sea of troubles."* ουριζω, est *secundo vento proveho;* ab ουρος *ventus secundus.* ορησας, quod quidam libri editi exhibent, versum jugulat; et præterea, si vocis genuinam significationem respicis, est planè absurdum. Vide ορεω in Lexicis: et si plura vis, adi Brunckium ad Aristoph. Ranas, 94.

699. —στησας εχεις.] gl. ενστας. [vide suprà ad v. 577.] ἱσταναι μηνιν, nihil aliud est quam μηνιειν, quemadmodum Tragici dicunt ἱσταναι βοην pro βοᾳν. BRUNCK. Cæterùm ὁτου πραγματος reguntur ab ἑνεκα subintell.

700. Ερω σε γαρ κ. τ. λ.] *Dicam—(tibi enim à me major quam ab istis* [Chorum intelligit] *habetur reverentia.) περι Κρεοντος—de Creonte, qualia in me machinatus est.*

702. Λεγ', ει σαφως] Constructio est: λεγ' ει ερεις, σαφως εγκαλων το νεικος εκεινῳ. Angl. *Say,—if you are to speak as laying the cause of the quarrel directly to his charge.* Or, *Say*

whether

whether you are to charge him directly with the cause of the quarrel.

703. Φονεα με—καθεϛαναι.] *me esse peremptorem*—Nam καθεϛαναι sæpè redditur *sum*. Vide suprà v. 10.

705, 706. —επει, το γ' εις ἑαυτον, παν ελευθεροι ϛομα.] ὁσον κατα το ἑαυτȣ μερος, [vel κατα την ἑαυτȣ δυναμιν] ὁ μαντις πασαν κακȣργιαν λογων ακρατως κινει. *Schol.* ϛομα hic, ut centies alibi *sermonem* significat. παν ελευθεροι ϛομα, idem est ac κατα παντα ελευθεροϛομει. Æschylus Prom. 180. αγαν δ' ελευθεροϛομεις. BRUNCK. Reddi potest Angl. *Since he*, [viz. the prophet] *without restraint never fails to babble in a most licentious manner.* Observent tirones ελευθεροι esse præs. ind. contractè pro ελευθεροει.

707. —αφεις σεαυτον ὡν λεγεις περι,] *omissâ omni de istis, quæ dicere instituisti, curâ,*— BRUNCK.

708. —ισθ' εϛι σοι] De σοι, quod in hujusmodi locutionibus redundare dicitur, vide Vol. I. ad p. 56. n. 5.

716. —εν τριπλαις ἁμαξιτοις.] *in quodam trivio.* καλως δε τον τοπον προσεθηκεν, ινα εις αναμνησιν αγαγῃ τον Οιδιποδα. *Schol.*

717. Παιδος δε βλαϛας,] Subauditur κατα. Angl. ad verbum, *And as to the birth of the child,* ȣ διεσχον ἡμεραι τρεις, και εκεινος ενζευξας νιν [κατ'] αρθρα ποδοιν, *three days did not pass from that time, until his father having bound him by the ankles,* &c.

724. Ὡν εντρεπȣ συ μηδεν.] *quarum rerum tu nullam rationem habeas;* [sic Hom. Il. α, 160. των ȣτι μετατρεπῃ.] Quæ proxime sequuntur, eorum difficultas, quam agnoscit etiam Brunckius, forsan expediri posset Anglicè hoc modo: γαρ θεος αυτος ῥᾳδιως φανει [τα πραγματα] ὡν χρειαν ερευνᾳ, *for the deity himself will easily manifest those things whose utility he pursues.* i. e. *for wherever the deity has any useful purpose in view, he will himself make things manifest.* 136.

728. —ὑποϛραφεις—] gl. της προτερας ενϛασεως. id est: ὑπο ποιας φροντιδος ϛραφεις απο της προτερας ενϛασεως τουτο λεγεις; BRUNCK.

731. Ηυδατο γαρ ταυτ',] γαρ refertur ad id quod reticetur: ηκȣσας, audivisti; *hæc enim dicebantur,* ουδε πω ληξαντ' εχει. [i. e. εληξε. Vide suprà ad v. 699.] Angl. *nor has the report yet ceased.*

738. Ω Ζευ, τι μου δρασαι—] Ne utravis cæsura omninò exulet, versus hic scribi debet—Ω Ζευ, τι δρασαι μου, κ. τ. λ. Vide Porsonum ad Hec. 734, et vide suprà ad initium notarum in Œd. Tyr. J. T.

740. —φυσιν] gl. τον του σωματος ογκον. In fine seq. versûs libri omnes habent εχει, ubi, si glossatorum auctores audimus, subaudiendum ην vel ετυγχανε, quod prorsus est absonum.—

Verbum

Verbum ειχε duobus substantivis sufficit; sed requiritur adverbium, quo quæstio ad definitum tempus restringatur. *Quâ erat ætate* TUNC, *quando civitati renuntiatum fuit, eum in trivio occisum fuisse?* BRUNCK.

742. Μεγας,—] Angl. *tall*, χνοαζων αρτι [κατα] λευκανθες καρα, *having his head already silvered o'er with white hairs.*

744. —εοικ' εμαυτον—] Ordo est: εοικα εκ ειδεναι αρτιως προβαλλειν εμαυτον εις δεινας αρας. Constructio apud Græcos scriptores usitatissima: *videor mihi me inscientem modo objecisse meipsum atrocibus exsecrationibus.* Ejusdem syntaxeos exemplum occurrit suprà v. 658. Sed hoc etiam tironibus satis notum. Vide Zeunium ad Vigerum, p. 197, sqq. et D'Orvillium ad Chariton. p. 52.

749. —ἁ δ' αν ερῃ, μαθεσ' ερω,] Angl. *but what you shall ask, I'll tell, if I know it.*

760. Εξικετευσε,] Notent tirones ι in εξικετευσε, ob augm. temporale, produci. T. Y. Vide Moor. Element. Gr. L. p. 127.

137. 761. —σφε—] idem sæpè apud poëtas pro ἑ vel αυτον.

765. πως αν μολοι—] Lat. diceres; *utinam hic adesset*—quæ vis particularum πως αν et passim occurrit et satis patet unde gignatur. Vide infra ad Med. 97. J. T.

766. Παρεστιν.—] *Licet, Datur, Facultas est.* H. STEPH. Thes. t. I. c. 1235. c. gl. δυνατον εστι τυτο. Schol. interpretatur εφιεσαι—επιθυμεις, et εντελλῃ. Si intelligitur εφιεσαι posteriore sensu, lectio rectè habet: sin priore, qui verior videtur, τουτο admitti non potest. Sed facilis mutatio in τουδ' εφιεσαι. J. T.

769. —αξια δε που μαθειν] Ordo est: δε και εγω [ειμι] αξια πυ μαθειν τα γ' εν σοι δυσφορως εχοντα. gl. βαρεως διακειμενα.

771—773. —ες τοσουτον ελπιδων εμου βεβωτος.] Angl. *when I am arrived at such a pitch of* dreadful *expectation.* τῳ γαρ αν λεξαιμι μειζονι η σοι; *cui enim potiori indicurem quam tibi?* ιων δια τοιασδε τυχης· *quum hanc fortunam expertus sim:* seu potiùs, *quum in tali discrimine verser.* δια τυχης ειναι idem est, quod εν τυχῃ ειναι. Sic frequentant tragici δι' οδυνης βαινειν, *in dolore esse, dolore adfici:* δια φονυ χωρειν, *necem intentare, dare:* δια ποθυ, δια φοβυ ελθειν, *desiderare, formidare.* Atque alia hujus generis multa. BRUNCK.

777. —θαυμασαι μεν αξια,] *admiratione quidem digna,* [vide Coll. Gr. Min, ad p. 6. n. 5.] σπυδης γε μεντοι κ. τ. λ. *non tamen meâ* tantâ *solicitudine digna.*

780. Καλει—] Lege Εκαλει—Nam, ut affirmat Dawesius, "sermonis Attici ratio verborum augmenta prætermitti vetat." [Conf. Porsonum in præf. ad Eur. Hec. —πλαστος] πεπλασμενος υιος, ηγυν υποβολιμαιος. *Schol,*

788. —ὧν μεν ἱκομην ατιμον εξεπεμψεν·] Subauditur περι. Angl. *dismissed me without honouring me, with any response respecting the purpose of my coming:*

791. —χρειη—] Vide suprà ad v. 555.

794. —την Κορινθιαν] την Κορινθιαν γην κατα το απολειπον δι' αστρων μετρουμενος, ηγουν μακροθεν βλεπων, και δι' αστρων συμβαλλων αυτην, απῃδημουν, κ. τ. λ. *Schol. Corinthiæ terræ valedicens solisque ex astris posthac conjecturam facturus, quam longè ab eâ recessissem, fugere decrevi, donec eò pervenirem,* &c. BRUNCK. Ubi videtur vir doctus vocem εκμετρουμενος usurpâsse ut particip. fut. 2. med. vel. fut. 1. med. Atticè pro εκμετρησομενος.

805. —προς βιαν] gl. βιαιως.

806. —τον τροχηλατην,] gl. τον ηνιοχον.

808. —μεσον καρα—] gl. κατα το μεσον της κεφαλης.— Ordo est: τηρησας, καθικετο μου διπλοις κεντροις κατα μεσον καρα, —καθικνεισθαι sensu feriendi semper cum genitivo construitur. BRUNCK. διπλοις κεντροισι· η δυο πληγαις—η μαστιγι δυο κεντρα εχουση. *Schol. Triclinii.*

810. Ου μην ισην γ' ετισεν·] gl. ισην δικην απεδωκεν, αντιτισιν.

813. —τῳ ξενῳ] τῳ φονευθεντι *homini illi, mihi incognito.* Gallicè diceremus *cet inconnu.* BRUNCK. Angl. *if any relationship between this stranger and Laius,* &c.

815. —τουδε γ' ανδρος—] gl. εμου· ut suprà, 534. et mox, 829. επ' ανδρι τῳδ', επ' εμοι· BRUNCK.

817. Ὡ μη ξενων—] Constructio est: ὡ μη εξεστι τινα ξενων μητ' αστων δεχεσθαι [με] δομοις, μηδε τινα προσφωνειν, κ. τ. λ. Mavult tamen Brunckius ut sit per hypallagen pro ὡ μη τινι ξενων εξεστι δομοις δεχεσθαι. Quod absurdum est.

824. —μη 'στι—] Hanc lectionem è duobus MSS. protulit Brunckius, quæ certè melior vulgatâ μητι· ει με χρη φυγειν, 139.
και μη εστι μοι φυγοντι ιδειν τους εμους, Angl. *Since I must become an exile, and in that situation debarred of the sight of my friends,* μητ' εμβατευειν [pro εμβατευειν] πατριδος· *and not suffered to revisit my native land; or I must,* &c.

828. Αρ' ουκ απ' ωμου—] Sic construe: αρ' τις κρινων ταυτα [ειναι] απ' ωμου δαιμονος επ' ανδρι τῳδε [i. e. επ' εμοι, vide suprà ad v. 534.] ανορθοιη λογον; quæ Brunckius ita reddidit: *Nonne qui ab immiti dæmone hæc mihi destinata judicaret, rectè sentiret?* Simplicius autem erit, judice T. Young, si intelligas ανορθοιη λογον επ' ανδρι τῳδε.

833. Κηλιδ'—ξυμφορας—] Αντιστροφως, συμφοραν κηλιδος και μολυσμου. *Schol.*

847. —εις εμε ῥεπον.] Ita rectè dedit Brunckius. Nam imperitè Triclinius substituerat ημας pro εμε, omninò sine ullâ necessitate: εμε ante ῥ Iambus est. Nam "sermonis Attici" [ut rectè observavit doctissimus Dawesius, Miscell. Critic. p. 160.

160. edit. Burgess.] "est proprium, omnibus omninò verbis "à ῥ prout hodie scribuntur incipientibus, duplicis consonantis "vim perpetuam conferre."

849. —ἐκβαλεῖν πάλιν·] gl. μεταβάλλειν. De potestate adverbii πάλιν, vide Toupium ad Suidam iii. p. 4. Brunck.

140 855. Καίτοι νιν ὁ κεῖνός γ' ὁ δύστηνος ποτὲ κατέκταν',] *Atqui eum misellus ille neutiquam occidit.*— Brunck. De suo filio loquitur quem interemptum putat infantem in τῷ ἀβάτῳ ὄρει. Vide supra v. 719.

857. Ὥστ' οὐχὶ—] Constructio esse videtur: ὥστε ἐγὼ οὐχὶ ἂν βλέψαιμι ἔτι τῇδ' ἂν ὕστερον, εἵνεκα μαντείας γε. Angl. *I would not look this way or that, from respect to an oracle.* Hoc est impietas quam execratur Chorus. *Anon. Cantab.*

860. —στέλλοντα,] gl. μετακαλούμενον, κομιζόμενον, μεταστέλλοντα.

863. Εἴ μοι ξυνείη—] Εἰ idem quod εἴθε, *utinam;* et constructio est: Εἴθε μοῖρα ξυνείη μοι φέροντι [i. e. φέρειν, ut rectè Burtonus] τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν πάντων λόγων τε ἔργων [περὶ] ὧν κ. τ. λ. Angl. *May fate assist me* [or *may it be my happy lot*] *to preserve the venerable sanctity of all those words and deeds respecting which the sublime laws are ordained, which have their origin in regions of celestial air,* &c. Horror scilicet animum Choro subit, propter nefandam Jocastæ audaciam quà diditam deorum oraculis fidem elevare conata esset. Ipsius igitur impietatem perstringit in hâc sublimi cantilenâ, eâ qua decuit dignitate. Nam officium erat Chori à partibus stare virtutis et sanctimoniæ. Vide Horatii Art. Poët. 193. et quæ ibi disseruit vir admodùm Reverendus Richardus Hurd.

867. —Ὄλυμπος] Olympus mons Thessaliæ altissimus: undè pro cælo apud poëtas had raró accipitur. Hic autem metonymicè *Olympus* vocatur Olympi habitator, i. e. Deus. Burton.

873. Ὕβρις φυτεύει τύραννον·] Velle videtur Brunckius hoc dictum per hypallagen pro ἡ τυραννὶς φυτεύει ὕβριν. Sed hoc non ferendum. [Vide Clarkium ad Iliad α, 566. et ζ, 396.] Minor Scholiastes locum sic interpretatur: ὑπερηφανία, καταφρόνησις αὐξάνει, ἐπαίρει ἐν ἑαυτῇ τὸν βασιλέα. Ὕβρις, ἤν ποτε, ὁ τύραννος δηλονότι, πολλῶν ὑπὲρ τὸ μέτρον πληρωθῇ ματαίως, ἃ μὴ συμφέροντα αὐτῷ, ἀναβιβάσασα εἰς ἀκροτάτην ἀποῤῥῶγα, ἔῤῥιψεν ἐκεῖθεν εἰς δυστυχίαν, ἔνθα οὐ ποδὶ συμφερούσῃ καὶ ὠφελίμῳ χρῆται. Unde Brunckius verba poëtæ ita reddidit:—*rex, ubi temerè multis se exsatiavit, quæ nec opportuna nec utilia sunt, illum Injuria summo et abrupto in fastigio impositum, in exitium impellit, undè frustrà conatur aufugere.* Post ἄκρον, quod Aldus, omnesque veteres codices exhibent, inseruit νιν. "Pro-"nomen," inquit, "quod inserui, non minùs ad sententiæ "quam

"quam ad versûs integritatem necessarium est.—Solus Triclinius ex conjecturâ ανωρουσεν, pessimè. ωρουσεν hic transitivum est, ut præc. v. εισαναβᾶσ'." Sed utinam vir doctus exempla protulisset horum verborum in sensu transitivo. Nam non sufficit auctoritas Scholiastæ, qui intransitivum αναβασα per transitivum αναβιβασασα, et intransitivum ωρουσεν per transitivum ερριψεν interpretatus est. [Vide Vol. I. ad p. 168. n. 5.] Revocanda igitur lectio Tricliniana, et locus ita enarrandus: *Insolentia cum contumeliâ* [nam ὕβρις ita significat] hominem ei addictum *tyrannum facit*: i. e. facit eum multo magis κακον και ανομον quàm antehac. Sed finem respice hujus Ὕβρεως, quo τυραννος quoque necessariò implicatur;—loquitur quidem Chorus paullò obscurius, non ita tamen ut non possimus hanc rem satis distinctè intelligere, saltem tàm distinctè quàm ipse Chorus voluit;—sed respice finem ejus—(ut verbis utar Jac. Tate, qui opem suam ad hunc locum difficillimum expediendum benignè contulit.)—*It gluts its appetite with every deed of folly and wickedness, and in the madness and blindness of its passion, rushes up to the highest and craggiest steep of destiny, where one false step, easily made, plunges it into irretrievrble ruin.* Reddas igitur ab initio *Antistrophes* hoc modo: *Insolentia* cum contumeliâ conjuncta, hominem *facit tyrannum*: hujusmodi *Insolentia, ubi temerè multis se exsatiaverit, quæ nec opportuna sunt neque utilia, postquam in abruptum verticem* [ακροτατον, supple χωρον] *ascendit, præceps ruit in exitium inevitabile,* [ubi *utili pede non utitur*. i. e.] *undè frustrà conatur aufugere.* Triclinius hæc rectè cepisse videtur: —υβριζεται και ανομει, όπως ή Ιοκαστη, αυξηθεντες ως ακρον επειτα εις την τοιαυτην αναγκην πιπτουσιν, ως δυστυχως και αδικως τον αιωνα διαγειν—Sed hæc omnia eruditi præceptoris judicii sunto.

879. —παλαισμα] ηγουν την ζητησιν του φονου του Λαιου. gl. ab Ant. Froncino Scholiis addita. Jusserat Apollo, ut Laïi occisor investigaretur. Ex Jocastæ verbis timere poterat Chorus, ne ab hâc investigatione rex desisteret, quod ne fieri sinat Deum precatur. BRUNCK.

883. —υπεροπτα] gl. καταφρονητικως. Neutrum plurale vice 141.
adverbii. *Idem.*

888—895. Δυσποτμου χαριν χλιδας,] Constructio est: ει, χαριν δυσποτμου χλιδας, μη κερδανει το κερδος δικαιως, *si propter infaustas delicias, justis non studebit lucris,* και των ασεπτων ερξεται, *nec à rebus impiis abstinebit;* η [ει] ματαζων εξεται [περι] των αθικτων, *aut si demens hærebit non tangendis.* τις ανηρ, [αν] ει τοισδ', ετι ποτε εξει [i. e. δυνησεται vel εξει την δυναμιν. In vulgatis scribitur ερξεται, error manifestò ortus ex vicinis vocibus, refragantibus sententiâ ac metro. Brunckius dedit

dedit ἕρξει, ex emendatione Heathii; postea autem vidit scribi debuisse ἕξει, (præeunte tamen amico meo eruditissimo Burgessio) quod in textum igitur recipi debuit.] αμυνειν βελη ψυχας θυμῳ; *Quis enim homo*, qui totus *in his* est, *ab animo suo conscitiæ stimulos unquam arcere poterit?*

898. Γας επ' ομφαλον—] Vide infrà Eur. Med. ad v. 673.

899. —Αβαισι—] Abæ (quæ et Abantia) urbs Phocidis juxta Parnassum, Apollinis oraculo clara. BURTON.

901. Ει μη ταδε χειροδεικτα κ. τ. λ.] *nisi hæc oracula omnibus mortalibus probabuntur.* BRUNCK.

903. —ειπερ ορθ' ακουεις,] *si rectè audis*, i. e. *si rectè vocaris*—

906. Φθινοντα γαρ—] γαρ ηδη εξαιρουσιν παλαια Θεσφατα Λαΐου φθινοντα. Angl. *for they are now subverting the credit due to the oracle rendered formerly to Laius, as if it were failing,*—

142, 911. Χωρας ανακτες,] Non soli reges, sed cujuscunque civitatis primores veteribus appellabantur ανακτες. BRUNCK. Sed honorifica hæc appellatio potiori jure Sacerdotibus congruere videtur, quam Thebanis senibus quibuscunque. BURTON. Tiresias suprà, 284. vocatur αναξ. De personis Chori vide suprà ad v. 147.

914. Ὑψου γαρ—] *Oedipus enim tenet animum nimis altè suspensum omnigenis curis; neque, ut virum cordatum decet, nova ex veteribus colligit.* —" hoc id ipsum erat quod suadere voluit *Jo-" casta*; ut hæc sit argumenti vis: cùm vaticiniis *præteritis* " nulla habeatur *fides*, nulla itidem et his *recentibus haberi debet.*" BURTON.

919. —Λυκει' Απολλον,] Apollo Lycius dictus est à Lyceo juxta Athenas, quod primum ejus templum fuisse credebatur, uti refert Pausanias, [Lib. i. c, 19.] vel à Lycia in Asiâ inferiore, ubi apud Pataram sex mensibus hiemalibus agere solebat, ut responsa daret, sex autem æstivis apud Delum maternam. Vide Heynii Eucurs. ii. ad Lib. iv. Æneidos.] Apollinem Lycium vel Lyceum quoque dictum fuisse testatur idem Pausanias, [Lib. ii. c. 10.] ex eo quòd Sicyonios docuit quo modo lupos, [λυκους] qui ovilia tantopere vexabant ut nullus ex illis fructus capi posset, interimerent. [Vide etiam Pausan. lib. ii. c 19. item Schutz ad Æschyl. Septem advers. Thebas, v. 144—147.] Cæterùm Lyceus mons erat Arcadiæ, Pani Deo sacer; quod tirones meminisse debent.—αγχιστος γαρ ει, *proximus enim es.* i. e. tuum enim templum proximum est.

924. Αρ' αν παρ' υμων,—] *Jocasta* ad templa deorum properantis orationem abrumpit inopinata nuntii à Corintho venientis in scenam ingressio. BURTON.

936. —το δ' επος—] subauditur κατα.

949.

949. Προς της τυχης—] Angl. *in the common course of nature.* 143.
gl. απο φυσικου θανατου, *by a natural death.*

959. —θανασιμον βεβηκοτα.] Suppl. οδον.

960. —νοσου ξυναλλαγη;] Vide suprà ad v. 34.

963. Και τῳ μακρῳ γε, κ. τ. λ.] Ita sanè, *et longo, quod vivendo emensus est tempore.* BRUNCK.

966. —ορνις,—] contractè pro ορνιας, ab ορνις, -ιος, vulgò ορνιθος.

968. —εγω δ' οδ' ενθαδε αψαυστος εγχους,] *at ego, qui hîc sum ensem in eum non strinxit.* BRUNCK.

977. —ᾧ τα της τυχης κρατει,] Angl. *of whom fortune is the sole director.* 144.

982. —αλλα ταυθ'—] Ordo est: αλλα [κεινος] παρ' ὁτῳ ταυτα εστιν ουδεν, φερει, κ. τ. λ. Vide Ciceron. de Divin. Lib. i. c. 29. "Sic construe: ὁτῳ ταυτα παρα ουδεν εστιν, *cui* "*talia nulli curæ sunt.* Hesych. παρ' ουδεν. ευκολον ηγησεις, "Eur. Orest. 562. παρ' ουδεν αυταις ην αν ελλυνας ποσεις. "Soph. Antigon. 35. 466. H. Steph. Thes. ai. p. 45. c." *Cantab. Anon.*

987. Και μην μεγας οφθαλμος—] Angl. *And indeed your Father's death throws great light upon this.* "μεγας οφθαλμος. male "quod ad quantitatem; μεγας γ'; PORSON ad Phœn, 1630." notante J. T.

993. —η ουχι θημιτον—] pro vulgatis η ου, quæ apud poëtas Attticos semper sunt monosyllaba, (quod et agnoscit Triclinius) Brunckius reposuit η ουχι· rectè, ut opinor; nam media in θημιτον nullo modo produci debet, ut putat Triclinius. Scandas igitur hoc modo: Η μη- Spond. τον; η ου- Iamb. χι θημι- Tribrach. &c.

1005. —ὁπως—ευ πραξαιμι τι.] Sic Aristoph. Plut. 341. Pace 341. Eurip. Herc. Fur. 729. His omnibus in exemplis, quorum similia passim obvia, πραττειν sensu του πασχειν adhibetur. BRUNCK.

1007. Αλλ' ου ποτ' ειμι—] *Sed nunquam ibo in eundem locum* 145.
cum parentibus. De ειμι et suis compositis in sensu futuro vide suprà ad v. 431.

1008. —καλως ει δηλος ουκ ειδως—] Notus Græcismus. Angl. *It is plain that thou knowest not what thou art about.*

1014. προς δικης] gl. μετα δικης. *Jure, meritò.* BRUNCK.

1017. —ου γαρ Πολυβος—] Angl. *Was Polybus then not my father?* Vide suprà ad v. 341. J. T.

1018. Ου μαλλον ουδεν τουδε τανδρος,] *non magis quam ego* [vide suprà ad v. 534.] αλλ' ισον, *sed æquè.*

1021. —παιδα μ' ωνομαζετο;] vi verbi reciproci planè idem est, quod ωνομαζε με ὁν παιδα. BRUNCK.

1035. Δεινον γ' ονειδος σπαργανων ανειλομην.] Σπαργανα sunt

Latinè *fasciæ*; item *monumenta*, *crepundia*; Angl. *tokens*, *badges*; quæ et interdùm vocantur γνωρισματα. Nam, (ut observavit Lindenbrogius ad Terent. Eunuch. iv. 6. 15.) " infantes antiquitùs cùm alienæ misericordiæ exponebantur, " moris erat επισημοις quibusdam donis muneratos, relinquere: " quæ Græci γνωρισματα, Latini *crepundia* vel *monumenta* vo- " cant." Ubi vide plura. Brunckius qui solus interpretum sensum hujus loci rectè cepisse videtur, ita reddidit: *Monumenta sanè illa nactus sum, quibus non est quod glorier.* Angl. verò reddi potest: *I was sadly disgraced by my tokens*, or *badges*. σπαργανων regitur ab απο suppressâ.

1036. Ως' ωνομασθης—] Οιδιπους scil. quod ex οιδειν et πους.

1037. —προς μητρος, η πατρος—] ειπε δη τουτο, το διατρηθηναι τω αρθρα; *Schol.*

146. 1052. —καμματινες—] Attica crasis pro και ημμτινες. BRUNCK.

1056. —τω δε ρηθεντα—] Ordo est: μηδε δε βουλου μεμνησθαι τα ρηθεντα ματην.

1062. —ουδ' αν εκ τριτης—] Vide Musgravium ad Eur. Andromach. 637. qui citans alia hujuscemodi exempla hæc addit: " Indicant hæc, ultimam apud Græcos ignobilitatis " notam fuisse, si quis à tribus retrò ætatibus ignobilis esset." Οιεται δε, την Ιοκαστην δυσγενειαν αυτῳ συνειδυιαν, αποκρυπτειν και κωλυειν τω ζητησιν. *Schol.* Quæ confirmantur per ea quæ Œdipus dicit infrà, 1070, et 1078, sqq.

1072. —αλλο δ' ου ποθ' υστερον.] Hæc locuta exit è scenâ Jocasta nunquam reditura.

147. 1074. Αξασα] Perperàm Aldus αιξασα, Turnebus αυξασα. BRUNCK.

1076. Ὁποια χρηζει ρηγνυτω'] Angl. *Let what will break forth.*

1082. Της γαρ—] Rectè gl. ταυτης. Articulus ὁ pronominis vicem sustinet, pro οὗτος, quod quidem in feminino genere vitâsse poëtas Atticos Marklandus credidisse videtur ad Suppl. p. 251. Sed falsum eum fuisse hic locus ostendit, et infrà v. 1466. ταιν μοι μελεσθαι, id est τουτων. BRUNCK. Vide etiam ad v. 1457.

1083. —διωρισαν.] gl. εταξαν. Angl. *The congenial Months ordained me to be great as well as mean.*

1086. Ειπερ εγω μαντις—] En plenum anxietatis intervallum Αναγνωρισιν præcedens, quæ jam illicò erat perficienda! totum hoc commodè occupat Chorus, qui uti semper in Œdipi favorem pronior rei adhuc incognitæ exitum felicem comprecatur. BURTON. υπονοουσιν οι κατα τον χορον χρηστοτερον τι περι του Οιδιποδος, ότι θειοτερου γενους τυγχανει απο τινος των ορειων Νυμφων.

Νυμφων. *Schol.* κατα γνωμην ιδρις. εμπειρος κατα την γνωμην, ὁ 147.
εςι συνετος. *Idem.*

1088. Ου τον Ολυμπον,] Ου μα τον Ολυμπον, απειρος ουκ εση, ω Κιθαιρων, κατα την αυριον πανσεληνον ἡμεραν, ηγουν πανυ λαμπραν, του μη ουκ αυξειν, ηγουν τιμαν σε, ἡμας δηλονοτι, και ὁμοδιαιτον του Οιδιποδος, και τροφον, και μητερα, και τιμασθαι παρ' ἡμων, ὡς επιηρανα φεροντα τοις ημων βασιλευσιν. *Schol.* Ουκ εση ες την αυριον απειρατος του ἡμας αυξειν σε, ὡς τροφον και μητερα του Οιδιποδος. Alter *Schol.* *Non te, Citharon, Olympum teſtor, non te latebit, ſimul ac craſtina dies ſplendidum extollet jubar,* [ut rectè Brunckius. Nam πανσεληνος eſt ex πας, πασα, παν, et σελας, *fulgor, lumen, jubar.* Mirè omnia turbavit in notâ ſuâ ad hunc locum Vauvilliers.] *nos extollere te tanquam popularem, et altorem, et parentem Oedipi: teque à nobis noſtris choreis celebrari, utpotè qui regibus noſtris gratum feceris.* απειρων, "Diverſæ formæ" inquit Brunckius, "ſunt απειρος et απει-" "ρων, ut ἱμαιμος, et ἱμαιμων, aliaque multa." επιηρα φερειν τινι, eſt *morem gerere, gratum facere, alicui.* Vide Hom. Iliad. α, 572.

1094. Mire graſſatur Brunckii audacitas. Quanto rectius hic qui "nil molitur inepte" ad Eurip. Oreſt. 614.

ὡς επιηρα φερον-
τα τοις εμοις τυραννοις
Ιηϊε Φοιβε, σοι
Δε ταυτ' αρεστ' ειη.
——— ναι-
ων επ' ακρων ορεων
Εὑρημα δεξατ' εκ του
Νυμφᾶν Ἑλικωνιδων
Αἷς πλεῖστα συμπαιζει.

Anon. Cantab.

1098. Τις σε, τεκνον,] In re incertâ relinquitur conjecturæ locus: et fictio poëtica facilè aliquem Deorum των μακραιωνων conſtituit Œdipi parentem, Pana, vel Apollinem, vel Mercurium, vel Bacchum. BURTON.

1100. —ορεσσιβατα] Doricus genitivus, et redupl. σ, pro ορεσιβατου.

1102. —θυγατηρ] non ſemper relativè *filiam* ſignificat; 148.
ſed quandoque, ut hic, abſolutè *puellam.* Sic αλοχοι ſuprà 183. abſolutè *mulieres,* [Vide etiam Muſgravium ad Eurip. Helen. 1321. Androm. 1039.] τῳ γαρ, i. e. τουτῳ, τῳ Απολλωνι, cujus proximè præceſſit mentio, quique paſſim Νομιος appellatur. Perperàm in gloſſis τῳ Πανι. BRUNCK. Conſtructio eſt: αρα τις θυγατηρ προσπελασθεισα του [ſuppl. εγγυς. Vide Eur. Med. 101, ubi hoc adv. exprimitur cum genitiv.

poſt

148. post πελαζειν, vulgò enim hoc verbum habet post se Dativum.] Πανος ορεσσιβατα, η Λοξιου [ευνατι] γε σε; τῳ γαρ κ. τ. λ.

1104. —ὁ Κυλλανας ανασσων,] 'Ο 'Ερμης. Cyllene autem mons Arcadiæ, ubi natus esse dicitur Mercurius. Burton.

1111. Πρεσβυ,] vulgò πρεσβεις.—Chorum quum adloquuntur tragicæ personæ, numero singulari haud minùs sæpè utuntur quam plurali, ut suprà 658. 687. infrà 1321. passimque in quibuscunque dramatibus. Hoc librarius quum minùs perspexisset, πρεσβεις intulit. Brunck. Μη συναλλαξαντα πω. τουτεστι μη συντυχοντα, μη κοινωνησαντα, μη εις αμοιβην και ὁμιλιαν ελθοντα. Θεασαμενος δε ὁ Οιδιπους τον πρεσβυτην ερχομενον, ὁν μετεπεμψατο, στοχαζεται μεν ειναι αυτον εκ της γνωσεως, και των αγοντων οικετων· την δε επιστημην και ακριβη γνωσιν τῳ Χορῳ ανατιθησι. *Schol.*

1112. —εν τε γαρ μακρῳ γηρᾳ ξυναδει,] Præpositio εν hîc, ut sæpè alias, abundat. Suprà 821. Antig. 962. 1003. Phil. 1160. Ordo est: τῳ μακρῳ γηρᾳ ξυναδει, και ξυμμετρος εστιν ανδρι τῳδε. nempè τῳ Κορινθιῳ αγγελῳ. Scribi etiam potuisset, neo fortè deteriùs, τῳδε τανδρι. sublatâ distinctione post ξυνᾳδει. Brunck.

1113. —τῳδε τ' ανδρι ξυμμετρος.] Lege συμμετρος. Vide Porsonum ad Eur. Hec. 347. Canonem apud *The British Critic, Dec.* 1797. sic correctum do: "Quum versus Iambicus in "fine trisyllabus est, [vel quasi trisyllabus, ut ὁτε μη κλυων.] "pes penultimus rarissimè Spondæus est"—Facili negotio emendari potest Ionis versus initialis: Sic, Ατλας ὁ νωτοις χαλκεοισιν ουρανον. J. T. Vide ad init. notarum in Œd. Tyr.

1120. Η τονδε φραζεις;] Angl. *Dost thou mean this man?*

1121. —φωνει βλεπων—] Nos angli exprimimus: *look up at me and tell me.* Anonymus.

1130. —η ξυναλλαξας τι πω;] *Aut aliquid cum eo habuisse commercii?*—Continuatio est præcedentis interrogationis: αρ' οισθα τουτον τον ανδρα τῃδε που μαθων, η ξυναλλαξας τι πω; *Meministin' ergo hunc virum illic cognovisse, aut aliquid,* &c. Perperam in impressis ει. Brunck.

1133. —αγνωτ' αναμνησω νιν—] non τα αγνωτα—sed αγνωτα ab αγνως, *ignarus.—faciam,* &c. *ut ignarus ille reminiscatur.* Burton.

149. 1146. Επλησιαζεν—] Sic legendum esse meridianâ luce clarius est: [vulgo επλησιαζον.] οιδεν ὁπηνικα κατα τον Κιθαιρωνα επλησιαζεν εμοι— Versus præcedens totus est δια μεσου, seu in parenthesi: supplendum vel συν, vel εποιμαινον· nominativi sunt absoluti ὁ μεν, εγω δ'— Brunck.

1136–7. —τρεις ὁλους—εμμηνους χρονους·] i. e. *Per tres menses,* Junium, Julium, et Augustum, εις αρκτουρον, *usque ad sidus Arcturi:* quod, Plinio dicente, (lib. 2. § 47.) undecim die-

bus

bus ante æquinoctium Autumni exoritur: h. e. ut ille alibi (lib. 18. § 74.) seipsum explicat, *pridiè Idûs Septembris.* BURTON.

1144. —τυτο τυπος—] *hanc rem.* Hoc sensu επος apud Homerum frequens BRUNCK.

1145 —ω ταν,] Compellandi formula Poëtis et Oratoribus Attici familiaris. Mœris in Diction. Attic. Ω 'ταν Αττικως· ω συ, Ἑλληνικως. BURTON. H. Steph. in Thes. Voc. ετης, *Socius*, exhibet εταν ut Doricus Vocativus pro ετα. t 1. c. 1282. Ubi vide plura: vide etiam, Vol. I. ad p. 186. n. 6.

1146. Ουκ εις ολεθρον;] ουκ εις φθοραν, απει δηλονοτι; *Schol.* ου σιωπησας εσει; εσει Atticè pro vulg. εσῃ· et σιωπησας εσῃ pro σιωπησεις.

1158. Αλλ' ες τοδ' ἥξεις,] Angl. *But at any rate thou shalt come to this,* μη λεγων γε τουνδικον, *if thou dost not tell the truth.* Nam, ut observavit Brunckius, το ενδικον est *justum*, id est *verum.* Hesych. ενδικον, αληθες.

1160. —ες τριβας ελᾳ.] Angl. *has recourse to delays, to procrastination.* ελαω, idem quod ελαυνω, sumitur hic, ut sæpe, in sensu intransitivo. Vide Vol. I. ad p. 188. n. 5.

1163. —εδεξαμην δε τυ,] τυ pro τινος, Atticè: et regitur ab απο subintellecto.

1167. Των Λαιυ τοινυν τις—] *Ergo quidem erat ex familiâ* 150.
Laii. BRUNCK.

1168. Η δυλος, η 'κεινυ—] *Num servus, aut quis erat ex illius genere? Idem.*

1169. —προς αυτῳ γ' ειμι τῳ δεινῳ λεγειν.] Angl. *I am on the point of (speaking) what is dreadful to speak.—And to me (it may be dreadful) to bear,* gl. και εγω επ' αυτῳ ειμι τῳ δεινῳ ακυειν. Vide Valck. ad Eur. Phæn. p. 140. T. Y.

1174. Ὡς προς τι χρειας;] gl. ὡς επι ποια χρεια.

1178. —ὡς αλλην χθονα—] Constructio est: ὡς δοκων [αυτον] αποισειν [τον παιδα scil. εις] αλλην χθονα οθεν αυτος ην. "ὡς hic non valet εις, quandoquidem ab Atticis eâ potestate non adhibetur, nisi rei animatæ junctum." BRUNCK. Vide Vol. I. ad p. 88. n. 3.

1181. —ισθι δυσποτμος γεγως.] Nota Syntaxis Græca. *Scio te infelicem esse.*

1184. —ξυν οἱς τ'—] i. e. τε πεφασμαι ὁμιλων συν εκεινοις συν οἱς ου χρην με ὁμιλειν. Ubi notandum numerum pluralem poni pro singulari, ut sæpissime fit apud Poëtas: Œdipumque de matre suâ loquentem usurpare genus masculinum, ut in ejusmodi phrasibus, ubi sermo generalior est, interdùm etiam fit apud Poëtas. Vide Eur. Alcest. v. 384. et quæ ibi annotavit Barnesius.

1186. Ιω γενεαι—] Choricum hoc canticum in duos stro-

phas

phas et totidem antistrophas, undenûm singulas versuum, dividit Heathius: quod si absque ullâ interpolatione fieri posset lubens admitterem. Sed eò minùs à codicum fide discedere volui, quò minùs intelligo, quid nostra intersit monostrophicane an antistrophica hæc sint. BRUNCK.

1191. Η τοσουτον—] Constructio plena videtur esse: η τοσουτον όσον αυτον δοκειν ειναι ευδαιμονα, Angl. *just as much as that he may seem happy*, και δοξαντ' αποκλιναι, *and that, having seemed so, he may then fall.* αποκλιναι, πιπτειν, η αποβαλειν. *Schol.*

1195. Οιδιποδα,] Vocativ. Dor. ab Οιδιποδης, -ου, 1mæ, quod sæpiùs legitur Οιδιπους, -οδος, 3tiæ, vel Οιδιπος, -ου, 2dæ.

151. 1196. Όστις καθ' ὑπερβολαν τοξευσας,] ὑπερβολικως ευτυχησας. εκρατησας, εγκρατης εγενου της κατα παντα ευτυχους μακαριοτητος. *Schol.*

1198. Ω Ζευ,—] φευ· δια μεσου· γαμψωνυχα, την αγκυλους εχουσαν ονυχας. *Schol.* ητοι την Σφιγγα. ιστεον δε, ότι ἡ Σφιγξ ειχε προσωπον και κεφαλην κορης, σωμα κυνος, πτερα ορνιθος, φωνην ανθρωπου, ονυχας λεοντος. *Scholia Triclinii.*

1204. Ταννν δ' ακουειν τις αθλιωτερος;] Angl. *but now who is to be heard of more wretched* than thou?

1205. Τις εν πονοις,—] το αθλιωτερος suprà ad singula sententiæ membra adhibendum revocatur. BURTON.

1208. —λιμην αυτος] Perperàm vulgò αυτος. Glossa supplet ὁ, ut sit ὁ αυτος. Vide v. 557. BRUNCK. *Cui idem portus* [ότι μητηρ ην και γυνη ἡ Ιοκαστη ην λογω λιμενα. *Schol.*] *sufficit ut in eum sponsus ingredereris, qui filius eras et pater.*

1210. —αι πατρωαι—αλοκες] *paterni sulci*, quæ possunt reddi *paternus lectus*. ες τοσονδε— supple χρονον, *tamdiù.*

1214. Δικαζει τον αγαμον γαμον παλαι] *damnat inauspicatas pridem nuptias genitoris simul et geniti.* BRUNCK. δικαζει, gl. καταδικαζει. Cæterùm αγαμος hîc est κακογαμος.

1218. Οδυρομαι κ. τ. λ.] *te enim vehementer deploro magnis ejulatibus.* Ιαχιων— Sic optimè codex regius bombycinus. Nomen est adjectivum ιαχαιος ab ιαχη derivatum. In uno codice regio chartaceo αχεων. In reliquis ιαχεων cum gl. φωνων. BRUNCK. ὡς περιαλλα, περιαλλως, ὑπερβολικως. *Schol.*

1223. Ω γης—] In scenam intrat εξαγγελος sive nuntius extraordinarius, ea palàm narraturus, quæ in scenâ ipsâ apertè exhiberi pudor vetat atque operis lex: nempè *Jocastæ* exitium suspendio vitam finientis, et *Oedipi*, manu sibi injectâ, oculos effodientis. BURTON.

1225. —εγγενως—] γνησιως· αντεχεσθε, επιστρεφεσθε, επιστροφην εχετε. *Schol.*

1228. Νιψαι καθαρμω—] αποπλυναι δια καθαρσεως. *Schol.* Sic ferè decus illud Angliæ Gul. Shakespeare:—*Will all great*

great Neptune's Ocean wash this blood Clean from my hand? No.— MACBETH, *Act* ii.

1231. —αἱ 'ν φανωσ' αυθαιρετοι.] Nempè *Jocastæ* suspendium 152.
et *Oedipi* excæcatio. BURTON. Pro αυθαιρετοι legendum censet doctissimus Hemsterhusius αυτωγρετοι ad Callimach. Fr. cxx.

1232. Λειπει μεν—] Constructio est: ἁ [i. e. τα κακα ἁ] πρoσθεν ηδειμεν ουδε μεν λειπει το μη ου ειναι βαρυστονα. *nihil quidem deest malis quæ antea noveramus quo minùs sint luctuosissima.*

1234. 'Ο μεν ταχιστος των—] *Ut paucissimis et ego dicam, et vos intelligatis.* ειπειν τι και μαθειν. gl. εις το ειπειν εμε δηλονοτι, και εις το μαθειν ὑμας. BRUNCK.

1237. —των δε πραχθεντων—] Angl. *but the most grievous circumstances of this direful scene are wanting;* ἡ γαρ οψις ου παρα. *for no one had an opportunity of beholding them.* παρα pro παρεστι. Nam non solùm Tragici, sed Historici, præsens tempus sæpè usurpant de præterito verba facientes.

1239. 'Ομως δ', ὁσον γε καν εμοι μνημης ενι,—] Angl. *Nevertheless, as far as my memory serves,*— [ενι pro ενεστ'] πευσει, *thou shalt hear,*—Attic. pro communi πευση.

1241. —οργη χρωμενη—] οργη αντι του λυπη. *Schol.*

1243. —αμφιδεξιοις ακμαις·] *Unguibus utrinque dextris*, id est, eâdem vi exsertis ac si utraque manus dextra esset. HEATH. Exponit tamen Scholiastes simpliciter αμφιδεξιοις, per αμφοιν χεροιν.

1244. —επιρραξασ' εσω,] επιρρησσω est *cum fragore obdo*. Sic Hom. Iliad. ω, 454. et 456.

1246. Μνημην παλαιων—] *antiquorum congressuum memoriam repetens, undè is ortus à quo periisset ipse.* BRUNCK. δε λειπει την τικτουσαν [εις] δυστεκνον παιδουργιαν τοις οισιν αυτου. *reliquisset autem ipsam quæ peperat, ad infelicem procreationem liberorum suo ipsius filio.*—*Laii* scil. *filio;* quod Græca dant sine ambiguitate; sed pluraliter, ut sæpè sit, ubi sententia numerum singularem requirit.

1250. Εξ ανδρος ανδρα,] gl. εκ του Λαΐου τον Οιδιποδα. In quibusdam codicibus et libris impressis legitur ανδρας, quod eodèm redit. Mavult ανδρας J. T.

1252. —εισπαισας—] *irrupit.*

1256. Γυναικα—] gl. δηλονοτι εξαιτων απο κοινου. Possis etiam extrinsecùs arcessere verbum ex analogiâ: εξαιτων ἡμας πορειν οἱ εγχος, και δεικνυειν ὁπου κιχοι— BRUNCK.

1261. Πυλαις διπλαις ενηλατ'—] *geminas fores insultat calcibus, funditúsque evellit cava claustra, atque in cubiculum irruit.* BRUNCK. κλῃθρα, aliter κλειθρα.

1263. Οὗ δη κρεμαστην—] Conf. omninò Æneid. xii. 595, sqq. ubi Poëta, summo cum judicio, mortem Amatæ, rebus leviter

leviter perstrictis quæ aliquid offensionis lectoribus parere possent, depingit. J T.

153. 1264. —ἰώραις ἐμπεπλεγμένην.] δεδεμένην, ἐγκεκλασμένην κρεμάθραις· αἰώρα, δια το ι, ὅθεν και μετεωρον, κρεμαθρα δι' ὁ κρεμα τις τι. *Schol. tortilibus suspendiis implicitam.*

1266. —ἐπεὶ δὲ γ' ῆ—] Vulgata lectio est: ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾷν,— Mutatio Brunckiana ingeniosa est, sed non necessaria. Quod autem ad particulam δὲ post δεινὰ attinet, quæ viro doctissimo hìc omninò supervacanea videtur; ea sæpe apud Homerum eodem modó in sententiis ejusmodi posita invenitur: Sic Iliad. α, 194. —ἦλθε δ' Ἀθήνη οὐρανόθεν· *tunc autem venit Pallas cælitus.* Atque ita in hoc loco: τὰ δὲ [πράγματα] ἐνθένδε ἦν δεινὰ ὁρᾷν, *tunc autem quæ ex hoc tempore fiebant horribilia erant visu.*

1268. Ἀποσπάσας—] Constructio est: γὰρ ἀποσπάσας ἀφ' εἱμάτων αὐτῆς χρυσηλάτους περόνας αἷσιν ἐξεστέλλετο [τὰ εἵματα scil.] *Namque avulsis ab ipsius vestimentis aureis fibulis, quibus ornatæ erant;—ἄρας—iis sublatis, feriit nervos oculorum suorum.* De περόναις, quæ et πόρπαι dicebantur: [vide Eur. Hec. v. 1160. edit. Porson.] ita Dacierius: L'ancien habit des femmes Grecques étoit l'habit Dorique ou Carien, qui s'attachoit avec des agraffes; mais le mauvais usage qu'elles firent de ces agraffes en quelque rencontre obligea les Grecs à leur faire prendre l'habit Ionien. On peut voir sur cela Herodote liv. 5.

1271. —Οὕνεκ'] ἀντὶ τοῦ ὅτι. *Schol.* οὐκ ὄψοιντο νιν οἷα ἔπασχεν, *nunquam visuri forent eum qualia passus esset;* i. e. *nunquam visuri forent eum qualia ipse passus esset;* [genus est locutionis scriptoribus Græcis perquam familiaris, nec Latinis inusitatum.] —ἀλλὰ τὸ λοιπὸν ἐν σκότῳ ὄψοιατ' [ἐκείνους] οὓς μὲν οὐκ ἔδει [ὀπτεῦσαι] *sed in posterum visuri forent in tenebris* [i. e. *non omninò visuri forent*] *eos quos non oporteret videre* [liberos suos scil.] δὲ οὐ γνωσοίατο οὓς ἐχρῇζεν γνῶναι· *nec agnituri forent quos cuperet agnoscere.*

1275. —ἐφυμνῶν] ἀνοιμώζων. *Schol.*

1278. —ἀλλ' ὁμοῦ μέλας] Vulgata lectio est: ἀλλ' ὁμοῦ μέλας ὄμβρος χαλάζης αἵματος ἐτέγγετο. sensu, ut opinatur Brunckius, nullo aut pravo, et metro vacillante. Duplex igitur remedium metri proposuit idem vir doctissimus, vel per verbum compositum ἀπετέγγετο pro simplice; vel inserendo voculam γ' [non τ' uti in uno MS. malè] ante verbum simplex. Quorum tamen prius ille prætulit; et præterea pro χαλάζης dedit χαλάζης, dativ. scil. plur. pro χαλάζαις, quod quidem in quibusdam membranis invenit vir solertissimus. Sic autem verba ordinavit: ἀλλὰ μέλας ὄμβρος ὁμοῦ χαλάζαις αἵματος, ἀπετέγγετο. " Diversa sunt, inquit, μέλας ὄμβρος, humor ex " oculis

"oculis manans, et χαλαζαι αἱματος. *grandines sanguinis,* "i. e. *crebræ grandinis guttæ:* opponuntur hæ ταις μυδωσαις "φονου σταγοσι, quæ minus quid significant; *Nec lentam* "*tabi saniem emittebant, sed largifluo lacrimarum imbri mistæ* "*sanguinis grandines decidebant.* Venustum est hoc schema "quo res augetur minoris negatione. Sic in Aj. 628." Hæc ille: Sed non, ut videtur, cum solitâ suâ felicitate. Atque displicere hanc interpretationem tum quibusdam ex doctis meis amicis, tum erudito cuidam Cantabrigiensi anonymo in literis ad me nuper datis, invenio; multóque magis textûs mutationem et explicationem quas olim proposuerat Gilbertus Wakefield, ὁ μακαριτης, Sylv. Crit. P. i. p. 81, et quas in priore hujus vol. edit. citaveram. Cæterùm omnium interpretum in hoc loco vexatissimo expediendo felicissimus mihi videtur amicus meus eruditus T. Young. "Sine "tantis ambagibus," inquit ille, "legi potest cùm codice, "—αἱματος τ' ἐτεγγετο, quod is facilè intelliget cui oculi hu- "mores distillantes videre contigit: grandinis enim cum san- "guine mistæ satis exactè speciem ferunt." Vide M. R. Jul. 1799. p. 313. 324.

1280. —δυειν—] Atticum pro δυοιν. Adhiberi autem solùm in casu genitivo docet Phrynichus p. 34. edit. Nunnesii. BURTON. ἐῤῥωγεν—κακα. *exorta sunt mala.* BRUNCK.

1295. —οἱοι και στυγουντ' ἐποικτισαι,] gl. και τον μισουντα ἐλεησαι.

1299. —ἰσ' ἐξω προσεκυρσ' ἠδη.] Resolvenda phrasis ad hunc 154.
modum: προς ἰσα ἐγω ἠδη ἐκυρσα. Hesych. προσκυρει, πλησιαζει. BRUNCK.

1301. —μακιστων] Dorica μασσων μακιστος adhibent Tragici pro μειζων μεγιστος. Sic noster Phil. 849. Eurip. Hippol. 826. τα μακιστ' ἐμων κακων, &c. BRUNCK. προ σῃ κ. τ. λ. Subauditur ἐπιθηκα, vel tale aliquid.

1301. —πωταται φοραδην;] *Vox mihi quonam avolet in auras sublata?* BRUNCK. In aliis ἀναπεταται, repugnante metro.

1311. Ιω δαιμον, ἱν' ἐξηλου;] *O fortuna, quonam evasisti?* BRUNCK.

1313. Ιω σκοτου νεφος ἐμον ἀποτροπον,] *O tenebrarum mearum nubem detestabilem;* ἐπιπλομενον ἀφατον, [ἐπερχομενον ἀῤῥητον. *Schol.*] *quæ me involvit infandum,* ἀδαματον τε και δυσουριστον. *indomabilem et interminatam!*

1326. —την γε σην αὐδην ὁμως.] Ab ὁμος, *similis, idem,* venit adverbium ὁμως, *similiter, pariter, æquè:* Sic Il. α, 196. 155.
Αμφω ὁμως θυμῳ φιλεουσα— *utrumque ex animo pariter amans*— Scribitur et ὁμως, et vulgò redditur per conj. adversativam, *tamen, attamen,* &c. Nam cum ex duobus modis in quibus res aliqua evenire potest, alter illi eventui plus quam alter,

vel ei omninò, faveat; et ubi tamen, non negato posteriore eventûs modo, affirmatur rem, de qua sermo, est, eventuram esse, vel jam evenisse, *pariter* ac in priore; inde fit ut ὁμως rectè reddi possit, *tamen*, *attamen*, &c. Sic, Nubila tempestas est, *tamen* ille *venit*.—ὁμως εκεινος ελευσεται, ille venit *pariter* ac si esset serena. Quod linguâ vernaculâ dici potest, The weather is cloudy, but he'll come ALL THE SAME, [as if it were clear] he'll come *notwithstanding*—*for all* he'll come—he'll come *nevertheless*—*in spite of that*, &c. Vide Hoogeveen de particulis, voce ὁμως. J. T.

1332. —νιν] Dor. idem quod μιν, pro αυτον, αυτην, αυτο. Usurpatur etiam interdum pluraliter ut hic: nam hic ad σφεις refertur.

1336. Ην ταυθ'] idem quod ταυτα εστι. Nam ην passim videre est pro εστι. Sic Horat. Lib. i. Od. 37. *Tempus erat*—pro *tempus est*. Vide Vigerum de Idiotism. Edit. i. Zeunii, p. 210.

156. 1347. Δειλαιε του νου—] Subauditur ἑνεκα. Vide infrà ad Eur. Med. v. 96.

1349. —ὁς απ' αγριας πεδας νομαδος—] *quicunque me liberavit sævo vinculo quod in pascuis pedes meos ligavit.* πεδας est gen. Dor.

1364. —τι πρεσβυτερον—κακου κακον,] Angl. *any one evil more inveterate than another*,—

157. 1373. —οἱν εμοι—] Constructio est: οἱν δυοιν εργ' εστιν ειργασμενα μοι κρεισσον' αγχονης. quorum sensum ita rectè dedit minor Scholiastes: προς οὓς αμφοτερους εργα εστιν ὑπ' εμου πεπραγμενα κρειττονα αγχονης, ητοι μειζονα κακα αξια η αγχονης, πνιγμονης.

1374. —αγχονης ειργασμενα.] Notandum per vocem αγχονη non hic intelligendum *pœnam lege sancitam*, sed *supplicium* quod noxius *de seipso* sumit, ceu quod Jocasta fecerat, animum intolerabili miseriâ aut noxâ liberandi gratiâ. Conf. Eur. Alcest. v. 229, sqq. Bach. v. 246.—Acutè Scholiastes: —αγχονης επικαρτερτερα· ἁπερ ουκ ην λυθηναι ουδε εν θανατῳ· δια τουτο ην απολογειται οτι μειζον κακον διεπραξατο εις ἑαυτον, η ειπερ ην τελευτησας. J. T.

1376. —Βλαστουσ' ὁπως εβλαστε,] εις φως φανεισα, ὁπως εφανη. *Schol.*

1379. —των ὁ παντλημων εγω] Ordo est: των εγω ὁ παντλημων εἱς ανηρ τραφεις εν ταις Θηβαις γε καλλιστα απεστερησ' εμαυτον· quæ Brunckius sic reddidit: *quibus miserrimus ego, solus virorum qui Thebis versantur, meipsum pulcherrimè privavi*,—"Pessimè Brunckius. Verte, *quibus miserrimus ego, unus apud* "*Thebas* (antehâc) *optimâ fortunâ usus*, [καλλιστα τραφεις] *memet*

" *memet privavi.* Deplorat scil. Œdipus fatum suum, qui " *πτωχος αντι πλυσιυ* [v. 455.] factus sit." *Cantab Anon.*

1389 *το γαρ*] *γαρ το την φροντιδ' εικειν*— Schema verborum Græcis Scriptoribus usitatissimum.

1394. —*και τα πατρια λογῳ παλαια δωμαθ',*—] *et paterna, ut dicta es, antiqua domus, οιον καλλος αρα εξεθρεψατε με υπουλον κακων. qualem pulchritudinis speciem me enutriistis abdita tegentem mala!*

1400. *Αἱ τουμον*—] *τουμον αἱμα πατρος*, est *το αἱμα του εμου πατρος.*

1401. —*αρ' εμου μεμνησθ' ετι,*—] *num mei adhuc meministis, quale facinus apud vos patraverim?* i. e. *num adhuc meministis quale facinus ego apud vos patraverim.* Quæ est forma locutionis Græcis scriptoribus usitatissima. [Vide suprà ad ver. 1271.] *ὑμιν*, gl. *παρ' ὑμιν.*

1403. —*ω γαμοι*] Vide Longin. de Sublim. § xxiii. ubi criticus ille hunc locum citat et laudat. 158.

1405. *Ανειτε*] 2. plur. aor. 2. *ε* in *ει* mutato pro *ανετε* BRUNCK. Nam *ἱημι* retinet vocalem brevem imperf. in aor. 2. ut benè nôrunt tirones.

1416. *Αλλ' ὡν επαιτεις*—] Ordo est: *αλλ' οδε Κρεων παρεστιν ες δεον* [*εις*] *το πρασσειν, και το βυλευειν* [*περι*] *ὡν επαιτεις. sed ipse Creon adest opportunum ad agendum et consultandum de iis quæ petis. ες δεον, εις το ἁρμοζον τῃ χρειᾳ τυτεστιν εις καιρον, ευκαιρως. Schol.*

1420. *Τις μοι*—] *τις πιστις ενδικος φανειται μοι*— scil. *παρ' εκεινυ;* Angl. *what credit can I reasonably expect to have with him?*

1427. —*ὁτω δεικνυναι,*—] Angl. *when you thus expose*—

1430. *Τοις εν γενει*—] Ordo est: *γαρ εχει ευσεβως τοις μονοις εν γενει μαλιστα ὁραν τ' ακυειν τα εγγενη κακα.*

1434. —*προς συ γαρ,*] *è re tuâ, non meâ. Dicam quæ tua magis quam mea intersit fieri.* BRUNCK.

1438. —*αν τυτ' εδρασ' αν,*] Vocula *αν* emphasis gratiâ repetitur, subaudito, ex præcedente, *εδρασα.* 159.

1442. *ὁμως δ' ιν' ἑσταμεν χρειας,*] *attamen ut præsens est rerum status.* BRUNCK. *ἑσταμεν*, per syncopen pro *εστηκαμεν.*

1445. *Και γαρ συ νυν*—] Subauditur *μαλιστα, maximè: etenim præsens tua fortuna facit ut deo fides habeatur.*

1449. *Εμυ δε μηποτ'*—] Ordo est: *δε μηποτ' αξιωθητω τοδε πατρωον αστυ τυχειν εμυ οικητυ ζωντος· αξιωθητω* scil. sumitur impersonaliter.

1451. —*ενθα κλῃζεται*—] *ubi hic Cithæron meus celebratur.*

1453. —*ζωντι*] Sic benè Toupius. Cur. nov. in Suid. p. 103. Libri omnes mendosè *ζωντα.* BRUNCK. *ὁνθεσθην ζωντι κυριον ταφον. proprium sepulchrum mihi viventi constituendum curârunt,*

runt, ινα θανω εξ εκεινων οι απωλλυτην με, *ut moriar ab illis qui me perdebant*, i. e. *qui necem meam moliebantur*. Nam-ea est vis temporis imperf. " Nescio an temp. imperfecti solius, [Vide " Brunck.] Valk. Phœniss. [1406 ubi vide plur.] Quivis " scriptores antiqui conantibus effectum tribuunt." *Cantab. Anon.*

1456. ου γαρ αν ποτε—] Θνησκων γαρ, ηγουν εν θνησκειν γαρ, ου μηποτε αν εφυλαχθην επι τινι τουτῳ δεινῳ κακῳ. *Schol.* Mihi hîc videtur poëta ad rumorem aliquam alludere de morte Œdipi modo extraordinario eventurâ, post ipsius secessum in Furiarum nemus; quam quidem rem Sophocles argumentum postea selegit postremi illius, sed non admiratione indignissimi, suorum dramatum. [Vide Cic. de Senect. c. vii, 22.] Minimè hîc repræsentatur Œdipus tanquam omninò gnarus futuri sui fati: consequens tantùm, quod sibi videbatur verisimile ex rebus maximè portentosis anteactæ vitæ, deducit; —nimirùm quoniam non vixerat, ita nec moriturum esse, quemadmodum cæteri mortales. Sensus totius loci à v. 1452. ita potest exprimi Angl. *Allow me to dwell on my own Cithæron :—my father and mother designed it to be my living tomb.*——Yes. *Allow me to inhabit that mountain, that I may at length find that dissolution which they intended for me. However, whether I die on Cithæron or not, one thing is certain, that neither disease nor any common cause will destroy me ; for surely I should never have then been snatched from such imminent death, had I not been reserved for some signal disaster at last.* J. T.

1458. —ὁπηπερ εισ',] Lege ὁπηπερ, ut Porsonus monuit. Sic ἐμποδων, quod est εν ποδοιν. J. T. *quocunque ibit*, Angl. *whithersoever it will.* Vide supra ad v. 431.

1463. Αιν ου ποτ' η 'μη—] Ordo est: αιν η εμη τραπεζα βορας ου ποτ' εταχθη χωρις ανευ τουδ' ανδρος, [i. e. εμου. Vide supra ad v. 534.] *quibus mensa mea nunquam apposita fuit seorsùm à me,*——

1466. Ταιν μοι μελεσθαι·] Sic benè scriptum in cod. Reg. chart. Glossa τουτοιν. Aldus et reliqui codd. mendosè αιν. Vide supra ad 1082. BRUNCK. Sed et ταιν pro αιν hîc legendum felici conjecturâ jampridem proposuisse doctissimum Burgessimum invenio. Cæterùm μελεσθαι regitur ab ὁρα vel tali aliquo subaudito ; sive est, ut loquuntur Grammatici, inf. pro imperativo.

160. 1472. Ου δη κλυω που,] αισθανεσθαι των θυγατερων παρουσων. τοιν μοι φιλοιν δακρυρροουντοιν, αντι του, των εμων θυγατερων· δεον δε ειπειν δακρυρροουσαιν, αρσενικως εξηνεγκεν· εστι δε Αττικωτερον, ὡς το, μα τω θεω, και τω χειρε. Ita Scholiastes. Potest hic autem subintelligi τεκνοιν. " τοιν φιλοιν neutro generi dici videtur " ut,

" ut, verbi cauſa, Œdipus ille Coloneus, v. 1110. has ipſas 169.
" filius τα φιλτα τα vocat. Vide plura apud Valk. Phœn. p.
" 162. b." *Cantab. Anon.*

1475. Λεγω τι;] Angl. *am I in the right?* λεγεις, *you are.*

1477. —ἡ σ' ειχεν καλει.] Sic ſcriptum reperit Brunckius in duobus MSS. Vulgata lectio eſt, ὡς ειχες, quam probam cenſet Burgeſſius, ſubintellecto non δει, ut Heathius, ſed ἐξ. In quibuſdam ſcribitur ην ειχες.

1478. —τησδε της ὁδου—] και σε ινικα ταυτης της ὁδου, ης επεμψας δηλονοτι τας κορας. *Schol.*

1479. —φρενηρεις τυχοι.] idem ferè quod φρενηρωι. Vide ſupra ad v. 699.

1482. Αἱ του φυτουργου—] αἱ χειρες του πατρος, του φυσαντος ὑμας, οὑτως ὁραν, ηγουν τυφλωττειν, πρὐξενησαν τα προτερον λαμπρα ομματα· πρὐξενησαν, ειργασαντο, αιτιοι εγενοντο. *Schol.*

1490. —κεκλαυμεναι] *defleta*— αντι της θεωριας, *vice ſpectaculi*— i. e. Vos ciebitis lacrymas populi ſedentis in theatro vice tragœdiæ quam ſcena exhibuerit;—quo modo intellexerunt Heathius et Brunckius. Scholiaſtes autam aliter: ὁθεν ουκ επανηξετε προς τον οικον κεκλαυμεναι αντι της απο θεωριας τερψεως; i. e. *undè non reverſuræ eſtis domum lachrymis obrutæ pro voluptate ſpectaculi?* Recte, ut opinor; nam κλαιω eſt non ſolùm *fleo*, ſed *lachrymas moveo, facio ut quis fleat.* Sic Plato in Phæd. ſub. fin. Vide Vol. I. ad p. 256. n. 1. et Viger. de Idiotiſm. p. 191. edit. 1. Zeunii.

1493. Τις οὑτος εσται; τις παραῤῥιψει, τεκνα,] Hic et ſequentes duo verſiculi omnium, quos continet hoc drama nobiliſſimum, mihi videntur expeditu difficillimi. "Peſſimè," inquit Brunckius, "vertit Johnſonus, *Quis ille erit, qui ita abjiciet* " *liberos?* τεκνα vocativus eſt, et παραῤῥιψει neutraliter adhi- " bitum, ut ferè ſolet αναῤῥιπτειν, ſubaudito κινδυνον." Idemque reddit, "*Quis ille erit, quis audebit, ô gnatæ,*—" αναῤῥιπτειν quidem eſt *ſurſum* vel *in ſublime jacere;* et cum κινδυνον conſtructum, ut ſæpè fit, tunc ſonat *periculum temerariè adire,* [Vide H. Steph. Theſ. ad vocem; ubi vir celeberrimus multus eſt etiam in explicatione phraſium αναῤῥιψαι κυβον, et αναῤῥιψαι μαχην.] Poteſt et παραῤῥιπτειν κινδυνον idem ſignificare ac αναῤῥιπτειν κινδυνον, quanquam exempla vix occurrunt. Hactenùs igitur non male proceſſiſſe videtur Brunckius. Sed quum idem vir doctus nullum rectum ſenſum invenerit in duobus quæ proxime ſequuntur verſibus, quæ in omnibus impreſſis, et codd. ſic ſe habent, τοιαυτ' ονειδη λαμβανων, ἁ τοις εμοις Γονευσιν εσται σφων θ' ὁμου δηλημματα; de ſuo ſubſtituit,— ἁ τοις εμοις εστιν, γονευσι σφων κ. τ. λ. atque ita reddidit,— *tot et tanta ſuſcipere dedecora, quæ generi inhærent meo, parentibus veſtris vobiſque ſimul exitialia?* "Poëtæ," inquit, "manum

" reſtituiſſe

« restituisse mihi videor, et sensum adsecutus fuisse: ἁ τοις « ἐμοις ἐστιν, nempè πραγματι, vel ἐγγονοις; γονευσι σφων θ' ὁμου « δηληματα, pro γονεων και σφων. Dativus pro genitivo, quod « frequens est." Sed hìc, ut alibi interdum, [Vide Coll. Gr. Min. not. p. 81.] nimis videtur audax vir egregius. Sensum non aspernandum è vulgatâ lectione mihi videor elicuisse ope Scholiastæ, cujus verba hæc sunt: τις λαμβανων ὑμας εις γυναικας, ω τεκνα, παροψεται τοιαυτα ονειδη, ἁ γονευσιν ὑμων, και ὑμιν ὁμου εσται δηληματα, ηγουν βλαβαι, ατιμιαι; Ordo igitur sit: τις εσται; τις, τεκνα, λαμβανων [ὑμας] παραρριψει τοιαυτ' ονειδη α [ην] δηληματα τοις εμοις γονευσι [Schol. explicat γονευσιν ὑμων, *vestris parentibus*. Sed εμοις γονευσι satis rectè se habet; nam per ονειδη Œdipus seipsum intelligit, qui certè exitio erat tum Laio, tum Jocastæ.] και εσται [δηληματα] σφων ὁμου; Angl. *Who will be the man? who, by marrying you, will overlook such infamy* [or, *a connection with such an infamous person*] *as proved the ruin of my parents, and will also prove yours?*

161. 1501. —αλλα δηλαδη χερσους φθαρηναι—ὑμας χρεων.] *Sed professò vos virgines innuptasque contabescere necesse erit.* χερσους παρθενους. *Schol.*

1505. —μη σφε περιιδης] Certissima est Dawesii emendatio, quem vide, [p. 265. edit. Burgess.] περιιδειν est *spernere negligere*, quod flagitat sententia. Depravate libri omnes παριδης, claudicante versu, nec satis benè ad sententiam. Brunck. Affirmat tamen Porsonus « Tragicos nunquam in Senarios, « Trochaicos, aut, putat, Anapæstos legitimos, περι admittere « ante vocalem." Et in hac suâ doctrinâ stabiliendâ, [ad Eur. Med. 284.] addit paulò post: « Hinc etiam refel« litur Dawesii emendatio ad Soph. Œd. Tyr. 1505. μη « σφε περιιδης pro μη σφε παριδης. Quod περιιδειν tam sæpè « occurrit apud Comicos, argumento, est, Tragicis eo uti non « licere. Nisi statuere mavis παριδης genuinæ vocis esse in« terpretamentum, lege, μη παρα σφ' ιδης." Vide infrà ad Eur. Med. v. 284.

1512. —τουτ' ευχεσθε μοι,] i. e. συν εμοι. *hoc mecum vovete, ut ubicunque opportunum erit, transigatis ævum*, &c.

1517. *Οισθ' εφ' οις ειμι;*] *nostin' quibus conditionibus ibo?* Præs. verbi ειμι, *eo*, sæpè sumitur sensu fut. Vide suprà ad v. 431. Sic Alcest. v. 382. ut observavit J. Tate.] Επι τοισδε, *on these terms*, παιδας χειρος εξ εμης δεχου.

1519. —εχθιστος ἡκω·] idem quod εχθιστος ειμι. —τοιγαρουν τευξει ταχα; *quarè voti forsan compos fies.* τευξει, Att. pro communi τευξη. Vide suprà ad v. 1239. et Porsonum in Præf. ad Eur. Hec.

520. Φης τοδ' ων;] Angl. *but sayst thou so? γαρ ου φιλω*, subauditur μαλιστα. *Yes: for I am not accustomed*, &c. 161.

1523. Και γαρ ἁ 'κρατησας,—] i. e. ἁ εκρατησας— *Nam quæ obtinuisti antehac te per vitam non comitabantur.* Planè tamen persuasum habet Porsonus, non licuisse in Attico sermone augmentum abjicere. Præf. ad Eur. Hec.

1526. Ὁστις ου ζηλοι—] ὁστις, κρατιστος ων δηλονοτι, ουκ επι ευδαιμονια πολιτων και ευτυχιας θαρρων, αλλ' επι τη, ιδιᾳ δηλονοτι, αρετη. *Schol.*

1528. Ὁστι θνητον οντ',—] επισκοπουντα ιδειν, &c. est is, puto, *qui expectet videre*, qui nondum viderit, *ultimam illam diem.* Locum ita verto, *Quarè mortalem, qui ultimam illam diem nondum viderit, neminem felicem judices, priusquam*, &c. BURGESS. Rectè, ut opinor. Ante ολβιζειν subauditur δει τι, vel δειν τι, vel tale aliquid. Cæterùm inter alios, qui hanc sententiam commendaverint, ita Ovidius, Metam. iii, 135.

——— Ultima semper
Expectanda dies homini: dicique beatus
Ante obitum nemo supremaque funera debet.

II. NOTÆ IN EURIPIDEM.

* EX EURIPIDE.] Euripides, Mnesarchi et Clitûs Atheniensium filius, celeberrimus poëta Tragicus, natus est Olymp. LXXV. 1. ante Chr. Nat. 480. in insulâ Salamine, eo ipse die quo Athenienses inclytam victoriam navalem Salaminiam de Persis reportârunt, non longè ab Euripi ostio; undè et Euripides nomen suum adeptus fuisse dicitur. Non solùm pater, sed et mater ejus, illustri erat familiâ Atheniensi; uti testatur Philochorus, Suidas, aliique. Apud Aristophanem quidem [Thesmoph. 387.] Euripides olerum venditricis filius vocatur: sed hoc more comico effutitum nullo respectu veritatis habito. Eum pater vitæ Athleticæ assuefaciendum, Grammatices rudimentis imbuendum, atque Musicæ, picturæque studio excolendum mature curavit. In Rhetoricis Prodicum Chium: in philosophiâ Anaxagoram audivit. Anno autem ætatis decimo octavo ad Tragœdias docendas animum applicuit; atque tantum profecit, ut victoriam in Tragico certamine sæpiùs reportaverit. Studium tamen philosophiæ minimè negligebat: undè Tragœdiæ ejus morum præceptis excellentissimi generis abundat; et ipse 163.

Philosophus

163 *Philosophus Scenicus*, sive Ὁ επι της σκηνης φιλοσοφος passim appellatus fuit. Inter eum et Socratem, summum illum philosophum et optimum virum, arctissima intercedebat amicitia: ex quo apparet eum non nisi purissimæ philosophiæ fuisse amatorem. Ὁ δε Σωκρατης, inquit Ælianus, σπανιον μεν επιφοιτων τοις θεατροις· ει ποτε δε Ευριπιδης, ὁ της Τραγῳδιας ποιητης, αγωνιζοιτο καινοις Τραγῳδοις, τοτε γε αφικνειτο. Και Πειραιοι δε αγωνιζομενου τε Ευριπιδου, και εκει κατῃει· εχαιρε γαρ τῳ ανδρι, δηλονοτι δια τε την σοφιαν αυτου, και την εν τοις μετροις αρετην. [Var. Hist. Lib. ii. c. 13.] Multò major numerus dramatum Euripidis, quàm Æschyli vel Sophoclis, ad nos pervenit. Eorum enim novendecim adhùc supersunt; ex quibus merita Euripidis faciliùs æstimârunt eruditi. Vituperat in eo Aristoteles malam aliquot fabularum œconomiam; idem tamen fatetur omnium poëtarum Euripidem esse τραγικωτατον. Ὁ Ευριπιδης, inquit, ει και τα αλλα μη ευ οικονομει, αλλὰ τραγικωτατος γε των ποιητων φαινεται. [De Poëtic. p. 44. edit. Tyrwhitt.] De Tragœdiâ loquens Quinctilianus, "Sed longè," inquit, "clariùs illustraverunt hoc opus Sophocles atque Euripides, "quorum in dispari dicendi viâ, uter sit poëta melior, inter "plurimos quæritur. Idque ego sanè, quoniam ad præsen- "tem materiam nihil pertinet, injudicatum relinquo. Illud "quidem nemo non fateatur necesse est, iis, qui se ad agen- "dum comparent, utiliorem longè Euripidem fore. Namque "is et in Sermone (quod ipsum reprehendunt, quibus gravi- "tas et cothurnus et sonus Sophoclis videtur esse sublimior) "magis accedit oratorio generi; et sententiis densus, et in "iis, quæ à sapientibus tradita sunt, pænè ipsis par; et in "dicendo et respondendo, cuilibet eorum, qui fuerunt in foro "diserti, comparandus. In affectibus verò cùm omnibus mi- "rus, tùm in iis, qui miseratione constant, facile præcipuus." [Inst. Orat. Lib. x. c. i.] "Cum Sophocle igitur" (verbis nunc utor doctissimi Harlesii) "Tragœdiam Græcorum per- "fecit Euripides; atque illi duumviri id, quod Æschylus "prudenter auspicatus erat, feliciter sapientèrque ad perfec- "tionem perduxerunt." [In suâ edit. Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 238.] Propter odium in fæminas, quod Euripides in tragœdiis, et præsertim in suo Hippolyto, expressit, dictus fuit à veteribus Μισογυνης. Sed affirmat Sophocles, apud Athenæum, [Lib. xii. p. 557.] Euripidem non nisi in scenâ ita adversus muliebre genus affectum fuisse: quod et ostendit Barnesius, in vitâ Euripidis. [§ xix.] Unam quidem, alterámque deinceps uxorem habuisse fertur; sed utrasque nuptias infelices expertus est. Aristophanem aliosque poëtas comicos obtrectatores habuit infestissimos. Maledicta tamen, quibus isti eum prosequebantur, nullum fidem apud æquos

rerum

rerum æstimatores metuerunt. Tandem, circiter septuaginta 163.
annos natus, in Macedoniam concessit ad regem Archelaüm, doctorum hominum egregium patronum, à quo munera anteà acceperat, et apud quem in magno honore habitus erat. In Macedoniâ aliquot annos commoratus luctuosâ morte periit, canibus regis infelici quodam casu discerptus; septuagesimo ferè quinto ætatis anno, Olymp. XCIII, 3. eodem quo et Sophocles nonaginta annos natus obiit. Rex Archelaüs Euripidis interitum summo mœrore prosequebatur, atque ossa ejus, repetentibus Atheniensium legatis, ut in patrio solo tumularentur, Athenas mittere nolebat: sed in Macedoniâ ei magnifice parentandum, sepulchrúmque nobilissimum extruendum curavit. Cives verò sui, quum cineres ejus obtinere non possent, magnificum cœnotaphium ei condiderunt; quod Pausaniæ tempore adhuc durabat, atque hoc distinchon exhibebat:

Ου σον μνημα τοδ' εστ', Ευριπιδη, αλλα συ τουδε.
Τη ση γαρ δοξη μνημα τοδ' αμπεχεται.
[Brunck. Analect. Vol. iii. p. 265.]

Refert idem Pausanias statuas Euripidis et Sophoclis in theatro Athenis positas fuisse. [In Atticis cap. 21.] Vitam Euripidis Græcè scripsere Manuel Moschopulus, Thomas Magister; et Latinè Josua Barnesius. Vide Fabr. Bib. Gr Vol. ii. p. 234, sqq. edit. Hareles. et *Voyage du Jeune Anacharsis en Grece*, ch. lxix.

EURIPIDIS EDITIONES PRÆCIPUÆ.

1. Euripidis Medea, Hippolytus, Alcestis, Andromache, Græcè. *Florentiæ*, apud *Laurent. Franc. de Alopa*; *in 4to* [à *Jano Lascari* sub finem sæc. XV. curata literis majusculis, neque tamen sine accentibus, descripta. Hæc est edit. omnium antiquissima, sed quæ non nisi quatuor tragœdias continet.]

2. Euripidis Tragœdiæ xix. in quibus præter infinita menda sublata, carminum omnium ratio hactenùs ignorata nunc primum proditur; operâ Guil. Canteri, Ultrajectini, Græcè. *Antwerpiæ, ex officinâ Christoph. Plantini*, 1571. *in* 12*mo*.

3. ———— Tragœdia quæ extant. Cum Latinâ Guil. Canteri interpretatione: et cum Scholiis Græcis ab Arsenio Monembasiæ Episcopo collectis. Accesserunt Jo. Brodæi, Guil. Canteri, Casp. Stiblini, Æmyl. Porti annotationes, Excudebat *Paulus Stephanus*, 1602. *in 4to*.

163. 4. ——— quæ extant omnia, &c.—Operâ et studio Josuæ Barnes, S. T. B. *Cantabrigiæ*, 1694, *in fol.* [Hæc edit. olim maximi habita erat; sed nuper merita ejus rectius à viris doctis, qui in edendis operibus Euripidis sudârunt, æstimata sunt: nequ: tamen negandum Barnesium multa præstitisse.]

5. ——— quæ extant omnia. Tragœdias superstites, &c. recensuit:—interpretationem Latinum—reformavit; Samuel Musgrave, M. D. *Oxonii*, 1778. 4 *Voll. in 4to*, [Edit. omnium splendidissima, nec sine laude ab eruditis excepta.

6. ——— quæ extant omnia. *Lipsiæ*, 1778—1788. 3 *Voll. in 4to.* [Exhibet hæc edit. Barnesianam recusam, sed ita, ut in duobus posterioribus tomis omnia, quæ præstiterat Musgravius, et optima quæque quæ protulerant singularum tragœdiarum editores possint inveniri, magnâ cum diligentiâ collecta et edita à viro doctissimo Chr. Dan. Beckio. Accedit index verborum copiosus et accuratus. Est igitur hæc edit. omnium quæ adhuc lucem viderunt longè utilissima.]

Singulæ Euripidis Fabulæ, vel earum quædam selectæ, sæpè à viris doctis editæ sunt: quarum vel magnum numerum hìc recensere nimis foret longum. Optimæ notæ sunt sequentes: 1. Medea et Alcestis; cum interpret. Geor. Buchanani Scoti: *Edin.* 1722. *in* 12*mo.* 2. Hecuba Orestes et Phœnissæ, à Jo. King. *Cantab.* 1726. *in* 8*vo.* 3. Eædem; curante Th. Morell, qui Alcestin adjecit. *Lond.* 1748. 2 *Voll. in* 8*vo.* 4. Phœnissæ, cum interpr. Hug. Grotii; edidit Lud. Casp. Valckenear: *Francq.* 1755. *in* 4*to.* 5. Hippolytus. cum interp. Geo. Ratalleri, edidit Lud. Casp. Valckenaer. *Lug. Bat.* 1768. *in* 4*to.* 6. Tragœdiæ quatuor; Hecuba, Phœnissæ et Bacchæ. Curavit R. Fr. Ph. Brunck. *Argent.* 1780, *in* 8*vo.* 7. Supplices Mulieres. Edidit Jer. Markland. Accedit de Græcorum 5tâ Declin. imparisyllabicâ, &c. quæstio grammatica. *Lond.* 1775. *in* 8*vo.* [quæ est edit. altera.] 8. Iphigenia in Aulide, et Iphigenia in Tauris: recensuit et notulas adjecit Jer. Markland. *Lond.* 1771, *in* 8*vo.* 9. Burtoni Pentalogia; sive Tragœdiarum Græcarum Delectus; Editio altera; cui observationes, &c. adjecit Th. Burgess, *Oxon.* 1779. 2 *Voll. in* 8*vo.* 10. Hecuba, ad fidem MSS. emendata, et brevibus notis, emendationum potissimum rationes reddentibus instructa. In usum studiosæ juventutis. Edidit Ricardus Porson, A. M. Litt. Gr. apud Cantabrigienses Professor. *Lond.* 1797. *in* 8*vo.* Secutæ sunt Orestes, 1798, et Phœnissæ, 1799, et nuper, Medea, *Cantabr.* 1801, atque nuperrimè, Hecuba, iterum; cum

Supplemento

Supplemento ad Præfationem, quod continet doctiſſimi editoris expoſitionem præcipuorum metrorum Tragicorum. *Cant.* 1802.—Vide plures enumeratas, in Recenſione Editt. 3tio tomo edit. Lipſienſi præfixâ: et in Fab. Bib. Gr. Vol. ii. p. 258, ſqq. edit. Harles.

---

* MHΔEIA.] MEDEA, filia Æetæ, regis Colchorum, ex 165.
Idyiâ conjuge, fœmina apud veteres poëtas celebratiſſima; à quibus deſcribitur ut venefica, et incantatrix inſignis. Jaſonem ex Theſſaliâ cum Argonautis profectum amavit, eumque docuit quo modo draconem aurei velleris cuſtodem interficeret, ipſóque adeò aureo vellere potiretur. [Vide ſuprà in Excerptis ex Apollonio Rhodio, p. 81, ſqq.] In Græciam cum eo clàm navigavit; ubi poſtquam ei nupſiſſet, cumque eo complures annos vixiſſet, et ex eo aliquot filios ſuſcepiſſet, viſum eſt Jaſoni illam repudiare; atque Glaucam, ſive ut alii vocant Crëuſam, Creontis Corinthi regis filiam ducere. Medea repudiata "ferox invictaque" nil niſi ultionem ſpirat. Hujus ultionis modus argumentum dat ſequenti eximiæ Tragœdiæ; in quâ poëta perſonam Medeæ depingit tantâ ingenii vi, ut in ſcenâ vel veteri, vel recentiori, vix aliquid excellentius invenire poſſis. De hiſtoriâ autem Jaſonis et Medeæ conſuli poteſt Diodori Siculi Biblioth. lib. iv. Apollodori Biblioth. lib. i. c. 9. et in eam doctiſſimus Heynius. Item Hygini Fab. xxi. ſqq. Ovid. Epiſt. Medeæ Jaſoni; et Metamorph. lib. iv. ſub. fin. atque propr. Nominum Lexica.

Ver. 1, 2. Ειθ' ωφελ' Αργους—] Conſtructio eſt: Ειθ' ωφελε σκαφος Αργους μη διαπτασθαι Κυανεας Συμπληγαδας ες αιαν Κολχων. *Utinam navis Argo non volâſſet per Cyaneas Symplegades in terram Colchorum.* Ubi notandum: 1. Aor. 2. verbi οφειλω, *debeo*, uſurpari ad votum exprimendum, vel ſolum, vel cum ειθε, αιθε aut ως. Sic, ειθ' ωφελον ολεσθαι, *utinam periiſſem!* ειθ' ωφελες ολεσθαι, *utinam periiſſes!* ειθ' ωφελ' ολεσθαι, *utinam periiſſet!* &c. [Vide Vigerum de Idiotiſm. edit. Zeunii, p. 267.] 2. Æquè rectè dici σκαφος Αργους, *navis Argûs*, et σκαφος Αργω, *navis Argo*. Erat autem Argo navis illa celeberrima, quâ Jaſon cum ſuis heroibus, qui inde Argonautæ dicebantur, è totâ Græciâ delectis, navigavit in Colchum ad auferendum Aureum Vellus; ſic dicta forſan ab adjectivo αργος, *velox*. [Vide Virg. Eclog. iv. 34.] Κυανεαι, ſcil. πετραι, duæ erant parvæ inſulæ ſaxoſæ in mari Euxino haud longè à Boſphoro Thracio, parvóque diſtantes ſpatio; ex eo Συμπληγαδες

165. γαδες dictæ, quòd navigantibus nunc disjungi, nunc collidi [συμπλησσεσθαι] viderentur. Vide Apoll. Rhod. Argon. in ipso exordio, et ii. 317. Herodot. v. 85.] πλαγκται vocantur ab Homero, qui eas in Siculo mari collocat, cùm sint in Euxino. [Vide Odyss. μ. 61.] Cæterùm διαπτασθαι, inf. à διαπταομαι, pervolo, sumitur hic metaphoricè. Negat tamen Porsonus existentiam verbi πταομαι, πτημαι· et edidit cum Kustero, cui accedunt Lascaris et Eustathius, διαπτασθαι, ut sit aor. 2. mediæ. Attici, ut ille arbitratur, in præs. adhibent πετομαι, πεταμαι· nunquam verò ιπταμαι, in præs. sed ιπταμην, in imperf. et επταμην, in aor. 2. undè in inf. πτασθαι. Hanc occasionem arripuit vir doctissimus usum accentuum juventuti studiosæ commendandi.

3—6. *Μηδ' εν ναπαισι*—] Ordo est: *πευκη δε τμηθεισα εν ναπαισι Πηλιου μη ποτε πεσειν*, *et pinus secta in saltibus Pelii nunquam cecidisset*, *μηδ' ερετμωσαι χειρας ανδρων αριστων*, *neque remis* [vel *remigando*] *exercuisset manus virorum præstantissimorum*, [nam *ερετμοω* est *remis instruo*, vel *remigando exerceo*; (sive ut Porsonus, *remigare cogere*, *remigio applicare*: *ερετμωσαι*, est *remigare*.) atque ita videtur vocem intellexisse Scholiastes, *απο κοινου δε το αφελε μη ερετμωσαι ἡ Αργω* (potius *ἡ πευκη*) *τας των αριστων χειρας*. Malè igitur interpretes Latini, *neque manus remigâssent*.] *οἱ μετηλθον το παγχρυσον δερας Πελιᾳ*, Angl. *who went in quest of the golden fleece for Pelias*. Vide suprà ad Apoll. Rhod. i. 4. p. 81.

8, 9. —*πυργους*—] Supple *εις*. *θυμον*, supple *κατα*.

11, 12. —*ανδανουσα μεν φυγῃ*—] Sic construe: [*ην*] *φυγῃ μεν ανδανουσα* [*πολιταις οις*] *χθονα ἀν πολιταν αφικετο*, [Vide suprà p. 113. ad v. 35.] *in exilio quidem placens civibus quorum in terram pervenerat*: vel ut optimè interpretatus est poëtarum sui sæculi facilè princeps Georgius nostras Buchananus: —*gentis cujus exul incolit Solum, favorem demereri sedula*. Hujusmodi autem constructionis exempla sæpè occurrunt apud Græcos scriptores. [Vide Vol. I. ad p. 86. n. 4. Vide etiam Il. ζ, 396. et S. Clarke ad locum.] Monendus est autem lector ut ponat comma post *φυγῃ*, non item post *πολιταν*. Porsonus edidit *πολιτας*. Cæterùm pro *φυγῃ* legendum *φυσει*, [*indole, naturâ, moribus*;] conjicit doctissimus Frid. Jacobs in Animadversionibus in Euripidis Tragœdias, quas ad me nuper-è Germaniâ misit vir humanissimus, mihique amicissimus, Car. Aug. Boëttiger, qui has, omnesque adeò politiores Literas, Vimariæ ornat. Eandem quoque conjecturam in mentem venisse invenio erudito auctori Biblioth. Crit. Amst. Vide ejus operis Vol. ii. p. 40. "Si necesse esset textum mutare, "facilius esset hic *φυᾳ* quam *φυσει*, ut apud Pindarum, *σοφος* "*ὁ πολλα ειδως φυᾳ*: simili enim mendâ in quibusdam Hesychii

"chii editionibus, pro φευ, φυγη legitur: dubitari potest an "satis tragicum sit φευ· H. St. autem in voce Euripidem "citat." T. Y.

13. Αυτη τε—] Proponit Jac. Tate —αυτη δε ut ritè respondeat ad ανδανουσα μεν supra.

19. —ὡς αισυμνα χθονος.] *qui princeps est* hujus *terra.* Vide Vol. I. ad p. 3. n. 3.

21, 22. —ανακαλει δε δεξιας,] Lego cum doctissimo Jortino, ανακαλει δε δεξιας Πιστιν μεγιστην, ut δεξιας sit genitiv. sing. quem regit Πιστιν μεγιστην. Angl. *and invokes the mighty faith of his pledged right hand.* Quod et Porsonus probavit et edidit.

24. Κειται δ' ασιτος,] Pulcherrima sanè descriptio! atque ad commovendos affectus aptissima.

26. —ησθετ' ηδικημενη,] Egregius Græcismus, ubi participium pro infinitivo ponitur; et nominativus participii usurpatur quandò sermo, ut hic, manet in eadem personâ: *animadvertit se injuriâ affectam.* [Vide infrà v. 36, 38, 495. et 548.] Quum autem transitus sit ab unâ personâ ad alteram, participium cum alterâ hac personâ ponitur in accusativo: Sic ησθετ' αυτον ηδικημενον, *animadvertit illum injuriâ affectum,* Vide Vigerum de Idiotism. p. 330. edit. Zeunii. 166.

33. —ὡς σφε νυν ητιμασεν εχει.] Sic Angl. *who now has disgraced her.* Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 577. p. 134. Versum in priore editione 41. [Σιγη δομους εισβασ', ιν' εστρωται λεχος] cum Porsono hâc ejeci.

43, 44. —ου τοι ῥαδιως—] Ordo est: τις συμβαλων εχθραν αυτη ου τοι οισεται καλλινικον, *aliquis, suscepto cum illâ odio, nequaquam præclaram victoriam reportabit.* Olim credidi poëtam, per ου—καλλινικον οισεται, (vulgarem lectionem) intellexisse *non quidem feret se pulchrum victorem,* seu *nequaquam præclarus victor evadet:* sed statim sentiebam Linguæ Gr. rationem, ut hoc rectè exprimeretur, necessariò postulare καλλινικος. Barnesius, quamvis hic vulgarem lectionem probavit, et reddi posse credidit καλλινικον *victoriam insignem,* ostendit tamen [ad Herc. Fur. v. 681.] καλλινικον αειδειν notam esse locutionem pro *victoriam quamvis reportare,* subintellectâ voce μελος aut αοιδην. Muretus igitur hic legendum proposuit φερεται· quod observo Porsonum edisse et ingeniosè tuitum esse.

53, 54. Χρηστοισι δουλοις—] Sic construe: τα [πραγματα] δεσποτων κακως πιτνοντα εστι συμφορα χρηστοισι δουλοις, και ανθαπτεται φρενων· *res adversæ dominorum calamitati sunt servis fidelibus, et tangunt* ipsorum *mentes.* ἁπτω, *necto;* ἁπτομαι, in voce med. *necto meipsum cum aliquo,* i. e. *tango:* ανθαπτομαι, *vicissim tango;* et habet post se gen. per notam syntaxin.

56. —μ' ὑπηλθε—] μ' pro μοι· nam concordat cum μολουση 167. infrà: ὑπερχομαι vulgò habet post se accusat. interdùm dativum.

167 rum. Verùm dubitat Marklandus, ad Iph. A. 492. ubi hujusmodi constructio occurrit —Αλλως τι μ' ελεος της ταλαιπωρου κορης Εισηλθε, συγγενειαν ενvυμενῳ —an μ' poni possit pro μοι. quare proponit εννυμενον. Et si verus est canon Dawesianus, [Vide Misc. Crit. edit. Burgess. p. 266, 473.] "Poëtis scil. Atticos non licere ullam diphthongum elidere," μ' i. e. μοι, hic necessariò postularet μολουσαν, quo modo et Porsonus edidit ex uno MS. &c. quamvis vulgatam putat confirmare videri Philemon Athenæi vii. p. 288. et exemplum illud ex Iph. A. Rectè conjecerat Jac. Tate, in literis ad me datis, ante editam á Porsono Medeam, criticum illum eximium μολουσαν prælaturam. "Nam cum," inquiebat idem J. Tate, "dativus nominis præcedit, sequi potest "accusat. adjectivi aut participii, uti infra, v. 818. et 890. "et 1233—35. at non vice versâ." Quod quidem verum est tum apud Græcos, tum apud Latinos scriptores. Cæterùm—μεμιμηται, ut ait Scholiastes, τους εν μεγαλαις δυστυχιαις εξεταζομενους· ουτοι γαρ σιωπην της συμφορας μη δυναμενοι, και λεγειν ανθρωποις φοβουμενοι, ουρανῳ, η ηλιῳ, η γῃ, η θεοις αλλοις, διηγουνται.

59. Ζηλω σ'] μακαριος ει τοιαυτην διανοιαν εχων. Αλλως· θαυμαζω σε, πως ουκ εγνωκας. *Schol.* Vide Valck. ad Eur. Phœn. p. 150.

64. —προς γενειου] Mos erat antiquissimis temporibus ut supplices quibus supplicabant eorum alterâ manu genua, alterâ mentum vel barbam prehenderent, [Vide Iliad. α, 501. θ, 371. κ, 454.] undè hic, ut videtur, nutrix pædagogum per barbam obsecrat.

67. Πεσσους] Rectè interpretatur Scholiastes de loco ubi aleatores convenire solebant. MUSGRAVE. [Vide Gesneri Thes. Ling. Rom. Voce *Calculus*.] πεσσοι non est nomen loci, ubi talis luditur, sed sunt columellæ saxeæ, quibus area fontis et suggestus ejus, qui procul dubio fuit saxeus, cingebatur. REISKE. Se tamen optimè tuetur Musgr. in notâ sequente: et auctores habet disertissimos magnum Casaubonum ad Theophr. xiv. et quem citat Piersonum. *Cantab. Anon.*

72. —τοδε] Hìc sanè τονδε prætulerim, ut vitetur homœoteleuton. PORSON.

84. Τις δ' ουχι θνητων ;] supple γινωσκει τοδε ; *Quisnam mortalium hoc non novit ? —αρτι γινωσκεις τοδε, jamdudùm tu nôsti—&c.* Lectio vulgata est ; Τις δ' ουχι θνητων αρτι γινωσκει τοδε,— quam *Tatius* hoc modo posuit Anglicè, You find this out now, it seems. *But where's the man, who does not by this time know this plain truth, that every man loves himself better than his neighbour,* (*some* it is true in many cases *justly* enough, *others* basely *for their own interest*, violating every tie of duty and honour) *since*

even

even Jason our maſter *can find in his heart, for the ſake of marrying* with a princeſs, *to abandon theſe his* poor innocent *children* —to the bleak mercy of the world.

86. Οἱ μεν δικαιως, &c.] Janus Gulielmius legendum putabat δια κλεος, *gloriæ cauſâ.* [Veriſim. i. c. 16.] Mihi verſus intercidiſſe videtur. Quare manum abſtineo. Musgrave. Idem tamen, ut obſervavit auctor doctiſſimus Bib. Crit. Amſt. [Vol. ii. p. 44.] acutam et ſpecioſam propoſuit correctionem, in Supplem. Tom. iii. p. 341. Ου μην δικαιως ουδε Κυπριδος χαριν, *Atqui pudici matrimonii nullam Medea gratiam refert Jaſon, ſi quidem ſuſceptorum liberorum amor novo matrimonio minuitur.* Brunckius autem hunc verſum ſpurium eſſe judicat. Sed nihil mutandum nec rejiciendum, modò ponatur comma poſt χαριν in v. 86. Senſum rectè vidit vir Magnus Hugo Grotius, qui locum ita reddidit: *Adeóne morem ſeculi ignoras, ſibi Ut quiſque cupiat eſſe meliùs quam alteri, Pars jure, pars privata dum inhiant commoda, Quando iſte ſobolem poſthabet lecto pater.* Excerpt. ex Trag. et Com. Græc. p. 190. Cæterùm de hoc verſu 86. ita Porſonus: "Mihi videtur ſententiam prioris "verſus quodammodo mollire Euripides."

89. Συ θ' ὡς] Brunck. Συ δ' ὡς— e Florent. edit. rectè, ut opinor; nam nihil eſt in præcedente verſu ad quod τε referri poteſt; δε verò refertur ad μεν ſubauditum, ui ſæpè fit; quaſi eſſet Ὑμεις μεν—Συ δε— J.T. Atque ita Porſonus edidit.—ερημωσας εχε, idem quod ερημωσον. Vide ſuprà ad v. 33. 168.

96. —Δυστανος εγω,] Doricè pro δυστηνος. "Doricas formas "in impreſſis receptas non agnoſcunt membranæ in his Ana"pæſtis." Brunck. In Anapæſtis neque nunquam neque ſemper Doricâ dialecto utuntur Tragici. Ubi igitur in communi formâ MSS. conſentiunt, communem formam retinui; ubi codex unus aut alter Doriſmum habet, Doriſmum repoſui. Porson, ad Hec. v. 103 μελεα τι [ἑνεκα vel δια] πονων.—Medea ſcilicet exauditur, ſcenam nondùm ingreſſa; quod ad animos audientium commovendos exquiſitè eſt excogitatum. Carminis genus ſimul mutatur ex Iambico in Anapæſticum; quod terrorem auget.

103—104. —αλλα φυλασσεσθ'—] *Sed cavete à ſævo impetu et horribili naturâ animi contumacis.*

105. Δηλον δ' αρχης εξαιρομενον] Et hunc verſum, per figuram, quam Rhetores vocant αντιστροφην· conſtituit Porſonus et verſum 1105. —Σωματα θ' ηβην ηλυθε τεκνων, propter numeros ſedem præpoſitionis mutans, et αντιστροφην faciens.

119—121. Δεινα τυραννων λημματα—] Pulchrè emendavit vulgarem hujus ſententiæ interpretationem vir ornatiſſimus Sam. Clarke; [ad Il. α, 82.] *Terribiles ſunt regum animi; quippe* 169.

169. *quippe rarò admodum cedere, plerumque dominari soliti, difficulter iras degunt.* Nimirùm αρχω in voce act. Lat. sonat *princeps sum;* αρχομαι autem in voce pass. *subditus sum.* [Vide Vol. I. ad p. 46. n. 1.] Ολιγα, *rarò,* πολλα, *multùm,* usurpantur adverbialiter.

122—128. Το γαρ ειθισθαι ζην επ' ισοισιν.] Ita Porsonus cum Brunckio. Vide supra ad p. 86. v. 147.] Sic autem construe et interpretare: το δ' αρ ειθισθαι ζην επ' ισοισιν κρεισσον· Angl. *And after all, the habit of living upon a footing of equality is preferable:* ειη εν εμοιγε— *may I then for my part be permitted*—ει μη μεγαλως, οχυρως γ' ουν καταγηρασκειν, *to grow old, if not in magnificence, at least in security.* Quod nimirùm est aureæ mediocritatis. γαρ, πρωτα μεν, ειπειν τουνομα των μετριων νικα, &c. Angl. *For in the first place, the very mention of the name of a moderate condition has a superior charm; and the experience of it is by far the best state for mortals:* τα δ' ὑπερβαλλοντα δυναται βροτοισι ουδενα καιρον, &c. *immoderata autem nullo tempore efficacia sunt mortalibus.* απεδωκε δε μειζους ατας οικοις, ὁταν δαιμων οργισθη, *afferunt autem* [τα ὑπερβαλλοντα scil.] *majores calamitates familiis, quando deus irascitur.* [Aor. in hoc sensu tironibus notus.] Doctissimus Frid. Jacobs, pro οικοις proponit ογκοις, ut sensus sit: *gravior instat magnis et elatis rebus à fortunâ pernicies.* Quam conjecturam eruditè tuetur. [Animadverss. in Eur. Tragœd. p. 23.] Cf. Horat. Lib. iii. Od. x.

138. Επει μοι φιλια κεκρανται.] *Quia minimè amica facta sunt.* Ita Brunckius, Beckius et Porsonus. Musgravius habet Επει μοι φιλι' ἁ κεκ. &c. Vulgaris lectio est: επει μοι φιλια κεκραται, *quoniam res infesta sunt immista.* Sensus est: *Mihi nequaquam arrident dolores domûs, præsertim flagitiis inquinati.* κεκραται per Sync. pro κεκερασται, à κεραννυμι, *misceo.*

139, 140. Ουκ εισι δομοι·—] Optimè ad numeros, non prorsus ex conjecturâ, hos duos versus restituit acutissimus Porsonus, sic:

Ουκ εισι δομοι· φρουδα γαρ ηδη
Ταδ'· ὁ μεν γαρ εχει λεκτρα τυραννων.

Quicunque verò has literas amat, leget cum voluptate Porsoni annotationem ad hunc locum; ubi vir egregius ansam arripiens ex repetitione τυ γαρ intra tantillum spatium; (scil. γαρ ηδη, et, in versu sequente, γαρ εχει) aliquot exempla profert, ubi eadem particula itidem repetitur. Tum, nihil majus se habere quod agat, atque otio frui profitens, [quod de me utinam ex animo et ego possem prædicare!) longè, sed admodum erudite, digreditur, ut ostendat quàm non paucis Poëta-

rum

rum fragmentis ita citari acciderit, ut in hunc usque diem inter Scholiastæ verba latuerint.

144. Αι, αι,] Vox Medeæ scenam nondùm ingressæ adhùc auditur; id quod ad animos audientium commovendos mirè est accommodatum.

146. θανατῳ καταλυσαιμαν] *morte dissolvar*— Conf. Shakesperium, *Hamlet, Act* I. *Scen.* iii.

151. Τι σοι ποτε τας απλαστου—] ερος απλαστου κοιτας 170.
pro απλαστος ερος κοιτας. atque sic reddidit Buchananus: *Quod tandem immoderatum Thalami desiderium—?* In textu repone ερος.

153. Σπευσει—] το—σπευσει θανατου τελευταν, αντι του σπευξει, και εμβαλει σοι θανατον. *Schol.*

157. —μη χαρασσου—] *ne irascere*, μη οργιζου. Hesychius, κεχαραγμενος, ωργισμενος. Herodot. vii. 1. μεγαλως κεχαραγμενον τοισι Αθηναιοισι. Verùm vix æquum erat à Medeâ, ut ne omninò irasceretur, exigere. Legendum igitur: Λιαν τοδι μη χαρασσου, *ne nimis vehementer ab hoc irascaris.* τοδι pro τοδε metri causâ. Sic ταυτι Supplic. 156. τηδι Her. F. 667. MUSGRAVE. Legendum putat Brunckius: Κεινῳ λιαν μη χαρασσε. Cujus proximè ad mentem corrigit Porsonus, κεινῳ τοσον μη χαρασσου.

158. —συνδικασει.] Fut. 1. à συνδικαζω penult. corripit: sed est hìc Dor. pro συνδικησει, à συνδικεω, *patrocinor.*

160. Δυρομενα σοι ευνεταν.] Sic Porsonus edidit, pro Οδυρομενα σοι ευνεταν. Vide ad Hec. edit. nov. 735. Eustath. ad Il. β. p. 218, 19—165, 20. ευρισκεται δε και το οδυρεσθαι δυρεσθαι. Deinde ευνεταν Brunckius.

170. Θεμιν ευκταιαν—] *quæ vota et imprecationes effectu carere non sinit* —Firmat hanc interpretationem ὁρκιαν Θεμιν, quod mox legitur, v. 212. (211.) MUSGRAVE.

172. —εν τινι μικρῳ] Λειπει κακῳ· αλλα δηλονοτι μεγα καταπραξαμενη κακον, παυσεται της οργης. *Schol.*

184. —πριν τι κακωσαι τους εισω·] κακοω duplicem accusat. 171.
habet post se.

190. Και τοι τοκαδος δεργμα—] Λειπει το εχουσα· και τοι φησιν ἡ δεσποινα δεινον ὁρᾳ τοις τολμωσιν αυτῃ πλησιαζειν, εχουσα λεαινης τετοκυιας το βλεμμα, και ὁμως ὑπως εχουσης αυτης θυμου, εις την χαριν εισελευσομαι. *Schol.*

193—206. —Σκαιους δε λεγων—] Elegans locus, quem sic vertit celeberrimus Hugo Grotius: [Excerpt. ex Trag. Gr. p. 192.]

Nil me peccet judice, siquis
Proavos multum sapuisse neget,
Placuit thalamos quibus et festas
Ornare dapes carmine, lætas
Quod mulceret molliter aures:
At multifidis nemo Camænis
Docuit Stygios sistere luctus,
Unde et mortes et funesti
Casus totas vertêre domus.
Atqui potiùs debuit istis
Musa mederi, nam quid canâ
Ridente juvat tendere vocem,
Cum res per se sit grata satis
Dulcis mortalibus esca?

Quæ et pulchrè reddidit Geo. Buchananus; sed Grotium in hâc parte præfert Barnesius. Tentavit et hunc locum non infeliciter celeberrimus Sam. Johnson. Vide *Johnson's Works, published by Murphy*, Vol. i. p. 161. ubi est etiam parodia Anglica horum versuum, haud pari successu facta. Conf. *Anecdotes of distinguished Persons*, Vol. iv. p. 182.

208 Λιγυρα δ' αχει—] Αντι του λιγυρως και οξεως, τα αχεα φησιν, ἁ μογερα Μηδεια βοᾳ. *Schol.*

172. 211. Ταν Ζηνος ορκιαν Θεμιν,] ταν scil. θυγατερα Ζηνος— *Themidem, filiam Jovis, custodem jurisjurandi.* [Vide suprà ad v. 170.] "Ταν Ζηνος (γυναικα) Themis, Cœli et Terræ filia, "Jovis pellex. Vide Apollodor. et Bos. ellips, voce γυνη." *Cantab Anon.*

212. Ἁ νιν εβασεν] *quæ ipsam ire fecit*—Meminerint juniores Doricum εβασεν pro εβησεν habere penultimam longam. α scil. in Dorico α semper longum.

214. —αλα νυχιον—] dicit, quia contra Veterum morem tam noctu quam interdiu navigabant. Val. Flacc. vii. 175. *Indè diem noctemque volant.* ποντου κληιδ'· Sic Theodorides, Antholog. H. Steph. p. 253. [Brunck. Analect. Tom. ii. p. 44.] Κληιδας ποντου σε, και εσχατιας Σαλαμινος. κληις utroque loco *portam* vel *claustrum* significat, planè, ut apud Dionys. Perieg. v. 1036.—Intelligendum autem hoc loco de Bosphoro Thracio, quod claustrum erat Euxini. Hac enim Medea, à Colchis Thessaliam venit. απεραντον interpretari licet, *qui claudi non potest.* περαινειν enim *claudere*, *obserare*, sonat Orest. v. 1584. MUSGRAVE. Ingeniosa est et forsan melior interpretatio Brunckii: *per mare occidentale ad difficile transitu Bosphori claustrum.* Cæterum Porsonus hos tres versus ita dispertivit, quem ego secutus sum.

Δι' αλα νυχιον εφ' αλμυραν
Ποντου κληιδ' απεραντον.

216. Κορινθιαι γυναικες,] Tandem in scenam progreditur Medea; cujus tota hæc oratio est pulcherrima, et poëtam sapit superioris ordinis. Prope exordium tamen quædam difficilia occurrunt; erant nempè à poëtâ exquisitiùs elaboranda,

da, ut Medea, quo meliùs amicitiam captaret Chori, eidem 172.
se ostenderet gravem et sententiosam. *Corinthiæ*, inquit, *mulieres, exivi è domo, ne in aliquâ re me reprehenderetis.* "Antequam," inquit Jac. Tate, "sequentis loci difficillimi "conemur interpretationem, notandum est, locutionem ὀμμάτων ἄπο posse usurpari sive de iis, qui aliquo ministerio publico peregrè funguntur, seu de iis, qui domi in studiis se "abdiderunt. De hisce posterioribus non potest hîc intelligi, quia hi postea indicantur per τοὺς δ' ἀφ' ἡσύχου ποδός. "Nil igitur significare potest nisi exercituum et classium "præfectos, aut qui legationes publicas agunt apud exteras "gentes. Vocem quoque θυραίοις credo posse sumi de personis publicis; sed ab iis omninò diversis, qui domi manent "è conspectu civium remoti; et eos denotari qui in forum "prodeunt, atque in consiliis et concionibus coram populo "rempublicam tractant. Eorum utrique generi οἱ δ' ἀφ' "ἡσύχου ποδός opponuntur: illis scilicet, quia nullo publico "munere funguntur peregrè profecti; his autem, quia "quamvis in civitate degant, nunquam in publicum prodeunt, neque rempublicam omninò gerunt. Construe igitur hoc modo et interpretare: οἶδα γὰρ πολλοὺς [μὲν] βροτῶν "—τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο, τοὺς δ' ἐν θυραίοις, σεμνοὺς γεγῶτας· τοὺς "δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς τὴν δύσκλειαν τῆς ῥᾳθυμίας κτησαμένους. [Sine "scrupulo resolvi οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς—ἐκτήσαντο, quæ per se "est integra sententia, in τοὺς δ'—κτησαμένους· quia, ut notum, "exempla hujusmodi ἀνακολουθίας apud Græcos scriptores, et "apud scriptores in omni linguâ, præsertim in sententiis "longiusculis, sæpenumerò occurrunt.] *Nam bene novi* "*multos quidem mortalium ex eo quod personas publicas,* "*sive domi seu foris, gesserint, dignitatem et honorem sibimetipsis peperisse; eos autem, qui vitam clam privatisque* "*studiis deditam transegerint, inque publicum minus prodierint,* "*sibi comparâsse infamiam socordiæque crimen:* sed iniquissimè; *namque aliquem damnare, ingenio ejus atque indole parùm perspectis, summa certè est injuria.*" Hujus loci, quem valdè difficilem et intricatum agnoscit etiam Porsonus, alii alias interpretationes excogitârunt: sed omnium rectissimè sensum Poëta cepisse, ut suprà, videtur J. Tate; qui porrò observavit "Euripidem propriam personam, potiùs quam "Medeæ hîc loci sustinuisse; atque, ut alibi interdum, oblitum fuisse proprietatis temporum, hominum et locorum, "dum eos perstringere studet, qui minùs rectè sentiebant de "studiis philosophiæ et poëseos, quibus ipse fuerit addictus, "Vide infrà vv. 297. 306. vide et Hec. 257. Iph. A. 339. "345. et multa alia id genus loco ethici nostri Poëtæ, τῳ "ἐπι της σκηνης φιλοσοφῳ." [Vide plura in Biblioth. Crit. Amst.

Amst. Vol. ii. p. 51. ubi auctor doctissimus protulit versionem Ennii, quæ laudatur à Cicerone, Ep. ad Div. vii. 6. adjunxitque interpretationem H. Grotii.] Cæterùm Chori officium optimè depingit Horatius, Art. Poët. 193. ad quem locum vide virum admodum Reverendum Rich. Hurd, nunc episcopum Vigorniensem: item ad v. 200. ubi vir doctus ingeniosè admodùm disserit de ipso hujus Tragœdiæ Choro.

221. Δικη γαρ ου—] Quæ sic construe: γαρ δικη ου ενεστιν εν οφθαλμοις [τινι] βροτων οστις, κ. τ. λ. *Justitia enim non inest oculis* alicui *mortalium cuicunque*, &c.

222. —εκμαθειν—] Eustath. ad Il. γ, p. 415, 12—324, 48. εκμαθη. Utraque lectio proba. Sæpe enim πριν cum subjunctivo jungunt Tragici, omisso αν, quod in sermone familiari semper requiritur. PORSON.

228. —οιχομαι δη] Angl. *And I am fast going*.

230. —γινωσκεις καλως] pro γινωσκειν καλως. Res enim ejusmodi est, de quâ ad testimonium Chori rectè provocari potuit. Cantero placet γιγνωσκω καλως, Reiskio γιγνωσκεσθαι καλως. MUSGRAVE. —γιγνωσκειν καλα edidit Brunckius. Simplicissimam Musgravii emendationem recepit Porsonus.

234. —χρηματων ὑπερβολη—] χρηματων λεγει των εις την φερνην· τουτο δε ὁ Ευριπιδης απο της κατ' αυτον συνηθειας λεγει· οἱ δε ἡρωες ουχ' ουτως εποιουν τους γαμους, αλλ' εκ των εναντιων αυτοι εδιδοσαν, καθαπερ και αυτος εν αλλοις παρεστησε· και Ὁμηρος· [Iliad. λ, 244.] Πρωθ' ἑκατον βους δωκεν, επειτα δε χιλια—. εστι δε αναχρονισμος· οἱ γαρ ἡρωες το εναντιον παρειχον. *Schol.*

236. —κακου γαρ τι δ' ετ' αλγιον κακον. Καν, κ.τ.λ.] quæ lectio vulgata est a Porsono approbatam. Γαρ refertur ad aliquid subauditum; Quare autem hoc dico: NAM *adhuc gravius malum* est *hoc malo*, &c. Vide infrà ad v. 254.

173. 239. —ουδ' οιον τ'—] Vide Vol. I. ad p. 5. n. 6.

248. Η προς φιλων τιν'—] "Ubi," inquit Porsonus, [ad Orest. 64.] "verbum in brevem vocalem desinit, eamque "duæ consonantes excipiunt, quæ brevem manere patiantur, "vix credo exempla indubiæ fidei inveniri posse, in quibus syl-"laba ista producatur." Qui Canon ne hic loci violetur cavet Porsonus, pro ἡλικα, ἡλικας scribens; et scriptionem suam ita ingeniosè tuetur:—"Euripides, quo judice, unus amicus μυ-"ριων κρεισσων ὁμαιμων (Orest. 796.) amico æqualem non op-"poneret. Dedi igitur προς ἡλικας, *ad æqualium cœtum*, "Phœniss. 1761. προς ἡλικας φανηθι σας." Cæterùm pro φιλων Brunckius è duobus MSS. φιλον, atque ita Porsonus.

250. Λεγουσι δ' ἡμας—] Notus Græcismus; ad verbum, *Dicunt*

Dicunt autem nos quod periculorum immunem vitam agamus, &c. Meliùs Latinè; *dicunt nos agere*, &c.

254. Αλλ' ου γαρ—] i. e. Αλλα δια τι ουτω λαλω; γαρ ου κ.τ.λ. pro αὐτος, fcribe cum Daweſio et Porſono, ἁυτος nam eſt ὁ αυτος.

259. Ου μητερ'—] Ordo videtur eſſe: ουκ εχουσα μητερα κ.τ.λ. μεθορμισασθαι [απο] τησδε σ. *non habens matrem*, &c. *qui portum mihi præbeant ex hâc calamitate.*

264. —ην τ' εγηματο,] Quum γαμειν de viro γαμεισθαι de feminâ vulgò dicatur, conjicit Porſonus, ut ſarcaſmo utatur Medea, legendum ἡι τ' (quod facilè in ην τ' tranſire poſſet) i. e. ἡ τ' εγημάτο, *et* illam *cui ille nupſit*,—eodem modo quo Martialis: *uxori nubere nolo meæ.* Sed hoc Muſâ Tragicâ minùs dignum videtur. Non negat tamen Porſonus benè etiam legi poſſe, ἡ τ' εγημάτο, ut mox 290. τον δοντα, και γημαντα, και γαμουμενην· ut ſit, *et illam quæ nupſit ei.* Quod autem ad γαμουσα attinet, quod de ſe uſurpat Medea, infrà 606. Id mihi videtur ab illâ dictum dum animo reputaret infandum facinus quod in eam patraverat Jaſon; et proprietatem ſermonis oblita, eum indignabunda interrogat: Τι δρωσα; μων γαμουσα,—*Quid faciens? Num alteri feminæ nubens*—cum dixiſſe debuit—*Nam alteri viro nubens*, ut tu alteram feminam matrimonio duxiſti!

265. Σιγαν—] *ut taceas:* hoc eſt ſcil. quod à te conſequi cupio. Alloquitur Chorum in ſing. num. quod ſolenne apud poëtas Tragicos.

269. Δρασω ταδ'· ενδικως γαρ—] Vide Hurd ad Hor. Art. Poët. ubi ſuprà.

277. κουκ απειμι—παλιν,] *neque revertar*— De απειμι in 174. ſenſu fut. Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.

280. Εχθροι γαρ εξιασι παντα δη καλων,] *Nam profectò inimici expediunt omnes funes*, απο μεταφορας των ονειροδρομουντων και χαλωντων προς το πνευμα της αρτεμονας. *Schol.* εξιασι pro εξιεισι, ab εξιημι, *emitto*, Atticè, BARNES. καλων, accuſ. à nom. καλως, *rudens*, gen. καλω. Dat. καλῳ, more Attico. In uſu eſt etiam καλος, ου, ὁ. [Vide Odyſſ. ε, 260.] utrumque ſignificat *funis nauticus*—præſertim *quo velum ad antennam vel attrahitur vel demittitur.* Idem proverbium occurrit apud Ariſtoph. Equ. 756. Edit. Brunckii. νυν δει σε παντα δη καλων εξιεναι σεαυτου, *nunc funes omnes tuas movere te oportet:* i. e. ut Dammius explicat, [in ſuo lex. voce καλος,] *jam omnis conatus eſt tentandus.*

281. Κουκ εστι—εκβασις.] *Non eſt littus in quod effugiam.* Comparet ſe alicui in pelago verſanti, inque hoſtis vel piratæ manus jamjam incidere metuenti. MUSGRAVE.

286.

174. 284. Δεδοικα σε—μη δρασης—] Vide suprà ad v, 250.—παρεμπισχων Ald. et omnes editiones Brunckianam præcedentes, exceptâ Lasc. quæ παραμπισχων habet. παραμπισχων A. Flor. παραμπισχων B. D. E. περαμπισχων Lib. P. παραμπισχων rectè Beckius post Brunckium. Vulgatum, sed non audacter, defendit Toupius Addend, ad Theocrit. xxi, 26. cum putet idem juris esse liquidæ ante mutam, quod est mutæ ante liquidam. Nec mendosum esse credit Wyttenbachius p. 55. anapæstum fortassè in quartam sedem admitti posse judicans. Sed demus, anapæstos non vi ejiciendos esse, si omnes consentiant MSS. eos certè ubi plures tollunt, frustra retinere coneris. Præterea Tragici nunquam in Senarios, Trochaicos, aut, puto, anapæstos legitimos, περι admittunt ante vocalem, sive in eadem, sive in diversis vocibus. Imò ne in melica quidem verbum vel substantivum hujusmodi compositionis intrare sinunt; raró admodum adjectivum vel adverbium. PORSON. Tum ingeniosè, ut solet, huic doctrinæ quæ officere videantur tollere pergit vir egregius; quem vide.

288. Λυπῃ—εστερημενη.] Sic Porsonus dedit pro λυπῃ—εσης, Vide Coll. Gr. Min. ad p. 31. n. 12.

296. —οντι] Subauditur εκεινον ανδρα ut antecedens. Vide suprà ad v. 221.

297. Παιδας—εκδιδασκεσθαι—] *Liberos edocendos curare*— Nam ita interdùm significat vox media.

298. —αλλης, ἡς εχουσιν, αργιας,] Pro αργιας, ingeniosè admodum legendum conjicit auctor doctissimus Bib. Crit. Amst. [Vol. ii. p. 56.] αιτιας, ut sensus sit: *Nam præter aliam, in quam incurrunt, reprehensionem, invidiam sibi contrahunt.* "Posses," inquit Porsonus, "legere αυτης pro αλλης. Sin hoc "displicet, sumendum est αλλης πλημμελειας, quod in locis "quibusdam apud Nostrum videor legisse."

175. 300. Σκαιοισι μεν—] δοξεις σκαιοισι πεφυκεναι αχρειος κ. τ. λ. *videberis stultis nequam esse*, &c. De voce αχρειος et similibus, vide virum acutissimum Sam. Clarke, ad Iliad. β, 269. πεφυκεναι, *naturâ esse*. Sic πεφυκως, v. 287.

321. Ῥᾳον φυλασσειν,] φυλασσειν est *observari*, ut rectè interpretatur D'Orvillius ad Chariton. p. 442. ubi vulgatam abundè contra Dawesium defendit. MUSGRAVE. Vide Dawes Miscell. Crit. edit. alter. p. 99. et eruditissimum Th. Burgess ad locum. Vide etiam Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5. ubi quæ observata sunt benè hìc illustrantur à Scholiaste: φυλασσειν, inquit ille, αντι του φυλαχθηναι και τηρηθηναι· ενεργητικον αντι παθητικου· τουτο δε ιδιος ως επιτοπλειστον τοις Αττικοις. Angli, in quibusdam vocibus, utuntur ex æquo activâ et passivâ formâ: *easy to watch*, or, *to be watched*. φυλαττομαι, in voc. med. est *caveo*, uti etiam tironibus notum.

322.

322. —μη λεγε λεγε,] Pro λεγε, Valckenarius ad Phœn. p. 181. proponit πλεια. Sed nihil opus.

323. Ὡς ταυτ' αραρε,] *Quoniam stat sententia.* αρω, *apto*, in perf. med. αρα, Attice αραρα. Porsonus, cum Ald. &c. αραρε, quod secundum producit. Vide quæ idem vir egregius de hoc Dorismo dixit, ad Orest. 26. 1323. Conf. Valckenar. ad Eur. Hippol. 1090.

325. Μη προς σε γονατ,—] *Per genua quæso, perque desponsam recens.* BUCHANAN. σε regitur à λισσομαι, subaudito. Lectio in priore editione μη προς σε γονατων erat.

326. —Λογους αναλοις·] *verba consumis.* αναλοις, contractè pro αναλοεις ab αναλοω, pro quo vulgò αναλισκω.

327. —λιταις;] *Litas? i. e. preces.* προσωποποιια. Respicit Homeri locum Iliad. ι, 498. Και γαρ τε Λιται εισι Διος κουραι, &c. BARNES.

328. Φιλω γαρ—] Supple μαλιστα,—ad quod refertur γαρ—

330. Πλην γαρ τεκνων,—] Sensus est: "Non equidem miror te patriæ recordari, *nam præter liberos* patria mea *est mihi saltèm longè charissima.*" Fortiùs autem Cicero: [De Off. Lib. i. 17.] "Cari sunt parentes, cari libri, propinqui, familiares: sed omnes omnium caritates patria una complexa est; pro quâ quis bonus dubitet mortem oppetere, si ei sit profuturus?" Cæterùm pro πολιν, Brunckius et Porsonus è tribus MSS. πολις.

332. Ὅπως αν οιμαι—] οὕτως—Φησι· μη καταμεμφου τας τυχας· επἰ ὅτε γαρ αγαθον τι ποιουσιν, επ' οτε δε κακον, ὡς αν ἡ τυχη παραγινοιτο. *Schol.* 176.

335. Πονος μεν· ἡμεις δ' ου πονῳ κεχρημεθα;] *Molestia quidem est; at nos nonne in molestiis versamur?* πονος subaudito εστι, ut κινδυνος Androm. v. 86. MUSGRAVE. Lectio vulgata πονουμεν ἡμεις, κε πονων κεχρημεθα, non debuit sollicitari. Rectè Buchananus: *Curæ premunt me, nec egeo curis novis.* Sensus est: "Tu jubes me liberare te curis meo exilio; sed ego opprimor curis, non tu: nec opus est mihi aliis, quas scil. exilium secum afferet." Χρῃζομαι interdùm significat *indigeo:* sic, Odyss. α, 13. νοστου κεχρημενον ηδε γυναικος, *reditûs indigentem atque uxoris.* item ρ, 421. τ, 77. et alibi; ubi notandum, et in Eur. et in Hom. verbum in hoc sensu construi cum genitivo. Porsonus dedit et laudat quam vocat certissimam Musgravii conjecturam; non, opinor, cum solito suo subacto judicio. "Tuis exemplis addo Eur. Cyclop. 88. 98. Verùm hic usus participii κεχρημενος proprius esse videtur. Vide H. Steph. iv. c. 580. B. et Damm. qui, auctoribus Eustathio et Budæo, a χραιζω deducit." *Cantab. Anon.*

336. ανθησω—] Ita Porsonus pro αιθησω, secundum orthographium,

graphiam, quam in hujusmodi secundis personis constanter servavit. Sic infrà, 340. απαλλασσου. 352. τευξει. 355. Θανει. &c. Vide Præf. ad Hec.

339. Φευξουμεθ'] More Dorico, atque, ut videtur, Attico, pro Φευξομεθα. Vide infrà v. 342. et 347.

349. —εφυ—] *est*. Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 9. p. 113.

350. Αιδουμενος δε, πολλα δη διεφθορα,] *Quin sæpè damno mihi meus pudor fuit*. BUCHANAN.

351. —ορω μεν εξαμαρτανων,] *equidem videor me errare*. Vide suprà ad v. 288.

356. —εφ' ἡμεραν—] Ita Porsonus pro αφ' ἡμεραν.

359. —των σων αχεων.] Supple δια. Vide suprà ad v. 95.

177. 363. κλυδωνα—κακων—] Sic incomparabilis Shakesperius: *a sea of troubles*.

365. —Κακως πεπρακται πανταχη·] Cf. *Thompson's Tancred and Sigismunda*, Act iii. Sc. 3.

366. Αλλ' ουτι ταυτη ταυτα,] Rectè Musgravius: *Sed non sic hæc* abibunt. i. e. ταυτα πραγματα ου αποβησεται εν ταυτη ὁδῳ. Conf. Valckenaer. ad Eur. Hip. 41.

373. —εξον αυτω—] *cùm ipse posset*. εξον, particip. ab εξεστι, *licet*, absolutè sumitur. Sic παρον, infrà, v. 449.

381. Σιγη δομους—] Vide suprà v. 41. Valckenarius ad Phœn. p. 433. et hunc et versum 41 delet.

384. —γελων.] Accusat. à γελως, ω, more Attico. Vulgò in gen. γελωτος.

385. —την ευθειαν,] i. e. κατα την ευθειαν ὁδον.

386. Σοφαι—] Meminerint tirones Dawesiani canonis: Si mulier de se loquens, pluralem adhibet numerum, genus etiam adhibet masculinum; si masculinum adhibet genus, uumerum etiam adhibet pluralem. PORSON, ad Hec. 515. Quod hic non oblitus est ipse accuratissimus, non quippe σοφαι ille de toto feminarum genere intelligit: Tatius meus, cui et ego assentior, mallet σοφη, de una Medea dictum proponere. Sed vide infrà ad v. 849.

387. —Και δη τεθνασι·] *et jam mortui sunt*, τεθνασι per sync. pro τεθνηκασι. Anglice. *And now suppose they are dead.* Vide Herman. ad Vigerum.

390. Ουκ εστι·] Quàm mirè elucet per totam hanc orationem ferox quædam sublimitis, quæ optimè convenit cum personâ Medeæ.

178. 399. Χαιρων—] *impunè*. Vide Toupii Notas ad Longinum, p. 318. edit. in 8vo. ubi vir acutus hanc significationem tuetur multis exemplis, ex quibus est hicce locus Euripidis.

402. —φειδου—βουλευουσα] Vide suprà ad v. 351. Cæterùm Medea, per pulcherrimam apostrophen, seipsam alloquitur.

406.

406. Τοις Σισυφειοις·] i. e. Creontis et illius familiæ; is enim erat filius prædonis Sisyphi: per contemptum autem vocat eos *Sisyphios*. BARNES.

408. Επισταμαι δε·] *Perita es ipsa.* πεφυκαμεν, *ita naturâ comparatæ sumus ut*, &c.

411. Ανω ποταμων ιερων—] παροιμια επι των επ' εναντια γινομενων. κεχρηνται και Αισχυλος και Ευριπιδης. HESYCHIUS. ουκετι —δολιαι εισιν αι γυναικες, αλλ' οἱ ανδρες. *Schol.* Conf. Hor. Lib. i. Od. 29. v. 10.

412. Χαρισι—] Porsonus, cum Heathio, in secundo antistrophes primæ, dedit ληξουσ' αοιδαι. Idem è duobus versibus in Strophe prima, scil. septimo et octavo, fecit unum; nec non in Antistrophe primâ. Atque tertium in Strophe secundâ incipere fecit à διδυμους, eundemque in Antistrophe secundâ à μονα pro μιμνει. Cujus in v. primo, pro ουδε τ' αιδους dedit ουδ' ετ' αιδως.

414. —θεων δ' ουκετι πιστις αραρε.] *Nec pacta fides Diis sat certa est.* BUCHANAN. Porsonus αραρε, pro vulgata αρηρε, ut antea, v. 323.

416. Ταν δ' εμαν ευκλειαν—] Hæc ita construi possunt; δε φαμαι στρεφουσι ταν εμαν βιοταν εχειν ευκλειαν· *fama autem convertit meam vitam* [i. e. *vitam muliebrem*] *habere* [i. e. *ita ut habeat*] *gloriam.* φαμαι plur. pro sing. num. ut sæpè apud poëtas.

421. Μουσαι δε—] Ordo est: Μουσαι δ' ὑμνουσαι [Dor. pro ὑμνουσαι] ταν εμαν απιστοσυναν, ληξουσι παλαιγενεων αοιδαν [Dor. pro αοιδων.] *Musæ autem quæ solebant celebrare meam* [i. e. *mulierum*] *perfidiam, desinent priscorum carminum.* [Sic Hor. *Desine querelarum.*] Conjicit Musgravius poëtam hìc alludere ad poëmata Archilochi, qui Euripidi παλαιγενης, licet non Medeæ.

424. Ου γαρ εν ἁμετερα γνωμα—] γαρ refertur ad id quod 179.
subauditur: Nobis mulieribus non datum est memoriæ prodere perfidiam hominis, *nam*— Cætera benè explicantur à Scholiaste: ου γαρ εν ἡμετερα γνωμη την της λυρας θεσπιν αοιδην ἐδωρησατο Απολλων, ου δυναται ωσπερ ἡμεις αἱ γυναικες ποιηματα γραφειν· επει ταχα αν αἱ γυναικες αντεκωμωδουν τους ανδρας, την δε ἑαυτων φυσιν επῃνουν, κατα τον του λεοντος μυθον. Λεων γαρ ιδων λεοντα ὑπ' ανδρος αγχομενον εν γραφῃ, ειπεν, και ἡμεις ει ηδειμεν γραφειν, ει πλασσειν, εμπαλιν αν οἱ ανθρωποι ετιθεντο αγχομενοι ὑπο λεοντων. Cæterùm ανταχησ' αν est ανταχησα αν. prim. pers. ut monuit vir egregius Th. Tyrwhitt. In quibusdam editt. malè scribitur ανταχησαν.

433. —διδυμας ὁρισασα ποντου πετρας·] ὁρισασα, αντι του διαστειλασα και διεξελθουσα τας Συμπληγαδας· ητοι διαπλευσασα και διελθουσα. *Schol.* [Vide suprà ad v. 1, 2.] Ex hoc versu collato

lato cum Æschyli Supplic. 555. crediderim ὁρίζειν idem aliquando significare quod πειρᾶν. MUSGRAVE.

436. —τας ανανδρυ κοιτας ολεσασα λεκτρον—] Tales pleonasmi apud tragicos abundant et interdum reciprocantur, ut Noster Troad. 609. dixit θρηνων οδυρμαι. Sic κοιτας λεκτρων Med. 436. λεκτρων κοιτας Alc. 946. PORSON, ad Hec. 302. Angl. *having lost thy bed*, or *the enjoyments of thy bed, now widowed.*

439. Βεβακε δ' ορκων χαρις,] *Periit reverentia jurisjurandi.* BUCHANAN.

442. Σοι δ' ουτε πατρος δομοι,] *Tibi autem non est paterna domus, misera,* μεθορμισασθαι παρα μοχθων τωνδε λεκτρων, *in quam ceu portum fugias è curis hujus thalami,* αλλα κρεισσων βασιλεια επεστη δομοις, *alia potentior regina præst* huic *domui.* αλλα, Dor. pro αλλη, uti Heathius notavit. Porsonus ουτε pro ουδε et παρα, (i. e. παρεστι) pro παρα· et των δε pro τωνδε. "Nihil," inquit "in textu mutavi, præter accentus et distinctiones; totum vero locum ita legendum puto: Σοι δ' ουτε πατρος δομοι, Δυστανε, μεθορμισασθαι Μοχθων παρα, σων τε λεκτρων Αλλα βασιλεια—παρα Lasc. μεθορμισασθαι genitivum regit ut suprà 260. Alc. 809." Felicissima quidem emen-datio!

447. Ου νυν κατειδον—] Notus Græcismus, quasi dicas Latinè; *Non nunc primùm animadverti asperam iram quàm intractabile malum sit:* pro eo quod est: *non nunc primùm animadverti quàm sit intractabile malum aspera ira.* Vide suprà ad v. 250.

449. Σοι γαρ παρον—] *Tibi enim cum liceret,*—Vide suprà ad v. 373.

180. 452. Καμοι μεν ουδεν πραγμα,] εστι scil. *Et mea quidem nihil refert,* [καθ'] ἁ μη ποτε παυση λεγουσ' ως, κ. τ. λ. quod ad ea attinet *quæ nunquam dicere desinis,* &c. ἁ δ' εις τυραννους εστι σοι λελεγμενα, elegans locutio, quâ et Latini interdum utuntur: *dicta sunt tibi,* i. e. *dicta sunt à te.* παν κερδος ηγου ζημιουμενη φυγη *omne id lucrum esse putes te exilio tantùm puniri.* Hic usus participii post verbum, ubi Latini infinitivo utuntur, notus est Hellenismus. Sed notandum, participium post verbum poni tantùm in casu nominativo, ut hic, quum sermo in eadem personâ manet; quum autem fit transitus à personâ ad personam, casus participii mutatur; sic, ηγου αυτον ζημιουμενον, *putes eum puniri.* [Vide Vigerum, p. 330. edit. primâ Zeunii.] Cæterùm Porsonus retinuit vulgatam lectionem—ουδεν πραγμα· μη κ. τ. λ. quam Musgravium sine causâ immutâsse putat.

460. Ὅμως δε κακ τωνδ'—] *Attamen ne ex his quidem defessus amicis, venio,* &c. Quæ sic bene vertit Geo. Buchananus:

nus: *Nec ista amicos me movent ut deseram. Adsum, tuisque commodis, mulier, vaco, Ut ne recedas hinc inops cum liberis, Egensve rerum.* τυ, pro τινος, Atticè. Pro τι σοι γε Porsonus, τοσονδε.

466. —τουτο γαρ σ' ειπειν εχω—] Ordo est: γαρ εχω ειπειν σοι γλωσσῃ, τουτο μεγιστον κακον εις ανανδρειαν. Sensus est: *Nam nihil aliud possum facere nisi linguâ proferre hoc maximum convicium in tuam ignaviam.*

470. Φιλους κακως δρασαντ'—] Angl. *To look in the face friends whom thou hast injured.*

475. Εκ των δε πρωτων—] Conf. Aristot. Poet. cap. 1. Vide et Iph. T. 1060. et Iph. A. 1148. 1194. 1392. et 349. J. T.

476. Εσωσα σ', ὡς ισασιν—] Crebra repetitio literæ σ in hoc versu Euripidem Comicorum risui fecit obnoxium. Vide Mureti V. L. i. 15. *Transact. of the R. S. of Edinb.* Vol. ii. p. 140. Lit. Cl. et Porsonum ad hunc locum.

486. Πελιαν τ' απεκτειν',] Vide Ovid. Met. vii. 4

488. Και ταυθ' ὑφ' ἡμων—παθων,] *His tamen beneficiis à me affectus.* De verbo πασχω vide Vigerum, Cap. v. Sect. ix. Reg. x.

491. —του δ' ερασθηναι λεχους.] *quod hunc amâsses lectam.* Vide 181.
Vol. I. ad p. 67. n. 2.

495. —συνεισθα γ'—ουκ ευορκος ων.] Vide suprà ad v. 26.

500—501, Δοκουσα μη τι—] *Existimans me nullum sanè beneficium à te accepturam.* μη τι recepi ex MSo in Biblioth. Reg. Paris. Vulgò μην τι. MUSGRAVE. Ὁμως δ' *Veruntamen;* supple κοινωσομαι, repetitum à v. 499. Vide suprà ad Œd. Tyr. 1326.

507. Εχθρα καθεστηχ'·] *invisa sum: invisa constituta sum.* Nam ita sonat καθεστηκα in perf. Act. Vide autem Vol. I. ad p. 130. n. 3.

511. —ἡ ταλαιν' εγω.] Tolle, cum Porsono, plenam distinctionem post εγω, et pone imperfectam; et in sequente versu scribe γε, non δε· atque plenè distingue post μονας, v. 513. et ita demum sensum multò meliorem efficies.

516. Ω Ζευ, τι δη—] Exclamatio admiranda! et ad per- 182.
sonam loquentis egregiè accommodata. Sic Shakesperius, notante Jac. Tate:

> ——— *There is no art*
> *To know the mind's construction in the face.* Macbeth.

522—525. Δει μ', ὡς εοικε—γλωσσαλγιαν.] Hæc sic Latinè reddidit celeberrimus Geo. nostras Buchananus: *Me, ut video, oportet eloquendi esse haud rudem, Verùm gubernatoris instar callidi*

182. *callidi Effugere summâ linteorum margine Loquacitatem, mulier, istam futilem.* [Conf. Æsch. S. C. Th. 62.] Εγωγ', επειδη και λιαν πυργοις χαριν, *Ego, beneficium quandò nimium exaggeras*,—πυργοω,—ω, πυργοις, πυργοις.

526. Εγω γ'—] Lege è MSS. cum Porsono, Εγω δε,—

529. —νους λεπτος,] Hic non reddi debet *mens subtilis*, sed *animus levis*. Exprobatio enim est, merita Medeæ erga se minuentis. HEATH. Angl. *a fickle mind.* αλλ' επιφθονος [αν ειη] λογος διελθειν, *sed invidiosus foret sermo percurrere*, &c. Negat tamen Jac. Tate vocem λεπτος id hic posse significare quod est *levis*, *fickle*; sed *acutus*, *subtilis*. Nam Jason nec potuit nec voluit Medeam *levitatis* vel inconstantiæ postulare; sed hic, et sæpius alibi, id ei laudi vertit, si laus est, quod ea summo ingenii acumine prædita esset. Idem vir doctus arbitratur inesse in hac parte orationis Jasonis confusionem illam ac perturbationem, quæ semper eum comitatur, qui se aliquid sibi conscire sentit: atque hunc locum ille ita Angl. benè reddidit: *Since you thus exaggerate the service you did me, I must tell you at once, I believe myself more indebted to the love you felt for my person, than to any other cause. 'Tis true you are a subtle arguer, and speak well for yourself. But were it not for the odium of attempting to disparage a service performed, I could shew by detail of argument, it was the love of me, which you could not withstand, that impelled you to preserve my life for your own sake. However, to let that pass—as it is an ungrateful subject—the service you did me was not amiss. But then, I have more than repaid it since*, &c.

531. Τοξοις αφυκτοις] Edit. Ald. πονων αφυκτων. "Alias "legitur τοξοις αφυκτοις. Vide Schol. sed et nostram lectio- "nem agnoscit; quæ certè longè potior. Et πονων respicit "ad *Draconem* et *Tauros* flammivomos, et armatorum sege- "tem, â quibus Veneficiis suis *Medea Jasonem* eripuit. Sin "τοξοις legatur, ad Ερως referendum." BARNES.

538. —μη προς ισχυος χαριν.] Pro χαριν Reiskius legit λαβειν, *non per violentiam aliena extorquere*, ut barbari faciunt. "Sed μη προς ισχυος λαβειν non est Græcè loqui. Proba est "vulgata lectio: Angl. *to be governed by laws; not to let mere "strength prevail.*" J. T.

540. —οι δε γης επ' εσχατοις] Sic Waller: *Song to a Rose.*

Tell her, that's young
And shuns to have her graces spy'd,
That hadst thou sprung
In desarts, where no men abide.
Thou must have uncommended died.

Conf.

Conf. *Gray's* Elegy:

Full many a flower is born to blush unseen— *Idem.*

542. Ειη δ' εκειγε—] Conf. Tyrtæum, Coll. Gr. Min. et Theocritum, infra Idyll. viii. 53.

548. —δειξω—σοφος γεγως,] *monstrabo me prudentem fuisse.* 183.
[Vide suprà ad v. 26.] Hanc quidem locutionem Latini interdùm imitantur. Sic Virg. Æneid. ii. 377. *Sensit medios delapsus in hostes.* Ubi vir celeberrimus, Chr. Gr. Heyne; "*sensit delapsus*, ησθετ' εμπεσων, ut notum, ad formam Græcam, "*intellexit se in hostem incidisse.*"

550. —αλλ' εχ' ησυχος,] Vide suprà ad v. 33. 89.

555. —εχθραινων λεχος,] εχθραινων vulgo, sed εχθαιρων Brunckius ex A. Fl. Jam monui [ad Orest. 292.] Tragicos semper εχθαιρω, nunquam εχθραινω. PORSON.

564. Εις ταυτο θειην] *unum genus facerem.* ταυτο est το αυτο.

566. —λυει—] Hesychius: λυει, λυσιτελει. Phavorinus: λυει, αντι τυ λυσιτελει. Conf. Sophocl. Œd. Tyr. v. 317. ejusdem Electr. v. 1005, &c. MUSGRAVE.

573. —χρην γαρ αλλοθεν ποθεν βροτυς] Hujusmodi sententiarum frequens repetitio [Conf. Hippolyt. 621.] videtur, nec immeritò, in causâ esse quare Euripides dictus esset veteribus Μισογυνης.

577. —παρα γνωμην] *præter voluntatem.* Angl. *with reluctance.* 184.

580. Εμοι γαρ,—οφλισκανει.] *Mihi enim quisquis injustus cum sit, est tamen sapiens in dicendo, dignus in quem sæviatur.* De verbo οφλισκανειν, adi Viger. de Idiotismis. Cap. v. Sect. x. Conf. Sophocl. Œd. Tyr. suprà ad v. 509. p. 129.

592. Προς γηρας—] Cur προς γηρας; Credo quia ætate provecti non amore, sed ambitione, duci soleut. MUSGRAVE.

607. Αρας—αρωμενη,] *imprecationes—imprecans.* [Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 2. p. 113. item Vol. i. ad p. 31. n. 11.] και [εγω] τυγχανω σοις αραια τοις δομοις, *et ego diris devoveror in tuis ædibus.*

625. —συν θεω δ' αιρησεται,] *cum deo autem dicetur.* αιρησεται, 185.
sub formâ med. passivè significat: quod et aliis verbis usu venit; uti notavit doctissimus Kusterus, de vero usu Verbb. Med. Sect. iii. Vide etiam Vol. I. ad p. 99. n. 1. et Porsonum ad Med. 335.

627. Ερωτες—] Medeæ violentia ansam Choro præbet hujus cantilenæ pulcherrimæ. Strophe prima sic Latinè redditur à celeberrimo Hugone Grotio: *Quicunque modum non servat Amor, Hunc et Virtus et Fama fugit: At si veniat moderata Venus, nulla est æquè pulchra dearum. Parce, auratos, dea,*

parce,

parce, precor, Arcus in me tentare tuos: Parce indomita ſtr ingere tela, Deſiderii tincta veneno. επ' εμοι, eſt *propter me, mei causâ.* [Sic infra, επεροις επι λεκτροις.] χρυσεων τοξων, ſupple απο, *ab aureo tuo arcu.*

629. Ουδ' αρεταν κ. τ. λ.] E duobus verſiculis feci unum hexametrum hic, [Ουδ' αρεταν παρεδωκαν εν ανδρεσσιν, ει δ' αλις ελθοι—] et infrà 637. [Μηδεποτ' αμφιλογυς οργας, ακορεστα τε νεικη—] Objici quidem poteſt non rectè in tertio loco tertii verſus Strophici poſitum eſſe dactylum, cum ſpondeus ſit in tertiâ Antiſtrophici ſede. Sed hanc legem ſibi natam negant Tragici, præſertim in vulgatis verſuum generibus; vide Androm. 135. 141. Deinde εν interpoſito, ingratus duarum ſyllabarum concurſus vitatur αν αν. Quam facile ſyllaba εν excidere potuerit, nihil attinet dicere. PORSON.

634. —αφυκτον οιτον.] οιτον eſt diſſyllabon, ut ſemper apud Atticos. Vide egregiam Pierſoni notam ad Mœrin. p. 272. *Idem.*

186 637—643. Μηδε ποτ' αμφιλογυς—] Ordo eſt: μηδε βαλλοιμι [εμαυτην] προς αμφιλογυς οργας τε ακορεστα νεικη, εκπληξασα θυμον εφ' ετεροις λεκτροις κ. τ. λ. *ne accedam ad ambiguas iras et inſatiabiles rixas, animum percellens propter alium lectum: O potens Venus, quæ pacata conjugia veneraris, ſagax ad judicandum de lectis mulierum.* Pro Προσβαλλοιμ', &c. Porſonus, è quibuſdam MSS. dedit,

Προσβαλοι δεινα Κυπρις, α-
πτολεμυς δ' ευνας σεβιζυσ',
Οξυφρων κρινοι, κ. τ. λ.

" Aptius," ait, " forſan metra congruerent, ſi legeremus, αλλ' " απολεμυς ευνας."

645. —αμηχανιας] Supple ενεκα, *ob conſilii inopiam.*

652. —υκ εξ ετερων μυθων εχομεν φρασασθαι.] Angl. *we have not to tell it to each other from hearſay.*

653. Ωκτισεν—] Ita Porſonus ex conjecturâ Muſgravii. Mox παρεστι et ανοιξαντα membranæ.

658. —καθαρον ανοιξαντι κληϊδα φρενων·] Conf. *The Progreſs of Poeſy,* ſublimem Oden poëtæ celeberrimi Thomæ Gray: *Thine too theſe golden keys, immortal Boy!* &c. Porſonus κληδα.

187. 666. Τι δ' ομφαλον γης—] *Quare ad umbilicum terræ fatidicum iviſti.* εσταλης, aor. 2. paſſ. in med. ſenſu, ut ſæpè fit, *miſiſti teipſum,* i. e. *iviſti.* [Vide Vol. I. ad p. 7. n. 10. Significationis autem verbi στελλω inveſtigationem vide apud Vigerum edit. i. Zeunii p. 303.] Caterùm antiquiſſimi homines crediderunt oraculum Delphicum terræ umbilicum

vel

vel mediam partem esse. Vide suprà ad Soph. Œd. Tyr. v. 898.

676. Αρκει με τον πεμψοντα—] Oraculum hocce vel Davus explicare posset, neque opus esset Œdipo. Qui doctam ejus interpretationem, modestam non item, videre cupit, is adeat M. Ant. Mureti Var. Lect. Lib. iii. c. 14.

684. Σοφος γαρ ανηρ,] Lege ἀνηρ, h. e. ὁ ανηρ. Nusquam ανηρ priorem producit, nisi ubi ανερος in genitivo facit. Cum verò ανερος Attici nusquam in senariis, trochaicis vel anapæsticis usurpent, priorem vocis ανηρ semper corripiant necesse est. PORSON, ad Phœn. 1760. Vide etiam Phœn, 903.

685. —δορυξενον.] οἱ κατα τον πολεμον προς αλληλους φιλιαν πεποιηκοτες, ὡς Γλαυκος και Διομηδης. *Schol.*

687. —ὡδε;] pro adverb. ὡδε. "Vel ὁδε χρως, *hic color;* "nempè *tuus color*." T. Y. συντετηχ' ante vocalem aspir. pro συντετηκε, perf. med. *contabuit.*

694. —προ του] est προ τουτου, supple χρονου. Vide Vol. I. ad p. 129. n. 7.

695. —ερασθεις,] *captus amore* alterius,— Vide Vol. I. ad p. 62. n. 2.

696. Μεγαν γ' ερωτα.] supple ερασθεις. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 12. et ad 37. n. 1.

702. —και προς γε—] scil, τουτοις. *et præterea.* 188.

707. —προς γενειαδος,] Vide suprà ad v. 64.

725. —Αυτη—] Hic, et infrà, v. 734. significat *tu ipsa,* i. e. *ultrò, sponte tuâ.* Vide inf. ad Theocriti Idyll. xi. v. 12. et Vol. I. ad p. 204. n. 2.

131. Μων ου πεποιθας;] *Annon confidis?* Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.

734. μιθει' αν] Porsonus cum Brunckio et nonnullis MSS. 189.
μιθει' αν, quod est μιθειο αν—pro μιθοις αν. Μιθειμαι in voce act. cum accus. μιθειμαι in med. cum. genit. conjungi jamdudum monuit Dawesius, [Misc. Crit. p. 398. (236)] confirmavit Valckenarius [ad Phœn. 522.] itemque Porsonus, qui Scholiasten laudat, ita hunc locum explicantem: αγουσιν εμε εκ γαιας ουκ αν μιθοιο, εμου subaudito. Ubi vide plura. Ingeniosum est quod addit idem vir egregius. "Illud," inquit, "etiam observatu non indignum, non varias esse lectiones "μιθεισαν, μιθεις αν, sed veram lectionem leviter depravatam. "Si enim plenis literis scribas ΜΕΘΕΙΟΑΝ, videas quam facilè in ΜΕΘΕΙΣΑΝ transmutetur."

735. —κινωμοτος] Ita, pro vulgari ενωμοτος, reposuit Musgravius ex conjecturâ Mureti, duobus MSS. confirmatâ: et in ver. 737. pro vulgari ουκ, idem legendum proposuit ex propriâ conjecturâ ουχ' i. e. ουχα· et locum ita reddit: Λογοις δε συμβας, κ. τ. λ. *Verbis vero compositione factâ, et diis jure-jurando*

jurando non obstrictus, amicus fortè illis fies, et legationibus facilè obtemperes :—Lectionem autem vulgarem sic reddit ac tuetur Heathius : *Cum verò et verbis disertis promiseris, et deorum jurejurando sis, obstrictus, amicitiam non violabis illorum,* Creontis scil. et Peliadum domûs, *et simul legationibus me repententibus non obtemperabis ;* hoc est, non necesse erit tibi, amicitiam, quam cum illis coluisti, abrumpere, honestum habenti prætextum me non tradendi. Ουκ αν πιθοιο MSS. edd. " Sed cum," inquit Porsonus, " negativa particula sensui " noceat, varias conjecturas proposuere Viri docti. αν' " Musgravius, sed hoc ne in melicis quidem, nedum in senariis apud Tragicos comparet. συγ' αν Brunckius edidit, " quod et nimis emphaticum est, et Ægeum ceteris hominibus " pejorem faceret. Quod conjecit Wyttenbachius, [ταχ' αν " πιθοιο·] edidi, ut verisimillimum. Ne Ægeum offendat, " timorem suum isto *fortasse* moderatur Medea."

739. ειλιξας, ω γυναι—] Valckenarius proposuerat ειδειξας pro ειλιξας. Porsonus ipse edidit ελιξας, ω γυναι, &c.

743. Το σον τ' αραρε μαλλον.] *Et tua res magis stabilis est.* το σον, supple πραγμα. Porsonus αραρε, ut suprà το δε εξηγου θεως, αντι τε ονομαζε τες θεως, οὓς βουλει με ομοσαι. *Schol.* Sic Iph. T. 743. Ομνυ· συ δ' εξαρχ' ορκον, οςις ευσεβης· atque ita porrò. J. T.

747. Μητ' αυτος—εκβαλειν] Nominat. cum infinitiv. more Græco, ubi Latini accusativo plerumque utuntur: *te neque me ejecturum*, &c.

751. —εμμενειν, ἁ σου κλυω.] i. e. μενειν εν τουτοις ἁ κλυω εκ σου.

757. Αλλα σ' ὁ Μαιας πομπαιος αναξ—] ὁ Μαιας—Ἑρμης scil ὁ υἱος Μαιας· πελασειε, ad verbum, *faciat te appropinquare.* Vide Vol. I. ad p. 27. n. 11.

190. 761. —δεδοκηται] *visus es.* perf. pass. regulariter à δοκεω. frequentiùs δεδοξαι, ab obsoleto δοκω. Vide infrà ver. 818.

766. —ω 'ναρ—] Vide suprà ad 684.

767. —πεφανται] *apparuit.* Perf. pass. in med. sensu.

768. Εκ του δ' αναψομεσθα πρυμνητην καλων.] *Ex hoc suspendemus rudentem puppis,*— metaphoricè. αναψομεσθα, pro αναψομεθα, ut sæpè apud poëtas. Vide Iliad. α, 140. Theocr. Idyll. xvii. 1. &c.

775. Ὡς και δοκει—] Interpunctionem imperfectam à medio ad finem hujus versûs removit Porsonus, et omninò delevit versum sequentem, qui abest à Flor. teste Valckenario ad Phœn. 1236.

776. —ειργασμενα·] vulgò ειργασμενα.

779. —καθυβρισαι] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 6. Versum 791 in priore editione cum Porsono delevi.

788.

788. —κατακτενω] Porsonus semper mavult κτενω in fut. Vide ad Orest. 929. 1599. et infrà 1059.

791. Εξειμι γαιας,] *Exibo ex hac terrâ.* Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5.

796. —εξειλιμπανον—] Vide Frag. Gram. Gr. p. 14. not. 191.

808. Σε τ' αφιλειν—] Vide *Hurd's Commentary, &c. on Horace's Art of Poetry,* Vol. I. p. 138.

810. —γυνη τ' εφυς,] *et mulier es.* Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 9. p. 113. "Hoc non ad Chorum dicitur, ut putat vir admodum Reverendus R. Hurd, sed ad nutricem." J. T.

820. Ερεχθειδαι—] Chorus ab Athenarum Rege arripit occasionem Athenas à Sapientiæ et Poëticæ studio commendandi; et Medeam à cæde liberorum obnixè dehortatur. BARNES. Hoc simul argumento, quod non potuit non jucundum esse Atheniensibus, poëta eximius artificiosè suorum civium benevolentiam captat. Ερεχθειδαι,— ita appellantur Athenienses à vetere suo rege Erechtheo.

822. Ιερας χωρας—] Constructio est: αφ' ιερας τ' απορθητου 192. χωρας, [supple γενομενοι] *Sacrâ terrâ invictâque oriundi.* Athenienses scil. αυτοχθονες, se esse jactabant. [Vide Vol. I. ad p. 32. n. 6.] *qui depascitis illustrissimam sapientiam.*

825. —λαμπροτατου—αιθερος.] Idem observat Aristides in Panathenaico. MUSGRAVE.

827. Ενθα ποθ' αγνας—] *Ubi castas quondam Pieridas Fama novem peperisse Narrat flavam Harmoniem.* BUCHANAN. Εθελουσι δε Αθηναιοι και αλλων θεων ιερον ειναι τον Ειλισσον, και Μουσων βωμος επ' αυτῳ εστιν Ειλισσιαδων. PAUSANIAS. [Lib. i. p. 45. edit. Kuhnii.] ξανθαν· ex hâc voce colligitur, Αρμονιαν nomen proprium esse. MUSGRAVE. Est nimirùm pulchra προσωποποιϊα.

831. Καλλιναου—] Ordo est: τε κλῄζουσι ταν Κυπριν επι ροαις καλλιναου Κηφισου αφυσσαμεναν πνευσαι μετριας ἡδυπνοους αυρας κατα χωραν. Sic autem initium hujus antistrophes constituit Porsonus:

Τε καλλιναου τ' απο Κηφισου ροας
Ταν Κυπριν κληζουσιν αφυσ-
σαμεναν, χωρας καταπνευσαι, &c.

et observat in notâ; "τε omittunt edd. pleræque, habent "A. Schol. Deinde απο ex A. Brunckius, ut et ροας ex "ejusdem suprascriptâ lectione. Duplicavi σ, quod in cho"ricis licet."

842. Πως ουν ιερων ποταμων η πολις—] *Quomodo igitur sacrorum fluviorum aut urbs,* η χωρα φιλων, *aut regio amicorum,*

 [Athenas

[Athenas intelligit, quæ aluntur a sacris fluviis Cephiso et Ilisso, et regionem Atticam,] ἑξει σε πομπιμον *excipiet te* eò *deductam*, ταν παιδ᾽· ταν ουχ᾽ ὁσιαν; *interfectricem liberorum et impiam?* σκεψαι μετ᾽ αλλων πλαγαν τεκεων, *considera unà cum aliis cædem liberorum*, &c. Ingeniosè conjicit doctissimus Frid. Jacobs pro μετ᾽ αλλων scribendum μετ᾽ αστων, ut jungatur cum ἑξει, et sensus sit, *quæ regio civibus suis te ascribere poterit?* Animad. in Eur. Trag. p. 24. Hanc Jacobsii conjecturam observatu dignam putavit Porsonus.

849. —παντες] Vide canonem Dawesianum (ut benè exprimitur à Porsono ad Hec. 515.) citatum suprà ad v. 389. Barnesius idem ferè observârat, ad Eur. Alcest. 384. (390.) Vide Brunckium quoque ad Soph. Antigon. 926. 986. et ad Soph. Electr. 399. Conf. quæ idem vir acutus disseruit de masculino duali, quum sermo est de feminis, ad Soph. Electr. 977. Quod autem ad παντες attinet, pro eo J. Tate legendum proponit παντως· et Porsonus, qui observavit παντες παντως vulgò, et in tribus MSS. παντως παντες, edidit bis παντως ut duplicatur θανατῳ suprà 648. uterque, puto, ut vitetur violatio canonis Dawesiani. Sed mihi vix ulla hic videtur violatio. Notum est primariam Chori personam, quæ apud Tragicos vulgò loquitur, loqui indifferenter vel plurali vel singulari numero, sive Chorus ex viris constet seu ex feminis; nam Chorus spectatur nunc ut una dramatis persona, nunc ut plures: et, si ex feminis constat, spectari potest nunc ut una femina, nunc ut plures. Totus igitur femininus Chorus loquens, tanquam una femina, de se, si usurpat pluralem numerum, usurpet masculinum genus necesse est.

193. 852. Πως δε θρασος—] Admodùm explicatu difficilis est hæc Antistrophe; nec placent ullæ, quas viderim, criticorum, hariolationes. Conemur aliquid et nos. "In re desperatâ," ait Porsonus. "paulò plus audaciæ condonandum est." Vulgaris lectio sic forsan ordinanda: πως δε η θρασος φρενος [εξει σοι;] η [πως] ληψη τεκνων σεθεν χειρι τε καρδια, προσαγουσα δειναν τολμαν; *Quomodo verò aut animi confidentia* erit tibi? *aut* quomodo *prehendes liberos tuos manu, atque ex animo, infandam adhibens audaciam?* πως δε—προσβαλουσα ομματα τεκνοις—σχησεις αδακρυν μοιραν; *Et quomodo, oculis in filios conjectis, tenebis sortem lacrymarum expertem?* Quæ sequuntur ελλειπτικα videntur et abrupta, uti decuit personam graviter commotam: φονου ου δυνασει, [supple επιχειρειν] παιδων πιτνοντων ικεταν, [ου δυνασει] εν τλαμονι θυμῳ τεγξαι χερα φοινιαν i. e. εν φονῳ, *Cædem* aggredi *non poteris; liberis supplicibus cadentibus.*—non poteris *audaci animo tingere manum cæde.* Pro Σχησεις; φονου Porsonus dedit Σχησεις φονου; quod certè multò melius.

863.

863. Ου τ' αν ἀρμαςτοις τωδι γ'—] Ita Porsonus edidit, scil. τ' pro τοι, non ut possit elidi dipthongus in τοι, sed per crasin vocalem in αν longam efficit.

866. —της δ' ἡμας οργας φερειν Εικος σ',—] Ita Brunckius dedit.

867. —ὑπειργασται—] *præstita sunt*—Hoc verbum, vulgò deponens, sumitur hic sensu passivo.

873. Γημας τυραννον,] *ducens puellam regiam.* τυραννος, ὁ, ἡ.

876. —οιδα δε χθονα φευγοντας ἡμας,] Angl. *I am sensible that we fled from the* Thessalian *land,*— Ita Barnesius et Musgravius. Male, ut opinor. De se solâ loquitur Medea, et in plur. masc. [Vide suprà ad v. 849. et 386.] Vertas igitur: *Novi autem me fugere hanc terram, et indigere amicis.* Vide infrà ad v. 930.

878. —ησθημην—ισχυσα] Vide suprà ad v. 26.

886. —οιον εστιν, ουκ ερω κακον—] Sic Virg. Æn. iv. 569. 194.
Varium et mutabile semper fœmina.

900. Χρονῳ—] *tandem, post longum tempus*—

902, 903. Καμοι κατ' οσσων—] Constructio est: Και χλωρον δακρυ καθωρμηθη [απ'] οσσων μοι, *Et tenera lachryma erupit ex oculis mihi,* Και μη προβαιη, *Atque utinam non evadat majus malum, quam nunc est!*

905. —οργας ποιουμεναι—] *iras concipere*— [Vide Vol. I. ad p. 130. n. 4.] ποσει γε παρεμπολωντι αλλοτριους γαμους, *in maritum saltem qui alienas nuptias comparat.*

907. —μεθεστηκεν—] Tempus est quod vocant præs. perf. et subauditur pron. reciprocum. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

908. αλλα τω χρονῳ,] *Sed serò.*

918. Αὐτη] Reiskius; quod recepit Porsonus. 195.

924. Γυνη δε, θηλυ, κἀπι δακρυοις εφυ.] *Mulier verò est naturâ aliquid molle, et ad lachrymas proclive.* MUSGRAVE. Vide suprà ad v. 886. et ad Œd. Tyr. v. 9. p. 113.

929. —μεμνησομαι—] Hac formâ hujus verbi, ab Homero etiam adhibitâ Il. χ, 390. semper utuntur Tragici, illâ (μνησθησομαι) nunquam. Idem dici potest de κληθησομαι et κεκλησομαι. Sed βληθησομαι et βεβλησομαι promiscuè usurpant. PORSON.

930—933.] Constructio est: Επει δοκει τυραννοις γης, αποστελλειν εμε, και ταδε [scil. το αποσταληναι ταυτης της γης] εστι λῳστα μοι, ὁτις γινωσκω καλως, και το μη ναιειν εμποδων σοι τε τοις τε κοιρανοις χθονος [εστι λῳστα,] κ. τ. λ. J. T.

943. —ἁ καλλιστευεται—] h. e. ἁ των νυν εν ανθρωποις εστιν κατα πολυ καλλιστα εστι. VALCKENAER.

977—8. Θησει,—] Porsonus edidit, Θησει τον Αιδα κοσμον αυτα γ' εν χεροιν λαβουσα. 197.

980. Χρυσοτευκτον—] Hic versus non omninò cum strophico congruit.

congruit. Scio quàm periculosum sit nova verba confingere, sed analogiæ conveniret χρυσεοπλεκτον. PORSON.

982. —ἑρκος] *rete* Hom. Od. χ, 469, &c. MUSGRAVE.

984. Προσληψεται—] Porsonus dedit:

Προσληψεται δυστανος, α-
ταν δ' ουχ υπεκδραμειται.

"υπεκφευξεται edd. MSS. quod," inquit, "metrum apertè "vitiat. Dedi υπεκδραμειται, quod non semel occurrit apud "Euripidem. Alterum facilè pro interpretatione irrepere "potuit."

988. Παισιν ου κατειδως—] Dixerat Jason, v. 562. se ideò Creontis filiam ambire, ut liberis ex Medeâ genitis lautioris vitæ subsidia compararet. Id igitur consilium quia ipsis in exitium versurum erat meritò hîc exclamat Chorus: *at tu nescius Pueris exbitiales facultates paras.* βιοταν, *opes*. facultates, ut βιοτου v. 1110. et v. 1116. MUSGRAVE.

991. —μοιρας ὁσον παροιχη,] *quantum calamitatis ignoras!*

1000. —τακειθεν] *inde*. i. e. κατα τα πραγματα οντα εκειθεν.

198. 1002. Τι συγχυθεισ' ἑστηκας,] Angl. *Why dost thou stand confounded?*

1004. —Ταδ' ου ξυνῳδα—] Angl. *These things do not accord with*, &c.

1005. —Μων τιν'—] Constructio est: μων ουκ οιδα αγγελλων τινα τυχην, δ' εσφαλην δοξης; *An aliquem casum insciens nunciavi, et opinione frustratus sum?* οιδ' αγγελλων, Græcismus tironibus satis notus. εσφαλην, *erravi, frustratus sum*. aor. 2. pass. in sensu med. σφαλλω. *supplanto*. σφαλλομαι, in voc. med. *erro, titubo*. δοξης—scil. τυ εμε ειναι ευαγγελον. Vide Vol. I. ad p. 24. n. 2.

1011. —κατει τοι και συ προς τεκνων ετι.] Pulcherrima est conjectura Musgravii, qui pro κρατεις τοι και συ, proponit καταξη και συ— i. e. *Bono es animo; reducta eris et tu in patriam à liberis.* Nam ita esse sensus hujus verbi apparet ex Thucydide aliisque Historicis. Laudat Musgravii conjecturam Porsonus; sed edidit —κατει σοι και συ προς τεκνων ετι. *Certè redibis ab exilio olim a liberis tuis deducta.* Et observat, voces κατιεναι, κατερχεσθαι hoc sensu sæpissimè usurpari.

1015. Δρασω ταδ'.] Locutionis formula, apud poëtas Tragicos usitatissima, ad denotandum obsequium loquentis. Vide suprà v. 187. et alibi passim.

199. 1137. Τι προσγελατε τον πανυστατον γελων;] *Cur arridetis hoc extremo risu?* [Vide suprà Vol. I. ad p. 31. n. 11.] Cæterùm hic in personâ Medeæ repræsentandâ summi poëtæ ingenium mirè elucet.

1040.

1040. Ουκ αν δυναιμην.] *Non possum* consilium meum exequi.

1045. Και τοι τι πασχω;] Angl. *And yet what is my situation?*

1047. —αλλα της εμης κακης,] *Sed mea erat ignaviæ, etiam animo protulisse molles sermones.*

1049. —ὁτῳ δε μη—] *Cuicunque verò non licet adesse meis sacrificiis, ipse viderit: non autem dextram meam hebetabo* [Ad verbum:—*dextram meam non corrumpam* misericordiâ; ut pulchrè vidit et interpretatus est Musgravius.] Atrox autem mulier statim misericordiâ movetur et animum suum alloquens hæc addit: μη δητα, θυμε, κ. τ. λ.

1059. Ἡμεις—οικτρ] De seipsâ loquens utitur plur. masc. ut expositum fuit suprà, ad v. 849. et 386. De Œdipo loquens Euripides, Phœn. 34. hac phrasi utitur: —τους φυσαντας εκμαθειν θελων, *parentes explorare volens.* Ad quem locum ita eruditissimus Valckenarius, "*Parentes*," inquit, "plus "semel Sophocli, sed apud Euripidem, qùod meminerim, "alibi nuspiam vocantur φυσαντες· *pater* ipsi φυσας, *mater* "nunquam φυσασα dicitur vel φυτευσασα· hujus appellationis "honorem μητρογονης cum muliere communicatum noluit; "quæ secundum Euripiden tanquam *humus* considerabatur," &c. Lectionem igitur præfert à Strabone conservatam, xvi. p. 1105. C. τους τεκοντας. "Sed me quidem," inquit Porsonus, "ne hoc reciperem, deterruit locus Med. 1059. ubi "Medea de se solâ verbum εξεφυσαμεν adhibet." At si Medea de se verba faciens adhibet genus masculinum, (quod necessariò facit plurali numero utens) quidni etiam adhibeat verbum, quod maribus solùm conveniat? Immò genus hoc locutionis id omninò postulare videtur.

1063. Αλλ'—ειμι γαρ—] i. e. Αλλα δια τι ου; γαρ, &c. Sed cur non? *ego enim vadam miserrimam viam.*—

1072. —εκει' ειμι—] ὁιατι προσβλεπειν εις ὑμας,— Vide 200. Vol. I. ad p. 5. n. 6.

1075. Θυμος δε—] *Sed ira est potentior*, &c.

1077. Πολλακις—] Chorus de incerto liberorum in hâc vitâ successu agit, conjugiique et cælibatûs commoda inter se confert. BARNES.

1079. —η χρη—] Ita optimè MS. Bib. Reg. Par. Cæteri, ut vulgò, ει χρη. *Sæpè jam per subtiliores sermones ivi, et ad certamina majora veni quàm qua convenit genus muliebre investigare:* MUSGRAVE. αλλα γαρ εστι Μουσα και ἡμιν, ἡ προσομιλει Σοφιας ἑνεκεν· *sed enim est et nobis Musa qua nobiscum versatur Sapientiæ causâ: πασαισι μεν ου· omnibus quidem non* versatur: γαρ παυρον δη γενος εν πολλαις ευρος αν εὑροις το [γενος δηλονοτι] γυναικων

ουκ

ουκ απομουσον, namque exiguum sanè numerum in multis forsan invenies—numerum scilicet *mulierum—non alienum à Musis.*

1097. —θρεψασι—] θρεψαι ediderunt Brunckius et Porsonus. Vide Dawes. Misc. Crit. pp. 229. 281.

201. 1104. Και δη γαρ άλις βιοτον θ' ευρον,—] *Esto enim, victum affatim invenerunt, et corpora liberorum ad puberem ætatem pervenerunt, et hi frugi facti sunt:* ει δε ουτος δαιμων κυρησει—Θανατος φρουδος προφερων σωματα τεκνων ες αϊδαν. *Si autem hicce dæmon occurrat, Mors* scilicet; *et evanidus ferat corpora liberorum ad Plutona.* Πως ουν λυει [i. e. λυσιτελει, uti suprà, v. 566.] θεους, προς τοις αλλοις, επιβαλλειν θνητοισι τηνδ' ετι ανιαροτατην λυπην ενεκεν παιδων; Ubi notandum προς cum dat. significare Angl. *in addition to.*

1105. Σωματα τ' κ.τ.λ.] Σωματα θ' ηβην εισηλθε τεκνων. Propter numeros sedem præpositionis mutavi et αναστροφην feci, qualis est suprà 104. Porson.

1114. Καραδοκω τανειθεν οι προβησεται,] Anxiè *expecto ab illâ parte quò evasura sint.* δεδορκα, præs. perf. Angl. *I see.*

1116. —πνευμα τ' ηρεθισμενον—] Mutavi distinctionem, et pro δεικνυσι δ' dedi δεικνυσιν,— Porson.

1120. Λιπουσ'—] Quid sibi velit λιπουσα non video. Forsan *αιτουσα petens.* Nemo enim tibi vel navim vel currum commodabit. Jortin. Stare potest λιπουσ' *nec omissâ navi nec curru:* ait enim omnigenis vehiculis opus fore. T. Y.

202. 1127. —τυραννων εστιαν ηκισμενη,] *quæ cum injuriâ afficiendos curaveris lares regios.* ηκισμενη, perf. part. pass. in sensu med. ut sæpè fit apud Scriptores Græcos. Sic Xen. Cyr. Lib. vi. haud longè ab init. ανακεκομισμενοι εισιν εις ερυματα, *ea* [τα επιτηδεια scil.] *in munitiones subvehenda curârunt.* Ibidem lib. vi. p. 529. Edit. Hutch. in 4to. ηδη εστηκοτα αυτον και εσπασμενον όν ειχεν ακινακην ευρισκουσι. Angl. *and they find him now standing and having drawn his scimitar, which he used to wear.* Vide Kuster de Verbb. mediis I. 56.

1131. Λεξον, &c.] Scribendum è codicè Flor. Λεξον δ' όπως. Valckenaer; quod recepit Porsonus.

1137. —νεικος εσπεισθαι το πριν.] *diremisse priorum vestram discordiam.* σπενδω, *libo,* σπενδεσθαι, in voce med. *libare inter se.* quod facere solebant fœdus mutuò inituri; indè significabat id quod est Latinè, *fœdus inire, icere, vel ferire;* item *pacisci, amicitiam inter se contrahere,* &c. νεικος σπενδεσθαι est *litem* vel *discordiam dirimere,* quasi mutuò libando. Perf. autem pass. hic sumitur in sensu med. uti suprà. Mox pro κοινα lege κοινῆ.

1140. Στεγας—] Supple εις.

1142. —τεκνων σων—ξυνωρις,] *tuorum liberorum gemina soboles.*

les. Suprà v. 1133. dicuntur τοιων διστυχεις γονη. Et eadem phrasis extat Phœniss. v. 1092. Συνωρις autem *par quodvis* sonat. Barnes.

1152. —εμην χαριν.] Supple εις· in *meam gratiam*. Exempla occurrunt passim.

1154. Αλλ' ηνει' ανδρι παντα·] *Sed assensa est viro in omnibus:* και πριν πατερα και παιδας φιλον απειναι [κατα] μακραν [οδον] —Syntaxis nota tironibus.

1161. —παλλευκω ποδι,] *Pedem album* dixit Eur. de pede 203.
albis calceis ornato. Erant autem albi calcei mulieribus proprii, teste Polluc. 7. 22. Arnald. Animadvers. p. 20. edit. Lipf. 1788. "Somniâsse videtur Arnaldus; nam ut cætera "taceam, Pollux non mulieribus sed meretricibus albos cal- "ceos tribuit." T. Y.

1166. —και μολις φθανει—] μη πεσειν χαμαι, Angl. *and with difficulty prevents herself from falling on the floor*. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 8.] εμπεσουσα θρονοισι, *by falling into a seat*.

1169. —Πανος οργας,] Hinc Πανικα δειματα. Barnes. [Vide Vol. I. p. 330.] η τινος θεων, hoc est, η τινος αλλου θεου. ut loquuntur optimi Scriptores. Arnaldus.

1171. —ομματων τ' απο—] Est hoc loco tmesis pro αποστρεφουσαν τι κ. ο, *Et pupillas oculorum retorquentem*. Heath.

1173. Ειτ' αντιμολπον—] Angl, *Then she* [γεραια scil.] *uttered a dreadful lamentation responsive to her former shriek*.

1174. —ευθυς δ' η μεν—ἡ δε—] *Statim autem alia quidem—alia verò—*

1178. Ηδη δ' ανελκων—] Ordo est: Ηδη δε ταχυς βαδιστης—[νοσος scil.] ανελκων κωλον εκπλεθρου ανθηπτετο τερμονων δρομου. *Jam verò velox cursor*—morbus scil.—*tollens pedem immensis passibus metam cursûs attingebat*. Difficultatem, quæ hîc cruci dedit Musgravium, non malè, ut mihi videtur, expediverat Scholiastes: Ηδη και ταχυς βαδιστης το ὑπερμετρον ἑαυτω κωλον ανελκων, των τερμονων του δρομου ανθηπτετο· ὡς ταχυς βαδιστης ἱππος, τουτεστιν ηδη ἡ ταχεια νοσος εξω και ὑπερμετρον ὑπερβαινουσα των μυελων αυτης ανθηπτετο· ὁ δε νους, ηδη δε και το πυρ των οστων ανθηπτετο, ὡς ταχυς βαδιστης ἱππος ταχεως αφικνειται εις τον καμπτηρα.—πλεθρον δε εστι μετρον γης· εκπλεθρον δε, μεγα πηδημα, και ὑπερβαινον πλεθρου μετρον.

1180. 'Η δ' εξ αναυδου και μυσαντος ομματος—] Non opus est ut cum Barn. legatur ομματα. Æquè enim dicitur μυει οφθαλμους ac ανθρωπος τον οφθαλμον μυει. Hom. Iliad. α, 637. Heath. *Illa autem ex mutâ, et clauso oculo*. Angl. *after being for some time silent, with her eyes closed*.

1184. —ιει—] Ab obsoletò ιεω, pro quo ἱημι *mitto*, est in usu

usu in imperf. ιον, ιες, ιε contract. ιυν, ιεις, ιει· uti in τιθεω, et aliis ejusmodi.

1189. —αλλ' αραροτως—] *Sed aurum* [i. e. corolla auro intexta] *firmiter tenebat redimiculum.*

204. 1193. Πλην τῳ τικοντι—] Sensus est : Pater ipse vix potuisset dignoscere suam filiam, adeo scil. transformata erat.

1198. Γναθμοις αδηλοις φαρμακων—] Ita varii MSS. et edit. Lasc : quæ Reiskius sic reddidit: *mandibulis,* h. e. dentibus, *invisibilibus,* s. corrosione oculis non observandâ, *venenorum deliquebant.* Edit. Ald. γναθμων αδηλοις φαρμακοις, i. e. απεῤῥεον γναθμων, αδηλοις φαρμακοις. Angl. *flowed from her jaws by this invisible poison.*

1204. Κυνει,] recte pro κυνει, ut suprà 1137.

1206.—γεροντα τυμβον] Aliis unico verbo vocant τυμβογεροντα. BARNES. τυμβους δε καλουσι τους γεροντας παρεσον πλησιον εισι του θανατου και του ταφου. *Schol. Quis me hunc senem capularem te orbat ?*

1218. —πιθουσα δακρυοισι—] Angl. *a fit subject for tears.* Difficilem vocat Porsonus et impeditam sententiam.

1219. —το μεν σοι] Supple σωμα. vel, ut Schol. το σοι αυτο το σω.—*Sit autem corpus tuum longè à meo sermone.* i. e. *Tu autem statim discedas procul à me. Extemplò capesse fugam.* Finitâ narratione, quam, rogante Medeâ, percurrerat, undè exorsus fuerat eò regreditur. Μηδεια, φευγε, φευγε, κ.τ.λ. Γνωσῃ γαρ— Et nihil opus est ut ego tibi locum ad perfugiendam monstrem ; *nam tu ipse,* &c.

205. 1224. μεγιστην μωριαν οφλισκανειν·] Angl. *—are guilty of the greatest folly.* Vide suprà ad v. 578.

1225. Θνητων γαρ ουδεις—] Locus communis : Sic Iph. A. 161—169, Œd. Tyr. 1528—30. J. T.

1226. Ολβου δ' επιῤῥυεντος,] *Opibus verò affluentibus,*— Notandum επιῤῥυεντος part. aor. 2. pass. in sensu med. [et in verbis intransitivis vox act. et med. sæpè usurpantur sine discriminè,] à verbo obsoleto ῥυω, pro quo ῥεω, *fluo.* Aor. 2. forma pass. à ῥυω, sæpè occurrit ; Sic Herodot. viii. 138. ποταμος ἐῤῥυη· συῤῥυεω occurrit in plusq. act. Xen. Anab. p. 262. edit. Hutch. 4to. εις τουτο παντες συνεῤῥυηκεσαν,—*confluxerant.* Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 8. et de Aor. Vide Vol. I. ad p. 19. n. 8. et ad p. 7. n. 10.

1236. —φονευσαι—] *interficiendos*— Vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5.

1236.] Delevi cum Porsono e Valckenarii sententia duos versus qui sequebantur ex præcedentibus 1058. 1059. repetitos.

1237. Τι μελλομεν—μη πρασσειν—] *quid cunctamur facere ?* μη abundat Atticè. Vide Vol. I. ad p. 43. n. 4.

1241.

1241. —μηδ' αναμνησθης τεκνων] ὡς φιλταθ' [εστι σοι] i. e. μηδ' αναμνησθης ὡς φιλτατα τα τεκνα εστι σοι. [Græcismus tironibus notus.] Angl. *Nor do thou remember how thy children are to thee the dearest of all things*, ὡς ετικτες, *since thou didst bring them forth*.

1246. —Ιω γα τε] Musgravio hanc Strophen et Antistrophen, partem ex MSS. partim conjecturà, ita constituendas visum est, ut sibi invicem convenirent.

1252. —εβλαστεν—] Dawesius canonem paulò temerius, ut 206.
solet, statuit, nullam syllabam à poëtâ scenico corripi posse in qua concurrant consonantes βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. Hæc regula, plerumque vera, nonnunquam ab Æschylo, Sophocle, Aristophane violatur, ab Euripide, credo, nunquam. In Med. 1252. (1266.) si tamen sanus est, Choricæ licentiæ concedendum εβλαστεν. PORSON. —εβλαστεν—τεκνα scil. Aliter tamen censet Heathius, et putat Medeam ipsam, non liberos, hic intelligi, sed, ut videtur, rationibus nimis argutis.

1256. —εριννυν ὑπ' αλαστορων,] *furiam à malis dæmonibus* agitatem. Medeam scil. Angl. *this frantic fury !*

1259. —κυανεαν—] Dor. genit. Vide suprà ad v. 2.

1262. Δειλαια, τι—] Pro vulgari δειλαια τι; lego, sublatâ interrogationis notâ, δειλαιον τι. *Miserum quiddam tibi accidit gravis hæc ira.* Juvat autem metrum non minùs quam sensum hæc emendatio. MUSGRAVE. Metri nihil interest, producitur enim illud α. T. Y.

1265. Χαλεπα γαρ—] Ordo est: γαρ ὁμογενη μιασματα χαλεπα [εστι] αυτοφονταισι βροτοις επι γαιαν. *Nam piacula pro cæde cognatorum sunt difficilia interfectoribus in terrâ.* ξυνῳδα αχη θεοθεν επι πιτνοντα δομοις. *Benè scio dolores cælitùs cadere in eorum domus.* Porsonus edidit:

Χαλεπα γαρ βροτοις ὁμογενη μιασματ'·
Επι γαιαν αυτοφονταισι ξυνῳ-
δα θεοθεν πιτνοντ' επι δομοις αχη.

1268. —Οἰμοι τι δρασω;] Pueri audiuntur exclamantes extra scenam. *Ne pueros coram populo Medea trucidet.* Hor. Art. Poët. 185.

1272. Παρελθω δομους;—] Mallem sine interrogatione: *accedam in ædes. Let me go*, &c.

1276. —ὡς αρ' ησθα πετρος,] *quàm es saxum:* ησθα, vel ης, idem hic quod ει. Vide Vigerum, Edit. i. Zeunii, p. 210. 232. Confer Hor. Lib. i. Od. 37. prope init. ubi *erat* occurrit pro *est*.

1277. —ἁτις—] *quæ prolem, quam peperisti, parricidali modò occides.* Nam αροτον τεκνων est *proles*.

1280. Γυναικ'—] Porſonus effecit verſum qualis eſt 1275. ſic, Γυναικ' εν φιλαις χερα βαλειν τεκνοις.

207. 1281. Ινω μανεισαν—] Variè narratur Inûs hiſtoria. Sed hoc loco Poëta eam ſequi videtur quæ eſt apud Apollodorum Lib. iii. c. 4. MUSGRAVE. Conf. Ovid. met. Lib. iv.

1281. —φονῳ τεκνων δυσσεβει] *cæde liberorum impiâ*, i. e. *dum liberos impiè trucidabat*, τεινασα ποδα ὑπερ ποντιας ακτης *pedem ſupramarinum littus extendens*— Vel, uti reddidit Bachananus, *progreſſa littus ultra, in æquor decidens*.

1294. —αιθερος βαθος.] Sic celeberrimus Tho. Gray; *Progreſs of Poeſy: —the azure deep of air.*

1299. Κεινην μεν,—] *Illam quidem quos læſit punient.* ιδρασιν, ſupple κακως· ερξουσιν pro ῥεξουσιν, à ῥεζω, *facio*. δρασω, vel ῥεζω τινα κακως, *lædo* vel *punio aliquem*.

1301. Μη μοι τι δρασωσ' οἱ προσηκοντες γενει,] i. e. μη οἱ προσηκοντες γενει, [τῃ νυμφῃ ſcil.] δρασωσι τι [αυτης—παιδας nempè] —μοι autem dicitur à grammaticis παρελκον Atticè.—[Vide Vol. I. ad p. 56 n. 6.] εκπρασσοντες ανοσιον μητρῳον φονον *vindicantes impiam cædem à matre eorum patratam.*

208. 1318. Τοιονδ' οχημα—] Hæc referenda ad fabulam, quæ Medeam, junctis ad currum draconibus, ex avo Sole patri Æetæ datis, per aërem avectam aufugiſſe narrat. BARNES. επι ὑψους γαρ περιφαινεται ἡ Μηδεια, οχουμενη δρακοντειοις ἁρμασι και βασταζουσα τους παιδας. *Schol.*

1334. ανδρι τῳδε,] *huic viro*. Seipſum intelligit. Vide ſuprà ad Œd. Tyr. 534. p. 129.

1340. Σκυλλης—] Vide ſuprà ad p. 65. v. 85.

1344. —παρα,—] Hic pro παρεστι.

1348. Μακραν γ' αν—] Ita Br. et Porſ.

1351. Συ δ' ουκ εμελλες—διαξειν—] Angl. *Thou waſt not to lead*— Vide Vigerum, de verbo μελλω, Cap. v. Sect. iii. Reg. 7.

1359. —λυει δ' αλγος.] λυει pro λυσιτελει. Vide ſuprà ad v. 566. "Interpretantur Viri docti per λυσιτελει, neque ego "repugno. Poteſt tamen etiam ſignificare, MINUIT, LEVAT "meum *dolorem, ſi tu non irrides*." PORSON, qui mox edidit μη 'γγελᾳς.

209. 1363. —νοσῳ πατρῳᾳ.] νοσῳ πατρῳᾳ Ald. νοσῳ πατρῳᾳ Laſc. Utrumque rectum, ſed illud facilius in hoc, quàm hoc in illud mutatur. Dicunt Attici ſine diſcrimine, αμβλωψ, αμβλωπος, γοργωψ, γοργωπος, φλογωψ, φλογωπος, αδμης, ἀδμητος, αζυξ, αζυγος, νεοζυξ, νεοζυγος, (quin et νεοζυγης) ευκρας, ευκρατος, et ſimilia. PORSON.

1368. Οιδ' εισιν, οιμοι,—] *Capiti imminebunt vindices umbra tuo.* BUCHANAN.

1376. —Ακραιας θεου,] Ἡραια πενθιμος ἑορτη παρα Κορινθιοις· Ακραια

Ανκραια δε ιερυται παρα το εν ακροπολει ιδρυσθαι· τελη δε λεγει τα μυστηρια, και τας τελετας. *Schol.*

1381. —ειμι—] Vide Vol. I. ad p. 50. n. 5. 210.

1384. Αργυς καρα σον λειψανῳ—] Ἱστορειται Ιασων τελει τουτῳ χρησασθαι. κοιμωμενον γαρ αυτον ὑπο την Αργω κατασκηνουσαν ὑπο πολλυ χρονυ, μερος τι ταυτης εκπεσον κατα της κεφαλης αιρησειν· Αργυς λειψανῳ λεγει, αντι τυ μερει τινι της Αργυς. *Schol.* λειψανῳ Αργυς. Angl. *with a remnant* or *fragment of the Argo.*

1389. —ξειναπατα;] Dor. gen. pro ξειναπατου, à nominat. ξειναπατης, *hospitum deceptor.*

1393. Ουπω θρηνεις· μενε και γηρασκ'.] Proponit Brunckius Ουπω θρηνει· γηρας σε μενει. "Vulgatum θρηνεις," inquit "minùs commodum sensum præbet, et clausula μενε και γηρας "[lectio in priore editione] metro adversatur." Nimirum ας brevis est et την συναφειαν violat. [Vide suprà p. 109.] Sed Ουπω θρηνει non est Græcè loqui; υ negat, μη vetat et prohibet. Est quidem ubi μη vicem particulæ ου videtur usurpari; sed id non potest esse hujus loci, et purus sermo postulâsset ut Brunckii conjectura esset Μη πω θρηνει· γηρας σε μενει. γηρας edd. MSS. contra metrum. Copulam ejicere vult Heathius, sed parœmiacus malè adhiberetur, ubi personæ singulos versus alternis loquuntur. Brunckius primò edidit, ουπω θρηνει, qui solœcismus est; deinde γηρας σε μενει, quasi iste hiatus tolerari posset. Addidi literam. [μενε και γηρασκ' *mane et senesce.*] Subauditur talis sententia, και τοτε θρηνησεις. PORSON.

1395. —κτας;] Dor. pro κτης, ab inusitato κτημι, *interficio.*

1396. —φιλιυ χρηζω στοματος—προσπτυξασθαι.] i. e. ut Porsonus, ὡστε προσπτυξασθαι, vel ut Jac. Tate, ως το π. Angl. *I long for that dear mouth, to kiss and embrace.* Mirum est hanc constructionem torsisse atque elusisse Brunckium.

1405. —παρα] ut suprà ver. 1344. 211.

1410. αφελον—] *quos utinam Nunquam ego genuissem, abs te ut cæsos Cernere cogerer*— BUCHANAN. Vide sup. ad v. 1.

1412. Πολλων ταμιας Ζευς—] Hac sententiâ, satis quidem tritâ, Chorus pulcherrimum hocce drama concludit; quæ est itidem conclusio Helenæ, Baccharum, Andromaches, et Alcestidis; uti observavit Barnesius. Vide etiam Iph. A. 1610. 11.

NOTÆ

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA EX POETIS BUCOLICIS.

I. NOTÆ IN THEOCRITUM.

215. *E Theocrito.] Theocritus, filius Praxagoræ ac Philinæ, et princeps Poëtarum Bucolicorum, natus est, ut vulgò putatur, Syracusis in Siciliâ; et floruit temporibus Ptolemæi Philadelphi Ægypti regis, qui regnare occepit circa Olymp. cxxiv. ante Chr. N. 283. Tradunt tamen nonnulli eum filium fuisse cujusdam Simichi aut Simichidæ; vel ipsum potiùs Simichidam, quia simus erat, interdùm dictum fuisse. Sed hoc nullis firmis argumentis nititur. [Vide Argum. Idyll. iii. et Fab. Bib. Gr. edit. Harles. Vol. iii. p. 766.] Neque eum Coum fuisse, ut alii volunt, nec Chium, ut alii, magis verisimile est: Sed Syracusanum esse confirmatur Epigrammate notissimo, Idyliis ejus plerumque præfixo, quod alii Theocrito ipsi, alii Artemidoro Grammatico ascribunt:

> Αλλος ὁ Χιος· εγω δε Θεοκριτος, ὁς ταδ' εγραψα,
> Εἱς απο των πολλων ειμι Συρηκοσιων,
> Υἱος Πραξαγοραο, περικλειτης τε Φιλινης·
> Μουσαν δ' οθνειην ου ποτ' εφελκυσαμην.

Alius est [Theocritus] *Chius; ego autem Theocritus, qui hæc scripsi, Unus ex plebe sum Syracusanâ, Filius Praxagoræ et inclytæ Philinæ: Musam verò alienam nunquam attraxi.*

De vitâ Theocriti admodum pauca memoriæ prodita sunt. Præceptores Philetam Coum Elegorum, et Asclepiadem Samium Epigrammatum poëtas, habuisse fertur. Κατ' εξοχην ὁ Βουκολος veteribus dictus, quippe in hoc genere omnium præstantissimus habitus est. Non tamen semper Bucolicus est: nam ex triginta quæ reliquit Idyllis decem tantùm rustici sive pastoritii generis habentur. Cætera sunt varii argumenti; sed omnia poëtam indicant superioris ordinis. Supersunt quoque quædam elegantissima Epigrammata quæ auctorem habent Theocritum. Scripsit dialecto Doricâ recentiori, et interdum Ionicâ, ut in Idyllio xii; quod tamen doctissimus Daniel Heinsius à Theocrito abjudicat. De Dorismo autem

Theocriteo

Theocriteo uberiùs disseruit Harlesius in commentatione edi- 215.
tioni suæ præfixâ. Præter Theocritum, apud Græcos quoque scripsere quædam pastoralia carmina venusta et festiva Bion et Moschus, quæ ad nos pervenerunt. Apud Romanos autem imitatorem nactus est Theocritus elegantissimum Virgilium in Bucolicis; de quorum meritis eruditi homines judiciis diversis solent disceptare. Sed de hac re omnium rectissimè judicium tulisse videntur duo cultissimi ingenii viri Thomas Warton et Chr. Got. Heyne; dum uterque, de carmine Bucolico disserens, plus quidem artis in Virgilio, plus verò ingenii et naturæ in Theocri invenit. "Virgilio," inquit Heynius, "elegantiæ laudem, dignitatis et doctrinæ "nemo invidebit; sed simplicitate et naturali aliquâ venustate "rerumque copiâ et varietate non minùs cedit Theocrito, "quàm ars naturæ, quam vincere quidem illa operosè in singulari aliquâ re potest, sed in summâ rei iners et vana habenda est." Et paulo post; "Hoc unum monebo, nisi memineris, in Virgilio plus artis, in Theocrito plus nativæ elegantiæ, esse, non mirari non poteris, cum videas, etiam "præstantissimos ex hoc genere poëtas recentiorum temporum Virgilium maluisse sequi quàm Theocritum. Artis "scilicet semper facilior imitatio; naturalem venustatem difficillimè assequare." [De Carmine Bucol. Eclogis Virg. præfix.] Sic autem elegantem suam Virgilii cum Theocrito collationem claudit Wartonus; "Ut dicam paucis quòd sentio. Similis est Theocritus amplo cuidam Pascuo, per se "satis fæcundo, herbis plurimis frugiferis floribúsque pulchris abundanti, dulcibus etiam fluviis uvido; similis Virgilis Horto distincto nitentibus areolis: ubi larga florum "copia, sed qui studiosè dispositi, curáque meliore nutriti "atque exculti diligenter, olim huc à pascuo illo majori "transferebantur." [De poësi Bucol. Græc. edit. suæ Theocriti prefix. ubi vide plura.] Cæterùm de poësi Bucolicâ multi scripsere. Est hoc quidem argumentum inter criticos satis tritum. Qui in eo versari cupit, præter has ingeniosas Wartoni et Heynii dissertationes, adire post Rapin de Carm. Pastoral. *Dissert. sur l' Eclogue par Fraguier; Memoires de l' Acad. des Inscrip. Tom. II. p.* 132. *Pope's Discourse on Pastoral Poetry. The Rambler*, No. 36. *and* 37; auctore Sam. Johnson. Postea autem hicce vir celeberrimus se iniquissimum ostendit in hoc genus poëseos in libro suo jucundissimo, *The lives of the English poets*, ad fin. Vitæ *Joan. Gay*; et alibi passim. De ipso Theocrito vide plura Fabr. Bib. Gr. Vol. iii. p. 764, sqq. edit. Harles.

THEOCRITI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

215. 1. Theocriti Eidyllia: una cum Hesiodi Oper. et Diebus, et Orationibus Isocratis 18. *Mediolani*, 1493, *in fol.* [Edit. princeps, quæ est rarissima.]

2. ——— Eclogæ xxx.—Sententiæ septem Sapientum.—Theognidis sententiæ.—Aurea Carmina Pythagoræ, &c. Curâ et studio Aldi Manucii Romani; *Venet.* 1495. *in fol.*

3. ——— Eidyllia xxxvi, et Epigrammata xix, &c. edita à Zachariâ Calliergo, *Romæ*, 1515, *in 8vo.* [Vulgò vocatur Editio Romana, et particulatim describitur à Reiskio in præf. suæ edit. p. xii, sqq.

4. ——— Idyllia, &c. inter principes Poëtas Græcos Heroici Carminis, ab Hen. Stephano; *Paris*, 1566, *in fol.*

5. ——— aliorumque poëtarum Idyllia; ejusdem Epigrammata: Simmiæ Rhodii Ovum, &c.—Excudebat *Henricus Stephanus*, 1579. *in 12mo.*

6. ——— Moschi, Bionis, Simmii quæ extant; cum Græcis in Theocritum Scholiis: Omnia operâ et studio Danielis Heinsii. Accedunt Jos. Scaligeri, Is. Casauboni, &c. Notæ et Lectiones. *E Bibliopolio Commeliniano.* 1604. *in 4to.* [Utilis quidem editio. Notandum est priorem Dan. Heinsii, 1603. erroribus scatere; ideoque suppressam fuisse.]

7. ——— Reliquiæ utroque Sermone, cum Scholiis et commentariis integris variorum virorum doctorum. Curavit hanc editionem—indicesque verborum Theocriteorum addidit Jo. Jacobus Reiske. *Viennæ et Lipsiæ*, 1765. 2 *Voll. in 4to.* [Multa fecit acutissimus Reiskius in hâc edit. sed eorum non pauca nimis audacter. Vide Vol. ad p. 192. n, 7.]

8. ——— Syracusii, quæ supersunt, cum Scholiis Græcis, &c.—Accedunt editoris et variorum Notæ perpetuæ. Epistola Joannis Toupii de Syracusiis, ejusdem Addenda in Theocritum, &c. Edidit Thomas Warton. S. T. B. Coll. SS. Trin. Socius. *Oxonii*, 1770. 2 *Voll. in 4to maj.* [Edit. omnium splendidissima; et celeberrimâ Academiâ Oxon. non indigna. Mihi juveni tam felici esse contigit ut clarissimum editorem, nunc defunctum, noverim ejusque erga me benevolentiam expertus fuerim. Vir erat summæ modestiæ; sed inter amicos lepidus, facetus, jucundus; sive in soluto seu adstricto sermone scriptor elegantissimus; in venustatibus Siculi aliorumque poëtarum sentiendis et enarrandis tantum Toupio et Valckenario anteferendus, quantum viris hisce doctissimis in investigandis et dijudicandis veris veterum Scriptorum lectionibus posthabendus.]

9.

9. Theocriti decem Idyllia, Latinis pleraque numeris à C. 215.
A. Wetstenio reddita, in usum Auditorum cum notis edidit, ejusdemque Adoniazusas uberioribus adnotationibus instruxit L. C. Valckenaer. *Lugd. Bat.* 1773. *in* 8*vo.* [Adnotationes hæ in Adniazusas amplam messem profundæ eruditionis, etiam post curas Toupianas in hoc quoque Idyllium impensas, continent.]

10. ——— Reliquiæ Græcè et Latinè; ex recensione et cum animadversionibus Theophili Christophori Harles. *Lipsiæ,* 1780, *in* 8*vo.* [Utilissima sanè editio: sed dolendum est sequentem Valckenarii editionem non nisi seriùs in manus venisse Harlesio; hujus enim textus, ut constitutus fuit ab editore est, sine dubio, omnium præstantissimus.]

11. ——— Bionis, et Moschi Carmina Bucolica. Græcè et Latinè. Latino carmine pleraque reddita ab Eobano Hesso, nonnulla à G. E. Higtio subjecit, Græca ex Edd. primis, Codd. et aliundè emendavit, variisque lectionibus instruxit L. C. Valckenaer. *Lugd. Bat.* 1781. *in* 8*vo.* [Editio est hæc merè critica; et in genuinis lectionibus constituendis ferè solùm versata. At in hoc genere vix aliud invenies præstantius.] Editionum autem Theocriti, quarum magnus fuit numerus, amplam enumerationem invenire licet præfixam editioni Harlesii; vel in Fabr. Bib. Gr. Vol. iii. edit. Harles. ubi suprà.

† Ειδυλλιον α'.] *Idyllium I.* Ιστεον ότι Ειδυλλιον λεγεται το μικρον ποίημα, απο του Ειδος, ή θεωρια· ουκ Ειδυλλιον παρα το Ειδω, το ευφραινω. Αλλως. Ειδυλλιον λεγεται ότι ειδος εστιν όποιον τι λογος. Υποκοριστικως λεγεται Ειδυλλιον. *Schol.* *Eclogæ* quidem nomen, ut *Idyllii,* haud dubiè Grammaticis debetur. HEYNE. Insignes Veneres, omnésque ferè quas Musa præ se fert Bucolica, complectitur hoc Idyllium. Varietate præcipuè, nec solummodò pastoralium imaginum suavitate, sed et affectuum veritate, commendari videtur. WARTON. In pangendis versiculis cavisse videtur Theocritus, ut pes quartus esset dactylus; ita demptis duobus in fine pedibus tragicum Tetrametrum fiat.—Cujus constructionis sunt omnes Idyllii primi, exceptis viginti et septem. Omnes etiam secundi, præter novem. Ex hac circumstantiâ concludit Heinsius, illa carmina esse mera Bucolica: cum longè alius sit carminum cursus in Ptolemæo, verbi gratiâ, et Charitibus. Hoc de re ita etiam statuit Valckenarius, in eruditâ epistolâ ad M. Röuetum. "Versum dactylicum dicere debere Bucolicum, si "duobus pedibus postremis recisis, remaneret tetrameter, "qui clauderetur dactylo, terminante partem orationis atque "adeò Alcmanicus." Porro laudatur Bucolicum carmen

certè numerosius erit, si primo loco sit dactylus, et pedem absolvat. *Idem*, in Diss. de Poes. Bucol. p. 36.

Ver. 1. Ἀδυ τι το—] Ordo est: Αιπολε, και τηνα ἁ πιτυς, ἁ μελισδεται ποτι ταις παγαισι, [εςι] τι αδυ [κατα] το ψιθυρισμα, &c. *O pastor caprarie, et ista pinus, quæ modulatur juxta fontes, est jucundum quid quod ad susurrum:*— vel, *habet quendam jucundum susurrum: et tu quoque suaviter fistulâ canis.* In Idylliis Theocriti diligenter observent tirones dialectum Doricam: Sic, ἁδυς, &c. pro communi ἡδυς· ἁ pro ἡ· Nam Dores sæpissimè mutant η in α. Τηνος, τηνα, τηνο, pro κεινος, κεινη, κεινο, *ille*, &c. ποτι, pro προς. παγαισι, pro πηγαις, ἁ παγα, ας, ἁ, pro πηγη, πηγης, ἡ, *fons*. μελισδεται, pro μελιζεται, 3. sing. præs. ind. med. verbi μελιζω, Dor. μελισδω. Solenne est Doribus ponere σδ pro ζ. τυ est pro comm. συ [indè Lat. *tu*.] item pro σε in accus. sed hoc raro. Συρισδες, pro συριζεις. Ubi notandum in 2. sing. præs. ind. act. Dor. terminationem esse -ες pro εις. in præs. quoque infin. ι ediditur, sic συρισδεν, pro συριζειν. Vide infrà ad ver. 15.

216. 4. Αικα τηνος ἑλῃ—] i. e. εαν, vel, sequente vocali, εαν, [quod poëticè pro ει αν] κεινος ἑλῃ, &c. ες τι καταῤῥει Ἁ χιμαρος. Angl. *the kid devolves to thee.* "ες τι, ab Apollonio Dyscolo "lectum: ες τυ, usitatius Theocrito, prætulit Brunk." VALCKENAER. Mox, εςε, *donec*, et κ', quoniam κε sive κεν à poëtis pro αν usurpatur, regit conjunctivum. HARLES.

7. —η το καταχες] Ordo est: η το τηνο [nam τηνʼ pro τηνο quod Dor. pro κεινο] καταχες [Dor. pro κατηχες] ὑδωρ καταλειβεται ὑψοθεν απο τας [της] πετρας. "Sensus est: Carmen "tuum, ô pastor, dulcius est, quam aqua illa, quæ cum soni-"tu per saxa defluit ex alto monte." HARLES. Atque ita Scholiastes Græcus: ἡδυτερον, ω ποιμην, το σον μελος, η κεινο το ὑδωρ, ὁπερ ὑψοθεν απο της πετρας καταφερεται μετα ηχη. Undè Virg. *Tale tuum carmen nobis, divine poëta, Quale sopor fessis*, &c. Ecl. v. 45. et —*Nec quæ Saxosas inter decurrunt flumina valles.* Ecl. v. 84.

9. —οϊδα—] οϊς, οϊδος, idem apud Theoc. ac οϊς, οἰος, ἡ, *ovis*. Μωσαι, Dor. pro Μουσαι.

10. Αρνα σακιταν—] σακιτας, α, ὁ, Dor. pro com. σηκιτης, ου, ὁ. epithetum agni apud Theocritum,—αρνα τυ σακιταν λαψη γερας· *Agnum tu saginatum*, [vel, *pinguem*] *accipies dono.* Græcus Interpres ita scribit: σηκιται δε αρνες, οὑς ετι γαλακτος δεομενους, οἱ νομεις των μητερων χωριζοντες, ιδια βοσκουσι, και εν ιδιῳ σηκῳ κλειουσι· *σηκιται agni vocantur quos lactis adhuc indigentes à matribus separant pastores, separatim pascunt et in proprio stabulo claudunt.* ÆMYL. PORTI *Lex.* Dor.

12.

12. Λης, ποτι ταν νυμφαν,] *Vis per Nymphas*— ποτι, Dor. pro communi προς, cum genitivo posita, serviens obsecrationibus, et obtestationibus. ÆMYL. PORTUS. λαω, λω, *volo*, λαεις, contractè λας, pro quo λης, uti in ζαω, *vivo*, διψαω, *sitio*, &c. Cæterùm ταν νυμφαν est Dor. gen. plur. —τῳδε καθιξας, Dor. pro καθισας, à καθιζω, *sedere facio*; in voce med. *sedeo*; sed ita interdùm redditur vox act. subintellecto scil. pron. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 7.

13. Ὡς το καταντες τουτο γεωλοφον,] ὡς intelligendum est εις aut προς, non solùm ubi animatis sed etiam inanimatis rebus ὡς additur. Vide Ernesti ad Xenoph. Mem. ii. 7. et Klotz ad Tyrtæum pag. 81. HARLES. Γεωλοφον δε ὁ εν τῳ ὁμαλῳ πεδῳ ὑπεραναστηκως οχθος, ὁς και κολωνος καλειται. *Schol.* Ὡς το, &c. Angl. *near this sloping bank*; ἁιτε μυρικαι, supple εισι, *where the tamarisks are*. ἁιτε, Dor. pro ἡτε, *ubi*, i. e. εν τῃ χωρᾳ εν ἡτε— Conf. Virg. Eclog. iv. init. Συριςδεν, vide suprà v. 1.

15. —το μεσαμβρινον,] Dor. pro το μεσημβρινον vel μεσημερινον, hìc scil. adverbialiter sumto, Angl. *at noon*. Est idem ac κατα τον μεσημβρινον χρονον. αμμι et αμμιν, Dor. pro ἡμιν.

16. —τον Πανα δεδοικαμες·] Angl. *We are afraid of Pan*. Nam δεδοικαμες, Dor. pro δεδοικαμεν, est temp. quod ritè vocant *præs. perf.* [Vide Vol. I. ad p. 27. n. 4.] Quidam legunt δεδοικομες, pro δεδοικομεν, 2. plur. præs. verbi δεδοικω, quod formatur à perf. m. δεδοικα; [ut πεφυκω, à φυω, πεφρικω, à φρισσω, à perfectis scil. activis: et πεφραδω, κεκληγω, ορωρω, à perf. mediis verborum φραζω, κλαζω, et ορω.] Sed nihil opus. "Cæterùm, meridiei quietem," ut observavit T. Warton, "Veteres attribuere solebant, quippe qui somnum "tunc temporis capere deos arbitrabantur." Hæc autem et quæ proximè sequuntur, ita enarrat Scholiastes: Ου πρεπον εστιν, ω ποιμην, κατα το μεσον της ἡμερας τῃ συριγγι χρησθαι. Τον Πανα δεδοικαμεν, εστιν γαρ πικρος εστιν· αντι του βαρυς και οργιλος· ἡνικα απο της αγρας σχολασας αναπαυεται, κυνηγετικας εν αυτῃ δηλονοτι· και αει προς τῃ ῥινι αυτου, δριμεια χολη καθηται· τουτεστι, και αει οργιλος εστιν. Veteres nimirum sedem iræ in naribus collocârunt. εντι [Dor. εστι] γε πικρος, Angl. *he is peevish* or *choleric*.

21. —τω τε Πριηπω] Dor. gen. pro του τε Πριαπου, i. e. *statuæ Priapi*, και ταν κρανιαδων, Dor. pro των κρηνιαδων, *et* statuis *dearum fontium*, hoc est *Naiadum*. καντιον, *è regione*, ἁπερ, *ubi*, &c.

23. —αι δε κ' αεισης,] εαν δε αισῃς, ωσπερ ποτε ηριζων προς τον Χρομιν τον Λιβυαθεν, τουτεστι τον απο της Λιβυης, αιγα τε σοι διδυμα τετοκυιαν, ἡτι μεχρι τρεις αμελξαι αυτην, ἡτις δυο εχουσα

 εριφους,

217. critus se poculi cælaturam describere. Atqui, páce tantorum virorum, æquè absurdum foret credere vel poëtam oblitum esse se cælaturam tantùm describere, vel voluisse sculptorem arte suâ posse eandem exhibere figuram nunc hùc nunc illùc volutantem oculos, vel positionem suam mutantem. Nam hoc omninò superare artem tàm sculptoris quàm pictoris benè notum est. Sed ars poëtæ hìc, ut alibi apud veteres Scriptores, venit subsidio sculptori; et Theocritus inducit caprarium suum pleniùs describentem id quod sculptor non nisi singulis figurarum positionibus repræsentare potuit. Quod quidem omni tempore iis usu venire solet, qui picturæ vel cælaturæ argumentum ignaris enarrare velint. Vide Cebetis Tab. passim.

36. Αλλ' ὁκα—] Sic scribendum cum Heinsio, pro Αλλοκα, Brunckius ostendit. VALCKENAER. Αλλοτε μεν προς εκεινον βλεπει ανδρα γελωσα· αλλοτε δε προς τουτον ῥιπτει τον νουν, ηγουν τρεπει. *Schol.* ποτιδερκεται, Dor. pro προσδερκεται.

38. κυλοιδιοωντες] κοιλοιδιαω, et κυλοιδιαω, *habeo cavitates sub oculis tumentes*: à το κοιλον, aut ἡ κυλας, *cavitas illa sub inferioribus oculorum palpebris.* DAMM. *Lex. Homer.* [κυλοιδιαων, contractè κυλοιδιων, et reduplicato dimidio τυ ω· quod est ω, κυλοιδιοων, quæ mutatio solennis quoque Homero, Vide suprà ad Od. α, 25. p. 4.] ἐτωσια και ματαια μοχθιζοντι, αντι του μοχθιζουσι και κοπιωσι· μοχθιζω, ποιητικον· μοχθω, κοινον. *Schol.* ετωσια, scil. adverbialiter sumitur.

41. —καμνοντι το καρτερον ανδρι εοικως·] Sic. Virg. *Illum indignanti similem, similemque minanti,* · *Aspiceres.*— Æneid. viii, 649. T. WARTON.

42. —γυιων—ὁσον σθενος—] pro κατα τοσον σθενος, ὁσον γυιων εστι, h. e. *omnibus membrorum viribus.* HARLES.

43. —'Ωδε—] Idem quod ουτως,—ινες οἱ ῳδηκαντι [Dor. pro ῳδηκασι] παντοθεν κατ' αυχενα και περ εοντι πολιῳ. *Adeò venæ ipsi tument undique in collo, quamvis cano.*

45. Τυτθον δ' ὁσσον αποθεν,] i. e. κατα τοσουτον διαστημα ὁσον εστιν ολιγον, *ad tantam distantiam quanta est parva, exindè,* h. e. *non procul ab,* &c.

47. —εφ' αιμασιαισι—] Angl. *near an hedge*—

48. —ἁ μεν αν' ορχως φοιτη,] i. e. ἡ μεν φοιτᾳ αν' ορχους, Angl. *the one is in the attitude of going up and down the rows of vines,* σινομενα των τρωξιμων. [την σταφυλην την εις βρωσιν επιτηδειαν. *Schol.*] *injuring the ripe grapes.* Conf. Cantic. Salamonis, ii, 15.

51. —πριν η ακρατιστον επι ξηροισι καθιξη.] ακρατιστον hìc significat τον μηδενος εγκρατη, et derivatur a κρατεω, ut rectè interpretatur H. Stephanus. [Thes. Mom. II. cap. 136. b.] BRUNCK. το ξηρον est secundum eundem H. Steph. [Ibid. c. 1142.

v. 1142.] *locus ficcus, seu loca ficca.* Erneftius autem, [ad 217.
Callim. i. 253.] ξηρον *cibi vacuitatem* exponit. Hunc igitur locum, qui valdè vexavit editores, ita conftrue et interpretare: *φησιν ου ανησειν το παιδιον, ait fe puerum non relicturum, πριν πριν η καθιξη* [αυτον] *επι ξηροις ακρατιστον, priusquam ipfum federe fecerit ad loca ficca,* [i. e. *cibo vacua.*] *nihil poffidentem.* Locutio, fine dubio, proverbialis, pro eo quod eft, *donec ipfum jentaculo* vel *prandio fpoliaverit.* Vulgò quidem redditur *ακρατιστον, fine jentaculo.* Verùm, præterquam quod *ακρατιστος* in hoc fenfu [ab *ακρατος merus,* fcil.] antepenultimam habet longam, ideoque in verfu hic ftare nequeat: analogia linguæ, ut fenfus fit *fine jentaculo, ανακρατιστος* poftulat. [Conf. Toupium in Epift. de Syracufiis, ad v. 147. ubi vir acutiffimus quædam rectè vidit, quædam non.] Quod autem ad *ανηριστον, impranfum,* attinet, quod in uno codice repertum dicitur, ejus itidem antepenultima longa eft. [Vide Sam. Clarke, ad Il. κ, 299.] Huic autem malo, monente quodam amico, medetur doctiffimus Wartonus, legendo—*πριν η 'νηριστον·* quod non improbat magnus Valckenarius. Verùm utrovis modo interpretatus fueris fenfus eodem redibit.

52. —*ανθερικωσι*] Ανθεριξ eft caulis afphodeli; *ανθερικος* vel *ανθερικον* ejus fructus vel flos, teftibus Scholiaft. Theocr. et Nicandr. nec non Diofcor. Afphodelus verò, qui hìc intelligitur, is effe videtur, quem *Afphodelum ramofum* Linnæus nominat.—Quomodo verò ex his *ανθερικωσι* locuftipulas fuas conftruxerint veterum Græcorum pueri, nos jam latet. SCHREBER. Theocritus pro culmo frumentique calamo à radice ad fummam ufque fpicam exporrecto fumit.—Homerus [Iliad. υ, 743.] accipit pro fpicarum fummitatibus. Conf. Virg. Æneid. vii, 809. Æ. PORTUS. Scholiaftes in Theocritum fignificationem vocum *ανθεριξ* et *ανθερικος* minùs accuratè expofuiffe videtur. Ad Idyll. i. illam pro cauli, hanc pro fructu *της ασφοδελου* fumit. Ad Idyll. vii. ver. 68. per pofteriorem difertè caulem intelligit: *Ασφοδελος δε βοτανη πλατυφυλλος, ης ο καυλος καλειται ανθερικος.* Hæ voces re verâ ufurpatæ videntur ad denotandum fine difcrimine non folùm caulem, fed alias quoque partes, et totam interdùm ftirpem. Theophraftus et Hippocrates per *ανθερικον* caulem tantùm volunt, iifque Plinius adftipulatur. Veterum *Ασφοδελος* vel *ον,* eft *Afphodelus ramofus* Linn. Angl. *Silver-rod,* vel *King's-fpear.* Latinis erat *hafta regia,* quia fceptro fimilis eft florefcens. A nonnullis etiam *albucum* nominabatur. Radix ejus conftat ex plurimis oblongis maffis carnofis; et non diffimilis eft raphanorum crafforum et curtorum fafciculo. Radix à veteribus edebatur contrita cum ficubus ad moderandam,

213. καλὰ τέμπεα Πηνειῶ, ἢ κατὰ [καλὰ τέμπεα] Πίνδω; *An eratis apud pulchra tempe Penei, vel apud* pulchra tempe *Pindi ?* i. e. apud pulchra tempe quæ sunt ad fluvium Peneum, vel ad montem Pindum. Tempe in Thessaliâ, vallis amœnissima ad quam Poëtæ sæpissimè alludunt. [Vide ejus descript. ab Æliano Vol. I. p. 346.] Ejus medium Peneus perfluit. Pindus, mons inter Epirum et Thessaliam, Apollini Musisque sacer.

68. Ἀνάπω] Dor. genitiv. Anapus, fluvius Siciliæ juxta Syracusas. Acis quoque amnis Siciliæ.

71. Τῆνον μὰν θῶες,—] Ἐκεῖνον οἱ θῶες, ἐκεῖνον οἱ λύκοι ὠρύσαντο, ἤγουν, ὀδυρόμενοι ἐθρήνησαν. *Schol.* Θῶες— Mihi, collatis inter se veterum Scriptorum locis compluribus, verisimillimum videtur, per nomen θὼς intellectum fuisse *Canem aureum* Linn. Angl. *the Jackall.* RUTHERFORD.

72. Τῆνον χὠκ δρυμοῖο—] i. e. Ἐκεῖνον καὶ ὁ ἐκ δρυμοῦ.

74. Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες,] i. e. Πολλαὶ βόες παρὰ ποσί οἱ —Virg. *Stant et oves circum*, &c. Ecl. x, 16.—Quanta contractiora illa et frigidiora Virgilii, qui duntaxat unum genus animalium memorat, oves scilicet, quas tantùm dixit " stare " circum ?" Descriptioni certè et vis et pathos accessit ex enumeratione plurium diversorum animalium. WARTON: qui Theocritum contra Scaligerum [Poët. v. 5.] hìc benè defendit.

77. Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος,] i. e. Ἑρμῆς ἦλθε πρώτιστος ἀπ' ὄρεος,— Virg. *Venit et upilio*, &c. Ecl. x, 19, sqq.

80. Ἦνθον τοὶ βοῦται,—] i. e. Ἦλθον οἱ βοῦται—Βοῦται sive βουκόλοι, *bubulci* honestissimi habebantur pastores: αἰπόλοι, *caprarii* fuerunt minimæ dignitatis. Medium inter illos, secundum quorundam sententiam tenuerunt ποιμένες, *opiliones*.—Obtinuerat tamen usus, uti cel. Heyne ad Donati vitam Virgilii monet, ut βουκόλοι eodem modo quo ποιμένες, omninò de quocunque pastorum genere dicerentur. Adde Schol. item Warton in diss. de poësi bucolicâ, &c. et Hardion de pastoribus Theocriti, in Mem. de literat. des I. et B. L. Paris 1741. page 534, sqq. HARLES.

81. —ἀνηρώτευν,—] Pro communi ἀνηρώτων, 3. pl. imperf. indic. ab ἀνερωτέω, ῶ. Ion et Dor. pro ἀνερωτάω, ῶ, *interrogo, inquiro*.—ἦνθ' ὁ Πρίηπος, Κἤφα, i. e. ἦλθε ὁ Πρίαπος, καὶ ἔφη. τί τὺ τάκεαι, i. e. διὰ τί σὺ τήκῃ· τήκομαι, *tabesco*, [à τήκω, *tabefacio*] τήκεσαι, eliso σ, τήκεαι, et postea contractè τήκῃ, Dor. τάκεαι.

82. —ἁ δέ τυ κώρα—Ζαλοῖσ'—] Hemsterhusii lectionem cum Brunckio nunc cæteris præfero: in codd. leguntur Ζατεῦσα· Ζατεῦσα· Ζατεῦσ' ἁ. Heinsio placuit Ζατεῦσ' ἁ. VALCKENAER. Mihi placet conjectura Wartoni et Hemsterhusii Ζαλοῖσ'. ἁ [ζαλοῖσ'. pro ζηλοῦσα, à ζηλόω.] *quæ æmulatione*

ſtatione capta, ſuſpectum habuit amatorem, quam Brunckius quoque reſcripſit. HARLES. Ζατευσ' vel ζατευσα Dor. pro communi ζητουσα, *quærens.* Sed "non quærebat Nympha "Daphnin, in quem erat infenſo animo, ſed ut ejus aſpec- "tum vitaret, longè a locis, in quibus degebat paſtor, per "montes et ſylvas aufugiebat. Scilicet Daphnis hìc ſolitas "ſuas habitat ſedes, Ætnam, ut ex cantici initio manifeſtum "eſt. Ibi ad eum facilè Nympha acceſſiſſet, ſi eum revera "quæſiviſſet, ut ei amoris inconſtantiam exprobaret, nec illi "per avia montium et ſylvarum diſcurrendum fuiſſet." BRUNCK. Scholiaſtes tamen legit ζατευσα, et putat ironicè dictum, quippe non Nympha Daphnin ſed Daphnis ipſe Nympham quærebat; vel Daphnin conſolandi gratia dictum. ειρωνευεται δε· ζητει γαρ αυτος μαλλον, ου ζητειται υπο της νυμφης, η και παρηγορητικος ὁ λογος—παραμυθουμενος δε αυτον τουτο λεγει· δυσερως τις αγαν ει, ηγουν ουκ ειδως εραν, ου καλως διοικησαι τον σαυτου ερωτα δυναμενος, και αμηχανος, ηγουν, υπ' ουδεμιας μηχανης μετριαζειν περι τον ερωτα γενεσθαι δυναμενος. Ita Scholiaſtes; qui et notavit ſequentia: τινες δε φασιν ότι ου δια την Νυμφην, αλλα δια του βασιλεως θυγατερα δι' ἡν ετηρωτο. Quæ forſan veriſſima loci ſententia: adeòque revocandum ζατευσα. Cæterùm αμαχανος eſt Dor. pro αμηχανος, et redditur ab Harleſio, *cujus inconſtantia nulla modo mutari poteſt.* Mirum autem eſt hæc et ſequentia verba à doctiſſimo D. Heinſio aliiſque Nymphæ tribui. "Sunt," ut verbis utar acutiſſimi Brunckii, ipſius "Priapi, cujus perſonæ maximè conveniunt quæ ſequuntur, "ᾡπολος ὁκκ' εσορη. Qui in animum inducit talia Nympham "locuturam fuiſſe, is neque Δρυαδα, nec Ναιαδα, ſed Περιπολαδα, "Nympham è lupanari, ſibi fingit." 218.

86. Βωτας μαν ελεγευ] Dor. pro βωτης μεν ελεγου. Vide ſuprà ad v. 80.

87. Ὡπολος, &c.] Αντι του ὁ αιπολος· γινεται κατα συναιρεσιν του ὁ και α εις ω μεγα; μενοντος προσγεγραμμενου του ι. οιον, ὁ αιπολος, ᾡ πολος· οἱ αιπολοι, ᾡ πολοι—ὁ αιπολος ότι ορᾳ τας μηκαδας, ηγουν τας αιγας· οἱα, αντι του όπως, επιῤῥηματικως· βατευντι, ηγουν βατευονται, τοις τραγοις μιγνυνται· τηκεται κατα τους οφθαλμους, ηγουν διαῤῥειται φθειρεται, ότι ου τραγος αυτος εγενετο· και συ επειδαν ορᾳς τας παρθενους όπως γελωσι, τηκῃ τους οφθαλμους, ότι ου συν αυταις χορευεις. *Schol.* Verùm non opus eſt ut huic interpretationi aliquid accedat: et præceptori humano, hoc cæteroquin pulcherrimum Idyllium ingenuæ Juventuti enarranti, facile condonarem ſi hæc Priapeia carmina perfunctoriè tractaverit, vel ſicco pede tranſierit. Atque utinam ne unus fuiſſet verſiculus in bucolis elegantiſſimi Virgilii, qui eandem dari veniâm poſtularet.

92. Τας δ' ουδεν ποτελεξατ' ὁ βουκολος, &c.] i. e. ὁ βουκολος ελε-

ἔρωτα ὑδω πρὸς τους. Vel, ut Schol. προς τουτοις δε, ούτω πως αυτον αιτομαι, ητοι τας βουτας, τας ποιμενας, και τας αιπολας, τον Πριαπον, και τας λοιπας, ουδεν εφθεγξατο ὁ βουκολος, ητοι ὁ Δαφνις αλλα τον αὐτου ερωτα επεραινε, και διηνυε μεχρι και της μοιρας. Valckenaer ita interpretatur :—*Sed suum tolerabat amorem acerbum, atque*, in illo fortiter ferendo, *vitam ad finem usque transigebat.*

95. Ηνθε γε μαν ἁδεια, &c.] Ηνθε γε μην και ἡ Κυπρις ἡ ἡδεια γελωσα, λαθρα μεν γελωσα, βαρυν δε θυμον, ηγουν, βαρειαν οργην ανεχουσα, τουτεστιν αναδεδεγμενη. *Schol.* ηνθε γε μαν, &c. *Venit tamen etiam suavis Venus ridens*, λαθρη, &c. occulte quidem ridens, [risumque dissimulans] *gravem iram spirans*, vel *præ se ferens, graviter irata.*] Æ. PORTUS. Pro vulgari λαθρη, quod est λαθρα, Valckenarius dedit λαθρια, quod eodem redit.

97. Κηπε, τυ θην, &c.] Και ειπε· συ δη ω Δαφνι, κατευχου, αντι τε ευχε, εκαυχω, λυγιξειν, ηγουν λυγισειν, καταπαλαισειν τον ερωτα, αρ' ουκ αυτος ὑπο τε ερωτος τε αλγεινε ελυγιχθης; *Schol.* Veneris amarulenta irrisio: *Gloriabaris nullum in te fore Cupidinis imperium: coëgit te tamen ad alios amores.* BRUNCK. Λυγος, ε, ὁ, *vimen*, ex quo torto vincula fieri solent: hinc, λυγιζω, f. σω, vel ξω, *viminibus*, sive *vimineis vinculis, ligo, vincio*; et simpliciter *ligo*: indè *supero, vinco*, &c. κηπε, &c. *et dixit, tunc gloriabaris Daphni, fore ut ut amorem vinceres? An non ipse à gravi amore victus es?*

219. 102. Ηδη γαρ φρασδει παντ', ἁλιον αμμι δεδυκει, &c.] Hic locus mirè exercuit interpretes. Lectio nostra, quæ est Valckenariana et aliorum, sic reddi potest: *Odiosa Venus, Venus mortalibus infesta*, γαρ ηδη παντα φραζει ἡλιον δεδυκεν ἡμιν· *omnia enim jam indicant solem nobis occidere*; i. e. *vitam meam ad finem jam appropinquare*: Δαφνις εσται κακον αλγος ερωτος και ει αιδᾳ, *Daphnis erit malus dolor amoris etiam apud inferos*. Vel ut Brunckius παραφραζει· "*Moritur Daphnis, et apud inferos "etiam gravi dolore Cupidinem uret.* Scilicet *videbit Cupido me "etiamnum apud inferos Echenaidem amare, quam revera amare "nunquam desii. Quam enim in me fraudem machinatus est, cujusque eum nunc ex matris Veneris verbis auctorem intelligo, ea "regiam quidem puellam voti sui compotem fecit, sed animum "meum à Nymphâ non alienavit: non est ergo quod triumphum agat.*" Idem vir egregius dedit; post Toupium, [Animadversf. in Scholia] præeunte Scholiaste, Ηδη ΓΑΡ φρασδει παντ' ἁλιος αμμι· δεδυκει Δαφνις,— *Odiosa Venus, tui* ENIM *pueri males artes admoto lumine mihi patefacit Sol, quem nec tua furta scis olim latere fuisse. Moritur Daphnis*, &c. Opinantur viri hi doctissimi, Daphnidem tangere hic Veneris cum Marte commercium, cujus SOL index fuit. Denique, elegans est conjectura Wassenbergii, quam protulit

lit Valckenarius: Ηδη γαρ (nempè ἐξεστι) φρασδειν παντ. ἀλλως 219.
αμμι διδυκει. Δαφνις κ' ειν αιδα κακον εσσεται αισχος Ερωτος.

105. Οὐ λεγεται, &c.] *Abi ad montem Idam ubi Anchises Venerem* scil. *tentâsse*, et *cum illâ rem habuisse* dicitur. HARLES.

106. —τηνει δρυες, ὡδε κυπειρος,] Duo vocabula τηνει [Dor. pro εκει,] et ὡδε non sunt inter se disjuncta, non *ibi* et *hîc* significant; sed utrumque idem dicit, *ibi*, *ibi*, apud Anchisen puta, in monte Idâ. Locus est similis Idyll. v. 33 REISKE. Κυπειρος probabiliter *Cyperus longus* Linn. Angl. *long Cyperus*; stirpibus affinis gramineis seu junceis in locis paludosis crescentibus. RUTHERFORD.

107. —βομβευντι ποτι σμανεσσι—] *susurrant ad alvearia.* βομβευντι pro βομβουσι, à βομβεω· ποτι σμανεσσι, Dor. pro προς σμηνεσσι.

107. 'Ωραιος χ' 'Ωδωνις,] i. e. και ὁ Αδωνις εστι ὡραιος. Virg. *Et formosus oves ad flumina pavit Adonis.* Ecl. x, 18. Toupius legendum conjicit 'Ωρειος χ' 'Ωδωνις. *Sed Anchises bubulcus, sed Adonis pastor, et uterque montes colebat.*

112. Αυτις ὁπως στασῃ, &c.] Αυθις ὁρα ὁπως ιουσα στησῃ πλησιον τε Διομηδους, και λεγε, ὁτι τον Δαφνιν νικω τον βουκολον· αλλα συ μαχεσαι, και μαχευ μοι. *Schol.* Venerem scilicet perstringit propter vulnus quod olim ad bellum Trojanum acceperat à strenuo Diomede. [Vide Iliad. ε, 335, sqq.] Cæterùm, uti notavit Harlesius, ιεναι cum alio verbo junctum, contentionem, studium, festinationem significat: sic alia verba. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 13.

113. —αλλα μαχευ μοι.] Acerbissimo joco Venus, quia bubulcum Daphnin superaverat, læta nunc dicitur ad Diomedem, quem ante fugerat, accessura propius, et dictura, *quin tu nunc mecum pugna.* Pro μαχευ μοι, sincerâ scriptione, Juntæ Florentina dat Ed. μαχευμαι.—Monuit D. Heinsius p. 305. b. hoc in versu et paulò post v. 116, ut essent bucolici, syllabam in Δαφνιν à Poëtâ correptam. A Græcis sic Poëtis corripiuntur syllabæ in τεχνη· λαχνη· ακμη· τεκνον· ποτμος· σταθμος· ρυθμος· αριθμος· ερετμος· Latinis etiam in *Procne*, *Daphne*, *Tecmessa*, similibusque. VALCKENAER.

118. —Θυμβριδος—] Fluvium Siciliæ hìc designari, veteres grammatici suspicantur. Casaubonus tamen, Toupius et Valckenaer montem hìc intelligendum esse arbitrantur. HARLES.

120. Δαφνις εγων ὁδε τηνος,] Quos versus, cum multò majorem simplicitatem habeant, mireris Virgilianis posthaberi: *hinc usque ad sidera notus*, epicum est, nec in pastoritio carmine satis placere potest. HEYNE; ad Virg. Eclog. v. 43.

125. —'Ριον,] Omne quidem promontorium dici potest ῥιον, hoc verò loco accipiendum esse de *Rhio*, promontorio in eâ orâ Peloponnesi, ubi Helicè fuit, jam monuit Casaubon. c. ii.

Lect.

Lect. Theocr. *Helice* autem urbs fuit Achaiæ, littoralis ad sinum Corinthiacum Peloponnesi. Idyll. xxv, 165, 180. cf. Spanhenium ad Callim. H. in Delum v. 100, sqq. HARLES.

126. —Λυκαονιδαο,—] Mænali, filii Lycaonis, à quo mons Mænalus. *Schol.*

127. Ληγετε—] Virg. *Desine Menalios*, &c. Ecl. vii, 61.

128. Ενθ', ω 'ναξ,] i. e. ω αναξ, [Παν,] ελθε, και φερε τηνδε καλην συριγγα εκ συμπακτυ κηρυ μελιπνυν, *Veni rex, et aufer hanc pulchram fistulam ex cerâ benè compactâ* factam, quæ *suavem edit sonum*, [*Schol.* uti notavit anonymus Cantab.] ἑλικτην περι χειλος, *circa labrum curvatam.* [Vide infrà ad Idyll. viii, 18. ad p. 230.] Eleganti judicio observat Wartonus, et ipse poëta eximius, quàm mirâ hic suavitate, nec minùs παθητικως, fistulæ suæ valedicat pastor moriturus.

220. 130. —ες Αϊδος—] δομον scil. ut norunt etiam tirones.

132. Νυν ια μεν—] Virg. *Nunc et oves ultrò*, &c. Ecl. xiii, 52, sqq.

133. —ναρκισσος—] *Narcissus poëticus* Linn. Angl. *Narcissus.* αρκευθος, *Juniperus comm.* Linn. Angl. *Juniper.*

134. οχνας ενεικαι·] *pira ferat.* οχνη propriè est *pirus sylvestris.* conf. Odyss. vii, 115, 120. Hic pira in genere intelligi videntur. SCHREBER.

135. —ὡλαφος] i. e. ὁ ἐλαφος, *cervus*, ἑλκοι, *trahat captivos*; vel potius, uti vertit Harlesius, *distrahat et laceret.*

136. —σκωπες—] *ululæ.* Præ aliis id nomen eam indicare creditur, quæ à Linnæo *Strix Scops* appellatur. SCHREB.

139. —λινα παντα λελοιπει] Defecerant omnia fila, quæ nempe, nascente Daphnide, neverant Parcæ. και ὁ Δαφνις εβα ῥοον, *et Daphnis transiit flumen* Acherontis. WARTON.

147. —απ' Αιγιλω ισχαδα—] ισχας, -αδος, ἡ, *carica.* Angl. *dried fig.* caricæ autem Atticæ, ex pago Ægilo, veteribus magni habebantur. Atque ita Schol. —απ' Αιγιλω ειθε τρωγοις ισχαδα ηδειαν, αντι τυ απο της Αττικης. Αιγιλος γαρ δημος εν ταις Αθηναις. Cf. Athenæum Deipnos. xiv, p. 652.

148. —τεττιγος επει τυ γα φερτερον αδεις.] *quoniam tu suavius canis quam cicada.* τυ γε, Dor. pro συ γε. Sonus cicadæ veterum auribus gratissimum erat; ut benè notum. "Τεττιξ, "*Cicada* veterum est, ut verisimile videtur, *cicada orni* Linn. "Angl. *the Balm Cricket.* Una ex majorum horum insecto-"rum speciebus communis est in regionibus Europæ austra-"libus et alibi, cujus mares, per duas tenues membranas sub "pectus collocatas et vi resiliendi præditas, quas ad libitum "agitare vel vibrare possunt, sonum istum argutum edunt, ob "quem tam celebres sunt apud poëtas." RUTHERFORD. Vide Iliad. γ, 152. et alibi passim.

149. Ηνιδε ται το δεπας, &c.] Ηνιδε, ιδου το δεπας, θεασαι φιλος,

λος, ὁπως καλον οσμην πεμπει. *Schol.* ηνιδε, Dor. pro ιδε, *en, ecce.* θασαι, pro θεασαι.

150. 'Ωραν πεπλυσθαι νιν, &c.] Δοκασεις, ηγουν δοξεις, νομισεις πεπλυσθαι αυτο, επι ταις πηγαις των 'Ωρων· ούτως εστι δηλονοτι ώραιον. *Schol.* Elegantissima quidem phantasia; sed à pastoritio scribendi genere non aliena. Cæterùm, uti observavit doctissimus Wartonus, omnibus rebus ornandis adhibentur HORÆ: omnibus gratiam atque elegantiam conciliare dicuntur. [Vide Idyll. xv, 105.] Hinc ὡρα est *pulchritudo;* ὡραιος, *pulcher.* Vide supra vers. 109.

151. —Κισσαιθα,] *Cissetha,* nomen capræ, quæ ter erat mulgenda Thyrsidi.

---

* ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.] -ας, ἡ. *Venefica,* sive *Saga. Idyllium II.* 221.
Ita hoc Idyllion inscribitur, quia in eo inducitur mulier quædam, Simætha nomine, quæ magicis incantationibus, animum viri, à quo spernabatur, ad sui amorem revocare conatur. Ob hanc quoque causam Virgilius Eclogam suam octavam eodem titulo insignivit, cujus nimirum pars posterior in simili argumento versatur. Ad nos autem ideo præcipuè commendatur hoc carmen Theocriteum, quòd multas res continet de superstitione veterum, quas nobis operæ pretium sit cognoscere.

Ver. 1. Πα μοι ται δαφναι, &c.] *Ubi mihi* sunt *lauri? affer Thestyli; ubi verò* sunt *philtra?* Πα Dor. pro πη; *quâ viâ,* item, *ubi?* ται pro αι· φιλτρον est propriè, *poculum amatorium;* indè in genere sumitur de *omnibus iis quæ amorem conciliant.*

2. —ταν κελεβαν, &c.] κελεβη, *pila* in qua aliquid pinsitur, WARTON. Angl. *a mortar.* φοινικεῳ οιος αωτῳ, *præstantissimâ ovis lanâ.* αωτον propriè *flos,* deinde translatè, pro quovis optimo et præstantissimo;—h. l. *lana egregia,* ut Homer. Il. ι, 599.—v. Grævium ad Hesiod. Theog. 449. et Lambert. Bosii Observat. miscell. c. 19. HARLES. Virg. *Molli cinge hæc altaria vittâ.* Ecl. viii, 64.

3. 'Ως τον εμοι βαρυν εοντα, &c.] *Ut virum dilectum, nunc mihi gravem, flectere sacris magicis experiar.* VALCKENAER. εοντα, Dor. pro οντα· καταθυσομαι, non fut. ut putat Harlesius; sed pro καταθυσωμαι, aor. 1. subj. m. atque ita Scholiastes, οριστικον αντι ὑποτακτικου, ὡς εν τῳ, ινα ειδομεν αμφω. Hom. Iliad. α, 363. Verum displicet interpretatio Valckenariana uni ex doctis meis amicis, Thomæ Falconer, A. M. qui hunc locum ita reddi debere arbitratur: *Ut virum dilectum, nunc mihi gravem, immolem,* vel *mactem,* vel *deo alicui offerendum curem.* Quem sensum, et veram significationem vocis καταθυσομαι postulare, et sequentem narratiunculam firmare, censet:

" *When*

222. 28. συν δαιμονι,] *bono cum deo, auxiliante deo;* quæ obvia significatio, nec cum Heinsio sollicitanda. Virg. *Limus ut hic durescit,* &c. ibid. 80.

30. —ῥομβος] Vide suprà ad v. 18.

31. —ποθ' ἁμετερησι θυρῃσιν.] Dor. pro προς ἡμετεραις θυραις.

33. —τυ δ' Αρτεμι—] Sensus videtur esse: *Tu autem, ô Diana,* vel *Luna,* [Nam, ut rectè Schol. Αρτεμις ἡ αυτη τῃ σεληνῃ·] και ῥα κινησαις τοι αδαμαντα εν ἁδῃ, *et cum apud inferos, qui insuperabilis est* [Plutonem scil.] *flectes;* και ει τι πες αλλο εστιν ασφαλες, *et siquid aliud ibi durum est.* Vel, *et siquis præterea alius ibi sit durus et severus.* Nam, uti notavit Harlesius, ασφαλης est σκληρος, *durus,* tum αλλο h. l. neutrum adjectivi designat homines. Cæterùm, αδαμας, Hesychio non solum est ὁ λιθος, Latinè quoque *adamas;* sed αγνωμων, *improbus, malignus, illachrymabilis;* απειθης, *contumax;* αθαμβης, *impavidus;* ισχυρος, *validus:* ex α priv. et δαμαω, *domo.* Rectiùs, inquit Valckenarius, illud ῥ' omitteretur: *Plutonem* designavit per τον εν ἁδῃ αδαμαντα.

36. Ἁ θεος εν τριοδοισι·] *Diana trivia* adest. Ita scilicet dicta est Diana, quod triviis præesset propter quod tres facies habere fingebatur, quæ etiam ad triplicem illius personam pertinent, quod Luna s. Phœbe in cælo, Diana venatrix, et apud inferos Hecate est, s. Proserpina. GESNER. ηχειν h. l. significat ictu, perculsu, conquassatione ad tinniendum impellere. Sub deæ verò adventum, universim præsentibus diis, aut summis poëtis carmina decantantibus, ex sententiâ veterum, mare et ventus silere, loca à Valckenario adscripta abundè testantur. HARLES. Cæterùm canes Hecatam ululantes comitari dicebantur. Notum illud Virgilii: *—visaque canes ululare per umbram, Adventante deâ.* Æneid. vi, 257. ad quem locum vide præstantissimum Heynium: item ad Tibull. i. 2. 52.

38. —σιγῃ μεν ποντος, σιγωντι—] Conf. suavissimum atque notissimam descriptionem: *Nox erat,* &c. Æneid iv. 522. et quæ ibi annotavit Heynius. [Vide suprà ad Apoll. Rhod. v. 244. ad p. 100.] σιγωντι, Dor. pro σιγωσι.

41. —ημεν,] pro ειναι. Dorum est ἐμεναι, vel ἐμμεναι· undè ἐμεν, ἐμμεν, et ἠμεν.

43. Ες τρις αποσπενδω—] Virg. *—numero deus impare gaudet,* &c. Ecl. vii, 75, sqq.

48. Ἱππομανες] Vox Ἱππομανες plantam denotans non invenitur apud ullum veterem scriptorem Botanicum vel Medicum, nisi in uno loco Theophrasti [Lib. ix. c. 15.] ubi, si sana lectio est, quod tamen dubitant optimi interpretes, denotare oportet partem aliquam vel præparationem plantæ *Tithymalli,* Angl. *Spurge.* Si Theocritus reverâ de plantâ loquitur, quod admodum dubium est, species ejus nunc non

potest

poteſt indicari. Nonnulli recentiorum in fraudem, ut videtur, inducti à Scholiaſte, per *ἱππομανὴς* hìc intellexerunt *Daturam ſtramonium* Linn. Angl. *the Thorn apple;* quod tamen à veteribus ſemper alio nomine inſignitur; neque ei unquam tribuitur portentoſa illa vis quæ *ἱππομανεῖ* hìc ineſſe dicitur; alioquin non prætereunda fuiſſet Plinio, qui rebus hujuſmodi narrandis gaudet. RUTHERFORD. Ἱππομανὲς vulgò eſt caruncula, fronti (et linguæ) pulli recens editi innaſci, et ab equâ innixâ ſtatim devorari credita. Vide Heynium ad Virg. Geor. iii, 280. et auctores ab eo ibi indicatos. —*τῷδ' ἐπὶ πᾶσαι—μαίνονται—* *guſtandæ illius inſano ardore perciti feruntur.* *ἐς τόδε δῶμα περῆσαι, in has ædes venire.* HARLES. Pro *περῆσαι* ſcribendum cenſet Valck. *περᾶσαι*.

54. Ὡ 'γὼ νῦν τιλλοῖσα—] i. e. *ὃ ἐγὼ νῦν τιλλοῦσα καταβάλλω ἐν ἀγρίῳ πυρί.* 223.

58. Σαύραν] *Lacertam.* Angl. *the Lizard.*

59. —λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ',—] *tu capiens hæc venena* vel *medicamenta*, [*θρόνον, ου, τό, flos pigmentum.* Theocriti Schol. annotat *θρόνα* Theſſalos vocare *τὰ πεποικιλμένα ζῶα, animalia variegata:* Cyprios, *τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, floridas veſtes;* Ætolos, *φάρμακα, medicamenta, venena,* &c. H. STEPHANUS. [*Theſ.*] *ὑπόμαξον καθυπέρτερον τᾶς φλιᾶς ἐκείνω, illinc ſupra limen ejus: ᾇς* [Dor. pro *ἧς*.] i. e. *ἀφ' ἧς ἔτι καὶ νῦν δέδεμαι ἐκ θυμῶ, ex quo* limine *nunc adhuc toto animo affixa pendeo.*

62. Καὶ λέγ' ἐπιφθυσδοῖσα·] *Et dic inſpuens ἐπιφθύσδοισα*, Dor. pro *ἐπιφθύζουσα, inſpuens;* vel, ut quidam reddant *inſuſurrans:* vel, ut Schol. *ἡσυχῶς ἐπᾴδουσα.*

65. —*μώνα ἐοῖσα*] pro *μόνη οὖσα.* Dimiſſa verò eſt Theſtylis, et Simætha ſecum de origine amoris ſui inſtituit ſermonem. HARLES.

66. Ἦνθ' ἁ τῶ Εὐβούλοιο—] h. e. *Ἀναξὼ κανηφόρος ἡ* [*θυγατὴρ*] *τοῦ Εὐβούλου ἦλθεν ἡμῖν, ἐπ' ἄλσος Ἀρτέμιδος.* Vel, ut Schol. *ἦλθεν ἡ τοῦ Εὐβούλου θυγατὴρ Ἀναξὼ κανηφοροῦσα τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ πομπὴν ἀγομένη τῇ θεῷ.* Ubi vide plura.

67. —*τᾷ δή ποκα*—] *Cui,* [Dianæ ſcil. nam *τᾷ* eſt Dor. pro *τῇ*, quod pro *ᾗ*] *aliquando quidem.* [*ποκα* Dor. pro *ποτε*] *πολλὰ ἄλλα θηρία πομπεύεσκε* [pro *ἐπόμπευε*] *multæ aliæ feræ cum pompâ incedebant, περισσάδον, in orbem, ἐν δὲ* [*αὐτοῖς*] *λέαινα, et in illis leæna.*

69. Φράζεο—] vel *φράσδεο*, quod magis Dorum eſt: *φράζεσο*, eliſo *σ*, *φράζεο* et contractè *φράζευ*. *Dic amorem meum undè venerit,* &c. "Interpres," inquit Palmerius, [Exercitatt. p. 794.] "ſic vertit, ſed meliùs meo judicio feciſſet, ſi interpretatus fuiſſet, *Adverte undè amor meus venerit.* Sic "enim ubique *φράζεο* accipitur apud Chreſmologos pro *adverte, curam adhibe* atque aliquandò *cave.* Tum Poëtæ

auditur eadem particula semel atque iterùm, imo ter, in duobus versibus sequentibus: nec opus est mutando και πλικεις in κιν πιλ. uti proposuit Harlesius. Cæterùm mos iste quo amatores amicarum postes frangere, vel fenestras quatere solebant, invaluisse videtur etiam apud Romanos: Sic Hor. —*quatiunt fenestras Ictibus crebris juvenes protervi.* Lib. i. Od. 25. Conf. Tibull. Lib. i. El. i. 73, &c. Vide plura apud Wartonum.

126. —τευς—] idem quod τευ, est ex edit. Flor.

133. Αυτας ημιφλεκτον] *hoc modo semiustum.* —Λιπαραιω— Αφαιστω— *Liparæo Vulcano.* Vulcanus sæpè sumitur pro ipso igne; atque idem *Liparæus* vocatur à *Liparâ*, insulâ inter Siciliam et Italiam, principe septem illarum, quæ vulgò dicuntur *Æoliæ*, quæ ab ignibus eructatis etiam vocantur *Vulcaniæ*, uti notavit Harlesius.

144. —μεσφα—] Poëticum adverbium, pro communi μεχρι, vel μεχρις, *usque ad.* μεσφα τοι εχθες, *usque ad heri*, i. e *usque ad hesternum diem.* Æ. PORTUS. Scribunt Grammatici μεσφα τοι· libri impressi fere semper habent μεσφα τοι, nempè ubi syllaba prior positione longa est. T. YOUNG. εχθες. h. l. *nuper.* HARLES.

145. —αλλ' ηνθε μοι ά τε Φιλιστας, &c.] *Sed venit ad me mater Philistæ mea tibicina, ά τε* [ματηρ] Μελιξως, *eademque mater Melixûs.* Doctissimus Valckenarius legendum conjicit,—άγε Μελιξως— et putans φιλιστας non esse nomen proprium sed adjectivum, sic vertit: *venit ad me mater carissima mea tibicina, mea,* inquam, *Melixûs.*

147. —ιπποι] 'Ηλιω scil.

156. —ολπαν.] *ampullam oleariam*, quâ utebantur in palæstrâ.

158. Η ρ' ουκ αλλο τι τερπνον εχει.] *nonne manifestum est, eum alias delicias habere?*

226. 164. —ώσπερ ύπεσταν.] est, *ut promisi:* sin admiseris vulgarem versionem, *sicut suscepi*, legendum esse videtur Valcken. ώπερ ύπεσταν, *cui me subjeci.* αντυξ, h. l. *currus.* HARLES.

ΑΙΠΟΛΟΣ, &c.] *Caprarius*, sive *Amaryllis*, seu *Commissator.* *Idyllium III.*

Ver. 1. Κωμασδω—] το κωμαζειν λεγεται επι των κατα νυκτα εις τας ερωμενας απερχομενων.—Απερχομαι προς την Αμαρυλλιδα αποπειρασομενος αυτης δι' ωδων και λογων των επι τουτο συντεινοντων. *Schol.* Κωμασδω hoc loco significat, *Eo Bucolicè tripudians et cantans.* Isthoc Idyllium ΚΩΜΟΣ inscribitur in codicibus apud me pluribus. Quod ad Κωμος attinet, significat sensu

magis

magis generali, *convivium*, *cantum*, *tripudium*, *deum festivitatis*; sæpissimè *Festivitatem* sonat. WARTON. —ται δι μοι αιγις— Sic Virg. *Tityre, dum redeo, brevis est via, pasce capellas*, &c. Ecl. ix. 23. Cf. *Shenstone's Pastoral Ballad*, init. *Ye Shepherds so cheerful and gay*, &c.

3. —το καλον—] Idem quod καλως. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 76. n. 1.] το καλον πεφιλημενε, Angl. *much loved.*

4. —και τον ενορχαν, &c.] et caveto *à Cnacone Libyco isto integro* vel *testiculato hirco*, μη κορυψη σε, *ne cornu te petat.*

6. Ω χαριεσσ' Αμαρυλλι.] *Comi* principium, qui aliquoties postea interrumpitur à Caprario, hic est. HEINSIUS. 227.

8. —ημεν,] et ημες, Dor. pro ειναι.

9. —απαγξασθαι, &c.] Virg. *mori me denique coges* Ecl. ii, 7.

10. Ηνιδε] Dor. adverb. pro comm. ιδε, *ecce.* Æ. PORTUS.

11. —αιθε γενοιμαν 'Α βομβευσα μελ.] Angl. *O if I were the humming bee!* &c. —και ταν πτεριν—[Πτερις, propriè *Polypodium filix mas* Linn. Angl. *male fern.* RUTHERFORD.] *and the fern*, ᾳ συ πυκαζῃ, *with which thou art thickly covered,*

15. Νυν εγνων τον Ερωτα.] Virg. *Nunc scio, quid sit Amor*; &c. Ecl. viii, 43. ad quæ ita Heynius:—*scio*, serò scil. Ex Theocr. hæc Idyll. iii, 15, sq. sed multò is modestiùs et ex imperiti pastoris personâ decentius. Conf. Tibull. iii, 4. 72. Bion. Idyll. vii. et Moschi i. Virg. Æneid. iv, 365, &c.

21. Τον στεφανον, &c.] Ordo est: ποιησεις με αυτικα κατατιλαι τον στεφανον ως λεπτα.

23. —καλυκεσσι—] Κισσω καλυκες, *flores hederæ nondum aperti.* Σελινον, *planta* dubia, videtur esse *apium graveolens* Linn. *Celeri* Ital. et nostrum, quod hoc ipso nomine Græci hodierni colunt. Bellon. SCHREBER. Σελινον, vulgò *apium petroselinum*. Angl. *common Parsley*; mihi potiùs videtur *apium graveolens* Linn. Angl. *Smallage*. RUTHERFORD.

24. —τι παθω;] *Quid agam?* est formula eorum, quos invitus natura vel fatum, vel quæcunque alia cogit necessitas, Vide Valckenaer, ad Eur. Phæniss. 902.

25. —βαιταν] *pellem*, h. e. amictum pastorum. HARLES.

26. 'Ωπερ τως θυννως σκοπιαζεται—] Thynnorum piscatores olim in altas rupes, mari imminentes, soliti speculas collocare, ut indè Thynnos observarent: sicut auctor est Strabo, qui Θυννοσκοπεια vocat. CASAUBON. Hanc etiam fuisse rationem Thynnos explorandi tradit Oppianus Halieut. iii, 637.—Ab eodem quoque discimus, crebram copiosamque fuisse apud Siculos thynnorum capturam. Ibid. 627. WARTON. Virg. *Præceps aërii speculâ de montis in undas Deferar.*—Ecl. viii, 59.

27. Κηκα μη 'ποθανω,] i. e. Και ει κε μη αποθανω Angl. *and though I should not succeed in dying*, το γε ἁδυ γε μαν τετυκται,

5. Πρατος δ' αν—] Dor. pro πρωτος δ' ων. Harum autem particularum vis dilucidiùs apparebit si, cum doct. Hoogeveen, eas exhibemus hoc modo: Πρωτος δε Μεναλκας ηγειρεν· ηγειρεν ων ουτως. *Prior vero Daphnin intuens cecinit. Cecinit ergo hoc modo.* Doctr. part. Lib. viii. p. 273.

11. Χρησδεις αν ιοιδειν;] *Vis ergo videre?* Virg. *Vis ergo, inter nos*, &c. Ecl. iii, 18. χρησδεις καταθειναι αεθλον, Angl. *will you stake a prize.*

230. 13. —θησευμεσθ',] θησευμεσθα, Dor. pro θησομεθα, quod Poëticè pro θησομεθα. Vide suprà ad p. 81. v. 1.

15. Ου θησω—] Virg. *De grege non ausim*, &c. Ecl. iii, 32.

18. Συριγγ' αν εποιησα καλαν εγω εννεαφωνον,—] *Fistulam quam feci pulchram ego novem vocibus*,—Hujusmodi συριγγα, sive fistulam pastoriam, quà utebantur olim pastores Siculi aliique, instrumentum adhuc usitatissimum esse rusticis circa Hellespontum testatur amicus summus meus et quondam condiscipulus Robertus Liston, nuper legatus Regius ad *Portam Osmaneam*; qui nunquam nostræ amicitæ non memor, earum unam è Troade secum attulit, mihique dono dedit, unâ cum aliis rebus à se ibidem collectis, cùm nuper inclytam istam regionem, meo rogatu, post ingeniosum Chevalierium, lubens visebat. [Vide suprà ad Idyll. i. v. 129.] "Neque apud "nos hodiè ignoratur syrinx illa, quæ nomine vix recepto "*Pan's pipes* dicitur: quinetiam in plateis Londinensibus "quotidiè auditur. Hujus autem instrumenti adeo frequen-"ter occurrit mentio apud poëtas, ut operæ pretium fuerit "huic loco paululùm immorari. Fistulam accuratè descri-"bit Pollux, iv. 9. 5. ubi forsan, pro αφιστaμενοι, αποτεμνομενοι "legendum, aitque eam è calamis fieri, linóque et cerâ com-"pingi: dein aliud fistulæ inversæ genus describit, quod "tibiam tyrrhenam appellat, quamque vel follibus, vel aquæ "ope inflari dicit: quæ descriptio cum monumento quodam "antiquo optimè consentit, hoc organum cum follibus suis "exhibenti; miniméque dubium relinquit, quin veteribus "notum fuerit nobile illud instrumentum, multò ante Juliani "temporá. In fistulâ autem ceræ usus præcipuus erat, ut "ad debita sonorum intervalla reducerentur calami, quod "hodiè subere fit, magis minúsque altè intruso. Aristoteles "Probl. xix. 23. Οἱ τας συριγγας ἁρμοττομενοι, εις μεν την ὑπα-"την ακραν, τοι κηρον εμπλαττουσι, την δε νητην μεχρι του ἡμισεος "αναπληρουσιν· quod rectè ait octavæ intervallam constituere, "longitudine dimidiatâ; erat autem hypate quæ hodiè infima "chorda diceretur. Quod autem ad sonorum numerum "attinet, fertur Hermem sub Osiride lyram tribus chordis "instructam invenisse. Citantur ab Euclide Terpandri ver-"sus, Ἡμεις τοι τετραγηρυν αποστερξαντες αοιδαν, Ἑπτατονῳ φορ-

"μιγγι

" φορμιγγι νεους κελαδησομεν ὑμνους· chordam octavam addidisse Py- 230.
" thagoram refert Nichomacus; alii æqualem ejus Simonidem.
" Ait autem Plinius, vii. 56. *Citharam Amphion* (invenit); " *ut alii, Orpheus: ut alii, Linus. Septem chordis additis* " *Terpander. Octavam Simonides addidit: nonam Timotheus.* " Erat igitur cithara jam εννεαφωνος, ut fistula à Bartholino " delineata, de Tib. Vet. p. 379; neque usus vulgaris multò " longiùs processisse videtur; quamquam theoretici, quidam- " que etiam citharistæ brevi multa utrinque addiderint. Ho- " diè fiunt fistulæ δυοκαιδεκαφωνοι et ultra. Fuisse autem vi- " dentur intervalla eadem quæ in genere hodierno molli seu " minori, ut dicitur; quod plerisque gentibus incultioribus " usitatum est, Scotis veteribus, Hibernis, Borussis; interque " novem sonos media fuisse tonica, ad quam ait Aristoteles " omnes bonas melodias sæpè recurrere; extrema utrinque, " quinta ab eâ: Simonidi defuisse extremarum graviorem, " Terpandro etiam acutiorem, vel secundum alios tertium à " tonicâ, relicto octavæ intervallo. Simpliciorem fuisse ve- " terum musicam certum est, nisi quod à doctis cantoribus " exquisitissimâ arte variabantur melodiæ; probabile autem " non est diversas melodias simul cantari solitas esse; citha- " ram tamen voci multiplicem harmoniam addidisse procul " dubio testatur Platonis locus, de Legg. vii. p. 812; neque " minùs certum est tibias vel pares vel impares genuinum " sonum emisisse. Apuleius Florida I. Primus Hyagnis duas " tibias uno spiritu animavit; acuto tinnitu, gravi bombo, " concentum musicum miscuit. Adde Horat. Epod. ix. " *Sonante mistum tibiis carmen lyrâ, Hac Dorium, illis Barba-* " *rum*;—etiam Longin. § xxxiii. Cicer. lib. ii. de rep. fr. " Plutarch. de Mus. Macrob. Procem. qui etiam de vocibus " gravibus, acutis, mediisque concinentibus loquitur. Neque " quicquam facilius est quàm apud aures mediocriter doctas, " etiam hodiè mirificos illos musices effectus ciere, per dili- " genter excultam melodiam et vel modicâ vel nullâ harmo- " niâ suffultam; quod adeo notum est, ut nonnulli omnem " concentum è musicâ expellere conati sint." T. Y.

21. Η μαν τοι κηγω, &c.] *Imo verò et ego*, &c.

26. Τηνον πως ενταυθα—] Mallem cum Reiskio πως cum accentu circumflexo, ut sententia sit interrogativa: πως εαν καλεσωμεν ἐκεινον τον αιπολον ᾧ κυων ὁ φαλαρος ὑλακτει περι τας εριφους; Angl. *What if we should call that goatherd, whose white dog is barking beside the kids?*

30. —ιυκτα—] pro ιυκτης, h. e. ὁ συρικτης, ὁ λιγυφθογγος. HARLES. Sic συρικτα pro συρικτης· quod genus vocum sæpè occurrit apud Homerum, ut μητιετα, νεφεληγερετα, &c.

35. —ἐκ ψυχᾶς;—] Vernaculè—*to their heart's content*—μηδεν ἐλασσον ἐχοι, *let him fare as well.*

231. 49. ᾧ βαθος ὑλας Μυριον,] Supple ἐστι· *Ubi altitudo sylvæ est immensa.* ᾧ Dor. pro οὗ, *ubi.* Constructio est: Ω τραγε ανηρ των λευκων αιγων, ω σιμαι εριφοι, δευτ' εφ' ὑδωρ, οὗ βαθος ὑλας εστι μυριον.

51. Ει τηνῳ γαρ τηνος.] i. e. γαρ εκεινος εστιν εν εκεινῳ τῳ τοπῳ· ἰθ' ω κολε, *Abi, cornibus mutilate,*—alloquitur scil. unum è hircis. [Sed pro ω 'κολε, legendum conjecit Hugo Grotius ω 'πολε, pro ω αιπολε. Reiskius autem habet Κολε pro nomine servi.] και λεγε Μιλων' pro Μιλωνι. Cæterùm quum hæc quæ de Milone dicta sunt minùs conveniant personæ Menalcæ, viri doctissimi Reiskius et Brunckius verss. 49—52, Daphnidi, verss. verò 53—56, Menalcæ tribuendos esse censent; atque ita eos in suâ editione constituit Brunckius.

53. Μη μοι γαν Πελοπος—] *Non mihi terram Pelopis* [i. e. Peloponnesum] *non mihi aurea talenta contingat habere,* &c. Pro χρυσεια ταλαντα, vir doctissimus Piersonus legendum conjicit Κροισοιο ταλαντα, Reiskius autem χρυσει' Αταλαντας, scil. μαλα, *aurea poma Atalantæ.* [Vide Idyll iii, 41.] Sed inutilis videtur utraque correctio. Vide Porsonum ad Eur. Med. 542.

55. αγκας εχων τυ,] *ulnis amplectens te.* Συννομα μαλα, *greges ovium simul pascentium.*

57. Δενδρεσι μεν χειμων—] Virg. *Triste lupus,* &c. Eclog. iii, 8.

60. —ηρασθην] *amavi.* Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2.

232. 66. Ου χρη κοιμασθαι—] Homer. Ου χρη παννυχιον εὑδειν βουληφορον ανδρα. Iliad. β, 24.

68. ουτι καμειτ', &c.] *non defessi eritis, nondum abstinueritis, cum ea* [herba scil.] *iterùm erit renata.* T. YOUNG. ὁκα et ὁκκα, Dor. pro ὁτι, et ἀδη pro ηδη.

69. Σιττα] est vocabulum quo pastores greges ad festinandum incitant. HARLES.

70. —ὡρας εχωντι,] i. e. οἱ ωρας εχωσι.

71. —ανεβαλλετ' αειδειν·] αναβαλλεσθαι de præludiis in cantando eleganter adhibetur.

72. —συνοφρυς κορα] *junctis superciliis puella.* Juncta supercilia inter præcipuas vultùs formosi veneres ponebant Antiqui. WARTON. [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 83. n. 6.] Constructio autem hujus loci hæc est: Και κορα συνοφρυς, εχθες εκ τω αντρου ιδουσα με παρελαοντα [vel παρελαυνοντα] τας δαμαλας, εφασκε [με] ειναι καλον, καλον. Ου μην απεκριθην ουδε τον πικρον λογον αυτῃ. Et sensus est, interprete Wartono: *Puellæ me, dum præterirem, protervè compellanti,* vel *mihi illudenti, nihil retorsi; ne quidem acerbum aliquid respondi.* Quod eodem

eodem judice, miram simplicitatem rusticitatemque redolet. Præsertim si spectes quæ sequuntur. Cæterùm quod ad quantitatem in penultimâ vocis καλον attinet, vide acutissimum Sam. Clarke, ad Hom. Iliad. β', 43.

76. 'Αδυ' ἁ φωνα—] Vide Miltoni *Paradis. Amiss.* indicante Wartono: *Sweet is the breath of morn*, &c. Lib. iv, 641.

79. Τα δρυι—] Cf. Virg. *Vitis ut arboribus*, &c. Ecl. v. 32.

84. Λασδιο—] i. e. λαζυ τας συριγγας, et non, ut Valckenarius aliique volunt, τας συριγγας, nam earum duæ erant, Menalcæ scil. et ipsius, ei victori accipiendæ.

88. 'Ως—ούτω,—] inter se permutavit interpres. Sed obtinent etiam hoc loco ista verba consuetam suam vim, ὡς *quemadmodum*, οὕτως *sic*. Pari modo ver. 90. ὥς, cum accentu, est *sic*; et ver. 91. ὡς, sine accentu, *quemadmodum*. WARTON.

91. —γαμηθεισ'] Versus legendum postulat γαμεθεισ'· quomodo et nonnulli dederunt.

93. —ακρηβος—] Vel Dor. ακραβος, *qui est in primâ pubertate*, vel *qui primam pubem habet*. v. Warton. Secundum Sositheum apud Scholiasten fuit Nympha Thalia, quam valdè adolescens et jam quasi puer uxorem duxit. HARLES. Non autem hic intelligendus est idem Daphnis, de quo in Idyll. I. Daphnis enim sæpè est nomen merè pastorale.

---

* ΚΥΚΛΩΨ.—] CYCLOPS, *Idyllium XI.* Cum idiotismi 233.
elegantia, et simplicitas, quâ usus est noster, mirifica sit in omnibus poëmatiis, in quibus hactenus versati sumus; tum verò in nullo magis quam in CYCLOPE. Quod mirum non est. Loquitur enim ut ΑΥΤΟΧΘΩΝ, et ex ipsâ insulâ oriundus. HEINSIUS. Egregium judicium. Et profectò miror idem non sensisse Vavassorem [de Ludicr. Dict.] WARTON. Vide Cyclopa Homericum, quem hic, quasi prologi vice protulit Wartonus, suprà p. 34. Od. ι, 182. In cod. Vatic. 3, hæc est inscriptio Κυκλωψ Και Γαλατεια. Προς Νικιαν ιατρον ο Θεοκριτος διαλεγεται. Milesius erat ille Medicus.

Ver. 1, 2. Ουδεν ποττον—[Per εγχριστον, intelligendum est *unguentum*; et per επιπαστον, *pulvis* vel *pulvillus inspersilis*, ut vocant: quasi dicas Angl. *moist or dry dressings*. RUTHERFORD, Ordo autem est: Νικια, ουδεν αλλο φαρμακον πεφυκει προς τον ερωτα, (δοκει μοι) ουτ' εγχριστον ουτ' επιπαστον, η αι Πιεριδες.

10. Ηρατο δ' ου τι ροδοις,] Sensus est: *Cyclops ille non exprimebat amorem suum, quemadmodum vulgò solent amatorculi, missitando ad suam puellam rosas, mala, cincinnos, atque alia hujuscemodi, lepida quidem munuscula. Non hæc erat ejus elegantia. Talia mittere dona, vel ita amare, non conveniebat homini vasto atque inculto.*

culto. Omnia furiis agebat noster amator. Etiam in amore ejus quædam fuit immanitas. WARTON.

12. —αυται απηνθον] *ipsæ*, i. e. *suâ sponte redibant*,—Sic Virg. *Huc ipsi potum venient per prata Juvenci.* Eclog. viii, 11. et *Ipsæ lacte domum referent distenta capellæ Ubera.* Ecl. iv. 21. Vide Vol. I. ad p. 204. n. 2.

14. Αυτω επ' αϊονος—] est *in solo littore.* Virg. *Te* SOLO IN LITTORE, *secum, Te veniente die, te decedente* CANEBAT. Geor. iv, 465. Ad Theocritum manifestò respexit Maro. TOUP. Sed vulgatum αυτω Doricum utique est, pro αυτου, *ibi.* KOEN, ad Gregor. de dial. p. 161. Et præterea in sensu, quo locum intellexit Toupius, μονος sem. gen. postulâsset αυτας, ut rectè observavit Brunckius.

15. —υποκαρδιον ελκος] Sic Virg. —*et tacitum vivit sub pectore vulnus.* Æneid. iv, 67.

19. Ω λευκα Γαλατεια,] Conf. Virg. Ecl. ii, 6. item Ovid. Metam. xiii, 789, sq.

234. 21. —φιαρωτερα ομφακος ωμας] *Splendidior uvâ immaturâ.* Hesych. φιαρον, λαμπρον, καθαρον. Verùm uva nondum matura splendere non ineptè dici potest.

22. —αυθ' ουτως—] est pro αυτο ουτως, quod alii enuntiare solent αυτο τουτο, *illud ipsum, quod aio: prorsùs ita ut affirmo.* REISKE. Vir autem acutus Gib. Wakefield [Sylv. Crit. P. 1. § xxvii.] affirmat αυθ' [quod hîc pro αυθι ante vocal. aspirat.] idem significare quod ευθυς, ut Eur. Orest. v. 1400. et ουτως reddit *idcirco—ob hanc causam*—nempè *quod sis acerbior* uvâ immaturâ: potiùs, ut opinor, *quod sis vitulo lascivior.* Idem, in versu sequente, pro —ισισα, οικα, legit ισισ' οικα, ut duo versus sibi mutuò respondeant. φοιταω, est *ito, ventito*, et de iis sæpè dicitur qui Scholas frequentabant, ut observavit Wartonus.

24. Οιχη δ' ευθυς ισισα,] *Statim verò celeriter abis.* Vide Coll. Gr. Min. ad p. 36. n. 13.

25. Ηρασθην—] Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2. Vulgaris lectio est Ηρασθην μεν εγωγε, κορα, τεν· —τευ scil. pro σε· τεως est in codd. Florent. et Vatican. Sed rarius certè vocabulum. Virg. *Sepibus in nostris*, &c. Ecl. viii, 37.

26. —εμα συν ματρι,] Conjicit Auratus ια συν μ. quod probârunt Brunck. et Valckenaer.

28. Παυσασθαι—] Ordo est: δ' ιδων σε [ουκ εδυναμην] και ϋστερον εξ εκεινω [χρονου] ουδετι πω νυν δυναμαι παυσασθαι. *Et cum vidi te, etiam postbac ex illo* [tempore non poteram,] *neque adhuc nunc possum—quiescere.* Scholiastes hoc modo: Ου δυναμαι παυσασθαι εξ εκεινου του καιρου, καθ' ὃν ειδον σε, ουτε μετα τουτο, ουτε μεχρι του νυν.

31. Ουνεκα μοι λασια, &c.] Conf. Virg. Ecl. viii, 33.

32. —θώτερον—] θατερον Brunck. cum MSS. rectius. T. Y.

34. Αλλ' ὡυτος, τοιουτος εων—] *Sed ipse talis quamvis sim*,—ὡυτος, Dor. pro ὁ αυτος· Conf. Virg. Ecl. ii, 19. sq. et clarissimum Heynium ad locum.

39. —ἁμα—] Scribe rectiùs ἁμᾷ. T. YOUNG.

40. —ἐνδεκα νεβρως Πασας αμνοφορως,] *undecim cervas, omnes fœtas.* Sed νεβρος est *binnulus*: et αμνοφορος, ον, ἡ, est propriè *ovis agnum in utero ferentis* epitheton: quare legunt nonnulli μαννοφορως, *maculis quibusdam, tanquam torquibus ornatos.* Sic Virg. *Capreoli, sparsis etiam nunc pellibus albo.* Eclog. ii, 41. Scholiastes autem, μαννος, inquit, εστιν ὁ περιτραχηλιος κοσμος, το λεγομενον μανιακιον, Angl. *a collar.* Reiskius legendum conjicit μηνοφορως, *quæ maculas, lunam imitantes, in pelle habent.* Nam μηνη Dor. μανα, est *lunula.* Conf. Hom. Iliad. ψ, 455.

42. Αλλ' αφικευ, &c.] i. e. Αλλ' αφικου συ προς ἡμας, *Sed veni tu ad nos.* Conf. Virg. Ecl. ix, 33, sqq.

43. —ορχευν.] Pro ορχειν scriptum fuit ex Codd. VALCK.

49. —τοδε] Subauditur αντι.

50. Αι δε τοι—] Sensus est; "Etsi tibi videar hirsutus et "squalidus, attamen abundo multis vitæ commoditatibus: "Sunt mihi querna ligna, et in antro perpetuus est ignis." Eodem modo, paulò suprà, v. 33. seq. corporis sui deformitati copias suas et divitias opponit. WARTON. Cf. Hom. Od. ι, 219, 223, 287. ν, 123, et Virg. Æn. v. 680.

52. Καιομενος—] Possit hic alludere Cyclops, ad oculi sui combustionem, ab Ulysse faciendam: quam prædixerat ei Telephus; quamque memorat ipse, Idyll. vi, 22. Ut sensus sit: "A te, Galatea, pati possem illud quod mihi in fatis est; ut etiam mihi comburatur oculus, quem tanti facio, imò anima etiam à te comburi paterer." A mentione ignis sui, videtur hanc transitionem facere. WARTON. Sensus est: *Paterer ut et anima mea, et illo unicus oculus mihi gratissimus à te combureretur.* Conf. Odyss. ι, 501, sqq. HARLES. Cæterùm ordo est: ὁ' ανεχοιμην καιομενος ὑπο σευ και [κατα] την ψυχην, και τον ἑν' οφθαλμον, οὑ ουδεν [εστι] γλυκερωτερον μοι. Angl. *And I love thee so much that I could suffer to have not only my soul burnt by thee, but even this single eye of mine, which to me is the dearest of all things.* ὑπο τευς—Ex Edit. Flor. pro τιν, τεως, hìc, et v. 55. fuit receptum à Valckenario.

54. Ωμοι, ὁτ' ουκ ετικεν,&c.] *Hei mihi, quod mater non peperit* 235. *me habentem branchia,* ὡς κατεδυν επι σε, *ut descenderem ad te,*— Ante κατεδυν, subintelligitur particula αν· item ante εφερον, in versu sequente. Vide Hoogeveen de Particulis, p. 93. Conf. Virg. Ecl. ii, 45.

237. Valcken. emendat ἑκατέρῳ ἄμμιν ἀποικεῖς, ut Brunck. probat scribitque. HARLES.

8. Ταῦθ'—] Supple διὰ— i. e. διὰ ταῦτα—ὅπως, ideò—quod— πάραρος— Scribe ὁ πάρορος. *homo fatuus et immorigerus.* Idem Πάρορος et Πάραρος, Παράορος et Παρήορος. Ἀπὸ τοῦ Αἰωρεῖν scilicet; de quo Schol. ad Il. η, 156. ψ, 603. TOUP; apud quem in Epist. ad Wart.] vide plura; item apud Valck. [in annot. ad Adoniazus. p. 239, sqq.] Cæterum, ut notavit Dammius, πάρορος. Ion. pro παράορος, *juxtà adjunctus*; propriè dicitur de equo, ὁ παρεζευγμένος, i. e. ὁ ἐγγὺς ὢν τῶν ζυγιτῶν ἢ τῶν ζυγίων· nam οἱ ζυγῖται ἢ ζύγιοι sunt duo illi equi, qui temonem currûs inter se habent: si his adjungitur tertius ad latus alterius, is tertius est παρήορος ἵππος.— et ejusmodi equus capite suo quidem adjunctus erat jugali equo, sed posterior ejus pars erat libera, nec ad currum trahendum adjuncta: hinc sæpè posteriori suâ parte evagari in transversum et lascivire poterat. Addebant autem sæpe talem equum, ut haberent si jugalium unus periret, quem in locum ejus subderent. Deindè per metaphoram hoc nomen notat *ineptus, præter rem vagus, exsolutus*, ἀλύτης, quasi à παρὰ et αἴρω, *apto*. *Lex.* Homer. p. 2157. Appositè Eustathius: Ὁ δέ γε παρὰ Θεοκρίτῳ πάραρος δηλοῖ μὲν ὅπερ καὶ ὁ ἐνταῦθα παρήορος, γίνεται δὲ οὐ παρὰ τὸ αἰωρῶ, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω, οἱονεὶ ὁ παρηρμοσμένος· ὁ μὴ συνοχὴν ἔχων· ὁ μὴ πυκινός· ὁ μὴ φρενήρης· ὁ ἀραιὸς τὸν νοῦν. [ad Iliad. ψ, 1319. 11.] "Quod sequitur," inquit Toupius, "ἔσχατα γᾶς est *extrema pars urbis, et ab aulâ* "*remotâ; a remote and unfrequented part of the town.*" Atqui ita H. Steph. —"respondet hyperbolæ nostræ proverbiali in "eadem re: *Il est venu demeurer au bout du monde*, de eo qui "ædes habet in ultimâ parte urbis." Aliter doctissimus Valck. qui locum ita reddit: "Huc mecum *in extremum orbis* "*terrarum cum venisset, hanc iste fatuus emit* (vel *conduxit*) *ædi-* "*culum.* à tuis adeo ædibus remotam, *ut ne nos essemus vicinæ,* "ὅπως μὴ γείτονες ὦμες." Ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν· Angl. *a den, not a dwelling.*

10. —ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ὁμοῖος·] Dicitur πρὸς ἔριν, ut πρὸς χάριν, πρὸς ὕβριν, πρὸς ὀργήν· et siquæ alia. Sensus est: *Id verò agebat scilicet homo invidus, ne mihi morem gereret, et ut in omnibus molestias crearet.* TOUP; qui, pro ὁμοίως legit, ut in vulgatis, ὁμοῖος. Valck. admisit ὁμοίως ex edit. Florent. et codd. Sensus est Angl. *out of mere spite, an envious pest, never otherwise.*

11. Μὴ λέγε τεὸν ἄνδρα,—] Angl. *My dear, don't talk thus of your husband Dino, while the child is here:—See, woman, how he stares at you.* τεὸν Dor. pro σόν· τῷ μικκῷ, pro τοῦ μικροῦ. Ὁρῇ, pro ὁρᾷ, quod contractè pro ὁράει· ποθόρη, pro προσορᾶει,

προσερευμαι, contr. προσερω. Cæterùm pro Δεινωνα τοιουτω, vulgò 237.
legitur τοιαυτα Διωνα· reclamantibus Toup. Brunck. et Valck. et repònentibus uti nos dedimus.

13. —ου λεγω απφυν.] Angl. *I don't mean Papa.* Απφυν· ουτω τον πατερα καλουσιν αφ' ου τις πεφυκεν· λεγεται δε υποκοριστικως· *Schol.* Vide Vol. I. ad p. 215. n. 6.

14. —ναι ταν ποτνιαν·] *Per Proserpinam:* nam ποτνια hic vult *Proserpinam;* per quam, et Cererem, jurare solebant mulieres. Pro vulgari ποτνιαν, ποτνιαν recepit Valck. cum Brunck. ex tribus saltem codd. Sed nihil opus ut prima censeatur brevis, ut Valck. putat; nam ναι efferri debet ut una syllaba. —καλος απφυς. *pretty Papa!*

15. Απφυς μαν τηνος,] *Pater quidem ille nuper* [loquitur nempè de marito suo quasi non esset pater puelli adstantis,] —*(quæ autem dicimus omnia quidem nuper evenerunt,) nitrum et fucum ex tabernâ emens, venit ferens salem nobis, homo tredecim cubitorum.* [Observent discipuli voces Doricas, quæ non quidem difficiles sunt: ut πραν pro πρωην, λεγοισας pro λεγουσας, &c.] "Praxinoë nitrum et fucum sibi emi "volebat, quo formam interpolaret, in publicum prodi- "tura. Ad *malam rem* muliebrem (ut Terentius vocat "Heaut. ii, 3. 48. ubi videndus Bentleius) non minus *ni-* "*trum* pertinet, quam fucus.—At maritus, homo antiquus "et frugi, pro nitro et fuco, salem attulit, tacitè monens "uxorem, necessaria ad victum emenda esse, non nugas mu- "liebres." RUHNKENIUS, apud Valckenaer. Erat Νιτρον quod hodiè voce barbarâ *natron* dicitur, seu *soda,* quæ et ad saponem conficiendum et sola saponis vice usurpatur. Bonus autem maritus salem nescius pro *sodâ* emerat; quæ enim sequuntur non avaritiam sed stultitam ei objiciunt. Herodotus II. 86, 87, de mumiâ, ταριχευουσι λιτρῳ, quod Atticum pro νιτρῳ· τας δε σαρκας το νιτρον κατατηκει, quod non fecisset nitrum nostrum, *kali nitratum,* seu *nitras potasse;* quinetiam in mumiâ ipsâ sodam invenit Blumenbachius. Fusè de nitro Plinius 31. 10: unde colligitur *kali* è cineribus quercinis aliquandò pro *sodâ* substitui solitum esse. Adde Ovid. de Medicamine Faciei, v. 85.

Thus ubi miscueris radenti tubera nitro;

ut fieret sapo fuscus. Est locus Plinii 36. 26, ubi primo aspectu videtur nitrum hodiernum significari, nempe "glebis nitri accensis;" id autem de liquefactione solâ intelligendum est, nam si detonatio illa nitri veteribus nota fuisset, nunquam eam reticuisset Plinius.—Ait autem Bellonius se, in libello de medicato funere, ostendisse nitrum veterum non esse salem petræ; traditque Pometus, nitrum Ægyptiacum è Nili aquis paratum, ante centum annos lavatricibus Parisiensibus

 vulgatissimè

237. vulgatissimè usurpatum esse. Vide etiam Wallerii Mineralogiam. T. YOUNG. Sensus sic Angl. potest exprimi: *That very father, of whom I was speaking, when lately (for I mention only what happened lately,) he went to a shop to buy soda and paint*, instead of these *brought me salt—the huge booby!* Reiskius constituit hunc locum paulò aliter; de quo Valckenarius, "Hinc versum orsus, Reiskius verbum ιζα, aptissimum adjiciebat: hoc admisso; et αγοραστων, vel αγοραζων, in αγοραξων mutato, aptè ad hæc respondebit in v. seq. Καὶ φερων, ἁλας αμμιν· *vadebat nitrum et fucum ex institoris pergulâ emturus; et domum venit adportans nobis salem.*—Hæc nuper ut Theocritea vulgare ausus est Brunckius."

18. Χὠμος—] i. e. Και ὁ εμος—ταυτα γ' εχει— Sic scribendum cum Reiskio et Toupio. VALCKEN. *Ita quoque se habet Dioclides. My husband is as great a fool as yours.* TOUP. —φθορος αργυρω, [Dor. gen.] *pecuniæ pernicies.* —φθορος graviter pro φθορευς, *qui rem perdit*, pecuniâ nescit rectè uti, ex sententiâ stolidæ mulieris, quæ ornatum muliebrem in diei pompam maluerat. HARLES.

19. Ἑπτα δραχμων,] Si voces separatim essent scribendæ, δραχμᾶν requirereter. In codd. et edd. primis legere licet, επτα δραχμων, vel επταδραχμως; postremum à Bentleio probatum [vide *Diss. upon Phalaris*, p. 444. edit. 1mæ] et Wesselingio, recepit in suam edit. Reiskius: επτα δραχμων legebat Toupius: ego scribendum arbitror επταδραχμω, quod sit ab επταδραχμον. VALCKENAER. Sic construe et interpretator Angl. εχθες ελαβε πεντε ποκως [αυτ'] επτα δραχμων; κυναδας,— It was but *yesterday he purchased five fleeces for seven drachms, dog's hair,* [*vellera non ovina*, sed si diis placet—*canina*, ut rectè Toupius.] —αποτιλματα γραιᾶν πηρᾶν, *the pluckings of old maimed ewes.* [Editt. primæ," inquit Valck. "et codd. collatorum plerique præbent—γραιων αποτιλματα πηρων· πηραν admisi, repertum in duobus saltem Theocriti codd. servatum etiam in Scholiis MSS. in Hermogenem, ubi hæc laudantur Theocritea.—Vocem γραιων rectè Schol. interpretatur πρεβατων γεγηρακοτων. Vellera itaque significantur *ovibus vetulis mutilisque vi avulsa*, atque adeo *lacerata*." [p. 316. ubi vide multa plura.] ἀπαν ῥυπον, *mere trash*, εργον επ' εργω, *toil and trouble.* Cæterùm putat Valck. κυναδας, in sensu Laconico, posse reddi *quisquilias*, quales canibus projiciebant, sive, vellera tantum digna, quibus, mox abjiciendis, manus abstergerent, quæque usum adeò των κυναδων præstarent. Sed de his, aliisque huc pertinentibus, vide notas Wartoni, Toupii, Valckenarii, &c.

21. —τωμπεχονον,] αμπεχονον, *peplus* aut *palla*, mantile;

περονατρις

ὑπενδύτης, vestis interior, aut Dorium muliebre vestimentum, 237.
ad pectus fibulis astrictum. HARLES. λαζευ· Scripserat ut opinor, λαοδευ. VALCK.

22. Βαμες—] *Eamus ad* aulam *divitis regis*, &c. [Θασομένως, &c. Observent discipuli voces Doricas.] Nempè manè istius diei ædibus quæque suis exierant, atque ante medium diem elapsum redeunt domum; vide v. 7—10, 43, 147. et Valck. p. 180. HARLES.

24. —Εν ολβιω—] Rectius est quam ολβιῳ, vel ενολβιῳ Toupii. VALCK. Subauditur οικῳ.

25. Ὡν ειδες, χ' ων ειπας, ειδοισα τυ τῳ μη ιδοντι.] *Αντι του εξ ων ειπες και εξ ων ειδεσω, εκ τουτων διηγησαιο αν τῳ μη θεασαμενῳ. Schol.* Hic locus mirè vexat interpretes. Forsan tamen nil mutandum, atque, quando Gorgonem jam olim vidisse, pompam fingamus, interpretandum erit, et *narra*, διηγασαιο, cum Scholiaste supplendum: Gorgone quæ festinat, orationem interrumpente: "tu verò, quum jam vidisses pompam, ea, quæ "vidisti, et quæ te vidisse dixisti, mihi" (τῳ universaliter, ex communi loquendi ratione,) "ea nondum videnti narra." HARLES. Nimis longum foret hic recensere omnes interpretum hariolationes, præsertim quum non multum prosint ad sensum proferendum. Wessenburgius sic corrigendum censet; Ὡν ιδες, ὡς ειπαις αν ιδοισα τι τῳ μη ιδοισῃ.

26. Ἑρπειν—] apud antiquissimos scriptores, dein apud Dores, significat *ire, abire*. Sic quoque v. 136. intelligendus est. HARLES. Quod sequitur adagium, si seorsùm spectetur, αεργοις αιεν ἑορτα, in istum certe sensum adhiberi potuit, quo cepit Erasmus in Adag. *Ignavis semper feriæ sunt*; quo hic sensu ponatur à Gorgone Theocriteâ non satis liquet.—Reiskius sententiam illinc effecit satis probabilem: "Nos—nunc non sumus otiosæ, sed vel maximè nego"tiosæ: quare istas sermonum epulas alii tempori magis va"civo reservemus." VALCKENAER.

27. Ευνοα, αιρε το νημα,—] Angl. *Eunoe, lift the water*, αινοθρυπτε— [Koehler vertit: *perditè delicata*: in cod. Pat. explicatur κινδοξι επι κακοις. Valckenarius conjicit (quod αινοθρυπτε unus codex Vatican. habet.) αινοθρυπτε, *nimio vini usu debilitata* vel *fracta*. αινοθρυπτε edit. Florent. duoque codd. HARLES.] *delicate,—saucy jade! and set it down in the middle again.*— [Hera scil. imperat miseræ ancillæ, ut festinet aquam manibus lavandis tollere ex angulo et in medium ponere. Muliercula ipsius properantia, omnesque adeo ejus gestus ita ad vivum depinguntur, ut nihil possit suprà.] αἱ γαλεαι μαλακας χρηζοντι καθευδειν, proverbium est, quo utitur Praxinoë de ancillâ Eunoë, Gorgonem alloquens. Doctissimus Toupius sic optimè reddit: *The cat likes fish, but*

is afraid to wet her feet. "Quod falfum," inquit, "et ad "Eunoam referendum, hominem mollem, delicatulam, otio "atque inertiæ deditam. Nam *feles* molles et ignavæ." [Epift. ad Wartonum, p. 33. ubi vide plura.] γαλεαι funt et *mustela.* "Rapaces muftelæ, ut et feles, celeriter correptis "muribus, vel quacunque tandem prædâ raptâ, exfaturatæ, "diu fegnes et otiofæ, quam molliter ament cubare, domef-"tica quemvis docet his in oris, ubi muftelæ funt raræ, nec "fanè aluntur, in felibus experientia; fegnem, et tamen "etiam rapacem, ancillam fuam amicæ voluit expictam; ut "amant inter fe fimul garrientes mulierculæ, amabant ætate "certè Theocriti, fibimet ipfæ ftulto quidem, humano ta-"men, ignofcentes amore, ancillæ quæque, fuæ vitia rete-"gere. Hic proverbii Syracufani, hoc uno in loco lecti "fenfus mihi effe videtur." VALCKENAER.

238. 29. Κινευ δη—] Hæc ad perfonam loquentis mirè accommodata. Angl. *Prithee beſtir thyſelf, bring the water quickly: I want water firſt. How awkwardly ſhe brings the water!* &c.

32. —ὁκοια θεοις ἐδοκει, τοιαυτα νενιμμαι.] Ad verbum: *lota ſum tantum quantum videbatur diis.* Angl. *I am waſhed as well as it pleaſed the gods I ſhould be:—I am waſhed as well as the adverſe gods thought fit.* Proverbium effe videtur, cujus vis genuina nunc deperdita eft.

35. —ποσσω κατεβα τοι αφ' ἱστω;] *quanti deſcendit tibi à jugo tela?* Angl. *how much did it coſt you from the loom?*

36. —πλεον αργυριω καθαρω μναν η δυο.] *It coſt me more than two minæ of pure ſilver.* [Now a Mina was a Pound weight of Silver, and confequently equivalent to Three Pounds Sterling. BENTLEY's *Differt. upon Phal.* p. 443.] τοις δ' εργοις και ταν ψυχαν ποτεθηκα· ταν ψυχαν τοις εργοις προστιθεναι, eft *Animam ſuam in opere ponere;* five, *ita ſe cruciare et fatigare, ut vitam ſuam periclitetur.* Quare dixit Praxinoë: *Ita me totam dedi telæ detexendæ, ut penè animam meam in opere poſuerim. It coſt me more than two minæ, and my life almoſt into the bargain.* TOUP; apud quem vide plura, ποτεθηκα, Dor. pro προσεθηκα.

38. Αλλα κατα γνωμαν απεβα τοι.] *Sed laborem nunc compenſat voluptas animi, qua frueris tum eleganter ornata.* VALCK. Πα τοι ελεπτες— funt ex emendatione Eldikii, approbante Valcken. pro vulgatis—Ναι· καλον ειπας.

39. —θολιαν—] το σκιαδιον, τον πετασον. *Schol. mon paraſol.* LONGEPIERRE. *une calechc.* BRUNCK.

40.—μορμω, δακνει ἱππος.] Angl. *bugbear!—horſe bites!* Quam convenienter ad perfonam. Quod genus locutionis olim, ut videtur invaluit, ut hodiè invalefcit. Quæ fequuntur

tur sunt facilia, nec longo neque operoso commentario egent.

41. Δακρυε ὅσσ' ἐθέλεις·] Lege cum Porsono, ad Med. 1218, (1230,) Δακρυ' ὅσσα θέλεις· nam δακρυω secundum producit: non item δακρυα, lacryma.

44. Ω θεοί,—] Nova incipit quasi scena, et poëta ad ipsum transit spectaculum ante regis aulam: exeunt mulieres, conspectáque infinità multitudine hominum, quos concursare dicunt instar formicarum numero modóque carentium, exclamant: *Quanta turba est! quomodò et quando hoc malum superare poterimus, quomodo transibimus?*—Χρη h. l. significat *licet*, Harles.

49. —ἐξ ἀπατας κεκροτημενοι ανδρες ἐπαισδον.] *homines* fraudulenti, *ex dolis conflati*, atque ad nequitias pravaque facinora exercitati: metaphora sumtá à ferro aliisque metallis, quæ crebris ictibus contunduntur et conflantur: quod etiam κροτειν et συγκροτειν dicebatur.—Eleganter hic, ευφημως, παισδειν ponitur pro *furari*: Græci sic inter se furunculi pro κλεπτειν dicebant παιζειν, ut in vitâ quotidianâ sic in scenâ. Valck. Toupius autem conjungit ἐξ απατας ἐπαισδον, et reddit: *dolo malo ludebant*.

50. —κακα παιγνια,] *mali scurræ*, παντες ερειοι. Pro voce vitiosâ Scaligero venerunt in mentem ερειοι· Casaubono, αεργοι· Toupio αεργοι· Wartono, αραιοι· mihi olim αλιοι· Musgravio, αγρειοι· Versum sic corrigendum suspicatur Eldikius; Αλλαλοις ὁμαλοι, κακα παιγνια παισδεν αεροι. Valckenaer; cui tamen, præ ceteris, arridet illud Toupii; παντες αεργοι· *a parcel of idle rascals*.

53. —αἰ δ' ὡς αγριος· κυνοθαρσης—] Vulgò junguntur αγριος· κυνοθαρσης, Ευνοα, &c. et defendit hanc interpretationem Warton, vertens: *vide modo, quam ferox et intractabilis sit*, n. rufus ille equus. Meliùs verò Reiske, Valcken. et Brunck. post αγριος ponunt punctum, et κυνοθαρσης [*impudens, canem impudentiâ et temeritate imitans*,] construunt cum Ευνοα, ita ut domina Eunoen, quæ paullò inconsideratiùs equo ferocienti nimis propinqua adstabat, impudentis nomine insigniret, et suis ad Gorgonem media quædam interjiceret. Harles.

55. Ωναθεν] Verum puto quod Hemsterhusius adscripsit, Ωνηθην· sive potiùs, Ωνηθη. Pro ωδε, scripsi ὡδε. Valck.

57. Δη δ' ἱκαν ες χωραν.] Non *processerunt in campum*; sed *in suum quisque locum recesserunt*. *Idem*. 239

62. Καλλιστα—] est dualis; *ô vos puellarum pulcherrimæ*. Harles.

64. Παντα—] Hunc versum cum Brunckio tribui Praxinoæ. Valck.

68. —απριξ εχευ,] *firmiter adhæreto nobis*.

69. —τα

69. —τω θεριστρω—] Veſtis æſtatis tempore ſumta—νουσω Διος, i. e. προς τω Διος.

70. —ευ τι γενοιο,—] Angl. *God bleſs you man! take care of my cloak.* Ουκ επ' εμιν— *it does not depend upon me.* Vide Vol. I. ad p. 85. n. 9.

73. Ωθευνθ' ὥσπερ ὕες.] i. e. Ωθουνται, &c. Angl. *They ſhove one another like* as many *hogs.*

240. 74. Κης ωρας, &c.] *Et hunc annum et plures fortunatus ſis, qui noſtrum curam geris!* Hanc formulam benè precandi, eique contrariam uberiùs illuſtrârunt Caſaubonus et Valck. HARLES.

75. —χρηστω—ανδρος.] Subaudi εργον· quod idem eſt, ac ſi dixiſſet εν ᾧ ποιεις εργον ανδρος χρηστω· *qua in re partes agis viri probi atque miſericordis.* REISKE.

76. Φλιβεται.] Pro Θλιβεται reſtitut. ex cod. Vatic. et Euſtathio. VALCK.

77. —ὁ ταν τεαν εικ' αποκλαξας] Ὡς παροιμιας ουσης, αποκλεισας την νυμφην τις, καλως τα γε ενδον ημιν εχει, φησι, διο και ἡ Γοργω ουτως εφθεγξατο. *Schol.*

78, 79. —ποικιλ' ἀδη·] Vide ſuprà ad Idyll. i. v. 62. ποικιλα, *picta et arte textoriâ diſtincta.* HARLES. —θεων περονάματα φασεις. Reiſkius corrigebat ingeniosè: θεων της περονατα (περονηματα eſt in cod. MS.) φασεις. Legendum puto, —θεαων περονατα φασεις. Ruhnkenio in mentem venēre θεων γε ποναματα. Waſſenbergio, θεω γ. π. *ipſius deæ Palladis.* VALCK.

80, 81. —Αθαναια·] Minervam, quæ horum operum ſtudium iſtis indiderat textricibus, invocat Praxinoë. —εριθος, *laniſica.*——Ποιοι ζωογραφοι, &c. *quales pictores adcuratas iſtas pinxēre picturas,* ſive *opera picta?* Conf. Anacr. Od. xxviii. HARLES.

82. Ὡς ετυμ' εστακαντι,] *Quàm vera ſunt!* [εστακαντι Dor. pro ἑστηκασι, quod idem eſt hic ac εισι.] και ὡς ετυμ' ενδινευντι, *et quà verè movent ſe!* ενδινευντι pro ενδινουσι, et ſubauditur ἱστια.

83. —Σοφον τι χρημ'—] Vide Vol. I. ad p. 7. n. 9.

87. ανανυτα κωτιλλοισαι—] Angl. *prating inceſſantly like turtles.* εκκναισευντι πλατειασδοισαι [pro εκκναισουσι, quod ab εκκναιω vulgò formant, *odiosè ſtridò.* Mutandum vult Valck. in εκκνυσδευντι, pro εκκνυζουσι, ab κνυζω, *rado,* indè *fado, corrumpo.*] "Senſus eſt: *ore ſuo patulo garrientes omnia deformant et corrumpunt,* quoniam ore Dorico Siculàrum mulierum deformata delicatas hominis Alexandrini aures radebant." HARLES. Valck. addit in 2dâ edit. fortè quis præferat εκκναισευντι. Angl. *they grate the ears, ſpeaking every thing ſo broad!*

89. Μακ-

89. Μα,] Vocabulum increpantis, indignantisque est. Harl. Μα tentari non debuerat.—Septem versus seqq. Praxinoæ tribuuntur in edit Brunckii. Valck.

90. Πασαμενος] Angl. *When thou hast got us into thy possession*— or, *when thou art our master*. à πασαμαι, *possideo*.

91. Κορινθιοι—] Κορινθιοι γαρ αποικοι οἱ Συρακουσιοι, ὡς και ὁ Βελλεροφων. *Schol.* λαλευμες, Dor. pro comm. λαλουμεν.

93. Δωριεδδεν—] την—Πελοποννησον ᾠκησαν οἱ Δωριεις οἱ συν Ἡρακλειδαις. *Schol.*

94. —Μελιτωδης,] quasi *mellita*. Sic dicta erat Proserpina; testibus Schol. et Porphyrio. Μη φυη—ὁς αμων καρτερος ειη πλαν ἑνος. *Non oriatur qui nobis imperet, uno excepto.* [per *hunc unum* maritum intelligit.] Angl. *I should never wish to see more than one Lord and Master.* Quæ sequuntur mirè exercuerunt interpretes. Doctissimus Toupius punctum ponit post ειη· et sequentem versum sic legit: Πλαν ἑνος ουκ αλεγω, μη μοι ΚΟΝΙΑΝ αποψαξῃς. "De veste suâ," inquit, "ne "quid detrimenti capiat scilicet, sollicita est, ut suprà "Praxinoa. Quare ad hominem se convertit et dicit: *Unum* "*tantùm metuo ne* pulverem *in me abstergas.* Quod verum "videtur. Idem κονιν, κονιαν, et κονιορτον. Huc egregiè facit "Lucas x. ii. Και ΤΟΝ ΚΟΝΙΟΡΤΟΝ τον κολληθεντα ἡμιν εκ της "πολεως ὑμων ΑΠΟΜΑΣΣΟΜΕΘΑ ὙΜΙΝ. Quod planè "geminum germanum est." Undè Harlesius—"Forsan "μοι," inquit "quod sæpiùs fit, παρελκει, et locus, voc. κονιαν "recepto, *ne pulverem ejicias, excutias*, ita intelligendus est: *non* "*curo*, scil. te; *noli pulverem ejicias*, i. e. operam frustaneam "impendere, et imperare, quæ non in tuâ, sed mei mariti "sim manu ac potestate." Vulgata interpretatio est: μη μοι κενεαν, &c. *ne mihi alapam impingas.*—Sed nolo ulteriùs prosequi quæ commentati sunt ad hunc locum diversi interpretes; ne mihi reverâ usu veniat, quod sibi venire posse suspicatur, post doctam suam enarrationem, Valckenarius, ut Lector scilicet incertior hinc abeat, quam venerit. Vide Bos. Ellips. p. 247. 8vo.

98. Ἁτις και Σπερχιν τον ιαλεμον αριστευσε·] *Quæ in canendo* 241.
Sperchide, quod carmen lugubre est, primas tulit.—Sperchis est nomen *ialemi*, sive carminis lugubris, quod in honorem *Sperchidis*, qui se Persæ pro patriâ interficiendum obtulerat, cantabatur. Toup. Vide plura apud Valckenarium.

99. —διαθρυπτεται—] Hoc facere dicitur cantrix Argiva, dum vel motu quâdam petulanti, vel præludiis vocis ad canendum se componit, et cantilenam Adonideam incipere parans quasi lascivit. Harles.

100. —Γαλγως—] reposuit Valck. Dor. accusat. plur. à nominat. Γαλγοι. Vulgat. est Γαλγον. Golgi autem et Idalium

241. lium urbes fuerunt Cypri. Idalium tamen, ut observavit Harlesius, mons quoque fuit et nemus, vel lucus, urbi vicinus, Veneri sacer. Eryx mons Siciliæ; undè Venus vocabatur à Horatio, *Erycina ridens* χρυσῳ παισδοισ', *auro ludens*, *aurea*, *splendida*. παισδοισα Dor. pro παιζουσα.

103. μαλακαιποδες Ωραι,] μαλακους δε εχειν ποδας εφη τας ωρας ητοι το ησυχον. *Schol.* Potiùs quia earum progressus levis est et quasi mollis.

107. —Βερενικαν,] την του Σωτηρος γυναικα, μητερα δε του Φιλαδελφου και Αρσινοης. *Schol.*

109. Τιν] comm. pro Dor. σοι.

110. Ἁ Βερενικεια θυγατηρ,] Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 267. ad p. 121.

113. —ἁπαλοι καποι] Adonidis κηποι, sive horti, apud veteres celeberrimi erant. De iis vide Toupium ad hunc locum, in Epist. ad Wartonum; Meursium in Græciâ Fer. in v. Αδωνια, Wyttenbach. in Plutarch. de ser. Num. vind. p. 79. et Potter Archæol. B. ii. c. 20. Sic autem Schol. Ειωθασιν εν τοις Αδωνιοις, πυρους και κριθας σπειρειν εν τισιν αγγειοις, και τους φυτευθεντας κηπους Αδωνιδος προσαγορευειν.

117. —τα τ' εν ὑγρῳ ελαιῳ,] Præter fructus nimirùm aderant cujuscunque generis placentæ, Adonidis imagini adpositæ, à pistricibus dulciariis sic artificiosè effictæ, ut animalium quorumvis figuras exprimerent.—ἑρπετα Dor. dicuntur quævis animantia, quæ pedibus incedunt.—τηδε, *hic*, ad Adonidis imaginem. HARLES.

124. Αἰετοι—] Ὡς πεποικιλμενων αυτων ελεφαντινων, και βασταζοντων τον Γανυμηδην. *Schol.*

125. Πορφυρεοι, &c.] Toupius construit ανω, cum μαλακωτεροι. "Tapetes," inquit, "ex aliâ parte ψιλοι, ex aliâ *villosi*. "hinc ανω μαλακως *supernè molles* vocat Poëta." Admodum autem placet doctissimi Valckenarii hujus loci interpunctio et constructio:

Πορφυρεοις δε ταπησιν ανω (μαλακωτεροι ὑπνω
Ἁ Μιλατος ερει χὠ ταν Σαμιαν καταβοσκων)
Εστρωται κλινα· τῳ Αδωνιδι τῳ καλῳ αλλα.
Ταν μεν Κυπρις εχει· ταν δ' ὁ ῥοδοπαχυς Αδωνις.

Supra purpureis tapetibus (quos molliores somno Milesius dixerit et Samius,) stratus est lectus; alius Adonidi formoso: Illum quidem Venus tenet; hunc verò lectum roseus occupat Adonis. Observandum tamen supervacaneam esse reduplicationem τῳ ῥ ante ῥοδοπαχυς. Nam "Sermonis Attici proprium est omnibus "omninò verbis à ῥ prout hodiè scribuntur incipientibus du-"plicis consonantis vim perpetuam conferre: uti observavit Dawesius Misc. Crit. p. 160. edit Burgess. ubi vide plura.

Vide

Vide etiam suprà ad Œd. Tyr. v. 847. p. 141. Cæterùm Dor. dici potest in accus. plur. μαλακότερως vel μαλακοτέρως, pro μαλακωτέρους.

130. —ετι οἱ περι χειλεα πυῤῥα,] i. e. [τα μερη] περι χειλεα 242
ετι [εστι] πυῤῥα· loca *circa labra* ejus *adhuc sunt flava*, vel *flava lanugo adhuc cingit labra.* Valckenarius legendum proponit: ετι οἱ περι χειλη ιυλος· quod eodem ferè recidit.

133. —κυματ' επ' αιονι πτυοντα·] *fluctus qui se in littus evomunt.* T. Y.

141. —Δευκαλιωνες,] Aut Deucalionis filios, Hellena et Amphictyonem, aut Deucalionem ipsum solum hâc voce posse significari, doctissimè ostendit Valckenarius.

143. Ἱλαθι νυν,—] *Sis mihi nunc, ô Adoni, atque in posterum propitius.* VALCK.

145. —το χρημα σοφωτερον,—] *Res hæc est elegantior,* quàm ut scil. verbis à me possit exprimi. ἁ θηλεια——γλυκυφωνε. Tantundem ista, ni fallor, significant, ac si mulier dixisset Attica: την θηλειαν εγωγε της επιστημης μακαριζω, και πανυγε δη ζηλω της γλυκυφωνιας. *Argiam equidem istam fortunatam judico, quæ tam sit perita, et vehementer cantum ejus mirata dulcissimum collaudo. Id.*

147. Ὡρα ὁμως ες οικον·] *Tempus tamen est domum redeundi.* αναριστος Διοκλειδας· *nihil gustavit,* vel *adhuc jejunus est Dioclidas.* Toupius reddit: *My husband has had no meat for the day.* Vide Toupium ad locum; et cf. suprà ad Idyll. i. v. 51. ad p. 217.

148. Χὡνηρ οξος ἁπαν·] Pro vulgari αγαν, reponit Valck. ἁπαν, ex duobus codd. ὀξος idem quod οξυς· *et vir meus totus quantus merum est acetum.* [Sic Lucret. *tota merum sal.* uti notatum invenio manu amici mei doctissimi T. Burgess, in margine sui exemplaris Valck. Theocr. x. Eidyll. quod mihi utendum misit vir humanissimus.] πειναντι δε μηδε ποτενθῃς, Dor. pro πειναντι δε προσελθῃς. *Sed esuriens vel imprimis evitandus.*

☞ Quicunque plenissimam, operosissimam et eruditione refertissimam hujus Idyllii enarrationem videre cupit, is adeat doctissimi Valckenarii Adnotationes in Adoniazusas Theocriti: quæ comitantur *Theocriti decem Idyllia,* &c. Lugd. Bat. 1773. 8vo. Conferat Epistolam Joannis Toupii de Syracusiis, quæ extat in edit. splendidissimâ Theocriti, quam procuravit Th. Warton. Oxon. 1770. 2 voll. in 4to.

---

* ἙΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.] *Idyllium XVIII.* Inscribitur hoc Idyllion *Epithalamion Helenæ,* id est, carmen nuptiale. Introducuntur autem duodecim primariæ puellæ ex urbe Spartanâ, quæ in die nuptiarum vespere ante thalamum

Menelai et Helenæ sponsæ hoc carmen canere finguntur. Primùm autem jocis nuptialibus ludunt: deindè sponso gratulantur, quod solus inter tot principes procos nuptiis talis sponsæ potitus, et jam Jovis gener factus sit. Pòstea Helenam laudant, atque in eo loco nonnihil immoratur Poëta. In fine, sicut fieri solet, bene precantur sponso et sponsæ. Erant autem duo genera Epithalamiorum: alterum accinere solebant vespere; cum sponsa in thalamum duceretur; quod κατακοιμητικον vocabant: alterum mane sub aurorâ canebatur; idque διεγερτικον, i. e. *excitatorium*, vocabatur. *Anon.*

Ver. 1. Εν ποκ' αρα Σπαρτᾳ,] *Spartæ quidem olim*,—αρα, h. l. haud superfluum esse videtur, sed habere officium superioribus connectendi inferiora, ita ut vices gerat τοι, μεν ουν vel μεν δη, et respondeat δε v. 7. Conf. Hoogeveen de part. Græcis, p. 126. Harles. ποκ' est Dor. pro ποτ'.

2. —θαλλοντα κομαις υακινθον—] Intelligo coronas ex hyacintho. Virgines enim hyacintho florente redimitæ choreas instituerunt. v. Paschal. Coronis libr. iii, cap. 10. Harles.

3. —νεογραπτω—] *picti nuper thalami. Idem.*

4. —μεγα χρημα Λακαιναν,] Locutio quæ idem sonat ac *egregiæ Lacenæ*. Vide Hoogeveen ad Vigerum, c. iii. § xiii. n. 2. Λακαιναν Dor. pro Λακαινων.

5. Ανικα, &c.] Dor. pro ηνικα [θυγατερα] Τυνδαρεω κατεκλεισατο ταν αγαπητην——

243. 7. —εγκροτεοισαι] Pro εγκροτεουσαι, *pulsantes* terram, ποσι περιπλικτοις, *pedibus numerosis*, πλισσω, [undè περιπλικτος] est *attollo pedes cum decore et pulso terram numerosè*, vel *solutim incedo*, ut interpretatur Dammius; dicitur enim de equis et mulis gradientibus. Vide Hom. Od. ζ, 318. Vulgata lectio hîc est, περιπλεκτοις, de quo Reiskius, "Pedes," inquit, "tum "sunt inter se περιπλεκτοι, *circumplicati*, vel *perplexi*, cum "magna hominum multitudo saltans in numeros pedes eos-"dem pariter tollitque ponitque, et eodem momento supplo-"dit. Pedes enim tunc inter se ita implicantur, ut fila inter "texendum, modo horsùm, modo prorsùm agitantur."

9. Ουτω δη πρωϊζα κατεδραθες,] *An igitur tam maturè cubitum ivisti?* Gall. *es tu donc allé coucher si tôt?* Æ. Portus. πρωϊζα est, *prematarè*, *ante tempus*, &c.

12. Ευδειν μαν χρηζοντα—] Formas Doricas, Ευδειν μαν χρηιζοντα, restituendas rectè monuit Toupius. Valck. Ordo autem est: εχρην σε χρηζοντα ευδειν καθ' ωραν [ευδειν] αυτον, Angl. *If thou hadst a desire to sleep betimes, thou shouldst have slept* [*by thyself*] *alone*. Brunckius rescripsit: Ευδειν μαν χρηιδοντα, καθ' ωραν ευδειν εχρην τυ,—audacter nimis.

14. —βαθυν ορθρον·] βαθυς ορθρος est *profundum diluculum*,

quum

quum videlicet nondum illuxit: Gall. *la plus petite pointe du jour.* Conf. Plat. Crit. sub. init. Vol. I. p. 235. De voce autem ενας ita Reiskius —" ενας," inquit, " Ald. et Flor. " quod revocavi: cæteræ εναν v. Hesych. v. ενας et ενας, *die* " *tertio post:* subauditur επι. Sententia est: Si quidem et " die tertio post, usque ad extremam auroram, et totis postea " annis continuis tua erat futura." τευ νυος, *tua sponsa*, τεος, ει, ιν, Dor. pro σος, σῃ, σον. " Simplicior," inquit T. Young, " videtur interpretatio, *et vesperi et manè*, scil. εναν *die senescente;* " nam ενη apud Aristophanem manifestè est *vetus.*" 243.

16. —αγαθος τις—] Angl. *Some worthy person sneezed good luck to thee when setting out for Sparta, that thou mightest make out this match for thyself, where there were other rival princes.*

22. ᾳς δρομος ωυτος] i. e. αἱς δρομος ὁ αυτος—*quibus idem cursus est, postquam nosmet unxerimus ad fluenta Eurotæ, more virorum.* " Hic memoratus puellarum Lacænarum δρομος pro-" priâ quadam appellatione designabatur à Lacedæmoniis. " Hesych. Ενδρειονας, δρομος παρθενων εν Λακεδαιμονι. Sed quid " ista sibi vox velit latet." VALCKENAER. Vide Spanhemium ad Call. Lav. Pall. v. 13.

26, 27. Αως αντιλλοισα—] Brunckius Heinsium et Toupium sequutus, versum 27 versui 26 præfixit. At in constituendis corrigendisque duobus his versibus recentiores interpretes valdè dissentiunt. Reiske pro καλον, quod est in omnibus libris, τεον reposuit.—Mihi quidem placet Koehleri emandatio: Ποτνια νυξ, ατε λευκον εαρ χειμωνος ανεντος Αως αντιλλοισα καλον τοι εφαινε προσωπον, Ὡδε και ἁ χρυσεα, &c. *Quemadmodum, veneranda Nox, vere ineunte, oriens aurora pulchrum tibi ostendit vultum: sic et aurea Helena elucebat inter nos.* HARLES.

29. Πιειρᾳ μεγαλα—] Ordo est: ατε μεγαλα κυπαρισσος ανεδραμε κοσμος πιειρᾳ αρουρᾳ η καπῳ· η Θεσσαλὸς ἱππος [εστι κοσμος] ἁρματι· Ὡδε, &c.

32. Ουτι τις εν ταλαρῳ, &c.] *Neque ulla in quasillo conglomerat talia opera,* [πανιεδεται, Dor. pro πηνιζεται.] Ουτε συμπλεξασα κερκιδι πυκινωτερον ατριον ενι δαιδαλῳ ἱςῳ εταμε εκ μακρων κελεοντων, *neque, quum texuit radio elegantius textum in exquisito jugo, scindit de longis pedibus textoriis.* Κελεοντων est ex codd. pro vulgari καλεοντων.

39, 40. Αμμες δ' ες δρομον—] Variæ prostant conjecturæ legentium ες δρυμον· ες δροσον· ες ροδον· mihi placet ες δροσον. VALCKEN. Forsan tamen vulgata lectio ες δρομον servari et locus ita exponi potest: *Citò abibimus ad flores colligendos.* ἑρπειν est *ire* —ηρι denotat *manè, tempore matutino.* HARL. Ἑρψευμες, Dor. pro ἑρψομεν· δρεψευμεναι, pro δρεψομεναι.

41. Πολλα

244. 41. Πολλαί τινες, Ἑλῖναι,] Sic erat ex codd. restituendum, pro vulgatis, Πολλα τιν, ω Ἑλινα. VALCK. Vide suprà ad Idyll. xi, 25. p. 234.

43. —λωτω χαμαι—] Vide Coll. Gr. Min. ad p 78. n. 3.

47. —γεγραψεται] Vulgò vocatur hoc tempus *paulo est fut.* Sed forsan nihil aliud est quam reduplicatio fut. 1. med. pro γραψεται· et occurrit hoc temp. sæpissimè in sensu pass. ut benè notum. [Vide supra ad Eur. Med. ver. 630. p. 185.] "Αννεμη, custoditum in Ed. Flor. à Toupio affir-"matum, omninò restituendum erat pro Ανγνω." VALCK. Verbum, Ανγνωη, quod nemo vidit, est purum putum glossema, quod ex margine libri, ut fieri solet, in textum irrepserat.—Hesych. Αννεμειν, αναγινωσκειν. Suidas, Ανανεμειν, ισον τῳ αναγινωσκειν, &c. TOUP.

56. Νυμφα—] Dor. pro νυμφα. Cæteræ voces Doricæ, quæ hic occurrunt, faciles sunt.

56. —εκει και πρατος αοιδος, &c.] *Ubi primus gallus è cubili suo* [Angl. *his roost*] *insonuerit*, &c.

58. Ὑμαν, ὦ Ὑμεναιε,] tentari non debent.—*Hymen, o Hymenae* in Catulli carmine lx sæpè recurrunt. VALCK.

---

* ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.] *Favorum fur. Idyllium XIX.* Notissimum est, inter Anacreontica reperiri carmen ejusdem argumenti. Carm. 40. An illud scripserit Anacreon, an hoc Theocritus, æquè dubitari potest: Recensetur à Stobæo tanquam Theocriti, cap. 63. WARTON. Ut Theocriteos, hos octo versus Stobæus exhibet, qui tamen Bionis esse videntur. VALCKENAER. Vide Coll. Gr. Min. p. 86.

---

245. * ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.] *Bubulcus. Idyll. XX.* Pastor quidam, qui inter ruricolas suos eximiè pulcher sibi videbatur, in urbem venit. Ubi cum conspicatus fuisset puellam urbanam, inusitatâ formâ perculsus ad eam accessit, et rusticè cum eâ ludere, eamque osculari voluit. Illa verò hominis habitum ac mores rusticos detestata, â se illum rejecit. Conqueritur ergo miser in hoc Idyllio, de insigni contumeliâ quâ affectus sit, deque fastu ac superbiâ urbanæ puellæ. Atque in fine commemorat etiam Dearum exempla, quæ pastorum amore arserint.—*Anon.*

Ver. 5. Μη τυ γε μευ κυσσης—] Pro Μη τυ γε μευ κυσης, emendavit Toupius: quia verbum κυσαι primam semper corripit. Vide Hom. Od. β, 15.

7. Ὡς τρυφερον λαλεις,] Elegans mihi conjectura videtur Eldikii, legentis: Ὡς τρυφερον γελαεις.—Hoc illi non venisset in mentem nisi legisset v. 6. ὀπποια λαλεις, cui supposuit in suâ ed. Brunck ὀπποια φιλεις. VALCK. Ironicè, sicut illa Milonis Idyll. x, 38. WARTON.

9. Χειλεα τοι νοσευντι,] *Labra tibi sunt* velut *ægroto*. "Potius νοσευντι pro νοσευσι sumendum." T. Y. —ευντι non solum pro ευσι, sed etiam pro εισι.

12, 13. —συνηχες αδειν Χειλεσι μυχθισδοισα,] Hæc, distinctione sublatâ, sic jungenda videbantur ad mentem Hemsterhusii. In edd. legebatur μυθιζοισα· in illâ Wintertoni, μυθισδοισα· μυχθιζοισα emendârunt T. Hemst. Toupius et Reiskius; ejus loco scripsi μυχθισδοισα. VALCKENAER. *Adducto naso*, vel etiam *excusso per nares spiritu irridens*, *mussitans surdo murmure*. HARLES. —τρις εις ἑον επτυσε κολπον, ut facere solebant superstitiosi μαινομενον τε ιδοντες η επιληπτον, teste Theophr. Char. 16.

14. —και τι σεσαρος Και σοβαρον μ' εγελαξεν,] *et quodammodo fastidiosè ac superbè me irrisit*. σεσαρος, Dor. pro σεσηρως est perf. part. med. à σαιρω, *verro, orno*.—à quibusdam redditur *aperto ore hiare*.

23. —σιλινα] Vide suprà ad Idyll, iii, 23. p. 227.

28. —συριζει] Vide suprà ad Idyll. viii, 18. αυλος, *tibia*: 246. δοναξ, *arundo*: πλαγιαυλος, "*fistula obliqua*, tibiæ genus, quæ "fiebat ex loto, et Apollinis inventum, teste Bione, iii, 7." HARLES. Fabricabantur tibiæ, secundum Pollucem, ex arundine, ære, loto, buxo, cornu, osse cervi, lauro. Verisimile est diversæ magnitudinis ac formæ fuisse eas quæ è ligno, quæque ex arundine fiebant; hinc opponuntur αυλος et δοναξ· πλαγιαυλος collum ad latus flexum habebat, cujusmodi subindè in monumentis cernere licet; foramina erant in initio quatuor, postea plura; horum situs diversus diversitatem instrumenti atque nominis efficere poterat. Erant autem γλωτται, seu *lingulæ*, arundinaceæ, longitudinis manûs latæ, fissurâ sæpius instructæ, secundum Theophrasti descriptionem, quam Plinius pessimè corrupit: usu facilè exolescebant; quamobrem accuratè in γλωσσοκομειω servabantur. Hinc, et aliundè, satis patet tibias saltem vulgares, neutri hodierno *flauto* similes fuisse; propius autem ad ea instrumenta accessisse, quæ *hoboë* et *clarinetto* appellantur; quod celeberrimum Burneium latuisse videtur. Longitudo earum et infra pedalem et suprà bipedalem fuisse videtur, itaque intervallorum seriem satis amplam præbere poterat. T. Y.

31. —ἁ δ' αρνεια ουκ εφιλασεν,] Dubitant critici, sitne singularis an pluralis τα δ' αρνεια, ut subaudiatur κρεατα, &c. Steph. vult χειλεα. WARTON.

39. Αστριον

246 39. Λατμιον ανναπος] Conjunxit Hemſterhuſius malè diſtracta in edd. αν ναπος. [ανναπος, i e. ανα ναπος.] —ως ινα—Placet mihi quidem Heinſii correctio legentis, ως ἁμα παιδι καθευδη. VALCK.

40. —τον βωκολον.] Bubulcus hic memoratus fuit *Atys*, de quo ſuperſtitio diverſas ſparſit fabulas. HARLES.

41. —εσπλαγχθης;] Vide ſupra ad Od. α, 2. ορνις, pro vulgari αυτος, eſt lect. Vaticani codicis.—tanquam *ales*.

44. Μηκετι μηδε συ, &c.] In his verſibus alluſio eſt ad Veneris et Adonidis amores, et μητε κατ' αστυ intelligendum de Adonidis feſto. *Non itaque Venus, dulcem tuum Amaſium oſculère ampliùs, nec in urbe, nec in montibus, ſolaque dormias, ſiquidem indecorus eſt bubulci amor.* Hac ironiâ faſtidioſam urbanam puellam dimittit. BRUNCK.

---

* 'ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ.] HERCULISCUS. *Idyll. XXIV.* Hoc Idyllium totum eſt διηγηματικον. Primùm enim commemorat, quomodo Hercules puer, decem tantùm natus menſes, duos immani magnitudine dracones, nocturno tempore, ut ipſum interficerent, immiſſos à Junone, manibus eliſerit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tireſiæ refertur. Sequitur poſtea pulchra diſtributio, quibus præceptoribus Hercules, quaque in arte uſus fuerit. Ait, Linum illi præceptorem in literarum ac doctrinæ ſtudiis fuiſſe: ab Eumolpo verò muſicam ipſum didiciſſe: ab aliis porro belli artes, et rei militaris ſcientiam. Pars ultima, quâ vitæ ac victûs ratio exponitur, intercidit. Mancum itaque ſeu mutilum hoc Idyllion, fine præciſo, habemus: ſicut et ſequenti Idyllio caput ſeu initium deeſt. Eſt verò imprimis illuſtris ac venuſta in principio hujus Idyllii imago, quum Alcmena pueros Herculum atque Iphiclum, in ſcuto æreo, quod hoſti occiſo maritus ademerat, ponit, ſcutumque ceu cunas movet: ei precationem addit, ut pueri feliciter dormiant. Dulcis hic eſt ſcuti uſus et jucundus poſt res bello geſtas finis, pacata educatio ſobolis. *Anon.*

Ver. 1. —Μιδεατις] Midea ſeu Perſepolis urbs erat è cujus ruinis poſtea crevit Argos. Vide Stephanum Byzantinum et Pauſaniam. T. Y.

7. Ευδετ' εμα βρεφεα—] Votum matris ſuaviſſimum numeroſis valdè mellitiſque verſiculis exprimitur. Eadem ferè næniolæ formulâ Donaë utitur in eximio fragmento Simonidis apud Dionyſ. Hal. edit. Upton. p. 261. WARTON. Vide infrà p. 259.

247. 11. —αρκτος] Vide Coll. Gr. Min. ad p. 76. n. 11. 'Αμος —ταμος, i. e. ημος—τημος, *quandò—tunc.*

17. —εχον-

17. —ιξειλυσθεντες] Ex edit. Flor. Reiſke et Brunck è Roman. prætulerunt ιξειλυσθεντι.

32. Αψ δε παλιν διελυον·] *Mox verò rursùs* ſpiras *ſolverunt*, ἐπει μογεοιεν ακανθας, *cum defatigati eſſent ſpinas* dorſi.

35. Ανςαθ'—Ανςα.] Dor. pro comm. αναςηθι, *ſurge.*

38. Ου νοεις—] Conf. Odyſſ. τ, 37. νυκτος αωρι, *noctè intempeſtâ*— Vide ſuprà ad Idyll. xi, 40.

42. —Δαιδαλεον δ' ωρμησε μετα ξιφος,] Angl. *He immediately went in queſt of his exquiſitely made ſword*,—[Vide ſuprà ad Apoll. Rhod. v. 4. p. 81.] ὁρρ' οἱ i. e. ὁ ῥα αυτῳ. Pro ὁρρ' οἱ ſcribi mavult Br ὁ ῥ' οἱ. Valck. Vide ſuprà ad p. 241. v. 125.

44. Ητοι ὀγ' αερτατο—] *Profectò hic exporrectâ manu patebat recens contextum lorum.* αειραω, ab αειρω, *porrigo.* 248.

45. —μεγα λωτινον εργον.] *magnum è loto opus.* Λωτος, undè λωτινος, eſt *Celtis* Plin. *Celtis auſtralis* Linn. Angl. *European Lote or Nettle tree.* Lignum ejus firmum eſt, compactum, et durabile. Tibias ex eo conficere ſolebant; atque ex ejus radice gladiorum et cultrorum capulos, &c. Rutherford.

49. —ανακυψαντ' οχηας.] Vide Anacreont. Carm. iii, v. 7.

56. Ἑρπετα δεικανασκεν,] *Serpentes oſtendebat*, vel *porrigebat.* [δεικανασκε, more Ion. pro εδεικανα, 3. ſing. imperf. ind. verbi δεικαναω, idem quod δεικνυμι, *oſtendo.*] "Præclara imago," inquit Wartonus, "Herculis infantuli, belluas illas mortuas "patri blandè porrigentis, et cum riſu puerili projicientis, ad "ejus pedes. Quæ quidem et terrorem, et leniores illos af-"fectus, unà excitat."

65. —χερος κατιλεξε—] Τερας, quod eſt in cod. Vat. recepit Brunckius: mihi χερος genuinum videtur, et adſcriptum inſtar Scholii τερας. Valck.

68. —και ὡς ουκ ἐςιν—] Ordo eſt: και Μαντι Ευηρειδα, διδασκω σε μαλα φρονεοντα ὡς ουκ ἐςιν ανθρωποις αλυξαι ὁ, τι μοιρα κατεπειγει [δια] κλωςηρος, *atque, Vates Eueride, ego doceo te admodùm ſapientem*, [i. e. tametſi admodùm ſis ſapiens] *non licere hominibus evitare id quod Parca urget per filum* ſuum. "Apud "Theocritum" [verba ſunt Dammii, Lex. voce Τειρεσιας] "Id. 24. 70. dicitur Tireſias, μαντις Ευηρειδης, quaſi pater ejus "fuerit ὁ Ευηρευς η Ευηρης, εος."

73. Ναι γαρ εμον γλυκυ φεγγος,] *Per meum dulce lumen*, &c. Tireſias, vates Thebanus, quod Pallada in lavacro ſe lavantem adſpexit, oculis privatus eſt. v. Callim. H. in Lav. Pall. 91, ſqq.—Aliam tamen cæcitatis rationem attulit Ovid. iii. Met. 323. adde Hygin. fab 75.—De jurejurando per oculos conf. Idyll. xi, 53. Harles.

74. Πολλαι Αχαιιαδων—] *Multa Achaiades molle ſlamen circa genua manu verſabunt*,——Sermo hic videtur eſſe de nendo colu et fuſo. Appoſitè Ovid. *Teretem verſabat pollice*

fuſum

fusum. Met. 6. 22. Cf. Tibul. i. 5, 38. Pro καταστρέψαντι, quod est καταστρέψαντι, vulgares editt. καταστρέψοντι.

249. 77. Τοιος ανηρ, &c.] Conf. Xen. Mem. ii, 1. de Hercule.

80. Δαδεκα—] Constructio est: πεπρωμενον εστι οἱ τελεσαντι δωδεκα μοχθους οικειν εν [δωματι] Διος.

81. —πυρα Τραχινιος—] est *rogus Thessalicus.*—In summo autem vertice Œtæ, montis Thessaliæ Hercules crematus: et *Trachinius*, idem est ac *Thessalus*, à *Trachine*, civitate Thessaliæ; —indè Sophoclis Tragœdia, *Trachiniæ*, nomen duxit.—Sensus est: *quidquid mortale est Herculi, id in rogo Thessalo*, h. e. *in monte Oetâ, consumetur et comburetur.* HARLES.

82. —κεκλησεται—] Vide suprà ad p. 244. 47.

84. —ὁπποκα νεβρον εν ευνᾳ, &c.] Ista stylo prophetico, velo abducto allegorico, quasi μυστικως enuntiatur. Anne hæc è Sacris? Vide Is. ii, 6, 25, 65. WARTON. καρχαροδων, *dentes asperos et serræ similes habens;* apud Hom. est καρχαροδους, οδους. Il. κ. 360. et ν, 198. HARLES.

87, 88. Καγκανα δ' ασπαλαθω ξυλ'—] *Et ligna arida aspalathi.* Ασπαλαθοι frutices spinosi quinam sint definiri vix potest. Videntur inter Rhamnos, Genistas, Tragacanthas et affines plantas, quarum plures Tournefortius in itinere orientali reperit, magis minúsve spinosas quærendæ. Παλιουρος est *Rhamnus Paliurus* Linn. Βατος est *Rubus*, et quidem præcipuè *fruticosus* Linn. Αχερδοι explicatur per αγριαπιδιον, *parvum pirum sylvestrem.*——Legitur etiam apud Homerum Od. ξ, 10. SCHREBER. Ασπαλαθος, frutex admodùm spinosus; cujus autem species ignota est. Παλιουρος, *Rhamnus Paliurus* Linn. Angl. *common Christ's thorn.* Αχερδος, species quoque fruticis spinosi, sed nunc ignota. Falsò putatur idem esse ac id quod est Angl. *the wild Pear;* Gr. αχρας, -αδος. RUTHERF.

90. —κανον—] Dor. pro καινον· à καινω, *interficio.*

91. Ηρι—] *manè, tempore matutino.* Vide suprà Idyll. xviii, 39.

93. —ὑπερ ουριον] ουριος, ν, ὁ. Poët. *ventus secundus.*—Idem autem, est ac ουρος, ν, ὁ. undè deductum, et substantivè sumitur. Alias adjectivè, subaudito nomine ανεμος· ὑπερ ουριον, *in secundum ventum.* Æ. PORTUS. ὑπερουριον in unum vocabulum contraxerunt Brodæus, Reiske et Brunck probante Valck. ὑπερ οὐριον. vel, cum spiritu leni ουριον, edd. vett. apud Reiske, qui contractum vocabulum pro ὑπερορίον sumit, et explicat, *ultra terminos ditionis tuæ ejice.* Vide Lomeier de lustrationibus Veterum, cap. 6. In ejusmodi autem lustrationibus vetitum fuit *respicere.* Virg. *Fer cineres,* &c. Ecl. viii, 100. HARLES: apud quem vide plura. —αψ δε νεεσθαι αστρεπτος, Angl. *and let her return without looking back.* Inf. pro Imperat. ut loquuntur Grammatici.

105. —ἐπισκοπον ειναι οἰστων,] Angl. *to be dextrous in shooting the arrows.*

109—113. Ὁσσα δ' απο σκελεων, &c.] ἑδροστροφος est, *qui versat nates inter luctandum.* Angl. *he who twists, writhes,* or *contorts his haunches* or *hips in wrestling.* Ordo est: μαθε 250.
παντα ὁσα ανδρες Αργοθεν ἑδροστροφοι απο σκελεων σφαλλουσιν αλληλους παλαισμασι, ὁσα τε πυκται δεινοι εν ἱμασι, [εξευροντο] τε παλαισματα συμφορα τεχνῃ ἁ πυγμαχοι εξευροντο προπιτνοντες ες γαιαν, διδασκομενος παρα, &c.

118. —τροχῳ συριγγα φυλαξαι,] *modiolum rotæ salvum conservare.* REISKE.

125. —λοχον τ' αναμετρησασθαι] *agmen* sive *aciem hostilem metiri.* Vide Toupii Addenda. HARLES.

127. Καστωρ ἱππαλιδας—] Castor vulgò ἱπποδαμος, hic ἱππαλιδας dicitur; quæ vox singularis lexicis deest. T. Y. εδαεν hic sonat *docuit* in sensu transitivo. Vulgaris significatio verbi δαεω est *disco.* At verba hujusmodi nonnunquam induunt sensum transitivum. Sic, *to learn* est etiam Vernaculè *to teach.* Vide Burgess. adnot. ad Dawes. Misc. Crit p. 495.

128. Ὀππωκα—] i. e. ὁποτε, &c. *quo tempore.*

135. —μεγας αρτος Δωρικος·] Panis ille Doricus fuit vilioris generis, et pro pane crasso nec delicato ponitur. v. Schol. ad Appollon. Rhod. i, 1077. et Warton, qui præterea usum frequentem voc. εν κανεῳ, *in canistro,* fusè illustrat, et de Hercule edace ac bibace doctè differit. Quendam Phryga edacissimum *quatuor fossorum* cibos comedisse, ait Alciphr. iii. Epist. 39. p. 357. HARLES.

137. —τυννον—] idem ac τυννουτον, i. e. μικρον, *parvum*—τυννον ανευ πυρος αυτος δορπον· *parvum sine igne sumebat cœnam:* pro *tenuem sine lucernâ sumebat cœnam.* Æ. PORTUS. Δορπον sæpiùs idem valet ac δειπνον· hic autem aliud, ut apud Æschylum: Αριστα, δειπνα, δορπα, θ' αιρεισθαι τριτα. T. Y. επ' ἀματι est, Angl. *at the close of day.*

138. Εἱματα δ' ουκ ασκητα—] ασκητος propriè de vestibus *splendidis, elegantibus.* v. Homer. Iliad. ξ, 179, et Warton. HARLES.

II. NOTÆ IN BIONEM.

251. * E Βιωνε.] Bionis præcipuum Idyllium est *Epitaphium Adonidis*; è quo excerptum dedimus in Coll. Gr. Min. quod vide; etiam Idyll. ii. et vi. unà cum Notitiâ brevi de Bione, &c.

† Ειδυλλιον γ'.] *Idyll. III.* In hoc Idyllio vis Amoris lepidissimâ fabulâ pulchrè describitur.

3. Ες χθονα κυπταζοντα.] *In terram caput demittentem*, quod de iis dicitur qui pudore vel mœstitiâ afficiuntur. κυπταζω, est *nuto*, item *caput demitto*. Vide Iliad. ο, 153.

7. —πλαγιαυλον] *tibiam obliquam*, —αυλον *tibiam rectam*,—χελυν, *testudinem*, —κιθαραν, *citharam*. Vide suprà ad p. 246. v. 28.

13. —εδιδαχθην] *doctus-sum, didici.* Cæterùm voces Doricæ quæ hic occurrunt nequeunt difficiles esse discipulis, qui non sunt omninò tirones.

252. * Ειδυλλιον δ'.] *Idyll. IV.* Musæ favent amatoribus.

7. —οτι μυθος ουτ επλετο πασιν αληθης] *quod hoc verbum verum sit omnibus*, i. e. *hoc verbum verum esse omnibus.* De επλετο vide suprà ad Od. α, 225. p. 10.

9. Βαμβαινει μευ γλωσσα,] Angl. *my tongue falters.* "Βαμβαινω, est," inquit Dammius, "verbum fictum ex sono "eorum qui loqui conantur cum valdè algent et cum tre-"more maxillarum loquuntur. *Conor loqui sed impedior tre-more.*" [Vide Il. κ, 375.] Vulgaris lectio est Καμβαινει, quam vitiosam censet celeberrimus Valckenarius. Pro ωδα, in versu ultimo, idem vir præstantissimus prætulisset αυδα, quod dat edit. Ursini, si Codices exhibuissent.

† ις'.] Hos versus, inter Moschi carminum reliquias absque ullâ auctoritate vulgatos, ut Bionis exhibet Stobæus *Gesn.* p. 338. *Grotii* p. 246. VALCK. Continent hymnum ad Hesperum.

1. ʽΕΣΠΕΡΕ,] Infima est quinque errantium, terræque proxima, stella Veneris, quæ φωσφορος, Latinè Lucifer dicitur, quum antegreditur solem: quum subsequitur autem, Hesperus. CICERO, de Nat. Deor. lib. ii. c. 20. Cf. Il. χ, 317. Οιος δ' αστηρ εισι, &c. et Æn. viii, 590. χρυσεον φαος τας ιερας Αφρογενειας, *aureum lumen blandæ Veneris*,—Αφρογενεια, eadem quæ Αφροδιτη, uraque scil. ab αφρος, *spuma!* sed hæc de Veneris genere absurda fabula temporibus Homeri ignota.

ίερον

ἱερον αγαλμα κυαν. v. *sacrum decus cæruleæ noctis,* —*ποτι ταμιαια κωμον αγοντι,* Vide suprà, ad Theocr. Idyll. xviii. 26. p. 243.

6. —*ουκ επι φωραν Ερχομαι,*] *non ad furandum eo.* Imitatus est anonymus Anglus, quem et Græcè et Latinè expressit vir summi ingenii Gulielmus Jones; [Append. ad Poës. Asiat. Comm. pp. 509. 530.] qui quæ Græcè composuit ea nec elegantiâ carent nec ubique erroribus libera sunt. Cf. Philodemi, epigr. vii. in Br. Anal. tom. ii. p. 84. T. Y.

8. —*καλον δε τ' ερασταμενῳ συνερασθαι.*] *pulchrum autem est amatori mutuum amorem sentire,*—*vicissim experiri amorem.* Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2.

‡ *ιζ'.*] Ad Venerem querimonia.

1. *'Αμερε Κυπρογενεια*] Insula Cyprus, ut benè notum, Veneri sacra erat. Undè hæcce dea vocabatur ἡ Κυπρις, Κυπρια, et hìc Κυπρογενεια. Venus autem repræsentatur nunc ut filia Jovis et Diones; nunc quasi ex æquoreâ spumâ generata; hìc autem à Bione tanquam filia Jovis et Maris. Vide Cic. de Nat. Deor. iii, 23. *ἁμερε,* Dor. pro *ἡμερε.*

3. *Τυτθον εφαν,*] *summissâ voce dixi,*— domitus scil. ab amore. *Τυτθος,* propriè est *infans lactens,* à *τιτθος, mamma:* inde *parvus,* &c. Conf. Iliad. *ω,* 170; ubi *τυτθον φθεγξαμενη,* est *summissâ voce loquens.* —*και τι νυ αυτα,* &c. *et quid tandem ipsa adeò* infensa es *ut Amorem tantum malum omnibus pepereris?* Pro vulgato *τικτουσα* Scaliger posuit *τι νυ αυτα.*

III. NOTÆ IN MOSCHUM.

* E MOSCHO.] *Amorem fugitivum,* atque partem aliquam *Epitaphii Bionis,* jam dedimus in Coll. Gr. Min. 253.
quæ præstantissimus Valckenarius pronuntiavit *pervenusta* poëmata. Visum est hìc adjungere quædam ex Moschi minoribus Idylliis.

* *Ειδυλλιον ε'.*] *Idyll. V.* Terra mari præfertur.

1. —*ανεμος ατρεμα βαλλῃ,*] —*ventus leniter ferit,* *ερεθιζομενα κατα,* &c. —*ποταγοι* [i. e. *προσαγοι*] *πολυ πλεον αμμι* [Æol. pro *ἡμας,* quod hìc pro *εμε*] *γαληνα, attrahit me multò magis tranquillitas.* H. Steph. in suis Stobæi exemplaribus invenit, *ποθεει δε πολυ πλεονα μεγαλαν ἁλα.* Undè Valckenarius: "*Προσαγειν,* quo sensu hìc esset capiendum, Græcè non adhi- "betur: mihi *ποθεει* genuinum, et sic ista scripsisse videtur "Poëta: *Ταν φρενα ταν δειλαν ερεθιζομαι,* (*ουδ' ετι μοι γα Εστι* "*φιλα,*)

« φιλα,) ποθεω δε πολυ πλεον ἁδε γαλανα· *desiderat verò illa* « (nempè ἁ φρην ἁ δειλα) *multò magis mitem undarum tranquilli-* « *tatem.*" προσαγει tamen est *adduco*; et προσαγει hìc non malè reddi possit, *adducit, attrahit.*—Hæc autem ita pulchrè interpretatus est numeris Latinis celeberrimus Hugo Grotius:

Cum placido pelagus mulcet levis aura susurro,
Pectus avet tentare vagum mare: nec mihi dulcis
Terra, sed in mites vatis feror omnibus undas.

5. Κυρτον επαφριζη,] *agitatum spumat,*—κυρτος, *curvus, gibbus, convexus;* Homerus habet κυματα κυρτα—Iliad. ν, 799. conf. δ, 442, sqq. item Virg. Geor. iii, 237. μαινομαι, *furo;* undè perf. med. μεμηνα, in subj. μεμηνα, &c.

7. —ταχα δανδεις ευαδεν ὑλα,] *statim placet opaca sylva,*—de ευαδεν vide suprà ad Apoll. Rhod. iii, 1083. p. 106.

8. —ἁ πιτυς ᾀδει.] Vide Theocr. Idyll. i. init. p. 215.

254. * Ειδυλλιον ς´.] *Idyll. VI.* Procax amor.

1. Ηρα Παν Αχως τας γειτονος,] *Pan amabat Echo vicinam,*—εραω, cum genitivo. Αχως Dor. pro Ηχους, &c.—Σκιρτατα Σατυρω, Dor. pro Σκιρτητου Σατυρου. Angl. *a frisking satyr.*

4. —ερως δ' ετρυχετ' αμοιβᾳ·] *amor autem flagrabat vicissim.* i. e. ordine, non reciprocatione.

6. —πασχε δ' αποινα.] In Cod. Leid. legitur πασχε δ' ἁ φωνα·— Dat quidem illud sensum commodum, sed eundem præbet elegantior lectio vulgata; πασχε δ' αποινα, *justam pœnam patiebatur.* αποινα æquè ac αμοιβα vox est μεση. VALCK.

† Ειδυλλιον ζ.] *Idyll. VII.* Cupidinis potentia.

1. Αλφειος,] Nota est fabula de Arethusâ fonte Siciliæ, ejusque cum Alpheo flumine Elidis, intercursu. Vide Æn. iii, 694. *Alpheum fama est,* &c. et Ecl. x, 1. annotante summo Heynio. conf. Ovid. Met. v. 8, 10. μετα Πισαν επη κατα ποντον ὁδευη, *relictâ Pisa, quum per mare profectus esset,*—αγων κοτινοφορον ὑδωρ, *ducens oleastrum ferentem aquam,*—κονιν ἱεραν, *pulverem sacrum,* ad *pulverem* nempè *Olympium* alludit.

5. —και μιγνυται, &c.] Conf. Il. β', 753.

7. Κωρος δεινοθετας,] *Puer* ille *maleficus,* &c.

8. —κολυμβην.] Mavult Heiskinus κολυμβαν utpote Δωριστικωτερον· malo quidem augurio; nam κολυμβαν non omninò Doricum.

⁂ Perductis jam ad finem hisce notulis in Poëtas Bucolicos, rem non ingratam ingenuæ Juventuti facturos existimavimus, si Meleagri Gadareni venustissimum *Idyllium in Ver* hic apponeremus, desumtum è Brunckii Analectis Vet. Poët. Græc. tom. 1. p. 31.

Ex

Ἐις το Εαρ. Ειδυλλιον.

ΧΕΙΜΑΤΟΣ ηνεμοεντος απ' αιθερος οιχομενοιο,
Πορφυρεη μειδησε φερανθεος ειαρος ὡρη,
Γαια δε κυανεη χλοερην εστεψατο ποιην,
Και φυτα θηλησαντα νεοις εκομησε πετηλοις.
Οἱ δ' ἁπαλην πινοντες αεξιφυτυ δροσον Ηως
Λειμωνες γελοωσιν, ανοιγομενοιο ῥοδοιο.
Χαιρει και συριγγι νομευς εν ορεσσι λιγαινων,
Και πολιοις εριφοις επιτερπεται αιπολος αιγων.
Ηδη δε πλωουσιν επ' ευρεα κυματα ναυται
Πνοιῃ απημαντῳ Ζεφυρυ λινα κολπωσαντες.
Ηδη δ' ευαζυσι φερεσταφυλῳ Διονυσῳ
Ανθεϊ βοτρυοεντος ερεψαμενοι τριχα κισσυ.
Εργα δε τεχνηεντα βοηγενεεσσι μελισσαις
Καλα μελει, και σιμβλῳ εφημεναι εργαζονται
Λευκα πολυτρητοιο νεορρυτα καλλεα κηρυ.
Παντη δ' ορνιθων γενεη λιγυφωνον αειδει·
Ἀλκυονες περι κυμα, χελιδονες αμφι μελαθρα,
Κυκνος επ' οχθαισιν ποταμυ, και ὑπ' ἀλσος αηδων.
Ει δε φυτων χαιρυσι κομαι, και γαια τεθηλε,
Συριζει δε νομευς, και τερπεται ευκομα μηλα,
Και ναυται πλωυσι, Διωνυσος δε χορευει,
Και μελπει πετεηνα, και ωδινυσι μελισσαι,
Πως ου χρη και αοιδον εν ειαρι καλον αεισαι;

NOTÆ IN MELEAGRI IDYLLIUM.

Ver. 1. Πορφυρεη—] *Cum se purpureo vere remittit humus.* Tibull. iii, 5. 4. Conf. Oppian. Hal. L. i, 458. JACOBS.

4. —εκομησε—] à κομαω, est lectio Huetii, quam confirmavit Cod. Planud. regius, ubi εκομησε exhibetur. Vulgò εκομισσε. Vide Hor. Carm. i, 7. 1.

10. Πνοιῃ απημαντῳ] *aurâ leni*— Nam απημαντος, quod vulgò redditur *illæsus*, *incolumis*; significat etiam, ut hic, *innoxius*, inde *mitis*, *lenis*. Angl. *gentle*.

11. Ηδη δ' ευαζυσι—] Ordo est: ηδη δ' ερεψαμενοι [Βακχευοντες scil.] τριχα ανθει βοτρυοεντος κισσυ, ευαζυσι φερεσταφυλῳ Διονυσῳ· *et jam* Bacchantes *tecti crines flore baccifera hedera*, *clamant uvifero Baccho*. εργα δε καλα τεχνηεντα μελει βοηγενεσσι μελισσαις, [De voce βυγενης, vel βοηγενης, ita Hesychius: ἡ μελισσα βυγενης, ὁτι Βοειων σωμα γινεται.] —και σιμβλῳ εφημεναι, *et alvearî insidentes*, εργαζονται λευκα νεορρυτα καλλεα πολυτρητοιο κηρυ, *elabo-*

rant

rant puras recenter fluentes pulchritudines multas-cellas-habentis ceræ i. e. *ceram fabricant puram, pulchram, recenter fluentem, et multas cellas habentem.* Conf. GEORG. Lib. iv, 149, sqq.

19. Ει δε φυτων—] *Quod si ramorum coma gaudent,* i. e. *si frondent lætæ sylvæ,* και γαια τεθηλε, *et floret terra,* &c.—και μελισσαι ωδινουσι, *et exercentur apes,* &c. Apposite Virg. Ecl. iii, 56. —*nunc omnis ager,* &c.

*** Egregiè laudatur et citatur hoc Idyllium à celeberrimo Gul. Jones, Poës. Asiat. Comm. p. 411. "Tanquam venerandæ antiquitatis pretiosissimum monumentum, à se recens "detectum, eruditorum admiratione venditavit Jo. Baptista "Zenobetti, sub titulo: *Ver Idyllium Meleagri è Cod. Vat. "Msc. editum et illustratum.* Romæ 1759. 4. Errorem edi- "toris detexit Vir. D. in *Journal de Trevoux* 1760, *Mars.* "p. 763. Idem carmen separatim exhibuit, prolixo com- "mentario instructum, *Meinecke* Goettingæ 1788. 8. Habet "hoc Idyllium, quo se commendet; vix tamen dignum iis "laudibus, quibus nonnulli id cumulaverunt." JACOBS.

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA LYRICA.

I. NOTÆ IN ODAS.

* ODÆ.] Carmen omne cantioni destinatum, sive assâ 257.
voce sive fidibus conjunctis canendum, Græci ᾠδὴν appellant. Est Ode poëmatis species omnium maximè suavis, venusta, elegans, varia, sublimis: quorum singula ferè in ordine, sensibus, imaginibus, dictione, numeris, cernuntur. In rerum ordine ac dispositione posita est prima ac maxima quidem Odæ venustas; quæ cum facillimè sentitur, difficillimè tamen explicatur: hoc enim habet vel præcipuum, quod viâ et præceptis certâque partium descriptione minimè continetur. Est enim læta, soluta, libera; in elatiore argumento exultans, audax, et nonnunquam penè effrænis: sed et hic etiam, sempérque alias, nisi per totum regnet quædam facilitas, quæ negligentiæ cujusdam minimè affectatæ speciem habet, naturam non artem præ se ferens; quæque cernitur maximè in exordio obvio, nec nimis exquisito, et in ipsam plerumque rem protinus incurrente; in serie rerum per jucundam varietatem subtiliter et artificiosè, sed quasi sponte, deducta; in clausulâ sine ullo acumine leni quodam lapsu in loco forsan minimè expectato, et nonnunquam veluti fortuito cadente: nisi sit totius habitus quidam suus et forma peculiaris, in rebus ipsis, in ordine et dictione, non in metri genere posita, quæ hanc præcipuè atque unicè deceat; fiet quidem poëma cætera forsan probabile, minimè autem erit elegans Ode. LOWTH; de Sacrâ Poës. Heb. Præl. xxv.

---

† ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ—] *E carminibus Sapphûs quædam reliquiæ.* [" Vellem profectò non intercidissent tot et " tam divina Sapphûs carmina. Quæ supersunt (ut ipsius " poëtriæ utar verbis) sunt *auro ipso magis aurea.* [Χρυσου " χρυσοτερα. Sapp. apud Demetr. Phal.] Et notabile est " Demetrium, Hermogenem, Dionysium Halicarnasseum, et " reliquos artis oratoriæ magistros, illam perpetuò citare, " dùm de *venusto* genere dicendi loquantur." GUL. JONES, Poës. Asiat. Comm. p. 258.] Sappho, celeberrima poëtria Lyrica,

256. Lyrica, nata erat Mitylenis, quæ urbs fuit in Lesbo insulâ clarissimâ, ab Æolibus habitatâ, non longè ab Hellesponto. Quo anno in lucem edita fuerit incertum est. Alcæi fuit æqualis; et verisimillimum est natalem ejus incidisse circiter Olymp. XXXVI, vel XXXVII. A. M. 3368, vel 3372 ante Chr. N. 636, vel 632. [Vide Wolfii Sapphûs Vitam, p. iv.] Nomen patris Scamandronymum, matris Clidem seu Cloidem fuisse dicitur. Inventrix erat ejus generis carminis quod Sapphicum vocatur; et tanti æstimata erat poësis ejus à Veteribus, ut *Musa decima* diceretur. Sed nimis erat amatrix, et voluptatibus dedita. Quæ tamen de nefandis ejus amoribus memoriæ prodita sunt, ista quidem nullis argumentis validis niti videntur. Sed utrum vera sint vel omninò ficta et falsa, non est hujus loci disquirere. Satis sit de eo, quod vix negari potest, insano scilicet, quo capta erat, Phaonis amore, mentionem facere. Fuit is Lesbius quidam juvenis admodum formosus. Eum Sappho deperibat. Sed adeò ei, quæ neque inter pulchras neque inter deformes sui sexûs numerari posset, non amore mutuo ille respondebat, ut, ejus vitandæ causa, in Siciliam se contulerit. Illùc eum sequuta est infelix Sappho; cujus rei memoriam asservavit marmor illud vetus Parium, quod hodiè extat Oxonii, inter marmora Arundeliana. [Vide Prideaux Marmora Oxoniens. p. 166. et *Hewlett's Vindication of the Parian Chronicle*, &c.] Ibi omnia, sed frustra, tentabat ut Phaonem suum ad se pelliceret. Est prope sinum Ambracium in Epiro mons, seu promontorium, Leucates nomine, ubi Apollo Leucadius religiosissimè colebatur. Inde desperabundi amatores desilire solebant, se hoc modo remedium amoris inventuros credentes. Hunc *Saltum amantium* experiri volens misera Sappho, è Leucate in mare se præcipitem dedit; atque unâ eademque operâ finem vitæ et amoris invenit. In illâ Ovidii epistolâ celeberrimâ, quæ inscribitur *Sappho Phaoni*, nonulli docti homines putârunt poëtam Romanum imitatum esse quoddam lepidissimum Sapphûs ipsius carmen, nunc deperditum, quo Phaonem fugientem prosequuta est. Credit doctissima Dacieria *Oden ad Venerem* scriptam esse postquam Phaon in Siciliam profectus esset. Ex Sapphûs carminibus nihil nunc restat nisi hæc Ode, quam nobis servavit Dionysius Halicarnassensis; et carmen illud alterum, quod videre est, sed imperfectum, in Longini de Sublimitate commentario, § x. cum quibusdam aliis fragmentis, hinc indè à doctis viris collectis, atque sæpissimè editis. Ampliorem de Sappho notitiam cupientibus dabit vel indicabit Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 137. edit. Harles. 1791. Iidem videant Hor. L. ii Od. 13, 24, sqq. L. iv. Od. 9, 10, sqq. et quæ ibi annotavit doctissimus Jani.

EDITIONES

Editiones Sapphûs.

Extat Ασμα εις Αφροδιτην in omnibus editt. Dion. Halicarn. 257.
in istâ Reiskii, Vol. v. p. 173, sqq. et Προς γυναικα ερωμενην, Long. de Subl. § x. Utrumque, ex emend. Is. Vossii, extat in suâ Catulli edit. p. 173, sqq. Cum cæteris quoque fragmentis inter *Carmina novem illustrium Feminarum*, edit. Fulvii Ursini, *Antv.* 1568. 8*vo.* Adjecta sunt in multis Anacreon. editt. Extant etiam in Maittaire Dialectis Ling. Gr. et in Brunckii Analect. Vett. Poët. Gr. T. i. p. 54, sqq. Plenissima autem est edit. Wolfiana, sub hoc titulo:—

Sapphûs, Poëtriæ Lesbiæ, Fragmenta et Elogia, cum virorum doctorum notis integris, curâ et studio Jo. Christiani Wolfii, in Gymnasio Hamburgensi Professoris publici. Qui Vitam Sapphûs, et Indices adjecit. *Hamburgi*, 1733, *in* 4*to.*

*** Nos sequuti sumus edit. secundam Brunckii, quæ prodiit minori formâ, cum Anacr. Carm. *Argent.* 1786.

Ver. 1. Ποικιλοθρον',] i. e. εχουσα ποικιλους θρονους, *habens varios thronos*; epitheton scil. Veneris, ob imperium quod ubique gentium exercet. Sunt tamen qui interpretantur ποικιλοθρονον, *floridam et variâ veste utentem*; nam θρονα, secundum Hesychium est ανθη και τα εκ χρωματων ποικιλματα· et Venus, inquit Harlesius, ipsa est Natura, præsertim veris, quo flores vestiunt agros et omnia revirescunt.

5. τυιδε] *huc.* Æolica sunt τυι et τυιδε Hesych: τυι, ωδε. Κρητες. Idem: κατερωτα, και αλλοτε. Æolicum est pro και ετερωθι. Vide Hesych. edit. Alberti, vocibus τυι et κατερωτα.

6. Τας εμας αυδας, &c.] Hæc Æolica sunt. Ordo est:— αιουσα της εμης αυδης εκλυες πολυ, λιπουσα δε χρυσεον δομον πατρος υποζευξασα αρμα ηλθες, καλοι δε ωκεις στρουθοι διννυντες [pro δινευντες] πυκνα πτερα ηγον σε απ' ουρανου περι μελαινης γης, αλλ' εξικοντο αιψα δια μεσου αιθερος· "Passim," inquit Is. Vossius, "γαια μελαινα, estque perpetuum epitheton."

11. —ωρανω, αιθερος·] Sic scribi debuit. ω αι in unam syllabam coalescunt, ut infrà η υ, quod solenne est. Brunck.

14. —αθανατω προσωπω,] Æol. Gen. et subauditur δια. 258.
Sin ι subscribitur, ut in multis exemplaribus est, συν subintelligi potest.

15. Ηρε',] pro ηρεο, et hoc Ion. pro ηρου, *interrogabas*. Harles. Ordo est: Ηρεο ο ττι γ' αυ το [i. e. ὁ] πεπονθα, και [δι'] ο ττι δη καλημι σε, και ο ττι μαλιστα εθελω γινεσθαι [περι] εμω μαινολα θυμω. *Interrogabas quidnam tandem esset quod passa fuerim, et quare invocarem te, et quidnam præcipuè vellem fieri de furenti meo animo,* [Eustath. ad Hom. Il. α, 125.

258. Τυ δε καλημεναι ποιητικυ ῥηματος το θημα η καλαινω εστιν, η καλημι. Obſervandæ autem voces Æolicæ, ο ττι, pro ὁ τι, quod pro ὁτι, et εμω μαινολα θυμω, pro εμυ μαινολυ θυμυ.] τινα δ' αυτε σαγηνεσαν φιλοτατα πειθωμι· *quem autem irretientem amorem allicere coner.* Senſus hic admodùm eſt obſcurus, et vera lectio omninò incerta. πειθωμι, videtur eſſe Æol. pro πειθω, uti ſuprà καλημι pro καλεω· σαγηνεσαν pro σαγηνευσαν, à σαγηνευω, *irretio:* eſt enim à σαγηνη, *ſagena, verriculum.* Amor autem dicitur mataphoricè *irretire homines.* φιλοτατα, Æol. pro φιλοτητα. Varii interpretes hunc locum tentârunt, ſed omnes, ut mihi videtur, infeliciter. Vide Wolfii edit.

20. —αδικει;] Vulgata lectio eſt, αδικη; quæ ideo reſpuenda meritò videtur Brunckio quod penultima, quæ brevis eſt, hìc neceſſariò producenda ſit. Verùm υβριζει, quam ille putat certiſſimam emendationem, nimis audax videtur. “ Hìc,” inquit Portus, “ το αδικει ſyllabam δι, propter anci- “ pitem τυ ι naturam, habet productam.” Vocalis ancipitis naturam non intellexit Portus; facilior autem eſſet mutatio αλυνει; *quis te vitat?* vel τις σοι ακικης; *quis tibi durus?* ακικης, ὁ μη ακων, Etymol.; vel denique τις σοι αἰτας; *quemnam deperis?* quæ vox Theſſalica Alcmani Theocritóque uſitata eſt. T. Y. Inepta admodum eſt Porti obſervatio; neque media in αδικει ullâ unquam licentiâ produci poteſt. Tales nugæ mentionem non merentur, niſi exſibilandi gratiâ.

——— τις σ' ω
Σαπφοι, αδικει;

verſum nullo modo efficere poſſunt; atque Brunckii emendatio non ſolum nimis audax, ſed ſupervacua eſt. Τις αδικει σε; formula eſt loquendi in locis hujuſmodi non infrequens: ſic, Iph. A. 382. Τις αδικει σε; τυ κεχρησαι; *Quis te injuriâ afficit? qua re indiges?* Scribendum eſt igitur, leviſſimâ tranſpoſitione ac voculæ non neceſſariæ omiſſione;

——— Τις Σαπ-
φοι, αδικει σε;

atque hanc lectionem eò confidentiùs propono, quod apud *The Monthly Review*, [*Jan.* 1798. Vol. xxv.] ſequentem canonem ſine controverſiâ à doctiſſimo Cenſore ſtabilitum video: “ In carminis Sapphici ſtructurâ, vox ita dividi poteſt, “ ut prior ejus pars maneat ad finem verſûs tertii, et poſte- “ rior tranſeat ad initium quarti, quem Adonium vocant. “ Quæ quidem diviſio nunquam apud veteres poëtas in fine “ verſûs primi, nec ſecundi, nec quarti invenitur.” J. Tate.

24. Η ου κεν εθελοις.] Jo. Upton in Dion. Halicarn. lib. de Struct. Orat. legit η και εθελλοις, nec aliter Iſaacus Voſſius in commentar. ad Catullum, quæ ſcriptura mendoſa mihi videtur.

tur. Particula potentialis ſalvo ſenſu abeſſe vix poteſt. Lego 258.
η ου καν εθελλοις, *aut nolueris*. BRUNCK. Potiùs: etiam *ſi tu noluerit*. Nam η Æol. pro ει, *ſi*. Angl. *even if thou ſhouldſt not chooſe it*. In ſequentibus, obſervent diſcipuli voces Æolicas: χαλεπαν pro χαλεπων, &c.

☞ Cui debemus hujus carminis conſervationem idem magnus criticus Dionyſius Halicarn. id pulchrè enarravit. [Vide Vol. v. p. 179, ſqq. edit. Reiſk.] Id numeris Latinis Sapphicis reddidit Elias Andreas; nec non Sam. Birkovius: quorum interpretationes videre eſt in editione Wolfianâ. Imitatus eſt Latinè celeberrimus Gul. Jones, Append. Poëſ. Aſiat. Comm. p. 527. Lectoribus Anglicis bene nota eſt ejus verſio poëtica, quæ auctorem habet Ambroſium Philips; quamque vir elegantſſimi ingenii Joſ. Addiſonius magnoperè laudavit. *Spectator*, Vol. iii, No. 223. Ubi vide quoque quædam de Sappho. Conf. *Akenſide's Ode on Lyric Poetry*.

Ver. 1. Φαινεται μοι κηνος, &c.] Notandæ voces Æolicæ: κηνος, pro κεινος· , εμμεν, ωνηρ, Ισδανει, πλασιον, αδυ φωνεισας, pro ειναι, ωνηρ, quod eſt ὁ ανηρ, Ἱζανει, πλησιον ἡδυ φωνησαι.

5. Και γελαις ιμερον] γελαις infinit. eſt formæ Æolicæ. Vide Gregorium p. 294. § liii. Duo infinitivi φωνεισας, pro φωνησαι, et γελαις, pro γελαν, ab uno verbo pendent υπακουει. Catullus: *Qui ſedens adverſus identidem te ſpectat, et audit dulce ridentem*. BRUNCK. το μοι μαν Καρδιαν εν στηθεσιν επτοασεν.] quod cum non caperent imperiti, reponebant το μοι ταν. Atqui illud μοι eleganter παρελκει.—Verbum autem πτοασεν uſitatiſſimum in rebus hujuſmodi.—Rectè etiam ſcripſimus με φωνας κδεν ετ' ικει. MSS. ferè omnes εικει, quod Æolicè dicitur pro ἡκει, Sed ἡκει nullum locum hic habet. Quare nullus dubito quin ſcripſerit Sappho ικει· quod ſecundum morem atque conſuetudinem Æolum eſt, qui leni ſpiritu gaudent. TOUP. βροχεως. Æolicè pro βραχεως, εν βραχει, citò. BRUNCK. Melius φωνεισας υπακουει και γελαισας ιμεροεν, nam γελαις in hoc loco nullâ nititur auctoritate; et multò pulchrior illa conſtructio. T. Y.

9. καμμεν γλωσσα εαγε,] Tmeſis eſt: κατεαγε μεν γλωσσα. Malè et prorsùs αμετρως legitur in quibuſdam editionibus γλωσσ' εαγε. In hoc aoriſto media corripitur, quæ in præterito εαγε longa eſt. BRUNCK. —*lingua mea debilitata eſt*, αυτικα δε λεπτον πυρ υποδεδρομακεν χρω, *et ſtatim ſubtilis ignis ſubiit cutem*. —δεδρομακε. Æol. pro δεδρομηκε, quod formari videtur ab obſoleto verbo δρεμω, et hoc à δεδρομα, perf. med. à δρεμω, pro quo in uſu τρεχω.

11. Οππατεσσιν] Æol. pro ομματεσσιν, quod poëticè pro ομμασι.

φιμμασι. ορημι, pro ὁρῶσι. ut in Odario præcedenti, καλημι et πειθημι.——βομβεισιν δ' ακοαι μοι.] Sic legendum; metro et sententiâ flagitante. Catullus: *Sonitu suapte tintinant aures.* BRUNCK.

259. 13. Καδδ', &c.] i. e. κατα δε· κατα disjungitur à χειται, per tmesin.

15. —τεθνακην,] Æol. pro τεθνηκεναι, vel τεθναναι, et ολιγω 'πιδευσα, pro ολιγω επιδευουσα, *et quum parùm absum quin moriar,* φαινομαι απνες, *videor exanimis.*

17. Αλλα παν τολματον, επει πενητα—] *Sed omne audendum quoniam pauperem*—desunt cætera.

☞ Hoc exquisitissimum odarion Wolfius in suâ editione oneravit annotationum farragine tam immensâ, ut lectori fastidium pariat. "In his reliquiis," inquit Toupius vir acutissimus, "quos magis magisque corruperunt viri docti "et indocti, nihil certi definiri potest." Pulcha est hujus fragmenti imitatio Catulliana, ad Lesbiam; *Ille mî par esse deo videtur,* &c. et Gallica celeberrimi Boilavii: *Heureux! qui prés de toi,* &c. nec non Anglicana Ambrosii Philips: *Blest as the immortal gods is he,* &c. quas omnes, et plura quoque de Sappho, videre est, in libro notissimo, *The Spectator,* No, 229. Vide etiam Longinum, de Sublimitate, ubi servatum est hoc fragmentum. [Sect. x.] Ου θαυμαζεις, κ. τ. λ. et quæ viri docti, præsertim Pearcius Toupiusque, ibi annotârunt. Cf. celeberr. Gul. Jones, Poës. Asiat. Comm. p. 258, sqq.

---

* ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΚΕΙΟΥ—] *Simonidis Ceii Fragmentum.* Simonides Ceius, sive ex insulâ Ceâ, Philosophus et Poëta, natus Ol LV. 2. ante Chr. N. 557. [Vide *Bentley on Phal.* p. 45, sqq. et 242.] Vocales longas η, ω, et duplices consonantes ψ ζ, Græcorum Literis addidisse; artemque memoriæ primus protulisse fertur. [De quo vide Ciceron. de Orat. ii. c. 86. cf. Quinctil. x. c. 1.] Athenis Hipparcho jucundus erat; dein Spartæ cum Pausaniâ versatus est: denique in Siciliam vocatus à Hierone, Syracusis mortuus est et sepultus. Vide Xen. Hiero. cf. *Spectator,* No. 209. 531. Hoc autem fragmentum servavit Dionys. Halic. de Structurâ orat. p. 258. edit. Jac. Upton; cujus paucula habet Athenæus, p. 396. E. Vide Brunck. Lect. ad Analect. p. 17. Danaë Acrisii regis Argivorum filia, à Jove, ut narrant poëtæ, in auri imbrem converso compressa, [Vide Ovid. Met. iv, 610. et Hor. L. iii, Od. 16.] ex illo concubitu Perseum peperit Hanc cum ejus infante Acrisius in arcam [λαρνακα] inclusam truci pelago commiserat. In hoc fragmento venustissime Danaë,

Danaë, dum per mare vehuntur, infortunium suum ad infantem dormientem deplorat. 259.

Ver. 3. Δειματι ηριπεν,] Ad Danaën refertur, cujus facta mentio in proximè præcedentibus versibus, qui desiderantur; non ad λιμνα. BRUNCK. λιμνα τε κινηθεισα ηριπεν [in vulgatis est ερειπεν.] δειματι, *et mare commotum* eam [Danaën scil.] *timore perturbaverat.*

6. —συ δ' αωτεις,] *tu autem suaviter dormis,* αωτεω propriè est, *florem carpo: undè optimo summo frui.* Vide suprà ad Theocr. Idyll. ii. prope init. Cæterùm δ' αωτεις est ex felicissimâ conjecturâ Casauboni pro δ' αυτε εις.

8. —νυκτιλαμπει,] Νυκτιλαμπης est cognomen Dianæ vel Lunæ. [Horat. Lib. iv. Od. 6. *Noctiluca.*] "Vel potest "νυκτιλαμπης idem valere ac αλαμπης." T. Y. Subintelligit hic Uptonus εν. et potest reddi—Quanquam *sub lunâ,* vel *imminente Lunâ, in atrâ* tamen *caligine,* quippe in arcâ inclusus.

9. —τυ δ' αυαλεαν, &c.] *Tu porrò siccam supra tuam longam cæsariem assilientem undam nil curas,—*

13. —προσωπον καλον.] *infans pulchro vultu:——ô pulchrum caput! beautiful babe!*

14. Ει δε τοι—] Angl. *But if this calamity were a calamity to thee, thou also wouldst have applied thy little ear to my words;* but as it is, *sleep on my child, I exhort thee; let the sea too sleep,—*

18. Ματαιοβουλια, &c.] *Irritum autem factum sit hoc consilium, Jupiter pater, à te: quod fortè audaciùs sit dictum, filii operâ precor mibi vindicatum iri.*

☞ Hoc fragmentum pulchrè reddidit Latinè vir eruditissimus Joan. Jorton; pulchriùsque imitatus est vir summè Rev. Gul. Markham, nunc Achiepiscopus Eboracensis; uti diserte ostendit amicus meus spectatus, Alex. Fraser Tytler, de Woodhouselee, in hac Acad. Hist. Civ. olim Prof. dignissimus; nunc in supremâ apud Scotos curiâ civili Senator; in eleganti opusculo, à se nuper iterùm edito, cui titulus, *Essay on the Principles of Translation,* p. 152, sqq. Cæterùm hoc carmen aliter constituit Hermannus, de Metris p. 452.

---

* ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ—] *Bacchylidis Fragmentum.* Bacchylides è Iulide civitate Ceus,—Pindari æmulus, à quo hinc inde perstringitur in suis ad Hieronem Odis, siquidem apud illum in gratiâ fuisse Bacchylidis Musa dicitur.—Usus est dialecto Doricâ, ut Pindarus et Simonides, licet non essent 260.

Δωριεις

260. Λυρικων φωτων.—Fab. Bib. Gr. T. ii. p. 114. edit. Harles. ubi vide plura. Conf. *Bentley's Diss. on Phal.* p. 40.

Ver. 2. —μελιγλωσσων αοιδαν ανθεα,] Angl. *the flowers of the sweet-voiced bards,* μελιγλωσσαν— Dor. pro μελιγλωσσων.

6. Εν δε σιδαροδετοισι—] Angl. *In the buckles which bind the iron shields the webs of the black spiders exist.*

8. —χαλκεων] Tibullus: I. i. 4. *Martia cui somnos classica pulsa fugent.* ubi Heynius Bacchylidis versus sic constituit:

> Χαλκεων δ' ουκ εστι σαλπιγγων κτυπος· ουδε
> συλαται μελιφρων ὑπνος απο βλεφα-
> ρων, αμον ὁς θαλπει κεαρ.

Conf. Hor. Epod. ii. 5. JACOBS. αμον i. e. ἡμετερον.

12. Παιδικοι θ' ὑμνοι φλεγονται.] Angl. *And the hymns of the youth resound.* Vide suprà ad Œd. Tyr. v. 187. Cæterùm juvat hìc apponere horum versuum pulcherrimam interpretationem Latinam, à celeberrimo H. Grotio; quæ sic se habet:

PAX alma res fert maximas mortalibus,
Illa ministrat opes,
Blandosque lusus carminum.

Tunc latus ignis in Deorum altaribus
Lanigeras pecudes,
Cæsasque consumit boves.

Gratus palæstræ tunc juventutem labor,
Sertaque juncta mero
Et tibiæ exercet, sonus:

Tunc inter ipsa fibularum vincula,
In clypeique sinu
Aranea texunt opus:

Hic hasta, et illic ensium mucro jacet:
Cordis amica quies
Nullo fugatur classico:

Sed altus hæret et sui juris sopor:
Carminibus resonat
Vicinia, et festâ dape.

---

† ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ—] *E Carminibus Anacreontis quædam.* Selectiora Anacreontis Carmina jam dedimus in Coll. Gr. Min. cum Auctoris brevi notatiâ, quam vide. Conf. *Akenside's Ode on Lyric Poetry:*——*I see Anacreon*

smile

smile and sing.—Away, deceitful care, away, And let me listen to his lay: &c.

‡ ιζ'. Εις ποτηριον, &c.] XVII. *In poculum argenteum.* Poculum sibi faciendum curat, quidque in eo cupiat incidi, cælatori exponit.

2. Ἡφαιστε,] Ἡφαιστος, *Vulcanus* hic ponitur pro artifice, quem Anacreon alloquitur. τορευων ποιησον μοι, arte tuâ cælandi.

14. —Μαιναδας τρυγωσας.] Hesych. Μαιναδες· αἱ Βακχαι. 261.
Τρυγαν est *uvas decerpere.*

16. —Χρυσεους] *aureos*— Vide suprà ad p. 58. Odyss. ζ 232. Nempè ex argenteo poculo areæ prominebant imagines. Extat autem hoc odarium integrum apud Gellium. xix, 9. utinam reliqua paris essent elegantiæ. T. Y. πατητας sunt *torculatores,* sive calcatores uvarum, qui et ληνοβαται vocantur. BORN.

* ιθ'. Εις το δειν πινειν.] XIX. *In necessitatem bibendi.*

3. —αναυρος,] αναυρος est propriè *torrens,* i. e. fluvius ex imbribus et pluviis collectus et in valles ruens. BORN.

5. —σεληνη.] Luna scil. mutuatur suum lumen à Sole.

† λ'. Εις Ερωτα.] XXX. Lepidissima descriptio Cupidinis à Musis, quas lacessiverat, vincti.

5. Ζητει λυτρωσασθαι τον Ερωτα, φερουσα λυτρα.] *Quærit liberare Cupidinem, ferens pretium redemptionis.* Conf. Iliad. α, 13.

7. Δουλευειν δεδιδακται.] Angl. *he is inured to servitude.*

‡ λα'. Εις ἑαυτον.] XXXI. Potando et bacchando delectatur.

1. Αφες με τους θεους] pro αφες με, τις θεως σοι, restituit vir doctus in Miscell. Observ. T. x. p. 422. BRUNCK.

2. —αμυστι] *uno haustu,* nec respirante, nec labiis admotis, à μυειν, *labia comprimere.* BORN.

5. —λευκοπους] Credo λευκοποδα, itidem ut αργιποδα, tam 262.
celeritatem quam *candorem* pedum significare posse, et respexisse poëtam ad Orestis errores, quum à Furiis exagitatus, totam ferè Græciam pervagatus est. BRUNCK. λευκοπους, *albos pedes habens,* deindè *pulcher.* BORN.

* λδ'. Εις Ευρωπης εικονα.] XXXIV. Tabulam pictam aspicit poëta, et alloquitur puerum.

2. Ζευς τις—] Quasi dicas Angl. *a Jupiter.* Ceterùm fabula Jovis et Europæ satis nota.

8. —αγκαλας] hic primam malè producit. Horum quædam non puto genuina Anacreontis. T. Y.

* λε'.

263. * λϛ'. Εις το ανειμενως ζην.] XXXVI. *Remissè vivendum esse.*

1—4. —νομους—] νομοι, *leges* sunt hoc loco *scientia juris*, jurisprudentia. αναγκη dicitur omne quod cogit. ῥητορων αναγκαι sunt ergo omnia *argumenta, quibus oratores cogunt auditores ad adsensum*, vel *etiam præcepta artis dicendi*, hoc est, eloquentia. τι δ' εμοι, subaudi οφελος· *quo mihi*, &c. *quid lucri mihi afferent*, &c. λογοι videtur esse *quæstiones et disputationes philosophorum*. Ita ut sensus sit: *Quid mihi jurisprudentia proderit? quid eloquentia? quid philosophia?* BORN. Hoc autem odarium planè cum Tzetzæ versibus politicis numerandum est. T. Y.

10. Δος ὑδωρ,] nempè ad vinum diluendum. Solebant enim veteres vino uti temperato aquâ. Plerumque cum duabus portionibus vini miscebant tres aquæ, quod dicebantur κεκερασμενον τρια και δυο. cf. Schol. ad Arist. Equit. 1184. et Suidas in voce πεμπε κεκραμενον. Hinc οινος φερων τα τρια est *vinum præstans. Idem.* Hunc autem Veterum morem laudabilem quam jucundum erat videre senem illum verè venerabilem, νυν δη τον μακαριτην, *Jacobum Burnett de Monboddo*, ipsum usurpantem, eundémque audire cæteris commendantem, quandò essent ipsius —φιλαι Ανδρες αμφι θαμα Τραπεζαι.

---

† ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ.] *Pindari Olympia.* Pindarus, Lyricorum Poëtarum princeps, natus est Thebis Bœotiæ, Olymp. LXV. 1. ante Chr. N. 520. Patrem habuit Daiphantum vel, ut alii volunt, Scopelinum, Matrem Myrto vel Myrtidem nomine. Pater, quocunque nomine dictus, artem tibicinis exercuisse dicitur; quam et filium, adjuvante matre, docuit. Inde Lyrâ quoque à Laso Hermionensi instituebatur: quâ quidem brevi adeo inclaruit, ut hoc nomine ab Alexandro Amyntæ filio, rege Macedoniæ, inter eos quos propter Musicæ peritiam princeps iste carissimos habuit, magno cum honore exceptus fuerit. Præceptorem quoque habuit Simonidem Ceum, qui eo tempore primas inter Lyricos obtinuerat. Et ipse quidem maturè excelluit inter hujus generis poëtas. A Corinnâ tamen poëtriâ quinquies victus fuisse dicitur. Has autem victorias magnâ ex parte Corinna eximiæ suæ pulchritudini debuisse creditur. Porro, hoc accidisse videtur, quum Pindarus esset admodum juvenis. Postea enim, Xerxe ab Atheniensibus pugnâ Salaminiâ profligato, quadraginta annos natus teste Diodoro Siculo,—των μελοποιων Πινδαρος ην ακμαζων κατα τουτους τους χρονους, [Lib. ix. p. 425. Tom. i. edit. Wesseling.] Quamdiu vixerit minùs constat inter auctores. Secundum Suidam obiit quinquaginta tantùm et quinque annos natus. Sunt tamen qui eum ad annum

annum sexagesimum sextum, vel octogesimum, vel etiam nonagesimum pervenisse credunt. Eum, et in vivis et post mortem, magno honore prosequebantur non solùm cives sui, verùm etiam exteri. Monumentum ejus Thebis in Hippodromo, ante portam Prætidem, stadii ab urbe intervallo positum fuit, ut narrat Pausanias. Alexander ille Mâgnus, quum Thebas funditùs everteret, solam Pindari domum stare, ejusque familiæ et penatibus parci, jussit. Apud veteres carmina ejus summam admirationem excitâsse videntur. Nobile de eo Horatii judicium junioribus etiam discipulis satis notum, ex illâ Ode pulcherrimâ quæ incipit: *Pindarum quisquis studet æmulari*, &c. [Lib. iv. 2.] "*Novem*," inquit Quinctilianus "Græcorum Lyricorum Pindarus princeps, spiritu, magni-"ficentiâ, sententiis, figuris: beatissimus rerum verborum-"que copiâ et velut quodam eloquentiæ flumine, propter "quæ Horatius nemini credit eum imitabilem." [Inst. Orat. Lib x. 1. 61.] Scripsit varia, eaque omnia dialecto præcipuè Doricâ: Sed hujus poëtæ μεγαλοφωνοτατε, ut eum vocat Athenæus, [xiii. p. 564.] præter fragmenta quædam, extant tantùm carmina integra 45 epinicia Lyrica, quæ Strophis, Antistrophis et Epodis constant, scripta in Ολυμπιονικας 14; Πυθιονικας 12; Νεμεονικας 11; et Ισθμιονικας 8: quæ certè multa indicia exhibent sublimis ingenii atque mentis divinioris; nec non oris magna sonantis. Dubitârunt tamen nonnulli an quæ Pindari habemus satis mereantur tantas laudationes, quantis eum prosequuti sunt Horatius, Quinctilianus, aliique. Sed scripserat quoque Dithyrambos, Pæanas, Encomia, &c. veteribus benè nota, atque ad laudes auctoris sui multum sine dubio conferentia; nunc autem deperdita et neotericis nunquam visa. In argumentis Odarum Pindari quæ supersunt magna est, nec vitanda, similitudo: quæ res poëtam varietatem quærere coëgit ex digressionibus, quibus carmina quibusdam nimis abundare videntur. Sed de digressionibus Pindaricis consulendus est doct. Rob. Lowth, de Sacrâ Poësi Hebræorum. [Prælect. xxvi.] Et qui plura velit de Pindaro aliisque Græcorum Lyricis vatibus, adeat Fabr. Bib. Gr. Lib. ii. c. 15. p. 57. sqq. Vol. ii. Edit. Harlesii.

263.

PINDARI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

[Quicunque videre cupit plenam hujus Poëtæ editionum enumerationem, adeat finem alterius partis editionis primæ Heynianæ mox nominandæ, p. 105, sqq. et Præf. secundæ, p. 36, sqq. Idem consulat Fabr. Bib. Gr. ubi suprà.]

263. 1. Πινδαρου Ολυμπια. Πυθια. Νεμεα. Ισθμια.—*subjecto Callimacho, Dionysio de situ orbis et Lycophronis Alexandria*. (omnia Græcè) *Venetiis in Ædib. Aldi et Andreæ Asulani soceri*, mense *Januario* 1513. 8. *fol.* 373. [Quæ est edito princeps.]

2. Πινδαρου Ολυμπια—μετα εξηγησεως παλαιας πανυ ωφελιμου και σχολιων ομοιων.—Operâ et industriâ Zachariæ Calliergi Cretensis.—*Romæ*, 1515. 4. [Hanc editionem omnium reliquarum esse fundum, argumentis innumeris constare vidimus. HEYNE.]

3. *Pindari Olympia—cæterorum octo lyricorum carmina Alcæi, Sapphus, Stesichori, Ibyci, Anacreontis, Bacchylidis, Simonidis, Alcmanis, nonnulla etiam aliorum. Omnia Græcè et Latinè Pindari interpretatio nova est eaque ad verbum*. Excudebat Henric. Stephanus (Parisiis) anno 1560. octonis minoris formæ, seu 16. [Ex officinâ Stephanorum prodierunt sex ad minimum Pindari editiones.]

4. ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΕΡΙΟΔΟΣ *hoc est* PINDARI LYRICORUM PRINCIPES plus quam sexcentis in locis emaculati, &c.—*Opera Erasmi Schmidii Delitiani Græc. et Math. P. P.* (Vitebergæ) 1616. 4. [Schmidium vocat Heynius editorum Pindari facilè principem.

5. ——— *Jo. Benedictus, M. D. et in Salmuriensi Acad. R. Linguæ Gr. Prof. Salmurii*, 1620. *4to*.

6. *Pindari Olympia, Nemea, Pythia, Isthmia*. Una cum Latinâ omnium Versione Carmine Lyrico per *Nicolaum Sudorium*. (le Sueur) *Oxonii*, 1697. fol. [Hæc est splendidissima editio Oxoniensis quam curârunt *Rich. West* et *Rob. Welsted*. "Modestiam," inquit Heynius, "et æquitatem virorum doctorm facilè probes; etiamsi doctrinæ subtilitatem, criticum acumen, et subactum in admittendis vel rejiciendis interpretationibus et lectionibus æstimandis desideres ingenium.—Repetius est contextus poëtæ ex hâc editione, primum edit. Glasg. 1744, cum interpretat. Lat. et Græcè 1754. 24. tribus voll. nitidissimis." Tum Gr. et Lat. Lond. apud Bowyer, 1755. 8vo.

7. PINDARI CARMINA *cum Lectionis varietate: curavit* CHRISTIAN GOTTLOB. HEYNE. *Gottingæ*, 1773, 8vo, et *4to*. [Adjecta est interpret. Latina Koppii, curante Heynio. Editio quidem præstantissima; ad quam ADDITAMENTA sua edidit idem vir celeberrimus, eadem formâ. *Ibidem* 1791. pp. 160. quorum exemplar ad me nuper muneri misit auctor amicissimus, quod mâximi facio.]

8. PINDARI CARMINA SELECTA.—Cum scholiis selectis suisque notis in usum Academiarum et Scholarum edidit *Fredericus*

Frederikus Gedike.—Berolini, 1786, 12*mo*. [Utilissima quidem editio, cum notis doctis simul et elegantibus.] 263.

9. PINDARI CARMINA, *cum Lectionis varietate et Adnotationibus: iterum curavit* CHR. GOTTL. HEYNE. III *Voll. Gottingæ.* 1798. 8*vo*. Adjecta est huic edit. Godofredi Hermanni Commentatio de Metris Pindari. Ad quam, et ad Oxoniensium Pindari Editorum desideratæ ακριβειας specimen, in R. Dawes. Misc. Crit. p. 33—68. [edit. Burgess. p. 37.] illum qui de hac re penitiùs disquirere velit relegamus.

*** Quatuor præcipui et maximè solennes Græciæ ludi fuerunt, Olympii, Pythii, Nemei et Isthmii. Olympii in honorem Jovis: Pythii verò Apollinis: Nemei, initio Archemori, postea Jovis: Isthmii Palæmonis initio, postea Neptuni, fuerunt celebrati. Priores duo tetraëturici, seu quarto quoque anno elapso: posteriores duo trieterici, seu tertio quoque anno præterito, fuerunt celebrati. Olympici victores oleâ, vel, ut alii volunt, oleastro: Pythici lauro: Nemei apio: Isthmiei pinu coronabantur.—Sed de Olympiis cæterisque ludis, nimis longum foret hîc differere. Vide Schmidii Prolegomena, ad suam Pindari editionem: *West's Dissertation on the Olympic Games*, interpretationi suæ Anglicæ quarundam ex Odis Pindari præfixam: item Fabr. Bib. Gr. loco suprà citato; ubi plures de hâc re scriptores indicatos invenies.

‡ Ειδος α.] *Olymp. I.*—Nominat Pindarus hujus operis poëmata omnia, Ειδη, i. e. *Species* seu *formas* poëmatum: cujus Diminutivo usus Theocritus, sua αοματια ειδυλλια inscripsit. Solebant autem hujusmodi Lyricorum ωδη præcipuè in ternas partes seu terna μελη dispesci, videlicet in Στροφας, Αντιστροφας, et Επωδους. Et Στροφην quidem appellant primum μελος, seu primam partem, quam in choris cantantes, à dextris ad sinistra se circa aras vertebant. Αντιστροφην verò, secundum μελος, seu secundam partem, quam canentes, à sinistris ad dextra se circa aras movebant. Ipsa verò cantio ωδη et αντωδη dicebantur. Την Επωδον denique appellabant tertium μελος, seu tertiam partem, quam canentes ad aram in medio consistebant. SCHMIDIUS; p. 46, ubi vide plura. Idem fit hodiè apud Gallos quoties occurrit *le grand rond*. T. Y.

‖ ΊΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ Κελητι.] i. e. HIERONI SYRACUSANO *equo celete victori.* κελης, ητος, ὁ, *equus ad currendum cum sessore suo adhiberi solitus.* Angl. *a race-horse:* Subauditur hic νικησαντι. Erat autem Hiero rex seu tyrannus Syracusanorum in Siciliâ, filius Dinomenis, et non confundendus

263. dendus cum altero Hierone, Hieroclis filio, qui regnavit etiam Syracusis, sed ducentis fere annis recentior. Equo celete victor Olymp. LXXIII. a vetere grammatico traditur; perperam, uti censet celeberrimus Heynius; nam Syracusanus certe adscribi non potuit ante Olymp. LXXIV, I. qua Gelon frater Syracusas occupavit, Gelæ dominatione Hieroni relicta. Videtur adeo Olymp. LXXV. victoria hæc Olympiaca reportata esse. Eam porro non curulem fuisse, ut volunt nonnulli, ex ipso carmine satis manifestum est. Nam non nisi unius equi unquam mentio fit. Præter Gelonem natu maximum, cui in imperio Syracusarum successit, alios habuit fratres Polybulum, vel Polyzelum, et Thrasybulum. Refert Ælianus [Var. Hist. iv, 15, ix, 1.] eum initio fuisse unmusicum, postea liberalem, fortem, et eruditorum amantem. Quod autem memoriæ prodidit Diodorus Siculus, (qui tamen de naturæ ipsius ac ingenii in melius mutatione reticuit,) de eo vide infrà ad Pyth. i. v. 167.

ARGUMENTUM.

Hæc ode in laudem Hieronis est conscripta. Poëta celebrat illius justitiam, sapientiam; præterea equum, quo vicerat, et locum, ubi Olympiaca certamina instituebantur. Ab eo loco, nempè *Peloponneso*, occasionem arripit digrediendi ad vulgatam de Tantalo et *Pelope* fabulam, undè ad Hieronem regressus, felicitatem, quæ sequitur Olympionicas, describit. Postremò concludit carmen voto, ut deus gloriam Hieronis conservet. GEDIKE.

Ver. 1—4. *Αριστον μεν ὑδωρ.*] *Ὁ νους του προοιμιου ὁλος τοιουτος· ὡσπερ το μεν ὑδωρ των αλλων στοιχειων, ὁ δε χρυσος της λοιπης ὑλης προτιμοτερος, ούτω και ὁ Ολυμπιακος αγων προτιμοτερος των αλλων.* *Schol.* Exordii thesis est: *Ludi Olympici reliquis omnibus præstant.* Hanc triplici comparatione illustrat: Ut aqua elementis reliquis, ut aurum metallis reliquis, ut sol stellis reliquis præstant. Sed comparationem ut poëta lyricus expressit, omissis conjunctionibus et comparationis particulis. Aquam *αριστον* vocat, nempè inter elementa.—Hausit hoc poëta ex antiquissimis cosmogoniis, imprimis autem ex philosophiâ Thaletis. GEDIKE. Construe: *ὁ δε χρυσος διαπρεπει μεγανορος εξοχα πλουτου, άτε πυρ αιθομενον [διαπρεπει τι] νυκτι.* *et aurum fulget eximiè inter magnificas divitias, velut ardens ignis in nocte.* *εξοχος* construitur cum genit. et *εξοχα* hic sumitur adverbialiter.

5—17. *Ει δ' αεθλα γαρυεν ελδεαι,*—] *Γαρυεν—φωνειν, καταλεγειν, ὑμνειν· δωρικως δε, το γαρυεν, τη ι εκλειψαντος.* *Schol.* *ελδομαι,*

ἐλδομαι, *cupio*, ἐλδεαι, elifo ε ἐλδαι, et post contractè ἐλδῃ· φιλον ἠτορ, *ô meum cor, mi anime;* nam φιλος, ut bene notum, sæpissimè redditur ut pronomen possessivum. ἐρημας δι' αἰθερος, *serenum per ætherem*, vacuum scil. omnibus stellis, nubibus aut nebulis.—αγωνα φερτερον Ουμπιας, i. e. αγωνα φερτερον του αγωνος Ολυμπιας· quæ species est locutionis solennis apud Græcos scriptores orationis tam solutæ quam adstrictæ. [Vide Vol. I. ad p. 72. n. 1.] Quæ sequuntur ita possunt construi et reddi: Ὁθεν ὁ πολυφατος ὑμνος αμφιβαλλεται μητιεσσι σοφων, [αυτους vel ὡστε αυτους] κελαδειν παιδα Κρονου, ἱκομενους ες αφνεαν μακαιραν ἑστιαν Ἱερωνος. *Undè* [i. e. ex quo certamine Olympico] *celeberrimus hymnus adornatur——contexitur ab ingeniis poëtarum*, [αμφιβαλλεται explicatur à Schol. κοσμειται και περιλαμβανεται, πλεκεται· ἡ μεταφορα απο των στεφανων.—αμφιβαλλεται μητιεσσι, ut πεποιηται μοι, *factum est à me*, et similia. σοφοι sunt hic *poëtæ*, ut alibi apud Pindarum.] *ut canent filium Saturni, accedentes ad opulentam beatam domum Hieronis:* pro ἱκομενους, quod concordat cum αυτους subaudito ante κελαδειν, quidam legunt ἱκομενοι, ut referatur ad αυδασομεν· et reliqua in medio posita sint: sed hoc, ut mihi videtur, minùs concinnè.

18—21. Θεμιστειον] το δικαιον αμφιπει δε, το περιεπει· οἱονει 264.
θεραπευει·—Δρεπων] απανθιζομενος πασων αρετων το τελειον· οἱονει, αφ' ἑκαστης το ωφελιμον καρπουμενος. *Schol.*

22. —Αγλαϊζεται δε και Μουσικας εν αωτῳ,] Intelligunt nonnulli, ipsum Hieronem Musices peritum laudari. Rectiùs ita: *ornatur musices flore*, i. e. celebrari solet cantibus. GEDIKE. De αωτῳ, vide suprà ad Theocr. Idyll. ii, 2.

24—26. Οἱα παιζομεν, &c.] Solebant in conviviis lyram circumferre et hospitibus offerre, et qui ruditatis notam vitare volebat, ei tum fidibus canendum erat.—Cogitandus h. l. est poëtarum in conviviis consessus. Plures enim præter Pindarum in aulâ habere solebat Hiero, e. g. Simonidem, Bacchylidem, Æschylum. GEDIKE. Vide suprà ad p. 260.

26—31. —Δωριαν] ὁτι Δωρικῃ ἁρμονιᾳ ἡρμοσται τῳ Πινδαρῳ ἡ λυρα· ἁρμονιαι δε πλειους· Δωριος, Φρυγιος, Λυδιος· Δωριον δε μελος σεμνοτατον εστι· πασσαλω δε, ὁτι επι πασσαλων εκειντο αἱ κιθαραι.—Πισας] τοπος εν Ηλιδι ὑπο ὑψηλων οχθων περιεχομενος· ενιοι δε ὑποσυγχεουσι την Πισαν και την Ηλιν, ουκ ορθως δε· διεστασι γαρ απ' αλληλων τα χωρια σταδιοις πεντηκοντα.—Φερενικου] ονομα του νικησαντος ἱππου. Αναλαμβανε, ω Πινδαρε, την φορμιγγα, και ὑμνει τον Φερενικον, ἱππον του Ἱερωνος, και την Πισαν, ει αρα σοι ἡ τουτων χαρις τον νουν ευφραινει. *Schol.* χαρις apud nostrum sæpissime est *gloria*. Pisa h. l. pro Olympiâ: Stephanus Byz. Ολυμπια ἡ προτερον Πισα λεγομενη. GEDIKE.

32—34. —παρ Αλφεῳ] εν Ηλιδι· ὁ γαρ Αλφειος εν Αρκαδιᾳ

της

τας πηγας εχων, και απ' αυτων αρχομενος πεμψαι και τω Ηλιω.—σιδο] ἀρμα προς τον δρομον. —Ακοντητον] το ταχυ και προθυμον τε ιππε δηλοι· ὑπως αρματω ὡς μη δεισθαι κεντρε και μαστιγος.—Κρατει] αγων τη νικη. *Schol.* οντα, sine augmento pro εσοντα.

36. —λαμπει δε οἱ] αυτω ητοι τω ιππω η τω Ἱερωνι, ὁ και βελτιον. *Schol.* [Immò *Hieroni* sine omni dubitatione.] αποικια τε Πελοπος· τετεστιν εν τη Πελοποννησω. *Schol.*

265. 38. —τε μεγασθενης] Factâ mentione Pelopis, digreditur nunc in ejus historiam: ubi primùm breviter fabulosa de eo narrat. Deindè in vanitatem fabularum invehitur. Denique veriora de eo se dicturum promittit, sicut et statim laudes Pelopis subjicit. τε Ionice et Poëtice pro ᾗ. Articulus præpositivus pro subjunctivo. SCHMIDT. Vide Vol. I. ad p. 3. n. 4.

40—42. Επει νιν καθαρε] Fabula sic habet: Tantalus diis adeò charus initio fuit, ut ad mensam eorum adhiberetur. Quum autem vellet illis retribuere, vocatis ad suam domum Pelopem filium mactatum et coctum apposuit. Quum verò reliqui omnes dii funestas epulas aversarentur, sola Ceres ab inquisitione filiæ reversa, avida et ignara humerum comedit. Dii vero frusta omnia in lebetem conjecerunt, et Pelopem vivum reddiderunt, et pro comesto humero eburneum substituerunt. SCHMIDT. κεκαδμενον. Æol. pro κεκασμενον, à καζω, orno. φαιδιμον ωμον, supple κατα.

43—47. Η θαυματα πολλα] Poëta, in memoriam revocans antiquitatis miracula exclamat: *Multa sanè miracula* (olim facta sunt,) και μυθοι, δεδαιδαλμενοι ψευδεσι ποικιλοις, εξαπατωντι (pro εξαπατωσι) βροτων φρενας, που τι και ὑπερ τον αλαθη λογον. *Sed fabulæ—decipiunt hominum mentes.* easque commovent *magis interdum quàm ipsa veritas.*—Hoc deindè Pelopis historiâ comprobat. GEDIKE.

48—52. Χαρις δ',—] ἡ δε χαρις της ποιητικης γραφης και της κατα τον μυθον ψυχαγωγιας, ἡτις και τοις ανθρωποις ἁπαντα ηδεα τα πραγματα παρασκευαζει, την παρ' ἑαυτης τιμην και χαριν επιφερουσα πολλακις και το απιστον πιστον νομισθηναι παρεσκευασεν. *Schol.* εμησατο και απιστον πιστον, *efficit etiam quod incredibile* est *credibile*. De aor. in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 19. n. 6. μηδομαι, unde μησατο, *excogito, efficio, prudenter propono.* Pro εμησατο το, Gedikius proposuit εμησατο τι— quod probavit Heynius.

57. —μειων γαρ αιτια,] *minor enim sic est culpa* (fingere.) KOPPIUS. Sensus est: Si quis bona et honesta de diis locutus est; *minor* erroris *culpa est,* si fortè in iis, quæ dixit, erraverit. GEDIKE. μειων αιτια usu loquendi Pindarico ολιγη et hoc pro ευδιμια, *ita in nullam reprehensionem incurrit.* Ita P. i, 159. et P. xi, 45. HEYNE, εστι δε εικος ανθρωπω, ευφαμα

περι

περι θεων λεγειν, και μη βλασφημουντας λεγειν αυτους ανθρωποφαγους και γαστριμαργους. Schol.

58—68. Υἱὲ Ταντάλου—] Sequentia sic jungenda: *φθεγξομαι τον αγλαοτριαιναν ἁρπασαι σε, αν' ιπποις τε μεταβησαι.* HEYNE. *Fili Tantali, dicam, contra priores poëtas, tridente inclytum* deum, *domitum mentem amore, quando pater tuus, vicissim præbens cœnam diis, eos vocaverat justissimas ad epulas suamque ad Sipylum, tunc rapuisse te, aureóque curru transtulisse supremam ad domum multùm venerandi Jovis.* —*ευνομωτατον*] *δικαιοτατον, επει αντιδοσις ην ὡν ὑπο θεων αγαθων επαθεν.*—*ερανον*] *ηγουν την αμοιβαιαν δεξιωσιν.*—*Σιπυλον*] *οἱ μεν πολεως ονομα· οἱ δε ορος περι την Λυδιαν, ὁθεν ὁ Πελοψ.* —*Αγλαοτριαιναν*] *τον Ποσειδωνα, τον τη λαμπρα τριαινη χρωμενον. Schol.*

71. —*τουτ' επι χρεος.*] *idem ad ministerium*— pocillatoris 266.
scil.

77—81. Ὕδατος ὁτι τε, &c.] *τε* Dor. pro *σε*. Ordo est: *ὁτι εταμον σε μαχαιρα κατα μελη αμφ' ακμαν ὑδατος ζεουσαν πυρι,* [i. e. *ως ὑδωρ ακμαιως ζεον. Schol.*] *quod dissecuerunt te cultro membratim circa vehementiam aquæ ferventem igne,* i. e. *quod dissecuerunt te,* &c. *postquam elixus fueris aquâ vehementer fervente ad ignem. τε διεδασαντο δευτατα κρεων σε αμφι τραπεζαις, και εφαγον, atque distribuerunt frusta carnium tuarum circa mensas et comederunt.* "Vulgò *αμφιδευτατα* sine sensu. Illud " jam Athenæus [l. 14.] habet de *secundis mensis* intelligens, " præterea codd. nonnulli et ed. Ald. Unus ex Schol. *δευ-* " *τατα—τα βεβρεγμενα τω αἱματι* habet, ut legisse videatur *δευτα* " *τα κρεων,* à *δευειν.* Pauw emendat *αμφιδευτα τα κρεων,* quod " explicat *lebeti immersa.* Equidem, cum Heynio *τραπεζαις* " *αμφι* jungo, et *δευτατα κρεων* de *extremis partibus,* quum hu- " merus tantùm consumtus fuerit." GEDIKE.

82—85. *απορα*] *αντι του απορον, ηγουν μαινομενον.*—*γαστριμαργον*] *ακρατη της γαστρος.* —*Αφισταμαι*] *μακραν και πορρω γινομαι του τοιαυτα περι θεων λεγειν.* —*Ακερδεια*] *οἱ κακηγοροι των ανθρωπων πυκνως εν ακερδεια εισιν· ακερδεια δε εστιν ἡ βλαβη·* —*κακαγορως*] *Δωρικη αιτιατικη· αει γαρ ἡ αιτιατικη παρ' αυτοις, κατ' αφαιρεσιν του Υ λαμβανεται δια μονου του Ω. Schol.*

86, 87. Ολυμπου σκοποι] *Οἱ εφοροι του ουρανου, τουτεστιν οἱ θεοι*— *κατεπεψαι*] *αντι του, διοικησαι επ' ωφιλεια ἑαυτου.*

89—94. —*κορῳ*] *τη ὑβρει και αλαζονεια· δια του κορου, φησι, προσελαβε την ατην, αδυνατησας κατασχειν την ευδαιμονιαν.* —*ὑπεροπλον*] *ὑπερβολικην και αμηχανον.* —*Ταν οἱ π.*] *την ατην φησιν ὑπερκρεμασεν αυτῳ· αυται δε αυτη τον λιθον.* —*Πατηρ*] *ὁ Ζευς.* —*Τον —μενοινων*] *οντινα λιθον επιθυμων απο της κεφαλης απωσασθαι και μη δυναμενος, ευφροσυνης αλαται· αντι του, εν πονοις εστι, προσδοκων αει την κεφαλην αυτου βληθησεσθαι. Περι δε της του Ταντάλου κολασεως ἱστορει*

ἑτεροι ἑτερως λεγουσιν· οἱ μεν γαρ αυτον φασιν ὑπεκκεισθαι Σιπυλῳ, τῳ Λυδιας ορει. Ὁμηρος δε αυτον ἑτερως ὑποτιθησι τιμωρεισθαι. Ἑστωτ' εν λιμνῃ, ἡ δε προσεπλαζε γενειῳ, Στευτο δε διψαων, πιειν δ' ουκ ειχεν ἑλεσθαι.—και τα ἑξης. [Odyss. λ, 582, sqq. Vide Coll. Gr. Min. ad p. 38. n. 2.] πλην ει μη κατα Αρισταρχον νοθα τα επη ταυτα. Αλκαιος δε και Αλκμαν λιθον φασιν επαιωρεισθαι τῳ Ταντάλῳ. *Schol.* Locum hunc corruptum censet præstantissimus Heynius. Vide Additamenta ejus ad Pindarum; et vide ad init. Eur. Orest. annotante Porsono.

267. 95—97. —απαλαμον] δεινον, περι ὁ ουδεις δυναται αυτῳ κατα χειρα επαγαγειν βοηθειαν. —εμπεδομοχθον] διηνεκως μοχθηρον. —Μετα τριων τ.] η ὁτι εν ᾁδῃ μετα τριων, τεταρτος κολαζεται, Σισυφου, Τιτυου, και Ιξιονος, η ὁτι μετα τριων, των Πεινην, διψην, ἱστασθαι, τεταρτον πονον τουτον εχει, το τῳ λιθῳ κολαζεσθαι. *Schol.* Ill. Heyne explicat: *continuum laborem, quartum post tertium sine ullâ intermissione.* Nec tamen prorsùs absurda videtur antiqua explicatio, quæ poëtam ad tres punitiones socios respexisse ponit. GEDIKE.

99—103. Ἁλικεσσι] pro ἡλιξι, ab ἡλιξ, *æqualis, sodalis.* &c. θεσσαν, pro εθεσαν· λαθεμεν, pro λαθειν. Sed hæc nota ferè tironibus.

109—114. —ευανθεμον] το της ακμης ανθηρον λεγει· ὁ δε λογος, οὑτως· προς την ανθηραν ελθοντι αυτῳ ἡλικιαν, ὁτε και αἱ τριχες αυτου το γενειον ερεφον μελαινουσαι το γενειον, αντι του, ὁτε ανδρωδης και τελειος γεγονε. *Schol.* Προς ευανθεμον φυαν, *ad plenè floridam et virentem ætatem,* ὁτε λαχναι ερεφον νιν [κατα] μελαν γενειον, *quum lanugo coronabat nigrum ejus mentum,* ανεφροντισεν γαμον ἑτοιμον σχεθεμεν [pro σχεθειν] ευδοξον Ἱπποδαμειαν παρα Πισατα πατρος, *anima volutavit paratas nuptias, ut* scil. *obtineret illustrem Hippodamiam à Pisata Patre.* Ἑτοιμον. quia propositæ erant hæ nuptiæ vincenti, ut mox videbimus; vel ut Schol. ὑπο των μοιρων αυτῳ ητοιμασμενον.—Πισατα, Dor. pro Πισατου, à Πισατης, i. e. Œnomai regis Pisæ.

116. Απυεν] εφωνει, προσεκαλειτο· βαρυκτυπον δε ειπε τον Ποσειδωνα απο του κτυπου της θαλασσης. *Schol.*

119—123. —φιλια, &c.] ει τα φιλια δωρα Κυπριδος τελλεται σοι [κατα] τι ες χαριν. h. e. χαριεντα εστι. si—*fuit aut tibi quicquam dulce meum.* Æn. vi, 317. τελλεται nostro est pro γινεται, ut infrà xi, 5. δωρα Κυπριας manifestè sunt *gaudia rapta, fructus venereus,* ut infrà Nem. vii, 12. HEYNE. —πεδασον, &c.] Ἱστορια. Οινομαος, ὁ πατηρ Ἱπποδαμειας, ου θελων εκδουναι ταυτην εις γυναικα τινι, προεκαλειτο παντας εις ἁμιλλαν δρομου, τους θελοντας αυτην γημασθαι, θαρρων τῳ αὑτου ἁρματι ταχυτατῳ οντι, και μηδενα οιομενος ὑπερβαλεσθαι εν αυτον δυνασθαι· οὑτω δε εποιει την ἁμιλλαν· τῳ μεν μνηστηρι εδιδου την Ἱπποδαμειαν εν τῳ αυτου ἁρματι φερειν, και προηγεισθαι του δρομου· αυτος δε οπισθεν ιων,

ιων, και τῃ χειρι φερων εγχος ὁποτε εμελλε τον μνηστηρα παρελθειν, εβαλλε τε τῳ εγχει, και ανῃρει τρεις ευ προς τοις δεκα αλαλικας, ἡττηθη ὑπο Πελοπος· ὁ γαρ ἡνιοχος αυτου του Οινομαου Μυρτιλος εφθαρη χρημασιν ὑπο του Πελοπος, ἱνα περι τας χοινικιδας του ἁρματος πανουργευσῃ τι, και τον Οινομαον εντευθεν ἡττηθηναι παρασκευασῃ· οὑ γενομενου Πελοψ Ἱπποδαμειαν εσχε. *Schol.*

136. Πραξιν φιλαν] αντι του αποβασιν πραξεως προσφιλη. 268.
Schol. Διδοι, Dor. pro διδου.

137, 138. —ουδ' ακραντοις, &c.] ουδ' αν [pro ου] εφαψατ' [αυτου] ακραντοις επεσι· *neque tetigit* eum, Neptunum scil. *irritis verbis.*

140. —εν πτεροισιν ἱππους] ὑποπτερους, αντι του, ταχυτατους· ου γαρ πτερωτοι ησαν. Ιστεον, ὁτι το μεν ἁρμα Πελοψ πρωτος εδειξεν, εκ Ποσειδωνος λαβων. *Schol.* Sunt tamen qui hoc non metaphoricè intelligunt, sed propriè. Vide Pausan. V, 17. Cæterùm εν interdùm redditur *cum.*

142, 143. Ἑλεν—] ου προς το παρθενον κατα κοινου ειπους· αλλ' ενταυθα μεν αντι του ελαβεν, ερεις· προς δε το βιαν, αντι του εκρατησε και ενικησε. *Schol.* Οινομαου βιαν, i. e. *ipsum Oenomaum.* Sic apud Hom. βιη Ἡρακληος est *ipse Hercules:* Πριαμου βιην, *ipsum Priamum*, ut benè notum.

144, 145. —λαγετας εξ] ἡγεμονας των λαων ἡγουμενους. *Schol.* Αρεταισι μεμαλοτας, *virtutum alumnos.* μεμηλε [Dor. μεμαλε] per sync. pro μεμελημαι.

146. αἱμακουριαις] Βοιωτικη ἡ φωνη. Βοιωτοι γαρ αἱμακουριας, τα των νεκρων εναγισματα λεγουσιν· ὁ δε νους· επι δε του παροντος ὁ Πελοψ εναγισμοις και θυσιαις τελευτησας τιμαται, παρα τοις του Αλφειου ῥευμασι, περισημον εχων μνημα παρα τῳ πολυξενῳ βωμῳ. *Schol.* Pausanias scribit [V, 13.]: Olympiæ intra Antin i. e. lucum Jovis Olympii aream fuisse, Pelopi multâ religione consecratam, quam Πελοπιον appellârunt, et Eleos omninò præ cæteris heroïbus Pelopem tàm coluisse quàm præ reliquis diis Jovem. Vox αἱμακουρια, quam Schol. Bœoticam esse dicit, incertæ originis est. Alii derivant ab αἱμα et κορος, *satietas*, alii à κουρος, *adolescens*, quia quotannis adolescentes ad sepulchrum Pelopis usque ad sanguinem flagris cædebantur. Sed præstat [cum Guieto ad Hesych.] derivari à κουρα, quod captivorum *sanguinem* et detonsos *capillos* suos in rogum injicerent. Notandus locus Plutarchi in Aristide p. 332. παρακαλει τους αγαθους ανδρας, τους ὑπερ της Ἑλλαδος αποθανοντας, επι το δειπνον και την ἉΙΜΑΚΟΥΡΙΑΝ. Hesych. αἱμακουριαι, τα εναγισματα των κατοιχομενων. GEDIKE.

151. —το δε κλεος] Sic interpungo: το δε κλεος τηλοθεν δεδορκε, ταν Ολυμπιαδων εν δρομοις, Πελοπος, ἱνα—θρασυπονοι, ὁ νικων δε—ἁπαντα. Antea ille dictus erat inferiis impertitus esse, μεμιχθαι, h. εντυγχανει, αἱμακουριαις κλιθεις [παρα] πορῳ Αλφειου.

Nunc το κλεος Πελοπος δεδορκε τηλοθεν, *lucet è longinquo, longè coruscat*, εν δρομοις ται Ο. *inter certamina Olympica*: quippe quæ in vicinis locis habentur: ut Ol. κ. 29. αγωνα εξαιρετον οι αρχαιῳ σαματι παρ Πελοπος βωμῳ Ἡρακλεης εκτισσατο. conf. Pausan. V, 13. &c. HEYNE. Egregia ac certissima interpretatio! ubi vide plura.

269. 154—156. —ινα] *ubi*. &c. —ακμαι τ' ισχυος θρασυπονοι, *et vigores roboris indefessi*.

159—165. —το δ' αει παραμερον εσλον,] *Atque hæc constanter permanens felicitas*, [εσλον Dor. pro εσθλον, *bonum*] ερχεται υπατον π. β. *venit summa* i. e. *summa est quæ contingat ulli mortali*. Εμε, &c. *Me autem oportet illum* [Hieronem scil.] *coronare equestri lege* [i. e. quo modo decet illum qui victoriam equestrem reportaverit coronari] *Æolico carmine*. Sic Horat.—*Æolium carmen ad Italos deduxisse modos*, Lib. iii. Od. 30. v. 13. Ad quem locum ita doctissimus Jani: *Æolium carmen*, h. poësin lyricam; quia primi apud Græcos magni poëtæ lyrici, quos imprimis imitabatur noster, Lesbii, Æolicâque dialecto usi. Conf. Lib. ii. Od. 13. v. 24. iv. 3. 12. et iv. 9. 12. item ii. 13. 24. Sic etiam T. Gray poëta verè sublimis; in ipso init. primæ Odes suæ Pindaricæ: *Awake, Æolian lyre, awake*, &c. ubi vide notam ipsius auctoris; et quæ ad locum annotavit Gul. Mason. et ipse eximius poëta.

165—170. —πεποιθα δε] Ordo est: πεποιθα δε δαιδαλωσεμεν κλυταισι πτυχαις ὑμνων μη τινα αλλον ξενον των γε νυν [κατ'] αμφοτερα, [μαλλον] ιδριν τι καλων, η κυριωτερον [κατα] δυναμιν. *Mihi autem persuadeo me celebraturum inclytis hymnorum strophis nullum alium hospitem eorum qui nunc sunt*, quod ad horum utrumque attinet, nimirùm *aut peritiorem rerum honestarum, aut præstantiorem potentiâ*. Non hîc sibi respondere putat Heynius τι et η. Interdùm tamen invenimus pro η—η, και—και—*aut—aut*: Undè colligimus eodem modo usurpare licere τι—η. Idem vir celeberrimus ante ιδριν subintelligit μαλλον.

171—174. Θεος επιτροπος, &c.] Constructionem insolitam esse putat Heynius —μηδεται ταις μεριμναις· nam μηδεται τι vulgò dicitur, ut sæpè apud Homerum. Proponit igitur: θεος επιτροπος εων τεαις μεριμναις, μηδεται [αυτων.]

174—179. —ει δε μη ταχυ λιποι,] scil. σε ὁ θεος i. e. si tibi favere pergit deus, &c. GEDIKE, probante Heynio. και ετι γλυκυτεραν κλιξειν [σε] συν θοῳ ἁρματι, [δι' οὑ συ ηλονετι νικαν. Schol.] ευρων ετι γλυκυτεραν ὁδον λογων, επικουρον, *sperem me celebraturum* te *cum quadrigâ celeri* [multò enim nobilior et illustrior erat victoria curulis quam equestris. GEDIKE.] *nactum viam adhuc jucundiorem verborum adjuvantem* me. Alii

Alii interpretantur aliter. Vide Heynii Additamenta. τὸ δε Κρονιον ακρωτηριον της Πισης· περι γαρ τον Κρονιον λοφον αγεται τα Ολυμπια. *Schol.*

179, 180. —εμοι μεν ων—] *Mihi quidem igitur Musa validissimum robore telum servat.* Loquitur de vi *poëticâ*, quam cum telis comparare solet. GEDIKE.

181, 182. —το δ' εσχατον—] *supremum autem fastigiatur regibus.*

182—188. μηκετι, &c.] μηκετι περιβλεπε και ζητει της ουσης ευδαιμονιας εν σοι μειζονα· εχεις γαρ το τελειον, βασιλευς γενομενος. —Ειη σε] ὁ νους· ειη δε σε μεν τουτον τον χρονον, ὁν ζωμεν, εν ὑψει και ευδαιμονια διαζην, εμε δε τοσαυτα τοις νικηφοραις διαλεγεσθαι, τοις εγκωμιοις προφανη και επισημον οντα δια την σοφιαν εν τοις Ἑλλησιν. *Schol.* Novissimis verbis non satis confido. 184, sqq. Vellem τουτον commodè pro τοιουτον dici posse, nec ambiguitatem propter χρονον oriri. τουτον χρονον, substituunt scholia ὁν ζωμεν. At ex sententiarum nexu hoc non conficitur; esset potiùs *ad tempus illud, quo victoriam curulem consequuturus es.* Hoc tamen parùm placere potest. Expectes παντα χρονον· τοσσαδε grammaticè non potest esse nisi vel τοσαυτας, vel pro τοσουτο, *eousque ad illud usque tempus.* HEYNE. *Noli spectare ulterius. Utinam et tu talis in sublimi diu incedas: et ego inter tantos victores verser, conspicuus canendi arte inter Græcos ubique.* KOPPE. Conf. Horat. Lib. i. Od. i. in fine.

---

* ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ, Ἁρματι.] *Olymp. II.* THERONI AGRIGENTINO *curru victori.* Γεγραπται Θηρωνι Ακραγαντινῳ, ἁρματι νενικηκοτι την ἑβδομηκοστην ἑβδομην Ολυμπιαδα· ην δε ὁ Θηρων ανεκαθεν απο Οιδιποδος· εκηδευσε δε Γελωνι τῳ τυραννῳ, επιδους αυτῳ την θυγατερα Δημαρετην, αφ' ἡς και το Δημαρετειον προσανομασθη νομισμα· και αυτος δε ὁ Θηρων τη Πολυζηλου τε αδελφου Ἱερωνος εγημε θυγατερα, καθα φησι Τιμαιος· ην δε Θηρων υἱος Αινησιδαμου. *Schol.*

ARGUMENTUM.

Laudatur Theron Agrigentinus tyrannus, a victoriâ quam quadrijugo curru in Olympiis est adeptus; item à justitiâ, liberalitate, fortitudine, et majorum claritudine: quorum fortunam occasione sumptâ attingit. Tum digressiones ad Semelen, Junonem, Peleum, Achillem, aliosque intertexit: atque obiter loca Beatorum, et Damnatorum apud inferos designat. Tandem concludit Odam sui carminis et Theronis liberalitatis laude. *Edit. Oxon.* 1697. *fol.*

Ver.

Ver. 1. Αναξιφορμιγγες ὑμνοι,] οἱ της φορμιγγος ανασσοντες. πρωτον γαρ τα ασματα συντιθενται· ειθ' ούτω προς αυτα και ἡ λυρα ἁρμοζεται. *Schol.* Est autem αποστροφη ad ipsos hymnos, vel potiùs ad Musam, hoc est, δυναμιν ποιητικην, cujus beneficio componebat hymnos quos excitare studet. Sicut etiam Horat. Lib. i. Od. 12. hæc imitatus, ad Clio accommodavit; *Quem virum, aut heroa, lyrâ vel acri Tibiâ sumes celebrare Clio, Quem deum?* &c. ubi, inverso ordine, ponit *Virum, Heroa, Deum*; contra quam Pindarus, θεον, ἡρωα, ανδρα, SCHMIDT. Vide doctissimum Jani, ad locum Horat. citatum.

7. Ακροθινα πολεμου·] προς Αυγιαν πολεμησας, της Ηλιδος τυραννον, και νικησας, εκ της λαφυραγωγιας τας απαρχας των λαφυρων προσαγαγων εκτισε τον αγωνα. *Schol.*

271. 15. Καμοντες—] οἱ προγονοι του Θηρωνος πρωτον μεν ηλθον εις Γελαν· κακειθεν εις Ακραγαντα. *Idem.*

23—25. Ἑδος Ολυμπου νεμων,] διοικων το εδαφος του ουρανου, ηγουν τον ουρανον· και την κορυφην των αθλων· τουτεστι και τα εξαιρετα αθλα τα εν Ολυμπια διδομενα, και το ρευμα του Αλφειου, ηγουν τον Αλφειον. *Schol.* Alpheus enim præ ceteris fluminibus Jovi curæ cordique esse credebatur. Vide Pauf. V. 13. GEDIKE.

29—33. Των δε πεπραγμενων, &c.] Hæsi in prioribus, quod justè et *injustè* facta de Theronis majoribus (nam de his agit. cf. c. 15.) prædicat. Verùm video interpungendum esse aliter et ἐν δικᾳ και παρα δικαν referendum ad sqq. *Ex præteritis mutari potest nibil ullo modo, nec per fas nec per nefas:* ὁ χρονος ου δυναιτο εν δικᾳ και παρα δικαν θειναι αποιητον τι των πεπρ. εργων. HEYNE.

39. Ἑπεται δε λογος—] ούτος ὁ λογος ακολουθει, ητοι ἁρμοζει και ταις του Καδμου κοραις· μεγαλων γαρ κακων τυχουσαι (Ινω, Σεμελη, Αυτονοη, Αγαυη), παλιν εκ μεταβολης μεγαλων αγαθων επετυχον. εν δε των Καδμου θυγατερων το παραδειγμα φερει, επει ὁ Θηρων απο των Θηβαιων, εις Λαϊον αναγει το γενος. *Schol.* ευθρονοις, i. e. quæ meliori antea fortunâ usæ, quasi *in solio felicitatis* collocatæ erant.—Sed possit etiam epitheton hoc referri ad præsentem filiarum Cadmi conditionem, vel ad earum divinitatem. GEDIKE.

272. 44—50. Ζωει μεν, &c.] Primum exemplum Semeles, filiæ Cadmi, quæ fulmine interempta, in Divarum numerum fuit relata. Vide Ovid. Met. lib. 3. SCHMIDT. παις ὁ κισσοφορος] ὁ Διονυσος. *Schol.*

51. Λεγοντι—] i. e. Λεγουσι— Secundum exemplum Inûs alterius filiæ Cadmi, quæ furore correpta in mâre se præcipitavit; sed in Nereidum numerum recepta est, et nunc Leucotheæ nomen habet. Vide Homer. Odyss. ε. et Ovid. Met. lib. 4. SCHMIDT.

55—61. Ητοι, &c.] Sic construe: Ητοι πειρας θανατου βροτων

των

των ε τι κεκριται, *Certè terminus* [i. e. mors] *mortalium non omninò cognitus est*, ουδε [κεκριται] ὁποτε τελευτασομεν ἡσυχιμον ἁμεραν, παιδ' ἁλιου, συν ατειρει αγαθῳ, *neque cognitum est quandò finiemus diem tranquillum, filium Solis, integro cum bono.* παιδα δε ἁλιου— inquit Scholiastes, την ἡμεραν καλει, επει ὁ ἡλιος την ἡμεραν ανατελλει.

63, 64. Ευθυμιαν] Dor. gen. pl. pro ευθυμιων· θελει δε ειπειν, ὁτι ουχ οιον τε εστιν ανθρωπους οντας αει εν ευθυμιᾳ διαγειν, αλλα παντας και ατοποις εντυχανειν, αναγκη. *Schol.*

65. Οὑτω δ', &c.] *Atque sic Parca quæ tuetur paternam eorum lætam fortunam, cum divinâ opulentiâ conjunctam, eos ducit ad aliquam contrariam cladem alio tempore.* Pro αγει Heynius legendum conjicit αγεν, ut sit temporis præt. imperf. —μοριμος υιος, *fatalis filius*—Œdipus scil. Vide Soph. Œd. Tyran.

74. αλλαλοφονιᾳ] Ετεοκλης γαρ και Πολυνεικης αλληλους ανειλον. *Schol.* 273.

78. Νεαις εν αεθλοις] non accipiam nisi de *certaminibus juvenum*, nam oppon. μαχαι πολεμου· Locus omninò Epigonos respicit: in quorum laudibus etiam αγωνες, ut in laudibus etiam των ἑπτα fuere.—Vide Eurip. Med. 48. HEYNE.

82—86. Ὁθεν σπερματος ε, ρ.] αφ' οὑ γενους τε Θερσανδρου εχουσι την ῥιζαν οἱ περι Θηρωνα· το δε γενος Λαιου και Οιδιποδος ὁ Θηρων ὑπο καταγει. Λαιου Οιδιπους· τουτου Πολυνεικης· ου Θερσανδρος· ου Τισαμενος· ου Αντισιων· ου Θηρας· ου Σαμος· οὑτος εσχεν υιους δυο, Τηλεμαχον και Κλυτιον· ων ὁ μεν Κλυτιος εμεινεν εν Θηρᾳ τῃ νησῳ· ὁ δε Τηλεμαχος κατῳκει εν χωρᾳ, ὁθεν συλλεξας δυναμιν ερχεται εις Σικελιαν, και κρατει των τοπων· εξ ου Χαλκιοπευς· ου Αινησιδαμος· ου Θηρων. *Schol.*

87—93. Ολυμπιᾳ—] αντι του, εν Ολυμπια ενικησεν· εσχε δε και κοινας προς τον αδελφον Ξενοκρατην νικας, εν Ισθμῳ και Πυθοι.— Ὁμοκλαρον] ητοι δια την συγγενειαν φησιν, η ὡς ὁμου ἱπποτροφουντων αυτων και αγωνιζομενων και ὁμου νικησαντων τεθριππῳ. —Ανθεα] ηγουν ανθη των στεφανων —Δυωδεκαδρομων] δωδεκακις γαρ περιερχονται τον δρομον τα τελεια ἁρματα. *Schol.* Ordo est: [εν] Πυθωνι δε τ' Ισθμοι κοιναι χαριτες αγαγον [i. e. ηγον] ες αδελφον ὁμοκλαρον ανθεα τεθριππων δυωδεκαδρομων. Cæterùm ὁμοκλαρον ες αδελφεον, *consortem in fratrem* dicitur quia, ut rectè observat Schmidius, victorias has, Pythicam et Isthmiacam Thero cum fratre Xenocrate habuit communem, eo quod communibus equis vicerunt.

93—100. —το δε τυχειν—δυσφρονᾶν.] Sententiam habent, quam aliquoties repetit: *summâ voluptate frui victorem in certaminibus*, ut jam Olymp. i, 157. 8, 9. et universè Olymp. v, 34. sq. παραλυθεμεν των δυσφρονᾶν, *à sollicitudine et ærumnâ liberari*, pro *frui gaudio*; ut solet poëta à contrariis rem designare;

ſignare; tum *τα δυσφρονα, το δυσφρον*, pro *δυσφροσυνη*. HEYNE. Ὁ *πλυτος μαν δεδαιδαλμενος αρεταις*, *opulentia virtutibus ornata*, *φερει καιρον των τε και των*, *ſuppeditat occaſionem nunc his nunc illis*, *ὑπεχων βαθειαν μεριμναν αγροτεραν* vulgò interpretantur: *ſuſtinentes profundam curam indagatricem* et venatricem, artium bonarum ſcil. nam hanc curam probe ſuffulcit et ornat *ὁ πλυτος*.—Atque ita Schol. *συνεστω εχων την φροντιδα προς το αγορευειν* [leg. *αγρευειν*] *τα καλα*. Et addit: *των τε και των*] *αριστως αντι των παντων*. —*αγροτεραν*] *τυτεστι αγρευτικην των καλων*. Hujus loci agnoſcit difficultatem Heynius. "Poteſt," inquit ille, "pro ſuo quiſque ſenſu varia afferre: quod verò rem in liquido conſtituat, nondum vidi."

274. 102—106. *ἁ δε μαν εχει τις, οιδεν το μελλον*, &c.] Hæc referenda ſunt ad notionem non minùs obviam in poëtâ: *magnas opes, imprimis in civitate liberâ*, plerumque *comitatur ὑβρις* quam h. l. deſignat voce *απαλαμνοι φρενες*· *quicunque*, (*ειτις* pro *ὁστις*) *dives eſt virtute inſtructus, qua ad res præclaras gerendas uti poſſit, intelligit ſibi abſtinendum eſſe ab injurâ, quia poſt mortem, κατα γας, εν Ἀδυ, pœna injuſtos maneat;* [*ετισαν* pro *τινυσι*. (Vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.) *τα δε* pro *τα γας*.] HEYNE. q. d. Si quis *πλυτον* habet, eúmque virtutibus exornat, ille plus aliis pietati ſtudet: quandoquidem ex ſcriptis eruditorum quaſi in futurum proſpicit, et novit impiorum ſcelera, dum adhuc vivunt, condemnari, ubi verò mortui ſunt, apud inferos graviter puniri. Quod nos in ſacrâ ſcripturâ veriùs et rectiùs ſcimus. SCHMIDT. *τῳ "απαλαμνοι φρενες" συναπτεον το ενθαδε, ὁτι των ενταυθα αδικων απαλαμνοι φρενες αυτικα και ευθεως τιμωριας και ποινας εκει διδωκασιν*. —*απαλαμνοι*] *αδιορθωτοι, αι απαιδαγωγητοι*. *Schol.*

106. —*τα δ' εν ταδε Διος αρχα*—] *Namque delicta in hoc Jovis imperio*—i. e. *in hac vitâ:* nam ut Neptuno maris, Plutoni inferorum, ita Jovi cæli et terræ imperium Poëtæ attribuunt. SCHMIDT.

117—119. —*παρα μεν τιμιοις θεων*] non cum Schol. intelligo *de Plutone et Proſerpinâ*, ut ſit pro *τιμιοις θεοις*, ſed potiùs de *amicis deorum, Æaco, Minoë, Rhadamantho*. GEDIKE. *ευορκιαις*] *τυτεστι τροποις ευσεβεσι και δικαιοις*. *Schol.*

121. —*τοι δ'*—] *ηγυν οἱ της ἑτερας μεριδος, οἱ κακοι δηλονοτι, και απαιδαγωγητυς εχοντες γνωμας, πονον οκχεοντι, τυτεστιν ὑφισανται*. *Schol.* *οκχεοντι*, Dor. pro *οχεουσι*, inſerto *κ* ob metrum.

123—127. *Ὁσοι δ' ετολμασαν*, &c.] Inſulæ beatorum ſitæ ſunt *in oceano* [hinc v. 129. *ὠκεανιδες αυραι*,] et illis tantummodo patent, qui, iteratâ Palingeneſi tribuſque in terrâ vitis peractis, omnem vitiorum labem exuerunt, eoque quaſi in *heroum* numerum ſunt recepti,—Scio equidem, â plurimus veterum ſcriptorum *inſulus beatorum* non diſtingui ſolere ab *Elyſio*.

Sed

Sed Pindarus omninò h. l. diſtinguit, illaſque altiorem felicitatis poſt mortem gradum, pluribus demùm in Orco purgationibus commerendum, continere innuit.—Legatur imprimis vir ſummus Heyne in doctiſſimis Excurſionibus ad Virg. Æn. vi. —ετειλαν, *perfecrunt*, Heſych. τιλλεται, ανυεται· et τιλλον, εποιουν. GEDIKE. όσοι δε εκαρτερησαν μεχρι τριων μεψυχωσεων εις εκατερα τα μερη, εις τε τον εν ᾁδη μετα θανατον, εις τε τον της ζωης χρονον, δικαιοι γινεσθαι, και την ψυχην όσιαν φυλαξαι ούτοι ετελησαν ὁις ην εταξεν ὁ Ζευς· ὁ εστιν, ει τας μακαρων νησους, ενθα Κρονος εχει την εκει κατοικησιν· εν αἱς νησοις πλησιον ουσαις του ωκεανου, αἱ πλευραι και ηδειαι αυραι περιπνουσι πνεουσαι· και τα εν αυταις ανθη, ὡς χρυσος στιλβει· τα μεν οντα εκ της γης· τα δε εκ των δενδρων· των εν τη χερσῳ· τα δε εκ της των ὑδατων απορροιας τρεφομενα, οιονει ροδα, ὑακινθοι, ια· ταυτα γαρ ὑδατι τρεφεται· εξ ὡν ανθεων οἱ δικαιοι ταις ἑαυτων χερσιν, ὁρμους πλεκουσι και στεφανους· ενδεικνυται δε το ὑπερβαλλον της τερψεως· την δε της μετεμψυχωσεως· γνωμην Πυθαγορας πρωτος εισηγησατο· ῳ νυν ὁ Πινδαρος ακολουθει. *Schol.* Κρονου τυρσιν, *ad Saturni arcem*, ſeu *regiam*. Saturnus igitur h. l. contra vulgarem Mythographorum opinionem fingitur ſupremus inſularum beatorum [non Elyſii] Præſes. GEDIKE.

130. —ανθεμα δε] Sane ανθεμα poſſint ad duo tantum genera revocari, arborum et aquaticarum plantarum; meliùs tamen 275.
θ' apponas poſt δενδρεων, ut ſit: τα μεν χερσοθεν, απ' αγλαων δενδρεων θ', ὑδωρ δ' αλλα φερβει· mutatâ orationis formâ pro τα μεν εκ χερσου ſeu γης, τα δε απο δενδρεων, τα δε εξ ὑδατος. HEYNE.

149—154. —Πολλα μοι ὑπ' αγκωνος, &c.] Longâ digreſſione uſus tandem ad Theronis laudes regreditur, quas ut pluris Thero faciat, prius ſua carmina commendat, ut intelligat ille, ſe non à vulgari poëtâ laudari. Comparat carmina ſua cum ſagittis, quæ allegoria ſatis frequens eſt apud noſtrûm. —ὑπ' αγκωνος. Eodem ſenſu apud Theocr. 17, 30. ὑπωλενιος φαρετρα. GEDIKE. —φωναντα [contractè pro φωναεντα, quod Dor. pro φωνηεντα—] συνετοισι· ες δε το παν, ἑρμηνεων χατιζει, *ſonantes intelligentibus; ad vulgus autem interpretibus indigent.* Quibus verbis deſignandas voluit duas ſuas odas nobiliſſimas Pindaricas, poëtâ præſtantiſſimus Thomas Gray.

154—159. —σοφος—φυᾳ] αντι τε φυσει, τουτεστιν απο φυσεως· 276.
οἱ μαθοντες δε, αντι του οἱ απο μαθησεως δε ειδοτες και ουκ απο φυσεως, προς τον εχοντα δηλονοτι την ισχυν απο φυσεως, ὡσπερ κορακες, λαβροι γαρυετον.— *Schol.* —Διος προς ορνιχα θειον. *Pindar compares himſelf to the eagle, and his enemies to the ravens that croak and clamour in vain below, while it purſues its flight, regardleſs of their noiſe.* GRAY; ad oden ſuam, [v. 115.] quæ inſcribitur: *The Progreſs of Poëſy.* Obſervandum γαρυετον eſſe dualis numeri et κορακες pluralis; quod rectè quod

ad

ad sensum habet, si cum scholiaste intelligere licet *Bacchylidem* et *Simonidem*. "Malo," inquit Heynius, "cum Dawesio stare "Misc. crit. p. 52. [Edit. Burgess.] in restituendo γαρυετον, "et loca in quibus dualis de pluribus dictus occurrit, aut cor- "rupta aut aliter interpretanda putare: Etsi contra sentiunt "viri docti, ut Ern. ad Il. α, 569. Lennep. ad Greg. Cor. p. "97." [Vanvill. ad Soph. Antigon. p. 55. et Burgess ad hunc Dawes. locum. Vide supra p. 24. ad Od. Θ, 35.] "Erit sic: μαθοντες δε, (*qui non ingenio evecti, sed mero studio et* "*usu progressi ad artem lyricam*) εισι λαβροι γαρυεμεν [ουν] παγ- "γλωσσια ὡς κορακες [scil. λαβροι εισι γαρυειν] ακραντα προς αρι- "χα θειον Διος."

161. Τινα βαλλομεν] τουτεστι εγκωμιαζομεν. —μαλθακας] τουτο εστι θεραπευων το σκληρον τε λογε· το γαρ απο τοξε βαλλειν, ὡς φησι, δυσφρονος εστι κατα τε βαλλομενε. *Schol.*

164, —επι τοι, &c,] Ordo est: τοι τανυσαις [Dor. pro τανυσας] επ' Ακραγαντι αυδασομαι ενορκιον λογον αλαθει νοῳ, *Sane, in Agrigentum intendens, proferam jusjurandum veraci mente,* &c. —ανδρα πραπισι μαλλον ευεργετην φιλοις αφθονεστερον τε [κατα] χερα Θηρωνος. Possint et φιλοις πραπισι conjungi.

173. —Αλλ' αινον εβα κορος, &c.] Καπυς και Ἱπποκρατης Θηρωνος ησαν ανεψιοι· οὑτοι πολλα ὑπ' αυτε ευεργετηθεντες, ὡς ἑωρων περιεμενην αυτε την τυραννιδα, φθονησαντες πολεμον ηρξαντο προς αυτον· ὁ δε, συμβαλων αυτοις περι την Ἱμεραν, ενικησεν. —αινον] τον επαινον, την δοξαν τε Θηρωνος. Κορος δε, ὑβρις αντιτεινει δε και την γενομενην προς Ἱερωνα εχθραν. —λαλαγησαι] θορυβησαι λογῳ. —κρυφον] κρυψαι. *Schol.* εβα pro επεβα. *Gloriam ejus invasit furiosorum hominum insolentia injuste se opponens, cumque impugnans, cupiens obstrepere et egregia Theronis facinora pravis factis* [e. g. calumniis] *obscurare* atque obterere. In το λαλαγησαι vitium latere videtur. GEDIKE.

178. —επει ψαμμος, &c.] ὡσπερ ἡ ψαμμος ουκ αν αριθμῳ περιληφθειη, οὑτως αμετρητος Θηρων ταις ευποιιαις. *Schol.*

---

277. * ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ.] *Pindari Pythia.* Πυθια μεν ετ εκληθη ὁ αγων απο τε τοπε· τῳ δε τοπῳ ην το ονομα Πυθω, ητοι παρα το πυνθανεσθαι τους αφικνεμενες, η παρα το σηπεσθαι τον Πυθωνα εν αυτῃ· εκαλειτο δε προτερον, Ναπη· ειτα Πετρωεσσα· ειτα Κρισσα· ειτα Πυθω· *Schol.*

† ἹΕΡΩΝΙ—] *Pyth. I.* HIERONI ÆTNÆO SYRACUSANO *curru victori.* Γεγραπται μεν ὁ επινικιος Ἱερωνι· ὁ δε Ἱερων την Καταναν ανακτισας, ὁμωνυμως τῳ παρακειμενῳ ορει Αιτναν η προσηγορευσε, και Αιτναιον ἑαυτον, κατα τες αγωνας νικων, ανεκηρυξεν. —Ἁρματι] ενικησε δε ὁ Ἱερων την μεν εικοστην ἑκτην Πυθιαδα και την ἑξης κελητι· την δε εικοστην εννατην, ἁρματι, εις ἣν ὁ ὑποκειμενος επινικιος τετακται. *Idem.*

ARGU-

Argumentum.

Proxima hujus carminis occasio et causa fuit Hieronis victoria curulis, Pythicis ludis (Pythiade xxix. i. e. Olymp. lxxvi. 3.) reportata. Regreditur tamen poëta ad anteriora Hieronis facta et fata. Evenerant enim non multò antè, quæ in carmine ad Hieronis laudem composito omitti nec poterant nec debebant. Etenim Hiero paucis ante annis (Ol. lxxvi. 1. ut ex Didoro Sic. apparet l. xi: c. 49.) priscos urbis Catanæ incolas expulerat, novamque, quam in eorum locum deduxerat coloniam, è Peloponneso præcipuè conscriptam, Ætnam vocaverat, monti, cui subjacebat, cognominem. Hinc urbs ista Hieroni adeo cordi fuit, ut in illius gloriam in victoriâ hac Pythicâ Ætneum se proclamari juberet. Quare non alienum erat, historiam recentis coloniæ adeò a conditore dilectæ carmini huic inserere. Porrò, vixdum deductâ coloniâ,* Ætnæorum ignium eruptio evenit, quæ, quamquam urbi tunc non ut postea (Ol. lxxxviii. 3. vid. Thucydid. lib. iii. ad fin et 631 A. U. C. vid. Oros. lib. v. 13.) perniciosa fuit, poëtam tamen non poterat non permovere, ut terribilem istam naturæ vim et impetum vivis pingeret coloribus, Deosque rogaret, ut Catanam monti ignifero adeo vicinam, in posterum quoque tueri vellent. Tandem Hiero tertio anno Ol. lxxvi (Diod. xi. 51.) hinc quinto anno ante Pythicam victoriam hoc carmine celebratam, prælio navali vicerat Hetruscos, Cumæis, quos illi oppresserant, opitulatus. Id quoque poëta non poterat prætermittere, non magis quam cruentam victoriam, quam paulò ante (Olymp. lxxv. 1. conf. Diod. xi. 20, sqq.) Gelo, qui tum præerat Syracusis, cum fratre et successore Hierone, de Carthaginiensibus reportârat. 277

Hæc si teneantur, non obscurus erit carminis nexus. Incipit à laude lyræ Apollinis (præsidis ludorum Pythicorum,) ejusque vim exemplo comprobat Musarum, Jovis, aquilæ ejus, Martis, denique Typhoei, quem non, ut illos, voluptate sed terrore compleat deorum in Olympo concentus. Sic transit ad consummatissimam Ætnæ ardentis terrorum imaginem

* Eo ipso nimirum anno, quo colonia erat deducta, vel uno tantum anno post. Id apparet ex Thucydide, qui (lib. iii. c. ult.) eruptionem Ætnæ commemorat ad finem tertii anni Olympiadis lxxxviii. factam, simulque mentionem facit prioris eruptionis anno ante illam quinquagesimo factæ, i. e. Olympiadis lxxvi. vel primo anno, quo ipso Ætnam coloniam Hiero constituerat, vel saltem altero, si de anno quinquagesimo vertente necdum completo locum interpretari malis.

277. imaginem (cum quâ conferenda imprimis Virgilii descriptio Æn. iii. 571, sqq. quam ex Pindaro Romanum poëtam hausisse censent Macrobius Sat. v. 17. et Gellius xvii. 10. Idem porro argumentum præter multos alios tractavit Æschylus, qui, quum in Prometheo ver. 351, sqq. Ætnæ vim describit, ad eandem eruptionem, præsertim ver. 367, respexisse videtur, quam hoc carmine Pindarus spectavit.) Jam facilis transitus erat ad urbem Ætnam, et ab hac ad conditorem coloniæ, Hieronem, ejusque in Pythicis ludis reportatam victoriam, cum quâ satis apte cohærent laudes, quæ ceteris illius rebus gestis, ad quas deinde digreditur, tribuit. Tum hortatur, ut pergat gloriosâ, quam ingressus sit, viâ; vota denique ac preces addit, quibus à diis petit, ut et in posterum Ætnam, Hieronis coloniam, ipsumque Hieronem curâ suâ amplecti ejusque gloriam augere velint. GEDIKE.

Ver. 1—3. Χρυσεα, &c.] Longum foret doctorum virorum in hac sententiâ ordinandâ enumerare discrepantias; verus ordo videtur esse: Χρυσεα φορμιγξ, Απολλωνος και ιοπλοκαμων Μοισαν συνδικον κτεανον! *O aurea cithara, Apollinis et Musarum violaceos-crines-habentium adjutrix possessio!* quod ornatè dictum putat Heynius pro simplici: φορμιγξ συνδικος Απολλωνος και Μουσων. Angl. *O Lyre associate of Apollo and the Muses!*

4—7. Τας ακουει μεν βασις, &c.] ακουει ὁ των χορευτων ρυθμος. *Schol.* τας, Dor. pro της, quod pro ἧς. —αγλαΐας αρχα] αμφιβολον, ποτερον ἡ βασις αγλαΐας αρχη ουσα, η συ ω κιθαρα, αγλαΐας τυγχανεις αρχη. *Schol.* Prior interpretatio sic se habet Angl. —*whom the step, ushering in the festive joy, obeys.* posterior, quæ forsan vera, sic: *whom the step obeys, O thou Sovereign of the festive joy: the Singers too obey thy notes, whenever, gently touched, thou performest the preludes of the choir-leading hymns.* Φροιμιων, quod pro προοιμιων, uti rectè observavit Gedikius, pro toto hymno sumitur. αμβολας, pro αναβολας. Hæc autem optimè illustrant sequentia præstantissimi poëtæ Lyrici Anglicani: *Thee the voice, the dance, obey, Temper'd to thy warbled lay.* Gray's Progress of Poësy. I. 3. ὁ δε νους· ἧς (σου, ω κιθαρα) κατακουει μεν ἡ των ποδων κρουσις, της ευφροσυνης και της διαχυσεως αρχη ουσα· πειθονται δε και οἱ αοιδοι τοις σοις συνθημασιν, ὁταν των προοιμιων, των ἡγεμονων των χορων, τας προανακρουσεις και κρουσεις, διακινουμενη κατασκευαζῃς. *Schol.*

8. Και τον αιχματαν κεραυνον σβεννυεις αενναου πυρος·] Poëticè pro αεναον πυρ τε αιχματα κεραυνου. Sensus est: Jupiter ipse cantu Musarum delinitus in dulcem quasi soporem solvitur, ita

ita ut fulmen excidat manibus et extinguatur. αιχματας κεραυ- 277.
νος est *fulmen cuspidatum*. GEDIKE.

9—14. Αειναυ πυρος.] το αεναον κυριως επι των υδατων τιθεται. καταχρηστικως δε ὁ Πινδαρος νυν και επι τυ κεραυνυ τασσει, αντι του ασβεστον· σκαπτῳ Δωρικως, τῳ σκηπτρῳ· —Διος αιετος] πανυ γαρ διετυπωσεν, ὁτι δη ὁ αιετος επικαθημενος τῳ τυ Διος σκηπτρῳ, και καλακηλυμενος ταις Μυσικαις ῳδαις εις ὑπνον καταγεται, αμφοτερας χαλασας τας πτερυγας, και ταλαντευομενος και ζυγοστατυμενος.—V. 14. κατεχευας, φησιν, ω κιθαρα ἁπαλον και ἡδυ κλαιθρον κατα των βλεφαρων, αντι τυ, εις ὑπνον καταφερομενος ὑπο συ, ω κιθαρα, ὁ αιετος αιωρειται τον νωτον επι θατερα ῥεπων. *Schol.*

10. —ανα σκαπτῳ—] Nihil hoc loco expressius cogitari potest ad vim Musices declarandam. Aquila, Jovis sceptro insidens, obdormiscit alis utrinque pendentibus, et nutat in sceptro.—Aquila Jovis plerumque Jovis pedibus astans aut propter eum volans fingitur. Aquilam sceptro insidentem sumsit forsan poëta ex aliquo simulacro Jovis. Sed magis verisimile est, Phidiam in simulacro Jovis Olympii fingendo præter notum illum Homeri locum (Il. α, 528, sqq.) respexisse quoque hunc nostrum locum. Finxit enim aquilam sceptro Jovis insidentem. [Vide Pausan. L. v. c. 11.] ὁ δε ορνις ὁ επι τῳ σκηπτρῳ καθημενος, εστιν ὁ αιετος. GEDIKE. χαλαξαις, pro χαλαξας, quod Dor. pro χαλασας, à χαλαω, *laxo, remitto*.

13—16. —κελαινωπιν—νεφελαν—] De *somno* loquitur, quem cum *atrâ nebulâ* comparat. Κελαινωπις fem. à masc. κελαινωπης, quod non solùm est *nigris oculis præditus*, sed etiam *niger aspectu*, ut h. l. GEDIKE. [κατεχευας, *offundis*. De aor. in hoc sensu vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.] αγκυλῳ κρατι intelligunt vulgò de *rostro adunco*, sed meliùs de aquilæ dormientis *inflexo et nutante capite*. ἁδυ κλαϊστρον βλεφαρων. Vulgare est: oculi *clauduntur* somno, pro quo lyricâ audaciâ ipse somnus dicitur *dulce palpebrarum claustrum*. Est autem κλαϊστρον Doricè dictum pro κληϊστρον, et hoc pro κλεισθρον aut κλειθρον, à κλειω, pro quo Doricè κλαιω. GEDIKE.

16—18. —ὁ δε κνωσσων, &c.] κνωσσειν—ὑπνυν, καθευδειν, κοιμασθαι. HESYCHIUS. ὑγρον νωτον. [Vide suprà ad Theocr. Idyll. I. v. 55.] Per se et origine suâ το ὑγρον nihil aliud aut fuit aut esse potest quam *humidum, liquidum*. Accessêre indè notiones, ut fit, ab adjunctis: ut sit *molle*, hinc ut sit *flexile mobile*, ferè quod Latinorum *lubricum*. Etiam h. l. νωτον ὑγρον, per se, et vi vocis, nihil aliud esse potest, quam *flexile, inflexum*. Nam quod *intumuit* addunt viri docti tacitè ex alterâ voce αιωρει. HEYNE. ῥιπαισι] ταις βολαις· λεγει δε τοις μελεσιν· γραφικωτατα δε συνδιατιθεμενον τῃ ἡδονῃ και διεγειρομενον τον αετον ὑπεγραψεν. *Schol.* Ὁ δε κνωσσων, &c.

Angl.

Angl. *But he slumbering heaves his flexile, his fluctuating back, subdu'd by thy strokes,* i. e. interprete Gedikio: *τεαις* (lyræ Apollinis) *ῥιπαις*, i. e. sonis et modis *delinitus*. Hæc numeris nobilissimis adumbravit Graius:—*Perching on the scept'red hand Of Jove, thy magic lulls the feather'd king With ruffled plumes, and flagging wing: Quench'd in dark clouds of slumber lie The terror of his beak and light'nings of his eye.* Progress of Poesy, I. 2. Cf. *Akenside's Hymn to the Naiads.* v. 265. sqq.

18—21. —βιατας Αρης] Angl. *the impetuous Mars.* —λιπων, &c. ὁ γαρ ισχυροτατος Αρης την τραχυτατην των δορατων ακμην καταλιπων, τερπεται τον πολεμον, ευφραινει την καρδιαν. *Schol.* κωμα, κοιμισμα, ὑπνος ληθωδης, καταφορα ὑπνου βαθεος. HESYCH. Non tamen de ipso *somno* intelligo, sed de quadam mentis ecstasi et languore cum summæ voluntatis sensu conjuncto. Fingitur igitur h. l. Mars mollissimo et dulcissimo Musarum cantu quasi consopitus, ita ut hasta manu excidit. GEDIKE. *On Thracia's hills the Lord of War Has curb'd the fury of his car, And dropp'd his thirsty lance at thy command.* Gray's Progress of Poesy, ubi suprà.

278. 21—24. κηλα, &c.] κηλα δε τα ὑπο της μουσικης θελγηματα. *Schol.* Equidem ita jungo: κηλα δε (sc. τεα) θελγει και δαιμονων φρενας αμφι σοφια Λατοιδα τε Μοισαν τε. *Tela* (tua sc. lyræ) *deliniunt Deorum quoque mentem* (ut h. l. Jovis et Martis) *per artem Apollinis et Musarum.* αμφι enim nostro interdùm dicitur pro δια. Sic Pyth. 8, 47. GEDIKE. βαθυκολπος, à quibusdam redditur *sinuosâ pallâ induta.* Sed præstat, judice Gedikio, de *mammosis* intelligere, ut dicatur pro *pulchra, et in flore ac vigore ætatis constituta.* Forsan Angl. *ample-bosomed.* Vide Anacr. V, 14.

25—28. Ὁσσα δε, &c.] Respicit locum hunc Plutarch. [Opp. Tom. ii. p. 1095. E.] Sensus: παντα τα θηρια κατα γην, και κατα ποντον και κατα Ταρταρον ατυζεται αϊοντα βοαν Πιεριδων. (Respondet v. 56. *Absit a me,* ut θεμιτος ειη: ειη Ζευ, ειη τιν ανδανειν.) Itaque v. 29. και ατυζεται ὁ Τυφως. HEYNE.

29—33. Ὁς τ' εν αινα, &c.] Contradicere sibi videtur poëta, quum statim eundem Typhoëum sub Ætnâ jacere fingat. Sed utrumque idem est. Nam ο Ταρταρος nihil aliud est, quam penitus sub terrâ. Scholiastes Æschyli ad Prometh. 351. de Typhoëo scribit, αυτος εν Σικελιας περι την Αιτνην τῳ Ταρταρῳ πεδηται. GEDIKE. Ὁς τε κειται εν αινα Ταρταρῳ, &c. Et præsertim ille *qui jacet in horrendo Tartaro, Deorum hostis Typhos centiceps:* Nomen scribitur vel Τυφως, ω. vel Τυφων, ωνος. vel Τυφαων, ονος. vel Τυφωευς, εως, ὁ —[ἑκατοντακαρανος] ου αριθμητικως, αλλ' αντι του πολυκεφαλος· απο κοινου το ατυζεται,

προσγραφετω

αποστρεφεται φησι και ὁ Τυφων την μουσικην, ὁ εν τῳ Ταρταρῳ κειμενος· 278.
—στασιαζεται δε ἡ περι τε Τυφωνος ἱστορια· οἱ μεν γαρ αυτον ορει της Βοιωτιας ὑποκεισθαι εφασαν, και ὡς εισιν αυτοθι πυρος αναδοσεις· οἱ δε, εν Φρυγιᾳ· ἑτεροι δε, εν Λυδιᾳ. Αρτεμων δε τις ἱστορικος πιθανωτερον λογοποιει· καθαπαξ γαρ φησι, παν ορος, εχον πυρος αναδοσεις, επι Τυφωνι κειται· εστι δε το πιθανον εξ αυτης της του ονοματος ἱστοριας· τυφειν γαρ το καιειν· ὁ δε Πινδαρος φησι τον Τυφωνα εν Κιλικιᾳ τεθραφθαι, ὡς και Ὁμηρος.—πολυωνυμον δε, αντι τε πολυθρυλλητον, δια το ανατραφηναι εν αυτῳ τον Τυφωνα. *Schol.* Κιλικιον] Hinc Pyth. 8, 20. Typhocus dicitur Κιλιξ ἑκατογκρανος, et Æschylus [Prom. 351.] eundem vocat Κιλικιων οικητορα αντρων· et Schol. Æschyli ad h. l. ιστεον δε ὁτι εν Κιλικιᾳ μεν εγεννηθη ὁ Τυφως, εκολασθη δε εν Σικελιᾳ. Ipsa autem celebrata Arima Homeri [Il. β, 783. εν Αριμοις ὁθι φασι Τυφωεος εμμεναι ευνας.] Ciliciæ jam olim assignata sunt vide Strabo lib. xii. Steph. Byz. in v. Αριμα· Mihi quidem ευναι Typhoei apud Homerum nihil aliud significare videntur quam h. l. αντρα, ita ut Homeri quoque locus non de sede Typhoëi devicti et puniti, sed de pristinâ illius habitatione, priusquam à Jove debellatus esset, intelligatur. GEDIKE. Cf. Appollodor. 1. 6. et ibi Heynium; itemque hujus viri doctissimi Excurs. ii. ad Virg. Æneid. Lib. ix. nec non Jani, ad Hor. Lib. iii. Od. 4. ver. 53.

34—39. Ται θ' ὑπερ Κυμας—] Nullum dubium est, poëtam dicere voluisse, Typhoëum, immanis staturæ gigantem, non solum sub Ætnâ jacere, sed pertingere usque *ad campos Phlegraeos* et ad *Vesuvium*, qui prope Cumas, eique qui [ut noster h. l.] ex Italia ad Siciliam versus tendit, *supra Cumas*, positi sunt. Sed respicitur omninò h. l. ad omnem illum Italiæ tractum circa Cumas, ignibus subterraneis æstuantem. GEDIKE: apud quem vide plura. Sapienter poëta in obscuro positum reliquit phantasma, ne in cogitationem admittas, quomodo eidem monstro Italia supra Cumas (h. e. Campi Phlægræi) cum Siciliâ imposita esse possit; etsi caput campis illis, pectus Ætnæ subjectum fingere liceat. HEYNE. Cæterùm Κυμας h. l. est genitiv. sing. non Accus. plur. Est enim vel Κυμη, vel Κυμαι· ἁλιερκεες] ητοι αἱ την ἁλα ἑρκος εχουσαι, η της ἁλος αυτης ἑρκος ουσαι, δια το μη συγχωρειν επιπροσθεν φερεσθαι τα κυματα. *Schol.*

36—38. —κιων δ' ουρανια] ἡ Αιτνη, το ορος· ἡν οὑτως ωνομασε, δια το ὑψος ὑποστηριζουσαν τον ουρανον· ὁ δε νους· η δε ουρανια κιων συνεχει τον Τυφωνα, ἡ κατα πασαν ὡραν ετους χιονιζομενη και της οξειας χιονος τροφος ουσα· ηγουν ἡ Αιτνη· οξειαν δε την χιονα φησιν παρα την ψυχροτητα· ὁτι οἱ εφαπτομενοι ὁμοιον τι πασχουσι τοις κεντουμενοις. *Schol.* Vide *Brydone's Tour in Sicily*. Vol. i. p. 249, sqq. et alibi passim.

40—42. Τας ερευγονται, &c.] Ordo est: τας [i. e. ης—

Ætnæ

Ætnæ scil.] ἐκ μυχῶν παγαὶ ἁγνόταται ἀπλάτου πυρὸς ἐρεύγονται, *cujus ex cavernis vel crateribus fontes purissimi ingentis ignis eructantur.* ἀπλάτος, Dor. pro ἀπλήτος, *cui appropinquare impunè nemo potest:* ex α priv. et πιλάω, vel πλάω, *appropinquo.*

42—46. —ποταμοὶ, &c.] *fluviique interdiu profundunt fluxum fumi candentem; sed in tenebris rubicunda flamma volvens saxa in profundum defert maris æquor cum fragore.* Sic Strabo: νύκτωρ μὲν οὖν καὶ φέγγη φαίνεται λαμπρὰ ἐκ τῆς κορυφῆς· μεθ' ἡμέραν δὲ καπνῷ καὶ ἀχλύϊ κατέχεται. Lib. vi. p. 420. B. (274.) De Ætnâ interdiu fumum et caliginem, noctu etiam flammas, per tenebras scilicet sub conspectum venientes, eructante, res nota est. Heyne. Conf Virg. Æn. iii. 571, sqq. et quæ protulit idem vir optimus in Exc. xv. Cæterùm hunc locum Pindari plane respexit Longinus, περὶ Ὕψ. Sect. xxxv. sub fin. quod mirum est Pearcium ignorâsse.

47, 48. Κεῖνο δ' Ἁφαίστοιο—] Gedikius jungit Ἁφαίστοιο κρουνούς. [Angl. *torrents of fire*] approbante Heynio. κεῖνο ἑρπετὸν Angl. *that reptile*— Typhoëum intelligit.

279. 49—55. τέρας, &c.] θαυμαστὸν μὲν ἰδεῖν, θαυμαστὸν δὲ καὶ τῶν παριόντων καὶ ἑωρακότων ἀκοῦσαι. *Schol.* παριόντων regitur ab ἐκ subintellectâ. Sensus est, interprete Gedikio, non solum qui ipsi adfuerunt hasque regiones lustrârunt, stupent, sed illi etiam, qui ex perigrinantium narrationibus Ætnæ terrores noverunt. Quod et antea viderat et comprobaverat celeber. Heynius, idemque comprobavit etiam in Addit —ἐν μελαμφύλλοις] ταῖς πολυδένδροις. Ζητητέον δὲ πῶς φησὶ τὸν Τυφῶνα ἐνδεδέσθαι ταῖς τῆς Αἴτνης κορυφαῖς, ὃν φησὶν ὑπ' αὐτῇ κεῖσθαι; Ῥητέον δὲ ὅτι ὑπόκειται μὲν αὐτῷ τὸ ἔδαφος ὑπὸ τὸν νῶτον. Ἐπίκειται δὲ τῷ στήθει ἡ Αἴτνη ὥσπερ δεσμὸς καὶ σχοινίον ἐν μέσῳ αὐτὸν συνέχουσα. (Verbâ poëtæ possunt optimè atque simplicissimè hoc modo reddi: Οἷον [ἑρπετὸν scil. vel τέρας] ἐνδέδεται μελαμφύλλοις [vel δέδεται ἐν μελαμφύλλοις— nam notum est ἐν sæpissimè construi cum dat. modi vel instrumenti] κορυφαῖς καὶ πέδῳ Αἴτνας· Angl. *what a tremenduous monster is bound down by the woody tops and by the foot of Mount Ætna:* i. e. *by the whole of Mount Ætna from top to bottom: by the whole weight of Mount Ætna.*) Χαράσσοισα] ἐπιξύουσα, κινοῦσα· τὸ μὲν κεκλιμένον νῶτον κατὰ ἐπιξύουσα, ἡ ὑποκειμένη τοῦ ἐδάφους κεντρώδης στρωμνή. *Schol.*

56—60. Εἴη, Ζεῦ, τὶν εἴη ἁνδάνειν.] Vide suprà ad v. 25—28. Ἐπειδὴ τὸν περὶ τοῦ Τυφῶνος λόγον εἴρηκε, καὶ τὰς τιμωρίας αὐτοῦ διεξῆλθεν, ὥσπερ φόβῳ διατεθεὶς πρὸς τὰ διηγήματα, κατεύχεται τῷ Διὶ ἔχειν εὐμενῆ. Ὁ δὲ νοῦς, εἴη σοὶ, φησὶν, ὦ Ζεῦ, ἀρέσκειν, ὅστις τοῦτο τὸ ὄρος περιέπεις, τὴν Αἴτνην, ἥ ἐστι τῆς εὐκάρπου Σικελίας πρόσωπον· ἤτοι διὰ τὸ ἐπιφανὲς, ἢ διὰ τὸ ὕψος· τιμᾶται δὲ κατὰ τὸ ὄρος τῆς

Αἴτνης

Αιτνας ὁ Ζευς. —Τυ μεν επωνυμιαν] τουτον ειν τω ορως την ὁμωνυμον πολιν Αιτνην ὁ ενδοξος οικιστης Ἱερων εδοξασεν, ανακηρυξας κατα τα Πυθια. *Schol.* Ορος, ευκαρποιο γαιας μετωπον. Fertilitas Siciliæ ubivis decantata: [vid. ad Ol. i. 19.] Mons Ætna dicitur *frons* Siciliæ, quatenus longè eminet et procul conspicitur. [Vide *Brydone's Tour*, Vol. i. p. 247.] Οικιστηρ *coloniæ deductor*. Non enim Catanam primus condidit Hiero; erat enim ea Naxiorum, deducta jam circa Ol. 13. vide Thucyd. vi, 3. Hiero tantùm expulsis pristinis incolis novam illuc coloniam duxerat. GEDIKE.

61—64. —ανειπε νιν, &c.] Angl. *proclaimed it, while he announced Hiero illustrious victor in the chariot race.*

64—67. Ναυσιφορητοις, &c.] Sensus est: ut gaudent navigantes, si statim ab initio cursûs secundo vento feruntur eoque ad spem felicis reditûs excitantur, ita quoque Ætna [urbs] recens condita hac primâ certaminum solemnium gloriâ, qua cum ornavit Hiero, ad spem plurium victoriarum erigitur. GEDIKE. Si αρχομενοις legitur, constructio est: πρωτα χαρις ες πλοον, πομπαιον ουρον ελθειν αρχομενοις [πλοου.] Sin ερχομενοις, constructio postulat ερχομενοις ες πλοον. uti observavit Heynius. Cæterùm εοικοτα, supple εστι, plur. idem est ac εοικος εστι.—Εοικος γαρ και πρεπον φησι, τον εξ αρχης αγαθης αρξαμενον, τουτον και τελους ενδοξου τευξεσθαι· ὁυτως ουν και την Αιτνην εκ πρωτης αρξαμενην εν τοις αγωσιν, επιδοξον ειναι ὑπολαμβανω, και διηνεκως ευπραγησειν. *Schol.*

69—73. —Ὁ δε λογος—φερει δοξαν—] *Ratio autem fert opinionem*— i. e. *et meritò quis opinari potest, hanc* urbem, *propter hos eventus, in posterum fore inclytam coronis et equis* [i. e. *coronatis equis*] *et dulcisonis* victorum *conviviis celebrem.*

74. Λυκιε, &c.] Apollini Ætnam commendat, quippe qui hanc *Pythicam* victoriam ei largitus erat. Ταυτα i. e. vota, paulò antè proposita. Hæc, ipsamque urbem ut Apollo menti quasi infigat, precatur. Referenda enim ευανδρον non minùs quam ταυτα ad νοῳ τιθεμεν. GEDIKE.

79—82. Εκ θεων γαρ, &c.] εκ θεων γαρ φησι ταις ανθρωπιναις 280
αρεταις πασαι μηχαναι δωρουνται. κατα δαιμονα γαρ τινα σοφοι και τοις χερσιν ανδρειοι και αγαν ευγλωττοι, και δυνατοι κατα το λεγειν εγενοντο. *Schol.* εκ θεων—εφυν, [pro εφυσαν] *à diis proveniunt.* De εφυν in præf. sensu vide supra ad Œd. Tyr. 9. p. 113.

82—86. Ανδρα δ' εγω, &c.] Hinc novum sententiarum ordinem orditur Pindarus, HEYNE. Ordo est: εγω δε, μενοινων αινησαι εκεινον ανδρα, ελπομαι, δονεων παλαμᾳ ακοντα χαλκοπαραον, μη βαλειν ὡσει τι εξω αγωνος, *Ego autem, cupiens laudare illum virum, spero me, vibrantem manu jaculum ferreacuspide, non id præter scopum jacturum,* μακρα ριψαις [Dor. pro μακρα ριψας]

280. ὑπεῤῥιψαις] δε μακρα, αμευσασθαι [lege αμευσεσθαι] αντιους. *sed jaculatum longè, superaturum adversarios.* "Usitata nostro *carminum* cum *telis* comparatio. εξω αγωνος i. e. *præter scopum*; nam αγων h. l. est *locus certaminis*. Suidas: αγωνα Ὁμηρος τον τοπον, εν ᾡ αγωνιζονται, φησι. [e. g. Odyss. Θ, 260. Iliad. Ψ, 451.] Sic et Pyth. 9, 202.—αντιους, intellige alios poëtas in aulâ Hieronis commorantes. αμευσασθαι, vel, ut in alio cod est, αμευσεσθαι, *transiturum*, i. e. *superaturum* me credo. De voce hac v. Hesych. Αμευσασθαι, αμειβεσθαι, διελθειν, περαιωσασθαι." GEDIKE.

87, 88. Ει γαρ, &c.] *Utinam tempus ei semper ita* [sicuti nunc, ad gloriam et victorias] *divitias opúmque munera dirigat et deducat. Idem.* Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4.

89. —Καματων δ' επιλασιν παρασχοι.] καματων φησι των συνεχοντων τον Ἱερωνα εκ τε νοσηματος της λιθουριας· φησι γαρ πε και Αριστοτελης, εν τῃ των Γελωων πολιτειᾳ, Γελωνα τον του Ἱερωνος αδελφον ὑδερῳ νοσηματι τον βιον τελευτησαι, αυτον δε τον Ἱερωνα εν τῃ των Συρακουσιων πολιτειᾳ δυσουριῃ δυστυχησαι. *Schol.*

91—96. Η κεν αμνασειεν, &c.] Quæ sequuntur usque ad v. 108. subnata à memoratione ærumnarum, καματων, in parenthesi posita sunt; redit v. 109. ad eadem vota in quibus v. 87—90 substiterat. Lux hinc toti loco affunditur. HEYNE. Η κεν αμμνασειεν, per sync pro αναμνασειεν, [ἑαυτον sc. Hiero.] *Velim profectò, ut* [morbi doloribus jam oppressus] *recordetur fortitudinis et constantiæ*, quam olim *in bello* præstitit; eademque etiam nunc morbi impetum debellabit.—Omninò autem respicit poëta ad pugnas mox commemorandas, contra Hetruscos et contra Pœnos.—παλαμαι ex egregiâ Heynii emendatione,—ut sit: παλαμαι (Ἱερωνος) εὑρισκοντο θεων τιμαν [Ut Pyth. iv. 91.] Vulgò omnes παλαμαις, et subaudiunt aut *Hiero cum fratibus*, aut, ut Heyne in edit. *Siculi* in genere. At hæc admodum dura, et, quum de Hieronis solius rebus gestis sermo sit, ad sensum non satis commoda sunt. πλουτου στεφανωμα, i. e. Hieronis gloria bellica divitiis ejus coronam quasi imponit, nobilioremque illis splendorem conciliat. GEDIKE.

96, 97. Νυν γε μαν, &c.] επι δε τε παροντος, τον Φιλοκτητε τροπον ὁ Ἱερων μετερχομενος, εστρατευθη και την μαχην ενικησε. Φορειῳ δε φερομενος ὁ Ἱερων δια την λιθουριαν κατηγωνιζετο τους εναντιους· παραβαλλων δε αυτον τῳ Ποιαντος Φιλοκτητῃ παρεικασε. *Schol.* Morbo laborantem Hieronem effinxere nobis Grammatici ex Philoctetis memoratione. Verba suppeditant tantùm hæc: *Hieronem ab iis, qui alienis fuerant animis, ut iis auxilium ferret, arcessitum esse. Ad Philoctetis ille exemplum arma sumsit; quem inimicus* (Ulysses) *necessitate urgente, superbi alioquin animi, blandis verbis demulsit. Narrant scilicet,* &c.

Νυγι· ergo hoc diverſum a ſuperioribus bellis. Sequor in hac interpretatione morem poëtæ in digreſſione per fabulas ad comparationem memoratas. HEYNE. Δικα inpr. apud Homerum ſæpè eſt *mos, ritus*. Et noſter Pyth. 2, 155. λυκοιο δικαν, *lupi more*. Ergo h. l. *Philoctetæ morem ſecutus* i. e. Phil. ſimilis. GEDIKE. Vide Vol. I. p. 304. l. 5.

98—100 Συν δ' αναγκα] Mirum nullum interpretum vidiſſe, non ad Hieronem ſed ad Philocteten hæc ſpectare; quorſùm enim alias φαντι δε h. e. φασι γαρ. HEYNE. —τις εων μεγαλανωρ eſt *Ulyſſes*, cujus aſtutiæ benè convenit verbum σαινειν. Heſych. Σαινει, κολακευει, προσηνευεται, θωπευει. Senſus igitur eſt: *Philoctetæ amicitiam blanditiis expugnare non erubuit olim ſuperbus Ulyſſes*, quippe *fati neceſſitate* (συν αναγκα) coactus, quo ſine Herculis telis Trojam capi non poſſe conſtitutum erat. Simul tamen reſpicitur h. l. ad ipſum Hieronem ejuſque inimicos. Innuit enim poëta, Hieronem, quamvis morbo oppreſſum, ceteris Siciliæ tyrannis atque civitatibus tamen formidabilem manere. Et revera ſicut Philoctetæ olim auxilio egebant Græci, ſic ad Hieronem multæ civitates confugiebant e. g. Cumæi, quibus contra Hetruſcos auxilium tulit, Sybaritæ, Himerenſes, Agrigentini, vid. Diod. Sic. xi. 48 et 53. Forſan crudelis Agrigenti tyrannus, Thraſydæus, patris Theronis ſucceſſor, amicitiam Hieronis captaverat. Is enim biennio ante victoriam hoc carmine celebratam imperio potitus erat. (Ol. 77, 1. vid. Diod. xi, 53) Hinc μεγαλανωρ proxime quidem ad Ulyſſem, ſed ſimul etiam ad quempiam inter Hieronis æquales principem ſpectat, ſive Thraſidæum, ſive ipſum Theronem, cui Olymp. 76, 1. ob Himerenſium rebellionem opus fuerat amicitià Hieronis (Diod. xi, 48.) vel denique Anaxilaum. Rheginorum tyrannum, qui quum Locros Epizephyrios bello petere vellet, Hieronis metu deterritus amicitiam illius petere coactus eſt. GEDIKE.

100—104. φαντι δε, &c.] Ordo eſt: φαντι δ' Ηρωας αντιθεους ελθειν μεταλλασσοντας [lege μεταλλασσοντας, à μεταλαζω, ex λαζω, λαζομαι, quia verſus reſpuit duplex λ.] Λαμνοθεν Ποιαντος υιον τοξοταν, ελκει τειρομενον. *Dicunt enim heroas divinos* [Ulyſſem ſcil. et Neoptolemum] *veniſſe ut ſecum abducerent è Lemno Pæantis filium ſagittarium, ulcere tabeſcentem*. Philocteten ſcil.

105. Ος Πριαμοιο—] ὁστις Φιλοκτητης την Ιλιου επορθησε, και επι τελος ηγαγε τοις Ἑλλησι τους πονους· ανειλε γαρ τον Παριν, ασθενει μεν και αδυνατῳ σωματι βαδιζων, αλλα μεμοιραμενον ην το την Ιλιον ἁλωναι τοις Ἡρακλεους τοξοις. *Schol.* 281.

109—111. Οὑτω δ' Ἱερωνι, &c.] οὑτω δε, φησι, τῳ Ἱερωνι ὁ θεος ορθωτηρ και ιατηρ γινοιτο, ὡς και τῳ Φιλοκτητῃ· φησι γαρ Διονυσιος,

281. σιος, χρησμοις Απολλωνος απολυσαμενον τον Φιλοκτητην αφυπνωσαι, τον δε Μαχαονα αφελοντα του ἑλκους τας διασαπεισας σαρκας, και επικλυσαντα οινῳ το τραυμα, επιπασαι βοτανην, ἡν Ασκληπιος ειληφει παρα Χειρωνος, και ὁυτως ὑγιασθηναι τον ἡρωα· ὁυτως αν και τῳ Ἱερωνι ὁ θεος ὑγιειας αιτιος γενοιτο, εις τον εσομενον χρονον, ὡν επιθυμει, ευχερειαν παρεχομενος, *Schol.* Sed vide ſuprà ad v. 91.

112—121. Μοισα, και παρ Δεινομενει] *Muſa, obtempera mihi ut canas etiam apud Dinomenem ποιναν τεθριππων, præmium victoriæ quadrijugo curru* ab Hierone partæ. νικηφορια δε πατερος εστι χαρμα ουκ αλλοτριον, *victoria enim patris* eſt *gaudium non alienum* à filio. [Refert Scholiaſtes, ex Philiſto et Timæo, Dinomenem filium fuiſſe Hieronis è Nicoclis Syracuſani filià ſuſceptum; (è priore enim uxore Anaxilai filiâ, et Theronis conſobrinâ, nulli erant ei liberi) undè etiam nomen filii idem erat ac avi: Dinomenes enim erat pater Hieronis.] *Age*, nunc cane laudes Hieronis; *deinceps gratum excogitemus hymnum* ipſi Dinomeni *Ætnæ regi, cui urbem illam, divinâ libertate donatam, Hyllicæ normæ legibus Hiero condidit.* [ανακτισας την Καταναν ὁ Ἱερων και Αιτνην μετονομασας, διακειν Δεινομενει τῳ υἱῳ δεδωκεν, εν νομοις της Δωριδος σταθμας. Τουτο δε λεγει, επει στρατηγον αυτης κατεστησεν αυτον, ελευθερους αφεις τους Αιτναιους, και τοις Λακωνικοις τροποις η νομοις χρωμενους. *Schol.*] Conceſſerat ſine dubio Hiero novis colonis, ut antiquis legibus uterentur, εν νομοις Ὑλλιδος σταθμας i. e. *ad normam* legum Hyllicarum. Leges Hyllicæ ſunt in genere Peloponneſiacæ, et in ſpecie Spartanæ, ſiquidem Hyllus, Herculis filius, primus olim dux fuerat Heraclidarum, qui cum Doribus Poloponneſum quartâ demum ætate expugnabant. GEDIKE.

121—125. Θελοντι δε, &c.] Ordo eſt: εκγονοι δε Παμφυλου και μην Ἡρακλειδαν, ναιοντες [εν] οχθαις ὑπο Ταϋγετου θελουσιν αιει μενειν Δωριεις εν τεθμοισιν Αιγιμιου. *Poſteri autem Pamphyli, atque etiam Heraclidarum, qui* olim *habitabant in oris ſub Taygeto, cupiunt ſemper manere Dorienſes in legibus Æginii.* Nam, ut rectè obſervavit Gedikius, Παμφυλου και Ἡρακλειδαν εκγονοι ſunt h. l. recentes Ætnæ incolæ, ex Peloponneſo deducti. Dorienſium nepotes, (verba ſunt ejuſdem viri doctiſſimi) quamdiu in ipsâ Peloponneſo à majoribus expugnatâ habitabant, Dorienſes manere, mirum non erat. Sed tranſgreſſos in Siciliam quoque, Dorienſes tamen manere et antiquis legibus uti voluiſſe, id quidem omninò memorabile erat. *Taygetum* et *Amyclas* commemorando videtur poëta regionem, undè Ætnæ coloni venerint, accuratiùs denotare· Δωριες pro Δωριεις. Notandum, non ſolum eos Ætnæ incolas, qui ex Peloponneſo migraverant, Dores fuiſſe, ſed Syracuſanos quoque, ex quibus dimidia colonorum pars conſcripta erat; ſiquidem

quidem et Syracusæ olim à Peloponnesiacis, hinc à Doribus erant extructæ. *Ægimius*, Doriensium rex et legislator, Herculis æqualis, qui ei contra Lapithas auxilium tulit. v. Apollod. bibl. 2, 7. Hujus postea filii Pamphilus et Dymas Heraclidas Peloponnesum expugnaturos comitabantur Apollod. 2, 8. Cæterùm, uti Heynius notavit, ναιοντες non est *habitantes*, sed *qui olim habitârunt*, οἱ ναύσαμενοι· per enallagen temporis, ut ille: sed potiùs imperf. participii, cujus forma eadem est ac præsentis: saltem ita grammatici.

125. —εσχον—] *Tenuerant*— vi plusquamperfecti: nam ad colonorum, qui ex Peloponneso venerant, majores hoc spectat. HEYNE. Εσχον δ' Αμυκλας—] κατεσχον την Σπαρτην· απο μιας γαρ πολεως την πασαν εμφαινει Λακωνικην. *Schol.* *Tenuerant vero Amyclas beati, è Pindo profecti, albis-equis-vectorum Tyndaridarum celeberrimi accolæ, quorum hastæ gloria floruit.* Πινδοθεν] λεγει ὁτι οἱ Δωριεις δια Πινδυ την καθοδον ποιησαμενοι ευχερως της Πελοποννησυ εγενοντο εγκρατεις. Πινδος δε Περῤῥαιβιας ορος.—Τυνδαριδαν γειτονες] εδει συνοικοι ειπειν· αλλα ῥητεον ὁτι ἱστορυσι τινες τυς Διοσκυρυς μετωκηκεναι εις Αργος· γειτνια δε το Αργος τῃ Λακεδαιμονι. *Schol.*

130—136. Ζευ, τελει, &c.] Locus impeditus, in quo expediendo nec olim feliciter versatus sum, nec nunc mihi satisfacio.—Conjicere licet multa: verum hariolari non est emendare, nec interpretari. HEYNE: Additament. Verba sic forsan construi possent: Ζευ δε τελει, ετυμον λογον ανθρωπων αιει διακρινειν τοιαυτην αισαν αστοις και βασιλευσιν παρ' ὑδωρ Αμενα [Dor. pro Αμενη, à nominat. Αμενας.] *At O Jupiter, perfice ut* recta et *vera ratio hominum semper dijudicet* et intelligat, i. e. [uti Dammius interpretatur] ut quivis sanæ mentis agnoscat *in civibus et regibus eandem beatam sortem apud Amenam* Ætnæ fluvium. [Quæ Heynius ita olim reddidit:—*hanc conditionem (fortunam) semper præsta civibus et principibus, seu regibus, ut justitiam colant.* Et addit: ετυμος λογος δικαιος λογος, διακρινειν τα δικαια, nota sunt. Priori tamen interpretationi favet Scholiastes: ω Ζευ, τελει δια παντος τοις Αιτναιοις τοις περιοικυσι τον Αμενη ποταμον, τοιαυτην μεριδα βασιλευσι τε και δημοταις παρασχυ, ὡστε τον των ανθρωπων λογον διακρινοντα τυτο και αληθες αποφαινειν, ὁτι εν ελευθεριᾳ εισιν.] Συν τιν [τιν Dor. pro σοι, *tibi*: τοι particula.] ἡγητηρ ανηρ γερων επιτελλομενος υἱῳ, γεραιοι τε [αυτον] τε δαμον επι συμφωνον ἡσυχιαν: *Te quidem favente, senex rex Hiero filio* seu Dinomeni *præcipiens* [ὁ της Σικελιας ἡγητηρ ηγυν βασιλευς Ἱερων, τῳ ἑαυτυ υἱῳ Δεινομενει εντελλομενος. *Schol.*] *ipsumque populumque convertat ad concordem tranquillitatem.* Hærent præcipuè viri docti ad Υἱῳ τ' επιτελλομενος δαμον τε. Sed si subauditur αυτον, quod videor mihi colligere è priore voculâ τε et ex δαμον in accusativo, 289.

282. tivo, tunc non malè procedere videtur sententia. Vel cum Pawio lege υἱον, et constructio sit; ανηρ ηγητηρ επιτελλομενος στρατῳ υἱον τε δαμον τε εφ' ησυχιαν συμφωνον. "Videtur enim," inquit Heynius, "Hiero filium Dinomenem novæ coloniæ "præfecisse, ut ipse olim à fratre Gel'ore Gelæ, Thrasydæus à patre Therone, tyranno Agrigentino, Himeræ præfecti "fuerant; filium adeo in potestate retinere sibique certâ ra-"tione obnoxium habere et potuit et debuit. Obvia est "causa cur υἱον abierit in υἱῳ, propter επιτελλομενος."

137—141. Λισσομαι, &c.] Ordo est: Κρονιων, νευσον, λισσομαι, οφρα ὁ Φοινιξ, ὁ τε αλαλατος Τυρσανων εχῃ [ἑαυτον] ἡμερον κατ' οικον, ιδων ταν ὑβριν ναυσιστονον προ Κυμας. *Saturnie, adnue precor, ut Phœnicius Tyrrhenorumque strepitus contineat se tranquillum in domo, intuitus cladem navalem ad Cumas.* Gedikius, cum Schol. refert ιδων ad Κρονιων. *Videbas olim Jupiter, Tyrrhenorum ad Cumas cladem.* Aliter Heynius, "Cur ιδων," inquit, "ad Jovem nollem referre, erat, quod "mihi videbatur hoc otiosum esse; at hostes à novâ expedi-"tione deterreri poterant recordatione cladis prioris accep-"tæ. ὁ Φοινιξ, ὁ Τυρσανων τ' αλαλατος mihi dictus videbatur "pro *copiis navalibus et terrestribus Carthaginiensium et* "*Etruscorum; eæ viderant* cladem ad Cumas acceptam." Precatur poëta ut in posterum Hieronis imperium tutum sit à *Tyrrhenis* (devictis ab Hierone) et *Carthaginiensibus* (devictis â Gelone.) Locus ab interpretibus antiquis et recentioribus ante Heynium turbatissimus. Malè enim confuderunt Hieronis res gestas, et Gelonis præclara facinora, quibus poeta comparat Hieronis res gestas. GEDIKE.

142—147. Οἱα Συρακοσιων, &c.] Suspicabatur Heynius copulam excidisse —Οἱα Συρακοσιων τ' αρχῳ δαμασθεντες παθον· ωκυπορων απο ναων' ὁς σφιν, &c. ut sequentia penderent à superioribus: οφρα ὁ αλαλατος ιδων ὑβριν, οἱα τε παθον· αλαλατος v. 139. pro exercitu poni nihil habere posse, existimat idem vir summus, quod mirationem faciat: est enim perpetuum hoc poëtarum, ut θορυβον, κυδοιμον, et similia,—pro pugnâ et pro acie pugnantium memorent. Construe igitur hoc modo: —οἱα τε επαθον δαμασθεντες αρχῳ Συρακοσιων, *et qualia passi sunt victi à* Gelone *duce Syracusanorum,* ὁς εβαλετο ἡλικιαν σφιν απ' ωκυπορων ναων, εξελκων Ἑλλαδα βαρειας δουλειας. *qui dejecit juventutem ipsorum in mare à velocibus navibus, Græciam extrahens è gravi servitute.*

147—154. —Αἰρεομαι, &c.] Hæc sic explicavit in alterâ suâ edit. Heynius: *Atheniensium laudem* (si Atheniensium laus mihi celebranda est) *prafero* (αἰρεομαι, præ omnibus aliis laudo) *decus* (χαριν) *ex pugnâ ad Salaminem; Spartanorum verò,* (εν Σπαρτᾳ, pro των Σπαρτιατων) *celebrabo pugnam ad Plateas;*

Plateas; at Dinomenis liberis à pugnâ ad Himeram laudes sunt petendæ.—μισθον dixit pro præmio, laude ex victoriâ, ut Nem. vii. 39, &c. τελεσαις aut universè dixit secundâ personâ, pro τελεσαι αν τις, ut statim v. 157. ει φθεγξαιο, vel ut seipsum alloquatur, ut sæpè facit. Hactenùs ille. [Vel est τελεσαις pro τελεσας, (vide συντανυσαις infrà v. 158.) ut rectè exponit Scholiastes; neque nimis refragatur temporis Aoristi usus. T. YOUNG.] ταν προ Κιθαιρωνος μαχαν intellige *pugnam Plateensem*. Platææ enim prope montem Cithæronem sitæ erant. Μηδειοι sunt *Persæ*, ut antea Φοινικες, *Carthaginienses*. ταισι [scil. μαχαις.] Nam χαρις suprà pro μαχη. GEDIKE. Referendum autem ad sensum, de duplici victoriâ, non grammaticè exigendum, ταισιν. HEYNE.

157—161. Καιρον ει, &c.] Sententiarum ordo sic decurrere videtur: *Laudes adhuc Hieronis percurri: molestas quidem auditu invidis; enimvero summâ brevitate usus sum.* Hac se, insigni cum arte, uti, poëta aliquoties declarat: v. Pyth. iv, 439. sqq. ix, 133, sqq. qui locus prorsùs cum hoc convenit. HEYNE. Poëta sentiens, se in nimis latum campum laudum Hieronis deferri rovocat sese, sibique sufficere ait, quod præcipua quasi capita ex illius historiâ delibaverit. Addit rationem. Κορος γαρ αμβλυνει, &c. *Ingrata enim satietas* (i. e. laus nimis diffusa et singula quævis copiosè enarrans) *obtundit celeres* (i. e. ad finem quasi properantes) *animos* (auditorum et lectorum.) GEDIKE. Καιρον ει φθεγξαιο] οἱ μεν φασι την κατα προθεσιν λειπειν· ἱν' ῃ, κατα καιρον ει φθεγξαιο.—ὁ δε νους· ει τα καιρια γνοιης των πολλων εις εν συντιμων και συμπλεξας, ουκ ακολουθησει, μεμψις ουδε φθονος· ὁ γαρ αιανης κορος, ηγουν, αιωνιος και διηνεκης, και ἡ μακρολογια αμβλυνει τας των ακουοντων ταχειας απαδις, αντι του διανοιας. *Schol.* Ει φθεγξαιο [κατα] καιρον, συντανυσαις [Dor. pro συντανυσας] πειρατα πολλων εν βραχει, *Si locutus fueris opportunè, multarum rerum summas complexus brevi in sermone, minor reprehensio hominum sequitur*, γαρ κορος, &c. uti suprà. απαδις, contractè pro απαδιας, ab απαδις, ιος, ἡ, *mens, cognitio*, &c. 283.

162, 163. Αστων δ' ακοα, &c.] *Civium autem gloria clam premit* et pungit (invidorum) *mentem, sed magis etiam* id fieri solet *in meritis* et laudibus *peregrinorum*, sicut Hieronis. Hiero autem Syracusis natus non erat, sed peregrinus, quippe Galæ natus. GEDIKE.

165—168. νωμα δικαιω, &c.] τον νυν τεταγμενον σοι δημον δικαιῳ και αγαθῳ κυβερνα πηδαλιῳ· το νωμα γαρ αντι του κυβερνα. —Αψευδει δε προς ακμονι] ακμονα το στομα απο μεταφορας των χαλκευοντων ειφη· προς ακμονα δε αψευδη χαλκευε την γλωσσαν· ὁ εστι, φιλαληθης ισο· ητοι, αληθευε· ισως δε τι επισ[υ]γκαλκατο τῳ Πινδαρῳ

ὁ Ἱερων. *Schol.* χαλκευε γλωσσαν προς αψευδει ακμονι est, ad verbum, *forma linguam incude veraci;* quod poëticè dictum pro *veritati stude; veritatis amantissimus esto.* Angl. *from thy tongue on the anvil of truth.*

169—171. Ει τι και, &c.] —Παραιθυσσει, quod et Gedik. V. C. sensit, videtur adhuc ad eandem metaphoram spectare, à scintillis petitum quæ cudendo ferro emicant. Potest autem esse vel ει τι φλαυρον παραιθυσσει παρ σεθεν, vel ει ἡ γλωσσα παραιθυσσει τι, transitive,—μεγα φερεται, παρ σεθεν, *quia à te profectum illud est.* Desciverat autem Hiero ab candore et integritate fratris Gelonis: Diod. xi, 67. HEYNE. φησι δε, μεγαλα ειναι τα των αρχοντων ἁμαρτηματα, καν ευτελη τυγχανη· ει και τι ουν ευτελες ἁμαρτης, και τουτο μεγιστον εσται. *Schol.*

171. —πολλων ταμιας εσσι.] Sic Eurip. Med. sub finem: Πολλων ταμιας Ζευς εν Ολυμπῳ.

172. —πολλοι μαρτυρες αμφοτεροις πιστοι.] *multi testes sunt utrisque rebus* [bene maléque gestis] *fide digni.* KOPPIUS.

173—175. Ευανθει, &c.] ευγενει δε, φησι, τροπῳ πειρωμενον ει δη τι φιλεις την ἡδειαν των ευφημιων ακοην, μη αποκαμνε προς τας δαπανας. *Schol.* οργη. παρα Θουκυδιδη αντι του διανοια, τροπῳ, σκοπῳ. SUIDAS. Vide supra ad Œd. Tyr. v. 337.

176—183. Εξιει &c.] ὡσπερ δε κυβερνητης αριστος, εα προς πνευμα το ἱστιον. *Schol.* Μη δολωθης ευτραπελοις κερδεσσι. Sensus est; *Cave decipiaris aulicorum urbanâ et blandâ astutiâ.* Κερδεα enim h. l. non sunt lucra, sed *astutia*, &c.—quo sensu ea vox sæpissimè apud Homerum occurrit. GEDIKE. Concinit Diod. xi, 67. *Qui successerat* Geloni, *Hiero fratrum natu maximus, non eandem imperandi rationem sequutus est,* ην γαρ φιλαργυρος βιαιος, και καθολου της ἁπλοτητος και καλοκαγαθιας τ'αδελφου αλλοτριωτατος. HEYNE. Οπιθομβροτον αυχημα, &c. *Fama gloria homines sequens post mortem,* in scriptus *tum historicorum tum poëtarum sola defunctorum virorum veram vitæ rationem indicat.* λογιος est *historicus.* Vide Hesychium in voce.

284. 187—190. Εχθρα—φατις·] Angl. *An odious character attaches itself universally to the cruel Phalaris.* [De Phalaridis tauro æneo satis notum.] Ουδε μιν φορμιγγες] ουδε αυτον φησι τον Φαλαριν αἱ εποικιδιαι κιθαραι παρα συμποσιοις και δειπνοις εις κοινωνιαν ἡδειαν δεχονται.—Τοις των παιδων ὑμνοις· τουτεστιν, ουδεποτε τον Φαλαριν εν συμποσιοις παιδες ὑμνουσιν. *Schol.*

---

* ΗΡΙΝΝΗΣ ΩΔΗ εις την ῥωμην.] Pulcherrimi carminis fragmentum hoc servavit Stobæus tit. *De Fortitudine*, ῥωμην pro ανδρεια, accipiens, quomodo accipi debet omninò, si Erinna Lesbia Oden hanc fecit. Finis desideratur. Scriptura codicis

dicis in penult. verſu eſt ἀπως ανασσα, quod mutatum fuit fortè, ne ſenſus imperfectus videretur. Si carmen integrum extaret, dijudicari poſſet, utrum *fortitudo*, an urbs *Roma* laudetur, ad quam omnia ſatis benè referri poſſunt- BRUNCK. ERINNA Leſbia, æqualis, ut aiunt, Sapphûs, innupta deceſſit admodum juvenis, vix nata annos undeviginti. Fabr. Bibr. Gr. Lib. ii. c. 15. ubi vide plura.

Ver. 2. —δαΐφρων ανασσα,] *regina belli perita;* α ναιεις Ολυμπον σεμνον επι γας αιεν αθραυστον, *quæ incolis Olympum magnificum in terrâ ſemper ſtabilem.*

6. Κυδος βασιληον αρχας αῤῥηκτω] eſt *imperium ſummum et perpetuum.* BORN. βασιληον, Æol. pro βασιλειον. et αῤῥηκτω pro αῤῥηκτου.

7. Οφρα, &c.] Ordo eſt: οφρα εχοισα κοιρανιον κρατος ἡγεμονης, *ut excellenti robore prædita gubernes.*

9. —σδευγλα] Æol. et Dor. pro ζευγλη· λεπαδνα ſunt *lora lata*, quibus equi collum religatur ad jugum. Σα δ' ὑπο, &c. Senſus eſt: *virtute animóque omnia terrâ marique dominantur et coërcentur.* BORN.

15. Σοι μονα—] *Tibi ſoli ventum proſperum imperii non mutuit.* 285.
Παντα δε, &c. Celeberrimus Henr. Stephanus, qui totam hanc Oden numeris Sapphicis Latinè adumbravit, ſic optimè dedit ſequentia:

Ipſa, quæ gaudet dare cuncta peſſùm
Reſque transformans hominum Vetuſtas,
Implet æternùm tua ſola ventis,
Regna ſecundis.
Namque præ cunctis ſobolem valentem
Procreas, bellis habilem: feraxque
Non Ceres ſpicis magis, ipſa quam ſis
Prole virorum.

---

* ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.] *In mortuum Adonidem.* Hoc grammatici Theocriteis Idylliis adſcripſerunt in 2do cod. vat. Sed non eſſe Theocriti, cum metri ratio, tum magis ipſa carminis indoles, haud obſcurè demonſtrant. WARTON. De Veneris amaſio Adonide, deque more quo periit, dentibus aprugnis morſus ſcil. junioribus etiam diſcipulis ſatis notum. Neque eſt quod huic poëmatio immoremur. Eſt merus, ut Galli vocant, *jeu d' eſprit.*

Ver. 7. —πετανοι] Dor. pro πετηνοι, ut *volucres.*
32. Και μοι κατεσιναζε.] *Et mihi admodum nocebat.* Valck. 286.
in

in priore suâ edit. dedit —*φιλαουσι, Και μου εστιν κεραυνης· et meum dens eum lædit.* Sed hanc vulgatam lect. postea prætulit.

46. Εκλαιε τους ερωτας.] Stephanus observat primúm, à quodam duo postremos versus, in quodam vetere cod. non repertos fuisse: deindè legere mavult εκλαιε· *Suorum amorum miserias deplorabat:* aut si εκλαιε vera esset lectio, ερωτας interpretatur τους ερωτικους οδοντας. Dorville [ad Charit. p. 431.] ερωντας, [*amatorios dentes*] probat. Hæc lectio mihi quidem unicè placet; at tunc πυρ de arâ Veneri in luco forte quodam aut alibi dicatâ, ubi ignis lucebat, intelligo: quasi aper dentes tanquam sacrificium et piaculum in aram, ubi ignis ardebat, projecisset, quo suum expiaret delictum. HARLES.

---

287. * *α'*. ΒΑΣΙΛΙΟΥ.] Quis fuerit Basilius iste, cui tribuit hoc odarium codex Vaticanus, et quandò vixerit omninò latet. BORN.

3. Οναρ—] i. e. *κατ' οναρ, in somnio, λεγων προσειπε, dicens alloquutus est* me.

5. Περιπλακην—] Sine augm. aor. 2. pass. in med. sensu, ut sæpè fit; à verbo περιπλεκω. *osculatus amplexus sum eum.* i. e. *eum amplexus osculatus sum.*

11. Ὁ δ'—] Ερως scil. εξελων ξιφος καρηνα [Ανακρεοντος] διδωσι μοι.

14. Εγω δ' ὁ μωρος] Angl. *And I, the fool that I was,*—

† *β'*. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ—] *Ejusdem. Ad Pictorem.*

1. Αγε, ζω—] Bacchius malè pro anapæsto. T. Y.

2. Λυρικης—] Ordo est: ακουε ἑτεροπνους αυλους λυρικης Μουσης τε φιλοπαιγμονος Βακχου. *audi alternatim flantes tibias Lyricæ Musæ* et *Bacchi jocos amantis.*

5. —πολεις—Ἱλαρας, &c.] *urbes*— i. e. *incolas urbium bilares et ridentes.*

7. Ὁ δε κηρος—] Nam veteres tabulæ fiebant ex cerâ, quæ cum coloribus inurebantur; quæ pingendi ratio dicebatur encaustica. [cf. Plin. H. N. xxxv, 11.] νομοι hoc loco sunt *modi musici,* carminis modulationes, vel *cantilenæ.* Νομους φιλουντων sunt ergo *cantilenæ amantium, carmina amatoria et nuptialia.* BORN. Est hoc odarium, ut videtur, dithyrambici generis.

288. * *γ'*. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ—] Lepidissimum hoc odarium, in quo ostenditur Amorem Bacchi comitem assiduum esse, vulgò adscribitur Juliano profecto Ægypti sub Imp. Justino; cujus alia carmina videre est in Brunckii Analect. ii. p. 493.

3. Κατ

3. Και των πτερων καταςχων] Angl. *And having caught him by the wings*, &c.

6. Και νυν εσω—] *Et nunc intra pectus meum alis suis me titillat.*

II. NOTÆ IN SCOLIA.

* ΔΙΑΦΟΡΩΝ—] *Diversorum Poëtarum Cantica sive Scolia.* 289.
De hujusmodi Scoliis, [Angl. CATCHES. *Bent. Diss. on Phal.* p. 374.] quæ in conviviis cantare solebant Græci veteres, vide Athenæum, Lib. xv. p. 695. Frid. Jacobs Animadversiones in Epigrammata Anthologiæ Græcæ. Vol. I. Par. i. p. 291. et Klotz. ad Tyrt. Dissert. ii. p. 237. sqq. Cf. *Hurd's Notes on the Art of Poetry of Horace*, ad v. 219.

† PITTACI MITYLENÆI. I. 3. Πιστον γαρ ουδεν—] Paulo impeditior sententia corruptelæ suspicionem movet. Gilb. Wakefield in Sylv. crit. Tom. v. p. 25. corrigit: πιστον γαρ ουδεν γλωσση δια στοματος λαλει διχομυθον εχουσα καρδιη νοημα. *Animus duplex nihil, cui confidas, linguâ effatur.* JACOBS. Vide Diogenem Laert. I. p. 49.

---

* SOLONIS ATHENIENSIS.] Ecce vobis SOLON, vir sanc- 290.
tissimus, legum lator sapientissimus, poëta optimus: qui si quid in reip. administratione ardui objiceretur, ad poëticam facultatem semper confugiebat. LOWTH; ubi supra. Vide Fabr. Bib. Gr. Vol. i. p. 735, sqq. edit. Harles.

Ver. 1. Πεφυλαγμενος—] Hoc Scolion servavit Diogenes Laertius in Solonis vitâ. BRUNCK.

3. Φαιδρῳ—] Ad sensum facit Lucian. T. iii. p. 153, 20. προσιεται μεν και—προσμειδια τοις χειλεσιν ακροις, μισει δε και λαθρα τας οδοντας διαπρισει. et mox; ἑτερα μεν κευθοντα εν φρεσι αλλα δε λεγοντα και ὑποκρινομενον ἱλαρῳ και κωμικῳ προσωπῳ, μαλα περιπαθη και πικρας γεμουσαν τραγῳδιαν. Pro εγχος in v. 2. εχθος Casaubono placebat. JACOBS.

5. —μελαινας—] *mentem nigram et improbam.* Illustrat Gataker. ad M. Antinon. iv, p. 115, sq. *Idem.*

---

† CALLISTRATI, I. Εν μυρτου κλαδι—] Erat hoc Σκολιον Athenis ita celebre, ut in omnibus conviviis cantari solitum

 esset:

esset :—Liquet autem ex ipso Σκολιῳ conjuratos, cum Hipparchum adorirentur, pugiones suas abdidisse in illis myrti ramis, quos, opinor, solenne erat gestari ab omnibus, qui Sacrificio Panathenaico interessent : quod etiam disertè testatur Aristophanis Scholiastes. LOWTH, Præl. i. ubi vide plura.

---

291. HYBRIÆ CRETENSIS. 1. Εστι μοι πλουτος——] Vide Athen. p. 695. F. Eustath. ad Odyss. p. 276. 47. Klotz. ad Tyrt. Dissert. ii. p. 238.—Vir fortis et generosus, qui hic loquitur, omnes suas divitias in armis positas esse ait, quibus sibi omnia, quæ ad vitam sustentandam opus sint, compares.—λαισηϊα secundum Eustath. ad Il. μ, p. 874. 47. ex pellibus non mollitis, ἐξ ανατετριγυιων βοεων, fiunt. Herodot. vii, 91. p. 547. 71. λαισηϊα ειχον αντι ασπιδων, ωμοβοεης πεποιημενα. —Τουτῳ—αρω Horum armorum præsidio tutus, quæ alii labore parant, ipse possideo. His igitur aro, messem facio, vinum torqueo. JACOBS.

5—7. —μνοιας—] οικεται. Hesych.—Imperfecta est oratio in verbis παντες γονυ πεπτηωτες, ubi sine dubio legendum est —ες γονυ, κ. τ. λ. *Idem.* Versus aliter dispofuit Hermannus de Metris, p. 338. Hoc σκολιον citavit celeberr. Gul. Jones, Asiat. Poës. Comm. quia veterum Arabum poësi sit persimile. Versus tamen et ille aliter dispofuit.

---

* ALPHEI MITYLENÆI, 1. Ου στεργω—] *Auream quisquis mediocritatem Diligit,* &c. Hor. Lib. ii. Od. 7.

2, —οια Γυγης.] De Gygis historiâ adi Herodot. Lib. i. Latinis versibus ita olim adumbravit hoc poëmation Georg. Bachanan, Scotus :

Non agros cupio mihi feraces,
Non aurum veluti Gyges : sed illum
Qui mi sufficiat, Macrine, victum.
Illud Nil nimium nimis juvat me.

Ita verò, H, Grotius, Batavus :

Non quæro segetis feracis arva,
Nec Gygis rutilum potentis aurum ;
Æquo quod satis est, amo, Macrine,
Nam mi nil nimis, ab nimis probatur.

Atque ita nupèr Sam. Johnson, Anglus :

Nunquam jugera messibus onusta, aut
Quos Gyges cumulos habebat auri ;
Quod vitæ satis est, peto, Macrine,
Mi, nequid nimis est nimis probatum.

† ΑΔΕΣΠΟΤΑ.]

† ΑΔΕΣΠΟΤΑ.] Non multum est in hisce Scoliis anonymis, quod moræ aliquid discipulis superioris classis inferre possit. 291.

I. 1. Ειθ' εξην—] Ordo est: Ειθ' εξην, διελοντα το στηθος, γνωναι ὁποιος τις ἑκαστος ην, επειτα εσιδοντα τον νουν παλιν τε κλεισαντα, νομιζειν φιλον ανδρα αδολῳ φρενι. Sed γνωναι à Brodæo additum est. Quare ita Hermannus: "In hoc scolio non erat necesse "ut γνωναι adderetur. Rectè enim sic legitur apud Athenæ"um:"

> Ειθ' εξην, ὁποιος τις ην ἑκαστος
> Το στηθος διελοντ', επειτα τον νουν
> Εισιδοντα, κλεισαντα παλιν,
> Ανδρα φιλον νομιζειν αδολῳ φρενι,

"Illa, ὁποιος τις ην ἑκαστος ad εσιδοντα pertinent, sed ita, ut, "quasi eorum oblitus, rem repetat his verbis, τον νουν. Ne"que à vetere Latino sermone alienum est ista sic verti: "*utinam,* qualis *quisque esset, postquam pectus, aperuisses, tum de*"*mùm mentem liceret cognoscere.*" De Metris, p. 415.

II. 1. Παλλας Τριτογενει',—] Hermannus lgit, Αθανα, atque 292. ex tribus postremis versibus duos fecit.

> Ατερ αλγεων και στασεων
> Και θανατων αωρων, συ τε και πατηρ.

de Metris, p. 414. ubi vide quæ vir doctissimus tradidit de metri genere in his et quibusdam aliis scoliis.

IV, Συν μοι πινε,—] Athen. p. 695. C. Hinc Eustath. Od. 7. p. 277. 10.—Valckenarius ad Phœniss. p. 146. veterem scripturam fuisse putat hanc: Συμμοι μαινομενῳ μαινε, συσσωφρονει σωφρονει. Quod ex parte probat Hermannus, qui hic metrum choriambicum agnoscens, p. 319. corrigit:

> Συν μοι πινε, συνηβα, συνερα, συστεφανηφορει·
> Συν μοι μαινομενῳ μαινεο, συν σωφρονι σωφρονει.

Theognis v. 306. εν μεν μαινομενοις μαλα μαινομαι, εν δε δικαιοις ανθρωπων παντων ειμι δικαιοτατος. JACOBS.

III. NOTÆ IN PÆANAS.

293. * PÆANES.] Παιαν erat hymnus in laudem Apollinis (nec non Dianæ ſecundum alios) qui canebatur ad amoliendum et propulſandum aliquod malum, ſive morbi, (ac præſertim peſtis) ſive belli. Sed et partâ victoriâ, aut in prælii congreſſu canebatur: à verbo παυω, quaſi παυων. Generaliùs autem παιαν de hymno qui canebatur et alii cuilibet deo. Quinetiam plurali numero παιανες generaliter cantilenæ et hymni deorum, nec non ευφημιαι et κωμοι, ut Heſych. exponit. H. STEPHANUS. Apollinis cognomen primùm fuiſſe videtur; et nonnulli deducunt απο του παιειν, ſive à percutiendo Pythone, ſive à ſanando morbos. [Vide ſuprà ad Œd. Tyr. v. 152—166.] Eſt et παιαν, ωδης ειδος Vide *Schol.* ad Hom. Il. α, 473. Euſtath. ibid. p. 137.

† ARIPHRONIS SICYONII, 1. Ὑγιεια,] Hymnus venuſtiſſimus ad Hygieiam, Æſculapii filiam, deam ſanatatis. Extat apud Athenæum, Lib. xv, p. 702. item apud Laertium in vitâ Ariſtot. Latinos Iambicis vertit Cælius Calcaginus, in Delit. Poëtar. Italor. p. 546. Vide plura Fabr. Bib. Gr. Vol, ii. p. 111. edit. Harleſ. Conſ. *Armſtrong's Art of preſerving Health.*

4. Συ δ' εμοι—] *Tu mihi propitia habites.* JACOBS.

7. —η πoθων,—] *furtiva voluptas, quam adeo furtivis Veneris retibus venamur. Idem.*

10. —πονων αμπνοα] *à laboribus reſpiratio.* αμπνοα, pro αναπνοη.

294. * ARISTOTELIS PÆAN.] Hoc celebre eſt illud Scolium, ſive, ut alii volunt, pæan, ſeu potiùs hymnus, de Virtute, quod Ariſtoteles in Hermeam Atarnenſium tyrannum conſcripſit. Extat apud Athenæum, Lib. xv. cap. 16. Laertium in vitâ Ariſt. et Stobæum, p. 6. edit. Grotii. Occurrit etiam in Lib. i. c. 44. Poëtices Jul. Cæſ. Scaligeri, cui ita arridebat, ut is lectorem cupiat perpendere "quantus "vir Ariſtoteles fuerit in poëſi, neque ipſo Pindaro minor." Maittaire in Carm. Miſc. p. 34. *Hurd on Hor. Art of Poetry,* &c. Siugulari differt. illuſtravit Koëppen, *Hildeſiæ* 1784. et poſt illum Cludius in Bibl. L. et Art. Faſc. iii. p. 33, ſqq. Criticis notis inſtruxit Buhle in Ariſtotelis Opp. Tom.

Tom. i. pag. 32, ſqq. uti notavit Jacobs. De iſto autem 294.
Hermeâ, ita Strabo: Ην δε Ἑρμειας ευνεχος τραπεζιτου τινος οικετης γενομενος δ' Αθηνησιν ηκροασατο και Πλατωνος και Αριστοτελους· επανελθων δε, τῳ δεσποτη συνετυραννησε, πρωτον επιβαινων τοις περι Αταρνεα και Ασσον χωριοις· επειτα διεδεξατο εκεινον, και μετεπεμψατο τον τε Αριστοτελην και Ξενοκρατην και επεμεληθη αυτων· τῳ δ' Αριστοτελει και θυγατερα αδελφιδου [i. e. υιου του αδελφου] συνῳκισε. Μεμνων δε ὁ Ῥοδιος υπηρετων τοτε τοις Περσαις και στρατηγων, προσποιησαμενος φιλιαν καλει προς ἑαυτον ξενιας τε ονοματι και πραγματων προσποιητων χαριν· συλλαβων δ' ανεπεμψεν ὡς τον βασιλεα, κᾳκει κρεμασθεις απωλετο· οἱ φιλοσοφοι δ' εσωθησαν φευγοντες τα χωρια ἁ οἱ Περσαι κατεσχον. [Lib. xiii, p. 610.] Ejus quoque mentionem faciunt Diod. Sic. Lib. xvi. et Laertius, ubi ſupr. Cæterùm quoniam in pleriſpue hujus odarii exemplaribus, quæ in libris editis occurrunt, nonnulla eſt diverſitas; hic ſequi viſum fuit lectionem, quam vir admodum Reverendus Richardus Hurd, à quodam docto amico acceptam, in notis ſuis ad Hor. Art. Poët. edidit, quamque probavit Brunckius in Lectt. ad ſua Analecta.

Ver. 2. Θηραμα καλλιστον βιῳ,] Angl. *the nobleſt purſuit in life*, or *among men*. Vide Daviſium ad Max. Tyr. p. 539. et Reizium ad Lucian. T. ii. p. 710. Credidit T. Young, ſe alicubi melius legiſſe: Αρετα πολυμοχθε, γενει βροτειῳ—θηραμα καλλιστον βιου, *the moſt valuable prize of life*. Poſtea invenit in Anthologiâ ſecundâ Weſtmonaſt. Θηραμα καλλιστον βιου: atque hanc eſſe correctionem Sylburgii teſtatur Jacobs.

4. —θανειν—] ποτμος θανειν, *fors moriendi*. ζαλωτος [εστιν] εν Ἑλλαδι, Angl. *to die is in Greece an enviable lot*.

8. Χρυσου τε κρεσσω και γονεων,] γονεων de mojoribus generiſque nobilitate accipiendum eſt. JACOBS. κρεσσω pro κρεισσων, quod contractè pro κρεισσονα, ut norunt tirones.

9. Μαλακαυχητοιο—] μαλακαυχητος eſt *dolores leniens*: à μαλακος et αχος.

10. Ζευ δ' ινεχ'—] Ita Hor. *Hâc arte Pollux, et vagus Hercules Innixus, arces attigit igneas*. Lib. iii. Od. 3.

13. Σοις τε ποθοις—] Angl. *from an ardent love for thee*.

15. —φιλιου μορφας—] *ea forma quâ amicitiam refers*, nempè *propter amicitiam*. T. Y. Forſan perſtringit hìc Ariſtoteles ſimulatam illam amicitiam quâ Hermeam amplectebatur Memnon ille Rhodius, (de quo Strabo, uti ſupr.) et quæ cauſa erat ipſius mortis. Αταρνεως εντροφος, *Atarneôs alumnus*, *Hermeas* ſcil. Erat autem Atarneus locus Myſiæ è regione Leſbi ſitus. Vide Herodot. Lib. i. 160.

17. Αελιου χηρωσεν αυγας.] Hic χηρωσεν abſolutè ponitur quod ſingulare videtur. Vide infrà p. 326. iii. Ὁ πριν εγω, κ. τ. λ.

294. κ. τ. λ. ubi χηρωσι με ηλιυ est *privavit me sole.* Nonne igitur hic legendum ? χηρωσατ' αυγας, *deprived himself of the light of the sun.* et, ni fallor, αυγη potius quam αυγαι usurpatur. Hom. Il. ε, 371. αυγη ηλιυ. T. Y. Usurpatur utroque modo apud Homer. Sic, β, 456. θ, 480. σ, 609. &c. quæ satis confirmant ingeniosam viri amicissimi conjecturam. Maittaire quoque conjecit αυγας, sed retinuit χηρωσω, et stare potest subaud. pron. recipr.

19. —αυξησωσι—] αυξανειν pro *celebrare* apud Pindarum frequenter obvium. JACOBS.

21. Διος Ξενιυ σεβας αυξυσαι,] *Jovis hospitalis venerationem augentes*, cujus cultum nimirùm violaverat iste Memnon.

NOTÆ

NOTÆ PHILOLOGICÆ

AD

EXCERPTA MISCELLANEA.

I. NOTÆ IN HYMNOS.

* HYMNI.] Erat apud Græcos hoc poëmatis genus à 297.
primâ uſque eorum poëſeos origine uſu receptum, et in religionibus celebrandis adhibitum. Exponebantur plerumque Deorum origines, natalia, res geſtæ, aliaque ad eorum hiſtoriam pertinentia: ita factum videmus in iis quæ etiamnum ſuperſunt in hoc genere Græcorum monumentis, in elegantiſſimis Hymnis Callimachi, iiſque qui Homero tribuuntur.—Veram hanc Hymni formam et germanum charactera apud Virgilium, accuratiſſimum vatuſtatis imitatorem, egregiè expreſſit geminus ille chorus Saliorum, [Æn. viii. 285.]

——— qui carmine laudes
Herculeas et facta ferunt.———

Lowth, de Sacrâ Poëſ. Heb. Præl. xxix.

---

† ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ—] *Cleanthis Hymnus in Jovem.* Græcorum Hymnos maximam partem conficiebant Fabulæ, eæque de rebus nec valdè admirandis, neque etiam laudandis: nec mihi occurrit quidquam, quod quidem extat, ex illo genere graviore, præter Cleanthis Stoici Hymnum Jovi inſcriptum, hoc eſt, Deo Creatori, ſive, ut ipſe loqui amat, Æternæ Rationi rerum Naturæ Effectrici atque Moderatrici; pulcherrimum ſanè antiquæ ſapientiæ monumentum, ſenſibus magnificis, ſolidis, veriſque refertum: quæ enim habet Philoſophus de ſummâ Dei potentiâ, de ſupremæ Legis et totius Naturæ harmoniâ, de hominum impiorum cæciſque animæ perturbationibus obnoxiorum ſtultitiâ atque inſaniâ; ante omnia Divini auxilii imploratio, quo Numen ipſum perpetuis laudibus dignè poſſimus celebrare; hæc omnia tam ſano minimeque fucato pietatis affectu animantur, ut ad Sacrorum etiam Vatum ſpiritum aliquatenùs videantur accedere. Lowth, de Sacr. Poëſ. Heb. Præl. xxix. Erat autem Cleanthes ex Aſſo urbe Lyciæ; Zenonis Stoici, quem per novemdecim annos audiverat, in porticu Athenienſi ſucceſſor,

297. et Chrysippi magister. Vitam finivit inediâ, annos octoginta natus. Vita ejus scripta fuit à Diogene Laertio. Multa scripsit, quæ, excepto hoc hymno sublimi, et paucis fragmentis, omnia deperdita sunt. Illum primus, è MSto Farnesiano Eclogarum Stobæi, edidit Græcè Fulvius Ursinus, adjectum *Carminibus* IX *illustrium Feminarum*, &c. *Antverp.* 1568. 8*vo.* Extat quoque in Henr. Stephani *Poësi philosophicâ. anno* 1573, 8*vo.* in *Cudworth's Intellectual System, in fol.* ejusque doctissimi Operis Versione Lat. Moshemii: in Brunckii Analect. L. p. 225. in ejusdem Poëtis Gr. Gnom. p. 141. adjunctis Versionibus, Lat. Jac. Duporti, [quam antea ediderat Cudworthus] Gall. Bouganvillii; et Ital. Pompeii. Hunc quoque Hymnum interpretatus est elegantissimis numeris Angl. Gilb. West; ediditque unà cum *Odes of Pindar*, &c. *in* 4*to.* et 8*vo.* Vide plura in Fab. Bib. Gr. Vol. iii. p. 550, sqq. edit. Harles. item in *The Monthly Review, Jan.* 1798. Vol. xx. ubi Censor doctissimus varias editiones, et varias lectiones distincte enumeravit.

Ver. 1. —πολυωνυμε—] Jovem Stoici adorabant sub variis nominibus, uti nos docet Diog. Laert. Lib. iv. § 147. Vide Menagium ad locum.

2. —φυσεως αρχηγε,] Nihil est præstantius Deo. Ab eo igitur necesse est mundum regi. Nulli igitur est Naturæ obediens, aut subjectus Deus. Omnem ergo regit ipse Naturam. CICERO, de Nat. D. lib. iii. c. 30. νομου μετα— Ille ipse omnium conditor ac rector scripsit quidem Fata, sed sequitur. *Semper* paret, *semel* jussit. SENECA. Quæst. Nat. præf. cf. eundem de Provid. c. 5. et de Benef. lib. iv. c. 23. Vide etiam Lipsii Physiol. Stoicor. lib. i. diss. 12.

4. Εκ σου γαρ γενος εσμεν,] Conf. Act. Apost. xvii, 28. της μιμημα, &c. Angl. *We, who alone of all mortal Beings which live or move upon earth, have obtained the faculty of vocal expression.* Pro της, quod dedit Br. in aliis est ηχυ, quod in versu hic stare nequit. Steph. οχυ.

9—13. Τοιον εχεις, &c.] Angl. *Such a minister in thy steady hands does the doubly-pointed, flaming, ever living thunderbolt prove: For by its shock all Nature stands aghast; thus thou guidest the common principle of reason which pervades all, mingling with the luminaries great and small.*

14. —δια παντος—] Desunt quædam hic; et sensus est imperfectus.

298. 19. Ὡδε γαρ εις ἑν, &c.] Angl. *For thou hast so connected every thing good and evil into one complete system, that one eternal common principle of Reason exists in all: from which* however *all wicked men are endeavouring to escape,—*

28.

28. —σωματος ηδια εργα,] Angl. *sensual pleasures.* Inter hunc et versum sequentem interposita invenio in Fulvii Ursini edit. hæc verba —επ' αλλοτι δ' αλλα φεροντες,—Dolendum est sensum hic quoque mutilum videri. 298.

30. Αλλα Ζευ πανδωρε,—] *But O Jupiter, dispenser of every gift,* &c. Quæ sequuntur omninò sunt admiranda.

37. η κοινον, &c.] Angl. *than properly to celebrate the universal Law forever.*

---

* ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ—] *Callimachi Cyrenæi Hymnus* IN JOVEM. Callimachus, Grammaticus et Poëta egregius, fuit ex urbe Libyæ notissimâ Cyrene. Battiades interdum vocabatur, non à nomine patris, ut quidam putant, sed à Batto Cyrenes vel Cyrenarum conditore. Claruit circiter Olymp. CXXXIII. ante Chr. N. 247. Hermocratis grammaticis Jasii discipulis fuit; et literas publicè docuit in Eleusine Alexandriæ vico. Postea accitus est in Museum Alexandrinum, ubi plures eruditi homines regiis sumtibus alebantur; ibique diu vixit Ptolemæo Philadelpho ejusque successori Euergetæ carus. Inter discipulos suos habuit Apollonium Rhodium, [de quo suprà ad p. 81.] è discipulo tandem inimicum factum quemque famoso carmine, cui titulus *Ibis*, diris devovit. Multa scripsit Callimachus sermone tum soluto tum astricto; sed pleraque breviora opuscula; quia dicere solebat, [ut narrat Athenæus, init. lib. iii.] μεγα βιβλιον ισον ειναι τω μεγαλω κακω. Ad nos tantùm pervenerunt VI Hymni, 72 Epigrammata, et multa Fragmenta. Quod de eo judicium tulit Ovidius à quibusdam habetur nimis severum: [Amor. Lib. i. 15. v. 13. 14.]

Battiades semper toto cantabitur orbe:
Quamvis ingenio non valet; arte valet.

Nam et fautores suos habet Callimachus; quos inter numeranda est doctissima femina Daciera, ejusque pater Tanaquillus Faber: à quo methodus ipsius scribendi suavis et polita judicatur, sæpiùsque Catullo et Propertio adumbrata. Hymnorum Callimachi extat quoque felicissima imitatio, numeris Anglicis suavissimis expressa, à poëtâ doctissimo, atque enthusiasmo verè Græcanico afflato. Vide *Akenside's Hym to the Naiads.* Plura de Callimaco desideranti indicabit Fab. Bib. Gr. Edit. Harlesii Vol. iii. p. 814, sqq.

CALLIMACHI EDITIONES PRÆCIPUÆ.

298. 1. *Florentina*, Editio princeps sex hymnorum prodiit, studio Lascaris, literis majusculis, Græcè, sine indicio loci et anni. Constat tamen *Florentiæ* excusam, ante ann. 1500. *in 4to.*

2. *Stephaniana* prior; inter H. Stephani poëtas principes heroici carminis. *Paris.* 1566. *in fol.*

3. *Stephaniana* posterior; cum Schol. Gr. &c. *Genevæ.* 1577. *in 4to.*

4. *Parisina*; cum notis Annæ Tanaquilli Fabri filiæ, &c. 1675. *in 4to.*

5. *Ultrajectina*; ex recensione Theodori Grævii, cum notis Rich. Bentleii et commentario Ezech. Spanhemii, &c. 1697. 2 *Voll. in* 8vo.

6. *Glasguensis*; apud Rob. et And. Foulis, 1755. *in 4to.*

7. *Lugdunensis*; cum variorum notis, et commentario Ezech. Spanhemii. Curavit Jo. Aug. Ernesti. *Lugd. Bat.* 1761. 2 *Voll. in* 8vo.

8. *Florentina*; curavit Ang. Mar. Bandinius, J. U. D. *in* 8vo.

9. *Lipsiensis*; repetitio textûs Ernestiani, sine notis, cum indice, curâ Christ. Frid. Loësneri; 1774. *in* 8vo.

10. In Brunckii Analectis Veterum Poëtarum Græcorum, *Argentor.* 1772. *in* 8vo. *p.* 423—475.

11. *Bodoniana*; cum vers. Pagnini, literis majusculis, in aliis exemplaribus literis minusculis. *Parmæ*, 1792, *in fol. et in 4to.* [Vide plura in Fab. Bib. Gr. ubi supr.

Ver. 1. ΖΗΝΟΣ οι, &c.] Ordo est: τι αλλο κεν οι [Poët. pro ει] λωϊον αειδειν παρα σπονδῃσιν Ζηνος, η θεον, αυτον, &c. Πηλαγονων [à nominat. πηλαγων, ονος,] restituit Callimacho ex Etymol. magno, pro vulgato Πηλογονων, vir summus R. Bentleius. Cæterùm Πηλαγονες, παρα το εκ Πηλου γενεσθαι, sunt *gigantes.* [Conf. Hor. lib. iii. Od. 7.]—δικασπολον ουρανιδῃσι; *jura dantem cœlicolis?*

4. ΔΙΚΤΑΙΩΝ—] Κρητῃ· Δικτη γαρ ορος Κρητης. ΛΥΚΑΙΩΙ —Αρκαδιᾳ· Λυκαιος Αρκαδιας ορος. *Schol.*

5. —επει γενος αμφηριστον.] *quoniam de loco generis controversum est.* Nam γενος est hic, *locus natalium* vel *patria.*

6. Ιδαιοισιν—] Ιδη ορος Κρητης και Τροιας· νυν δε το Κρητης φησι. *Schol.*

299. 8. Κρητες αει ψευσται.] Conf. Pauli Epist. ad Tit. i. 12. Citat hæc Paulus è Poëtâ Cretensi Epimenide.

10. —Παρρασιῃ] Ορος Αρκαδιας, το Παρρασιου του Λυκαονος. *Schol.* Εν δε σε— verte: *In Parrhasio verò te Rhea peperit,*

quæ

qua parte mons iste *maximè densus* [densissimus] *est virgultis.* 299.
Cæterùm Arcadia ipsa interdum dicitur Parrhasia.

12—14. —ουδε τι μιν, &c.] Ordo est: ουδε μην τι ἑρπετον κεχρημενον Ειλειθυιης, ουδε γυνη επιμισγεται. *neque profectò aliqua fera indigens Luciná,* [i. e. ullum pregnans animal,] *neque mulier adit.* Pro επιμισγεται vulgaris lectio est επινισσεται, quod vocabulum magnus Bentleius nunquam alibi legisse meminerat; ideoque alterum illud prætulit ex editt. Aldi et Frobenii. Occurrit tamen apud Hom. non solùm νισσομαι, sed et μετανισσομαι. [Vide Iliad μ, 119. π, 779. et alibi: item ποτινισσομαι, quod est προσνισσομαι. [Il. ι, 381.] Vide νισσετο infrà v. 25. De κεχρημενον vide suprà ad Odyss. α, 13. De ἑρπετα appositè Dydimus: ἑρπετα κυριως μεν οἱ οφεις· καταχρηστικως δε νυν παντα θηρια. Atque Th. Grævius, ex patris observatione, "Callimachi est," inquit. "sententia, nullum "aliud in illo loco, ubi natus est Jupiter, animal, nullam "mulierem peperisse. ἑρπειν apud Dores, ut sæpissimè apud "Theocritum, est *ire, incedere,* ut non mirum ἑρπετα dici "animalia non modò quæ serpunt, sed incedunt." αλλα Απιδανηες καλεουσι ἑ ωγυγιον λεχωιον 'Ρειης. *Sed Apidanes* [i. e. veteres *Arcades,* sic dicti à quodam Apide qui in Peloponneso olim regnaverat] *vocant eum antiquum Rhea parientis lectum.* Ωγυγιος hic significat *antiquus,* ab Ogyge scil. rege antiquissimo. λεχω, *puerpera;* undè λεχωιος, *ad puerperium pertinens.*

15. —μεγαλων απεθηκατο κολπων,] i. e. εθηκατο απο μεγαλων κολπων. *deposuit ex magno utero.* περιφρασικως pro ετικτε.

17. Λυματα—] Καθαρματα· τα δε χυτλωσαιτο, αντι του απολουσαιτο. *Schol.* Conf. Il. α, 312. Ordo est: ινα οἱ κε χυτλωσαιτο λυματα τοκοιο, λοεσσαι δε τεον χροα· λοεω, [idem quod λουω] f. λοεσω, in 3. sing. aor. 1. opt. λοεσαι, et redupl. σ, λοεσσαι.

21—24. —τημοσδε] Conjunctio poëtica, *tunc;* ὁτε 'Ρειη ελυσατο μιτρην, *quando Rhea solvit zonam,* quod apud veteres bis fieri solebat; "semel," ut observavit Meursius, "virgini in "primo cum marito concubitu iterùm mulieri sub primi "partûs tempus." [Vide Apoll. Rhod. Lib. i. 288.] ὑγρος Ιαων πολλας εφορει δρυας, *sanè aquosus Iäôn efferebat multas quercus desuper,* i. e. locus, ubi postea fluebat Iäon, multas produxit quercus, —πολλα δε κνωπεσσι εβαλλοντο ιλυους ανω Καρνιωνος περ εοντος διερου, *et multa fera construxerunt lustra supra Carnionem quamvis* nunc *flumen:* νισσετο δ' ανηρ— *ibatque vir aliquis,* &c.

26. —πολυειον τε Μετωπην] *Scruposámque Metopen*— Vitiosam, putat πολυστειον vulgarem scripturam Brunckius, quæ ex eo originem habet, quod librarii sæpissimè ι longam per ει scribebant.

53. —Νεδη] Ονομα νυμφης Ωκεανινης, θρεψαμενης τον Δια. *Schol.*

34. Κισθμον ες Κρηταιον,] Non dubitat Ernestius hanc veteram esse lectionem, pro vulgari Κνωσσον ωπο Κρ.

35. Πρεσβυτατη Νυμφεων, &c.] Nedæ *maximè venerandæ Nympharum,*— [Hesych. Πρεσβυτατη, εντιμοτατη,] *quæ ipsi* [Rheæ scil.] *obstetricata fuit.* Quidam tamen contendunt μιν ad Jovem referri, et μαιωσατο hic reddi debere *nutricabat.*

38. —το μεν πολι] Vocem πολι non pro ποτε accipio, id est, *olim*, sed pro πολυ, quam παρασχηματισμον esse notum est. STEPHANUS. πολι, si genuinum esset, nemo dubitat quin pro πυ positum esset. Plus quam παραπλασματικον est. Suspicor, legendum το μεν μαλα πολυ— adjectivum πολυς ubicunque intenditur significatio, comitem ferè habet μαλα. BRUNCK.

300. 40. —Νηρηϊ] Νηρευς, -εος, Ion. -ηος, Deus maris, hic pro ipso mari. Uxor ejus erat Doris, filiæ autem Nereides. Quæ sequuntur sic construe cum H. Steph. Υιωνοι δε Λυκαονιης αρκτοιο πινουσι μιν—παλαιοτατον ὑδωρ. *Nepotes autem Lycaoniæ ursæ potant illum fluvium—aquam antiquissimam.* Cæterùm de Lycaoniâ ursâ ita Schol. Της πρωην λεγομενης Καλλιστης, Λυκαονος δε θυγατρος. εξ ης και Διος μεταβληθεντος εις Αρτεμιν, γινεται ὁ Αρκας, αφ' οὑ οἱ Αρκαδες.

44. Τυτθον] Το τηνικαυτα. *Schol.* ομφαλος απεπεσε σοι omphalus [i. e. *umbilicus* seu *funis umbilicalis*] *tibi decidit.*

46—48. —Κυρβαντων ἑταραι] Socias Corybantum appellat Melias, quia Meliæ dicuntur arborum nymphæ, quæ utique in sylvestribus degunt locis, non secùs ac ipsi Corybantes. ROBORTELLUS. Προσεπηχυναντο, ως τους πηχεις ελαβον.—Αδρηστεια, αδελφη Κουρητων.—Λικνῳ σε, εν γαρ λικνοις τοπαλαιον κατεκοιμιζον τα βρεφη, πλουτον και καρπους οιωνιζομενοι' λικνον ην, το κοσκινον, η το κανεον, εν ᾡ τα παιδια τιθεασιν. *Schol.* συ δ' εθησαο πιονα μαζον, &c. *tu autem suxisti pingue uber*— θαω, f. θησω. *præbeo et porrigo aliquid fruendum;* unde in voce med. *sugo.*

49. —Αμαλθειης] Ουτως καλειτο ἡ αιξ του Δια θρεψασα. λεγεται δε απο μεν τα ενος κερατος αμβροσιαν ρειν, απο δε τε αλλα νεκταρ. *Schol.* [Cf. Ovid. Fast. Lib. V, 115.] επι δε βρως δε, &c.

50. —εξαπιναια] Τυτθον, εξαιφνης εγενετο ἡ Ιδα πλεια μελισσης. *Schol.* Cæterùm his verbis τα τε κλεουσι Πανακρα, ostendit, undè apem vocaverit Panacridem.—Existimo autem Πανακρα esse dicta, à summâ altitudine, ut παν hoc in nomine sit augentis, sicut in aliis quibus est præfixum. STEPHANUS.

52. Ουλα] Adverbialiter hic sumitur. Videtur autem esse ab ολοος, *perniciosus:* unde reddi potest *vehementer, strenuè.* —Κουρητες ωρχησαντο πρυλιν περι σε. *Curetes saltârunt pyrricham circa te.* "Πρυλις," inquit Meursius, "Cypriorum linguâ "saltatio armata dicebatur, quæ alias πυρριχη.—Sanè πρυλιν "Hesychius quoque πυρριχῃ interpretatur. Pyrricha verò "saltatio

"saltatio apud veteres nobilissima erat, memineruntque ejus 300.
"auctores plurimi." Vide Coll. Gr. Min. ad p. 94. n. 4.

55. —ἠέξευ,] Idem quod ηὔξου, imperf. ab αὐξόμαι, *cresco* in act. voce αὔξω, idem quod αὐξάνω, *augeo*, —ἔτραφες autem hic sumi videtur in sensu intransitivo, Angl. *didst thrive*. Putant tamen viri eruditissimi vocem esse activam pro passivâ positam, ἔτραφες scil. pro ἐτράφης, *nutritus es*; et citant ex Hom. Il. ε, 55. ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ, et Od. γ, 28. τραφέμεν idem scil. ac τραφῆναι. Est vero ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ, Angl. *thrive under their mother*; ubi sermo est de pare leonum; et aor. in sensu maximè indeterminato reddi postulat per tempus præs. ut notum: et præterea, si ἐτραφέτην esset pro ἐτραφήτην, præp. ὑπὸ, ni multùm fallor, genitivum adscisceret. In loco etiam citato Odysseæ —γενέσθαι τε τραφέμεν τε possunt reddi *natumque esse atque crevisse*. Opinatur doctissimus meus amicus Th. Burgess, probabile esse istum activæ formæ usum vetustissimis temporibus creberrimum fuisse. [Append. ad Dawesii Miscell. Crit. p. 388. ubi vide plura.] Quæ idem vir egregius tradidit infrà [p. 493. sqq.] de verborum sensu neutro, deque pronomine reciproco subaudito, lectu sunt dignissima; quibus, si vis, quæ et nos breviter notavimus potes adjungere, Vol. I. ad p. 3. n. 7. p. 39. n. 4. p. 86. n. 8.

56. —ἀνήβησας,] Ἀέξεσθαι ad *infantem* refero, τρέφειν ad *puerum*, ἀνηβᾶν ad eum *qui ad pubertatem contendit*; et sequentia *puberis facti* sunt signa. Optime ἀν-ήβησας, *pubertatem assecutus es*, *puber es factus*: nec abundare videtur ἀνα, sed eam vim habere, quæ significatur nostro, *grown up*. BURGESS.

57. —ἐφράσσω πάντα τέλεια] *excogitasti omnia perfecta*, i. e. ut Steph. interpretatur, *cogitasti omnia tanquam adultus*. vel ut Ernestius, *virilem animum habuisti*. Φράζομαι in voc. med. est *excogito*, *delibero*. aor. 1. med. ἐφρασάμην, ἐφράσαο, eliso σ ἐφράαο, redulp. σ more poët. ἐφράσσαο, post contractè ἐφράσσω.

59. —ἐπιδαίσιον] Vis verbi ἐπιδαίσιος omnes fefellit. Est autem οἶκος ἐπιδαίσιος, *domus ad epulandum accommodata*, *sive ad vitam beatè et hilariter transigendam*. Quod dii scil. faciunt. TOUP, Emendatt. in Suid. p. iv. ubi vide plura.

60. Δηναιοὶ] *Prisci*, &c. Vide Il. ε, 407.

61. Φάντο πάλον, &c.] Ordo est: ἔφαντο πάλον διατμῆξαι δώματα Κρονίδῃσι τριχῆ, *dixerunt sortem divisisse sedes Saturnidis trifariam*.

64, 65. —τὰ δὲ, &c.] Sic construe: τὰ δὲ διαχεῖ τόσσον ὅσον [ἐστι] πλεῖστον. *illa autem differunt tantum quantum est plurimum*, i. e. *maximè*. Vide suprà ad p. 217. v. 45. Ψευδοίμην, &c. cum Ernestio sic interpretare; Si mentiri vellem, tamen

tamen *mentirer quæ probabilia essent auribus*: hæc autem nullam verisimilitudinis speciem habent.

66. —εσσηνα] Εσσην κυριως ὁ βασιλευς των μελισσων· νυν δε ὁ των ανδρων. *Schol.*

70. Εἱλεο δ' αιζηων ὁ τι φερτατον·] *Delegis autem quodcunque præstantissimum est juvenum*, i. e. *præstantissimos juvenum.* Sic Iliad. β, 660. —αστεα πολλα διετρεφεων αιζηων. Ad quæ Eustath. Το δε διοτρεφων αιζηων, ταυτον εστι τῳ βασιλικων ανδρων, ως δηλαδη πολεις ανακτων. Et observavit doctissima Daciera, Hesiodum hominem quadragenarium αιζηον vocare, L. ii. 59.

72. Αλλα τα μεν, &c.] *Sed hæc quidem diis minoribus permisisti alia aliis curanda*,—ελιζων, Æol. compar. ab ολιγος· αντιπαρηκας, sic pro vulgato αυθι παρηκας dedit Valck. ad Eur. Hipp. p. 178.

301. 75. —τι δ' ου κρατεοντες ὑπ' ισχυν;] Sic solent aulici adulari reges.

76, 77. Αυτικα] *Exempli gratiâ.* [Vide Ernestium ad Xenoph. Mem. iv, 7. 1.] —ϊχνευτηρας δε Χιτωνης Αρτεμιδος, *venatores autem Chitones Dianæ.* Diana dicta Χιτωνη, απο του δημου Αττικης ejus nominis, ubi statua lignea ei posita erat.

80—84. —τῳ και σφι τεην εκρινας λαξιν.] *Quare et illis tuam adjudicas sortem: ipse autem sedes in summis urbibus inspector* —οι [των] οἱ ιθυνει λαον ὑπο σκολιῃς δικαις, οι [των οἱ ιθυνεσι λαον] εμπαλιν, *et eorum qui regunt populum iniquis judiciis et qui contra*: [επωψιος hic active sumitur, *inspector*; apud Hom. verò passivè, *qui conspicitur.*] ἐβαλες δε ῥυηφενιην σφισιν, &c. *et illis largiris divitias et opes affatim*: ubi notandus aor. in sensu maximè indeterminato. Vide Vol. I. ad p. 19. n. 6.

85, 86. —εοικε δε, &c.] Licet autem *hoc conjicere in nostro rege*;— [Ptolemæo scil. illo Philadelpho] *is enim longè alios prætergressus est.*

87. —Τα κεν ηρι νοηση.] *quæcunque manè excogitaverit*; [Ita legendus hic locus, pro τα κεν ἐηι, &c. quæ versum pessundant; ut dudùm viderunt eruditi, approbante Brunckio, confirmante Toupio, in Addendis ad Theocr. pag. 401.] Quæ autem sequuntur sic construe: ἑσπεριος [τελει] τα μεγιστα [τα κεν νοηση ηρι] δε [τελει] τα μειονα ευτε νοηση. *Vesperi perficit maxima, quæ cogitaverit* manè, *perficit autem minora, statim ac ea excogitaverit.* Oἱ δε [τελουσι] τα μεν πλειωνι, τα δε ουχ ἑνι. *Ii autem* perficiunt *alia quidem anno, alia autem non uno anno*: αυτο των δε αυλος παμπαν εκολουσας αντ, *ab aliis ipse omninò adimis affectionem*, ενεκλασας δε μενοινην, *et eorum frangis animi impetum.* ενεκλασσας scribi debuit cum duplice σ, ut Brunckius rectè monuit. Vide Od. ζ, 128.

93. Ου γενετ', ουκ εσται·] Pravâ interpunctione laborat hic versus.

verſus. Scr. Ου γυνη, ουκ ειαι, τις κεν Διος ηργματ' αωτω· τις poſitum eſt poſt pro ὁς, quo de videndus Bentley ad Callimachi ipſius Epigr. xxx. editiones Erneſti. BRUNCK. Vide quoque doctiſſimum Burgeſs, ad Dawes Miſc. Crit. p. 393. ſqq.

95. Ουτ' αρετας ατερ, &c.] Similis ſententia ſæpè occurrit apud veteres.

---

* ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ, &c.] IN LAVACRUM PALLADIS. Εν τινι ημερᾳ αφωρισμενῃ εθος ειχον αἱ Αργειαι γυναικες λαμβανειν το αγαλμα της Αθηνας, και το Διομηδους, και αγειν επι τον Ιναχον, κακει απολυειν. *Schol.* Hoc poëmatium Doricè ſcriptum eſt, quia tunc Argis erat Callimachus: ideoque cunctâ illi gratificari volens ejus dialecto utitur: neque perpetuò Ægyptum aut Cyrenen incoluit, nam et in Siciliâ vixit. DACIERIA. 302.

Ver. 2. 3. —ταν ἱππων, &c.] *equos ſacros jam hinnientes audivi*, ταν φρυασσομεναν, &c. Dor. pro των φρυασσομενων, &c. και ἁ θεος ευτυκος ἑρπει, *et dea benè ornata incedit*. De ἑρπω vide ſuprà ad Theocr. Idyll. xviii. 40. p. 244.

4. Σουσθε νυν,] Ορμασθε. *Schol.* σουσθε pro σευσθε, a σευω, *ſervo in fugam verto*. νυν, ſine accentu circumflexo, idem quod δη.

5. —τως μεγαλως απενιψατο παχεας,] *amplos lavit lacertos*. μεγαλως Dor. pro μεγαλους. Obſervent diſcentes aor. med. in ſenſu maxime indeterminato. Παχεος, inquit Schol. απο μερους το ὁλον.

6. —ἱππειαν] Dor. pro ἱππειων.

7, 8. Ουδ' ὁκα δη, &c.] *Ne tum quidem* [lavit lacertos ſcil.] *cum cruore fædata omnia ferens arma, ab impiis rediit gigantibus*. [λυθρῳ πεπαλαγμενα Homerica ſunt, Il. ζ, 268. Vide Hor. L. iii. 4. 53, ſqq. et ibi doctiſſimum Janium.

10—12. —παγαις εκλυσατο, &c.] *undis abluit Oceani ſudorem et guttas*, i. e. ſudorem ſtillantem: [εκλυσσε à κλυζω, *abluo*. Ωκεανω genit. Dor. ιδρω per apocop. pro ιδρωτα,] εφαιβαισε δε παντα πεπαγοτα αφρον απο χαλινοφαγων στοματων. Angl. *and waſhes away all the clotted ſoam from their bitchamping mouths*. εφοιβασε, Dor. pro εφοιβησε, à φοιβαω.

17. —κατοπτριν·] Neſcio undè petita ſit hæc lectio quam meritò damnat Spanheim. Ad manum nunc habeo editiones Ang. Politiani, Aldi Manutii et Benenati, in quibus omnibus κατοπτρον, quod procul dubio reponendum. BRUNCK. —ομμα τε τηνας, i. e. το ομμα εκεινης.

18—20. Ουδ' ὁκα, &c.] *Nec quandò in Idâ Phryx judicavit litem*,— [Ιδᾳ pro Ιδῃ, eſt ex conjecturâ R. Bentleii Judicium Paridis etiam pueris notum.] μεγαλα θεος εβλεψε ουδ'

ει

ες ορειχαλκον, ουδ' ες διαφαινομεναν δινην Σιμοεντος, *magna dea inspexit vel orichalcum, vel pellucidum verticem Simoëntis.* Orichalchum æris genus pallidius fuit, ut è Virgilio colligendum est. Æn. xii. 87. [ubi vide Heynium; item ad Ecl. ii, 25.] Apud Græcos et Romanos antiquissimos laudatissima erat speculorum materies.

23—26. 'Α δι,—] *Ipsa autem,* διαθρεξασα δις εξηκοντα διαυλως, οια τοι Λακεδαιμονιοι αστερες παρ' Ευρωτᾳ, λαβοισα λιτα χριματα, εκγονα τας ιδιας φυταλιας, ετριψατο εμπεραμως, *emensa bis sexaginta diaulos,* [διαυλος *duplex stadium,* eundo scil. et redeundo. DACIERIA.] *sicut ad Eurotam Lacedæmonia sidera,* [οι Διοσκουροι scil. quos vocat Hor. *lucida sidera*] *assumtis puris unguentis natis in proprio horto,*] [i. e. assumto puro oleo, &c. Olea nempè Palladi sacra.] *infricat scitè.* Conf. Iliad. ξ, 170, sqq.

27, 28. —το δ' ερευθος ανεδραμε,] *rubor autem ei recurrit,* [ειη εχειν τοιαν] χροιαν οιαν η ροδον πρωι, η κοκκος σιδας εχει, *habenti talem colorem qualem aut rosa matutina, aut granum mali punici habet.*

303. 29. —αρσεν—ελαιον,] *masculum oleum,* ita hic appellatum, quo fricantur et simul validiores redduntur athletæ. SPANH.

34. —Αρεστοριδαν.] Αρεστοριδαι, φυλη επισημος εν Αργει. *Schol.*

35—39. Ω 'θανα,] i. e. Ω Αθανα,—φερεται δε και ά Διομηδεος ασπις, &c. Ex hoc loco apparet, apud Argivos, una cum Palladis simulacro mos fuisse ut *Diomedis Clypeus* ad Lavacrum seu Inachum fluvium, ibi quoque abluendus, stato ac solënni die deferretur: uti notavit doctissimus Sphanhemius. —τυν Ion. et Poët. pro συ. —τον ιρον αγαλμα— Vide Heynii Excurs. ix ad Æn. Lib. ii.

41, 42. —απορρωγεσσιν—εν πετραις] Εν πετραις αποσρωγυιαις. *Schol.* Παλλατιδες— à recondito nempè ibi Minervæ simulacro, seu *Palladio* id nomen in posterum hic Argolidos scopulus nactus. SPANHEIM.

45. —μη βαπτετε·] Intellige καλπιδας ες Ιναχον. ERNESTI.

47, 48. —Φυσαδειαν—Αμυμωναν—] δυο κρηναι. quarum posteriorem poëta vocat, ταν Δαναω, *filiam Danai.*

50. —φορβαιων—εξ ορεων,] *è montibus pabulo latis, pascuis abundantibus.* DACIERIA.

52. Φρασδευ,] *Cave,*— Vide suprà ad Theocr. Idyll. ii, 69. p. 223.

54. Τωργος ισοψεται] i. e. Το Αργος ισοψεται.

304. 69. Καιπερ—ευσαν, &c.] *quamvis esset dialecta sodalis Minervæ.* ευσαν pro ουσαν.

70, —λυσαμενα—λωντο·] λυσαμενα dualis est numeri, quia construitur cùm λωντο—Legendum est λωτο, nam in superiori versu est λυσαμενα περονας, nisi λυσαμενα sit in duali; nam tunc λωντο

λωντο retinendum, quod pro ελουοντο, λωοντο, λωντο. DACIERIA. 'Ιππω επι κρανᾳ, i. e. εφ' 'Ιππωκρηνᾳ, in *Hippocrene*— Post hunc versum, inquit Brunckius, insertum legitur vulgò distichum manifestò spurium.

72. —μεσαμερια—] Vulgò μεσαμβρινα· sed corripitur ι in μεσαμβρινα. Vide Theocr. i. 15. Contra apud eundem vii, 21. legitur Σιμιχιδα, πᾳ δη τυ μεσαμεριον ποδας ελκεις; Distichon autem, quod omisit Brunckius, ineptum quidem est; tamen in hoc poëmate repetitio ejusmodi sæpè occurrit. T. Y.

76. —τα μη θεμις ις.] ις pro ιν Dor. Vulgò τα μη θεμιδες.

89. —δορκας ολεσσας, &c.] *pro damis amissis et paucis capreis lumina pueri habes.*

91—44. Παχεσιν—] Sic construe: ματηρ μεν περιλαβοισα φιλον παιδα αμφοτεραισι παχεσιν εσχε οιτον γοερων αηδονιδων, *mater quidem amplexa suum filium utrisque brachiis, habuit infelix fatum flebilium lusciniarum;* "hoc est," ut observavit Th. Grævius, "lugubri conquestione filium deplorans ad instar lusciniæ. "Cantus enim lusciniæ apud veteres proverbio locum dedit, "quo utuntur de maximè tristibus." Pro Παχεσιν αμφοτεροισι, lectio vulgata est 'Α μεν επ' αμφοτεραισι, quam doctissimus Valckenaer corrigendam proposuit; et εσχε pro αγε est Brunckii ex loco Homerico, Iliad. ι, 559.

98—100. —Κρονιοι δ' ώδε λεγοντι νομοι·] *Sed Saturniæ leges* 305
ita declarant: λεγοντι Dor. pro λεγουσι.] —μισθω τουτο ιδειν μεγαλῳ, Angl. *that the sight costs him dear.*

106. Ποσσα δ' Αρισταιος,] Ακταιων, υιος Αυτονοης και Αρισταιου ύπο των ιδιων κυνων εσπαραχθη, δια το την Αρτεμιν ιδειν λουομενην. *Schol.* Autonoë autem filia erat Cadmi, ideoque Cadmëis dicta. Vide Coll. Gr. Min. p. 21.

112. —αλλ' αυται τον πριν ανακτα, &c.] *Sed ipsi dominum antè suum canes tum comedent:*—De canibus loquentes Græci vulgò utuntur fem. gen. ut notum. δειπνασευντι Dor. pro δειπνησουσι, ut ρυσευνται paulò suprà pro ρυσονται, et infrà λεξευνται pro λεξονται, *colliget*. vulgò δεξονται, *accipiet.*

118. —μενευντι] Dor. pro μενουσι.

121. —ός αισιος,] *quicunque faustus est,* [ales scil.] οί τε πετονται ηλιθα, *et quicunque volant temerè.* ηλιθα Schol. ματην,

124. —Λαβδακιδας.] Vide suprà ad Soph. Œdip. Tyr.

129. —Αγεσιλᾳ.] Eadem significatione quâ Αγεσιλαος, di- 306
citur etiam Αγεσιλας: quæ terminatio magis convenit linguæ Doricæ. STEPHANUS. μεγαλῳ Αγεσιλᾳ, *magno populorum ductori,* Diti scil.

131. —πατρωϊα παντα φερεσθαι.] *ut communia omnia cum patre haberet.* Vide Iliad. α. 526.

133. —ματηρ δ' αυτις ετικτε θεων.] undè et αμητωρ dicta est. Vide Coll. Gr. Min. p. 48.

135. Ψευδεα·—δυσηνις.] Lacuna est in hoc disticho. MSS. Codd. addiderunt ψευδεα, cætera è conjecturâ supplevit Brunckius.

138. —τον τ' ολολυγαις.] cumque vociferationibus. καδευ, Dor. pro κηδευ, à κηδομαι, curo.

141. —και Δαναων κληρον άπαντα σαω.] et Danaorum fortunam omnem conserva. σαω per. apocop. pro σαωζε.

⁂ Hanc elegantem Callimachi hymnum versibus Glyconiis Latinè adumbravit celeberrimus Gul. Jones, anno ætatis décimo septimo, priusquam Politiani Miscellanea legerat, qui versibus elegiacis eundem quoque Latinè reddiderat. Vide Poës. Asiat. Comm. App. p. 532.

II. NOTÆ IN SENTENTIAS.

307. * SENTENTIÆ.] Hæ γνωμαι, sive *Sententiæ*, desumtæ sunt ex Poëtis Græcis, qui vulgò vocantur *Gnomici*; et à quibus vitæ præcepta utilissima traduntur, formâ orationis brevi ac simplici, nec tamen invenustâ. Harum reliquiarum, tametsi sæpiùs typis descriptæ sint, quum Brunckius vir doctissimus editionem accuratam et venustam nullam viderat, veteris sapientiæ, Græcæque elegantiæ studiosis gratum se facturum quid putavit, si eis enchiridion nitidiùs ornatum traderet. In his igitur Excerptis editionem Brunckii [*Argentorati*, 1784. *in* 12*mo*.] sequendam præ cæteris duximus.

---

† ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ—] Mimnermus è Colophone, Ioniæ oppido, Solonis æqualis, clarus erat poëta elegiacus, et inventor habitus carminis pentametri. Dè eo parùm constat; et nihil ejus, nisi pauca fragmenta, restat.

I. 1. Τις δε βιος, &c.] Horum versuum interpretatio celeberrimi Hugonis Grotii sic incipit: *Vita quid est, quid dulce, nisi juvet aurea Cypris? Tum peream, Veneris quum mihi cura perit.* Ad hunc locum respexit Hor. *Si, Mimnermus uti censet*, &c. Lib. i. Epist. vii, 65. Venustam hujus fragmenti versionem Gallicam vide in Brunckii Notis; et in Actis Par. Acad. Tom. x. p. 294.

II. 1. Ἡμεις.] Sic construe: Ἡμεις ἰκελοι τοις [φυλλοις] οἱα τε φυλλα πολυανθεμος ὡρα ηρος φυει, ὁτ' αιψ— In vulgatis et in Br. Analect. est αιψ, i. e. αιψα, *statim, subitò*. αψ, quod Br. dedit in Poët. Gnom. est *rursùs*.

II.

11. —οικος τρυχεται,] *domus*, i. e. *res domestica exhauritur*. 308.
τρυχω est *attero, absumo, exhaurio*.

III. 1. Αυτικ' εμοι—] Hujus fragmenti tres primi versus desunt in Stobæo. Eos è Theognide supplevi. BRUNCK.

IV. 1. Αι γαρ—] Distichon hoc legitur apud Diog. Laert. in Solonis vitâ. *Idem.* Αι γαρ, *Utinam.* Vide Vol. I. ad p. 70. n. 4.

V. 1. Δειλοι—] Idem occurrit in Brunckii Poëtis Gnomicis d. 70. quod sic interpretatur celeberrimus Hugo Grotius:

Omnes viris solemus excellentibus
Livere vivis, mortuis laudem dare.

---

* ΣΟΛΩΝΟΣ—I. 1. Ισον τοι πλουτουσιν,] Hos versus, qui in 309
Theognideis vulgò leguntur, ad ver. 719. Solonis esse constat, Plutarchi testimonio, qui partem eorum laudat initio illius vitæ. BRUNCK. *Ex æquo sanè divites sunt.* ὅτῳ πολυς αργυρος εστι, &c. is scil. *cuicunque*, &c. και ᾧ μονα ταυτα, &c. *et is cui hæc sola adsunt*— παθειν ἁβρα γαστρι τε και πλευραις και ποσιν, παιδος τ' ηδε γυναικος, *lautus* scil. *victus et vestitus*; *liberi quoque et uxor: idque quum horum tempus venerit, et simul pubertas fuerit congrua.*

5. —ὅταν δε γε—] Hæc ita vertit Hugo Grotius: *Nam quum maturuit ætas, et vita in medio florida curriculo est, has solas homo sentit opes.*

II. Hos Solonis versus servavit Philo Judæus, T. i. p. 25. Extant etiam apud Clementem Alex. p. 184. BRUNCK.

1. —ἑρκος οδοντων φυσας, &c.] ἑρκος οδοντων, non hic videtur esse *labia*, ut vulgò redditur apud Homerum, sed *ipsi dentes*. Angl. *After once exhibiting teeth, continues to produce them during his first seven years.*

5. Τῃ τριτατῃ—] Supple ἑβδομαδι, Angl. *the third seven years.* [ἑβδομας est *numerus septenarius.*] γενειον λαχνουται επι γυιων αεξομενων, χροιης αμειβομενης ανθος. Angl. *his beard thickens, while his limbs are growing strong, his skin changing its florid down* (for a manlier clothing.)

9. Πεμπτῃ—] Scil. ἑβδομαδι, ὡριον [εστιν] ανδρα, &c.

11. Τῃ δ' εκτῃ—] Angl. *And in the sixth period of seven years* [i. e. from 35 to 42] *the mind of a man is adapted to*

every thing, ουδε θελει ετι ὁμως, &c. *but does not incline, in the same manner* as formerly *to do trifling things.*

13. Ἑπτα δε—] Ordo eſt: ει ἑπτα τι εκτω εβδομαδι [εστι] μεγ' αριστος [κατα] νουν και γλωσσαν, &c.

15. —μαλακωτερα δ' αυτου—] Supple τα εργα— Angl. *but* his feats *with respect to great activity*, are *feebler* both *in body and in understanding.*— ſecundum lectionem Brunckianam, quæ eſt σωματι και σοφιη· ſed hujus vulgata ſcriptura—σωμα τε και σοφιη—ita reddi debet: *but both his body and understanding are feebler with respect to any great exertion.*

310. 18. Ουκ αν αωρος εων,—] *Quum non ſit immaturus, ſortem mortis obeat.* Vel potiùs: *Non eſſet ei immaturum mortis ſortem obire.*

III. Hoc fragmentum apud Dog. Laert. p. 30. et in Plutarchi Solone extat: ſed apud neutrum integrum. BRUNCK; cujus in Analect. ſic inſcribitur: Εξ ελεγειας τινος περι της τε Πεισιστρατου τυραννιδος.

IV. Πρες,—] Vide ſuprà p. 308. IV. Quatuor primos verſus exhibet Diog. Laert. Ultimum diſtichon laudat Plutarchus in compar. Solonis et Publicolæ. BRUNCK. Et ſic redditur à celeberrimo H. Grotio:

Ne mihi ſit lethum planctu ſine: ſed mea triſtes
Funera amicorum condecorent lachrymæ.

V. 1. Πολλοι γαρ—] In Poëtis Gnomicis, ubi hoc epigr. inſeritur, p. 77. Brunckius pro γαρ edidit μεν. Sed γαρ forſan rectiùs, et merum eſſe fragmentum indicat. Pro εστι in fin. v. 3. idem Br. ſcribendum propoſuit αιει.

2. διαμειψομεθα της αρετης τον πλουτον·] Sic Hor. *Cur valle permutem Sabinâ Divitias operoſiores?* Lib. iii. Od. i, 47.

---

311. * ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ—I.] Vulgò inſcribitur: Εις τον θνητων βιον.

1. Ουδεν—] Primus hujus carminis verſus omiſſus in Stobæo. Integrum carmen legitur in appendice Anthologiæ. BRUNCK. Elegiæ videtur particula. Vituperat mortales, qui rerum humanarum mutabilitatem non reputent. JACOBS.

2. Χιος—ανηρ.] Homerus ſcil. Vide Theocr. Idyll. vii, 47. et ſuprà ad p. 3. Verſus hìc laudatus occurrit apud Iliad. ζ, 146. Vide etiam ſuprà, Mimnerm. II. p. 307. Cf. Hor. Art. Poët. 60, ſqq.

7. —οφρα τις ανθος εχη—] Dum juventutis flore fruimur, mentis levitas multa deſignat non habitura exitum. JACOBS.

14.

14. —των αγαθων—] Supple τινα, et redde: *Perfer ea, genio quæ juvant indulgens.* T. Y. Hæc apud animum tuum reputans, usque ad vitæ terminum indulge genio animumque bonorum fructu impertire ne dubites. JACOBS.

II. Vulgò inscribitur: Εις βιον ανθρωπινον.

5. —εκτελευτησει—] Sic codex benè. Solœcum est εκτελευτηση. BRUNCK.

6. —καπιπειθειη—] επιπειθειη, *fiducia*, vox est, qua lexica augeri possunt. *Idem.*

7. Απρηκτον ὁρμαινοντας.] *temerè cogitantes.*

11. Φθανει—] Ordo est: αζηλον δε γηρας φθανει λαβον τον μεν πριν, &c.

17. Θνησκουσιν,—] Hunc versum rectè legi vix credibile est. 312.
T. Y.

18. Οἱ δ' αγχονην ἡψαντο—] Ad verbum: *aptant suspendium sibi*, i. e. *mortem sibi consciscunt laqueo,*— καυταγρετοι, *et sponte suâ*—

20. Οὑτω κακων απ' ουδεν.] απ' pro απεστι.

23. —εραμεν,] Optativ. est. Perperam ερωμεν sine ι subscripto, et αικιζομεθα vel αικιζωμεθα. Benè in cod. scriptum αικιζοιμεθα. εχοντες neutraliter hic adhibitum pro οντες. BRUNCK.

III. 1. Γυναικος ουδεν—] Dixerat, si memini, Hesiodus:

> Ουδεν γαρ τι γυναικος ανηρ ληΐζετ' αμεινον
> Της αγαθης· της δ' αυτε κακης ου ῥιγιον αλλο.

Ita rectè memoriter citavit T. Young. Vide Oper. et Dies, v. 702.

---

* ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.] *Pythagoræ Aurea Dicta.* Pythagoras, ex insulâ Samo oriundus, philosophus erat antiquissimus ac celeberrimus. Sed de tempore quo potissimùm vixerit non convenit inter eruditos; quorum tamen de hac re diversas sententias non est hujus loci perpendere. [Vide celeberrimum illud ingentique eruditione refertum opus magni Bentleii, *A Dissertation upon the Epistles of Phalaris*, p. 49, sqq. item *Jackson's Chronological Antiquities*, Vol. ii. p. 374. *Dodwell* de Cyclis, p. 137, sqq. &c. Vulgaris opinio est eum vixisse inter Olymp. LIII. 1. et LXXI, 2. i. e. inter annum ante Chr. N. 568, et 495.] Neque instituti nostri natura nos patitur de doctrinâ Pythagoreâ hìc disquirere. [Studiosa Juventus adeat librum utilissimum, *A Summary of Geography and History, both Antient and Modern; by Alexander Adam, LL. D.* p. 12, sqq.] Quod autem ad

hæcce

hæcce *Aurea Carmina* attinet, quæ ſub nomine Pythagoræ circumferuntur, quoniam ipſe nihil à ſe ſcriptum reliquerit, ea vel uni alicui ex ejus diſcipulis, qui doctrinam à Pythagorâ acceptam in hiſce verſiculis exprimere potuiſſet; vel cuivis alii vetuſti ævi attribuenda ſunt. Utcunque ſit, propter excellentiam, appellationem *aureorum* haud immeritò conſecuta videntur. Cæterùm eorum tantus eſt ubique proventus editionum, ut nec vacet nec operæ pretium foret eas hîc recenſere. Pleniſſima ſunt—Jo. Adam Schier, *Lipſiæ*, 1750 *in* 8*vo*. et Eberhard Gottlob Glandorf, cum præf. Ch. G. Heyne, *Lipſiæ*, 1777. *in* 8*vo*.

Ver. 1. —νομῳ ὡς διακειται.] *ut lege conſtitutum eſt.*

7. Μηδ'—] *Et non*— οφρα δυνῃ, *quoad poteris*, εχθαιρε, *oderis*— &c. Ignoſcendum amicis, quantum potes. Nam facultas vicina eſt neceſſitati, h. e. neque enim ſemper potes: nam ſæpè facultas impeditur neceſſitate. MARCILIUS.

313. 16. Χρηματα δ'—] *Pecunia verò interdùm acquiri ſolet, interdùm amitti.* [Vide Coll. Gr. Min. ad p. 6. n. 5.] Vel ut T. Young, *Pecuniam verò aliquando acquirere, aliquando perdere poſſe diſce.*

18. Ἡν αν μοιραν ἐχῃς,] *Quam ſortem obtinueris, eam fer æquo animo.*

28. Δειλυ,—] Προς δειλυ ανδρος, Eſt *ſtolidi hominis*,— convenit *ſtolido homini*,—

44. —επιπλησσειο.] *te reprehende.*

314. 47. Ναι μα—] *Juro per eum qui animæ noſtræ tradidit*, h. e. docuit, nempè Pythagoras, per quem jurârunt ejus diſcipuli, *quaternarium*, h. e. deum. Alii aliter. Vide Moſhem. ad Cudworthi Syſtema Intellectuale p. 451. Quaternarium quidam putant, eſſe ignem, terram, aërem, aquam, prima elementa, è quibus omnia profluunt: denarium eſſe naturæ totius Univerſitatem, &c. HARLES. Vide Porſon. ad Eur. Med. v. 629. p. 50.

51. —ᾗτι ἑκαστα διερχεται,] Marcilius interpretatur: *quatenùs quidque progreditur* ab imperfectis naturis ad ſtirpes: à ſtirpibus ad pecudes et deinceps ad homines, heroes, et ſuperos: *quatenùs quidque* coercetur, h. e. retrò contráque ſuperatur à cœleſtibus herorum genus, et ſic deorsùm uſque ad ſtirpes imperfectáque delabuntur. Conf. Ovid. Metam. xv. Fab. 3. *Idem.*

52. —ἡ θεμις εςι,] *quatenùs fas eſt. Idem.*

57. —ὡς δε κυλινδροι—] *inſtar cylindorum in aliud atque aliud corpus feruntur.* De hac animorum migratione multi multa ſcripsêre. Vide Schier. ad h. l. *Idem.* Hîc autem de

de migratione non agitur; tantùm de instabilitate animi. T. Y.

59. —ερις—] Sermo est de contentione rationis et appetitûs, λαλαθει βλαπτουσα, clam, latenter nocet. Idem. Vide Vol. I. ad p. 87. n. 1.

61. —η πολλων κε—] Salmasius ita reddit: revera multis malis hominum mentes liberares, si omnibus monstrares, quali quisque genio, i. e. animo utitur.

64. —ιερα—φυσις—] h. e. το θειον sive deus, εκαστα, h. e. τα δεοντα, omnia quæ necessaria sunt ad animi sui notitiam.

66. Εξακεσαις,] Remedio adhibito—

67. Αλλ' ειργε βρωτων,—] Sed abstine cibis, quos diximus, cum in purgationibus tum in animi solutione dijudicans. Totum hoc alludit ad placita Pythagoræa. Vide Bruckeri Hist. Philosophiæ.

69. —γνωμην—αριστην.] rationem optimam—

---

* ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ—] Theognidis poësis quæ superest, non 315. est continuum opus, sed ex fragmentis constat è variis illius hominis elegiis aut poëmatibus excerptis. BRUNCK. Erat autem Theognis Megarâ, in Achaiâ, ortus: et floruit circiter Olymp. LVIII. ante Chr. N. 544. Ex ejus Sententiis, quæ adhuc restant, Brunckius dedit 1182. Eorum, quæ sunt apud Stobæum, Latinis versibus reddita sunt ab Hugone Grotio.

Ver. 1.—συνεδων—] Participium. Sic Ald. et codd. Perperam in sequioribus editt. συνεδως. BRUNCK. Η πλουτειν, i. e. μαλλον η—

5. Κτησασθαι.] Hanc lectionem Xenophontis apud Stobæum, edit. Gesneri p. 499. vulgari θνησκειν meritò prætulit Brunckius.

13. Αυτος, &c.] Ordo est: Αυτος τοι ενδοξος αγεται εις οικους τουτων κακοδοξον. ειδως ευσαν κακοπατριν, πειθομενος χρημασι, επει κρατιστη αναγκη, ή τε θηκε νοον ανδρος τλημονα, εντυει μιν.

21. Οἱ κακοι, &c.] Mali non omninò mali ex utero nati sunt, &c. egregiam sententiam exhibent hi quatuor versiculi.

35. Αποπαλλοι—] Vide suprà ad Theocr. Idyll. xxiv, 87. 316. p. 249.

---

* ΕΚ ΤΩΝ ΑΜΦΙΔΟΣ.] Amphis Amphicratis filius, Atheniensis, poëta veteris Comœdiæ. Fabr. Bib. Gr. Vol. ii. p. 410. edit. Harles.

† —ANTI-

† —ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.] Antiphanes, vulgò Rhodius, mediæ Comœdiæ Poëta, Alexandri temporibus clarus. *Ibidem*, p. 414.

‡ ΕΥΒΟΥΛΟΥ.] Eubulus, mediæ Comœdiæ poëta dicitur Ammonio. Dramata 34 ei tribuit Suidas, 50 Athenæus. Vide Fabr. Bib. Gr. ubi ſuprà, p. 442. item *Bent. on Phal.* p. 110.

317. 8. Ἑκτος δε κωμων·—] *Sextus nequitiæ : ſugillarum ſeptimus : Octavus revocatoris : nonus bilis eſt : Decimus furoris, tela ut mittantur quoque. Nam Liber multas parvo infuſus vaſculo Suos potatores facilè evertit è gradu.* GROTIUS. Grotius dedit ἀνακλητορες. Sed quum ebrii ſæpè non uni tantùm injuriam faciant, et à pluribus in jus vocentur, ἀνακλητορων malui. BRUNCK.

* —ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.] Philemon, Solis in Ciliciæ oppido natus, teſte Strabone; ſed Suidas eum Syracuſanum facit. Novæ erat Comœdiæ poëta, Menandro paulò antiquior, Vide Fabricium, ubi ſuprà p. 476, ſqq.

318. * —ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.] Menander Athenienſis, novæ Comœdiæ poëta longè omnium celeberrimus; cujus quædam tantùm fragmenta ad nos pervenêre. De eo vide Fabric. Bib. Gr. Vol. ii. p. 454, ſqq. edit. Harles.

319. * —ΚΛΕΑΡΧΟΥ.] De Clearcho hoc poëtâ Comico parùm conſtat. Erat alter ejuſdem nominis, Ariſtotelis diſcipulus. Vide Fabricium ubi ſuprà, p. 428. et lib. iv. cap. xi. Hoc fragmentum è fabulâ, cujus titulus Κορινθιοι, ſervatum eſt ab Athenæo, p. 613.

2. —πιειν.] Alii punctum ponunt poſt πιειν, et forſan rectius. T. Y.

† ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ.] Pauculæ hæ *Sententiæ ſingulis verſibus contentæ*, deſumtæ ſunt ex iis quas dedit Brunckius, et quas primus vulgaverat Aldus Manutius. In iis nihil videtur ineſſe difficultatis, quod diſcipulus, qui non eſt prorſus tiro, proprio Marte non poterit expedire.

III.

III. NOTÆ IN EPIGRAMMATA.

*EPIGRAMMATA.] Varia Epigrammata Græca, 321.
quorum in unum faſciculum collectio Anthologiæ nomine vulgò denotatur, primùm collegit Meleager, dein Philippus, Agathias, Conſtantinus Cephalas, denique Maximus Planudes.

Vixit Meleager ante Chr. N. circiter annos 150; natione Syrus, oppido Gadarenus; et in inſula Co mortem obiiſſe fertur. Ex diverſis totius Antiquitatis ſex et quadraginta ſcriptoribus Epigrammatum decerpſit flores, et inde volumen confecit, quod nomine Στεφανον, ſeu *Corona*, inſignivit. Huic Coronæ addidit quædam ipſius cultiſſima carmina, quorum ferè centum et triginta ad nos pervenerunt.

Phillippus, qui hunc ſecutus eſt, Theſſalonicenſis fuit; eumque Auguſti temporibus vixiſſe veriſimile eſt. Is, quum novam contexuiſſet Anthologiam ex poëtis, qui poſt Meleagrum floruerunt, librum quoque ſuum, adjectis etiam propriis non paucis carminibus, et ipſe poëta, *Coronam* appellavit.

Quingentis et amplius poſt Philippum annis, ſub finem ſcilicet ſeculi VI, regnante Juſtiniano, vixit Agathias; qui recentiorum poëtarum carmina et ſua in unum corpus collegit; parvi quidem facienda, ſi cum illis prioribus conferantur, ſed ad ſeculi iſtius ingenium magis accommodata. His igitur in locum illorum ſuffectis, neglectæ jacuiſſe videntur veteres illæ Coronæ; nec earum exempla ampliùs deſcribebantur; adeo ut periculum fuerit ne penitùs perirent, niſi circiter medium ſeculum X, ortus fuiſſet vir quidam doctus Conſtantinus Cephalas, qui multis ex illis Coronis, pluribus ex Agathiæ collectione, et nonnullis aliundè deſumtis, novam tandem Anthologiam condidit, quâ ſolum literati homines, quinque ferè ſeculis, uſi ſunt.

Denique, ineunte ſeculo XIV, viſum eſt Maximo Planudi monacho Conſtantinopolitano, Cephalæ collectionem inſtaurare, eamque, Agathiæ exemplo, in ſeptem libros denuò diſtribuere, multis carminibus omiſſis, obſcœnioribus ejectis vel interpolatis: neque, tamen eo conſilio ut nihil niſi pura in collectionem ſuam admitteret, ſed, quatenus conjicere liceat, ut in epitomen majora illa collectanea redigeret. Nam quædam dedicatoria ſummæ elegantiæ et minimè impudica rejecit; atque, dum multa Meleagri et Philippi obſcœna repudiaret, non pauca ejuſdem vel pejoris farinæ è ſcriptoribus recentioris ævi recepit. Hæc omnia in capita per communes

321. locos digessit; neque ullam aliam, quam hanc Planudis Anthologiam, ante annum 1772, typis vulgatam vidit Respublica Literaria.

Veteres illæ Meleagri, Philippi et Agathiæ jam penitùs interciderant memoriâ: eadémque Cæphalæ collectioni futura fuisset fortuna, nisi unum ejus exemplum asservâsset Bibliotheca Palatina, quæ erat Heidelbergæ. In hunc Thesaurum, qui aliis doctis hominibus vix, ac ne vix quidem, notus erat, forte fortunâ, dum alios ejus Bibliothecæ codices perlustraret, incidit celeberrimus Claudius Salmasius. Quid verbis? eum descripsit juvenis eruditissimus; consilium ejus edendi cepit; posteà abjecit.; quò verò pervenerit istud exemplar Salmasianum non ampliùs constat. Cum amicis tamen quædam ex eo excerpta communicaverat Salmasius; immò totum quibusdam eorum mutuum dederat. Undè varia facta sunt apographa, minus tamen accurata, et minimè conferenda cum ipso Palatino codice, qui Romam posteâ ablatus, nunc in Bibliothecâ Vaticanâ asservatur. Atque hæc est illa adhuc non vulgata seu inedita Anthologia, cujus quædam epigrammata hinc. indè inter animadversiones doctorum hominum lucem aspexerunt. Quod autem consilium Salmasius abjecerat, id posteà inter alios resumsit vir eruditissimus Jac. Phil. D'Orville; sed mors interveniens labores ejus nondùm confectos abrupit.

Tandem in publicum prodierunt *Analecta Veterum Poëtarum Græcorum*, editore Rich. Fr. Phil. Brunck; quibus vir ille Græcè doctissimus omnia hæc Epigrammata tam edita quam non edita, quotquot reperire poterat, complexus est; et omnia novâ serie, observato tempore quo, se judice, quisque Scriptor vixerit, ordinavit: opus sanè egregium, per quod vir sagacissimus viam munivit ad famam, quam postea, aliis hujuscemodi operibus, sed imprimis suo Sophocle, meritò adeptus est. Dolent tamen eruditi quædam adhuc impedire quo minùs hoc opus ad laudem Anthologiæ omnibus numeris absolutæ aspirare possit. Nam codicem Palatinum nec ipse Brunckius inspexerat, nec ope alienâ accuratè conferendum curârat; desunt idonei indices, qui sunt pars istiusmodi operis omninò necessaria;* atque editor eruditissimus suarum

* Cum hæc scriberem nondum mihi in manus venerat *Anthologia Græca*—ex recensione Brunckii: cum Indicibus à Friederico Jacobs. *Lipsiæ* 1794—5. *in* 8vo. Quinque priora Volumina, quæ continent textum et indices, jam edita sunt. Voluminis quoque primi partem priorem Animadversionum in Epigrammata, secundum ordinem Analectorum Brunckii, [Lips. 1798.] jam possideo. Nescio an auctor doctissimus plura ae uo ediderit. [Idibus Jun. 1802.]

suarum annotationum nimis fuit parcus. Laudandus quidem 321.
est, quod perpetuam interpretationem Latinam ad verbum factam respuerit; nec ei vitio vertendum quod nunquam tam felici esse contigerit ut manuscriptam Hugonis Grotii interpretationem, nisi paucorum epigrammatum, videret. Hic enim vir eximius, cujus varia opera in soluto scribendi generè nomen ejus per totum orbem literatum tam clarum reddiderunt, Musas quoque, non invitâ Minervâ, subindè colere solebat; uti interpretationes ejus pulcherrimæ Excerptorum ex Tragœdiis et Comœdiis Græcis, atque Dictorum poëtarum ex Stobæo testantur. Inter Anthologiæ quoque studiosos idem vir magnus meritò censendus est; quippe qui non solùm selecta quædam epigrammata, sed etiam totam collectionem Planudeam versibus Latinis adumbraverit. Hæc Grotii interpretatio, quanquam ab ipso viro celeberrimo ad prelum subeundum parata esset, nondum lucem aspexerat, nec Brunckio unquam visa fuit. Ipsam autem possederat D'Orvillius; cujus post mortem ad hæredes ejus in Angliam transiit; à quibus doctissimus P. Burmannus Secundus veniam impetravit ut totam suâ manu describeret. Hoc autem exemplar Burmannianum ad virum doctum Hieronymum de Bosch pervenit, qui nuper ex Ultrajecto consilium suum de edendâ *Anthologiâ Græcâ, ab Hugone Grotio Latinis versibus redditâ*, per totam Europam vulgavit. Et prodiere jam [Id. Jun. 1802.] hujus operis pretiosi tria Voll. *Ultraj.* 1795–7–8. *in 4to.* Hæc breviter de Anthologiarum historiâ. Qui plura vult, adeat Fab. Bib. Gr. lib. iii. c. 28. *Boivin le Cadet Remarques sur Anthologie*, &c. *Memoires de l' Academie des Inscripp.* &c. Tom. ii. p. 347. Brunckii Præf. ad sua Analecta. Biblioth. Crit. Vol. i. part. 2. et Hieron. de Bosch. Descript. edendæ Anthol. Græcæ. Adeat autem præcipuè Præfationem et Prolegomena ad Friderici Jacobs Animadversiones in Epigrammata Anthologiæ Græcæ, &c. *Lipsiæ*, 1798. *in 8vo.*

EDITIONES ANTHOLOGIÆ.

1. Prima Jani Lascaris, literis Græcis capitalibus. *Florentiæ*, 1497. *in 4to.*
2. Ex recensione Scipionis Carteromachi. *Venetiis, apud Aldum*, 1503. *in 8vo.* [Scil. Aldina prima.]
3. Florentina, *apud heredes Phil. Juntæ*, 1509. *in 8vo.*
4. Aldina secunda. *Venetiis*, 1521. *in 12mo.*
5. Parisiensis, *apud Jodocum Badium*, 1531. *in 8vo.*
6. Cum notis Joannis Brodæi Turonensis. *Basil.* 1594. *in fol.*

7. Cum

321. 7. Cum nonnullis epigrammatis recens inventis. *Venetiis, apud Aldi liberos*, 1550. *in* 8*vo*.

8. Editio Henr. Stephani, magno epigrammatum numero aucta, &c. —— 1566, *in fol.* [Editio pulcherrima.]

9. Editio Wecheliana, cum annotationibus Joannis Brodæi, et Vincentii Obsopæi in lib. i, ii, iii, et iv. *Francofurti, apud Andreæ Wecheli heredes*, &c. 1600, *in fol.* [Edito præstantissima, cujus mihi facta est copia ex instructissimâ Bibliothecâ Facult. Jurid. Edinb.]

10. Cum versione prosariâ Eilhardi Lubini. Extat in corpore Poëtarum Græcorum, &c. part ii. p. 494. *Coloniæ Allobrogum*, 1614. *in fol.*

11. Analecta Veterum Poëtarum Græcorum. Editore Rich. Fr. Phil. Brunck, 3 Voll. *Argentor.* 1772—1776. *in* 8*vo*. [In quibusdam exemplaribus titulus præ se fert—*Editio quarto Volumine aucta*. 1785. Nondùm autem videtur hoc quartum Vol. lucem aspexisse.

12. Anthologia Græca, sive Poëtarum Græcorum Lusus, Ex recensione Brunckii. Indices et commentarium adjecit Friedericus Jacobs. *Lipsiæ*, 1794–5. *in* 8*vo*. [Priora quinque Voll. quæ continent textum et indices jam prodière: atque aliqua pars quoque Commentarii.]

13. Anthologia Græca, cum Versione Latinâ Hugonis Grotii. Edita ab Hieronymo de Bosch. 3 Voll. *Ultrajecti*, 1795–7–8. *in* 4*to*.

*** Sæpè edita sunt Selecta Epigrammata Græca. Sed nimìs foret longum ejusmodi Editiones recensere. [Vide Fabric. Bib. Gr. ubi suprà.] Quæ autem hic exhibentur decerpta sunt ex Brunckii Analectis à *Thomâ Young*, viro plane egregio, et qui Juvenis adhuc dignus habitus fuit, qui in Societatem Regiam Londinensem cooptaretur.* Quum is nuper in hac Academiâ studiis operam daret,† omnibus, qui consuetudine ejus utebantur, propter ingenii acumen et variam doctrinam, mihi imprimis ob vitæ integritatem et insignem Literarum Græcarum peritiam maximi habitus; ego, variis laboribus Academicis implicitus otióque minus abundans, eum rogavi ut ex immensâ Brunckii collectione ea seligeret Epigrammata, quæ ad propositum hujus poëtici nostri Delectûs maxime conferrent. Neque meo desiderio (quæ fuit

* Circiter annum 1794.

† Anno 1794–5—Post autem peregrè profectus, M. D. creatus est ab inclytâ Acad. Georgiâ Augustâ, quæ Gottingæ est, anno 1796. Domum regressus, Cantabrigiæ per aliquod tempus studiis vacabat. Nunc [Id. Jun. 1802.] honorifico munere Physices, sive Philosophiæ Naturalis, Professoris in Regio Instituto Brittanico Londini fungitur.

fuit ejus erga me voluntas) defuit juvenis eruditus et in 321
poëtis Græcis apprimè versatus. Quæ hîc recepimus, eorum pleraque ille humanissimè indicavit; quin et propriâ manu nitidissimè descripsit, mihique tradidit *Corollam* variis flosculis pulcherrimis à se contextam; quam si vidisset illustrissimus Comes de Chesterfield, non ita pridem defunctus, Græca Epigrammata universa sine discrimine notho suo filio contemnenda non propinâsset. [Vide *Chesterfield's Letters to his Son*, Vol. i. Let. 73. Conf. *Mason's Life of Gray*, p. 336.] Sunt et nonnulla hinc indè adspersa, quæ placuêre duobus optimis mihique familiarissimis viris, ingenii et doctrinæ laude florentibus, Jacobo Gregory et Dugaldo Stewart, huic Ethices, illi Medicinæ Practicæ, in hac Academiâ Professoribus.

ERINNES—1. Νυμφας Βαυκιδος—] Idem nomen est Βαυκις, Βαυκιδος, et Βαυκω, Βαυκους. REISKE. ειμι· scil. τυμβος. T. Y. In hoc sepulchrali epigrammate monumentum ipsum loquitur: hoc atem symbolis erat ornatum, quibus sepultæ mulieris mors ipsas consecuta nuptias significabatur. Hinc intelligendus v. 3. τα δε τοι καλα μευ ποθορωντι— *pulchra hæc mea ornamenta inspicienti tibi crudelissimum Bauconis, seu Baucidis, nuntiant casum.* BRUNCK. ποθορωντι Dor. pro προσορωντι.

3. τα—καλα—αγγελλοντι] Notandum hîc neutrum plurale cum verbo ejusdem numeri. T. Y. [Vide Coll. Gr. Min. ad Anacr. Od. iii. v. 5, et ADDENDA ad Eur. Med. v. 1149. edit. 2dæ. Porson.] Ceterùm αγγελλοντι est Dor. pro αγγελλουσι.

5. Ὡς ταν παιδ'—] Ordo est: ὡς καδεστης εφλεγε επι πυρκαιας ταν παιδα τηδε [πευκῃ] ὑφ' ἡς πευκης ὁ Ὑμεναιος ἡγετο [αυτην] δομον· "καδεστας, (sic perspicuè codex) hîc est *maritus*. Etymol. "M. καδεσται λεγονται ὁ τε πατηρ της γεγαμημενης, και αυτος ὁ γη-"μαν," BRUNCK.

7. —μολπαιαν αοιδαν] Codex, teste Brunckio, habet μολπαιον. Non invenio hanc vocem in Lexicis: potes tamen reddere μολπαιαν αοιδαν, *jucundum carmen.* Pro μολπαιαν Reiskius, ex conjecturâ, reposuit χαριεσσαν. "Reddi potest "Angl. "*Thou, O Hymen, hast changed the melodious nuptial hymn into* "*the mournful notes of the funeral dirge.*" T. Y.

8. —μεθαρμοσαο.] *mutasti.* Aor. 1 M. μεθαρμοσαμην, μεθαρμοσασο, eliso σ, μεθαρμοσαο, ut hîc: et postea, μεθαρμοσω, ut in Grammaticis. Vide in Iliad. α, 401. ὑπελυσαο· et in locis aliis innumeris. Cæterùm conjicit Reiskius aliquid in fine epigrammatis deesse, quia particulæ μεν in versu penultimo non respondet δε sequens: nisi malit quis μευ pro μεν legere.

332. SIMONIDIS—I.] Extat hæc epigraphe apud Thucydidem, [Hist. Lib. vi. cap. 59.] qui nobis narrat Hippiam, maximum scil. natu Pisistratidarum, Æantidæ, Hippocli Lampsacenorum tyranni filio, Archedicen suam filiam, quod Lampsacenus apud regem Darium auctoritate multùm pollere sciret, nuptum dedisse: ac Archedices monumentum Lampsaci exstitisse, cum hâc inscriptione. Ordo est: *ηδε κονις κευθει Αρχεδικην* [*την θυγατερα*] *Ἱππιυ ανδρος αριστευσαντος των εφ' εαυτυ εν Ἑλλαδι*, —[*των εφ' εαυτυ*, Angl. *his contemporaries.*] *ἡ πατρος*— *et quamquam illa esset patris*, &c.

3. —*τυραννων*,] *qui reges erant*— Sigei scilicet: non enim potiti sunt rerum Athenis Hippiæ liberi. Sed Hegesistratus, Hippiæ filius, fuit tyrannus Sigei, ut docet Herodotus lib. v. Palmerii Exercitation. p. 53. HUDSON.

4. —*ηρθη νυν*] i. e. *κατα νυν*. Cæterùm hoc epigramma Simonidi adscribit Aristot. Rhet. lib. i. c. 19.

II. 1. *Πραξιτελης*—] Extat hoc epigr. apud Athenæum p. 591. ubi v. 3. *φιλτρα δε βαλλω*, quod alteri lectioni præferendum mihi non videtur. Hos versus ait a Praxitele basi Cupidinis insculptos fuisse, quod ita à nemine acceptum iri puto, ut Praxiteles elegorum auctor sit censendus. Illius tamen potiùs fuerint quam Simonidis, cujus ætas cum Phrynes ætate non congruit. BRUNCK. De hoc Praxitelis Amore, quem inter præstantissima sua opera ipse censebat artifex, vide Pausan. i, 20. p. 46.—*Ver.* 1. Argutum hoc: Praxiteles Amorem, cujus telis flagrabat, repræsentavit ita, ut ejus speciem ad exemplum, suo animo impressum, adumbraret. Hanc sententiam expressit Julian. Ep. xii. *Αυτον γαρ τον Ερωτα τον ενδοθι κινδυνευοντα με Χαλκευτας, Φρυνη δωκε γερας φιλιης.* Phryne ipsi vicissim pro Amore amorem rependit.—Ipse deus loquitur.—Amor desiderio et cupidine implet pectora intuentium. *ατενιζομενος*. Qui rectis oculis aliquid intuentur, *ατενιζειν* dicuntur. JACOBS. Hoc epigramma sic vertit Hugo Grotius:

Quàm benè Praxiteles finxit, quem sensit, Amorem?
De corde exemplar sumserat ipse suo.
Meque mei pretium Phrynæ dedit: indè sagittis
Nil opus est: videor si modo, sat ferio.

SIMMIÆ—1. *Ηρεμ'*—] *Sensim, ἑρπυζων, repas*, &c. Alloquitur scil. poëta hederam. Elegantissimum epigramma, " et " potiùs (ut observavit Vincentius Obsopæus) ad lyram ca- " nendum, quam vertendum; propterea quod ei verso idem " accidit

" accidit quod aulæis et tapetibus, qui si vertuntur, fiunt de- 322.
" formiores: est enim summus et inimitabilis lepor in eo."

3. —ἡ τι φιλορρωξ αμπελος,] ῥωξ, ῥωγος ἡ, est *fissura*. Sed, secundum H. Stephanum, idem quoque significat quod ῥαξ, *acinus*: hinc φιλορρωξ, *amans acinorum*; "itidem (inquit idem Steph.) vitis epithetum in epigr. de Soph." Sed veram significationem istius epitheti non explicavit. Forsan nihil aliud est quam *acinis vel uvis abundans*. [atque vocem ita quoque intellexisse Jacobsium invenio. "Vitis," inquit "φιλορρωξ, *acinis plena*. ῥωξ de acino uvæ usurpare non dubitarunt veteres, quanquam invitis Grammaticis."] ὑγρα περιξ κληματα χευαμενη, κ. τ. λ. *humidos circa palmites fundens, gratiâ doctrinæ prudentis quam ille mellitus coluit, unà cum Musis et Gratiis*. εινεκεν ευμαθιης πινυτοφρονος. [Angl. *on account of the exquisite skill*,] dicta videntur propter doctam et eximiam illam artem quâ Sophocles in compositione fabularum suarum cæteros poëtas Tragicos superaverit.

*_** Vide *Elegant Extracts in Verse*, Lond. apud Rivingtons, &c. Vol. ii. p. 304 ubi hoc epigram. aliquis ita benè reddidit Anglicè, uti notavit T. Young.

Wind, gentle evergreen, to form a shade
Around the tomb where Sophocles is laid:
Sweet ivy, wind thy boughs, and intertwine
With blushing roses and the clust'ring vine:
Thus will thy lasting leaves, with beauties hung,
Prove grateful emblems of the lays he sung:
Whose soul, exalted like a god of wit,
Among the Muses and the Graces writ.

PLATONIS—I, 1. Η σοβαρον—] Constructio est: [Εγω] ἡ Λαϊς γελασασα σοβαρον καθ' Ἑλλαδος, ἡ εχουσα εσμον νεων εραστων επι προθυροις, [ανεθηκα] το κατοπτρον τῃ Παφιῃ· επει τοιη [οἱη νυν ειμι] ουκ εθελω ὁρασθαι· [τοιη] δε οἱη ἠν παρος ου δυναμαι [ὁρασθαι.] De Laide vide propriorum Nominum Lexica. "Imitatus est " hoc Matt. Prior: *Venus take my votive glass*; &c." T. Y.

III, 1. Ναυηγου ταφος ειμι·] Hoc ita reddidit celeberrimus Sam. Johnson:

Naufragus hîc jaceo: contra, jacet ecce colonus!
Idem orcus terræ, sic, pelagoque subest.

Elegans distichon, cui comparandus præclarus apud Petronium locus p. 404. edit. Hadrian. *Sed non sola mortalibus*, &c. JACOBS.

MNASALCÆ—

---

323. MNASALCÆ—I. 'Αδ' εγω ά—] Parodia alius epigrammatis in Ajacis ſepulchrum. T. Y. En epigramma, ad quod alludit vir doctiſſimus. Occurit inter additamenta epigrammatum in edit. Wechelianâ, p. 6. et in Brunckii Analect. Tom. i. p. 178. ubi rectè adſcribitur Ariſtoteli; auctoritate Porphyrii in Homerum Comment. Vide Euſtath. in Hom. p. 285, edit. Rom.

> 'Αδ' εγω ά τλαμων Αρετα παρα τῳδε καθημαι
> Αιαντος τυμβῳ, κειραμενα πλοκαμους,
> Θυμον αχει μεγαλῳ βεβολημενα· ὡς παρ' Αχαιοις
> 'Α δολοφρων Απατα κρεισσον εμευ κεκριται.

Argumentum ſcilicet ſumitur à certamine inter Ajacem et Ulyſſem de armis Achillis, in quo πολυτροπος Οδυσσευς reportaverat præmium. Cæterùm ἡ Απατα κεκριται κρεισσων, et ἡ Τερψις εκεκριται κρεισσων, dicuntur eodem modo quo apud Virgilium: *Triſte lupus ſtabulis.* Ecl. iii, 80. et *Varium et mutabile ſemper Femina.* Æn. iv, 569.

ANYTÆ—I. Μανης ὁυτος—] In ſervi tumulum. Nomen Μανης ſervis proprium. JACOBS. Hoc ita reddidit celeberrimus Sam. Johnſon:

> *Qui jacet hìc, ſervus vixit, nunc, lumine caſſus,*
> *Dario magno non minus ille poteſt.*

LEONIDÆ TARENT.—I, 1. Μη συ γ'—] Loquitur Pan vel Mercurius· επ' οιονομοιο— *in illo loco ubi paſcunt oves*,—ιλυος χαραδραιης, *luti ex torrente*,—θερμον, ſubaudi ὑδωρ. BRODÆUS. Mihi arridebat hoc epigr. ob benevolentiam et imagines pulchras. T. Y.

II, 1. Ιξαλος—] Ordo eſt: Ιξαλος ευπωγων ποσις αιγος. *Salax barbatus maritus capræ*— Secundum Brunckium ad Simmiæ Rhodii I. ιξαλος αιξ eſt *Ibex*, ſeu *caper montanus*, Gallis *Bouquetin*, Angl. *a wild goat*, maſc. generis. Cui interpretationi hic locus favere non videtur. Malo vulgarem: Angl. *The wanton well-bearded huſband of the ſhe goat.*

324. 3. —κειρε,] Sic Ovidius: [Faſt. Lib. i, 358.]

> *Rode, caper, vitem; tamen hinc, cum ſtabis ad aram,*
> *In tua quod fundi cornua poſſit, erit.*

III, 1. 'Ολκαδα—] Sic conſtrue: πυρ ανεφλεξε με ὁλκαδα μετρησασαν ποντον ἁλα [ανεφλ. με] εν χθονι τῃ κειραμενῃ πευκας ως

ὡς ἐν πελαγος διεφυγον ἐπ' ηονος· αλλα εὑρον την [χθονα scil.] γεννα- 324.
μενην μοι απιστοτερην θαλασσης. Quæ sic vertit H. Grotius:

Mensa diu pelagus pereo face navis, in illâ,
Quæ mihi materiam tonsa creavit, humo.
Atqui reddiderant me terris æquora: vincis
Sic mea tu genetrix æquora perfidiâ.

THEOCRITI—I. Ἀ δειλαιε τυ—] *Ah miser tu Thyrsi! quid prodest si contabefacias lacrymis geminos oculos lugendo?* [διγληνως ωπας, *geminas pupillas habentes oculos*. Æmyl. Porti Lex. Dor. ubi vide plura.] Plorat nimirum Thyrsis capellam suam à lupo abreptam.

3. Οιχεται—] Οιχομαι frequens verbum est de mortuis. HARLES.

4. Τραχυς—] Angl. *for the fierce wolf hath grasped it in his claws. αἱ δε κυνες κλαγγευντι· the dogs are barking.*

6. Οστεων ουδε τεφρα—] *ne cinis quidem ossium.* Reiskii conjecturam Brunck in textum recepit. HARLES. Vulgaris lectio est —οστων, ωδε— Observet discipulus sequentes voces Doricas: τυ pro συ· κατατακεις pro κατατηκεις· ἁ pro ἡ· κλαγγευντι, pro κλαζουσι· ἁνικα pro ἡνικα· τηνας pro εκεινης· οιχομενας pro οιχομενης.

CALLIMACHI—II, 1. «Συντομος ην ὁ ξεινος.] Scriptum videtur hoc epigramma de quodam obscuro homine brevis staturæ; cujus epitaphium laudem quoque brevitatis affectat. Tumulus igitur ita loqui fingitur: "*Theris Aristei filius* "*Cres sub me* jacet." Respondet viator:—"Etiam hoc "*longum*—in hominem scil. de quo scire nil mea refert." Cui autem displicet hæc explanatio, is meliorem inveniat, si poterit, inter nugas interpretum, quas videre liceat ad Callimachum ex recensione Ernesti, Vol. i. p. 286. Pro δολιχον restituit Brunckius ex MS. δολιχος, quod rectum putat, et ad στιχος referri. Noster T. Young illum mavult; cui facile assentior. Idem δευτεραις φροντισι sic ad me scripsit: "Non "puto συντομος de brevi staturâ dici posse: potiùs vult, ser- "monem ejus concisum fuisse; potiúsque δολιχον hæc innuere "videtur, nomen ejus solum laudi sufficere: non quod negem "alteram interpretationem veram esse posse; hoc amici, illud "inimici." Quod autem ad literulas « ϛ attinet, "harum usum," inquit H. Stephanus, [post titulum suæ edit. Anthologiæ, Anno 1566.] "non excogitavi, sed potiùs amis- "sum revocavi. Has enim literulas in plurimis antiquis-

" simis codicibus Græcis, adhibitas iis locis qui dialogi for-
" mam haberent, inveni; "interrogationem, "responsionem
" indicante."

III, 1. Ειπας Ἡλιε—] Callimachi quidem epigramma in Ambraciotam Cleombrotum est: quem ait, cum ei nihil accidisset adversi, è muro se in mare abjecisse, lecto Platonis libro. CICERO; Tuscul. lib. i. c. 34. [Vide Vol. I. ad p. 252. n. 1.] Qui plura velit adeat Callimach. edit. Ernest. Vol. i. p. 293. et Davisium ad loc. cit. Ciceron.

---

325. DIOSCORIDÆ—1. Ταν Πιτανην—Subauditur εις. Pitana urbs erat Laconica, ad ripas Eurotæ. Hoc epigramma exhibet egregium exemplum Spartanæ fortitudinis. De hoc Thrasybulo, ejusque patre Tynnicho, nihil amplius apparet nisi eos fuisse Lacedæmonios. Cætera sunt facilia. Extat hoc epigr. apud Plutarchum, Vol. vi. p. 874. edit. Reiske.

TYMNÆ—I, 1. Τον παρεβαντα—] In Plutarchi Lacænarum apophthegmasin hoc unum epigr. tanquam duo exhibetur, quorum alterum constat ex primo disticho, alterum ex duobus postremis. Putat Brunckius manifestum esse Plutarchum memoriâ lapsum, et tria illa disticha ad idem epigramma pertinere, idque uno disticho augeri debere; undè in Lectionibus et Emendationibus suis totum constituit, uti nos dedimus: nescio tamen quâ auctoritate. Spirant quidem omnia ferocem illam fortitudinem, quæ in Lacænis magis admiratione quam imitatione digna errat. Τον παρεβαντα νομους, *cum leges violâsset,*— audivisset enim, ut narrat Plutarchus, mater Damatria, filium suum Damatrium, ad se reversum, timidum fuisse.

3. Θηκτον—] Angl. *and having presented her sharp sword— having held her sword in a posture of offence.*

5. Ερρε κακον—] *I pessùm, mala proles, per tenebras, ου ωδι, δια μισος,* &c. *cujus odio affectus iratusque Eurotas ne cervis timidis quidem fluere dignetur.* Sic apud Homerum, Achilles, Agamemnonem ignaviæ arguere volens, eum alloquitur tanquam habentem κραδιην ελαφοιο. Iliad. α, 225.

7. Αχρειον σκυλακευμα,] *improbe catule!* Observandum autem αχρειος apud *Græcos,* (quum de *homine malo* dicitur.) non utique eum exhibere qui simpliciter sit *non utilis,* sed qui sit *maxime nequam.* Sic apud Eur. Med. v. 296. (301.) αργια, significat, non *ignaviam,* (ut vulgò vertunt,) sed quicquid *maximè* est *detrimentosum.* CLARKE, ad Il. β, 269. ubi vide plura. κακα μερις, Angl. *abandoned member of society.*

II,

II, 1. Μη σε τουτο—] In mulierem Ægyptiam, quam fatum in Cretâ oppressit, ubi sepulta fuit. Ελευθερνη, urbs Cretæ. Ineptè antea legebatur v. 3. αλλα σ' ελευθερνης ιδ' εχει ταφος. v, 1. codices omnes quos vidi, Florentina et Aldina prima επικαιριον εσω, unde feci επικαιριον. Vide Hesych. in καιριον. BRUNCK. τουτο μη εσω λιην επικαιριον σοι, Angl. *let not this too much afflict you—*

ANTIPATRI—I, 1. Επτα πολεις—] Vide Cicero. pro Archiâ poëtâ, cap. 8. et Leonem Allatium de patr. Homeri: item suprà in notit. Homer. ad p. 3. 326.

II. 3. Ημβροτε δ' αμφοτερων.] *amisit autem utramque.* ημβροτε, non à verbo ficto αμβροτειν, (ut vulgò putant,) sed aor. 2. pro ημαρτε, ab αμαρτανω, *à scopo aberro,* item *perdo.* Sæpè occurrit apud Homerum. Vide Iliad. χ, 279. π, 336. et alibi. αμεινω λυκος, i. e. λυκος ευτυχη αμεινω, κ. τ. λ. ετεινης ωλετο βουκολιον, *periit armentum paupertatis,* i. e. *pauperis.*

5. Πηροδετω—] Ordo est: ὁ δε γε οικτρος λυγαιως ἁμμα κατ' αυχενος ἱμαντι πηροδετω, Angl. *and the miserable man having made a noose at his neck with the thong of his wallet,* or *with his belt,* κατθανε παρ' αμυκητω καλυβη, *died in his hut, where no lowings were heard.*

III, 1. Ὁ πριν εγω—] De Alcimene aucupe, qui dum fundâ petit aves, in altum speculatus, ictus à dipsade periit. *Qui prius,* inquit, *ego Alcimenes et sturnum* (ψηρ, ψηρος) *et rapacem arcebam,* abigebam *à semine, altivolantem Bistoniam,* id est Thraciam, *gruem* (Est enim Bistonia urbs Thraciæ) *corii* seu *lori,* χερμαστηρος, *sustinentis saxum, tortilia membra* [*κωλα, brachia, habenas.* BRODÆUS.] *tendens, volucrum arcebam procùl nubem,* id est multitudinem. και τις υπηταρα διψας εχιδνα παρα σφυρα μεισα εκ γενυων τον πικρον χολον σαρκι χεεν με ηλιου, *cum quapiam lethifera dipsas vipera juxta talos immittens ex mandibulis amaram bilem meæ carni, privavit me sole.* OBSOPŒUS.

THEODORIDÆ—I. Ναυηγου ταφος ειμι·] Hoc ita Latinum fecit celeber. Sam. Johnson:

Naufragus hic jaceo; fidens tamen utere velis,
Tutum aliis æquor, me pereunte, fuit.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.]

327. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.] *Meleagri* poëmata, quæ Brunckius operis initio tradidit, hùc in ordinem temporis reduximus: in cæteris ejus ordinem secuti sumus, qui non multum à temporum ratione abest. T. Y.

I, 1. Ευφορτοι νηες—] In hoc epigrammate auctor, qui natione Syrus erat, sed tunc temporis peregrè profectus ad Hellespontum, naves alloquitur, quæ velis ferebantur ex Euxino per Hellespontum, secundum oram Asiæ inferioris, usque ad Syriam. Ejus amica Phanium, quæ ad oram Cariæ degebat, ex adverso Coûs insulæ, ibi Meleagrum suum Hellesponto redeuntem anxiè expectabat. Nam, ut rectè observavit T. Young, "potuit Meleager propè Hellespontum "esse, unde navibus præter Coa ituris secundus esset Boreas: "quod autem pedes iturus esset intelligi potest vel figurâ "poëticâ ob amoris violentiam, vel ut non ab Hellesponto "navigaret, sed majorem viæ partem pedes iret."—Immò totam viam, si Phanii domicilium non in insulâ Co esset, sed in continente ex adverso. His ita intellectis totum epigr. rectè procedit; nec opus est ut, cum doctissimo Brunckio, indignabundi respuamus πεζοπορειν, quo pro παιζοπορειν reposito, nihil, illo judice, juvatur sensus. "Qui enim," interrogat ille, "è Tyro, aut altero quovis continentis loco, in insulam "pedestri itinere pervenire poterit?" Quæ jam diximus continent responsionem. Quin et ipse Brunckius addit: "Profectò non è Tyro mandata hæc dedit; nam è Syriâ "vela in Hellespontum facientibus secundus ventus non est "Boreas, quo flante illis in portu subsistendum est." Quidni igitur mandata hæc dare potuisset ad Hellespontum? Ευφορτοι νηες πελαγιτιδες, *Veloces naves per mare transeuntes*, [ευφορτος et πελαγιτις raro occurrunt, eorum autem origo satis obvia est.] πορος Ἑλλης est *Hellespontus*. —ην που ιδητε επ' ηιονων κατα Κωαν νησον Φανιον δερκομεναν ες χαροπον πελαγος, *sicubi videretis in littoribus è regione Coæ insulæ Phanium aspicientem cæruleum mare.* Eandem hujus loci expositionem in mentem venisse Mansoni, apud Jacobs. [Animadvers. p. 95.] observo. "Manso," inquit hic, "ut difficultatem, à "Brunckio motam, expediret, interpretatur de Phanio *in littoribus insulæ Coo oppositis*, h. e. in littoribus Cariæ, fortasse "Harlicarnassi sedente:"—quamquam aliter ipse arbitratur; et in sequentibus nihil vidit nisi hyperbolicam desiderii significationem. Sed ad priorem meam interpretationem adhæreo, suffragante nunc Mansone; cujus nuperam Carminum Meleagri editionem [*Jenæ*, 1789. in 8vo.] nondum vidi.

7. Ει γαρ τυτ' ειποιτ'] *si diceretis*—vult autem *si dicatis*. nonne αν ειπητ'; Vide Dawes Misc. Critica. T. Y. 327.

*** Placet autem hic adjicere elegantem hujus epigrammatis interpretationem viri eruditissimi Bernardi Monetæ, quam non anteà vulgatam protulit Brunckius in Emendationibus ad sua Analecta, Vol. iii. p. 313. et in quâ poëtæ sententia optimè redditur, nisi in v. 3 ubi Phanion. quæ in continente esse debetur, ponitur in insulâ.

Velivolæ pinus, quæcunque Aquilonis egentes
Hellespontiacum scinditis ære salum,
Si mea se vobis in Coo Phanion offert
Littore, venturas prospicit undè rates,
Hæc illi pro me vos pauca : Quid anxia nautam
Expectas ? peditem dux tibi sistet Amor.
Nulla mora, bis dictis, Boreas à puppe secundus
Flabit, et ad portum lintea vestra feret.

II, 1. Δακρυα σοι—] Est hoc epigr. carmen elegiacum in Heliodoram mortuam, quam Meleager perditè amâsse videtur; (uxorem ejus putat Obsopœus; filiam Valckenar. ad Phœn. p. 33. amasiam Jacobs. p. 118) et in hoc genere pulcherrimum quidem est. Ἡλιοδωρα δωρυμαι δακρυα σοι νερθε δια χθονος, κ. τ. λ. *Heliodora, dono lacrymas tibi infrà per terram,* &c. —ναμα ποθων, μναμα φιλοφροσυνας, *fluentum amoris, monimentum amicitiæ.* [vulgò scribitur μναμα in utroque loco.] —οικτρα sumitur adverbialiter.—εν φθιμενοις, *in mortuis.*—πυ [εστι] το ποθεινον θαλος εμοι; *ubi est amabile meum germen?* —κονις εφυρε ακμαιον ανθος, *pulvis inquinavit hunc vigentem florem.* αλλα σε γυναμαι, κ. τ. λ. *At, O mater Terra! quæ cuncta alis, te supplex oro leniter amplectare tuo gremio hanc omninò flebilem.*

III, 1. Ου γαμον.—] In Cleariſten, quæ primâ nuptiarum nocte obiit, et accepit eosdem tibicenes ac tædas et faces ad lectum conjugalem et sepulchrum. *Non nuptias, sed orcum sponsalem Clearistæ accepit, virginitatis vincula cum solveret. Nuper enim vespertinæ tibiæ* [de voce λωτος vide supra ad Theocr. Idyll. xxiv. 45. p. 248.] *præ foribus nymphæ sonabant, et thalamorum* (pro thalami) *plaudebant postes. Matutinus autem ululatus vociferabat, εν Y quin etiam* (hac particulâ utimur rem aliquam exaggerantes) *Hymenæus sedatus silentio in lugubrem cantilenam mutatus est. Eædem autem piceæ,* i. e. *tædæ* vel *faces lucem prætendebant,* (δαδουχειν est *prælucere,* vel *facem* sive *funale præferre) juxta thalamum, et mortuæ ad inferos ostendebant viam.* OBSOPOEUS; mutatis mutandis. Cæterùm ejusdem ferè generis est istud Shakesperii:

Shakespearii: —*the funeral baked meats Did coldly furnish forth the marriage tables.* Hamlet, Act. i.

---

328. ARCHIÆ—1. Θρηϊκας—] Narrat Herodotus morem esse apud Trausos, Thraciæ populum, ut simulac natus esset infans, propinqui eum circumsedentes ploratione prosequerentur, propter mala quæ vitam ingressus passurus esset, humanas omnes calamitates recensentes: hominem autem defunctum lusu atque lætitiâ iidem inhumarent, quod malis liberatus in omni futurus esset felicitate. Lib. v.].

4. Απροϊδης—Μοιρης] *improvisa mors,* λατρις Κηρων ηρπασε, *ministra Fatorum, abstulit.* Hoc autem epigr. sic reddidit Hugo Grotius:

Thracum facta probo, qui tunc sua pignora lugent,
Cum primùm cernunt de genetrice diem.
Contra felices celebrant, è limine vitæ
Quos improviso turbine Parca rapit.
Innumeris nam vita malis fons est et origo:
At mors innumeris est medicina malis.

ANTIPATRI THESSALON—1. Ισχετε χειρα—] Pulcherrimum est epigr. Antipatri quod ad ista mundi tempora alludit quandò homines convivium apparare solebant, haud multo laboris impenso. TAYLOR's *Elements of the Civil Law,* pag. 452. De inventione molarum undis motarum agit Salmasius, [ad Script. Hist. Aug. T. i. p. 857.] statuitque eam Antipatro, carminis auctori, Thessalonicensi puta, hoc est Ciceroni æqualem. REISKE. *Cohibete manum molæ, ô pistrinariæ,*—Δηω γαρ— *Ceres enim commisit labores manuum Nymphis,*—&c. ὁ δ', *is autem* [axis scil.] *radiis suis tortilibus contorquet cava pondera quatuor lapidum molarium.*

ALPHEI—1. Χειμεριοις—] Omnibus animantibus amorem et curam quandam eorum quæ procreârunt esse innatam, quam philosophi στοργην φυσικην appellant, Alpheus docet exemplo gallinæ, quæ hyberno tempore nive prorsus obruta, tamdiu pullos suos alis texit et fovit, donec frigore est exanimata. —παλυνομενα, *dealbata.* τιθας ορνις, *mansueta avis,* i. e. *gallina.* υπναλεας, *soporiferos.* μεσφα—*donec ipsam cæleste frigus peremit. Siquidem permansit aëris reluctatrix cælestium nubium,* id est, *è cælestibus nubibus provenientis.* OBSOPOEUS. Nam pro Αιθερος ὡδ' αυτων, vulgò legitur Αιθερος ουρανιων.

5. Περαντη—]

5. Προκνη—] Ἡ μεν τον Ιτυν σφαξασα τον παιδα, οργιζομενη τῳ πατρι· ἡ δε Μηδεια τους παιδας, δια Ιασονος γαμον. *Schol.* Increpat Procnen et Medeam, quæ omni naturali affectu et benevolentiâ exutæ, ſuos filios crudeliter occiderunt. OBSOP.

APOLLONIDÆ—I. Ιχθυοθηρητηρα] Meneſtratus piſcator cap- 329.
tam Phycidem cum dentibus occidere vellet, uti piſcatorum mos eſt, exiliens piſcis, gutturique illapſus hominem ſuffocavit. HUETIUS. Hoc epigramma ideò potiſſimum elegi, quòd duo ultimi verſiculi narratiunculam miram continent de quodam piſcatore, qui à piſciculo, quem morſu interficere conabatur, ſuffocatus eſt; quódque alias ejuſmodi hiſtorias recentiores, firmâ ſatis auctoritate comprobatas, inveneram. Casûs hujuſce, hodiernis temporibus non ignoti, extat, præter alia, exemplum in celeberrimi Monroi Muſæo Anatomico in Academia Edinburgenſi, ubi Solea aſſervatur, quæ hujuſmodi mortem intulit. T. Y. Ordo eſt: αγρα ἑλκομενη εν ἱππειαις τριχες δονακος ωλεσε ιχθυοθηρητηρα Μενεστρατον, *Præda*, [i. e. *piſcis quem capiebat*] *dum trahebatur ſetâ equinâ calami, perdidit piſcatorem Meneſtratum,* ὁτ' ερυθρη φυκις πλανος αμφιχανουσα φονιον δελεαρ οξειαν παγην εφριξε. *cum rubra phycis erratica biatu complectens lethalem eſcam, acutum laqueum, cohorruit.* αγρυμενη δ' ὑπ' οδοντι κατεκτανεν, *et dum dentibus ejus captabatur, ipſum interfecit,* [αγρυμενη, quod poni videtur pro αγρευομενη, Brunckius ſolus edidit; cæteri quos viderim libri αγνυμενη vel αχνυμενη exhibent, ſed nullo idoneo ſenſu,] δυσαμενη λαιμῳ ἁλματι, *quum ſaltu violenti ſubiiſſet,* [Angl. *having entered, with a ſudden ſpring or jerk,*] εντος ολισθηρον φαρυγγα, *intra lubricum guttur.* Cæterùm de hoc piſce ita Plinius: "Mutat colorem "*Phycis*, reliquo tempore candida, vere varia. Eadem piſ"cium Sola nidificat ex algâ, atque in nido parit." Ad quem locum ita obſervavit annotator Pariſienſis: "Piſcis eſt "*percis* ſimillimus: unde et à venditoribus perperam *Perche* "nominatur." Tom. ii. p. 316. Edit. Paris. 1685.

*** Extat aliud epigramma ſimilis argumenti, auctore Leonida Tarentino, [Br. Analect. Vol. i. p. 244] quod, quia rem tam mirificam magis confirmat, hic apponendum curavimus: unà cum explicatione Vincentii Obſopœi, qui et addidit exemplum casûs haud diſſimilis, qui ſuis temporibus in Germaniâ accidit.

Παρμις ὁ Καλλιγνωτου επακταιος καλαμευτης
Ακρος, και κιχλης και σκαρου ιχθυβολευς,
Και λαβρου περκης δελεαρπαγος, ὁσσα τε κοιλας
Σηραγγας, πετρας τ' εμβυθιους νεμεται,

Αγρης

829. Αγρης εκ πετρης ποτ' ιυλιδα πετρηεσσαν
Δακναζων, ολοην εξ ἁλος αραμενος,
Εφθιτ'· ολισθηρη γαρ ὑπ' εκ χερος αϊξασα
Ωχετ' επι στεινον παλλομενη φαρυγα.
Χὼ μεν μηρινθων και δυνακος αγκιστρων τε
Εγγυς απο πνοιην ἡκε κυλινδομενος,
Νηματ' αναπλησας επιμοιρια· τυ δε θανοντος
Γριπωνος γριπευς τυτον εχωσε ταφον.

In Parmidem piſcatorem, qui iulide piſce arundine extracto, et mordicùs apprehenſo, ac lubricitate in guttur illapſo præfocatus eſt. *Parmis* (inquit) *Callignoti* filius, *littoralis, ſummus piſcator*, κιχλης, i. e. *turdi piſcis*, κ̣ σκαρυ, *et ſcari* [quem ex omnibus piſcibus Oppianus libro primo, et ruminare, et vocalem eſſe teſtatur. Plura ſuper hoc piſce vide in annotationibus Franciſci Maſſarii Veneti.] —και λαβρυ περκης, *et impetuoſæ percæ*, δελεαρπαγος, *eſcam rapientis, et quæcunque cava antra petraſque ſubmerſas depaſcunt, capturâ ex primâ, quando iulidem ſaxatilem mordicùs apprehendens, exitioſum è mari ſuſtuliſſet, periit, Lubrica enim quum è manu erupiſſet, intravit in anguſtum guttur, vibrando*, ſcil. ſe. *Et ille quidem prope funiculos, et arundinem, et hamos expiravit* (απο ηκε πνοιην) *dum volveretur*, vel *volutatus, fila quum complevíſſet fatalia: illo autem mortuo piſcatore, piſcator hoc aggeſſit ſepulchrum.* Non diſſimili fato conſumptus ante annos aliquot in Germaniâ quidam ſacrificus piscandi et natandi peritiſſimus, qui quum in manu in quodam profundo gurgite percam cepiſſet, orique inſeruiſſet, ut ad ſodales enataret, perca in gulam illapſa, miſerum ſacrificulum in manibus ſodalium nihil non tentantium exanimavit. OBSOPOEUS. Κιχλη eſt *labrus turdus* Linnæi; σκαρος *labrus ſcarus*; περκη *perca marina*; ιυλις *labrus iulis*. T. Y.

CRINAGORI—I, 1. Ειαρος—] Crinagoras hic roſas inducit blandè alloquentes formoſam quandam anonymam, die ejus natali, appropinquantibus nuptiis, tempore hyberno; et gaudentes tunc potiùs calyces ſuos rumpere, foliiſque ſuis pulcherrimæ mulieris tempora ornare, quàm vernum expectare ſolem.

3. Σοι επιμειδησαντα,] Conſtructio eſt: ασμενα σοι επιμειδησαντα τηδε γενεθλιη ηοι ασσοτατω νυμφιδιων λεχεων. *libenter tibi arridentes tuâ hac aurorâ natali, lecto geniali proximâ.*

II, 1. Οθρυαδην.] Præponitur hoc epigrammate fortitudo cujuſdam Itali Othryadæ Spartano et Cynegiro, et omnibus bellicoſis;

bellicosis; quod in Germaniâ ereptam signifero aquilam, iterùm hostibus extorserit, adversario interfecto. OBSOPOEUS. καλει Οθρυαδην, κ. τ. λ. *Vocato*, si vis, *Othryadem Spartæ magnum decus, aut Cynegirum navalem pugnatorem, aut omnium res gestas bellicas.* Omnia nimirùm exsuperat fortitudo Arrii.

5. Αιετον—] ὡς ιδε αιετον φιλȣ στρατȣ—*ut vidit aquilam sui exercitûs*, &c. —αυτις αναθορεν— *rursùs exsiluit è mortuis in bello interemptis; et quum interfecisset illum qui eam ferebat, suis recuperavit ducibus, solus invictam consequutus mortem.* Cæterùm de Othryadâ vide Herodot. Lib. i. et Suidam in voce. De Cynegiro, Justin. Lib. ii. et Herodot. Lib. vi. uti indicavit Obsopœus.

III, 1, Αιγα με—] Verba sunt capræ, quæ Cæsari lac præbuit, in hoc imitata capram Amalthæam Jovis alumnam. OBSOPOEUS. Sic autem construe: Καισαρ γευσαμενος με την ευθηλον αιγα πολυγλακτοτατην πασων ὁσων ουθατα αμολγευς εκενωσεν, κ. τ. λ. *Quum Cæsar me gustâsset capram mammosam, omnium lacte abundantissimam quarumcunque ubera mulctrale evacuavit; postquam dulcem sicut mel pinguedinem* lactis *intellexit, me etiam comitem in navi adhibuit. Forsan et ego ad astra statim veniam; cui enim uber meum præbui, ille minor ne tantillum quidem est Ægiocho Jove.*

⁂ Imitatus est clarissimus Sam. Johnson, de caprâ Josephum Banks (qui in historiam naturalem ejusque studiosos insignia beneficia et contulit et confert) in longis navigationibus comitatâ. T. Y. En versiculos, ad quos alludit amicus noster ingeniosus, ex operum Johnsoni editione quam procuravit Arthurus Murphy, [Vol. i. p. 185.] desumptos:

VERSUS, collari capri Domini BANKS inscribendi.

Perpetui ambitâ bis terrâ præmia lactis
Hæc habet altrici capra secunda Jovis.

LOLLII BASSI—1. Μητε με—] Laudes mediocritatis, ubi 330.
sententiæ occurrunt ferè eædem atque in Ode illâ notissimâ Horatii, quæ inscribitur, Ad Licinium. *Rectius vives*, &c.

4. Και μαλα—] *et maximè mensuram quæ sufficit ego amplector.* De Aor. vid. Vol. I. ad p. 19. n. 6.

6. Ειη τινος—] Totum epigramma est exquisitum; sed huic ultimo versiculo inest aliquid, quod animum mirè permulcet.

GÆTULICI—1. Παιδα πατηρ—] πατηρ Αλκων αθρησας παιδα σφιγχθεντα κ. τ. λ. *Pater Alcon filium conspicatus constrictum*, &c.

5. —παρα δρυι] εἱκα Φαρετρην κ. τ. λ. *posuit pharetram prope hanc quercum, monumentum et bonæ fortunæ, et in jaculando peritiæ.*

ANTIPHILI—I, 1. Η πηρη,] Vulgò inscribitur hoc epigr. Εις Διογενη. celeberrimum scil. philosophum, cujus historia satis nota.

2. Μαζα] πιληθεισα ὑδατι, *maza subacta aquâ.* Erat autem μαζα, farina ex hordeo imprimis tosto, subacta humore aliquo, aquâ scil. vel oleo, vel lacte, &c.—hic aquâ, ad denotandam paupertatem Diogenis. [Vide Vol. I. ad p. 49. n. 1.] Mavult Brunckius φυραθεισα quàm πιληθεισα.

3. —σοφῳ κυνι—] *sapienti cani,* i. e. Diogeni philosopho cynico, μετρα αρκια βιοιο, *quod satis est vitæ.* κην [i.e. και εν] τουτοις—*sed etiam in his.* &c. Τι και σε ματην, οστρακον, ηχθοφορουν; *Quid, testa, mihi opus erat te onus supervacaneum portare?*

II, 1. Α καλαι,] α adverbium admirantis. Apes poëta alloquitur admirans earum in conficiendo melle industriam et dexteritatem. OBSOPOEUS.

2. Απλαστοι] Codices omnes et editiones antiquæ αἱ πλασται χειρων. Primus Stephanus χειρων. Aliam emendationem tentavi. απλαστοι χειρων, *manibus hominum non fictæ, sed quas sibi ipsæ construunt apes, cellæ.* BRUNCK.

331. 5. —τοθι—] *ubi apis suavem fontem distillat*—δαψιλες εξ ολιγω σκανεος, *abundè è parvo umbraculo.* [σκανεος, Dor. pro σκηνεος. ἐσκηνος.] χαιρετ'—*gaudete sanctæ, et in floribus pascimini volucres nectaris atherei confectrices.*

LEONIDÆ ALEXANDRINI—1. Μαντιες] Vituperat Leonides astrologos, tanquam vanos et falsa prædicentes, quorum obstetrix fuerit insipientia, mater vero audacia, quippe qui propriam ignobilitatem perspectam non habeant. κενεη, *vana* μαιωσατο, *obstetricata est.* OBSOPOEUS. αικλιην, *dedecus et infamiam vestram.* BRODÆUS.

---

332. ARISTONIS—1. Αμπελις—] In hoc epigrammate describitur quædam vetula vinosa baculo innixa, quæ quum clam appropinquâsset ad lacum musti, poculum ingens secum afferens, quo vinum ex illo hauriret, ad poculum implendum se inclinans, præceps in lacum volvitur et extincta est. Αμπελις, nomen proprium, ἡ φιλακρητος, *meri amans,* ηδη ερειδομενη το

σφαλερον

σφαλλων γηρας επι, κ. τ. λ. *jam labascentem suam senectam sustentans baculo viæ duce*, ηλθε λαθριδιη επι νεοθλιβες πωμα ληνου 332
Βακχου. *ivit clam ad recens expressum laticem lacûs Bacchi.* [Angl. *went secretly to the newly pressed liquor in a wine vat*,] πλησομενη κυκλωπειην κυλικα· *impletum immensam calicem* Brunckius edidit—απο ληνου—Πωμα πιεν κυκλῳ πλησαμενα κυλικα· et sic ad locum annotavit: "Depravatum est secundum "distichon, quod, etiamsi scripseris επι ληνον, et πλησομενη, non "undequaque emendatum erit. Scriptum in cod. πωμα κυ-"κλῳ πιειν. In his ulcus est:"—quod T. Young felicissimè sanavit, reponendo κυκλωπειην, [Angl. *huge, fit for a Cyclops.*] quod in lectionem codicis, κυκλῳ πιειν, cujus nullus est sensus, facilè mutari posse putavit. κυ autem hîc brevis est. Vide Theocr. xi, 7. et Aristoph. Nub. 333. edit. Br. Cæterùm πωμα, quod vulgò *operculum* sonat, idem est interdum ac πομα, *potus, liquor, latex:* uti ostendit H. Steph. sub voce πομα· quod et ex analogiâ verum: nam πινω, *bibo*, in perf. pass. est πεπομαι vel πεπωμαι.

5, Πριν δ' αρυσαι—] *Sed antequam hauriret, vacillans manus defecit, atque illa, tanquam vetus navis demersa, merum subiit profundum. Euterpe autem ponendum curavit corpus defunctæ mulieris sub sepulchrum lapideum, vicinum locis apricis vinum redolentibus*, i. e. *vicinum vineæ.*

ARGENTARII—II, 1. Ηρασθης πλουτων—] *Amore captus fuisti dives, Socrates.* Ubi notandum ηρασμαι in v. pass. ab εραω, *amo*, significare (non *amor* sed) *amore teneor.* [Vide Vol. I. ad p. 67. n. 2. et Coll. Gr. Min. ad p. 37. n. 1.] Sic autem hæc Latinè fecit celeberrimus Georgius Buchananus.

> *Dives eras, et amator eras: nunc pauper, amore*
> *Es liber, præsens ô Medicina fames.*
> *Quæ te delicias dulcemque vocabat Adonin,*
> *Menophile, nomen nunc rogat illa tuum,*
> *Qui genus? undè domo? jam te docet usus, opinor,*
> *Quod cui res deerit, nullus amicus erit.*

ÆMILIANI—1. 'Ελκε ταλαν, &c.] De matre, quæ ferro jugulata, infantem filium ad sugendum invitat. *Trahe, ô misello, à matre, quam non ampliùs mammam emulgebis: trahito postremam scaturiginem mortuæ. Jam enim gladiis deficit spiritus, sed matris charitas et in inferno sobolem nutrire* vel *curare didicit.* OBSOPOEUS. Sequens Webbii versio Anglica laudatur in libello eleganti suprà citato: *Essay on the Principles of Translation*, p. 156. edit. 2dæ.

Such,

Suck, little wretch, while yet thy mother lives,
Suck the last drop her fainting bosom gives!
She dies:—her tenderness survives her breath,
And her fond love is provident in death.

---

333. APOLLINARII—I. Αν μεν αποντα—] Hic significat adulatorem in os aliquem laudantem, plus detrimenti afferre, quam detractorem. Notabis autem loquutionem Græcam, ειδε κακως με λεγων. OBSOPOEUS. —ουδεν αδικεις με· Durissima cæsura,—quid substituam nescio. T. Y. H. Grotius sic vertit:

Si de me absenti loqueris malè, nil nocet, at si
Præsentem laudas, te malè scito loqui.

ONESTÆ—I. Αμβαινων Ἑλικωνα—] Commendationem laboris et sedulitatis hoc epigr. complectitur: quod arduus labor sapientiæ, dulcissimum fructum hominibus non instrenuis retribuat. Versiculi juvenibus diligenter discendi, quos sic transtulimus:

Fessus es ascendens Helicona, sed indè repletus
Dulcia Pegasei pocula fontis habes.
Est sophiæ via dura: sed alta cacumina nactus,
Tandem Pieridum munere grata feres. OBS.

Sic Hesiodus; Oper. et D. 287, sqq.

Την μεντοι κακοτητα και ἰλαδον εστιν ἑλεσθαι
Ῥηϊδιως· ολιγη μεν ὁδος, μαλα δ' εγγυθι ναιει.
Της δ' αρετης ἱδρωτα θεοι προπαροιθεν εθηκαν
Αθανατοι· μακρος δε και ορθιος οιμος επ' αυτην,
Και τρηχυς το πρωτον· επην δ' εις ακρον ἱκηαι,
Ῥηϊδιη δ' ηπειτα πελει χαλεπη περ εουσα.

LUCIANI—II, 1. Παιδα με—] Puer loquitur, vetans ne quis ipsius mortem defleat, propterea quod tametsi parùm temporis vixerit, parùm etiam malorum hujus ærumnosæ vitæ gustaverit. Est epigramma multæ elegantiæ. OBSOPOEUS.

---

334. LUCILII—I, 1. Πανι φιλοσπηλυγγι,] In Marcum venatorem, qui, nullâ prædâ captâ, ipsos canes Pani et Nymphis suspensos dedicavit. *φιλοσπηλυγγι, amatori cavernarum. ουρεσιφοιταισι, frequentantibus montes. συοφονοισι, quibus apri interfecti sunt. Idem.*

II.

II, 1. Ῥυγχος εχων—] *Tale quum rostrum habes*, &c. Angl. *With such a snout as that, do not thou go*, &c.

3. —ὡς Ναρκισσος,] De Narcisso vide Coll. Gr. Min. ad p. 30. n. 22. Lepidissimum quidem epigr. Narcissus se in fonte conspicatus mortuus est : tu quoque, si idem facis, morieris, sed ob causam toto cœlo differentem.

IV, 1. —ὁ κλινικος—] *Medicus Marcus heri tetigit lapideum Jovem, et quamvis lapis et Jupiter est, hodiè effertur*. Contumelia acerba in malos Medicos.

CEREALII—1. Ου το λεγειν—] Auctor hoc epigrammate carpit et deridet quendam rhetorculum, verba inusitata, obscura et obsoleta affectantem, dicens hanc non veram esse rationem declamandi; sed oportere mentem verbis subjicere, et phrasin communiorem facere, ut quæ dicat ab audientibus intelligantur. Nam παρασημα, non *insignia* hoc loco *verba* intelligenda sunt, sed *monstrosa* potiùs, et *ignota*, et à quotidiano sermone abhorrentia. OBSOPOEUS. 335.

2. —μελεταν] Hujusmodi infinitivos sine ι subscripto scribi volunt Grammatici quidam, inter quos doctus Gallicus Nov. Methodi auctor. [p. 227 Edit. Paris 1754.] quia χρυσουν, non χρυσοιν. Sed libri omnes impressi contra hoc faciunt. T. Y. ευζηλως μελεταν, est *felici aliorum imitatione declamare*. καρκαιρε, κοναβει, σιζει, κιλαρυζει, verba sunt Homerica; et ponuntur hic, ut loquuntur Grammatici, materialiter. OBSOPOEUS. Hoc epigr. sic imitatus est H. Grotius:

Itala protuleris si quinque recondita verba,
Non ideo prudens atque disertus eris:
Nec Maro continuò fiet qui dicat aquaï,
Et cujum, quianam, forsit, *et* indigetes.
Mentem præcipuè poscit sibi pagina; verba
Talia, quæ possint absque labore capi.

NICARCHI—1. Εις Ῥοδον—] De quodam quærente ex vate Olympico, num feliciter sit in Rhodum navigaturus. Responsio satis evidens est; et continet falsam vituperationem astrologorum.

PALLADÆ—II, 1. Ὁ Ζευς—] Hoc ita reddidit H. Grotius: 336.

Ab Jove pro flammâ data nobis altera flamma est
Femina, at o si non illa, nec illa foret.
Sedari tamen ille potest citò; femina nunquam,
Undique inardescens, undique semet alens.

III,

III, 1. Παντων Ὁμηρος—] Ita hoc vertit H. Grotius:

Femineum genus omne nocens. Ita censet Homerus:
Grande malum mœcha est, grande pudica malum,
Multas esse neces Helene dat adultera; verùm
Casta dat et multas Penelopea neces.
Ilias immensum carmen versatur in unâ,
Unaque Odysseæ femina materia est.

337. VI, 1. Σκηνη πας ὁ βιος,] Ita hoc expressit Sam. Johnson.

Vita omnis scena est ludusque; aut ludere disce
Seria seponens, aut mala dura pati.

VII, 1. Ελπιδος] Expressum videtur ex anonymo. Br. 673. T. Y. Distichon anonymi sic se habet:

Ελπις και συ Τυχη, μεγα χαιρετε· τον λιμεν' εὑρον.
Ουδεν εμοι χ' ὑμιν, παιζετε τους μετ' εμε.

Quod quidam sic Latinè reddidit:

Inveni portum; Spes et Fortuna valete:
Nil mihi vobiscum; ludite nunc alios.

---

338. AGATHIÆ—I, 1. Σπευδων ει φιλεει—] Simulato quodam discessu, dicit cognôsse se amari ab amicâ suâ, his verbis. *Properans num amaret me perdiscere pulchra oculis Ereutho, tentabam cor illius figmento astuto.* OBSOPOEUS. *Ibo in peregrinam quandam, dixi, regionem. Mane autem, pulchra puella* [αρτιπος Salmasius reposuit, è Vat. procul dubio, membranâ. Vulgò legitur λεξω· et in versu præcedenti τινα που χθονα, pro τιν', εφην, χθονα. BRUNCK. αρτιπος, per Systolen pro αρτιπους, est epitheton pulchritudinis, quasi dicas, *integer pedibus*. Sic Odyss. Θ, 310. καλος τε και αρτιπος. *pulcher et sanus pedibus*. Sermo est de Marte, in opposito ad claudum Vulcanum, et minùs formosum,] *nostri recordationem habens amoris*. Vel, ut T. Young, *Mane integra nostrique amoris memor*.

6. —η ευπλεκτου βοτρυν εραξε κομης,] εραξε, licentiâ pro ερραξε, T. Y. *et benè compositæ cincinnum discerpsit comæ*.

7. —εγω δε—] *ego autem*. τις ὡς βραδυπειθης, *ut qui ægrè persuasus fuerim*. [Sic Theocr. i. 85. —δυσερως τις—και αμηχανος εσσι.] ομματι θρυπτομενω— *oculo delicato annui me mansurum. Felix quod ad amorem sum: γαρ διδωκα ως μεγαλην χαριν τουτο το παντων εμενεαινον ανυσαι*. [Brunckius ante παντων subaudit μαλλον.] Angl. *For I granted, as a great favour, what of all things I was eager to accomplish*.

II, 1. Σοι, μακαρ—] *Tibi, beate capripes, in locum editum prope littus, hircum hunc* aliquis dedicavit, *O duplicis dux venationis*, marinæ scil. et terrestris. ἁγετα, Dor, pro ἡγετα, ab ἡγετης, *dux*. 338.

2. Τον τραγον,—] Hoc ex certissimâ emendatione viri longè omnium doctissimi R. Porson reposui. MS. τον τραγον ω δισσας αγετ' αθηρευντας. Br. τον τραγον εκ διττας ανθετο θηρευντας. Subauditur autem ανεθηκε τις— nempè *in littore suspendit*. T. Y.

3. —κασστοριδων—] κασοριδες sunt *canes Spartani, canes Amyclæi*; nam Amyclæ urbs Laconica in qua educati Castor et Pollux. ευαδε est vox Homerica; 3. sing. aor. 2. inserto υ, pro εαδε, Æol. et mutato spiritu pro ἑαδε, à verbo ἁδεω, unde ἁνδανω, *placeo*. [Vide Iliad. ξ, 340. ρ, 640 et Odyss. π, 28.] εν ροθιοις, *in undis*. καλαμευτης καμνων, *piscator laborans*. πανεμα μογερων σαγηνοβολων, *funis eorum qui cum ærumna jaciunt sagenam*.

7. Ανθετο δε Κλεονικος,] *Cleonicus autem ille* erat qui *dedicandum curavit*— hircum scil. supradictum; [ανθετο sine augm. pro ανεθετο· et in voce med. ανατιθημαι reddi potest *dedicandum curo*.] επει και πυνι ποντιον αγραν, *quoniam ille perfecit venationem marinam, et lepores sæpè sectabatur*.

PAULI SILENTIARII—I, 1. Ουτε ροδον—] Pulcherrimè Propertius; [Lib. i. Eleg. ii.] *Quid juvat ornato procedere vitta capillo? Et tenues Coâ veste movere sinus? Aut quid Orontea crines profundere myrrha?* &c. T. Y. Et pulcherrimè Thomsonus: [Autumn, v. 204.] —*Loveliness Needs not the foreign aid of ornament, But is, when unadorn'd, adorn'd the most*. Quod putat T. Young è Plauto expressum: *Pulchra mulier nuda, erit quàm purpurata pulcrior*. Most. Act. i. Sc. iii, 131.

2. —λιθοβλητων,] λιθοβλητοι κεκρυφαλοι sunt *vittæ* vel *redimicula lapidibus pretiosis, seu gemmis, ornata*. Vide Vol. I. ad p. 99. n. 5.

3. —ειδε—] Ordo est: ειδε χρυσεος κομιζει αγλαΐην σης απτικτητου τριχος.

5. —ὑακινθος] *hyacinthus*, nomen floris et herbæ, est etiam, ut hic, nomen gemmæ coloris hyacinthini. Ινδικη ὑακινθος, *Indica gemma*: de qua vide Plin. Lib. xxxv. cap. 6. 339.

6. —τιων] Pro εων· λογαδες, *oculi*. Vide Suidam et Hesychium hac voce. BRUNCK.

8. —κεστος εφυ Παφιης.] *Cestus est Veneris*. Vel *sunt Cestus Veneris*. i. e. hæc quæ proximè memorantur eandem habent potestatem quam Cestus Veneris; vel revera sunt quæ Homerus

339. merus hoc nomine appellat. [Vide Iliad. ξ, 214.] De ερως vide suprà ad Œd. Tyr. v. 9. p. 113.

9. Τυτοις παντι—] *Omnibus hic ego opprimor: oculis tuis solis demulceor, in quibus blanda quædam spes degit.* Hæc autem ita optimè reddidit H. Grotius:

Nec sertis rosa dulcis eget: nec veste decorâ,
Gemmiferis opus est nec tibi reticulis.
Candidior rubri baccâ tu littoris: aurum
Provocat impexæ gratia flava comæ.
Ardentes spargit radios hyacinthus, ab Indis
Qui venit: est oculis sed minor ille tuis.
Corporis ætheriam compagem et roscida labra,
Hæc Veneris cestum, si voco, jure voco.
Omnibus his pereo. Sed enim solantur ocelli;
Constituit sedem spes ubi blanda suam.

II, 1, Παιγνια—] Hic vita hominum eleganter comparatur ludo talario, vel ejusmodi cuivis. *Omnia hæc quidem lusus sunt. At Fortunæ diversus impetus temerariis his jaculis ruit,* &c.

5. Αινειμεν δη—] Angl. *Truly that man is entitled to our praise, who, both in Life and at play, sets proper bounds to his joy and his grief.* Hæc ita interpretatus est H. Grotius:

Lusus, ais, sunt hæc: sed in his fortuna triumphat,
Nec quàm tesserulæ plus rationis habet;
Aspice humanæ casus in imagine vitæ;
Tam subitò victor, tam citò victus eris
Magnus is, in vitâ pariter lusuque, dolori
Ponere qui novit lætitiæque modum.

III, 1. Καλα τα παρθενιης—] Ita hoc reddidit H. Grotius:

Virginitas pretiosus honos: sed vita periret,
Si foret in cunctis virginitatis amor.
Legibus uxorem socia tibi: sic dabis orbi
Pro te hominem, purus turpis adulterii.

Atque ita Sam. Johnson:

Pulchra est virginitas intacta; at vita periret,
Omnes si vellent virginitate frui.
Nequitiam fugiens, servatâ contrahe lege
Conjugium, ut pro te des hominem patriæ.

IV, 1. Ουνομα μοι.] τι δε τυτο; an ut intelligatur—δει λεγειν; T. Y. Certè, vel tale aliquid. Silentiarius hìc bene deridet vanas et magnificas inscriptiones, quæ sæpè adhærent "saxis cine-"rum custodibus" obscurorum hominum. Vide suprà ad p. 324.

V,

V, 1. Ενθαδε Πιεριδων—] In hoc epigrammate poëta alludit ad Sarcophagum, qui cineres Homeri continere dicebatur; et qui tunc temporis, imperante fcil. Juftiniano, in infulâ Io adhuc exiftere credebatur. Cujufdam Sarcophagi reliquiæ, in urbe Petropoli hodie afferrvantur, nuper illùc à Claffe Ruffi-câ ab infulâ maris Ægæi advectæ, quæ hujus ipfius Sarcophagi putantur. Vide fuprà Notarum p. 10, 11.

3. Ει δ' ολιγη] *Et fi infula, quum fit parva, tantum cepit virum,* [χαδε, fine augm. pro εχαδε, aor. 2. à χανδανω, *capio.*] *ne hoc mireris,* &c. *etenim errans foror quondam Delos* [Vide Coll. Gr. Min. p. 46.] *excepit Apollinem Latonæ filium, à doloribus Matris.* Cæterùm lubet hic adjicere ελεγειον iftud, quod in Homeri honorem, diu poft mortem ipfius, Iûs incolæ fcripferunt: [Vide Vitæ Homeri Herodoto vulgò adfcriptæ cap. 12.]

> Ενθαδε την ιεραν κεφαλην κατα γαια καλυπτει,
> Ανδρων ἡρωων κοσμητορα θειον Ὁμηρον.

NOTÆ IN EPIGRAMMATA ANONYMA.

I, 1. Καλλιοπη—] In cæteris quos vidi libris editis, poft versum feptimum, inferitur alius, viz. Ἁρμονιην πασαισι Πολυμνια δωκεν αοιδαις· quod fupervacaneum eft: nam videtur fuiffe confilium auctoris, quicunque fuerit, fingularum Mufarum inventa fingulis verfibus abfolvere. 340.

III, 1. Μη μυρα—] χαριζομαι hic regit accufat. cum dat. et fimpliciter fignificat δωρεομαι. Vide H. Steph. ad vocem.

3. Ζωντι μοι, ει τι γ' εχεις,] In lapide legitur: ει τι σχεις. Sed σχω vix in ufu eft nifi in aor. Satius mihi vifum reponere ει τι γ' εχεις. BRUNCK. Sed γε otiofum videtur: quare malo lapidis lectionem. T. Y. τεφραν—] *cinerem autem inebrians,* nihil aliud nifi *lutum facies.* Sic, in Evang. Joan. ix, 6. εποιησε πηλον εκ του πτυσματος. Vide Coll. Gr. Min. p. 78. Anacr. iv.

IV, 1. Ἡ ῥις—] De quodam, qui habuit valdè grandem nafum, quem ad multos ufus idoneum iuftrumentum effe dicit. Extat dialogus in puerilibus colloquiis ab Erafmo ex hoc epigrammate lepidè et jocosè formatus, ex quo facilè hæc verba intelligis. OBSOPOEUS. Hoc epigr. fatis quidem ridiculum, ita vertit H. Grotius:

> *Caftoris eft nafus lituus cum ftertit, et idem*
> *Cum metitur falx eft, cum foditurque ligo.*

Anchora navigiis, vertendo vomer in arvo,
Hamus apud pisces, fuscina cenipetis.
Indè dolabra rates pangentibus. ascia fabris.
Marra est agricolis, marculus ante fores.
Castore viventum nemo est instructior, unus
Cui suus officium nasus ad omne valet.

341. V, 1. Ιερα θεων—] *Templa deorum aperta sunt bonis hominibus*, [ανεπιπλαται, pro αναπεπτασται. Vide Vol. I. ad p. 214. n. 10. χρειω, οος, contr. ους. Vox Ion. idem notans, quod ἡ χρεια.]

2. της αρετης—] ουδεν αγος ἡψατο της αρετης, *nullum scelus tangit virtutem.* De ἁπτομαι, *tango*, Vide Vol. I. ad p. 39. n. 8. et de aor. in hoc sensu. ad p. 19. n. 6.

3. Ὁστις δ' ηλεον ητορ,] εχει scil. T. Young modestè proponit: ᾧτινι δ' ηλεον—quod minimè aspernandum.

4. —σωμα διαινομενος.] Angl. *by sprinkling the body.*

IX, 1. Λαδας το σταδιον—] In Ladam cursorem, cujus tanta vel tam divina erat celeritas, ut dicere impossibile esset utrum saltavit an volavit per stadium.

3. Ὁ ψοφος—] Distichum hoc posterius restitui ex duobus parodiis, Nicarchi xxvi. Br. T. ii. p. 355. et Incert. Br. cvi. εδραμεν, è conjecturâ. T. Y. Ingeniosè admodùm. Hoc Incerti scriptum est in quendam Periclem cursorem, cujus tanta erat segnities, ut incertum esset utrum moveret an sederet. *Strepitus ad carceres audiebatur, alius victor coronabatur, et Pericles ne digitum quidem progressus erat.* Quod hyperbolicè dictum. Græca sic se habent:

Το σταδιον Περικλης ειτ' εδραμεν, ειτ' εκαθητο,
Ουδεις οιδεν ὁλως· δαιμονιος βραδυτης.
Ὁ ψοφος ην ὑσπληγγος εν ωασι, και στεφανουτο
Αλλος, και Περικλης δακτυλον ου προεβη.

Visum est adjungere istud quoque Nicarchi: lepidissimum quidem id, et ridiculum satis; mediocriter autem Græcè docto non egens interpretis.

Ιητρος την γραυν ειτ' εκλυσεν, ειτ' απεπνιξεν
Ουδεις γινωσκει· δαιμονιον το ταχος.
Ὁ ψοφος ην κλυστηρος εν ωασι, και στεφανουτο
Ἡ σορος, οἱ δ' αλλοι τον φακον ηυτρεπισαν.

342. XV, 1. Ην νεος αλλα πενης·] Hoc ita vertit S. Johnsonus:

Me miserum sors omnis habet: florentibus annis
Pauper eram, nummis diffluit arca senis;
Queis uti poteram quondam Fortuna negavit.
Queis uti nequeo, nunc mihi præbet opes.

XVI.

XVI, 1. Οινος και—] Hujus epigrammatis deplicem paraphrasin lubet apponere: indicante T. Young. *Balnea, vina, Venus corrumpunt corpora nostra. Sed faciunt vitam balnea, vina, Venus.* MARTIALIS. *Wine, women, warmth, against our lives combine. But what is life without warmth, women, wine.* DARWIN. Vide *Blackwell's Inquiry into the Life and writings of Homer;* Vol. i. p. 10. et Vol. ii. p. 41.

XVII, 1. Παν το περιττον—] Ito Sam. Johnsonus: 343.

Quod nimium est fit ineptum, hinc, ut dixêre priores,
Et melli nimio fellis amarior inest.

XX, 1. Ζευ βασιλευ,] Vide Vol. I. ad p. 208. n. 4. —και ευχομενοις και ανευκτοις, Angl. *whether we pray for them or not.*

XXII, 3. Ουκ' ονομ'—] Extat, inter multa splendidissima antiquæ artis monumenta, apud Carolum Townly, Homeri caput Baiis effossum eximiæ pulchritudinis. Basi recentiori inscripta est pars hujus epigrammatis. T. Y. Μη ποτι σον— *Nunquid tuorum carminum gloriam Homerus habet?*

XXIII, 1. Τουτο τοι—] Putat vir egregius T. Burgess, doctissimum Joannem Jortin [cujus vide Lusus Poëticos] respexisse hoc venustum epigramma in parte posteriore sequentis inscriptionis pulcherrimæ:

QUÆ te sub tenerâ rapuerunt, Pæta, juventâ
  O, utinam me crudelia fata vocent:
Ut linquam terras invisaque lumina solis:
  Utque tuus rursùm corpore sim posito.
Te sequar; obscurum per iter dux ibit eunti
  Fidus Amor, tenebras lampade discutiens.
Tu cave Lethæo contingas ora liquore;
  Et cito venturi sis memor, oro, viri.

Penultimum autem disticon posui ultimùm, ad mentem ejusdem laudati amici; quod, sine dubio, effectum auget elegantissimi poëmatis. Vide *An Essay on the Study of Antiquities. 2d Edit.* p. 59.

XXIV, 1. Ουκ εθανες, Πρωτη,—] Apud Gruterum p. 703. 344.
Gorium Tom. ii. p. 119. Epitaph. est puellæ octennis. BRUNCK.

5. Ου χειμων—] Ita apud Shakesperium: *Fear no more the heat of the sun, Nor the furious winter's rages.* T. Y.

*** Non

*** Non ægrè feret Lector benevolus, si hisce in Epigrammata notulis adjecta invenerit duo poëmatia ejusdem amici, qui plerosque horum flosculorum ex anthologiâ Brunckianâ decerpendi laborem in se humanissimè suscepit. Prius expressum est è dramate nobilissimo Shakesperii, *King Lear*, [Act. i.] *Hear, Nature, hear ;* &c. nuperque in opere eleganti editum, Johannis Hodgkin Calligraphiâ Græcâ, *Lond.* 1794. Posterioris argumentum sumitur à re levioris generis ; sed utrum vera an ficta nil interest. Elegans est epigramma, et ab auctore conscriptum, dum apud Caledonios degeret ; quorum quidem regio—" *Cirrhâ procul et Permesside lymphâ.*" Musis verò non ignota.

ΘΩΜΑ ΝΕΟΥ.

I.

ΑΛΛ' ω νεμουσα των βροτων κρατη Φυσις,
Ακουε δη νυν τασδε πατρωας αρας·
Ω δαιμον, ειγε προυτιθου βλαστας ποτε
Εκ τουδε τερατος εξαναστησειν τοκου,
Γνωμην μεταγνωθ', επισαγουσ' απαιδιαν·
Αυαινε κωλα τεκνοποια νηδυος,
Εχοι δε μηποτ' εξ ατευκτου σωματος,
Τεκνον πεφυκος γηροβοσκον εισιδειν·
Ει δ' εστ' αναγκη τηνδε τεκνουσθαι βρεφος,
Αστοργον αιει και πικρας χολης γεμον,
Ῥυτιδας αωρους εγχαραττετω ταχυ
Μητρος μετωπῳ πανταχου λυπην φερον.
Δακρυα δε θερμ' απ' ομματων σταζοντ' αει
Αλοκας βαθειας ενταμοι παρηϊσι·
Κηδων δ' ἁπαντων, των τε μητρῳων πονων
Καταφρονειτω και καταγελατω τεκος·
Ὁπως επαυρῃ τησδε της ἁμαρτιας,
Παθουσα τ', οψε περ, σαφως ποτ' εκμαθῃ
Ὁσῳ παθημ' οξυτερον εστι δηγματος
Φονου δρακοντος, ἡ τεκνων αχαριστια.

II.

Χθες μελι μοι προφερεσκε Καληδονις ἡ χαριεσσα·
Τουτου μεν μελιτος μηδεν, εφην, εθελω.
Αλλ' απο σων χειλων εθελω μελι· κᾳτ' εφιλησα,
Κῃν γλυκιον το φιλημ' εικοστακις μελιτος.

FINIS.